

இலங்கைப் போரும்
விடுதலைப் புலிகளின்
இறுதி நாட்களும்

கூண்டு

கார்டன் வைஸ்

கூண்டு :
இலங்கைப் போரும் விடுதலைப் புலிகளின்
இறுதி நாட்களும்

*R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow*

Digitized by Noolaham Foundation.
www.noolaham.org.uk

London E13 0AD

சுவண்டு :

இலங்கைப் போரும் விடுதலைப் புலிகளின் இறுதி நாட்களும்

கார்டன் வைஸ்

யுத்த காலத்தின் கடைசி இரண்டு ஆண்டுகளான 2007இலிருந்து 2009 வரை இலங்கையில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் செய்தி தொடர்பாளராகப் பணியாற்றியவர் கார்டன் வைஸ். யுத்தத்தின்போது ஏற்பட்ட மனித உரிமை மீறல்கள் குறித்த ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் குற்றசாட்டுகளுக்கான ஆதாரங்களை செயற்கைக்கோள் புகைப்படங்கள் வாயிலாகவும் இதர வழிமுறைகள் வாயிலாகவும் திரட்டிய நான்கு முக்கிய நபர்களில் ஒருவராகவும் வைஸ் இருந்தார். சாதாரண மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் கொல்லப்பட்டதை உலகின் முன் அம்பலப்படுத்திய பின், வைஸ் இலங்கை பத்திரிகைகளாலும் உயர் அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளாலும் கடுமையான விமர்சனங்களுக்கு ஆளாக்கப்பட்டார். அவருக்கு எதிராக ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடந்தன. சிட்னி பல்கலைக்கழகத்தின் அமைதி மற்றும் முரண்பாட்டு ஆய்வு மையத்தின் பகுதி நேர அறிவுரைஞராக இருக்கும் வைஸ், தற்போது ஆஸ்திரேலிய பாதுகாப்புத் துறையில் பணிபுரிகிறார்.

வைஸ் மெல்போர்னில் உள்ள டிக்கின் பல்கலைக்கழகத்தில் சர்வதேச உறவுகள் பிரிவில் (பயங்கரவாதம் மற்றும் மானுட சட்டங்களில் சிறப்பு தேர்ச்சி யுடன்) எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றவர்.

போஸ்னியா, கொசோவோ, ஆப்கானிஸ்தான், பாகிஸ்தான், டார்பூர், காங்கோ, வடக்கு உகாண்டா, காசா, ஹைடி போன்ற உள்நாட்டுப் போராட்டங்கள் மற்றும் இயற்கை பேரிடர்களால் பாதிக்கப்பட்ட பல இடங்களில் வைஸ் பணி புரிந்திருக்கிறார்.

ரேடியோ பிரான்ஸ் சர்வதேசம், ஏபிசி, ரேடியோ ஆஸ்திரேலியா, தி ஆஸ்திரேலியன் மற்றும் சலோன்.காம் போன்ற பல இடங்களில் பத்திரிகை யாளராகப் பணிபுரிந்திருக்கிறார். அதன்பின் ஐரோப்பாவில் பாதுகாப்பு மற்றும் உடன்பாடுக்கான அமைப்பில் பணியாற்றினார். பிறகு ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் சுமார் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாக பணியாற்றியிருக்கிறார்.

கானகன்

(மொழிபெயர்ப்பாளர்)

இலங்கைப் பிரச்சனையை நீண்டகாலமாக அவதானித்து வரும் மூத்த
பத்திரிகையாளர்.

கார்டன் வைஸ்

சுண்ணாம்பு :
இலங்கைப் போரும் விடுதலைப் புலிகளின்
இறுதி நாட்களும்

தமிழில்:
கானகன்

காலச்சுவடு பதிப்பகம்

The Cage by Gordon Weiss

© Gordon Weiss

கூண்டு : இலங்கைப் போரும் விடுதலைப் புலிகளின் இறுதி நாட்களும் • வரலாற்றுப் பதிவு • ஆசிரியர் : கார்டன் வைஸ் • தமிழில் : கானகன் • முதல் பதிப்பு : டிசம்பர் 2011 • வெளியீடு : காலச்சுவடு பப்ளிகேஷன்ஸ் (பி) லிட்., 669 கே. பி. சாலை, நாகர்கோவில் 629001.

காலச்சுவடு பதிப்பக வெளியீடு: 439

kuuNTu: ilankaip poorum viTutalaip pulikaLin iRuti naTkaLum • Tamil Translation of 'The Cage' • Author: Gordon Weiss • Translated by: Kaanakan • Language: Tamil • First Edition: December 2011 • Size: Royal • Paper: 18.6 kg maplitho • Pages: 312 • Copies: 550 + 50.

Published by Kalachuvadu Publications Pvt. Ltd., 669 K.P. Road, Nagercoil 629 001, India • Phone: 91 - 4652 - 278525 • e-mail: publications@kalachuvadu.com • Wrapper Printed at Print Specialities, Chennai 600014 • Printed at Mani Offset, Chennai 600005.

ISBN : 978-93-80240-94-7

12/2011/S.No. 439, kcp 793, 18.6 (1) 600

ஆபத்துகளை எதிர்கொள்ளவும் இலக்கில்லாமல் அலையவும் தூண்டிய
எனது பாட்டி சுசன் அவர்களின் உந்துதலால் எழுதப்பட்ட
இந்தப் புத்தகத்தை
என்னுடன் நடந்த எனது தாத்தா கரேல் (1902-1945) அவர்களுக்குச்
சமர்ப்பிக்கிறேன்.

பொருளடக்கம்

ஆசிரியர் உரை	11
ஆசிரியர் முன்னுரை	15
மொழிபெயர்ப்பாளர் உரை	29
1. சிங்கத்தின் வெற்றி	31
2. சுவர்க்கம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது	42
3. இழந்த சுவர்க்கம்	70
4. புலிகளின் புரட்சி	98
5. வாகனத்தொடர் 11	133
6. கூண்டுக்குள்	157
7. உண்மைக்கான போராட்டம்	183
8. முற்றுகை	212
9. உலகம் கவனித்துக்கொண்டிருக்கையில்	237
10. மோதல்களுக்குப் பின் ...	266
11. திரும்பிப் பார்க்கையில் ...	287
நிகழ்வுகள்	305

ஆசிரியர் உரை

மேன்மைமிகு இந்தியாவில் வெளியிடப்படும் எனது நூலுக்கு இந்த முன்னுரை எழுதுவது எனக்குக் கிடைத்த கௌரவமாகும். எனது இளமைப் பருவத்தில், மக்மில்லன் வெளியீடான, ரவீந்திரநாத் தாகூரின் கிழிந்துபோன பழைய கவிதைத் தொகுதி ஒன்றை முதுகுப் பொதியினுள் வைத்துச் சுமந்தபடி, உலகமயமாதலுக்கு முன்பான இந்தியாவினுடாக, கடுமையான நடைப் பணத்தை மேற்கொண்ட வன் நான். அந்தப் புராதன பூமியையும், எண்ணிறந்த மக்களையும், அவர்களது நம்பிக்கைகளையும், புகழ்பூத்த மலைகளையும், உன்னதமான நதிகளையும், சினந்து குமுறும் முரண்பாடுகளையும் ஊழல்களையும் தன்னுள் சுமந்திருக்கும் அசோக மன்னனது அறச்சிந்தனைகளை அடியொற்றி எழுந்த இந்தியாவின் ஜனநாயகக் கட்டமைப்பையும் நான் நேசிக்கலானேன். உலக விவகாரங்களில் இந்தியா தனது தகுதிக்கேற்ற வகையில் பொருத்தப்பாடு மிக்க ஒரு நிலைப்பாட்டை மேற்கொள்வது இந்த உலகை சகிப்புத்தன்மை மிக்கதாகவும், மானுடத்தைப் பேணுவதாகவும் விளங்கும் ஒரு நல்லுலகாக்கும் என்ற மெல்லிய நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.

இலங்கையில் இடம்பெற்ற உள்நாட்டு யுத்தம் முடிவடைந்து, நீண்ட காலம் கடந்துவிட்டதென்பதை நம்ப முடியவில்லை. கொழும்பிலிருந்து வெளியாகும் பெரும்பாலான பத்திரிகைகளின் நம்பிக்கை யூட்டும் தலையங்கங்கள், சமாதானத்தின் ஆதாயத்தை இலங்கை அறுவடை செய்துகொண்டிருப்பதான மனப்பதிவைத் தருகிறது. கடற்கரையோரங்களை வெளிநாட்டு உல்லாசப் பிரயாணிகள் நிறைத்துள்ளனர். பல தசாப்தங்களாக அடிக்கடி பார்வையிட்டாத இடங்களுக்கு அனைத்து இன இலங்கை மக்களும் மீண்டும் போய்வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். பொருளாதாரம் செழித்தோங்குவதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. பூகோளப் பொருளாதார நெருக்கடியிலிருந்து உலகின் மற்றைய நாடுகள் தடுமாறிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஜனாதிபதியால் வாக்குறுதியளிக்கப்பட்ட தெளிவான தலைவியியை இலங்கை நிறைவுசெய்துகொண்டிருப்பதாகத் தென்படுகின்றது.

எனது பேனாவை நான் கீழே வைத்த தருணத்திலிருந்து, எனது வாழ்க்கை இலங்கைத்தீவை விட்டு நகர்ந்துவிட்டது. பொதுமக்கள் நலன் பேணும் ஊடகக்குழு ஒன்றில் பணியாற்றிக்கொண்டும்,

எனது அடுத்த புத்தகத்தை எழுதிக்கொண்டும், சிட்னியில் நான் ஓய்வாக வும், பாதுகாப்பாகவும், சௌகரியமாகவும் வாழ்கிறேன். ஒருசில வருடங்களுக்கு முன்னரான வன்முறைப் படுகொலைகளை மறப்பது சுலபம். ஏனெனில், ஒரு கடந்த காலத்தின் எதிரொலி என்பதைத் தவிர, என்னை இது பெரிதும் பாதிப்பதில்லை. ரொறோன்ரோவில் அல்லது நியூயோர்க் கில்; அல்லது கன்பெறாவில் அவ்வப்போது பேசவருமாறு விடுக்கப்படும் அழைப்பை ஏற்றுக்கொள்வது தவிர, ஒரு செயற்பாட்டாளர் எனும் வகிபாகத்தை நான் தவிர்த்து வந்திருக்கிறேன். ஒரு வெளியாளாக, பிணைப்பேதுமற்ற கருத்துரையாளர் என்ற வகையில், நான் ஊட்டக்கூடிய மிக உயர்ந்த பெறுமதியானது எனது நூலின் பக்கங்களுக்குத்தான். இலங்கை மக்களே தமது பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக்கொண்டு, தமது தலைவிதியை நிர்ணயித்துக்கொள்ள வேண்டும் என நான் நம்புவதும் அதற்கான காரணமாகும். ஆயினும் இலங்கை ஊடகங்களால் சாதுரியமாக வெளிப்படுத்தப்படும் அசௌகரியமான நம்பிக்கைச் செய்திகள் பிழையானவை. இப்படித் தான் இருக்கும் என ஏற்கனவே எனது நூலின் இறுதி அத்தியாயத்தில் நான் குறிப்பிட்டபடியே அவை உள்ளன. சமாதானம் திரும்பிவிட்ட ஒரு நாட்டை அவை காட்டவில்லை. பெரும் நெருக்கடிக்குள் சிக்கியிருக்கும் ஒரு நாட்டையே அவை காட்டுகின்றன.

The Cage என்பதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு யுத்தம் முடிந்து ஏறக்குறைய மூன்று வருடங்களின் பின்னர் வெளிவருகிறது. கடந்த வாரம், ‘யுத்தத்திற்கான ஒரேயொரு நடைமுறைத் தீர்வு புலிகளுக்கு எதிரான ராணுவ நடவடிக்கை மாத்திரமே’ என்பதை ஆதரிக்கும் இலங்கையைச் சேர்ந்த பௌத்த நண்பர் ஒருவர், “இலங்கை இப்போது இருண்ட காலகட்டத்துக்குள் பிரவேசித்துள்ளது... கும்மிருட்டில்லாத போதிலும் இருளே ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது” என எனக்கு எழுதினார். சிட்னியின் தாவரவியல் பூந்தோட்டத்துக்கு மேலாக வெளியே உற்றுநோக்கியவாறு இன்று காலை நான் இதை எழுதும்போது, ல்லித் குமார் வீராஜ், குகன் முகுந்தன் ஆகிய இருண்டு யாழ்ப்பாணத்து மனித உரிமை செயற்பாட்டாளர்கள் காணாமற் போனமை குறித்து பிபிசி அறிவித்துள்ளது. உள்நாட்டு யுத்தத்தின் இறுதிக் காலகட்டத்திலிருந்து இற்றைவரை காணாமற்போன பலர் குறித்துப் புலன் விசாரணை நடத்துமாறு, அதிகாரிகளைத் தூண்டுவதற்கெனத் தொடர்ச்சியான ஆர்ப்பாட்டங்களை இவ்விருவரும் ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். இலங்கையில், அரசியல் உணர்திறன் மிக்க எவருக்கும் இப்படியானோர் காணாமல் போவது வழமை என்பது தெரிந்திருக்கும்.

வீராஜின் தந்தையாரது தகவலின்படி, காணாமற்போனவர்கள் குறித்து விபரங்கள் கோரிக் கிளர்ச்சி செய்வதை நிறுத்த வேண்டும் என எச்சரிக்கை செய்து, அவரது மகனுக்குத் தொலைபேசி அழைப்புக்கள் வந்திருந்தன... அந்த நண்பர்கள் இருவரும் உலகிலேயே மிக்க கவனமாக ரோந்தும் கண்காணிப்பும் செய்யப்படும் இடங்களில் ஒன்றான, கடுமையாக ராணுவ மயப்படுத்தப்பட்டுள்ள, யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் மோட்டார் சைக்கிளில் சென்றதைப் பலர் பார்த்துள்ளனர். மிகநுட்பமான கண்காணிப்பு வலையமைப்பு இருந்தும் கூட, காவல்துறையும் ரர்ணுவமும் அவர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள் என்ற தகவல் தமக்குத்

தெரியாதெனக் கூறியுள்ளன. இதுவும் இலங்கை அரசுக்கே உரிய குறிப்பிடத் தக்க குணாதிசயம். ராணுவமும் காவற் துறையும் நிறைந்து காணப்படும் அந்தக் கொழும்புப் பகுதியில்தானே, தை 2009இல் அரசுக்கு எரிச்சல் ஊட்டிக் கொண்டிருந்த Sunday Leaderஇன் ஆசிரியர் லசந்த விக்கிரமதுங்க சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

பிபிசியின் தகவலின்படி, உண்மையில் நாட்டின் தலைநகரும், அதிகார மையமுமான கொழும்பில் ‘வெள்ளை வேன்’ கடத்தல் மீளவும் துவங்கி யிருக்கிறது. கடந்த சில மாதங்களில் ஏராளமான மக்கள் வேன்களில் அள்ளிக் கட்டி ஏற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களது உடல்கள் நெல்வயல்களில் அல்லது கடற்கரையோரங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டாலன்றி, அவர்களை மீண்டும் ஒருபோதும் காண முடியாது. உலகிலேயே அதிகளவில் ராணுவ மயப்படுத்தப்பட்ட, கடுமையான காவல்துறை பாதுகாப்புக்கொண்ட, மீளணக்கத்திலும் சமரசத்திலும் ஈடுபட்டிருப்பதாகக் காட்டிக்கொண்டுள்ள ஒரு நாட்டில், இவ்வகையான கொலைகள் ஆச்சரியத்திற்குரியவை. விடுதலைப் புலிகள் முற்றாக முறியடிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள். அதனால் அரசுக்குத் தமிழரிடமிருந்து இராணுவ சவாலுக்கான வாய்ப்பே இல்லை. நாடாளுமன்றம் பெயருக்குத்தான் இருக்கிறது. நாட்டின் பாதுகாப்பு நிறுவனங் கள், நிதிநிர்வாகம் என்பவற்றின் மேலான பூரண கட்டுப்பாட்டுடன் ராஜபக்ச குடும்பம் அங்கு மேலாதிக்கம் பெற்று விளங்குகிறது.

எனவே ஏன் இந்தக் காணாமற்போதல்கள்? காணாமற்போதலைப் பயன்படுத்துதல் என்பது புலிகளை வென்ற பின்னரும் தீர்க்கப்படாத, விளக்க முடியாத வியாதியின் ஓர் அறிகுறி என்பதுதான் உண்மை. மக்கள் காணாமற்போதல் என்பது கொடுங்கோன்மையின் ஓர் அடையாளம்; கொடுங் கோன்மைப் பொறிமுறை. இப்பொறிமுறையானது, பீதி, அச்சம், பாதுகாப் பின்மை போன்றவற்றைக் கிளப்புவதால் பயன்பெறும் அரசியல்வாதி களுக்கும், மௌனம் கடைப்பிடிக்குமாறு ஊக்குவிக்கப்படுகின்ற, அச்சுறுத்தப் படுகின்ற அல்லது மூடிமறைத்தலில் பங்குபற்றுகின்ற அரசு நிறுவனங் களுக்கும், கிரிமினல்களுக்கும் இடையிலான சதித்திட்டமாகும். இந்த வியாதிக்கான காரணங்கள், காணாமற்போதலை மக்களை ஒடுக்கும் வழிமுறையாகப் பயன்படுத்தல் என்பன யாவும் The Cageஇன் பக்கங்கள் ஊடாக எழுதப்பட்டும் எதிர்வு கூறப்பட்டும் உள்ளன. மகிந்த ராஜபக்ச புதியதோர் யுகத்தைக் கொண்டு வருவதாக உறுதியளித்துள்ளார். அவரது குரல் எழுப்புகிற வெற்றுத்தொனியில் கடந்த காலத்தின் பயங்கரம் பதிந்து கிடக்கிறது.

ஆங்கில மொழியில் அவுஸ்திரேலியா, பிரிட்டன், இந்தியா ஆகிய நாடுகளில் The Cage பெருமளவில் வாசிக்கப்பட்டும், விமரிசிக்கப்பட்டும் உள்ளது. ஒரு துரதிர்ஷ்டவசமான தாமதத்திற்குப் பின்னர், இந்த நூல் அமெரிக்காவிலும் கனடாவிலும் 2012இல் பிரசுரிக்கப்படும். இது இலங்கை யின் வெளித்தெரியாத குழப்பங்கள் குறித்த ஆர்வத்தின் ஆழத்தையும், அதன் நீண்ட ஆயுளையும் சுட்டிக்காட்டுகிறது. வெளியிடப்படமாட்டாது என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றபோதிலும், 2011 கிறிஸ்மஸ் காலப்பகுதியில் இலங்கை அரசாங்கம் தனது ‘கற்றறிந்த பாடங்களுக்கும் இணக்கப்பாட்டுக்கு

மான ஆணைக்குழு'வின் (Lessons Learned and Reconciliation!) ஆய்வு முடிவுகளில் சிலவற்றை அல்லது சகலவற்றையும் வெளியிடும் என எதிர் பார்க்கப்படுகிறது. மார்ச் 2012இல் ஜெனீவாவிலுள்ள ஐநா மனித உரிமைகள் ஆலோசனை சபையில் – இலங்கையின் மனித உரிமைகள் மீறல்கள் குறித்த கூர்மையான கவனம் திரும்பவுள்ளது. இலங்கை அரசின் மனித உரிமை மீறல்களை விசாரணை செய்வதைத் தடுத்து நிறுத்தியதாகக் குற்றம் சாட்டப்படும் அமைப்பு இது. இலங்கை விவகாரங்கள் தொடர்ந்தும் உலக ஊடகத்துறையின் கவனத்துக்கு வந்து சேரத்தான் செய்யும்.

இலங்கை விவகாரங்களில் இந்தியா ஒரு முக்கியக் காரணியாக இருந்து வருகிறது. இந்தியாவைவிட இலங்கையைக் கூடுதலாக, விளங்கிக்கொண்ட வேறெந்த அயல்நாடும் இல்லை. இந்தியாவின் கொள்கைத் தவறுகளால், தனது விவகாரங்களில் இந்தியாவின் பங்களிப்பை இலங்கை குறைத்துக் கொண்டது. இது மறைமுகமாக இந்தியாவின் கொல்லைப்புறத்தினுள் சீனாவினதும் பாகிஸ்தானதும் திடீர் பிரவேசத்திற்கு வழிவகுத்தது. இந்தியா வின் பலமும் பெருமையும் தொடர்ந்து வளர்ந்துகொண்டிருக்கும் இத் தருணத்தில், வலுவாற்றலுடன் இந்தியா எவ்வாறு தனது வலுவற்ற அயல் நாடுகளுடனும், வலுவாற்றல் மிக்க பிராந்தியப் போட்டியாளர்களுடனும் தொடர்புகளை நிர்வகித்து வருகின்றது என உலகளாவிய ரீதியில் மிகக் கவனமாக அவதானிக்கப்பட்டு வருகிறது. டிசம்பர் 2011இல் இடம்பெற்ற ஓர் அடிப்படை நகர்வு மூலம் அவுஸ்திரேலியாவின் நம்பிக்கை வெளிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்தியாவுக்கான யுரேனியம் ஏற்றுமதியை ஆதரிக்கும் இந்த நகர்வு, பிராந்தியப் பாதுகாப்புக்கான காவலன் எனும் இந்தியா வின் வகிபாகத்திற்கு ஊட்டமளிக்கும் ஒரு நம்பிக்கையாகும். இலங்கை யின் உள்நாட்டுக் கூச்சல்கள், சமூக அரசியல் உறுதியின்மை என்பன இந்தியாவின் அந்த வகிபாகத்தைத் தொடர்ந்தும் பரீட்சித்துக்கொண்டிருக்கும்.

முடிவாக, இந்த நூலைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்த கானகனுக்கும் முன்னுரையை மொழிபெயர்த்த க.நவத்துக்கும் வெளியிடுகிற கண்ணனுக்கும் எனது இதயம் நிறைந்த நன்றி. இந்த நூல் தமிழில் வெளிவருவதற்குப் பெரும் பங்காற்றிய கவிஞரும் கனடாவின் விண்ட்சர் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியருமான் சேரன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி. இந்த நூல் எல்லா இலங்கை மக்களையும் மனதில் கொண்டு எழுதப்பட்டது. ஒரு நாள் இதன் சிங்கள வடிவமும் வெளிவரும் என நான் தொடர்ந்து எதிர்பார்க்கிறேன்.

(காலச்சுவடு பதிப்புக்காக எழுதப்பட்ட முன்னுரை)

சிட்னி, டிசம்பர் 2011

கார்டன் வைஸ்

ஆசிரியர் முன்னுரை

2009ஆம் ஆண்டின் முதல் சில மாதங்களில், விடுதலைப் புலிகளைச் சுற்றிவளைத்த இலங்கை ராணுவத்தின் தாக்குதலில் ஆயிரக்கணக்கான குழந்தைகள் கொல்லப்பட்டனர். இறுதியில் தங்கள் நோக்கமான தனி ஈழத்தை அடைய எதையும் செய்யத் தயங்காத வர்கள் என்று பெயரெடுத்திருந்த விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பும் அழிக்கப்பட்டது. அவ்வாறாக 30 ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வந்த மோதல் முடிவுக்கு வந்தது.

மோதலின் இறுதிக்கட்டங்களில், விடுதலைப் புலிகளுடன் 330,000 தமிழ் பொதுமக்களும் இலங்கைக் கடற்கரையின் வடகிழக்கில் ஒரு சிறிய பகுதிக்குள் சிக்கிக்கொண்டனர். இலங்கை ராணுவம் பல பகுதிகளிலிருந்தும் விடுதலைப் புலிகளைத் துரத்தி அச்சிரிய பகுதிக்குள் தள்ளி, அங்கே குண்டுமாரி பொழிந்தது என்றால், வாழ்வா சாவா என்ற கட்டம் என்பதை உணர்ந்து புலிகளும் அக்குறுகிய பகுதியிலிருந்து தீவிரமாகத் திருப்பித் தாக்க, அம்மோதல்கள் உலகின் கவனத்தையே ஈர்த்தன. குண்டுத் தாக்குதலில் மட்டுமல்ல கொதிக்கும் வெயிலில் வதங்கியும் குழந்தைகள் பல மரித்தன. மேலும் மேலும் வீரர்களை இழக்க, சுற்றி வளைக்கப்பட்டுவிட்ட விடுதலைப் புலிகள் பச்சிலம் பாலக்களை, சரிவரப் பயிற்சி பெறாத சிறுவர் சிறுமியரைக் களத்திற்குள் தள்ளிவிட்டனர். அவ்வாறு இழக்கப்பட்ட உயிர்களெல்லாம் இன்று வரலாற்றில் அதிகம் கவனிக்கப்படாத அடிக்குறிப்புகள் தான். இதுதான் 'சுண்டின் சோகக்கதை.

அந்த நேரத்தில் நான், போர்க்களத்திற்குத் தெற்கே பலநூறு கிலோமீட்டருக்கப்பால், கொழும்பில் ஐ.நா. அலுவலகத்தில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தேன். அவ்வப்போது குண்டு வெடிப்புகள் நிகழும். ஏதாவது விமானத்தாக்குதல்கூட நடைபெறும். ஆனால் என் மக்கள் அதிகச் சிக்கல் எதுவுமில்லாமல் பள்ளிக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். நமது குழந்தை என்றல்ல, எவருடைய பிள்ளைகள் துன்புற்றாலும் நமக்கு மிக மனச்சங்கடமாகவிருக்கும். போர்ப் பிராந்தியங்களிலும் இயற்கைப் பேரிடர் நிகழும்போதும் சிறுவர்

சிறுமியர் பல்வேறு வழிகளில் அவதிப்படுவதை நான் பல ஆண்டுகளாகப் பார்த்து வந்திருக்கிறேன். இலங்கையின் வடகிழக்கே என்ன நடந்தது என்பதை நான் நேரடியாகப் பார்க்காவிட்டாலும், அதிகார மையத்தின் அருகாமையிலேயே நான் இருந்ததால் ஒவ்வொரு நாளும் குழந்தைகள் பல அங்கே மடிந்துகொண்டிருந்தன, காயமடைந்துகொண்டிருந்தன என்பதை என்னால் உணர முடிந்தது. ஆனால் இலங்கை அரசோ ரத்தம் சிந்தாமல் விடுதலைப் புலிகள் அல்லாத சிவிலியன் தமிழர்களை மீட்கவே தான் முயன்று வருவதாகக் கூறிக்கொண்டது. அப்படியும் அப்பாவிப் பொது மக்கள் இறக்கிறார்கள் என்றால் அதற்குக் காரணம் விடுதலைப்புலிகள் தான், அவர்கள்தான் தாங்கள் பின்வாங்கியபோது தங்களுடனேயே இருந்து விடுமாறு மக்களை வற்புறுத்தினர் என்றும், தங்கள் பிடியிலிருந்து தப்ப முயலும் மக்களையும் அவர்கள் கொல்கிறார்கள் என்றும் அரசு பிரச்சாரம் செய்தது.

எல்லாம் முடிந்த பிறகும், மோதல்களின் இறுதிக்கட்டங்களில் என்ன நடந்தது என்பதைக் கண்டறியப் பாரபட்சமற்ற விசாரணை வேண்டுமென்று உலக அளவில் எழுந்த கோரிக்கைகளையும் அரசு நிராகரித்தது. ஆனால் ஒப்புக்காக, ஏழாண்டுகளாக நடந்த மோதல்களின் அடிப்படைக் காரணங்களை ஆராயவெனத் தான் ஒரு குழு அமைப்பதாக அறிவித்தது.

இறுதிக்கட்டத்தில் எவ்வளவுபேர் இறந்தனர் என்பது தெரிய வேண்டுமென்றால், எல்லா உண்மைகளும் வெளிக்கொணரப்பட வேண்டுமென்றால், ஏழாண்டுகளோடு நாம் நிறுத்தக் கூடாது. குறிப்பாக 1983இல், ஆயிரத்திலிருந்து, மூவாயிரம் தமிழர்வரை கொல்லப்பட்ட நிலையில் பல ஆயிரம் தமிழர்கள் நாட்டைவிட்டு வெளியேறினர்.

அக்கலவரங்களின்போது உடைகளெல்லாம் களையப்பட்டுத் தங்களை நோக்கிப் பாய்ந்து வரும் சிங்களக் கும்பலைப் பார்த்து நடுநடுங்கிக்கொண்டிருக்கும், கழுத்தில் டயர் மாட்டப்பட்டு எப்போது அதற்குத் தீவைக்கப் பட்டுத் தாங்களும் உடல் கருகி இறக்கப்போகிறோம் என்ற மரண பீதியில், இப்படிக் கொடுமையான முடிவுகளைச் சந்தித்த தமிழர் பலரது புகைப் படங்களை நாம் பார்க்க முடியும். நாஜி ஜெர்மனியில் யூதர்களின் கடைகள் உடைக்கப்பட்டு, பலர் கொல்லப்பட்டு 30,000பேர் வரை சித்திரவதை முகாம் களுக்குச் சிறைப்பிடித்துச் செல்லப்பட்ட அக்கண்ணாடிகள் உடைந்த இரவு, க்ரிஸ்டால்நாட் எப்படி ஐரோப்பிய வரலாற்றில் மிகக்கொடுமையான தொரு பகுதியோ, யூத மனங்களில் ஆறாத ரணத்தை அச்சம்பவங்கள் ஏற்படுத்தினவோ, அதேபோல்தான் இலங்கைத் தமிழர் அனைவரையும் அக்கறப்பு ஜூலை நாளும் மிக ஆழமாகப் பாதித்தது. ஜெர்மனியில் நடந்ததைப்போலவே இலங்கையிலும் அரசே முன்னின்று அரங்கேற்றிய கொடுமைகள்தான் அவை. படுகொலை செய்து, சொத்துக்களைத் தீக்கிரையாக்கி, இனியும் அங்கு வாழவியலாது என்ற அச்சத்தை உருவாக்கி, தமிழர்களை நாட்டைவிட்டே வெளியேறச் செய்த நான். அச்சம்பவங்களின் உடனடி விளைவு, சில நூறுபேர் மட்டுமே இருந்த விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பில் ஆயிரக்கணக்கில் இளைஞர்கள் இணைந்தனர். அவ்வாறு இணையாத, நாட்டைவிட்டு வெளியேறி, உலகின் பல மூலைகளிலும்

தஞ்சம் புகுந்த இலங்கைத் தமிழர்கள் விடுதலைப் புலிகளுக்கு அதிக அளவில் நிதி உதவி செய்யத் துவங்கினர்.

ஆனால் கறுப்பு ஜூலைதான் முதன்முதலாக இலங்கைத் தமிழர் சந்தித்த பெரிய அளவிலான வன்முறை என்று கூற முடியாது, அல்லது அம்மக்கள்தான் அண்மைக் காலகட்டங்களில் அப்படிப்பட்ட கொடுமைகளுக்குள்ளாக்கப்பட்டனர் எனவும் கருத வேண்டாம். 1971இலும் பிறகு 80களிலும் மார்க்சியத்தால் கவரப்பட்ட சிங்கள இளைஞர்கள் அரசுக் கெதிராகவும் ஆளும் வர்க்கத்திற்கெதிராகவும் புரட்சியில் இறங்கினர். அப்போது லட்சக்கணக்கில் அவ்விளைஞர்கள் அரசினால் கொல்லப்பட்டனர். அவ்வாறு கொல்லப்பட்டவர்களில் சில புத்த பிக்குகளும்சூட உண்டு. போலீசாராலோ அல்லது ராணுவத்தாலோ கொல்லப்பட்ட இளைஞர்களின் உடல்கள் ஆற்றில் தூக்கிவீசப்பட்டன, கடற்கரை மணலில் வைத்து எரிக்கப்பட்டன, துண்டிக்கப்பட்ட தலைகள் மற்றவர்களுக்கு எச்சரிக்கையாகத் தெருவோரங்களில் தொங்கவிடப்பட்டன. இத்தகைய அரசு வன்முறை பின்னால் தமிழர்களுக்கு நேரவிருந்த கதியின் ஒரு வெள்ளோட்டம், எதிர்ப்பை எப்படி இலங்கையை ஆள்வோர் எதிர்கொள்வார்கள் என்பதை நமக்குணர்த்தும் சம்பவங்கள் என்றுகூடச் சொல்லலாம். இந்நாட்டில் ஏதோ ஒருவகையில் பயங்கரவாதம் தலைவிரித்தாடி வந்திருக்கிறது. எனவே 2009 நிகழ்வுகளை ஓர் இனத்தின் மீதான தாக்குதல் என்று மட்டும் பார்க்கத் தேவையில்லை.

சிங்கள இளைஞர்களின் புரட்சிதான் இலங்கையின் பிரச்சினைகளின் தொடக்கம் என்றும் இல்லை. 19ஆம் நூற்றாண்டில் உருவான இனதேசியம், காலனியாதிக்கத்திற்கெதிரான போராட்டம் இவற்றையெல்லாம் சற்று உற்று நோக்கினால்தான், இலங்கையை இன்னமும் அலைக்கழிக்கும் இனங்களுக்கிடையிலேயான மோதல்களைப் புரிந்துகொள்ள இயலும்.

கற்றுலாப் பயணிகளின் சொர்க்கம்தான் இலங்கை, எங்கும் அத்தனை கண்கவர் இயற்கைக் காட்சிகள் மறைந்துபோன நகரங்கள்; கனிவான மக்கள்; புத்திசாலிகள். தங்கள் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியப் பெருமைகளை உலகறியச் செய்கிறார்கள்.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியிலிருந்து இலங்கை (சிலோன் என்றும் அப்போது அதை அழைத்தார்கள்) விடுதலை பெற்றபோது, இந்துமா கடல் வழியே நடக்கும் வணிகத்தால் அத்தீவு வளம் பெறும், தவிரவும் பிரிட்டிஷார் உருவாக்கியிருந்த நிர்வாகக் கட்டமைப்பு, சாலை மற்றும் ரெயில் போக்குவரத்து இவற்றின் விளைவாய் இலங்கை பிரமிக்கத்தக்க பொருளாதார வளர்ச்சி பெற்று, சிங்கப்பூரையும் மிஞ்சிவிடும் எனப் பலரும் நம்பினர். ஆனால் இத்தனை சாதகமான அம்சங்கள் இருந்தென்ன? சமூகத்திலிருந்த முரண்பாடுகள் வீழ்ச்சிக்கே, இடையறாத பிணக்குகளுக்கும் வன்முறைக்கும் வித்திட்டன.

இலங்கையின் மொத்த மக்கள்தொகை இரண்டு கோடி. அவர்களில் மூன்றில் இரண்டு பங்கினர் புத்த மதத்தினைப் பின்பற்றுகின்றனர். ஒரு வகையில் பௌத்தம்கூடத் தீவில் நிலவும் பதட்டத்திற்குக் காரணமாக

அமைகிறது. 2011ஆம் ஆண்டு புத்தருக்கு ஞானோதயம் ஏற்பட்டு, 2600ஆம் ஆண்டாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. பலராலும் வியந்து போற்றப்படும் அம்மதம் பிறந்து 2600 ஆண்டுகள் கழித்து இலங்கையிலோ புத்த பிக்குகள் மத்தியிலேயே குறுகிய மனப்பான்மையும், நாட்டுப்பற்று என்ற பெயரால் ஒருவித வெறியுமே தலைவிரித்தாடுகிறது. அத்தகைய பௌத்த தீவிரவாத பிக்குமார் சிலர் இப்போது நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். உலக அளவில் பௌத்தம் அமைதிக்கான ஓர் இலக்கணமாகக் கருதப்பட்டு, அம்மதம் போற்றப்படுகிறது. ஆனால் இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் அமர்ந்திருக்கும் பிக்குகளோ என்னவிலை கொடுத்தாலும் சரி, சிறுபான்மையினர் அடக்கி வைக்கப்பட வேண்டும் என்கின்றனர். இரண்டாயிரம் ஆண்டிற்கும் முந்தையதான புத்த நூல்களில், இலங்கைத் தீவில், பௌத்தர்கள் வாழ்ந்ததாகக் கூறப்படும் பகுதி அனைத்தையும் திரும்பப் பெற வேண்டும், அதற்காக ரத்தம் சிந்தவும் அஞ்சக் கூடாது என்று அறைகூவல் விடுக்கின்றனர். அத்தகைய பகுதிகள் புத்தநூல்களில் தெளிவாக ஒன்றும் வரையறுக்கப்படவில்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு எப்படித் தோன்றுகிறதோ அப்படியே விளக்கம் அளிப்பார்கள், வேதவாக்கிற்கு நாங்களை பொழிப்புரை அளிக்க முடியும் என்பார்கள். பௌத்தம் பற்றிய வேறு வகையான புரிதல் கொண்டவர்களுக்கு, காவி உடை உடுத்த இப்பிக்குகள் நாடாளுமன்றத்தில் விஷத்தைக் கக்குவதைக் கேட்கும்போது மிகச் சங்கடமாக இருக்கும். மத மற்றும் நாட்டுவெறியையும் பரப்பும், அந்நியர்மீது வெறுப்பைக் கக்கும் இப்பிக்குகள் அதிபர் மஹிந்த ராஜபக்ச ஆட்சியில் மிக முக்கியமான சக்தியாக விளங்குகின்றனர்.

உற்றுநோக்கும்போது, ஒரு முரண்பாடு இன்னுமொரு முரண்பாட்டிற்கு நம்மை இட்டுச்செல்லும். 1948இல் நாடு விடுதலை பெற்றபோது பெருந்தன்மையான போக்கைக் கைக்கொள்ளும் மக்களாட்சி மலர்ந்துவிட்டதாகத்தான் எல்லோரும் நினைத்திருப்பார்கள். ஆனால் தொடர்ந்து வந்த அரசுகள், மக்களாட்சியின் மொழி பேசிக்கொண்டே, தங்களை எதிர்க்கும் அரசியல்வாதிகள், பத்திரிகையாளர்கள், மாணவர்கள், அனைவரையும் கொன்றுவந்திருக்கின்றன. அதற்காகவே கூலிப்படைகளையும் உருவாக்கின. 1972க்குப் பிறகு நீதித்துறையும் சரி, காவல்துறையும் சரி, ஆட்சியிலிருப்போரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதே தங்கள் தலையாய பணி என்ற ரீதியில் செயல்பட்டுவருகின்றன. நாடாளுமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்கள் மிகச் சிலரே. வட்டாரக் கட்சிப் பிரமுகர்கள், ஆட்சிக்கு வெண்சாமரம் வீசுவோர், அதிபரிடம் குழைவதன் மூலம் தங்களை வலுப்படுத்திக்கொள்வோர், இவர்கள் மிக அதிக எண்ணிக்கையில் இருக்கின்றனர். அவர்கள் கூடுவதே மஹிந்தா மற்றும் அவரது குடும்பத்தினர் செய்வதற்கெல்லாம் ஒப்புதல் அளிக்க என்ற ரீதியில் அவர்கள் நடந்து கொள்கின்றனர். அவர்கள் முன் எதிர்க்கட்சிகள் செயலிழந்து நிற்கின்றன. பத்திரிகை சுதந்திரமும் கேலிக்கூத்தாகிவிட்டது. சிங்கள பௌத்த ஆதிக்கக் கருத்தியலையே இன்று ஊடகங்கள் உயர்த்திப் பிடிக்கின்றன. 2008இல் பத்திரிகையாளர்களுக்கும், சமூகத் தொண்டர்களுக்கும் மிக ஆபத்தான நாடுகளில் இலங்கையும் ஒன்றாக விளங்கியது எனலாம். 2006 – 09 காலகட்டத்தில் அவ்விரு துறைகளிலும் பணியாற்றியவர்கள், தங்கள் கடமையைச் செய்தார்கள் என்பதற்காகவேக் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்.

இலங்கை இப்போது பொருளாதார ரீதியாக நல்ல வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறது. கல்வி அறிவிலும், உடல்நலத்திலும் இலங்கையின் சாதனைகள் மெச்சத்தக்கவை. ஆயின் என்ன, யதேச்சதிகாரம் ஒங்கிவிட்டது. நாட்டை எப்படி நடத்திச் செல்வது என்பதைத் தீர்மானிப்பதில் சாதாரண மக்களுக்கு எவ்விதப் பங்கும் இல்லாத நிலை.

வாழ்க்கைத் தரம் மேம்படும்போது, மக்களாட்சிக்கு இப்படி ஒரு பின்னடைவு ஏற்படக்கூடும் என்பது பலருக்கும் வியப்பாக இருக்கும். அதேபோலத்தான் விடுதலைப்புலிகளின் வளர்ச்சியும் வீழ்ச்சியும். இலங்கை மிகச்சிறிய நாடு. ஸ்காட்லாந்தைவிடவும் சிறியது. ஆனால் அம்மாதிலத்தின் மக்கள்தொகையினைக் காட்டிலும் 4 மடங்கு. அங்கு தோன்றித்தான் உலக அளவில் தங்களுக்கென ஒரு அமைப்பைக் கட்டிக்கொண்டனர் புலிகள். அவர்களுடைய காட்டுமிராண்டித்தனங்களும், விடாப்பிடியான போராட்டமும் பலரை முகஞ்சுளிக்க வைத்தன. தங்களுடைய தனி ஈழத்திற்கான போராட்டத்தில், ஒரு நாட்டின் தலைவரைக் கொன்றார்கள்; தற்கொலைப் படை உருவாக்கினர். கடும் போர் புரியக்கூடிய பெண்கள் பிரிவைப் பயன்படுத்தியது மட்டுமல்ல, சிறுவர்களையும் போர்க் களத்தில் தள்ளிவிட்டார்கள். பன்னாட்டுச் சட்டங்களின் சந்துபொந்துகளுக்குள் நுழைந்து எவருக்கும் அதிகச் சிக்கல் இல்லாமல் நிதி திரட்டும் அபாரத்திறமை அவர்களிடம் இருந்தது. எனவே 21ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பல பயங்கரவாத இயக்கங்களுக்கு விடுதலைப்புலிகளே ஒரு முன்மாதிரியாக அமைந்தனர். கப்பல்கள் வாங்கினர். ஆயுதங்கள் மற்ற தளவாடங்களை இறக்குமதி செய்தனர். சிறிய அளவிலான விமானப்படையைக்கூட அவர்களால் உருவாக்க முடிந்தது. அவர்கள் விரும்பியதைப்போலவே தனி ஈழத்தினை அவர்கள் நிறுவக்கூடும் என்று சில சமயம் தோன்றியது. எப்படியும் ராணுவ ரீதியாக அவர்களைத் தோற்கடிக்கவே முடியாது என்று தான் பல வெளிநாட்டு வல்லுநர்கள் கருதினர்.

அப்படியும் இறுதியில் முற்றிலுமாக விடுதலைப்புலிகளை இலங்கை அரசு அழித்தது எப்படி? உலக அளவில் நிகழ்ந்த சில முக்கிய மாற்றங்களின் விளைவே அப்படி ஒரு முடிவு. அமெரிக்க அதிபர் புஷ்ஷின் பதவிக் காலத்தின் இறுதியாண்டில்தான் விடுதலைப்புலிகளின் முடிவும் நிகழ்ந்தது என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. 2001ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 11ஆம் நாளன்று அமெரிக்காமீது அல் கய்தா நிகழ்த்திய தற்கொலைத் தாக்குதல்களில் ஏறத்தாழ 3,000 பேர் இறந்ததன் பின் கெரில்லாக் குழுக்கள் விடுதலைப்போராளிகளாகப் பார்க்கப்படவில்லை, மாறாகப் பயங்கரவாதிகளாகப் பார்க்கப்பட்டார்கள். பல அரசுகள் ஆயுதமேந்திய குழுக்களுக்கு எவ்வித இடமும் கொடுப்பதில்லை என்ற நிலை எடுத்தன. விளைவு இவ்வாறாக மாறிய தழுவால் விடுதலைப்புலிகள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். குறிப்பாக அவர்களுக்கு நிதி மற்றும் ஆயுதங்கள் வரும் வழிகளையெல்லாம் அரசுகள் நுணுக்கமாகக் கண்காணிக்கத் தொடங்கின. பயங்கரவாதிகளுக்கும் பல்வேறு நாடுகளில் பல்வேறு குற்றங்களைப் புரிந்துவந்தவர்களுக்குமிடையே நெருக்கமானதொரு தொடர்பு இருந்ததை மெல்ல மெல்ல உணர்ந்த மேற்கத்திய நாடுகள் விடுதலைப் புலி அமைப்பைச் சார்ந்தவர்களை முடக்கத் தொடங்கின. 9/11க்குப் பிறகு, பயங்கரவாதத்தின்

கெதிரான உலகளாவிய யுத்தத்தினை அமெரிக்கா துவங்கியது இலங்கை அரசுக்கு வசதியாகப் போயிற்று. தங்கள் நடவடிக்கைகளுக்கு என்னவித நியாயங்களை அமெரிக்க, ஐரோப்பிய அரசுகள் கூறினவோ அவையெல்லாம் தங்களுக்கும் பொருந்தும் என்றது இலங்கை. மஹிந்த ராஜபக்சயின் சகோதரரும் இலங்கையின் போர் அமைச்சருமான கோத்தாபய ராஜபக்ச ராய்டர்ஸ் செய்தி நிறுவனத்திற்கு அளித்த பேட்டியில் கூறினார்: “அமெரிக்காவின் யுத்தத்திற்கும் எங்கள் போருக்கும் என்ன வேறுபாடு? நாங்கள் ஏதாவது செய்தால் கடத்தினோம் என்கிறார்கள். அவர்கள் அரங்கேற்றுவது ரகசிய நடவடிக்கைகளாம். இதெல்லாம் வார்த்தை ஜாலம் அவ்வளவுதான்...” பயங்கரவாதத்திற்கெதிரான போரில் அரசு பயங்கரவாதம் சரியே என்றதொரு கருத்து உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது என உலகச் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் வருத்தத்துடன் குறிப்பிட்டது.

இன்னொரு புறம் இந்துமாக் கடல் பிராந்தியத்தில் சீனா மற்றும் அமெரிக்காவின் செயல்பாடுகளும் விடுதலைப் புலிகளின் தனி ஈழப்போருக்கு ஒருவகையில் பின்னடைவைக் கொடுத்தன. உலகப் பொருளாதாரச் சூழல் இலங்கையின் பூகோள அமைப்புக்குத் தனியோர் முக்கியத்துவம் அளிக்கிறது. விளைவு எல்லோரும் இலங்கை அரசின் நல்லெண்ணத்தைப் பெறுவதில் அக்கறை காட்டுகின்றனர்.

அடுத்த 20 ஆண்டுகளில் உலகப் பொருளாதாரத்தையே முன்னெடுத்துச் செல்லும் அளவு இந்தப் பிராந்தியம் வளர்ச்சியுறும் எனக் கணிக்கப்படுகிறது. கப்பல் போக்குவரத்து உலகிலேயே மிக அதிக அளவில் கடல் வழி, பெட்ரோலியம் பொருட்களின் உயிர்நாடியாகக் கருதப்படும் மத்திய கிழக்குப் பகுதிக்குச் செல்லக்கூடிய அப்பகுதி, இலங்கைத் தீவுத் தென் கிழக்கு முனையிலிருந்து ஆறு கடல்மையில்கூடாது. எனவே பெட்ரோலியம் பொருட்கள் இறக்குமதிக்கு இலங்கை எவ்வளவு அவசியம் என்பதை முதலில் உணர்ந்தது சீனாதான். (1949இல் கம்யூனிஸ்ட் சீனா உருவானபோது முதலில் அங்கீகரித்த நாடுகளில் இலங்கையும் ஒன்று.) அந்த உறவு நெருக்கமாகி, இன்று அதிபர் மஹிந்த ராஜபக்சயின் சொந்த ஊரான, இலங்கையின் மிகப் பின் தங்கிய பகுதியான அம்பாந்தோட்டையில் பல ஆயிரங்கோடி ரூபாய் செலவில் ஆழ்கடல் துறைமுகத்தை உருவாக்கும் பணி சீனாவிடம் ஒப்படைக்கும் அளவு சென்றிருக்கிறது. அதன் விளைவாகச் சீனா இந்துமாக் கடலின் இப்பகுதியில் தங்கள் கடற்படையினை நிறுவவும் முடிந்திருக்கிறது. பதிலுக்கு உலக அரங்கில் இலங்கைக்கு எவ்விதச் சிக்கலும் வராமல் முடிந்த வரை காக்கிறது சீனம். ஐ.நா. தலையிட்டிருந்தால், விடுதலைப் புலிகளுடனான மோதல்களின் இறுதிக்கட்டங்களில் அப்பாவிப் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டதைத் தடுத்திருந்திருக்கலாம், அல்லது ஓரளவேனும் குறைத்திருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவ்வாறு ஐ.நா. எவ்வித முன்முயற்சியும் எடுக்கவிடாமல் தடுத்தது சீனா.

அதன் பொருளாதாரத்தின் அகர வளர்ச்சியைக் கண்டு பிரமித்துப் போய் இருக்கும், சற்றுப் பயந்தே போயிருக்கும் அமெரிக்காவும் இலங்கை விஷயத்தில் அதிகமாக மோதிக்கொள்ள விரும்பவில்லை. இந்துமாக் கடல் பிராந்தியத்தில் சீனாவை அனுசரித்துப் போவது ஒரு வரலாற்றுக் கட்டாய

மாகிவிட்டது அமெரிக்காவிற்கு. அந்த அளவில் இரு நாடுகளுக்கும்மிடையே யான நிழல் யுத்தத்தால் பயனடைந்தது இலங்கைதான்.

மேற்கத்திய நாடுகளைப்போல் மக்களாட்சி, அடிப்படை உரிமைகள் போன்றவற்றைப்பற்றிச் சீனா அலட்டிக்கொள்வதில்லை. அதனுடன் நல்லுறவைப் பேணினால், அதனுடைய நலனுக்கு ஊறுவிளைவிக்காமல் இருந்தால் அது போதும். பதிலுக்கு சம்பந்தப்பட்ட நாட்டின் அரசைக் காப்பாற்றும் சீனா, அந்நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் உதவும்.

சோவியத் யூனியனின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு உலக அளவில் நடைபெற்று வந்த பனிப்போர் முடிவிற்கு வந்தது. அதன் இன்னொரு பரிமாணமாக மக்களாட்சியை நிலைநிறுத்துவதில் அக்கறை காட்டுவதை மேற்குலகம் குறைத்துக்கொண்டது. மேற்குடன் அடையாளப்படுத்திக்கொண்டால் எந் நாட்டிற்கும் அதிகப் பயன் ஏற்படுவதில்லை.

இப்பின்னணியில் 70களில் விடுதலை பெற்ற பல நாடுகளில் மக்களாட்சி பெரும் பின்னடைவைச் சந்தித்து வருகிறது. அதே கதைதான் இலங்கை யிலும்.

உலக நிகழ்வுகளைச் சரியாகவே கணித்த மஹிந்த அரசு பொது மக்கள் பலியாவதற்கு எழுந்த கண்டனங்களை அலட்சியம் செய்தது. உன்னால் என்ன செய்ய முடியும் என்று கேட்கும் வகையில் அது தன் தாக்குதல்களைத் தீவிரப்படுத்தியது.

இன்னும் கவனிக்கத் தக்கதோர் அம்சம்: 2005இல் மஹிந்த ராஜபக்ச அதிபர் ஆன பிறகு, இலங்கை நெறி தவறி நடக்கும் ஆட்சி என்று அமெரிக்காவும் அதன் கூட்டாளிகளும் கண்டிக்கும் ஈரான், லிபியா, மியான்மார் மற்றும் வெனிகுவேலாவுடன் பல்வேறு ஒப்பந்தங்கள் செய்து கொண்டிருக்கிறது.

மனித உரிமையைக் காக்கும் வகையில் ஐக்கியநாடுகள் அவை எல்லாக் காலகட்டங்களிலும், எல்லாப் பிராந்தியங்களிலும் ஒரே மாதிரியாகச் செயல் படுவதில்லை. இஸ்ரேல் காசா பகுதியைத் தாக்கியதைக் கண்டித்து பத்துப் பன்னிரண்டு தீர்மானங்களையாவது ஐ.நா.வின் மனித உரிமை கவுன்சில் நிறைவேற்றியிருக்கும். ஆனால் இலங்கை குறித்து ஒரே ஒரு தீர்மானம் தான். ஆனால் அதுகூட இலங்கை ராணுவத்தின் போர்க்குற்றங்கள் பற்றி மௌனமே சாதித்தது, அத்தகைய குற்றங்கள் நடைபெற்றிருப்பதாகப் பல நம்பத்தகுந்த தரப்புக்களிலிருந்தும் செய்திகள் வந்தும் கவுன்சில் கண்டு கொள்ளவில்லை.

அனைத்துவிதத் தளைகளிலிருந்தும் மானுடம் விடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறது என்ற ஒரு நம்பிக்கை இப்போது தேய்ந்து வருகிறது. உலக மக்கள் அனைவருக்கும் மனித உரிமைகள் உறுதி செய்யப்படவேண்டும் என்று வலியுறுத்துவது ஐ.நா. மனித உரிமைகள் பிரகடனம் (Universal Declaration of Human Rights). அதன்படி மக்களாட்சி நெறிகளுக்கு உரிய மரியாதை அளிக்கும் போக்கும் அருகிவருகிறது.

எனவேதானோ என்னவோ இலங்கை சமூகத்தில் எழும் மோதல்களைத் தன் வழியில் 'தீர்த்து' விட முடியும் என்று பகிரங்கமாகக் கூறிவருகிறது. அப்படி மற்ற நாடுகளும் அதே பாதையில் சென்றால் இன்னமும் மோதல்கள்தான் அதிகரிக்கும். அவ்வாறு எழும் மோதல்களில், அப்பாவிப் பொதுமக்கள் கொல்லப்படுவது குறித்துக் கண்டனம் தெரிவிக்கும் நாடுகளின் எண்ணிக்கை மேலும் மேலும் குறையும், பொதுவாக மனித உரிமைகள் மீறப்படும்போது உலக நாடுகள் தலையிடுவது நின்றாகூடப் போய்விடும்.

அமைதியான முறையில் நாடுகள் உருவாகும் போக்கிற்கு இலங்கை தொடர்பான நிகழ்வுகள் கடும் பின்னடைவே. நிதி உதவி வேண்டுமென்றால் மனித உரிமைகள் மதிக்கப்பட வேண்டும். எந்த அரசும் தன் குடிமக்களுக்குப் பெருமளவில் அநீதி இழைக்கும்போது மற்ற நாடுகள் கைகட்டி வேடிக்கை பார்க்காது என்றதொரு நிலையும் இப்போது ஆட்டங் கண்டுவிட்டது.

இலங்கையில் அரசு என்னதான் செய்திருக்க வேண்டும்? விடுதலைப் புலிகளின் அட்டகாசங்களைக் கைகட்டிக்கொண்டு பார்த்துக்கொண்டிருந்திருக்க வேண்டுமா? நாடு சிதறுண்டுபோவதை வேடிக்கை பார்த்திருக்க வேண்டுமா? என்று கேட்பதும் நியாயம்தான். இன்னுங்கேட்கலாம் தான் - வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனின் தலைமையிலான விடுதலைப்புலிகள் எத்தனைப் படுகொலைகளை நிகழ்த்தியிருக்கிறார்கள்? அவர்களை வேறு எப்படித்தான் சமாளித்திருக்க முடியும்? போர் ஒன்றுதானே சரியான வழி? சமாதானத்திற்கும் பேச்சுவார்த்தைகளுக்கும் முந்தைய இலங்கை அரசுகள் முன்வந்தபோது அக்காலங்களில் இதே விடுதலைப்புலிகள் என்ன செய்தார்கள்? போர்நிறுத்தத்தைப் பயன்படுத்தித் தங்களை வலுப்படுத்திக்கொண்டு மீண்டும் போர் துவங்கவில்லையா? இத்தலைவலிக்கெல்லாம் ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைக்கும் விதமாக அவர்களை ஒழிப்பதுதானே சரி? 37 மாதங்களாக அங்குலம் அங்குலமாக முன்னேறி, பல இளம் ராணுவத்தினரை இழந்து, பிரபாகரன், அவரது மகன், வாரிசு, மூத்த படைத்தலைவர்கள் அனைவரையும் ஒரு குறுகிய பகுதிக்குள் நெருக்கித் தள்ளுவதில் இலங்கை ராணுவம் வெற்றி கண்டிருந்தது. ஆனால் புலிகளுக்குக் கேடயமாக அவ் விடத்தில் சிக்கிய ஆயிரக்கணக்கான பொதுமக்கள் பயன்பட்டார்கள். அந் நேரத்தில் பிரபாகரனும் மற்றவர்களும் தப்பிச்செல்லக்கூடிய அனைத்து வழிகளையும் அடைப்பதுதானே சரியான போர்த்தந்திரம்?

ஓர் அரசிற்குத் தன்னுடைய நாட்டின் எல்லைகளைக் காத்துக்கொள்ள எல்லா உரிமைகளும் இருக்கின்றன என்றே நான் நம்புகிறேன். இலங்கைக்குப் பணிநிமித்தமாக நான் சென்றபோதும் அதுதான் என் கருத்து. அதை விட்டு வெளியேறியபோதும் அக்கருத்தில் எம்மாற்றமுமில்லை. ஆனால் ஆயிரக்கணக்கில் பொதுமக்கள் இடையில் சிக்கி இறப்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படாது ஆக்ரோஷமாகப் போரை நடத்துவது என்று முடிவு செய்தது யார்? அதுகுறித்துத் தீர விசாரித்துத்தான் ஆக வேண்டும். இன்றைய அரசு அப்படி ஒரு விசாரணையை நிச்சயமாக மேற்கொள்ளப் போவதில்லை.

பல்லாயிரக்கணக்கில் மக்களைக் கொலைசெய்துதான் விடுதலைப் புலிகளை வென்றிருக்க முடியும் என்பதில்லை. நம்மைப் பதைபதைக்க வைக்கும் அவ்வழித்தொழிப்பு இலங்கையில் நிலவிய தூழலால், தவிர்க்க முடியாது மேற்கொள்ளப்பட்ட போர்த் தந்திரங்களின் விளைவல்ல. மாறாக இலங்கையின் விடுதலைக்குப் பின் அமைந்த அரசுகள் தொடர்ந்து, தமிழ்ச் சிறுபான்மையினரை எதிரிகளாகவே பாவித்து, மனித நேயத்திற்கு முரணான பாதையில் பயணித்ததன் விளைவுதான் 2009இல் உலகத்தினை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கிய அக்கொடுமைகள்.

தங்கள் நாட்டில் அமைதியை விரும்புவோர், மக்களாட்சி வலுப்பெற விரும்புவோர், தீவின் வரலாற்றைத் திரும்பிப்பார்க்க வேண்டும். எல்லா இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் இவ்வன்முறைகளில் மரித்திருக்கின்றனர். ஏதோ மனித உரிமைகள் என்பது நியூயார்க் நகருக்கோ அல்லது பாரிசின் புறநகர்ப் பகுதிகளுக்கோ மட்டும்தான் பொருந்தும், இலங்கைக் குடிமக்களின் உரிமை குறித்து அதிகம் கவலைப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்ற ரீதியில் சில ஆசியத் தலைவர்கள் பேசுகின்றனர். ஆனால் சரியான அணுகுமுறையல்ல அது. உலக மனிதப் பிரகடனத்தை 1948இல் உருவாக்கிய வர்களில் சாங் பெங் சுன் என்னும் சீனத் தத்துவஞானியும் வெளியுறவுத் துறை அதிகாரியும் ஒருவர் என்பதை நினைவில்கொள்ள வேண்டும்.

நான் கொழும்பில் இருந்த காலகட்டத்தில் பல்வேறு நாடுகளின் தூதர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், இலங்கை அரசு அதிகாரிகள், பாதுகாப்புத்துறையினர், புலனாய்வுத்துறையினர், தொழிலதிபர்கள், சமூகத் தலைவர்கள், பெளத்த, கத்தோலிக்க, இந்து குருமார்கள், ஆர்வலர்கள், மாணவர்கள், அரசியல்வாதிகள், ஜனதா விழுக்கி பெரமுன என வழங்கப்படும் மக்கள் விடுதலை முன்னணியிலிருந்த புரட்சியாளர்கள், விடுதலைப்புலி இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், இலங்கை ராணுவத்தினர், கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள், பல்வேறு நிகழ்வுகளைப் பற்றி ஆய்வுசெய்வோர், எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், சாதாரண மக்கள் என்று பல தரப்பினருடனும் பேசியிருக்கிறேன், ஆழமாக விவாதித்திருக்கிறேன். நான் சந்தித்த பெரும்பாலான இலங்கை மக்கள் கனிவுடன் பழகினர், விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவலையும் அவர்களிடம் பார்க்க முடிந்தது, புத்த பிக்குகளில்கூடத் தீவிரவாதம் பேசியது சிலரே. அவர்கள் அவ்வாறு முழக்கமிட்டு அரசியலதிகாரத்தைக்கூடக் கைப்பற்றியிருக்கலாம், ஆனால் பெரும்பாலான குருமார்கள் அரசியல் பேசிய மற்றவர்களைப் போல் தமிழர்களுக்குப் பாடம் கூறுத்தந்தே ஆகவேண்டும் எனக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு அலையவில்லை. நான், சில வயதான இலங்கையர்க்கு, குறிப்பாகச் சிங்களர்க்கு நெருக்கமானேன். அவர்களுக்கு முந்தைய இலங்கை, இப்போது இருப்பதற்கு முற்றிலும் மாறான வேறோர் இலங்கை அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அப்படிப்பட்ட தூழல் மாறிவிட்டதே என்று ஆதங்கப்பட்டனர் அவர்கள். அவர்களுடன் நடத்திய விவாதங்களின் விளைவே அந்நாட்டைப் பற்றிய என் புரிதலும் நிலைப்பாடும். அறிவுத்தளத்திலும், பண்பாட்டுத் தளத்திலும் ஒரு காலத்தில் எப்படி மிளிர் முடிந்தது என்பதையும் நான் அவர்களிடமிருந்து தெரிந்துகொண்டேன். ஆனால் அவர்களின் பெயர்களை நான் இங்கே குறிப்பிடப்போவதில்லை. எனக்கு இலங்கையின் வரலாற்றைக்

கற்றுக்கொடுத்தவர்கள் எவர் குறித்தும் நான் எதுவும் சொல்லப்போவ தில்லை. என்னுடைய ஆய்வின்போது நான் சந்தித்த சிங்களர்களின் பெயரை வெளியிட்டால், அவர் இலங்கையிலேயே வசித்தாலும் சரி, வெளிநாட்டில் வாழ்ந்தாலும் சரி, அவர்களுக்கு ஆபத்துக் காத்திருக்கக்கூடும். அவர்களைத் துரோகிகள் என்பார்கள். அரசுடன் முரண்படுபவர்களுக்கு, அரசை எதிர்ப் பவர்களுக்கு இலங்கை ஓர் ஆபத்தான இடம். 2010 செப்டம்பரில் கொண்டு வரப்பட்ட அரசியல் அமைப்புச் சட்டத் திருத்தத்திற்குப் பின் நிலை இன்ன மும் மோசமாயிருக்கிறது. அத்திருத்தத்தின் விளைவாக ராஜபக்ச சகோதரர் களின் அதிகாரம் உச்சத்திற்குப் போய்விட்டது. இனி அவர்களை எவரும் எதுவும் கேட்க முடியாது என்ற நிலை உருவாகியிருக்கிறது.

அதிபர் மஹிந்த ராஜபக்சயின் சகோதரர் கோத்தாபய ராஜபக்ச பாதுகாப்புத்துறை அமைச்சர் என்பது அதிகாரபூர்வ நிலை. ஆனால் உண்மை என்னவெனில் இன்று நாட்டில் சர்வ வல்லமைபடைத்தவராக விளங்கு பவர் அவர்தான். இலங்கைக்குச் சென்ற இரண்டாவது நாளே நான் அவரை அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு கிடைத்தது.

ஆட்டோவில் வந்த தற்கொலைப் படையினர் அவரது காரின் மீது மோதினர். அந்த வெடிகுண்டுச் சத்தம் கொழும்பு முழுதும் கேட்டிருக்கும். ஆனால் அக்காருக்குச் சிறப்புக் கவசம் இருந்ததால் கோத்தாபய தப்பி விட்டார். தப்பியவரை அதிபர் மஹிந்த ஆரத் தழுவிச் சிரித்து மகிழும் காட்சியினைத் தொலைக்காட்சி சாளல்களிலும், பிறகு பத்திரிகைகளிலும் பார்க்க முடிந்தது.

அதன் பிறகு ராஜபக்ச சகோதரர்களையும் சகோதரிகளையும் எத்தனையோ பொது நிகழ்ச்சிகளிலும், தனியார் நிகழ்ச்சிகளிலும் சந்தித்திருக்கிறேன்.

ஆனால் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பே கிடைக்க வில்லை. அவரைப் பற்றி மற்றவர்கள் சொல்லக் கேட்டதுதான் அல்லது படித்தது. அதே நேரம் தமிழ்ச்செல்வன், நடேசன், புலித்தேவன் உள்ளிட்டோருடன் நேரடித் தொடர்பிலிருந்திருக்கிறேன். அவர்களனைவரும் பின்னால் கொல்லப்பட்டனர். இப்புத்தகத்தை எழுதும்போது, பிரபாகர னும் கோத்தாபயவும் ஒரே நாணயத்தின் இரு பக்கங்களாகவே தோன்று கின்றனர். இருவரும் உறுதியாகப் போரிட்டனர். இருவருமே கொடூரத் திற்குப் பெயர் போனவர்களாயிருந்திருக்கிறார்கள். இருவருக்குமே பேச்சு வார்த்தைகளில் நம்பிக்கையில்லை. நான்காம் ஈழப்போரின் இறுதிமோதலுக் காக அவர்கள் பல ஆண்டுக்காலம் தங்களைத் தயார் செய்துகொண்டு வந்திருக்கின்றனர். இருவருமே தாங்கள்தான் வெல்லப்போவதாகக் கனவு கண்டு வந்திருக்கின்றனர்.

இலங்கைக்கு நான் செல்லும் முன் அந்நாட்டைப் பற்றி எளிதில் ஏதும் அறிந்துகொள்ள முடியாது என்று நண்பர்கள் கூறினர். அது ஒருவகை யில் உண்மையே. சென்றபோது அத்தீவைப் பற்றி நான் அறிந்திருந்ததை விட, அந்நாட்டைவிட்டு வெளியேறியபோது, என்னுடைய புரிதல் ஆழமாகி யிருந்ததாகக் கூற முடியாது.

இலங்கையின் இன, மத, அரசியல், சமூகப் பிரச்சினைகளை யெல்லாம் புரிந்துகொள்ளுதல் கடினம்தான். இலங்கையில் காணப்படும், சாதி, தேசியம் மற்ற அடையாளங்கள் குறித்தும், அத்தீவின் வரலாறு குறித்தும் இலங்கைப் பேராசிரியர்களும் வெளிநாட்டினரும் நிறைய எழுதியிருக்கின்றனர். ஆனால் அவர்களுக்கிடையேதான் எத்தனை முரண்பாடுகள், மோதல்கள். அறிவு உலகத்திலேயே அப்படியெல்லாம் பிரச்சினை இருக்குமானால் வெளியே எப்படி இருக்கும்? சாதி பற்றியோ தேசியம் பற்றியோ பேசினால் எப்படிப்பட்ட எதிர்வினைகள் நிகழும்! நீங்களே கற்பனை செய்துகொள்ளுங்கள். தவிரவும் வலிமையான தரப்பினருக்கு எதிரான கருத்துக்களைச் சொன்னால் ஆபத்தும் இருக்கிறது. இலங்கையைப் பற்றி வெளியாகியுள்ள நூல்களுக்கு மாற்றாக இதைக் கருத வேண்டாம். மாறாக அண்மைக்கால இலங்கையின் வரலாற்றையும் ஏன் அப்படியெல்லாம் நிகழ்ந்தது என்பதையும் சுவையாக விவரிக்கும் முயற்சியே இது. விடுதலைப்புலிகளின் போராட்ட வரலாற்றிலிருந்து உலகின் இன்றைய அரசியல் சூழலை அறியவுமான ஒரு முயற்சியாகும் இது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை நான் பெரும் வல்லுநர் இல்லை. அப்படியாகக் காட்டிக்கொள்ளவும் நான் முயலப்போவதில்லை. நான் அங்கே மூன்றாண்டுகள் வாழ்ந்தேன். மோதல் பிராந்தியங்களில் மொத்தம் 20 ஆண்டுகள் பணியாற்றியிருக்கிறேன். அந்த அனுபவத்தையெல்லாம் வைத்து உருவாயிருப்பதுதான் இந்நூல்.

எல்லா விஷயங்களுக்கும் நான் ஆழமாகப் போகவில்லை. 2006-7இல் கிழக்கை ராணுவம் கைப்பற்றியது விடுதலைப்புலிகளின் முடிவின் துவக்கம் எனலாம். நான் அம்மோதல்களின் ஒரு பகுதியை நேரில் கண்டேன். ஆயினும் அவை குறித்து அதிகமாக விவரிக்கவில்லை. பின் நடைபெற விருந்த சம்பவங்களுக்கு அவை ஒருவகையில் கட்டியம் கூறுவதாக எடுத்துக் கொண்டாலும், நான் சொல்ல விரும்பும் கதைக்குக் கிழக்குப் பகுதிப் போர் முக்கியம் என நான் நினைக்கவில்லை. எனவே அது குறித்து இந்நூலில் அதிகம் இருக்காது.

அதேபோல மலையகத் தமிழர் பிரச்சினை குறித்தும் நான் விரிவாகப் பேசவில்லை. இலங்கைச் சமூகத்தின் மற்ற அனைத்துப் பிரிவினரைவிடவும் இம்மக்கள்தான் அதிகம் துன்பத்திற்குள்ளாயிருப்பார்கள், அவர்களுக்கெதிராகத்தான் அதிக அநீதி இழைக்கப்பட்டிருக்கும். ஆனாலும் என் மையக்கரு தொடர்பான பிரச்சினை அது இல்லை என்பதால் அது குறித்தும் அதிகமாகச் சொல்லவில்லை.

ஐரோப்பியர் இலங்கையரை மணந்ததில் உருவான பர்கர் சமூகம் பற்றி, முஸ்லிம்கள் பற்றியெல்லாம் போகிறபோக்கில் ஏதோ சொல்லியிருக்கிறேன். அவ்வளவுதான். இலங்கை வரலாற்றில் தங்களுடைய பங்கை நான் மறந்துவிட்டேனோ என்றுகூட முஸ்லிம்கள் சந்தேகிக்கக்கூடும். அவர்கள் கடும் உழைப்பாளிகள், கவனமாகவே தங்கள் வாழ்க்கையினை நகர்த்துகின்றனர். அப்படியும் அவர்கள் விடுதலைப் புலிகளால் யாழ்ப்பாணத்தில் துன்புற்றனர். ஆனால் நான் சொல்ல வந்ததை மட்டும் சொல்வது என்பதில் உறுதியாக இருந்துவிட்டதால் முஸ்லிம்கள் பற்றிச் சுருக்கமாகத் தான்.

இன்னுஞ்சொல்லப்போனால் இறுதியில் எவ்வளவுபேர் இறந்தனர், எவ்வளவுபேர் காயமுற்றனர், எப்படிச் கணக்கிடுவது என்பது குறித்துக்கூட நான் விவாதிக்கவில்லை. மற்ற வல்லுநர்கள் இக் கணிப்பைச் செய்யட்டும் என்று நான் விட்டுவிட்டேன். இலங்கையின் புராதன, மற்றும் அண்மைக் கால வரலாற்றைக் கூறும் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் சற்று அதிகமாகவே தகவல்களைக் கூறியிருக்கிறேன், ஆனால் பிரச்சினைகளைப் புரிந்துகொள்ள அப்படிச் செய்ய வேண்டும் என நினைத்தேன்.

75 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், நாகரிகமடைந்துவிட்டதாகச் சொல்லப்படும் ஐரோப்பாவின் இதயமான பகுதியில் வாழ்ந்த எனது பாட்டனாரும் வேறு பல உறவினர்களும், அவர்கள் சார்ந்த இனத்தின் காரணமாகக் கொல்லப்பட்டனர். இடையில் தொங்கவிட்டுக்கொள்ளும் தங்கத்தால் ஆன கடிகாரம் ஒன்றை, எங்கள் வீட்டில் பார்த்திருக்கிறேன். நான்கு வயதில் அக்கடிகாரத்தின் பின்னால் எழுதப்பட்டிருந்த தாத்தாவின் பெயர், அவரது முடிவெல்லாம் எனக்குத் தெரியவந்து நான் சோகத்தில் ஆழ்ந்தேன். அதைப்பற்றிப் பேசுவதையே வீட்டில் தவிர்ப்போம். அவ்வளவு வேதனை யளிக்கும் சம்பவங்கள். எப்போதோ நடந்ததுதான். ஆனால் இன்னமும் அது என்னைப் பாதிக்கிறது. அந்த அனுபவம் பலருக்கும் இருக்கும்.

அப்படி இருக்கையில், மரணம், கொலை என்பதெல்லாம் நீண்ட நாட்கள் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்றாலும், வேறு ஒரு இனத்தவர் அல்லது வேறு ஒரு மொழி பேசுபவர் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக எப்படி ஒருவரைக் கொல்ல முடிகிறது, அதுவும் மகிழ்ச்சியுடன், என்று அடிக்கடி நான் வியந்திருக்கிறேன்.

மோதல்களால் பாழான நாடுகளை நான் காணும்போதெல்லாம் ஆஷ்வின்சில் எனது குடும்பத்தினருக்கு நேர்ந்த கதியே என்னை வாட்டும்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை ஏதோ விடுதலைப்புலிகளினால்தான் யுத்தமே துவங்கியது என்ற ரீதியில் சிலர் தவறாக விளக்கமளிக்கின்றனர். வாதத்திற்காக அது சரி என்றே வைத்துக்கொள்வோம். ஆனால் புலிகளுக்கு மக்கள் மத்தியில் பரவலான செல்வாக்கு எப்படி உருவாயிற்று என்று கேட்க வேண்டாமா?

அடையாள முரண்பாடுகள் காரணமாக இரு இனங்களுக்குமிடையே உருவாகியிருக்கும் கசப்புணர்வை, வெறுப்பினை அந்நாட்டில் எங்கும் இனங்காண முடியும். இனப்பிரச்சினை குறித்து இணையதளங்களில் எழுதப்படும் கட்டுரைகள் எழுப்பும் மறுமொழிகளை அல்லது பின்னூட்டங்களைப் படிக்கும்போது அதனை நாம் தெளிவாகவே உணரலாம்.

இந்நூல் இலங்கையைப் பற்றியதுதான் என்றாலுங்கூட, நடந்து முடிந்த சோகக்கதையிலிருந்து என்ன விதமான பாடங்களை நாம் கற்றுக் கொள்ளலாம், அப்பாடங்கள் உலகின் பல மூலைகளிலும் தொடரும் மோதல்களை நாம் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள உதவுமா என்று ஆராயவே நான் முயன்றிருக்கிறேன். வருங்காலங்களில் ஆங்காங்கே புதிய புதிய வல்லரசுகள் தோன்றலாம், சிறிய சிறிய போர்களும் தொடர்ந்து மூளலாம், அத்தகைய சூழலில் இலங்கை நிகழ்வுகள் பல புதிய பரிமாணங்களை அளிக்கலாம்.

சட்டத்தின் ஆட்சிக்குக் கட்டுப்படும் சமூகங்களுக்கும், வெறுப்புத் தலைக்கேறி, வெறிபிடித்து மோதிக்கொள்ளும் சமூகங்களுக்குமிடையிலான வேறுபாடு ஒன்றும் அதிகமில்லை என்பதைத்தான் அண்மைக்கால ஐரோப்பிய அனுபவம் நமக்குச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

மனித நாகரிகம் வியத்தகு சிகரங்களை எட்டியிருக்கலாம். ஆனாலும் அது அவ்வப்போது ஆட்டங்காணுகிறது. அடிக்கடி அதனைப் பழுது பார்த்துக்கொண்டேயிருக்க வேண்டும். இலங்கையை ஒட்டுமொத்த மனித இனத்தின் ஒரு குறியீடாகவும் பார்க்க முடியும். சிறப்பான கருத்தியல்கள், அரசியல்வாதிகளின் பேராசை, காட்டுமிராண்டித்தனம், கொலைசெய்யத் தயங்காத குருமார்கள், தலைமையின் பொறுப்பு, அந்நிய இனத்தவரை அழித்தொழித்தல், அண்டை நாடுகளுக்கிடையே நல்லுறவும் யுத்தமும், பல்வேறு அரசமைப்புக்களின் பயன்பாடு இவை பற்றியெல்லாம் விவாதிக்க வேண்டுமென்றால் நம் சமூகத்திலேயே என்ன நடக்கிறது என்று ஆராய வேண்டும், சிரழிவிவிருந்து நம்மை நாம் எப்படிக் காப்பாற்றிக்கொள்ள முடியும் என்றும் யோசிக்க வேண்டும். மனித மனத்தில் இருக்கும் பலவினங்கள் பெரும் துயரங்களுக்கு வித்திட முடியும் என்பதைத்தான் இலங்கை வரலாறு நமக்குச் சொல்கிறது.

விடுதலைப் புலிகளுடனான மோதல்களின் இறுதிக்கட்டங்களில் தலையிட்டுப் பேரழிவினை நிறுத்த உலக நாடுகள் முயலத்தான் செய்தன. அரசபடையினரின் தாக்குதலின் உக்கிரத்தைத் தணிக்க ஐ.நா. பொதுச் செயலாளர் பான் கீ-மூன் தனிப்பட்ட முறையில் கடும் முயற்சிகள் மேற்கொண்டார். இலங்கையில் அப்போது நடந்ததாகக் கூறப்படும் போர்க் குற்றங்களை ஆய்வதற்கு முன், அங்கே ஐ.நா. என்ன செய்தது என்பதையும் நுணுக்கமாக ஆராய வேண்டும். இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின் உலகம் உயர்த்திப் பிடித்த லட்சியங்களைக் காப்பதற்கென்றே உருவாக்கப் பட்ட அமைப்பு அது. 2009இன் முதற் பகுதியிலும் ஐ.நா. அங்குச் செயல்பட்டு வரத்தான் செய்தது. அதனுடைய அலுவலர்கள் பலர் அங்கே பணி புரிந்து வந்தனர். அப்படி இருந்தும் சுற்றிலும் ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் கொத்துக்கொத்தாய் கொல்லப்பட்டனர். ஐ.நாவிற்குப் பல பரிமாணங்கள் இருக்கலாம். ஆனால் அமைதியை நிலைநாட்டுவது, மனிதாபிமான அடிப்படையில் உதவிகள் செய்வது போன்ற செயல்பாடுகளே அதற்குப் புகழ் சேர்க்கின்றன. அதன் மூலமாக நாடுகளுக்கிடையே நல்லுறவு ஏற்படவும் அது வழிகோலுகிறது என்று நம்பப்படுகிறது.

மிகச் சிக்கலான சூழல்களில், உயரிய நோக்கங்களில் உறுதியாக நம்பிக்கை வைத்திருக்கும் பன்னாட்டு உறவை மேம்படுத்தும் அதிகாரிகள் பலர் ஐ.நாவின் சார்பாக அதன் லட்சியங்களை நடைமுறைப்படுத்த முயல்கின்றனர். கடுமையான நெருக்கடிகளிலும், அரசியல் மற்றும் ஒழுக்க ரீதியாக எந்த நேரத்தில் என்ன செய்வது, எங்கே போவது என்பதையெல்லாம் அவ்வதிகாரிகள்தான் முடிவு செய்கிறார்கள். அத்தகைய முடிவின் விளைவுகளுக்குச் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள்தான் பொறுப்பேற்க வேண்டும். ஐ.நா. எப்படி இலங்கையில் நடந்துகொண்டது என்பது பற்றி நான் ஒன்றும் தீர்ப்பளிக்கவில்லை, ஆனால் தன் கடமையிலிருந்து மிக மோசமாக வழுவி

விட்டது என்று விமர்சனம் செய்யும் பலரது கருத்துக்களை இந்நூலில் பதிவு செய்திருக்கிறேன். லே மாண்ட் என்ற ஃப்ரெஞ்சு நாளேட்டின் நிருபர் குறிப்பிடுவதைப் போல், அரசகளுடன் மிகக் கவனமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும், அவற்றின் தன்னாட்சியை (Sovereignty) பாதிப்பதாகத் தோற்றம் எதனையும் ஏற்படுத்திவிடக் கூடாது என்ற ரீதியில் பிரச்சினைகளை அணுகியே தோல்விக்கு மேல் தோல்வியைச் சந்தித்தது ஐ.நா.

யுத்தத்தின் இறுதிக்காலங்களில் நான் ஐ.நா.வின் செய்தித்தொடர்பாளராகவும் ஆலோசகராகவும் பணியாற்றினேன். ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் ஐ.நா. என்ன செய்கிறது, ஏன் அப்படிச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது என்பது குறித்து உலகிற்குத் தெரிவிப்பதே என் வேலை. பன்னாட்டு நிர்வாகப் பணியில் இணையும்போது நாங்களுல்லாம் ஓர் உறுதிமொழி எடுத்துக் கொள்கிறோம். எங்கள் பணிநிமித்தம் எங்களுக்குத் தெரியவரும் தகவல்களை, பணியைவிட்டு விலகியபிறகு கூட நாங்கள் பகிரங்கப்படுத்தக் கூடாது. அந்த உறுதிமொழியையும் காப்பாற்ற வேண்டும், அதே நேரம் பாதுகாப்பற்ற ஆயுதமேந்தாத தமிழ்ப்பொதுமக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் மடிந்ததையும், இலங்கையின் சோகக்கதையினையும் சொல்ல வேண்டும். அது மிகுந்த தர்மசங்கடமான பணிதான். என்னாலியன்றவரை பொதுத் தளங்களில் விரவிக்கிடக்கும் தகவல்களை என் நோக்கில் ஆய்வு செய்திருக்கிறேன், ரகசியத் தகவல் பரிமாற்றங்களைப் பற்றியோ, அமைப்புக்குள் மற்ற அலுவலர்களின் பார்வைக்கெனத் தயாரிக்கப்பட்ட அறிக்கை, என்ன செய்யலாம் என்பது குறித்த விவாதங்கள், மோதல்கள் பற்றியோ நான் எதுவும் கூறுவதைத் தவிர்த்திருக்கிறேன். என்னுடைய சக அதிகாரிகள் செய்தது, செய்யாமல் விட்டது இவை பற்றியெல்லாம் கருத்தெதுவும் தெரிவிக்கவில்லை.

ஆனால் சில நிகழ்வுகளை மிக அருகே இருந்து பார்த்ததன் காரணமாகச் சில திடமான முடிவுகளுக்கு என்னளவில் வர முடிந்தது. சில முன் முயற்சிகளில் எனக்கும் தனியோர் பங்கிருந்திருக்கிறது. அவையெல்லாம் இந்நூலில் இடம்பெறும்.

இன்னொரு புறம் பல ஆயிரம்பேரைப் பலி வாங்கிய நிகழ்வுகளின் பின்னணியினை உலகறியச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்த என்னுடைய சகாக்கள் சிலர், தங்கள் கருத்துக்களைப் பகிரங்கமாகவே பதிவு செய்ய வேண்டும் என விரும்பினர். அப்படியே செய்திருக்கிறேன்.

மொழிபெயர்ப்பாளர் உரை

முழு மனதுடன் மொழிமாற்றம் செய்ய எந்த ஒரு நூலும் நம்மை ஈர்க்க வேண்டும். ஆசிரியரின் பார்வை நமக்குப் பெருமளவில் ஏற்படையதாயிருக்க வேண்டும். அந்த அளவில் கார்டன் வைஸின் மனிதாபிமான அணுகுமுறையும் உறுதியான நடுநிலையுமே என்னை இப்பணியில் இறங்கத் தூண்டியது.

மொழிமாற்றத்தினை விரைந்து முடிக்கவும் சுவையாக வரலாறு கூறும் அவரது பாணி உதவியது. பெரும்பாலும் வரிக்கு வரி அப்படியே நான் மொழிபெயர்க்க முயன்றிருக்கிறேன், ஆனாலும் வைஸ் ஒரு சில இடங்களில் ஒரே நிகழ்வை மீண்டும் மீண்டும் நினைவுகூரும் போது அல்லது ஒரே கருத்தை மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தும் போது, அத்தகைய பகுதிகளைத் தவிர்த்திருக்கிறேன். இன்னும் சில பகுதிகளைத் தெளிவு கருதியும் சுவை கருதியும் இடமாற்றம் செய்திருக்கிறேன்.

குருதியில் தோய்ந்த, மனித நாகரிக மாண்புகள் அனைத்தையும் குழிதோண்டிப் புதைத்த, இலங்கை இன மோதல்கள் நமக்குக் கற்றுக்கொடுக்கும் பாடங்கள் ஏராளம். அப்படிப் பாடங்களைக் கற்றுக் கொள்ள இன்றியமையாததொரு ஆவணம் கார்டன் வைஸின் நூல்.

தமிழ்ச் சமூகத்தின் சிந்தனைப் போக்கினை செழுமைப்படுத்த வல்ல, நம்பகத்தன்மை மிக்க, இவ்வரலாற்று சாட்சியத்தை மொழி மாற்றம் செய்யும் வாய்ப்பை அளித்ததற்காக காலச்சுவடு கண்ணனுக்கு நன்றி பல.

கானகன்

சிங்கத்தின் வெற்றி

2009 மே 19, காலை. பனிப்படலம் நீங்குகிறது. இன்னமும் சூடாகவேயிருக்கும் யுத்தபூமி. வீரர் ஒருவர் குனிந்து குப்புற விழுந்து கிடந்த உடலை, முகத்தைப் பார்க்க வேண்டுமென்பதற்காகத் திருப்பு கிறார். அது ஒரு சதுப்பு நிலம். உடல்கள் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும். எனவே தோள்களைச் சற்று இறுக்கமாகப் பிடித்துத்தான் திருப்ப வேண்டும். சதுப்பு நிலமாகவும் மணற்பாங்காகவும் இருந்த அப்பகுதி முழுவதும் உயிரற்ற உடல்கள்தாம். நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள் அங்கே ஒரு முகத்தைத் தேடித்தான் உடல்களைப் புரட்டியவண்ணம் இருந்தனர்.

தான் எந்த உடலைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று அந்த வீரருக்கும் தெரியும். இருப்பினும் நூற்றுக்கணக்கான உடல்களிலிருந்து மாறுபட்ட அந்தப் பருத்த உடலைப் பார்க்கும்போது திடுக்கிட்டிருப் பார். அவரைத் திரும்பி வெறித்த அந்த முகம் - கொழுக்கொழு கன்னங்கள், மீசை, பாதி மூடிய மங்கிய கண்கள், அடுத்து ஏதோ கட்டளை பிறப்பிக்க இருந்தவர் போலச் சற்றே விரிந்த உதடுகள்...

நெற்றி வழியே புகுந்த துப்பாக்கிக் குண்டு மண்டையோட்டை உடைத்திருந்தது. மற்றபடி முகத்திலோ உடலிலோ சேதம் எதுவும் இல்லை. கொல்லப்பட்டுச் சில மணிநேரங்களாய் அங்கேயே கிடந் திருக்கிறது விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தை உருவாக்கியவரின் உடல். மாநிற முகத்திலிருந்து ரத்தமெல்லாம் வடிந்துவிட்டதைப் போன்று தோன்றியது. ஒரு திருஉருவாகயிருந்தவர். உயிரற்ற மெழுகுபொம்மை போல், லைஃப் இதழிலிருந்து பிய்த்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு பக்கம்போல், விசித்திரம்தான், மண்ணில் கிடந்தார். புழுதி இருந்தபோதும் அவரது சீருடை எவ்விதச் சேதாரமுமில்லாமல் இருந்தது - தனது மரணத்தை நேருக்கு நேராக எதிர்கொள்ள கடைசி நிமிடத்தில் பதுங்குக்குழியி லிருந்து வெளியேறியதுபோல இருந்தது.

அவரது இடுப்பில் ஒரு துப்பாக்கியும் ரவைகள் அடங்கிய சிறிய கைப்பைகள் ஆறும் இருந்தன. மார்பில் அடையாள அட்டை. அதில் அவர் பெயருடன் எண் 001 என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. கை கழுவும் லோஷன் பாட்டில் ஒன்றும் அவரது கிட் பேக்கில்

கிடந்தது. சிங்கப்பூரிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட திராட்சை வாசனை கொண்ட லோஷன். இந்தச் சம்மந்தமில்லாத தகவலை பின்னர் கொழும்பு பத்திரிகைகள் பிடித்துக்கொண்டு யோகிபோல வாழ்ந்ததாகச் சொல்லப்பட்ட அவருக்கு களங்கம் ஏற்படுத்த பயன்படுத்திக்கொண்டன.

ஒரு ஆயுதப் போராட்டத்தை நடத்திய வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் தனது விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தை 1975இல் நிறுவியபோது நந்திக்கடல் கடலேரியின் ஓரத்தில் அவரது உயிரற்ற உடலைப் புரட்டிப்பார்த்த சிங்கள ராணுவ வீரர் பிறந்திருக்கக்கூட மாட்டார்.

இயக்கத்தை உருவாக்கியபோது பிரபாகரனுக்கு வயது இருபத்தொன்று தான். அப்போதே அவர் துணிச்சலானவர் என்றும் கொலைசெய்யத் தயங்காதவர் என்றும் பெயரெடுத்திருந்தார். யாழ்ப்பாண மேயர் ஆல்ஃப்ரெட் துரையப்பா ஒரு இந்துக் கோயிலில் நுழைந்து தொழவிருந்த நேரம் பிரபாகரன் அங்கே வந்து ஒரே குண்டில் அவரைச் சுட்டுக் கொன்றார்.

சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கான, பளபள கையேடுகள். இலங்கையை இதமான காற்று வீசும் கடற்கரைகள், உயர்ந்த வெள்ளை நிறப் புத்த வழிபாட்டுத் தலங்கள், பரந்து விரிந்த மலைகள், தேயிலைத் தோட்டங்கள், கனிவான மக்கள்கொண்ட நாடாகச் சிலாசிக்கும்.

ஆனால் ஆல்ஃப்ரெட் துரையப்பாவின் கொலைதான் இன, சாதி, மத வர்க்கப்போர்களைத் தொடர்ந்து சந்தித்து வந்திருக்கும் அத்தீவின் சரியான குறியீடு எனலாம்.

பிரபாகரனின் உடலைப் புரட்டிய அச்சிங்கள் வீரர் வளர்ந்த கால கட்டத்தில் பல அரசியல்வாதிகள் விடுதலைப்புலிகளின் தலைவர் பற்றித் தொடர்ந்து பேசியிருப்பார்கள். கடும் கண்டனம் தெரிவித்திருப்பார்கள். ராணுவமும் போலீசாரும் அவரை வலைவீசித் தேடிவந்தன. சதுரவடிவத் தாடை, சில நேரங்களில் புருவங்களைச் சுருக்கியும் வேறு சில நேரங்களில் புன்னகையுடனும் விடுதலைப்புலிகளின் சீருடையுடனும் காணப்பட்ட பிரபாகரனின் புகைப்படங்கள் பத்திரிகைகளிலும் தொலைக்காட்சிகளிலும் தோன்றாத நாட்கள் குறைவாகத்தான் இருந்திருக்கும். விடுதலைப்புலிகளின் அட்டூழியங்கள் விரிவான செய்திகளாக வெளியாகும். அச்செய்திகளும் புகைப்படங்களும் இலங்கையின் நிலப்பரப்பில் மூன்றில் ஒரு பகுதியைப் பிரித்துத் தருமாறு தமிழ்த் தேசிய வாதிடிகள் கோருகின்றனர் என்பதை நினைவூட்டும். சிங்களர்கள் மனங்களில் தமிழர்களைப் பற்றிய அச்சத்தையும் வளர்க்கும்.

கெரில்லாப் படையினருக்கு பிரபாகரன் பிறப்பித்த ஆணைகள் அவரது கூச்ச சுபாவத்துக்கும் மெல்லிய குரலுக்கும் பொருத்தமற்றவை. அவரது ஆணைப்படி கப்பல்கள் கவிழ்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாட்டுத் தலைவர்கள், கைதிகள், புத்த பிக்குக்கான பயிற்சிபெற்றுவந்த சிங்களச் சிறுவர்கள் எனப் பல தரப்பினர் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். சிறுவர்களும் பெண்களும் பயணித்த பேருந்துகள் குண்டுகளால் தகர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. புலிகளின் தாகம் தமிழீழத் தாயகம் என்று பிரபாகரனின் படையினரும் ஆதரவாளர்களும் தொடர்ந்து முழங்கிவந்தனர்.

விடுதலைப்புலிகளின் அர்ப்பணிப்பும் வெறியும் பாலஸ்தீனிய விடுதலை அமைப்பின் செயல்பாடுகளை ஒத்திருந்தன. இரு அமைப்புகளுமே விடுதலை என்னும் பெயரால் அடாத செயல்கள் பலவற்றைச் செய்தன. ஆனால் அத்தகைய கொடுமைகளுக்குப் பின்னால் இருந்த ஒரு தேசிய இனத்தின் உணர்வுகளையும் உலகம் புரிந்துகொண்டது. தங்கள் இயக்கத்திற்காகத் தங்கள் உயிரைத் தியாகம்செய்யத் தயார் என்பதை உலகிற்குச் சொல்லும் விதமாக விடுதலைப்புலிகள் எப்போதுமே சயனைட் குப்பிகளைத் தங்கள் கழுத்துகளில் தொங்கவிட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள்.

பிரபாகரனை அடையாளம் கண்டவுடன் தனது மேலதிகாரிக்கு வயர்லெஸ் மூலம் தகவல் சொன்னார் அந்தச் சிங்கள வீரர். அந்த அதிகாரி 58ஆவது படைப்பிரிவுத் தலைவருக்குத் தகவலைச் சொன்னார். 58ஆவது பிரிவுதான் இறுதிக்கட்டங்களில் கடலேரியின் ஓரமாக விடுதலைப்புலிகளுடன் மோதி அவர்களை அழித்தது. உடனே உடலைப் பார்க்கப் புறப்பட்டார் பிரிகேடியர்.

அவரது ஜீப் சென்ற வழிநெடுகிலும் கிழிந்துபோன நிலையில் பிளாஸ்டிக் கூரைகளாலான கூடாரங்கள், உயிரற்ற உடல்கள், எரிக்கப்பட்ட வாகனங்கள். பிப்ரவரி மாதத்திலிருந்து ஏறத்தாழ 3,30,000 மக்கள் அந்தக் கூடார நகரத்தில்தான் வாழ்ந்துவந்தனர். எஞ்சியிருந்த விடுதலைப்புலிகளும் அங்கே நிலைகொண்டிருந்ததால், பொதுமக்கள் கொல்லப்படுவது பற்றிச் சற்றும் கவலைப்படாமல், அக்கூடார நகர்மீது குண்டுமாரி பொழிந்தது இலங்கை ராணுவம்.

விடுதலைப்புலிகள் மேலும் மேலும் பலவீனமடைய, அவர்களுக்கும் ராணுவத்திற்குமிடையே இருந்த கடலேரியைக் கடந்து, பொதுமக்கள் கூட்டங் கூட்டமாகவோ சிறு குழுக்களாகவோ அரசப்படைப் பகுதிக்குத் தப்பினர். இறந்துபோனவர்களை முறையாகப் புதைக்காமல் அப்படியே விட்டுவிட்டுச் சென்றனர்.

காயமுற்றவர்களையும் வயதானவர்களையும் சிறு குழந்தைகளையும் சுமந்துதான் அவர்கள் தப்பிச் சென்றனர். இடையறாத க்ரெனேட் மற்றும் துப்பாக்கி குண்டுத் தாக்குதலுக்கிடையேதான் அவர்கள் தப்பவேண்டியிருந்தது. அவ்வாறு ஓடும்போது, ராணுவத்தின் குண்டுகளால் தாக்கப் பட்டவர்களையோ அல்லது நடக்க முடியாமல் வழியிலேயே விழுந்தவர்களையோ காப்பாற்றுவதற்கு அவர்களுக்குத் திராணியில்லை. மேலே நகர்ந்தார்கள். அவ்வாறு தப்பாமல் பின்தங்கியவர்கள், குழிகளில் பதுங்கியவர்கள் எல்லோரும் இலங்கை ராணுவத்தின் கரங்களால் மடிந்தனர்.

போர்க்களம் இப்போது அமைதியாக இருந்தது. காயமடைந்தவர்களின், இறந்துகொண்டிருந்தவர்களின் முன்கலும் ஓய்ந்திருந்தது. ஜீப்பிலிருந்து இறங்கிய பிரிகேடியர், சில நூறு மீட்டர்கள் நீர்த் தேங்கியிருந்த நிலத்தின் ஊடாக நடந்துசென்றுதான் உடல் வீழ்ந்துகிடந்த இடத்தை அடைய முடிந்தது. அப்போதும் அவரைச் சுற்றி மெய்க்காவலர்கள். வீழ்ந்திருந்த புலி யாராவது சுட்டுவிட்டால்? பிரபாகரனின் முகத்தை நன்றாக உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, அவர் அணிந்திருந்த சிறப்பு அடையாளச் சின்னங்கள்,

கைத்துப்பாக்கி, கிட்பேக்கில் இருந்தவை ஆகிய எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு அடையாள அட்டையையும் சரிபார்த்த பிறகு தன்னைச் சுற்றி நின்றவர்களிடம் விடுதலைப்புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனுடைய உடல் தான் எனத் தெரிவித்தார். பிறகு ரேடியோ தொலைபேசியை வரவழைத்துக் கொழும்பிலிருந்த பாதுகாப்புத் துறையின் தலைமையகத்திலிருந்த மேஜர் ஜெனரல் சரத் பொன்சேகாவிற்குச் செய்தியைச் சொன்னார். பொன்சேகா பாதுகாப்புத் துறைச் செயலர் கோத்தாபய ராஜபக்சுக்குப் பிரபாகரன் உடல் கண்டெடுக்கப்பட்டுவிட்டதைத் தெரிவித்தார். கோத்தாபய பொன்சேகாவின் சக அதிகாரியாயிருந்தவர்தான். ஆனால் இப்போது அவரது மேலதிகாரி. அது மட்டுமல்ல, இலங்கையிலேயே மிகுந்த அதிகாரமுடையவராகவும் விளங்கினார் அவர்.

பிரபாகரன் அளவுக்கே உறுதியுடன், அவரைப் போன்றே ஈவிரக்க மில்லாமல் செயல்படக்கூடியவர் ஒருவர் சிங்களத் தரப்பில் இருந்தார் என்றால் அது கோத்தாபயதான். இலங்கையின் தென்பகுதி விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் அரசியல்வாதியல்ல. ஒரு சாதாரண அரசு நிர்வாகியுமல்ல. இலங்கை ராணுவத்தில் கர்னலாகப் பணியாற்றி விட்டு ஓய்வுபெற்ற கோத்தாபய, 80களில் விடுதலைப்புலிகளுடன் நடந்த சில கடுமையான மோதல்களில் பங்குபெற்றவர். ஒரு கட்டத்தில் மயிரிழையில் உயிர் தப்பியவருங்கூட. ஓய்வுபெற்ற பிறகு தெற்கு கலிஃபோர்னியா பல்கலைக்கழகத்தின் சட்டத் துறையில் கம்ப்யூட்டர் பிரிவு மேலாளராகப் பணியாற்றிய அவரை, அவரது அண்ணன் மஹிந்த ராஜபக்சதான் இலங்கைக்குத் திரும்பி வருமாறு அழைத்தார். 2005 அதிபர் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றால், விடுதலைப்புலிகளை எதிர்த்து முழுமூச்சாகப் போராடலாம் என்று சொல்லி அவரை நாடு திரும்பச் சம்மதிக்க வைத்தார். தலைமை பலவீனமாயிருந்ததால்தான் புலிகளை வெற்றிகொள்ள முடியவில்லை என்று எப்போதுமே உறுதியாக நம்பியவர் கோத்தாபய. தனது அண்ணன் அதிபராகிவிட்டால் பழிவாங்க நல்ல நேரம். அதுமட்டுமல்ல, வெற்றி யடைந்துவிட்டால் புதிய அரசியல் பரம்பரையையும்கூட உருவாக்கிவிட்டால் மென்றும் கோத்தாபய ராஜபக்ச கணித்திருக்கக்கூடும்.

போர் முடிந்த சில மாதங்களிலேயே ஜெனரல் சரத் பொன்சேகா விற்கும் கோத்தாபயாவிற்குமிடையே மோதல் ஏற்பட்டு, கோத்தாபய போர்க்குற்றங்கள் புரிந்ததாகப் பொன்சேகா பகிரங்கமாகக் குற்றஞ்சாட்ட, பதிலுக்கு அவர் நாட்டைக் கெடுக்கிறார் என்று குற்றஞ்சுமத்தினார் கோத்தாபய.

ஆனால் 2006இல் வெற்றி கிடைக்குமா என்பது உறுதியாகத் தெரியாமல் இருந்த நேரத்தில் இருவரும் இணைந்தேதான் விடுதலைப்புலிகளை அடியோடு அழித்துவிடுவது எப்படி என்று திட்டமிட்டனர். சீனாவிடமிருந்து தேவையான ஆயுதங்களைப் பெற்றனர். துருப்புக்களுக்குத் தேவையான பயிற்சியையும் அளித்தனர். மோதல்களின் இறுதிக்கட்டங்களில் மிக நெருக்கமாகவே இருந்தனர். வெற்றி மேல் வெற்றியை ராணுவம் குவிக்க இன்னமும் தீவிரமாக அவர்கள் இணைந்து பணியாற்றினர்.

பிரபாகரன் கொல்லப்பட்டது உறுதியானவுடன் கோத்தாபய தன் அண்ணனுக்கும் செய்தியைத் தெரிவித்து வரலாற்றில் அவர் பெயர் இடம் பெறப்போவது உறுதி என்றார்.

அதே நேரம் போர்க்களத்தில், பிரபாகரனின் உடலைச் சுமந்து மிகக் கவனமாக நான்குபேர் ஓடையின் ஓரமாக நடந்து செல்ல, இரு மருங்கிலும் மற்ற வீரர்கள். அவர்கள் களைத்துப்போயிருந்தார்கள். ஆயினும் பிரபாகரனின் மரணத்தால் அவர்களுக்கு உற்சாகம் பீறிட்டது. உடலைச் சுமந்த வீரர்கள் முன்னேற, மற்றவர்கள் தத்தம் ஆயுதங்களைத் தலைக்கு மேல் உயர்த்திப்பிடித்துத் தங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தனர். ரோமானியர்கள் ட்யூட்டானிக் இனத் தலைவர்கள் வீழ்த்தப்படுவதை அப்படித்தான் கொண்டாடுவார்களாம். பலர் அந்தக் கணத்தைத் தங்கள் மொபைல் போனில் பதிவுசெய்துகொண்டனர். அங்குக் குழுமியிருந்த நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள் உடலைத் தொட்டுப் பார்க்க அவர் அணிந்திருந்த உடை கசங்கியது. மொபைல் போன் மட்டும் அவர்கள் கரங்களில் இல்லாமல் இருந்திருந்தால் நிச்சயம் அவர்களனைவரும் தங்கள் கைகளை உயர்த்தி மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தியிருப்பார்கள். அம்மொபைல் ஃபோன் படங்கள் சில மணிநேரங்களிலேயே உலகமெங்கும் வலம்வந்தன. அதிகாரபூர்வ ராணுவப் புகைப்படக்காரர் ஒருவர் எடுத்த புகைப்படம் மறுநாள் நியூயார்க் டைம்ஸ் நாளேட்டின் முதற்பக்கத்தில் வெளியானது.

ஒரு வழியாக நீர்த் தேங்கிய பகுதிகளைக் கடந்து காய்ந்துபோன மணற்பாங்கான ஓர் இடத்தில் உடலை இறக்கினர். ராணுவத்தின் நிபுணர் குழு ஒன்று உடலை நன்கு பரிசோதித்தது. பிரபாகரன் அணிந்திருந்த சீருடையையும் மண்டை பிளந்திருந்த இடத்தையும் கூர்ந்து கவனித்தனர். வீங்கியிருந்த அந்த முகத்தை, ஏற்கெனவே வெளியுலகுக்கு அறிமுகமாகியிருந்த புகைப்படங்களுடனும் சிலமாதங்களுக்கு முன் புலிகள் விட்டுச் சென்ற ஒரு பதுங்குக்குழியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஓர் ஆல்பத்தில் காணப்பட்ட புகைப்படங்களுடனும் ஒப்பிட்டனர். பிரபாகரனின் வாரிசு என்று அதிகாரபூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்டிருந்த அவரது 22 வயது மகன் சார்லஸ் ஆண்டனி ஏற்கெனவே இறந்திருந்தார். அவரது உடல் இரண்டு நாட்களுக்கு முன் களத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வுடலின் டி.என்.ஏவுடன் பிரபாகரனின் டி.என்.ஏவை ஒப்பிடுவதற்காக அவரது உதடுகளிலிருந்து உமிழ்நீர் துடைத்தெடுக்கப்பட்டது.

குட்டைகளிலிருந்து அல்லது மணற்குன்றுகளிலிருந்து இழுத்துவரப்பட்ட மற்ற விடுதலைப்புலித் தலைவர்களின் உடல்களை ஏற்கெனவே ராணுவத் தடயவியற்குழு அடையாளம் கண்டிருந்தது. மீட்கப்பட்ட உடல்கள் வரிசையாக அடுக்கப்பட்டன. கைகளை விரித்த வண்ணம், உடல் வீங்கி, சிதைக்கப்பட்டு அல்லது எரிக்கப்பட்டு சிலர். சயனைட் விழுங்கியதால் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுடன் முகம் கோணி இன்னும் சிலர். அப்பகுதியில் கடும் துர்நாற்றம். நடேசன், புலித்தேவன், சார்லஸ் ஆண்டனி, மணிமேகலா, கண்ணதாசன், அருள் வேந்தன், அண்ணாதுரை, சூசை, ரங்கன், தாமஸ், பூரணி, பானு. இறந்தவர்கள் உண்மையான அல்லது புனைப் பெயர்களுடன் இறந்துவிட்டதாகத் தொலைக்காட்சிகள் அறிவித்த

போது ஏதோ ஒரு பெரும் காவியத் திரைப்படத்தின் முடிவில் பங்கேற்றோரின் பெயர்கள் தோன்றுவதைப்போலிருந்தது.

பெயர்களெல்லாம் பார்த்தவர்களுக்குப் பழக்கமானவைதாம். முப்பதாண்டுகளாக அத்தீவில் நடந்துவந்த கடுமையான மோதல்களில் இலங்கை ராணுவத்தை எதிர்த்து நின்றவர்கள், அவர்களுடைய வீர தீரச் செயல்களுக்காகத் தமிழர்களால் போற்றப்பட்டவர்கள், நாயகர்களாகக் கொண்டாடப்பட்டவர்கள், உலகெங்கும் பரவியிருந்த இலங்கைத் தமிழர்களால் கடவுளாகக்கூடப் போற்றப்பட்டவர்கள்.

இலங்கைத் தமிழர்கள் சோகத்தில் மூழ்கினரென்றால், சிங்களர்கள் பரபரப்பாகச் செய்திகளைப் பறிமாறிக்கொண்டனர். இலங்கையின் இரண்டு கோடி மக்கள் தொகையில் 75 சதம் அவர்கள்தாம். ஒவ்வொரு பெயராக அறிவிக்கப்பட, மொபைல் ஃபோன் வழியாக, செய்தித் துறையின் குறாஞ் செய்தியாக நாலாத் திக்கிலும் பறக்க, இணையதளங்கள், ஃபேஸ் புக், ட்விட்டர் என்று கணிவித்திரைகளுக்கும் வந்து சேர்ந்தது. உடனே ஆர்வமாக கூகிள் சேவை மூலம் எப்படி இறந்தார், பூர்வீகம் என்னவென்றெல்லாம் ஆய்ந்தனர். தெருமுனை ஹோட்டல்களில் தொலைக்காட்சிச் செய்திகள் வெளியாக வெளியில் ஆங்காங்கே பட்டாசு கொளுத்தப்பட்டது.

ஆனால் முப்பதாண்டுக் கால மோதலில் இறுதிநாளான அன்று பட்டாசு வெடிச் சத்தத்தையும் மீறிக் கொண்டாட்டங்கள் சற்று மட்டுப் பட்டுத்தான், அரைமனத்துடன்தான் இருந்ததாகத் தோன்றியது. ஒரு லட்சம் பேரைப் பலிவாங்கிய அவ்வினமோதல் முடிந்துவிட்டதென்று நம்புவது சிங்களர்களுக்குச் சற்றுக் கடினமாகவே இருந்தது எனலாம். நாள்தோறும் விடுதலைப்புலிகளின் அதிரடித் தாக்குதல்களால் நிலைகுலைந்து போனவர்கள் ஒன்றும் மகிழ்ச்சிக் கூத்தாடவில்லை. குண்டுவெடிப்புகள், சட்டத்தைப் பற்றிச் சற்றும் கவலையில்லாது நிகழ்த்தப்பட்ட காவல் துறையின் தேடல்கள், கொடுமைகள் கைது நடவடிக்கைகள் பல்வேறு வகையான பல தரப்பினரின் அத்துமீறல்கள், சட்டம் ஒழுங்கு குலைவது இப்படியேதான் இருந்தது அன்றாட வாழ்க்கை.

அவர்களிடத்தில் அரசின் கொலைப்படைகளும் பீதி ஏற்படுத்தி வந்திருந்தன. யார் வேண்டுமானாலும் பிடிக்கப்பட்டு இழுத்துச் செல்லப்படலாம். அதன் பிறகு எங்காவது கடற்கரையிலோ அல்லது வயல்வெளிகளிலோ உயிரற்ற உடல்களைப் பார்க்கலாம்.

இக்கொலைப்படைகளிடம் சிக்கி மடிந்தவர்கள் பெரும்பான்மையானவர்கள் தமிழர்கள்தாமென்றாலும், எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள், வழக்கறிஞர்கள், மனித உரிமை ஆர்வலர்கள், அறிவுஜீவிகள், மனிதாபிமானப் பணிகளில் ஈடுபடும் அமைப்புகளைச் சார்ந்தவர்கள், செய்தியாளர்கள் என்று சிங்களர் பலரும் கொலையுண்டிருக்கின்றனர்.

2009ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் அரசைக் கடுமையாக விமர்சனம் செய்துகொண்டிருந்த சண்டே லீடர் என்னும் ஆங்கில ஏட்டின் ஆசிரியர் லசந்த விக்ரமதுங்க பட்டப்பகலில் கொல்லப்பட்டார். தனது அலுவலகத் திற்குச் சென்றுகொண்டிருந்தபோது அவரது காரை வழிமறித்து, முகமூடி

யணிந்த சிலர் அவரைச் சரமாரியாகச் கட்டார்கள். அண்மைக் காலப் படுகொலைகளிலேயே பெரும் அதிர்ச்சியளித்தது அக்கொலைதான். தான் கொல்லப்படக்கூடும் என்று கூறித் தலையங்கமே எழுதினார் லசந்த. கொல்லப்பட்டு மூன்று நாட்கள் கழித்து அது வெளியிடப்பட்டு, உலக அளவில் மிகப் பிரபலமானது. அதில் அவர் நாளிகளைத் துணிச்சலாக எதிர்த்த கிறித்தவத் துறவி மார்டின் நிமோலர் எழுதிய புகழ்பெற்ற கவிதையையும் பிரசுரித்திருந்தார்.

அவர்கள் முதலில் கம்யூனிஸ்டுகளைத் தேடி வந்தனர்.
நான் கம்யூனிஸ்ட் இல்லை, எனவே கண்டிக்கவில்லை.
பிறகு தொழிற்சங்கவாதிகளைத் தேடினர்.
நான் தொழிற்சங்கவாதியில்லையே, எனவே அப்போதும் பேசவில்லை.
பிறகு யூதர்களைத் தேடி வந்தனர்.
நான்தான் யூதனில்லையே எனவே பேசவில்லை.
பிறகு என்னையும் தேடி வந்தார்கள்,
அப்போது எனக்காகக் குரல் கொடுக்க எவரும் இல்லை.

விடுதலைப்புலிகள் அழிக்கப்பட்டார்கள் என்கிற செய்தி இலங்கைக்கு வெளியே இருந்த அரசியல் பார்வையாளர்களுக்கு அதிர்ச்சியாகவே இருந்தது. புலிகளின் விடாப்பிடித்தன்மை பற்றி நன்கு அறிந்தவர்கள் அவர்கள். 1983இல் வெறும் 36 பேருடன் துவங்கிய அவ்வியக்கம் நான்கே ஆண்டுகளில் 5,000 பேர் கொண்ட ஒரு முறையான படையாக உருமாறியது. பல களங்களைச் சந்தித்து மேலும் மேலும் தங்களை வலுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். தங்களைவிடவும் வலிமை வாய்ந்த இலங்கை ராணுவம் தங்கள் எல்லைக்குள் நுழைந்துவிடாமல் இருப்பதில் வெற்றி கண்டிருந்தார்கள். அது மட்டுமல்ல உலகின் நான்காவது பெரிய ராணுவம் இவர்களிடம் படுதோல்வி அடைந்திருந்தது. அமைதியை உருவாக்க என்று அனுப்பப்பட்ட இந்திய ராணுவம் ஒரு கட்டத்தில் மூன்றாண்டுகள் வட பகுதித் தெருக்களிலும் காடுகளிலும் விடுதலைப்புலிகளுடன் மோதி வெற்றி கொள்ள முடியாமல், அவமானப்பட்டுப் பின்வாங்க நேரிட்டது. ஆயிரம் வீரர்கள்வரை இறந்திருப்பார்கள்.

1991இல் இந்தியப் படைகளை இலங்கைக்கு அனுப்புவதற்குக் காரணமாக இருந்த முன்னாள் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி ஸ்ரீபெரும்புதூரில் மனித வெடிகுண்டுக்குப் பலியானார். விடுதலைப்புலிகள் அனுப்பிய அப்பெண் ராஜீவிற்கு அணிவித்த மலர்மாலை அத்தலைவரின் உயிரை வாங்கிவிட்டது.

ஆனால் 2009 மே மாதத்தில் தலைவர்களெல்லாம் நந்திக்கடல் கடலேரிப் பிராந்தியத்தில் உயிரற்று வீழ்ந்து கிடந்தனர். அதற்கு முந்தைய 5 மாதங்களில் ஆயிரக்கணக்கில் பொதுமக்களும் அதே பகுதியில் கொல்லப்பட்டிருந்தனர். இன்னும் சிலர் சகதியில் இறந்துகொண்டிருந்தனர். ஆனால் இலங்கை அரசோ பொதுமக்கள் யாருமே சாகவில்லை என மிகத் தைரியமாக சாதித்தது.

அப்பாவிப் பொதுமக்கள் கொல்லப்படுவதைத் தடுப்பதற்கு அமெரிக்கா, பிரிட்டன், பிரான்ஸ், மெக்சிகோ உள்ளிட்ட பல நாடுகள் ஐநா. பாதுகாப்புக் கவுன்சில் மூலமாகப் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டன. 'பிரபாகரனும்

மற்ற புலிப்படையினரும் சுற்றி வளைக்கப்பட்டுவிட்டனர். இனிமேலும் பொதுமக்களைக் கொல்ல வேண்டாமே. அவ்வாறு நீங்கள் பெருந்தன்மையுடன் செயல்பட்டால் உங்களுக்குத்தான் நல்லது' என்று இலங்கையிடம் மன்றாடினர். சற்று உங்கள் வேகத்தைக் குறையுங்கள் என்று ஒபாமா அறிவுறுத்தினார். பொதுமக்களை அவ்விடத்திலிருந்து வெளியேற்றுவது எங்கள் பொறுப்பு. அதன்பிறகு ஆயுதமேந்தியவர்களை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்துகொள்ளுங்கள் என்று சொல்லிப் பார்த்தார் ஹில்லரி க்ளின்டன். ரஷ்யாவும் சீனாவும் தீவிரமாக இலங்கையை ஆதரிக்க, அமெரிக்க முயற்சிகள் தோல்வியுற்றன.

இறுதிவரை உறுதியுடன்தான் விடுதலைப் புலிகள் போராடினர். தாக்கிவிட்டு மறையும் கெரில்லாப் படையாக இருந்தவர்கள் மற்ற ராணுவங்களைப் போன்று, ஓர் இடத்தைக் கைப்பற்றி அதை உறுதியுடன் காப்பதில் வல்லமை பெற்றிருந்தார்கள். வடபகுதியில் ஏறத்தாழத் தனி ஒரு நாட்டையே ஆண்டுவந்தனர். ஒவ்வொரு மோதலுக்குப் பிறகும் தங்கள் எல்லையை விரிவுபடுத்திக்கொண்டனர். ஆயுத வலிமை, போரிடும் திறன், இயக்க அமைப்பு எல்லாமே மற்றவர் பிரமிக்கும் அளவு வளர்ந்தது. ஆகாய விமானம் தாங்கிய கப்பற்படைகூட அவர்களிடமிருந்தது. ஆழ்கடலில் வர்த்தகக் கப்பல்களைக் கொள்ளை அடிக்க முடிந்தது. அரசின் போர்க் கப்பல்களை மூழ்கடித்தனர். அவர்களே 12க்கும் மேற்பட்ட கப்பல்களுடன் வணிகப் போக்குவரத்தையும் நடத்தினர். சட்டபூர்வமான வியாபாரம், மற்றபடி ஆயுத மற்றும் ஆட்கள் கடத்தலிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டனர்.

கடற்புறாக்கள் என்றறியப்பட்ட அவ்விடுதலைப்புலிகளின் கப்பல்கள் ஐப்பான், இந்தோனேசியா, சிங்கப்பூர், துருக்கி, பிரான்ஸ், இத்தாலி, உக்கிரைன் போன்ற பல நாடுகளுக்குச் சென்றுவந்தன.

அது மட்டுமல்ல உலகிலேயே சட்டபூர்வமான அரசுகளை எதிர்க்கும் கெரில்லாப் படையினரில் விடுதலைப்புலி இயக்கம் மட்டும்தான் விமானப் படை ஒன்றை உருவாக்கியது. அவர்களது விமானங்கள் கொழும்புமீதும், ராணுவத் தளங்கள்மீதும் அவ்வப்போது இரவு நேரங்களில் தாக்குதல்கள் நடத்தின. மேலும் கடற்படைத் தளங்கள்மீதும், அரசுப் பகுதிகளுக்குள் பல மைல் தூரம் வந்து அரசுத் துறை நிறுவனங்கள்மீதும் தற்கொலைத் தாக்குதல்கள் நிகழ்த்தினர்.

ஒருமுறை கொழும்பு பண்டாரநாயக்க விமான நிலையத்தில் நுழைந்து, ராணுவ விமானங்கள், ஏர் லங்காவின் ஆறு ஜெட்டுகள் இன்னும் வேறு பல என்று மொத்தம் 26 விமானங்களைத் தகர்த்தெறிந்து அதிர்ச்சி அலைகளை எழுப்பினர். இவையெல்லாம் விமான நிலையத்திலிருந்த நூற்றுக் கணக்கான வெளிநாட்டுச் சுற்றுலாப் பயணிகள் கண்முன்னே.

இலங்கையின் நிலப்பரப்பில் ஏறத்தாழ மூன்றில் ஒரு பகுதியும் கடற்கரைப் பிராந்தியத்தில் நான்கில் ஒரு பகுதியும் ஒரு தசாப்தக் காலமாக விடுதலைப்புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. இலங்கையின் மிகச் செழிப்பான பூமியும் அவர்களது ஆள்கையின் கீழ்தான். இலங்கையின் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை 25 லட்சம் என்றால், அதில் 20 சதமானவர்களும்

புலிகளின் ஆட்சியின் கீழ்தான் வாழ்ந்தனர். திறமையான ஒரு நிர்வாக இயந்திரத்தையும் புலிகள் உருவாக்கியிருந்தனர்.

சட்டமன்றம், சுங்கவரி, வங்கிகள், நீதிமன்றங்கள், உள்ளாட்சி நிர்வாகம், காவல் துறை, தொலைக்காட்சி, வானொலி என ஒரு மாற்று அரசே அங்கே இயங்கிவந்தது. தங்கள் அரசுக்கு உலகநாடுகளின் அங்கீகாரம் கோரினர். டிமோர் மற்றும் கொசொவோ விடுதலை இயக்கங்களுக்குக் கிடைத்த வெற்றி அவர்களுடைய நம்பிக்கையை வளர்த்தது. இலங்கைத் தீவினில் தமிழர்களுக்கு மறுக்கப்பட்ட உரிமைகள், விடுதலைப்புலிகளின் ஈழத்தில் கிடைத்தது. குறிப்பாக அவர்களது தாய்மொழியான தமிழ் நிர்வாக மொழியாக இருந்தது.

சோவியத் யூனியன் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, உலகமயமாதல் போக்குச் சூடுபிடிக்க, வணிகம், நிதி மற்றும் தொடர்பு உள்ளிட்ட துறைகளில் நாடுகளுக்கிடையேயான தடைக்கற்கள் நீங்கியதை விடுதலைப்புலிகள் நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டனர். குறிப்பாகக் கிழக்கு ஐரோப்பா மற்றும் சீன ஆயுதங்களை உலகச் சந்தையில் எளிதில் வாங்க முடிந்தது. உலகமய மாதலின் விளைவாய் பல்வேறு துறைகளில் அவர்கள் கால் பதித்து, பல மூலைகளிலிருந்தும் ஈட்டிய பொருளைத் தங்கள் போராட்டத்திற்குப் பயன்படுத்திக்கொண்டனர். ஐரோப்பாவின் பல பகுதிகளில் அவ்வியக்கத் தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லது ஆதரவாளர்கள் பெட்ரோல் நிலையங்கள் நடத்தினர். அந்நிலையங்கள் கள்ளப்பணத்தை வெள்ளைப் பணமாக மாற்ற உதவின. இவ்வாறு கறுப்பை வெளுப்பாக மாற்றும் நுட்பமான பணிகளெல்லாம் கே.பியின் மேற்பார்வையில்தான் நடந்தன. ஏறத்தாழப் பத்து லட்சம் தமிழர்கள் வெளிநாடுகளில் குடியேறி இருந்தனர். அவர்கள் மத்தியில் புலிப் பிரச்சாரம் மும்முரமாக நடந்தது.

இன்னொரு புறம் சிங்கள அரசுகள் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் விழித்தன. சில சமயம் கடுமையாகப் போராடிப் புலிகளை ஒடுக்க முயன்றன, வேறு சில நேரங்களில் அமைதிக்காக முயன்றன. எத்திசையிலும் வெற்றி கிட்டவில்லை. அதே நேரம் உலக அளவில் விடுதலைப்புலிகளுக்கு ஆதரவு கூடியது.

தனி ஈழ அரசு ஒன்று தங்கள் மத்தியில் இயங்க, வெளிநாடு வாழ் தமிழர்கள் விடுதலைப்புலிகளுக்கு ஆதரவாகச் செயல்பட, பெரும்பான்மை பௌத்த சிங்களர்கள் அநாதையாக விடப்பட்டுவிட்டார்களோ என்று அச்சம்கொண்டனர். அதுவும் குறிப்பாக ஆறு கோடித் தமிழர்கள் தமிழ் நாட்டில் வாழும் நிலையில். இந்தியா தங்கள் நாட்டின் வடபகுதிமீது ஒரு கணவைத்திருக்கிறதோ என்ற ஐயம் வேறு. ஒரு கட்டத்தில் தமிழ் இளைஞர்களுக்குக் கெரில்லாப் பாணி யுத்தப் பயிற்சி அளித்ததே இந்தியா.

கோத்தாபயவின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்த இலங்கை ராணுவம் 2006இல் விடுதலைப்புலிகளிடமிருந்து நிலப்பரப்பை மீட்பதற்கான முதல் மோதலில் இறங்கியது. அப்போது துவங்கிய அம்மோதல்தான் மூன்றாண்டு கள் கழித்து நந்திக்கடல் மணற்பரப்பில் முடிந்தது. ஒரு புறம் புலிகள் நிபந்தனையற்ற சரணுக்குத் தயாராக இல்லை; மேலும் பொதுமக்களைப்

போரில் ஈடுபடவைத்தனர்; அவர்களைத் தங்கள் கேடயமாகவும் பயன்படுத்தினர் என்றால், இன்னொருபுறம் புலிகளின் தலைமையை அடியோடு அழிப்பதில் இலங்கை அரசு உறுதியாக இருந்தது. விளைவு பல்லாயிரக்கணக்கில் அப்பாவிப் பொதுமக்கள் மடிந்தனர்.

பொதுமக்கள்மீது குண்டு மழை பொழிந்ததை ஐ.நா. அலுவலர்கள் நேரில் கண்டனர். நீங்கள் போர்க் குற்றங்கள் புரிகிறீர்கள் என்று ஐ.நாவின் மனித உரிமை ஆணையர் இலங்கை அரசை எச்சரித்தார்.

ராணுவ அணிவகுப்பு, தளபதிகளுக்குப் பதவி உயர்வு, எல்லோருக்கும் பதக்கங்கள் என்று இலங்கை அரசு வெற்றியைக் கொண்டாடியது. அதிபர் மஹிந்த ராஜபக்சையை வாழ்த்தும் சுவரொட்டிகள், பிரம்மாண்ட விளம்பரப் பலகைகள் நாடெங்கும். உள்ளாட்சி நிர்வாகங்கள், வர்த்தக நிறுவனங்கள், பள்ளிகள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு அதிபரை வாழ்த்தின. அவரது செல்வாக்குக் கொடிகட்டிப் பறந்தது. கண்டி தலதா மாளிகையிலுள்ள புத்தரின் சிலைக்கு மாலை அணிவிக்க அவர் அனுமதிக்கப்பட்டார். 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த சிங்கள ராஜ்ஜியம் மறைந்தபிறகு வேறு எந்த அதிபருக்கோ மத குரு அல்லாதவருக்கோ அத்தகைய கௌரவம் அளிக்கப்பட்டதில்லை. இனிப் பெரும்பான்மையினர் சிறுபான்மையினர் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை, எல்லோரும் இலங்கையரே என்றாரவர்.

சரணடைந்த பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் தடுத்துவைக்கப்பட்ட முகாமின் மையப்பகுதியில் ராஜபக்ச சகோதரர்களின் பிரம்மாண்ட கட்டிடம் - அவுட்டுகள். மெய்க்காவலர்கள் புடை சூழ அவரது கார் கொழும்பு நகரத் தெருக்கள் வழியாகச் செல்லும்போது, பொதுமக்கள் பூமியை முத்தமிட்டுத் தங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தனர். படித்து நல்ல பணிகளில் இருக்கும் இளைஞர்கள் மத்தியில் நடத்தப்பட்ட கருத்துக்கணிப்பில், இலங்கையைக் காப்பாற்றிய மஹிந்த அரசராக முடிசூட்டப்பட வேண்டும் என்று மிக அதிகமானோர் கருத்துத் தெரிவித்தனர்.

இலங்கையில் பெரும்பாலானோருக்கு விடுதலைப்புலிகளின் தோல்வி பெரும் நிம்மதியைக் கொடுத்தது. 25 ஆண்டுகளாகப் பயங்கரவாதத்திற்கு அஞ்சி அஞ்சி வாழ்ந்த அவர்களுக்கு நிம்மதிதான். ஆனால் இனத்தின் காரணமாகவே, அவர்கள் பேசிய மொழியின் காரணமாகவே ஒடுக்கப்பட்டு, உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு வந்த நிலையில், தமிழர்கள் விடுதலைப்புலிகளைத் தங்கள் காவல் தெய்வமாகத்தான் பார்த்தனர். விடுதலைப்புலிகளின் மறைவு தமிழர்கள் பிரச்சினைக்கு எவ்விதத் தீர்வையும் அளிக்கவில்லை. பொதுவாக இலங்கைச் சமூகத்தில் நிலவி வந்த வன்முறைகளும் ஓயவில்லை. தொடர்ந்து மதச்சார்பற்ற, ஜனநாயக, தாராள மன மரபுகளுக்கு முரணாகவே மஹிந்த ஆட்சி நடந்துகொண்டது.

பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக இலங்கைத் தீவில் சிங்களர்களும் தமிழர்களும் இணைந்து வாழ்ந்திருக்கின்றனர். சில காலகட்டங்களில் ஓர் இனமும் மற்ற கட்டங்களில் வேறோர் இனமும் ஆட்சியில் இருந்திருக்கலாம். ஆனாலும் அவர்கள் இணக்கத்துடன் பல காலம் வாழ்ந்

திருக்கின்றனர். இலங்கை மக்கள்தொகையில் தமிழர்கள் 18 சதவீதம். இதில் இலங்கைத் தமிழர்கள் 12.5 சதவீதம். பிறர் இந்தியத் தமிழர்கள்.

இலங்கை அரசியலைப் பொறுத்தவரை இலங்கையிலிருக்கும் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள், இந்தியாவிலிருக்கும் தமிழர்கள், இலங்கையையே பூர்விகமாகக்கொண்ட தமிழர்கள் என்று வேறுபடுத்திப் பார்க்கலாம். ஆனால் தமிழர்கள் அனைவரும் திராவிட இனத்தவர், இலங்கைத் தமிழருக்கும் தென்னிந்தியாவில் இருக்கும் தமிழ்பேசும் மக்களுக்கும் இனரீதியான வேறுபாடில்லை.

சிங்கள பெளத்தர்களோ தாங்கள் வட இந்தியாவிலிருந்து தீவிற்கு வந்து சேர்ந்தவர்களின் வம்சம் என்கிறார்கள். அவர்கள் மக்கள்தொகையில் 75 சதவீதம். ஓர் இனத்தவர் பேசும் மொழி அடுத்த இனத்தவர்க்கு விளங்காது. இரு மொழிகளின் வரிவடிவமும் வேறு வேறு. மேலே குறிப்பிட்டதைப் போலப் பண்டைக்காலங்களில் சிங்கள அரசுகளும் தமிழ் அரசுகளும் மாறி மாறித் தீவை ஆண்டிருக்கின்றன. அவ்வரலாற்றைச் சொல்லுவதில்கூட இரு இனங்களுக்குமிடையே கடும் முரண்பாடுகள் இருக்கும். மற்ற நாடுகளில் நடந்ததைப் போலவே, இன்னமும் நடப்பதைப் போலவே இவ்வின மோதலை, முரண்பாடுகளைத் தங்கள் லாபத்திற்குப் பயன்படுத்தும் அரசியல்வாதிகள், வரலாற்றையும் தங்கள் விருப்பத்திற் கேற்றாற்போல் திரித்துச் சொல்வர். அப்படிச் செய்ததன் விளைவை அடுத்து வரும் பக்கங்களில் காண்போம்.

சுவர்க்கம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது

1880ஆம் ஆண்டு மே 16 அன்று கொழும்புத் துறைமுகத்தை வந்தடைந்தார் அமெரிக்க ராணுவ வீரர் ஒருவர். துறைமுகம் அப்போது தகித்துக்கொண்டிருந்தது. இவர் அதிகமாகச் சட்டை செய்யாமல் கப்பலிலிருந்து இறங்கி விறுவிறுவென்று நடந்தார். நல்ல உயரமாக, மிடுக்கான தோற்றம் கொண்டிருந்த கர்னல் ஹென்ரி ஸ்டீல் ஆல்காட் அங்கே தன்னுடைய வாழ்க்கையில் புதியதொரு பகுதியைத் தொடங்கவிருந்தார். அவருக்கு அப்போது வயது 48. அதற்குள்ளேயே பல துறைகளில் பணியாற்றியிருந்தார். இக்காலத்தில் அப்படியெல்லாம் செய்தால் எதிலும் நிலைத்து நிற்கமுடியாத ஆள் என்றுதான் கிண்டல் செய்வார்கள்.

தந்தை திவாலாக, விவசாயத்திலிருந்து பத்திரிகைத் துறைக்கு, அப்புறம் அமெரிக்க உள்ளாட்டுப்போரில், இன்ஷூரன்ஸ் வழக்கறிஞராக இப்படி மாறிமாறிச் சென்றவர், பொதுவாழ்விலும் இறங்கினார். அடிமை முறையை ஒழித்தல், மதுவுக்கெதிரான போராட்டம், பெண்களுக்கு வாக்குரிமை இப்படிப் பலவிதமான பிரச்சாரங்களில் அவர் முக்கியப் பங்குவகித்தார். அதிபர் ஆபிரகாம் லிங்கன் கொலையை விசாரித்த குழுவிலும் அவர் இடம்பெற்றார். இலங்கையினருக்கு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுத்தியவர் என்றும் பிற்காலத்தில் அவர் போற்றப் படவிருந்தார்.

அவர் இலங்கை வந்து சேர்ந்ததே சுவையானதொரு கதை. அமெரிக்காவில் வெர்மாண்ட் மாநிலத்தில் இருந்தபோது ஆவியுலக விஷயங்களிலும் ஆர்வங்காட்டினார். இன்றுபோலல்லாது அன்று, 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், இறந்துபோன குழந்தைகள், கடிந்துகொண்ட பெற்றோர்கள், சொத்துகளை விட்டுசெல்ல மறுத்த உறவினர்கள், பல்வேறு வரலாற்று நாயகர்கள் இப்படிப் பலரின் ஆவிகளை வரவழைத்து அவர்களுடன் உரையாடுவதென்பது வழக்கமாகவேயிருந்தது. இவ்வாறு வரவழைக்கும் 'மீடியம்'கள் செல்லாத சிறிய, பெரு நகரங்களே இல்லை எனலாம். ஹிப்னாடிசம் என்பார்கள், காற்றில் மிதக்கிறோம் என்பார்கள், மனத்திலிருப்பதைக் கண்டுபிடிக்கிறோம் என்பார்கள், ஏகப்பட்ட விளம்பரங்களிருக்கும். பலர் ஏமாந்து போவார்கள்.

ஆனால் ஒருசிலர் ஆவிசார்ந்த நம்பிக்கைகள் கிறித்தவத்தையே வீழ்த்தி விடும் என நினைத்தனர். இறந்துவிட்டது, இறந்துவிட்டது, கிறித்தவம் இறந்துவிட்டது என்றறிவித்தது ஒரு மீடியம். இயற்கையைத் தொழுபவர்கள், ஜோசியம், ஜோராஸ்ட்ரியத்தை நம்பியவர்கள், இப்படிப் பல தரப்பினரும் ஆவி உலகத்தால் ஈர்க்கப்பட்டனர். கிறித்தவர்கள் மத்தியில் இனம் புரியாததொரு தேடலில் உருவான ஆவி உலக ஈடுபாடு பின்னர் கீழை நாட்டு மதங்களை ஆய வேண்டும் என்ற வேட்கையையும் ஏற்படுத்தியது. 1875இல் தியோசாஃபிஸ்ட் அமைப்பை உருவாக்கியவர்களில் கர்னல் ஆல்காட்டும் ஒருவர். உலக மக்கள் அனைவரும் சகோதர சகோதரிகளே, மதங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும், புரிந்துகொள்ள இயலாத இயற்கையின் விதிகளைப் புரிந்துகொள்ள முயல வேண்டும், மனிதனிடம் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் சக்தியைத் தட்டியெழுப்ப வேண்டும் என்றெல்லாம் அவ்வமைப்புக் கூறியது.

பௌத்தம் இலங்கையில் வெளிநாட்டவர் ஒருவரால்தான் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டது. 2000 ஆண்டுகள் கழித்து இன்னொரு வெளிநாட்டவர் நம் நாட்டில் அதே பௌத்தத்தை மீண்டும் கண்டறிகிறார் என எழுதுகிறார் சாம் விஜேசிங்க எனும் உயர் அரசு அதிகாரி.

பௌத்தத்தை இலங்கைத் தீவின் அறிமுகப்படுத்தியவர் புகழ்பெற்ற இந்தியப் பேரரசர் அசோகனின் மகன் மஹிந்த. பௌத்தமதத்தைத் தழுவிய பிறகு அசோகன் தன் மகனை அம்மதத்தைப் பரப்புவதற்காகக் கி.மு. 246இல் இலங்கைக்கு அனுப்பிவைக்கிறார். இந்தியாவில் அம்மதம் ஏறத்தாழ முற்றிலுமாகவே அழிந்து ஆயிரம் ஆண்டுகளாகிவிட்ட நிலையில் தான், இலங்கையில் மட்டும் தேரவாத பௌத்தப் பிரிவு தழைத்து வந்த நிலையிலேயே, 1880இல் கர்னல் ஆல்காட் இலங்கையில் அடியெடுத்து வைக்கிறார்.

இறைவனைத்தேடும் தியாசஃபிஸ்ட் அமைப்பின் சார்பாக இலங்கையில் பௌத்தத்தை மேலும் வலுப்பெறவைக்கும் வகையிலேயே அங்கு வருகிறார். உடன் வந்தவர் அதே அமைப்பைச் சேர்ந்த ஹெலெனா ப்ளவட்ஸ்கி அம்மையார். அவர் ஜெர்மானிய - ரஷ்ய வம்சத்தில் தோன்றிய மிகப்பெரிய செல்வந்தர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். இனங்கள் பற்றி ஜெர்மானிய இசை மேதை ரிச்சர்ட் வாக்னர் கொண்டிருந்த சற்றுக் குழப்பமான தத்துவங்களை உள்வாங்கியவர் ப்ளவட்ஸ்கி. 500 ஆண்டுகால ஐரோப்பிய ஆதிக்கத்தில் இலங்கையின் பௌத்த ஆலயங்கள் சிதைந்து போயிருந்தன. பிக்குப் பிரிவுகளும் தேய்ந்திருந்தன. கிறித்தவப் பாதிதிகளின் தீவிர மதமாற்ற முயற்சிகளும் இந்துமதத்தினருடன் மிகவும் நெருங்கிப் பழகிய தன்மையும் உண்மையான புத்தமதப் பாரம்பரியங்களைச் சீரழித்து விட்டதாக நினைத்தார் ஆல்காட். ஆனால் சிங்களர்களை 'உண்மையான' பௌத்தத்திற்குத் திரும்பவைக்க முடியுமென்றும் நம்பினார் அவர். 1860 களின் மத்தியில் புத்த பிக்குகளுக்கும் கிறித்தவ இறையியலாளர்களுக்கு மிடையே பல வாதங்கள் நடைபெற்றன. பிக்குகள் தங்கள் நம்பிக்கைகளின் நியாயத்தைச் சிறப்பாகவே எடுத்துரைத்தனர். அவ்வாறு 1873இல் நடந்த ஒரு வாதத்தில் மிகத்துவத்தைக் குணானந்தா என்ற பிக்கு வெற்றிக்கொடி நாட்டியதாகக் கருதப்பட்டது. அது அக்காலகட்டத்தில் மிகப்பிரசித்தி

பெற்றது. சிங்களர் பலருக்கும் அதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. அத்தகைய அறிவுசார் விவாதங்களில் இன்றுங்கூட அம்மக்கள் ஆர்வங்காட்டுகின்றனர். விவாதத்திறன் இன்றுங்கூட இலங்கையில் போற்றப்படுகிறது.

அமெரிக்காவில் இருந்தபோது ஆல்காட், குணானந்த பங்குபெற்ற அப்பட்டிமன்றம் பற்றி வெளியான செய்திகளைப் படித்தபோது இலங்கையில் பௌத்தம் புத்துயிர்பெறும் தருணம் அது என்று நினைத்தார். தன் பங்கைச் செலுத்த உடனே இலங்கைக்குப் புறப்பட்டார். ஆனால் இலங்கை வந்தபோது அவர் கண்ட காட்சி அவருக்கு அதிர்ச்சி அளித்தது. தங்கள் சொந்த நாட்டிலேயே புத்த பிக்குகள் ஏறத்தாழத் தீண்டத்தகாதவர்களாயிருந்தனர். மதம் இன்னமும் சீரழியவில்லைதான். ஆனாலும் எல்லாத் தரப்பிலிருந்தும் சுற்றிவளைக்கப்பட்டிருந்ததாக ஆல்காட்டிற்குத் தோன்றியது. வருவாயெதுவுமில்லாமல் புத்த ஆலயங்கள் சிதைந்துகொண்டிருந்தன. பிக்குகள் பிச்சையெடுத்துக்கொண்டிருந்தனர். காலனிய அரசால் போற்றி வளர்க்கப்பட்ட கிறித்தவம் செழித்துக்கொண்டிருந்தது. தேவாலயத்திற்கு வரும் ஆட்களுக்கும் குறைவில்லை. வருவாய்க்கும் குறைவில்லை.

கிறித்தவத்தை ஏற்றுக்கொண்டால் சமூக அங்கீகாரம் கிடைத்தது, பொருளாதாரரீதியாக முன்னேறவும் முடிந்தது. ஆனால் பிக்குகளில் எளிமை, ஏழ்மையிலேயே வாழ்தல் எனும் அவர்களின் சூளுரை, இவற்றின் விளைவாய், பௌத்தம் ஏதோ பழங்கதையாக, நவீனக் காலத்திற்கு ஒத்து வராத ஒரு வாழ்க்கைமுறையாகக் கருதப்பட்டது.

ஒரு பக்கம் கிறித்தவப் பாதிரிகள் தீவிரமாக மதமாற்றத்தில் இறங்கினர். இன்னொருபுறம் சிங்கள விவசாயிகள் புத்த விகாரைகளைப் பராமரிப்பதில் அக்கறை காட்டவில்லை. பிக்குகளும் தத்துவார்த்தரீதியில் தங்களுக்குள் கடுமையாக மோதிக்கொண்டிருந்தனர், எளிதில் புரியாத பல விஷயங்களைப் பற்றி எல்லையில்லாமல் விவாதித்துக்கொண்டிருக்கையில், புத்தமதத்தைவிட்டுப் பலர் வெளியேறிக்கொண்டிருந்தனர்.

பௌத்த மறுமலர்ச்சி, தீவிர மத உணர்வு, பிற மதத்தாரின் மீது, சிங்கள மொழிபேசாதோர்மீது ஒருவித விரோதம் இவையெல்லாமே தமிழர்களின் உரிமைகள் புறக்கணிக்கப்படவும், விடுதலைப்புலிகள் உருவாகவும் காரணமாயிருந்தன. அந்த அளவில் இவ்வரலாற்றை ஆல்காட்டின் இலங்கை வருகையிலிருந்து தொடங்குவது பொருத்தமே.

அண்மைக்கால வரலாறு என்று பார்க்கும்போது இலங்கைக்கும் இஸ்ரேலுக்கும் நிறைய ஒற்றுமைகள் உள்ளன. அந்நாட்டிலும் இரு முக்கிய இனங்கள்; அவற்றிற்கிடையே கடும் பகை; ஆளும் இனம் ஆளப்படும் இனத்திற்கு அந்நாட்டில் வாழும் உரிமையை முழுதாக வழங்குவதில்லை; புராதன இடிபாடுகளை நாடெங்கும் காணலாம். இரு நாடுகளிலும் இதிகாசங்களின் அடிப்படையில் பழம்பெருமை பேசப்படுகிறது, அத்தகைய பெருமையை மீண்டும் நிலைநிறுத்துவது இனத்தின் தலையாய கடமையாகவும் பேசப்படுகிறது. இரு நாடுகளிலுமே இவர்கள் சொல்லும் சமூக அமைப்பின் சுவடுகூட இன்றில்லை. இஸ்ரேல் பழைய ஏற்பாட்டு நினைவுகளில் மெய்மறந்து எதிர்காலமும் அவ்வாறே இருக்க வேண்டுமென்று

கனவு காண்கிறதென்றால், இலங்கைக்கு மகாவம்சமும் மற்ற பௌத்த நூல்களும். அவற்றைப் பற்றிப் பேசியே தங்கள் மத்தியிலேயே பல ஆண்டு காலமாக வாழ்ந்துவரும், அதே மண்ணில் சுதந்திர மனிதர்களாக வலம் வந்த சிறுபான்மையினரை இரு நாடுகளிலும் பெரும்பான்மையினர் ஒடுக்கு கின்றனர்.

வரைபடத்தில் இலங்கை இந்தியாவின் கீழ் ஒரு முத்துத் தோட்டைப் போல் காணப்படும். பாக்கு நீரிணையில் தென்னிந்தியாவிற்கும் வட இலங்கைக்குமிடையே சில சிறிய தீவுகள் உள்ளன. ஒரு காலத்தில் இரு பகுதிகளையும் இணைத்த ஒரு பாலத்தின் எச்ச சொச்சங்களே அத்தீவுகள் எனக் கருதப்படுகிறது. பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இலங்கைத் தீவும் இந்தியா எனும் ஒரு பிரம்மாண்ட நிலப்பரப்பின் பகுதியாக இருந்ததோ என்று கூட இன்றைய பூகோள அமைப்பு நம்மை எண்ணத் தூண்டுகிறது.

நூறாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இலங்கைப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர்களின் நேரடிச் சந்ததியினர் வேடர்கள் எனப்படுவோர் 2,000 பேர் இன்று காடுகளிலும் மலைகளிலும் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் கற்கால மனிதர்களின் வழிவந்தவர்கள் என நம்பப்படுகிறது. மத்திய இந்தியா, தென்னிந்தியா மற்றும் இலங்கை உள்ளிட்ட நிலப்பரப்புகளில் நாகரிகத்தின் தொடக்கமாகக் கருதப்படும், கறுப்பு, சிவப்பு மட்பாண்டச் சில்லுகள், இரும்பாலான பொருட்கள், குதிரைகள், நீர்ப்பாசன வசதிகள் என்று பலவற்றை ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்டறிந்துள்ளனர். அவையெல்லாம் கிறித்துப் பிறப்பதற்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகும். அக்கட்டத்தில் ஒரே மாதிரியான பண்பாடு, வாழும் முறை இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் சில பகுதிகளிலும் இலங்கையிலும் நிலவியதையே அகழ்வாராய்ச்சிச் சான்றுகள் சுட்டிக்காட்டுவதாக எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது.

கி.மு. 500 வாக்கில் வட இந்திய மனிதர்கள் சிலர் இலங்கையை வந்தடைந்திருக்கக்கூடும். மகாவம்சம் அப்படித்தான் சொல்கிறது. ராமாயணத்தின் சில பகுதிகள் அப்படி நாம் ஊகம் செய்துகொள்ள இடமளிக்கின்றன.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகவே இலங்கையைப் பற்றி வெளிநாட்டவர் எழுதிவந்திருக்கின்றனர். கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையின் பெயர் டாப்ரோபேன். அப்போது வெளியான டாலமியின் நூலில் வெளியான வரைபடம் இலங்கையைச் சற்று மிகைப்படுத்தியே காட்டும். ரோமானிய, கிரேக்க, அராபிய, மற்றும் சீன வர்த்தகர்கள் அத்தீவிலிருந்து பல அரிய பொக்கிஷங்களை வாங்கிச் சென்றதாகப் பல கதைகள் உலவின. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை எல்லாமே பிரமிக்கவைக்கும் வகையில்தான். பச்சைப் பசேலென வயல் வெளிகள், பலவிதப் பழ மரங்கள், பல்வேறு நகைகளை அணிந்து ஆனால் குறைவாகவே ஆடையுடுத்தி ஆண்களை மயக்கவைக்கும் பெண்கள், காடுகளுக்கு மூடிபோட்டது போன்றமைந்திருக்கும் பிரம்மாண்ட விகாரைகள், இப்படிக் கதை கதையாய்ச் சொல்வார்கள் அங்குச் சென்றுவந்த வர்த்தகர்கள். சீனப் பேரரசர் குப்ளாய் கானின் அவையில் 17 ஆண்டுகாலம் இருந்துவிட்டு 1293இல் நாடுதிரும்பும்

போது இலங்கை வழியாகத்தான் சென்றார் மார்கோ போலோ. மிக உயரமான மலை ஒன்று இருக்கிறது செய்லானில். நம்மனைவர்க்கும் தந்தையான ஆதாமின் சமாதி அங்கேதான் அமைந்திருக்கிறதென்று குப்ளாய் கானிடம் சொல்லப்பட்டது என்றெழுதுகிறார் அவர்.

இலங்கையின் இன்னொரு பெயரான Serendibஇலிருந்துதான் ஆங்கிலச் சொல்லான serendipity உருவானது. அச்சொல்லின் பொருள் தற்செயலாக மகிழ்ச்சிக்குரியவற்றைக் கண்டுபிடிக்கும் இயல்பு என்பதாகும். அராபிய மொழியில் இலங்கையை 'செரண்டிப்' என்பார்கள்.

மார்கோ போலோ குறிப்பிட்ட ஆதாமின் சமாதி அமைந்திருப்பதாக நம்பப்பட்ட மலை, இலங்கையின் மத்தியப்பகுதியில் அமைந்திருக்கிறது. ஆதாமின் காலடி பட்ட இடமே அம்மலை என்று முஸ்லிம்களும் சிவனின் காலடி என்று இந்துக்களும் புத்தருடையது என்று பௌத்தர்களும் கூறுகின்றனர். அது இன்று ஆதாம் சிகரம் என்றழைக்கப்படுகிறது. அதைப் பார்க்க 1347ஆம் ஆண்டில் புகழ்பெற்ற யாத்திரிகர் இபின் பதூதா செரண்டிப் பிற்கு வந்தார். அவர் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் சென்று, அந்தக் கட்டத்தில் தீவிலேயே வலிமை வாய்ந்த அரசராகத் திகழ்ந்த தமிழரசன் மூன்றாம் பரராஜசேகரனின் அவையையும் பார்வையிட்டு வந்தார். காலி, குரு நாகலை, கொழும்பு உள்ளிட்ட நகரங்களுக்கும் அவர் சென்று வந்தார். எல்லாவற்றிலும் மிகப் பெரியது, மிகவும் அழகானதும் கூட என்று கொழும்பை பதூதா வர்ணிக்கிறார்.

பழங்காலக் கிரேக்கம் போல, மறுமலர்ச்சி பெற்ற இத்தாலிபோல, இலங்கைத் தீவில், நகரங்களே நாடுகளாக இருந்தன. ஓர் அரசின் அதிகாரம் அரண்மனை அமைந்துள்ள பகுதியை ஒட்டியே இருந்தது. தள்ளிச் செல்லச் செல்ல அதிகாரமும் குறைந்தது. சில பகுதிகள் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட அரசுகளின் ஆட்சியில் இருப்பதாகக்கூடத் தோன்றும். அதன் விளைவாய் மோதல்களும் எழும்.

நான்காம் நூற்றாண்டில் பிக்குகள் எழுதிய தீபவம்சத்தைத் தொடர்ந்து, இலங்கைத் தீவில் பௌத்தத்தின் வரலாறு பற்றிப் பல்வேறு பிக்குகள் எழுதிவந்திருக்கிறார்கள். அந்நூல்களை அடிப்படையாக வைத்தே பண்டைக் காலம் பற்றிய சிங்களப் பௌத்தர்களின் பார்வையும் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது தீபவம்சம் இந்திய - ஆரிய மொழியான பாலியில் எழுதப்பட்டது. மனப்பாடம் செய்யத்தக்க வகையில் எழுதப்பட்ட கவிதைகள், உரைகள், சிங்களப் பொழிப்புரைகள், விவாதங்கள் எல்லாம் சேர்ந்தது தான் தீபவம்சம். ஆனால் ஆறாம் நூற்றாண்டில் அன்றைய அரசரின் உறவினரான மஹாநாமாவால் எழுதப்பட்ட மஹாவம்சத்தைத்தான் சிங்களத் தேசியவாதிகள் தங்கள் வேதமாகக் கருதுகின்றனர்.

தீவிற்கு மூன்றுமுறை புத்தர் வந்துள்ளார். மரணிக்கும்போது இலங்கை மக்கள்தான் பௌத்தத்தின் காவலர்களாக இருப்பார்கள் என்று ஆசீர்வதித்துள்ளார்.

வட இந்தியாவிலிருந்து நாடுகடத்தப்பட்ட இளவரசன் விஜயன் 700 வீரர்களுடன் கி.மு. 483ஆம் ஆண்டில் இலங்கையை வந்தடைந்துள்ளான்.

அதே ஆண்டில்தான் புத்தரும் மரணமடைந்ததாக நம்பப்படுகிறது. சிங்கத் திற்கும் சிவப்பான வட இந்திய இளவரசி ஒருத்திக்கும் பிறந்தவனாம் விஜயன். பார்க்க அழகு என்று கூறமுடியாத ஒரு யக்ஷப் பெண்ணுடன் அவனுக்குத் தொடர்பேற்படுகிறது.

அவனுக்குப் பிறகு பல்வேறு அரசர்கள் ஆள்கின்றனர். கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் துட்டகைமுனு என்ற அரசன் எல்லாளன் எனும் அண்டை நாட்டுத் தமிழரசனை வீழ்த்துவதை மகாவம்சம் கொண்டாடுகிறது.

எல்லாளன் வீழ்கிறான். தமிழர் படைகள் முறியடிக்கப்படுகின்றன. சிங்கள மொழி, இனம், பௌத்தம் அனைத்தும் காப்பாற்றப்படுகின்றன. இவ்வாறு நாட்டின் வரலாறு ஆரம்பப்பள்ளியிலிருந்து மாணவர்களுக்குக் கற்றுத்தரப்படுகிறது. அப்போரையும் அதன் முடிவையும் சிங்களருக்கும் தமிழருக்கும் இடையேயான மோதல்களின் ஒரு முன்னோட்டமாகவே சிங்களத் தேசியவாதிகள் சித்தரிக்கின்றனர். துட்டகைமுனு வென்று ஒட்டு மொத்த இலங்கையையும் தன் ஆட்சிக்குக் கொண்டுவந்ததுபோல் இன்றும் நாடு சிங்களர் கரங்களிலேயே இருக்க வேண்டுமென அவர்கள் வாதிடுகின்றனர். சிங்களர்களுக்கு அந்த உரிமை இருப்பதற்கு மகாவம்சத்தை ஆதாரமாகக் காட்டுகின்றனர்.

எப்படிப் பழைய ஏற்பாட்டை இறைவனின் நேரடிக் கட்டளையாகப் பொழிப்புரைத்து, மற்ற இனத்தவருக்கு இடமளிக்க யூதத் தீவிரவாதிகள் மறுக்கின்றனரோ அதே போல, மகாவம்சக் கதை, துட்டகைமுனுவின் வெற்றி, புத்தரின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றியதாகக் கருதப்பட்டு, மற்ற இனத்தவர் அனைவரும் சிங்களப் பௌத்தருக்கு அடங்கிப்போக வேண்டுமென்ற வகையில் தேசியவாதிகள் பேசுகின்றனர். ஆனால் அதுவும் ஒரு கதை, அவ்வளவே. தவிரவும் அக்கதையில் வேறு பல கூறுகளும் உள்ளன.

தீவின் மத்தியில் இருக்கும் பொலநறுவை இடிபாடுகள் இலங்கையின் வரலாற்றைப் பிரதிபலிப்பதுபோலவே இருக்கும். ஒரு காலத்தில் அது இலங்கையின் முக்கியத் தலைநகரங்களில் ஒன்றாக விளங்கியது. கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் உருவாக்கப்பட்ட அது, 1293இல் மார்கோ போலோவின் வருகைக்குச் சில தசாப்தங்களின் முந்தான் தமிழர் வசமானது. அவ்விடிபாடுகளை உற்றுநோக்கும்போதுதான், மகாவம்சம் கூறுவதைப்போலல்லாமல், இலங்கை வரலாற்றில் தமிழருக்கும் குறிப்பிடத் தகுந்த பங்கிருக்கிறதென்பது விளங்கும்.

அங்கே புத்தருக்கான புரைகளும் சிவனுக்கான சன்னிதிகளும் உண்டு. காந்தாரப் பாணியில் செதுக்கப்பட்டுள்ள புத்தரின் அங்கி, கம்போடியாவில் உள்ள அங்கோர் வாட் பாணியில் உயர்ந்தெழும் விதானங்கள், பிரமிக்கவைக்கும் அறைகள், தூண்களுடன் கூடிய ஆலயங்கள், தாமரை மலர் வடிவில் அமைந்துள்ள குளங்கள், பெரும் ஏரி ஒன்று, முன்னொரு காலத்தில் சூரியவெப்பத்திற்காக அப்பகுதியில் உலவிய யானைகளின் காலடித்தடங்கள், எல்லாமே 2000 ஆண்டுகளாகச் சிங்கள, தமிழர் பண்பாடுகள் ஒன்றை ஒன்று ஊடுருவியிருக்கின்றன என்பதையும், இந்தியர்களுடன் மட்டுமல்ல, பல ஆசிய நாடுகளின் மக்களுடனும் இலங்கையர்க்கு நெருங்கிய தொடர்பிருந்ததை நமக்குச் சுட்டிக்காட்டும்.

நடுக்காலத்தின் முதற்கட்டத்திற்கு (Early Middle Ages) முந்தைய ஆயிரம் ஆண்டுகள் இலங்கையிலும் சரி, இந்தியாவிலும் சரி பௌத்தம் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கியது. அதே காலகட்டத்தில் பலமுறை தமிழ் மன்னர்கள் படையெடுத்திருக்கின்றனர். தொடர்ந்து அவர்களால் தொந்தரவு என்கிறார் வரலாற்றாசிரியர் ஒருவர். அதே நேரம் தமிழ் மன்னர்கள், அரசவைப் பிரமுகர்களின் குடும்பத்தினருக்கும் சிங்கள அரசர்கள் மற்றும் பிரமுகர்கள் குடும்பத்தினருக்குமிடையே திருமணங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. இரு பிரதேசங்களுக்கிடையே வர்த்தகம் தொடர்ந்து நடைபெற்றிருக்கிறது. கைவினைஞர்களும் சுற்றுலாப்பயணிகளும் வந்து போயிருக்கின்றனர். விவாதங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. ஒரு பகுதி மக்கள் இன்னொரு பகுதியில் குடியேறியிருக்கின்றனர். கற்காலத்திலிருந்தே இந்தியாவின் தெற்குமுனையில் இருக்கும் பகுதிகளுக்கும் இலங்கைக்குமிடையே மக்கள் சென்றுவந்திருக்கின்றனர், அந்த அளவில் மரபணுப் பரிமாற்றங்களும் நடந்திருக்கும், இன்று நாம் கொழும்பு அல்லது யாழ்ப்பாணத் தெருக்களில் சந்திக்கும் மக்கள் அனைவரும் இப்பாரம்பரியத்தில் வந்தவர்கள் தாம் என்கிறார் மானுடவியல் பேராசிரியர் சிரான் தெரனியகல.

மகாவம்சம் கூறுவதுதான் இலங்கையின் வரலாறு, அதில் காணப் படுவதனைத்தும் உண்மையே என்ற வாதத்தைச் சிங்கள அறிஞர்கள் பலர் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. துட்டகைமுனு - எல்லாளன் போர்கூட உண்மையிலேயே நடைபெற்றதுதானா அல்லது அது ஓர் உருவகக் கதையா என்பதைக்கூட உறுதிசெய்ய முடியவில்லை. சிங்களர்களுக்கும் தமிழர்களுக்குமிடையே அதிகாரம் மாறிமாறிச் சென்றுகொண்டிருந்த நிலையில் உருவான அக்காவியத்தை அப்படியே நம்பிவிட முடியாது, உண்மையிலேயே துட்டகைமுனு - எல்லாளன் மோதல் நடைபெற்றிருந்தாலும் அது மகாவம்சத்தில் கூறியபடி என்றுகூடச் சொல்ல முடியாது. மோதல் நடந்து 500 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் மகாவம்சம் எழுதப்பட்டது என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். அதை எழுதியதன் நோக்கம்கூட அன்றைய சிங்களப் பௌத்த அரசர்களுக்கு அதிகாரத்தின், வாழ்வின், நிலையாமையைச் சுட்டிக்காட்டவே. வாழ்வு அநித்தியம், ஆனால் இறைவனை அடைய வழிகாட்டும் பௌத்தம், சங்கம் இவையே நித்தியம் என்று அறிவுறுத்தவே.

இன்னும் சொல்லப்போனால் தீவு சிங்களப் பௌத்தர்களுக்கே சொந்தம் என்ற சிங்களத் தீவிரவாதம் தவறானது, மற்ற இனத்தவர்க்கும் இங்கே வசிக்க நியாயமான உரிமைகள் உள்ளன என்றே மகாவம்சம் கூறுவதாகவும் பலர் கருதுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக, ஏதோ அண்மைக் காலங்களில்தான் தமிழர்கள் இலங்கையில் குடியேறினர் என்பது போன்ற தொரு தோற்றத்தை ஏற்படுத்த முயலும் தீவிரவாதிகளை முறியடிக்கும் வகையில் மிகப் பண்டைக் காலத்திலிருந்தே தமிழர்கள் அங்கே வாழ்ந்திருக்கின்றனர் என்பதை அது உறுதிப்படுத்துகிறது என்கின்றனர் வரலாற்றாசிரியர்கள். தவிரவும் மகாவம்சம் தமிழர் - சிங்களர் மோதல்களை மட்டும் சித்தரிப்பதாக நினைப்பதும் தவறு, பல சிங்கள அரசர்களுக்குள்ளே நடந்துவந்த போர்களைப் பற்றி விவரிக்கும் அது முத்தாய்ப்பாகத் தான் துட்டகைமுனுவைப் பற்றியும் கூறுகிறது. சிங்களர்களுக்குள்ளேயே

அவ்வாறு நடந்த போர்கள் 32! அதுமட்டுமல்ல, துட்டகைமுனுவின் படையில் தமிழர்கள் பலர் இருந்திருக்கிறார்கள், எல்லா என் தலைமையிலும் சிங்களர்கள் பலர் போரிட்டிருக்கிறார்கள். ஐரோப்பியர்கள் படையெடுப்பதற்கு 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகத் தீவினில் பல்வேறு பகுதிகளை ஆண்டுவந்த சிங்கள அரசர்களுக்கிடையே நடந்த மோதல்களின் வரலாற்றைத் தான் மகாவம்சம் கூறுகிறது. அம்மோதல்களில் வெற்றிபெற்றவர்கள் விட்டுச் சென்ற கல்வெட்டுகளையே நாம் இன்று பொலநறுவையில் காண்கிறோம்.

அதே நேரம் மார்கோ போலோவின் இலங்கை வருகைக்கு முன், நீண்ட காலம், தமிழரசர்களுக்கெதிரான சிங்களரின் பாதுகாப்பரணாகப் பொலநறுவைதான் விளங்கியது என்பதும் உண்மை. அவ்வருகைக்குச் சற்று முன்னர்தான் அந்நகரை அவர்கள் இழந்திருந்தனர். தென்னிந்தியாவில் ஐந்தாம் நூற்றாண்டு தொடங்கிச் சேர, சோழ, பாண்டியர் மற்றும் பல்லவ அரசுகளுக்கிடையே போர்கள் மூண்ட பல நேரங்களில் அம்மோதல்கள் இலங்கையையும் எட்டின. படையெடுத்த அரசர்களை, பொலநறுவையில் நிலைகொண்டு எதிர்த்தபோதுதான் சிங்கள அடையாளம்கூட உருவானது எனலாம். அத்தீவில் பௌத்தமதத்தைக் கடைப்பிடித்த பல்வேறு இனங்கள் வாழ்ந்துவந்தன. அவை பல்வேறு மொழிகளையும் பேசிவந்தன. தமிழரசர்களுக்கெதிரான போர்களில் அவர்கள் ஒன்றிணைந்தபோதுதான் சிங்கள மொழியே உருவானது என்கின்றனர் ஆய்வாளர்கள்.

ஆசியா முழுதும் பரவியிருந்த பௌத்தம் மெல்ல மெல்லத் தேய்ந்து, 13ஆம் நூற்றாண்டு வாக்கில் இலங்கையில் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தது. தமிழரசர்களின் தொடர்ந்த படையெடுப்பைத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் மத்தியப் பகுதிகளைக் கைவிட்டு சிங்களர்கள் இலங்கையின் தென்மேற்குப் பகுதிக்குப் பின்வாங்கினர். யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழர்களின் அரசு செழித்தோங்கியது. வடக்கிலும் கிழக்கிலும் தமிழர்களும் தெற்கிலும் மேற்கிலும் சிங்களர்களும் வாழ்ந்தனர். அப்போது தொடங்கி 20ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் இருபத்தைந்தாண்டுகள்வரை, ஒரு பெரும் காட்டுப்பகுதியே இரு தரப்பினருக்குமிடையேயான எல்லையாக இருந்தது.

16ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஐரோப்பியர்களின் படையெடுப்புத் தொடங்கியது. முதலில் போர்த்துக்கீசியர்கள், பிறகு ஒல்லாந்தர், இறுதியாக எல்லோரையும் வெற்றிகொண்ட பிரிட்டிஷார். அவர்கள் வரும்வரை பொலநறுவையை எல்லோரும் மறந்திருந்தனர்.

அந்நகரைப் போலவே மகாவம்சமும் மறக்கப்பட்டிருந்தது. 1838இல் அது ஆர்வலர்கள் சிலரால் கண்டெடுக்கப்பட்டு ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. அவர்களில் எவரும் அறிஞர்களல்ல. எனவே அதைச் சரியாகக் கணிக்காமல் இலங்கை வரலாற்றை அப்படியே சித்திரிப்பதாக எடுத்துக்கொண்டதன் விளைவால் அத்தீவு சிங்களர்களுக்கு மட்டுமே உரித்தானது என்ற பிரமை உருவானது. அன்றிருந்த அறிவுலகச் சூழலில் இழக்கப்பட்ட ஒரு பாரம்பரியம் மீட்கப்பட்டுவிட்டதாகவும் பரபரப்பாகப் பேசப்பட்டது. இந்தியாவின் திராவிடப் பகுதிகளிலிருந்து தனித்து நிற்கும் ஆரியர் நிலமாகவும் இலங்கை கருதப்பட்டது.

சரியாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் 1877இல் அன்றைய பிரிட்டிஷ் ஆளுநர் மகாவம்சத்தைச் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்க ஏற்பாடு செய்த போதுதான் அப்படி ஒரு காவியம் இருப்பது பெரும்பாலான சிங்களர்களுக்குத் தெரியவந்தது.

கர்னல் ஆல்காட்டின் செயலாளராகப் பின்னர் பணியாற்றவிருந்த அந்காரிக தர்மபாலா இளைஞனானதும் அக்காலகட்டத்தில்தான். ஆல்காட்டிற்காகப் பல பௌத்த இலக்கியங்களை மொழிபெயர்த்த தர்மபாலா இலங்கைத் தீவின் அம்மதத்தின் மறுமலர்ச்சிக்குக் காரணமாயிருந்த ஒரு பிக்கு. அதே நேரம் அரசியல்ரீதியாகச் சிங்களர்களின் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட முற்பட்டவரும் அவர்தான்.

கர்னல் ஆல்காட் இலங்கையில் காலடி எடுத்துவைத்தபோது தான் சிங்கர்தையல் இயந்திர நிறுவனம் கொழும்பில் தன் முதற் கட்டையைத் திறந்திருந்தது. 200 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, 21ஆம் நூற்றாண்டில் ஆயத்த ஆடைத் தொழில் இலங்கைப் பொருளாதாரத்தின் ஆணிவேரானது.

சிங்கர் கடை திறந்த அந்நேரம் புத்தரின் படங்களை மையப்படுத்தியே பிரிட்டிஷார் அனைத்துப் பொருட்களையும் இலங்கையில் விற்க முற்பட்டனர். கொழும்பு முழுதும் காலனிய எஜமானர்களின் பெரும் பங்களாக்கள்தாம். ஒல்லாந்தரின் கோட்டைக்கு அருகில், கடற்கரையில் பிரம்மாண்டமான கால் ஃபேஸ் ஹோட்டல் கட்டப்பட்டுப் பத்தாண்டுகள் ஆகியிருந்தன. கோட்டையை ஒட்டிப் பச்சைப்பசேல் எனப் பெரும் மைதானம். அங்குதான் பிரிட்டிஷ் துருப்புகள் வாரந்தோறும் அணிவகுப்பர். எஜமானர்கள் அப்படி ஒரு வாழ்க்கை வாழ்ந்தபோது, பெரும்பாலான இலங்கையர் வறுமையில் வாடினர். பிரம்மாண்ட கட்டடங்களைச் சுற்றி மண், கூரை அல்லது மரத்தாலான குடிசைகள், அவற்றில்தான் அம்மக்கள் வாழ்ந்து தங்கள் காலத்தை ஒட்டிக்கொண்டிருந்தனர்.

சாலை மற்றும் ரெயில் போக்குவரத்திற்கான கட்டமைப்புகளை பிரிட்டிஷார் உருவாக்கிய நேரம் அது. நாடு விடுதலை பெறும் வரை, ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டுக்காலம் அவையெல்லாம் சிறப்பாகப் பயன்பட்டன. அந்த அளவு வலுவாயமைக்கப்பட்டவை. குறிப்பாக மலையகப் பகுதிகளையும் துறைமுகத்தையும் இணைப்பதில் கவனம் காட்டினர் அவர்கள். மலையகத் தோட்டங்களின் விளைவாகவும், ஆசிய மற்றும் ஐரோப்பியக் கடல் வழிகளின் மையப்பகுதியில் அமைந்திருந்ததாலும் இலங்கை அப்போது செழித்து வளர்ந்தது.

காலனிய எஜமானர்களுடன் அனுசரித்துப்போன சிங்கள முதலாளிகளுக்கும் நல்ல லாபம். வரி வசூலித்து அரசுக்குக் கொடுக்கும்போது அதில் கிடைக்கும் கமிஷன், சாராயம் காய்ச்சுதல், சூதாட்டம், சேவற்சண்டை, இப்படியெல்லாம் பல வழிகளில் அவர்களால் பொருளிட்ட முடிந்தது. நிலம் மற்றும் மலையகத் தோட்டங்கள் வாங்கினர், கிராமப்பைத் தோண்டுதல் போன்ற துறைகளில் முதலீடு செய்தனர். போர்த்துக்கீசியர்

காலத்திலிருந்து, ஒல்லாந்தர்களுக்கும் அதன்பிறகு பிரிட்டிஷாருக்கும் விசுவாசமாயிருந்து தங்களை வளப்படுத்திக்கொண்ட அவர்கள் முதலியார்கள் என்றழைக்கப்பட்டனர். சுதந்திர இலங்கையின் பிரதமர்களான சேன நாயகாக்கள், பண்டார நாயகாக்களெல்லாம் இத்தகைய பெரும் நிலச்சுவான் தார்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தாம். இது போன்ற பல செல்வந்தக் குடும்பங்களுக்கு இன்றும் இலங்கை அரசியலில் பெரும் செல்வாக்கு இருக்கிறது. பிரிட்டிஷார் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட தரிசு நிலச் சட்டங்கள் இக்குடும்பங்களுக்கே உதவின. இன்னொரு புறம் நிலமற்ற ஏழை விவசாயிகள் என்ற வர்க்கமும் உருவானது.

ஒரு கட்டத்தில் மலையக காப்பிப் பயிரெல்லாம் ஏதோ ஒரு நோயால் அழிந்துபோக, அஸ்ஸாமிலிருந்து தேயிலைச் செடிகளை வரவழைத்து நட்டனர். பத்தே ஆண்டுகளில் தாமஸ் லிப்டன் கம்பெனியாரின் சிலோன் டீ உலகப் பிரசித்தி பெற்றது. தலையில் துணி, முதுகில் ஒரு கூடையுடன் இலை பறிக்கும் தமிழ்ப் பெண்ணின் படம் தாங்கிய லிப்டன் தேயிலைப் பெட்டியைப் பார்த்திராதவர்கள் எவருமே இருக்க முடியாது என்ற நிலை உருவாயிற்று. செங்குத்து மலைச் சரிவுகளில் காப்பி, தேயிலை பயிரிடப் போதிய ஆட்கள் கிடைக்காமல் தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஏழைத் தமிழர்களை வரவழைத்தனர். தென்னிந்தியாவிலிருந்து சிறிது தூரமே பாக்கு நீரிணையில் பயணம் செய்து இலங்கையை அடைந்த பிறகுதான் தமிழர்களுக்குப் பல்வேறு சோதனைகள் காத்திருந்தன. நெடுந்தூரம் நடந்தே அவர்கள் மலையகத்தை அடைய வேண்டும். வழியிலேயே களைத்துப் போயும் நோய்களாலும் ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் இறந்தனர். அதையெல்லாம் மீறியும் மக்கள் வந்துகொண்டுதான் இருந்தனர். பொருளாதாரம் செழித்து வளர வளர, 1830க்கும் 1900க்கும் இடையே மலையகத்தோட்டத்தில் லட்சக்கணக்கில் தமிழர்கள் குடியேறினர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதற் பத்தாண்டுகளிலேயே, அம்மக்களின் எண்ணிக்கை இலங்கைத் தமிழரின் மக்கள்தொகை அளவுக்கு உயர்ந்தது.

நாம் முன்னர் சித்தரித்த ஆதாம் சிகரத்தின் வடமேற்கே கண்டி இருக்கிறது. மிக அழகானதொரு நகர். சிங்கள நாகரிகத்தின் இதயமாகக் கண்டி கருதப்படுகிறது. 200 ஆண்டுகள் ஐரோப்பியத் தாக்குதல்களை அப்பகுதி மக்கள் தீவிரமாக எதிர்த்துப் போரிட்டிருக்கின்றனர். சமவெளிச் சிங்கள அரசுகள் பணிந்து பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான், கடைசியாகக் கண்டியரசனும் சரணடைந்தான். அதற்குமேலும் அவனாலோ அவனுக்கு உதவிவந்த பெரும் நிலக்கிழார்களின் படைகளாலோ தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை.

பொலநறுவை வீழ்ந்த பிறகு, 13ஆம் நூற்றாண்டில் கண்டி அரசு உருவானது. 1505இல் தீவிற்குள் போர்த்துக்கீசியர் நுழைந்தபோது, அப்போதிருந்த மூன்று முக்கியப் பேரரசுகளில் ஒன்று கண்டியாகும். ஆனால் 1880இல் அது நிலை குலைந்திருந்தது. புத்தரின் பல் இருக்கும் ஆலயம், அரண்மனை எல்லாம் முக்கியத்துவம் இழந்து பத்தோடு பதினோராவது கட்டடமாயின. பிரிட்டிஷ் பாணியில் கட்டப்பட்ட வீடுகள், கிறித்தவத் தேவாலயங்கள், அரசு அலுவலகங்கள், ராணுவ முகாம்கள், டென்னிஸ்

மைதானங்கள், தோட்ட முதலாளிகள் பொழுதுபோக்கிற்காகக் கூடுமிடங்கள் இவை பல்கிப் பெருகின. ஆயினும் கூடப் புத்தரின் புனிதப் பல் இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் தலதா மாளிகையின் மீது மக்களுக்கு அப்படியோர் அபார பக்தி. அவ்வாலயம் யார் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறதோ, அவரே ஒட்டுமொத்தத் தீவையும் ஆள்வர் என்று நம்பிக்கை. ராணுவத் தலைவர்கள் புதிதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் அதிபர்கள், பொதுவாக அரசியல்வாதிகள், பிரமுகர்கள் அனைவருமே கண்டியில் இருக்கும் மூத்த புத்த பிக்குகளைச் சந்தித்து ஆசிபெறுவதை ஒரு பெருமையாகக் கருதுகின்றனர்.

கண்டி அரசு வீழ்ந்தபிறகுதான் முதல்முறையாக ஒட்டுமொத்தத் தீவும் ஒரே ஆட்சியின் கீழ் வந்ததெனலாம். அப்போது பெரு நிலக்கிழார் களுடன் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையின்படி, நிர்வாகத்தில், புத்தமதத்திற்குச் சிறப்பிடம் அளிக்க பிரிட்டிஷார் ஒத்துக்கொண்டனர். ஆனாலும் கடைசி கண்டி அரசரும் பதவி இழந்த பிறகு நடைமுறையில் அம்மதத்திற்கான முக்கியத்துவம் சரிந்தது. கண்டி அரசு பரம்பரை தென்னிந்தியாவில் உருவானதாகும். அரசர்களெல்லாம் இந்துக்கள்தாம். ஆனால் அவர்கள் தேரவாத பௌத்தத்திற்குச் சிறப்பிடம் அளித்தனர். அம்மதத்தின் பழக்க வழக்கங்களுக்கு மரியாதை செலுத்தினர். பௌத்த இளவரசர்கள் இந்துப் பெண்களைத் திருமணம் செய்துகொள்வதைப் புத்த சங்கம் ஊக்குவித்தது. சிங்களர்களுக்கும் தமிழர்களுக்குமிடையே இருந்த நல்லிணக்கத்திற்கு இறுதிக் கண்டியரசனின் ஆட்சியே சான்று. 2000 ஆண்டுகளாக இரு இனங்களும் அத்தீவினில் இணக்கமாகவே வாழ்ந்திருக்கின்றன. அதுமட்டுமல்ல வழிபாட்டு முறைகளில் கூடப் பல ஒற்றுமைகள். ஒரு சமூகத்தின் தாக்கம் அடுத்த மதத்தின்மீது பல நிலைகளிலும் இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆலய வடிவங்களிலும் அத்தகைய தாக்கத்தைக் காண முடியும்.

பிரிட்டிஷாருடன் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையில் சிங்கள நிலக்கிழார்கள் மூவர்தான் சிங்கள மொழியில் கையெழுத்திட்டிருக்கின்றனர். மற்றவர்கள் அனைவரும் தமிழில். சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவின் முன்னோர் ஒருவரும் தமிழில்தான் கையெழுத்திட்டிருக்கிறார் என்பதும் சுவையானதொரு செய்தி.

ஐரோப்பியத் தாக்கங்களும் பல காலம் நீடித்தன. போர்த்துக்கீசியர்கள் படையெடுப்பு 16ஆம் நூற்றாண்டில். இரு நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகும், ஒல்லாந்தியர்கள் வந்து சென்று, பிரிட்டிஷார் நிலைகொண்டபிறகும், கடற்கரையை ஒட்டிய சில பகுதிகளில் சில சமூகத்தினர் போர்த்துக்கீசிய மொழி பேசிவந்தது 1880இல் கண்டறியப்பட்டது.

வெள்ளைத் தோலுடன் மிக அழகாக இருக்கும் வெளிநாட்டினர் துறைமுகத்தில் வந்திறங்கியிருக்கின்றனர். அவர்களது காலணியும் தொப்பியும் இரும்பாலானவை. அவர்கள் ஓரோரிடத்திலும் மிகவேகமாகப் பயணிக்கின்றனர். ஏதோ வெள்ளைக்கல்லைத் தான் அவர்கள் உண்கின்றனர், ரத்தமும் குடிக்கின்றனர் என்று போர்த்துக்கீசியர் வருகையைப் பற்றி அக்காலத்திய அரசர் ஒருவரிடம் தெரிவிக்கப்பட்டதாக ராஜாவலிய என்ற பிற்காலத்திய இலங்கை வரலாற்று நூல் ஒன்று கூறுகிறது.

போர்த்துக்கீசிய வருகை இலங்கையின் வரலாற்றில் இருண்டதொரு காலத்தைத் தொடங்கியதாகக் கொள்ளலாம். தொடர்ந்து படையெடுப்பு, ஒவ்வொரு தாக்குதலுடனும், படையெடுப்புடனும் கடுமையான வன்முறைகளை மக்கள் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது.

வழிபாட்டுத்தலங்கள் சூறையாடப்பட்டன. விலைமதிப்பற்ற பொருட்கள் களவாடப்பட்டன. நிலங்களை அந்நியர் அபகரித்துக்கொண்டனர். குறிப்பாகப் போர்த்துக்கீசியரின் கொடுமைகளுக்கு அளவே இல்லாமல் இருந்தது. அவர்களுடைய கொடூரம் மற்றும் சகிப்புத்தன்மையின்மையை அவர்கள் நாட்டுக்காரர்களே பதிவுசெய்திருக்காவிட்டால், அக்கொலைபாதகத்தை நம்புவது சற்றுக் கடினமாகக்கூட இருக்கும் என்கிறார் இலங்கை வரலாற்றாசிரியர் ஒருவர்.

ஜெசூட் (Jesuit) பிரிவைச் சேர்ந்த கத்தோலிக்கப் பாதிரிமார் கையில் கடப்பாறை எடுத்துக்கொண்டு இந்து மற்றும் பௌத்த ஆலயங்களைத் தகர்க்கச் சென்றதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

புத்தரின் பல்லைக்கூடக் கோவாவிற்கு எடுத்துச்சென்று அங்கே பொடியப் பொடியாக நொறுக்கியதாகவும், ஆனாலும் புத்தரின் மகிமையால் அது மீண்டும் ஒன்றுசேர்ந்து, பல் தானாகவே கண்டி ஆலயத்திற்கு வந்துசேர்ந்ததாகவும் பௌத்தர்கள் நம்புகின்றனர்.

அத்தனை காட்டுமிராண்டித்தனம், கொள்ளையையும் தாண்டிப் போர்த்துக்கீசியரால் கடற்கரையோரப் பிரதேசங்களில் பலரைக் கிறித்துவத்திற்கு மாற்ற முடிந்தது. இன்று டி சில்வா, ஃபொன்சேகா, பெரேரா, டான் கரோலிஸ் போன்ற பெயர்களைத் தாங்கியிருக்கும் சிங்களக் கிறித்துவர்கள் அத்தகைய பாரம்பரியத்தில் வந்தவர்கள்தாம். வியாபார வாய்ப்பு, வரிச்சலுகை இவையெல்லாம் பலரைக் கிறித்தவத்தின்பால் ஈர்த்தன. கடற்கரையெங்கும் கிறித்தவத் தேவாலயங்கள் எழுந்தன.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுத் தமிழர்களும் பிரிட்டிஷ் காலனிய ஆட்சியைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முயன்றனர்.

17ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் போர்த்துக்கீசியர்களிடமிருந்து தமிழர்களும் தப்பவில்லை. கொட்டே சிங்கள அரசை நிர்மூலமாக்கிய பிறகு, 1619இல் போர்த்துக்கீசியர்கள் வடக்கே சென்று குடாநாட்டையும் வெற்றி கொண்டனர். ஆனால் பிரிட்டிஷார் வருகையின் விளைவாகத் தமிழர் பகுதி ஒன்றும் பெரிதாக வளர்ச்சி பெற்றுவிடவில்லை. மலைத் தோட்டப்பயிர்களை விளைவிக்கவோ அல்லது கனிமங்களுக்காகச் சுரங்கம் தோண்டவோ குடாநாட்டில் முடியாது. விவசாயம் செய்யலாம். நல்ல காய்கறிகளை விளைவிக்க முடியும். மீன் பிடிக்கலாம். அல்லது தென்னிந்தியப் பொருட்களுக்கு நல்ல சந்தை இருந்ததால் கள்ளக்கடத்தலில் ஈடுபடலாம். அவ்வளவுதான் பிழைப்பதற்கான வழிகள்.

ஆனால் புவியியல் தமிழர்களுக்கு அவ்வளவு சாதகமாக இல்லையாயினும் கல்வியின் மூலம் தங்களை அவர்கள் வளப்படுத்திக்கொள்ள முடிந்தது.

அவர்களை மதம் மாற்ற வந்த அமெரிக்கப் பாதினிகள் கற்றுக்கொடுத்த ஆங்கிலம் தமிழர்களுக்குக் கைகொடுத்தது. பிரிட்டிஷார் தமிழர்களுக்குச் சாதகமாக இருந்தனர் என்று சிலர் கூறுவதுண்டு. ஆனால் முன்னேற இருந்த வழியைக் கண்டறிந்து அதைத் தமிழர்கள் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

சிறந்தமுறையில் கல்வி கற்று, அரசு நிர்வாகப் பணியில் நுழைந்த தமிழர், நாளடைவில் நிர்வாகத்தின் ஆணியேராகவும் ஆனார்கள். தீவின் 75 சத மாணவர்கள் அப்போது தமிழ்ப் பகுதிகளில்தான் இருந்தனர். யாழ்ப்பாண மருத்துவக் கல்லூரி ஆசியாவிலேயே மிகப் பழைமையான வற்றுள் ஒன்றாகும். தமிழர் தலைவர்களின் தொலைநோக்குப் பார்வைக்கு அக்கல்லூரி ஒரு சான்றாகும். பிரிட்டிஷ இந்தியாவிற்கும் யாழ்ப்பாணத் திற்குமிடையே அடிக்கடி தமிழர்கள் பயணம் செய்தனர். ஆங்கிலப் புலமையின் காரணமாகவும் பொதுவாகவே கல்வி கற்பதில் அக்கறை காட்டிய தன் காரணமாகவும், பிரிட்டிஷ் எஜமானர்களின் ஏவலாளர்களாகவும், எழுத்தர்களாகவும், மேலாளர்களாகவும் வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய அவர்கள் விரைவிலேயே அரசுப்பணியில் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கினர். 1880இல் தொடங்கி ஏறத்தாழ 40 ஆண்டுகள் அரசுப்பணியில் எங்கும் தமிழர்கள்தாம். அப்போதெல்லாம் சிங்களர் மத்தியில் பெரிதாகக் கசப்புணர்வு எதுவும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை.

எடுத்துக்காட்டாக உயர் அதிகாரி பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அனைத்துத் தரப்பினரின் நன் மதிப்பையும் பெற்றிருந்தார். தியாசஃபி தத்துவத்தில் பற்றுக்கொண்டவர். பௌத்த மறுமலர்ச்சியிலும் அவர் ஆர்வங் காட்டினார். ஒரு புத்த மத ஏடு கூறியது: நாம் எல்லாம் இராமநாதனுக்கு நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறோம். பௌத்த நிறுவனங்களைப் பராமரிப்பது குறித்த சட்டம், வெசாக் திருநாளுக்கு விடுமுறை என்று அறிவித்தது உள்ளிட்ட பல்வேறு பிரச்சினைகளில் அவரது பங்கு மகத்தானது. எனவே பௌத்தர்களின் அன்புக்கு அவர் பாத்திரமானார்.

அவரது தம்பி அருணாசலம் இலங்கை வரலாறு குறித்து எழுதிய நூலொன்றில் தங்கள் நீண்ட நெடிய வரலாறு பற்றி இலங்கையர் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருப்பது வருந்தத்தக்கது என்றார். அவரும் ஓர் உயர் அரசு அதிகாரிதான். அப்பாரம்பரியம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக அங்கே வாழ்ந்த இரு சமூகத்தினருக்குமே பொதுவானது என்று கருதினார் அவர். தமிழ் உயர் அரசு அதிகாரிகள் பொறுப்பு மிக்கவர்கள், முதிர்ச்சி யடைந்தவர்கள், பக்க சார்பில்லாமல் நடந்துகொள்பவர்கள், எல்லோருக் கும் பொதுவானவர்கள் என்று பெயர் எடுத்தனர். அவர்களின் ஆங்கில எழுத்துநடை பிரிட்டிஷாருக்கு எரிச்சலை ஏற்படுத்தும் அளவு கடினமாக இருக்கும். இலங்கை விடுதலையில் சகோதரரிருவரும் முக்கியப் பங்காற்றினர். குறிப்பாக இராமநாதன் பௌத்தர்களின் உரிமைகளுக்காகத் தொடர்ந்து குரல்கொடுத்தார்.

1880இல் இலங்கை மக்களின் கவனத்தை அதிகம் ஈர்த்தது சாதி மற்றும் மதம் குறித்த விவாதங்கள். கர்னல் ஆல்காட்டும் அவ்விவாதங்களில் ஆர்வத்துடன் பங்கேற்றார். இலங்கைக்கு வந்து இரு வாரங்களிலேயே

ஆல்காட்டும் ப்ளாவட்ஸ்கியும் காலி மடமொன்றில் பௌத்தத்திற்கு மாறினர். முறைப்படி தேராவதா பௌத்தத்திற்கு மாறிய முதல் மேலை நாட்டவர் அவ்விருவர்தாம். அம்மதம் சந்தித்துவரும் சிக்கல்களைக் கண்டறிந்த ஆல்காட் உடனடியாகவே அவற்றைச் சரிசெய்யும் பணியில் இறங்கினார். அவருடைய தீவிரம் புத்தபிக்குப் பிரிவுகளுக்குப் புத்துயிருட்டியது, பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களுக்கு சற்று அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது, அவரது முன்முயற்சிகளின் விளைவுகளை இன்றும் நாம் இலங்கையில் காணலாம்.

பௌத்த இறையியல் அமைப்பு (Buddhist Theosophical Society) கொழும்பில் தொடங்கப்பட்டது. கிறித்தவர்கள் தங்கள் மதத் தத்துவங்களைப் பரப்ப எப்படி அமைப்புகள் வைத்திருக்கிறார்களோ, அதேபோல் நமக்கும் பௌத்தக் கருத்துகளைப் பரப்ப இப்படி ஓர் அமைப்புத் தேவை என்றார் ஆல்காட். அடுத்த மூன்றாண்டுகள், அடிக்கடி இலங்கை வந்து, தீவிரப் புத்தப் பிரச்சாரத்தில் இறங்கினார். பௌத்த மதப் பாதுகாப்புக் குழுக்களை நிறுவினார், கிறித்தவத்திற்கெதிரான சிறுநூல்களை வெளியிட்டார், தீவின் பல பகுதிகளுக்கும் காளைமாட்டு வண்டியில் பிரயாணம் செய்து, புத்தர் பெயரை உச்சாடனம் செய்து நோய்களைக் குணப்படுத்துவதாகக் கூறிக் கொண்டார். கிறித்தவர்கள் செய்ததைப் போலவே கேள்வி - பதில் பாணியில் பௌத்தத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் பற்றி விளக்கும் நூலொன்றையும் வெளியிட்டார். கிறித்தவத்திற்கெதிரான பிரச்சாரம் என்று பகிரங்கமாகவே கூறினார். காலப்போக்கில் 20 மொழிகளில் அந்நூல் வெளியிடப்பட்டது. இன்றுகூட ஆல்காட்டின் கேள்வி - பதில் இலங்கைப் பள்ளிகளில் பாடமாகப் போதிக்கப்படுகிறது இம்முயற்சிகளையெல்லாம் எப்படி எதிர் கொள்வது எனத்தெரியாமல் கிறித்தவக் குருமார் திணறினர்.

1883இல் கிறித்தவர்களுக்கும் பௌத்தர்களுக்குமிடையே ஒரு கலவரம் மூண்டது. இருவர் கொல்லப்பட்டனர். இதற்குக் காரணமே ஆல்காட்தான் என்றார் இலங்கையின் ஆளுநர் சர் ஜேம்ஸ் லாங்டன். மேற்கத்திய நாட்டவரைப் போல ஆல்காட்டும் தீவிர மதப் பிரச்சாரத்தில் இறங்கியிருக்கிறார். சிதிலமடைந்த பௌத்த விகாரைகள் புதுப்பிக்கப்பட்டன. மக்கள் அதிக அளவில் ஆலயங்களுக்கு வந்தனர். காணிக்கை குவிந்தது. மேலும் மேலும் பிக்குகளாவதற்கு இளைஞர்களும் சிறுவர்களும் முன்வந்தனர். அவ்வாறு இணைவது பெரும் விழாவாக நடத்தப்பட்டது, அது குறித்த தகவல்கள் பரப்பப்பட்டன. ஆல்காட்டின் கேள்வி - பதில் பாட முறையும் இம்மறுமலர்ச்சிக்கு பெரிதும் உதவியது. மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே ஆல்காட்டின் முயற்சிகளுக்கு வெற்றி கிடைத்துவிட்டது என்கிறார் லாங்டன்.

கொழும்புக் கலவரம் குறித்து லண்டனில் விசாரணை மேற்கொள்ளப் பட்டபோது, ஆல்காட்டும் அங்கே சென்று பௌத்தர்களுக்காக வாதாடி, அதிலும் வெற்றி கண்டார். பௌத்த ஊர்வலங்களில் தாரை தம்பட்ட மடிப்பதற்கிருந்த தடை நீக்கப்பட்டது. புனித நாளான வேசாக் அன்று தேசிய விடுமுறையாக முதல்முதலில் ஏப்ரல் 28, 1885இல் அறிவிக்கப் பட்டது.

அடுத்த பத்தாண்டுகளில் கிறித்தவத்தின் ஆதிக்கம் மெல்ல மெல்லத் தளர்ந்தது. 300 பௌத்தப் பள்ளிகள் தொடக்கப்பட்டன. அவற்றிற்கான ஆசிரியர் பயிற்சிக்கும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. கல்விவழியாக, பள்ளிகள் மூலமாக இளைஞர்கள்மீது கிறித்தவத்திற்கிருந்த தாக்கம் குறைந்தது. பௌத்தத்தை வீழ்ந்துவிடாமல் காப்பாற்றுவேன் என்று சூளுரைத்துப் புறப்பட்ட ஆல்காட்டின் முன்முயற்சிகள் பலரின் மனத்தைத் தொட்டன. பௌத்த மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது.

கொழும்பு வர்த்தகர்களில் பெரும் செல்வந்தர்களில் ஒருவருடைய மகன் இம்மறுமலர்ச்சியில் முக்கியப் பங்குவகித்தார். பின் தொடர்ந்த இலங்கைத் தீவின் பல்வேறு சிக்கல்களுக்கும் துயரங்களுக்கும் தொடக்கப் புள்ளியும் அவர்தான். கர்னல் ஆல்காட்டைச் சந்தித்தபோது டான் டேவிட் ஹேவவிதாரணவிற்கு 16 வயதுதான். செல்வங்களைத் துறந்தார். சுகபோகங்களை வெறுத்தார். ஆல்காட்டைச் சந்தித்தபின் பிரம்மச்சரியத்தைக் கடைப் பிடிக்கவும் உறுதிபூண்டார். தனது பெயரையும் அநகாரிக தர்மபாலா என்று மாற்றிக்கொண்டார் ஹேவவிதாரண. அநகாரிக என்றால் வீடற்றவர் என்று பொருள். தர்மபாலா என்றால் தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவவர். முரட்டுக் காவி ஆடையைத் தரித்த அவர் தனது பேச்சுத் திறமையால் பலரின் மனத்தையும் கவர்ந்தார். பெரும் புகழ் பெற்றார். ஒரு புரட்சிகர விவசாயிபோலக் கூடத் தோன்றினார் தர்மபாலா.

இன்றும் அவர் இலங்கையில் போற்றப்படுகிறார். அனைத்துச் சிங்களப் பகுதிகளிலும் அவர் பெயரில் ஒரு தெருவாவது அமைந்திருக்கும். ஆங்காங்கே சிலைகள். அவரது புகைப்படங்களுக்கு, ஓவியங்களுக்கு மாலை அணிவித்து வணங்குவர் சிங்களப் பௌத்தர்கள். அவரது புகழ்பாட ஃபேஸ்புக் பக்கமும் இருக்கிறது.

ஆனால் அவருடைய குரு ஆல்காட் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாத திசையிலும் பயணித்தார் தர்மபாலா. பௌத்தம் மனிதகுலக் கோட்பாடாகத் திகழ வேண்டும் என்ற ஆல்காட்டின் இலட்சியத்திற்கு நேர் மாறாக அதனை அரசியலாக்கிச் சிங்கள தேசியவாத அடையாளமாக மாற்றி, வெளிநாட்டினர், மற்ற மதத்தினருக்கெதிரான துவேஷத்தைப் பரப்பவும் பௌத்தத்தைப் பயன்படுத்தினார் அநகாரிக தர்மபாலா.

அண்மையில்தான் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்த மகாவம்சத்தையும் தனது பிரச்சாரத்திற்குப் பயன்படுத்தினார். பௌத்தம் சிங்களரோடு இரண்டறக் கலந்தது, இலங்கை மண்ணிற்குச் சொந்தமானது என்பதோடு நில்லாமல் தமிழர்களைச் சிங்களர்களின் எதிரிகளாகவும் சித்தரித்தார். பௌத்தத்தைச் சிங்கள ஆதிக்கத்திற்கு உதவும் ஓர் ஆயுதமாகவும் பார்த்தார் அவர்.

பௌத்தத்தைத் தீவிரமாக மக்களிடையே கொண்டு செல்வதற்கான வேகத்தை ஆல்காட்டிடமிருந்து கற்றவர், தனது செல்வாக்கை வளர்ப்பதிலும் தனியோர் அக்கறை காட்டினார்.

சிங்களர்கள் மத்தியில் கசப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது. 1972இல், பின் தங்கிவிட்ட சிங்கள மாணவர்களுக்காகவென்று சில சிறப்புச் சலுகைகளை இலங்கை அரசு அறிவிக்க அது கிளர்ச்சிகளுக்கு வழிவகுத்தது.

1893இல் சிகாகோவில் உலக மதங்களவை கூட்டப்பட்டபோது தர்ம பாலாவை அனுப்பிவைத்தார் ஆல்காட்.

நல்ல உயரம். சுறுத்த, சுருண்ட கேசம். தூக்கி வாரியிருந்தார். பனிச் சென்ற கண்கள். கணீரென்ற குரலில் முழங்கினார். இப்படிப்பட்ட ஓர் ஆளுமை பௌத்தர்களை அணிதிரட்டப்போகிறார், புத்தரின் செய்தியை உலகம் முழுதும் பரப்பப்போகிறார் என்று நினைக்கும்போதே நம் உடல் நடுங்குகிறது என செயிண்ட் லூயிஸ் அப்சர்வர் ஏடு எழுதியது.

துட்டகைமுனு - எல்லாளன் போர் பற்றித் தொடர்ந்து பேசினார். துட்டகைமுனுவின் வெற்றி திராவிடத் தமிழர்களை ஆரியச் சிங்களர் வெற்றிகொண்டதை எடுத்துக்காட்டுவதாக வாதிட்டார். சிங்களவரே இன்னமும் ஆரிய இனமாக இருப்பதாகக் கூறினார். 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஏதோ சிங்களப் பௌத்தர்கள் அதிஅற்புதவாழ்க்கை வாழ்ந்ததாக மேடைக்கு மேடை பேசினார். கூட்டம் கூடியது. மெல்லச் சிங்கள உணர்வு கிளர்ந்தெழச் செய்தார். 19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இலங்கைத் தீவின் மக்கள்தொகையில் மூன்றில் இரண்டு பங்கிருந்த சிங்களர் அத்தகைய பிரச்சாரத்தில் மயங்கியது, வளர்ந்து வந்த சிங்கள ஆளும் வர்க்கத்திற்குப் பெரிதும் உதவியது.

அதே நேரம் அடித்தட்டுச் சிங்களர்களை அவர்கள் வாழ்வு முறைக்காகக் கடுமையாக வசைபாடினார் அநகாரிக தர்மபாலா. மூடநம்பிக்கைகளில் மூழ்கி, தூய்மையாகத் தங்களையும் சுற்றுச் சூழலையும் வைத்துக்கொள்ளத் தெரியாமல், பாதி காட்டுமிராண்டிகளாகவே இன்னமும் ஆசியாவில் வாழும் இனம் உண்டென்றால் அது சிங்களவர்தான் என்பார் அவர்.

பெண்களை அவர் வெறுத்தார், ஆனாலும் குழந்தைகள் என்றால் அவருக்கு மிகவும் பிடிக்குமாம். இலங்கைத்தீவுப் பெண்களின் கவர்ச்சியால் ஈர்க்கப்பட்டவர் பலர். ஆனால் இவரோ பெண்களென்றால் அடங்கி ஒடுங்கி நடக்க வேண்டும், மற்றவர் கண்களில் கவர்ச்சியாகத் தெரியக் கூடாதென்றார். பாலியல்ரீதியான உணர்வுகளை எழுப்பக்கூடாதென்றார். உணவு, உடை, பேச்சு வழக்கு, தொழும் முறை இவை குறித்தெல்லாம் தனக்குத் தோன்றியதைத் தொகுத்து, இப்படித்தான் சிங்களர் வாழ வேண்டுமென்றார். எளிதில் புரியும்படி எழுதி அந்நூல்களைப் பட்டிதொட்டியெங்கும் விநியோகித்தார். பத்திரிகைகள், புத்த பிக்குகள், தொழிற்சங்கவாதிகள், தெருமுனை நாடக நடிகர்கள், இசைப்பெட்டிகளைக் கிராமந்தோறும் எடுத்துச் சென்று ஜீவித்தவர்கள், இப்படி அனைத்து வழிகளிலும் தன் செய்தியைப் பரப்பினார் தர்மபாலா. கள்ளுண்ணாமை இயக்கம் வளர்ந்த நேரமது. அதிலும் தன்னை இணைத்துக்கொண்டார் அவர்.

நவீன உலகிற்கு ஏற்ற தத்துவம் பௌத்தம் என்றார் அவருடைய குரு. சீடரோ பௌத்தத்தை வைத்துக் காலனிய எஜமானர்களுடன் மோதினார். இந்தியாவிலிருந்து வந்த இந்து மதம் எப்படிப் பௌத்தத்தை அடக்க முயன்றதோ, அதே வேலையைத்தான் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியும் செய்வதாக அவர் குற்றஞ்சாட்டினார். அன்று பிராமணர்கள், இன்று பிரிட்டிஷார். எதிரிகள்தான் மாறியிருக்கின்றனர். அவர்கள் அணுகு முறையிலோ நம் நிலையிலோ மாற்றமில்லை என்றார்.

இந்தியாவில் இருந்த நமது புனிதத் தலங்களெல்லாம் கேட்பாரற்றுப் பழுதடைந்துவிட்டன. ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட ஆண்டுகளாக இந்து மற்றும் முஸ்லிம்கள் அவற்றை நாசப்படுத்திவிட்டனர் என்றார்.

தனது சிங்கக் கர்ஜனை ஒட்டுமொத்த உலகச் சமுதாயத்தின் மீதுள்ள காதலால் எழுவதாக அவர் கூறிக்கொண்டார். ஆனால் அவர் மற்ற மதத்தினர், இனத்தினர் மீது அளவு கடந்த துவேஷத்தையே உருவாக்கினார். சிங்களவரின் தனித்தன்மையைப் போற்றியும் மற்ற இனங்களை இகழ்ந்தும் அவரது இடையறாத பிரச்சாரம் இன்றும் சிங்களத் தேசியவாத எழுத்துக்களிலும் பேச்சுகளிலும் எதிரொலிக்கிறது.

அந்நியர்கள், காட்டுமிராண்டிகள் படையெடுத்து நம்மை அடிமைப் படுத்தாதவரை இந்த அழகான, அற்புதமான தீவு உண்மையிலே ஒரு சொர்க்கமாகத்தான் இருந்தது. இன்று நாம் பார்க்கும் பல்வேறு அருவருக்கத்தக்க நடைமுறைகள், மிருகங்களைக் கொல்வது, திருட்டு, வேசைகள், கட்டுப்பாடற்றுத் திரிவது, பொய், குடி எல்லாவற்றிற்கும் கிறித்தவமும் எல்லாவற்றையுமே கடவுளாகப் போற்றும் மதமும் தான் காரணம். மிகப் பெரும் பாரம்பரியத்திற்குச் சொந்தக்காரர்களாகிய நாம், பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் மூட நம்பிக்கை மதத்தாருக்கு அளிக்கப்பட்ட ஊக்கம் காரணமாகத் தேய்ந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறோம் என எழுதினார்.

தூய சிங்கள ஆரியர் பலவீனமாக இருந்தனர். யூத, காட்டுமிராண்டி வாழ்வியல் முறைகளைக் கடைப்பிடித்தவர்களால் சூழப்பட்டு இருந்தனர். இந்நிலையில் வியாபாரத்தில் கைதேர்ந்த வெளிநாட்டவர் இங்கு வந்து நம் மக்களை இன்னமும் கெடுத்துவிட்டார்கள் என்றார்.

முஸ்லிம்கள் அந்நியர்கள். ஷைலக் போலப் பேராசைக்காரர்கள். மற்றவர்கள் ரத்தத்தை உறிஞ்சிக் கொழிக்கிறார்கள். இம்மண்ணின் மைந்தர்கள் 2358 ஆண்டுகளாகத் தங்கள் குருதியைச் சிந்தி அந்நியர் படையெடுப்பிலிருந்து இத்தீவைப் பாதுகாக்க அரும்பாடுபட்டிருக்கின்றனர். அவர்களை பிரிட்டிஷார் ஏதோ அற்பப்பதர்களாய்ப் பார்க்கின்றனர். தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்த முஸ்லிம் வியாபாரிகள் கல்வியறிவற்ற, அப்பாவி சிங்களனைச் சுரண்டிக் கொழுக்கிறார்கள். நாம்தான் சோர்ந்து கிடக்கிறோம்.

20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆல்காட்டின் அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்ட இறையியல் பௌத்தம் காணாமல் போனது. முற்றிலும் அரசியலாக்கப்பட்டுவிட்ட, தீவிரச் சிங்களத் தேசியவாதத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மதமாயிற்று அது.

அத்தகைய சூழலில் ஆசிரியர்க்கும் சீடருக்கும் முரண்பாடுகள் வலுக்க, அவர்கள் பிரிவு தவிர்க்கவியலாததாயிற்று. தனது வழக்கமான பாணியில் அநகாரிக தர்மபாலா கடுமையாக ஆல்காட்டைத் தாக்கினார். அவரை ஏமாற்றுப் பேர்வழி, வேடதாரி, சந்தர்ப்பவாதி என்றெல்லாம் ஏசிவிட்டுப் பௌத்தத்தையும் மனிதகுலத்தையும் உய்விக்கப் பிறந்தவர் தான்தான் என்று தனக்குத் தானே மகுடமும் சூட்டிக்கொண்டார்.

1933இல் அவர் இறந்தார். அவர் வந்த வேலையும் ஏறத்தாழ முடிந்தது போலத்தான். அவரது துவேஷப் பிரச்சாரத்திற்குக் கணிசமான வெற்றி கிடைத்திருந்தது. சொர்க்கபூமியான இலங்கைக்குச் சொந்தக்காரர்கள் சிங்களர் மட்டுமே என்ற எண்ணம் மக்கள் மனங்களில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டிருந்தது. ஆல்காட் உருவாக்கிய பள்ளிகளின் வழியே அரசியல் மயமான பௌத்தம் பரப்பப்பட்டது. சிங்களப் பத்திரிகைகள் தங்கள் பங்கிற்குத் தேச, மத வெறியைத் தூண்டிவிட்டன.

அத்தகைய போக்குகளின் விளைவு, 1948இல் நாடு விடுதலை பெற்ற போது தமிழர்கள், முஸ்லிம்கள், கிறித்தவர்களை இலங்கைக் குடிமக்களாகவே அங்கீகரிக்கச் சிங்களப் பௌத்தர்கள் முன்வரவில்லை. நாங்களாக ஏற்றுக்கொண்டால்தான் அவ்வுரிமை உங்களுக்கு, இங்கே பிறந்து வாழ்வதால் மட்டுமே அவ்வுரிமை உங்களுக்கு வந்துவிடாது என்று கொக்கரித்தனர் சிங்கள மேட்டுக்குடியினர்.

இலங்கை வரலாற்று ஏடுகள், கல்வெட்டுகள், பாழடைந்த நினைவுச் சின்னங்கள், பிரம்மாண்ட ஓவியங்கள், பழங்கால மட்பாண்டங்கள், யாத்திரைத் தலங்கள் இவையெல்லாம் எங்களுடையதே, அந்நியர் எவரும் உரிமை கொண்டாட முடியாது என்றனர்.

1915இல் கடைசிக் கண்டி அரசர் முடிதுறந்த நூற்றாண்டுவிழா. தங்களைத் தாறுமாறாகத் திட்டும் சிறு நூல்கள், துண்டுப் பிரசுரங்கள் ஆதாம் சிகரத்தில் விநியோகிக்கப்படுவதாக முஸ்லிம்கள் புகார் கூறினர். அவையெல்லாம் தர்மபாலாவின் அச்சகத்திலிருந்து வெளியானவை. தொடர்ந்து சிங்களக் காதையர் தென் மேற்கிலங்கையில் பல இடங்களில் முஸ்லிம்களை அடித்து நொறுக்கினர். வீடுகள் எரியூட்டப்பட்டன. மசூதிகள் சூறையாடப்பட்டன, அவற்றின் புனிதம் கெடும்வண்ணம் பல்வேறு அற்பச் செயல்கள் நடந்தேறின, இருபதுக்கும் மேற்பட்டோர் கலவரங்களில் கொல்லப்பட்டனர். பௌத்த ஊர்வலங்கள் மசூதி அல்லது கிறித்தவத் தேவாலயங்களைக் கடக்கும்போது பறையடிக்கக் கூடாது என்ற உத்தரவின் விளைவாய் எழுந்த தாக்குதல்கள் அவை எனக் கருதப்பட்டது. 1884இல் கர்னல் ஆல்காட் அவ்வாறு பறையடிக்கும் உரிமையைப் பெற்று வந்திருந்தும் போலீசார் அதை அனுமதிக்கவில்லை.

இங்கே ஆங்கில அரசென்று எதுவும் கிடையாது. இது பௌத்தர்களின் நாடு. இது எங்கள் கொடி என்று கூவிய வண்ணம் காதையர்கள் வன்முறையில் ஈடுபட்டனர். 1885இல் அநகாரிக தந்தை உள்ளிட்ட ஒரு குழுதான் பௌத்தக் கொடியை வடிவமைத்தது. பிறகு ஆல்காட் அதில் சில திருத்தங்களைச் செய்து ஜப்பானிலும் பர்மாவிலும் அறிமுகப்படுத்தினார். தங்கள் சம்பிரதாயங்களுக்குத் தடைவிதித்தது குறித்து இருந்த நியாயமான கோபத்தில் அணிதிரண்ட சிங்களப் பொருளாதார ரீதியாகச் செழித்து வளர்ந்திருந்த மலபார் இந்திய முஸ்லிம்களுக்கெதிராக ஏவிவிடப்பட்டனர். மிகச்சிறிய எண்ணிக்கையிலேயே முஸ்லிம்கள் இருந்தாலும் அவர்கள் வளமாக இருந்தது பலரது கண்களை உறுத்தியிருக்க வேண்டும், கலவரத்தின் போது முடிந்தவரை சூறையாடியிருப்பார்கள்.

போலீசார் எதிர்வினையும் மிகக் கடுமையாகவே இருந்தது. இன்று இலங்கையில் நடப்பனவற்றிற்குக் கட்டியம் கூறுவதுபோல் அமைந்தது. தர்மபாலாவின் சகோதரர் உட்படப் பலர் துப்பாக்கிச் சூட்டில் இறந்தனர். கலவரத்தைத் தூண்டியதாகப் பலர் கைதாயினர். கலவரத் தலைவர்கள் என்று கருதப்பட்டவர்கள்மீது ராணுவ விசாரணை மன்றங்களில் வழக்கு விசாரணை நடைபெற்றது.

அதையெல்லாம் மீறி அவருடைய இனவெறிக்குச் சராசரிச் சிங்களர் மத்தியில் செல்வாக்கு நீடித்தது. ஆனால் அரசியல் தளத்தில் தர்மபாலா விற்கு அந்நிகழ்வுகள் ஒரு பெரும் பின்னடைவே. மக்கள் ஆங்கிலேயருக் கெதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்திருக்கின்றனர் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி, பிரிட்டிஷார் தீவிரக் விடுதலையளிக்க வேண்டுமென்று சிங்கள, மற்றும் தமிழ் பிரமுகர்கள் கோரத் தொடங்கினர். அப்பிரமுகர்கள் தர்மபாலாவின் அணுகுமுறையை ஏற்றுக்கொள்ளாத நிலையில் அவரது தாக்கமும் குறைந்தது.

அப்பிரமுகர்கள் அனைவரும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியால் பயனடைந்தவர்க ளே. 1833 முதல் பிரிட்டிஷ் ஆளுநருக்கு ஆலோசனைகள் வழங்குவெனச் சட்டமன்றக்குழு ஒன்று செயல்பட்டு வந்தது. அக்குழுவில் ஐரோப்பிய, சிங்கள, தமிழ் மற்றும் பர்கர் சமூகங்களிலிருந்து முறையே ஒவ்வொருவர் பிரதிநிதிகளாக இடம்பெற்றனர். இவ்வாறு தொடக்கத்திலிருந்தே பிரிட்டிஷ் சீர்திருத்தங்கள் அனைத்துச் சமூகங்களையும் அவ்வணைத்துச் செல்லும்வித மாகவே அமைந்திருந்தன. விடுதலையின்போதும் பிணக்குகள் ஏதும் தோன்ற வில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் தமிழர் தலைவர்க்கும் சிங்களத் தலைவர்க்குமிடையே ஓர் அசாதாரண நெருக்கம் நிலவியது எனலாம்.

ஆலோசனைக் குழுவில் இடம்பெற்றவர்களின் குடும்பங்களே விடுதலைக்குப் பிறகு உருவான இலங்கை அரசிலும் முக்கியப் பங்கு பெற்றன. பொன்னம்பலம் சகோதரர்களின் பாட்டனார் பிரிட்டிஷ் தலைவர் கள் டிஸ்ரேலிக்கும் கிளாட்ஸ்டன்னுக்கும் நெருக்கமானவராயிருந்தார்; தமிழர் தலைவராகப் பல காலம் வலம்வந்தார். பின்னாளில் பிரதமராக விருந்த எஸ் டபிள்யூ ஆர் டி பண்டாரநாயக்கவின் முன்னோர் ஒருவர் தான் பிரிட்டிஷ் காலத்துச் சட்டமன்றக்குழுவில் இடம்பெற்ற முதல் சிங்களர். சட்டமன்றக்குழுவில் இடம்பெற்ற பெரும் செல்வந்தக் குடும்பங் கள் 21ஆம் நூற்றாண்டில் கூட இலங்கை அரசியலமைப்பில் செல்வாக் குடன் திகழ்ந்தன. மஹிந்த ராஜபக்ச அதிபராகும்வரை அவ்வாதிக்கம் தொடர்ந்தது.

சட்டமன்றக்குழுவின் நடவடிக்கைகளுக்கு ஆபத்தானதொரு பரிமாண மும் உருவானது. சமூகத்தின் பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்படுபவர்கள் காலப் போக்கில் சமூகத்தின் நலனுக்காகவே செயல்படுவதாகத் தோற்றமளிப் பதும் அவசியமாயிற்று. ஏதோ ஒரு சில பெரும் புள்ளிகள்மட்டும் குழுவில் இடம்பெற்றிருந்த நிலையில் தத்தம் சமூகங்களை மேம்படுத்தவெனச் சில முன்முயற்சிகளை எடுப்பதில் சிக்கல் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் வாக்கு அடிப்படையிலான மக்களாட்சி என்றானபோது அக்குழு உறுப்பினர் கள்மீதான அழுத்தம் கடுமையானது. சமூகப் பிரதிநிதிகளாகக் காட்டிக் கொள்வதில் ஒருவரை ஒருவர் விஞ்ச முயல்ப் பிணக்குகளும் அதிகரித்தன.

இந்தியாவில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் அமைதியான வழியில் விடுதலைகோரிப் போராடியபோது பிரிட்டிஷாரின் பதில் வன்முறையாகத் தான் வந்தது. ஆனால் இலங்கையிலோ சிக்கல் அதிகம் இல்லாமல் சமூகத் தலைவர்கள் ஆட்சி மாற்றத்திற்கு வழிவகுத்தனர். விடுதலை குறித்து பிரிட்டிஷாருடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த சிலோன் தேசிய காங்கிரஸ் அமைக்கப்பட்டபோது, அதன் தலைவராகத் தமிழர் ஒருவர்தான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். சிங்களரின் நலனையும் மேம்படுத்தும் வகையிலேயே அவர் நடந்துகொள்வார் என்று சிங்களப் பிரமுகர்களும் நம்பியதால்தான் அவரிடம் அப்பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டது.

ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாகச் சமூகத்திலிருந்த பிளவுகள் கட்சிக்குள்ளும் பிரதிபலித்தன. நிலையான அரசிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்து விட்டுச் செல்ல வேண்டுமெனத்தான் பிரிட்டிஷார் நினைத்தனர். ஆனால் இன, மத, சாதி, பிராந்திய, பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளெல்லாம் தலைதூக்க, ஒவ்வொரு பிரிவினரும் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிறுவ முயல், மோதல்கள் மூண்டன.

தமிழர்களுக்கும் சிங்களர்க்குமிடையேதான் என்று மட்டுமல்ல. மக்களிடையே தத்தம் செல்வாக்கை வளர்த்துக்கொள்வதற்காகப் பண்பாட்டுத் தளங்களிலும் தலைவர்கள் தங்கள் விசுவாசம் எவர் பக்கம் என்பதை எடுத்துச் சொல்வதிலும் அக்கறை காட்டினர்.

கரையோரச் சிங்களக் குடும்பத்தினர், குறிப்பாகக் கொழும்பைச் சேர்ந்தவர்கள், அந்நியரை எதிர்த்துப் போரிட்டிருந்தாலும், தோல்வியுற்ற பின் ஏனைய ஆசிய மக்களுடனும், ஐரோப்பியர்களுடனும் வணிகத் தொடர்பு வளர்த்துக்கொண்டது மட்டுமன்றி, அந்நியரைத் திருமணமும் செய்துகொண்டனர். ஆதிக்கம் செலுத்த வந்தவர்களின் மதங்களைத் தழுவினர். பெயர்களையும் மாற்றிக்கொண்டனர். மாறாகக் கண்டிப் பகுதிச் சிங்களர்கள் நீண்டகாலம் அந்நியருக்கெதிராகப் போராடியதை நினைவுகூர்ந்து, தாங்களே சிங்களர்களின் தூய்மையைக் காப்பாற்றிவந்ததாகக் கூறிக்கொண்டனர். அந்நிலையில் தங்களைத் தனியோர் இனமாக அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று முரண்டுபிடித்தனர் அவர்கள்.

உண்மையில் தீவுக்குள்ளே செல்லச் செல்ல, ஏறத்தாழ முழுமையாக இன்றளவும் சிங்களர்களே வாழும் பகுதிகளில், கொழும்பைப் போன்று அந்நியருடன் திருமண உறவு வைத்துக்கொள்ளும் பழக்கம் அதிகமில்லை. மக்கள் பௌத்தத்தையும் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தனர். (சிங்கள மார்க்சியப் புரட்சி இப்பகுதியில்தான் வெடித்தது என்பதில் வியப்பொன்றும் இல்லை. (இது குறித்து அடுத்த பகுதியில் பார்ப்போம்.)

அதேபோல் தமிழர்கள் மத்தியிலும் முரண்பாடுகள் இருந்தன. குறிப்பாகச் சாதிப் பிளவுகள். சிங்களர் மத்தியிலும் சாதிப் பிரச்சினைகள் இருந்தனவென்றாலும் தமிழர்களிடையே அது புரையோடிப்போயிருந்தது. அதுமட்டுமல்ல வாழும் பகுதியும் கூட ஒருவரின் சமூக அந்தஸ்தைத் தீர்மானித்தது. யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் சாதிரீதியாகவும் தங்கள் வரலாற்றின் காரணமாகவும் தாங்கள் கிழக்குப் பகுதித் தமிழரைவிட உயர்ந்தவர்கள் எனச் சொல்லிக்கொண்டனர். இப்பிரச்சினை பின்னாளில் விடுதலைப்புலி

களையும் பாதிக்கவிருந்தது. கிழக்குப் பகுதித் தலைவர் தலைமைக்கெதிராகத் திரும்பி அரசுப்படைகளுடன் சேர்ந்துகொண்டார்.

இன்னொருபுறம் பல்வேறு இன்னல்களுக்கிடையில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்து குடியேறி, அத்தீவையே தங்கள் நாடாக்கிக்கொண்ட மலையக மக்கள் இலங்கைத் தமிழர் அளவு எண்ணிக்கையிலும் பெருகினர். ஆயினும் கூட இலங்கைத் தமிழர்கள் மலையக மக்களைத் தங்கள் இனமாகவே கருதுவதில்லை. 1948இல் நாடு விடுதலைபெற்றபோது அவர்கள் சிங்களர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு ஏறத்தாழப் பத்து லட்சம் மலையகத்தமிழர்களுக்குக் குடியுரிமையை மறுத்தனர். 5 லட்சம் பேர் இந்தியாவிற்குத் திரும்பியனுப்பப்பட்டனர்.

தமிழர்கள், சிங்களவரைத் தவிர வேறு பல பிரிவினரும் இலங்கையில் இருந்தனர். முஸ்லிம்கள் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் அதிகம் இல்லையென்றாலும் அவர்கள் செல்வாக்குடன் இருந்தனர். முஸ்லிம்கள் போராக் கள், மலாய்கள், மூர்கள் என்றும் மூர்கள் இந்தியர், இலங்கையர் மற்றும் கடற்கரைப் பகுதியினர் என்றும் பலவாறு பிளவுபட்டு நின்றனர். மூர்கள் பொதுவாகத் தமிழ்தான் பேசினர், ஆனால் தங்களைத் தமிழர்களாக அடையாளம் காணக் கூடாது என்றனர் அவர்கள். ஏனெனில் மற்ற தமிழர்கள் இந்துக்களாயிருந்தனர் என்பது அவர்கள் வாதம்.

போர்த்துக்கீசிய மற்றும் ஒல்லாந்திய இனக்கலப்பில் காப்பி நிற பர்கர்கள், ஐரோப்பியர்கள், யூதர்கள், யேமன் நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள், சிந்திகள், சீனர்கள், யூராசியப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள், ஜோராஸ்ட்ரியப் பார்சிகள், போதாக்குறைக்குப் போர்த்துக்கீசியர் தங்களுடன் அடிமைகளாக அழைத்துவந்த ஆப்பிரிக்கர்களின் வாரிசுகள், அப்புறம் பழங்குடி வேடர்கள் 2,000 பேர் அப்படியோர் இனக்கலவை இலங்கையில். சாதி, இனம், மொழி, பிராந்தியம், பொருளாதார வேறுபாடுகள், இவற்றுக்கப்பால் நகர, கிராமப்பகுதி மக்களுக்குமிடையே, படித்தவர்கள், படிக்காதவர்கள் என்றும் அரசியல் கருத்துகள் படியும் பல்வேறு முரண்பாடுகள் நிலவின.

1921 சட்டப் பேரவைக்கான தேர்தல்கள் நடைபெற்றன. அப்போது தான் முதல்முறையாக ஆளுநருக்கு ஆலோசனைகள் வழங்குவன அமைக்கப் பட்ட அப்பேரவையில் பெரும்பான்மையானோர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். அத்தேர்தல்களால் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டது தமிழர்கள்தாம். அதுவரை சிங்களர்க்குச் சமமாகக் கருதப்பட்டு வந்தவர்கள் இப்போது பல சிறுபான்மை இனங்களில் ஒன்றாயினர். விடுதலைக்குப் பிறகு எல்லாச் சிறுபான்மையினரின் நிலையை நிர்ணயிக்கும் அனைத்து உரிமைகளும் சிங்களர்க்கே என்றாயின. இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் பெயரளவில் அனைத்து இனத்தவருக்கும் என்றிருந்தாலும், சமூகத்தில் இருந்த பிளவுகள் அக்கட்சியிலும் எதிரொலித்தது. மனமுடைந்து போனார் அருணாசலம். கட்சித் தலைவர் என்ற பெருமைமிகு பதவிபோய், மற்ற தமிழர்தலைவர்களுடன் இணைந்து தமிழர்களின் உரிமைகளுக்கான சில வாக்குறுதிகளைப் பெறப் பெரும்பான்மைச் சிங்களரிடம் வாதாட வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டார். விடுதலை நாள் நெருங்க நெருங்கத் தமிழர்களின் அச்ச உணர்வு அதிகரித்ததையே அருணாசலத்தின் மாறிய நிலை சுட்டிக்காட்டியது.

அப்படிப்பட்டதொரு சூழலிலும் சமூகத்தலைவர்கள் இயன்றவரை மதவாத, இனவாதங்களுக்கிரையாகாமல் நாகரிகமாகவே நடந்துகொண்டனர். உண்மையில் தர்மபாலாவின் தாக்கம் மிக ஆழமாகவே சிங்களர் மத்தியில் ஊடுருவியிருந்தது. ஆனால் ஆங்கில ஏடுகளோ மிகக் கண்ணியமாக, பிரமுகர்கள் வர்க்கம் விரும்பிய, அவர்களுக்கு ஆர்வமிருந்த துறைகளைப் பற்றியே செய்தி வெளியிட்டன. ஆங்கில ஏடுகளைத் தாண்டிய உலகம் ஒன்றிருப்பதைச் சிங்களப் பிரமுகர்களும் உணரவில்லை. இச்சூழலில் ஆளுநரும் அதிகார மாற்றம் அதிகச் சிக்கல் இல்லாமல் நடந்தேறுமென்று நினைத்தார். ஆனால் சிங்களம் மட்டுமே தெரிந்த வாசகர்களை மனத்தில் கொண்டு வெளியிடப்பட்ட சிங்களப் பத்திரிகைகளோ பௌத்த மறுமலர்ச்சிப் போதையில் மூழ்கின. நாம் தனித்துவம் வாய்ந்தவர் போன்ற எண்ணங்களை அடித்தட்டு மக்கள் மனங்களிலும் விதைத்தன. கற்பனைக் கதைகள், கிழக்குலகத்தை வியந்துபோற்றும் மேற்கத்தியநாட்டவரின் கட்டுரைகள், மக்களின் பல்வேறு நம்பிக்கைகள் எல்லாவற்றையும் கலந்து சிங்களர்களின் பொற்காலம் ஒன்றிருந்ததாகவும் அண்மையில் அந்நியர் வருகையால் அதை இழந்ததுபோலவும் சித்தரித்தன பத்திரிகைகள். யார் பூர்வகுடி, யார் வந்தேறி என்பது குறித்த விசாரணையெல்லாம் தொடங்கியது.

சிங்கள சிலோன் என்றதொரு பிரமையை ஏற்படுத்துவது சிங்களப் பத்திரிகை முதலாளிகளுக்கு அவசியமாக இருந்தது என்று கூடச் சொல்லலாம். பத்தாண்டுகள் நல்ல வளர்ச்சிக்குப் பிறகு இலங்கையின் பொருளாதாரத்தில் ஒரு தேக்கமேற்பட்டிருந்தது. அந்நிலையில் அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டுத் தளங்களில் தங்களுக்கென்று ஓரிடத்தைப் பிடித்துக்கொள்வது எதிர்காலத்திற்கு உதவும் என்று அம்முதலாளிகள் நினைத்திருப்பார்கள். இதே நபர்கள்தாம் தர்மபாலாவின் அச்சகங்களுக்குப் பெருமளவில் நிதி உதவி செய்தனர். அதே நேரத்தில் ஜெர்மனியில்கூடத் தொழிலதிபர்கள் அப்படி ஒரு வேலையைச் செய்தனர். தொழிலாளர்களின் இன உணர்வுகளைத் தூண்டிவிடுவது தங்களுக்குப் பயனுள்ளதாக இருக்கும், வன்முறை தங்கள்மீது திரும்பாதவரை என்று அவர்கள் கணித்தனர். இதுவரை எம்மதமும் சம்மதம் என்ற முறையில் வாழ்ந்த, சோதிடம், ஆவியுலகம் உள்ளிட்ட பல்வேறு மூடநம்பிக்கைகளில் ஆழ்ந்திருந்த கொழும்புச் சிங்களப் பாட்டாளி வர்க்கம், மற்றும் கிராமப்பகுதி நடுத்தர வர்க்கத்தினரின் பலவீனமான பகுதியினர் தர்மபாலாவின் போதனைகளால் புதிய உற்சாகம் பெற்றனர், ஒட்டுமொத்த இலங்கையும் தங்களுடையதே, மற்றவர்களுக்கு இங்கே வேலையில்லை என்ற ரீதியில் சிந்திக்கவும் நடந்துகொள்ளவும் தொடங்கினர்.

மற்ற பத்திரிகைகளும் அதே பாணியைப் பின்பற்றத் தொடங்கின. ஐரோப்பியர்கள் பலரைப் போல் இவையும் நாஜிகளைப் பாராட்டி எழுதின. தர்மபாலா வேறு சிங்களர்கள் ஆரியர்கள் என்று சொல்லி விட்டார். இப்பத்திரிகையாளர்களுக்கு ஆரிய இனத்தலைவனாகக் காட்டிக் கொண்ட ஹிட்லரை வாழ்த்துவதில் சிக்கல் ஏற்படவில்லை. இது எந்த அளவு மோசமாகச் சென்றதென்றால், சிங்களத் தொழிலாளர் கட்சி ஏடான வீரயா சிங்களத் தொழிலாளர்கள் சிங்களரல்லாதோரைத் திருமணம் செய்துகொள்ளக் கூடாது என அறிவுறுத்தியது.

1927இல் இந்தியாவிற்கு விடுதலை அளிக்க வேண்டிய சூழல் உருவான நேரத்தில் இலங்கைக்கான புதிய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் உருவாக்கக் குழு ஒன்றை பிரிட்டிஷ் அரசு நியமித்தது.

அந்த டொனமூர் கமிஷன் முன் பல்வேறு பிரிவினரும் தத்தம் கோரிக்கைகளை முன்வைத்தனர். இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் தான் ஒட்டுமொத்த இலங்கையரின் நலன்களைப் பிரதிநிதிப்படுத்துவதாகக் கூறிக்கொண்டது. ஆனால் இப்போது அதன் தலைமை சிங்களரின் கரங்களில் இருந்ததால் அவ்வாறு கூறிக்கொள்ளும் அருகதையை இழந்திருந்தது வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது. தவிரவும் அதற்கு உண்மையான மக்களாட்சி யில் நாட்டமில்லை, மாறாக ஒருசில செல்வந்தக் குடும்பங்களுக்காகவே பேசுகிறது என்று டொனமூர் கமிஷன் புரிந்துகொண்டது. காங்கிரசிற்குள் னேயே ஒரு பிரிவினர் அனைவர்க்கும் வாக்குரிமை என்று வாதிட்டபோது, இன்னொரு பிரிவினர் மக்களாட்சிக்கு இலங்கை இன்னமும் தயாராக வில்லை என்று பதிலளித்தனர். கண்டியைச் சேர்ந்த சிங்களரின் குழு ஒன்று காங்கிரசில் தென்பகுதிச் சிங்களரின் ஆதிக்கமிருப்பதாகக் குறை கூறியது. கண்டியர்களைச் சிறுபான்மையினமாக அறிவிக்க வேண்டும் என்பதோடு நில்லாமல், சுயாட்சியே வேண்டாம் என்றது. மற்ற சிறுபான்மை யினரும் ஏறத்தாழ அதே நிலைப்பாட்டைத் தான் மேற்கொண்டனர்.

மேற்கத்திய நாடாளுமன்ற ஜனநாயகம் இலங்கைக்குப் பொருந்தும் எனக் கூற முடியாது என்றது கமிஷன். “இங்கே அரசியல், பொருளாதார அடிப்படையில் கட்சிகள் உருவாகும் என்று தோன்றவில்லை, மாறாக, இன, சாதி அடிப்படையிலேயே அவை அமையக்கூடும்” என்றது கமிஷன். ஆனாலும் கூட மலையகத்தமிழர் உள்ளிட்ட அனைவருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கலாம் என அது பரிந்துரைத்தது. சட்டப்பேரவையில் இருந்துவந்த வகுப்புவாரிப் பிரதிதித்துவம் ரத்துசெய்யப்பட வேண்டும், அப்போது இருந்த வேறு பேரவைகள் 7 ஒன்றிணைக்கப்பட்டு ஒரே சட்டப்பேரவை யாக வேண்டும், ஆனால் முக்கிய அதிகாரங்கள் ஆளுநரிடமே தொடர வேண்டும் என அக்குழு பரிந்துரைத்தது. நாடாளுமன்ற ஜனநாயகம் இலங்கைக்குச் சரிவராது என்று அது கருதினாலும் கூட அதனுடைய பரிந்துரைகள் அத்தகைய ஆட்சிமுறைக்கு இலங்கையைத் தயாரிக்கும் வகையிலேயே அமைந்திருந்தன.

காலப்போக்கில் புதிய நிர்வாக அமைப்புகள் சரிவர இயங்கி, அரசியல் ரீதியாகச் சமூகம் முதிர்ச்சி பெறும், மதவாதத்திலிருந்து மக்கள் விடுபடுவர், பிரிட்டனில் நடந்ததுபோன்று அரசியல் நிலைப்பாடுகளை ஒட்டியே மக்கள் அணிதிரள்வர் என்று கமிஷன் நம்பியது. ஆனால் சிறுபான்மையினர் மக்கள்தொகை அடிப்படையில்லாமல், நிரந்தரமாகவே தங்களுக்கென்று குறிப்பிட்ட இடங்களை ஒதுக்க வேண்டும் எனக் கோரியது மத இன வேறுபாடுகளைக் கூர்மைப்படுத்தியது.

ஆனாலும் தரம்பாலாவிற்கப்பால் இன்னமும் சூழல் முற்றிலுமாக மோசமாகிவிடவில்லை. டொனமூர் கமிஷனுக்குப் பின் உருவான பேரவைக் கான இரண்டாவது தேர்தல்கள் 1936இல் நடைபெற்றன. அப்போதுகூடப் பேரவை கனவான்களின் சங்கம்போலத்தான் தோற்றமளித்தது.

பெரும்பான்மை அடிப்படையிலான ஆட்சி குறித்து விவாதங்கள் தொடர்ந்தன. அது சிங்களர்க்கே சாதகமாக அமையும் என்பதால் சிறுபான்மையினர் அத்தகைய கோரிக்கைகளுக்கு முடிந்தவரை முட்டுக்கட்டை போட்டனர். ஆனால் மோதல்கள் ஒன்றும் பெரிய அளவில் கசப்புணர்வைத் தோற்றுவித்ததாகக் கூற முடியாது.

சுதந்திர இலங்கையின் முதல் பிரதமராகவிருந்த டி.எஸ். சேனநாயக்க, அன்றைய அமைச்சரவையின் முக்கியப் புள்ளியாயிருந்தார். 30 ஆண்டுகளுக்குமுன் நடந்த கள்ளுண்ணாமை இயக்கத்தின் வழியேதான் அவர் அரசியலுக்கு வந்தார். பிரிட்டிஷாரை அனுசரித்து, அவர்கள் நல்லெண்ணத்தில் தங்கள் வர்த்தகத்தைப் பெருக்கிச் செழித்த சில முக்கியக் குடும்பங்களின் நலனைத்தான் அவர் பிரதிபலித்தார். பிரிட்டிஷார் சென்ற பிறகு, ஆட்சியில் அமரும் உரிமை தங்களுக்கே என்று அவர்கள் நினைத்தனர். அவர்கள் நோக்கமும் தங்கள் செல்வத்தை, அந்தஸ்தை, பதவிகளைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதிலேயே இருந்தது.

சேனநாயக்க விவசாய அமைச்சராகவிருந்தார். தமிழருக்கும் சிங்களருக்கும் மிடையே இயற்கையானதொரு எல்லையாக அமைந்திருந்த பொலநறுவை மற்றும் அனுராதபுரக் காடுகளை அழித்து விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்துவதற்காகப் பல்வேறு முயற்சிகளை அவர் மேற்கொண்டார். இலங்கை தனக்குத் தேவையான அரிசியை வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்து கொண்டிருந்தது. மக்கள் தொகையோ பெருகிக்கொண்டிருந்தது. இந்நிலையில் காடுகளை அழித்து விவசாயத்திற்குட்படுத்தினால் உணவுக்காக மற்ற நாடுகளை நம்பியிருக்க வேண்டாமென்பதுதான் அவரது கணிப்பு. உணவு உற்பத்தி அதிகரித்தது. ஆனால் இன்னொரு விளைவும் இருந்தது.

ஆயிரக்கணக்கில் சிங்கள விவசாயிகள் புதிய பகுதிகளில் குடியேறினர். அவ்வாறு குடிபெயர்ந்தது இலங்கை மக்கள் தொகையில் 25 சதம் என்கிறது ஓர் ஆய்வு. அவர்கள் அனைவரும் சிங்களர்கள், குடியேறியது தமிழர் பகுதிகளில். தங்கள் நிலங்களிலிருந்து முன்னொரு கட்டத்தில் வெளியேற்றப்பட்ட சிங்களர்களின் வாரிசுகளே அவர்கள். நிலங்களை யெல்லாம் இழந்து கூலிகளான நிலையில் புதிய வாய்ப்பு அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. அவ்வாறு அவர்கள் வெளியேற்றப்பட்ட நிலங்களைப் பின்னர் வாங்கிக்கொண்ட தனவந்தர் குடும்பங்களில் சேனநாயக்காவுடையதும் ஒன்றாகும்!

அவ்வாறு சிங்களக் குடியேற்றத்திற்குதவியது தர்மபாலா ஆதரவாளர்களுக்குப் பெருமகிழ்ச்சியளித்தது. சேனநாயக்கவே அவ்வப்போது இன உணர்வுகளைத் தூண்டும்படிதான் பேசினார். உலகை உய்விக்க இறைவனால் அனுப்பப்பட்ட இனம் சிங்களர் என்றும் 5,500 ஆண்டுகள் அவர்கள் பூவுலகில் வாழ்வார்கள் என்றும் ஒருமுறை அவர் கூறியிருக்கிறார்.

இத்தாலியின் சிதைந்த கால்வாய்களைப் போன்ற, ஆயிரக்கணக்கான சிறு சிறு பண்டைய அணைகள் புதிய பகுதிகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. வறண்ட பிராந்தியம் என்றழைக்கப்பட்ட அனுராதபுரம் - பொலநறுவையில் ஒரு காலத்தில் விவசாயம் தழைத்தோங்கியிருக்கிறது, நீர்ப்பாசனம்

ஒரு சமூகத்தை வாழவைத்திருக்கிறது. அதெல்லாம் இப்போது சிங்களர்களின் கரங்களில். சிங்களப் பேரினவாதிகள் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தனர். கிழக்கில் கல் ஓயா, அல்லை, காந்தளை போன்ற இடங்களில் தொடங்கப் பட்ட புதிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் தங்கள் பகுதியில் மெல்ல மெல்லச் சிங்களர்களைக் குடியேற்றவைக்கும் முயற்சி என்று தமிழர்கள் கருதினர்.

ஆக உண்மையிலேயே உணவு உற்பத்தியை உயர்த்துவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு முன்முயற்சி சிங்களப் பேரினவாதத்தின் ஒரு பரிமாணமாக, தமிழர்களை மேலும் பலவீனப்படுத்துவதாகப் பார்க்கப்பட்டது.

இரண்டாம் உலகப்போர் மூண்டது இலங்கையின் விடுதலையைத் தாமதப்படுத்தியது. சேனநாயக்கவும் மற்ற அமைச்சர்களும் பிரிட்டிஷாருக்கு முழு ஆதரவை அளித்தனர். போருக்குப் பிறகு முழுவிடுதலை என்று அவர்களிடம் வாக்களிக்கப்பட்டது.

லண்டனில் உள்ள க்ளாஃபாம் ரயில் சந்திப்பு ஐரோப்பாவிலேயே மிக அதிகப் போக்குவரத்திருக்கும் சந்திப்புகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. அந்த வகையில் இந்துமா கடல் கப்பல் போக்குவரத்தின் கிளாஃபாம் என இலங்கையை அழைக்கலாம். இரண்டாம் உலகப் போரின் போது அப்பகுதி வழியாகக் கப்பல் போக்குவரத்து அதிகரிக்க இலங்கையின் பொருளாதாரமும் பெருமளவில் பயனடைந்தது. லார்ட் லூயிஸ் மௌண்ட் பாட்டனின் ஆசியத் தலைமையகமும் கொழும்பில் அமைக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு சமூகத்தலைவரும் தத்தம் இனத்திடம் செல்வாக்குப் பெறும் வழியில் தங்கள் அரசியலை அமைத்துக்கொண்ட அதே நேரத்தில், செழித்து வந்த பொருளாதாரத்தைப் பயன்படுத்தி மக்களுக்குப் பல்வேறு சலுகைகள் அளிக்கப்பட்டன. அரசு அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி மக்களுக்குப் பல்வேறு வசதிகளைச் செய்து தரமுடியும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டதன் விளைவாய் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் பிரிவினருக்கு என்று கோருவதும் தவிர்க்கவியலாத தாயிற்று.

டி.எஸ். சேனநாயக்க அவ்வப்போது பௌத்தப் பேரினவாதம் பேசினாலும் பொதுவாக அவர் மதப்பூசல்களை உருவாக்க விரும்பவில்லை. விடுதலைபெற்ற இலங்கையின் அரசு மதச்சார்பற்றதாக இருக்க வேண்டும், பௌத்தர்களின் கரங்களில் தலைமை இருக்கும் ஆனால் அது பௌத்த அரசாக இருக்கக் கூடாது என்பதில் அவர் உறுதியாயிருந்தார்.

ஆனால் அவருக்குப் பின்னர் வரவிருந்த எஸ். டபிள்யூ. ஆர். பண்டாரநாயக்க மற்றும் ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தன போன்றோர் சிங்கள இனவாதம் பேசினர்; பெரும்பான்மையினரின் கோரிக்கைகளை முன்வைத்துப் போராட்டங்களை நடத்தினர்.

1948இல் இலங்கை விடுதலை பெற்றது. டி. எஸ். சேனநாயக்க முதல் பிரதமரானார். அதற்கு எட்டு மாதங்கள் முன்பு இந்தியா விடுதலை பெற்றது. பாகிஸ்தான் உருவானது. வரலாறுகாணாத வன்முறை. லட்சக்கணக்கில் மக்கள் மடிந்தனர். ரத்த ஆறு ஓடியது. இலங்கையிலோ எல்லாம் அமைதியாகவே நடந்தேறியது. சம்பந்தப்பட்டவர்கள்தான் அதிகார மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்பதை உணர்ந்திருப்பார்கள், மற்றவர்கள் இலங்கை

விடுதலையைக் கவனித்திருக்கமாட்டார்கள், அவ்வளவு எளிதாகச் சிக்கலின்றி நடந்தது அது என்கிறார் வரலாற்றாசிரியர் ஒருவர்.

எதிர்காலம் நம்பிக்கையூட்டுவதைப்போலவே தெரிந்தது. ஏற்கெனவே உருவாக்கப்பட்டுவிட்ட ஓர் அரசியலமைப்புச் சட்டம், தொழில் துறை மற்றும் போக்குவரத்துத் துறைக் கட்டமைப்புகள் மிளிர்ந்தன. இப்படியல்லவா இருக்க வேண்டும் அதிகாரமாற்றம் என்று பலரும் மகிழ்ந்தனர், வியந்தனர்.

சோல்பரிச் சட்டம் என்றழைக்கப்பட்ட இலங்கையின் புதிய அரசியலமைப்புச்சட்டம், 1944இல் ஆட்சியிலிருந்த அமைச்சரவையால் உருவாக்கப்பட்டது. அச்சட்டம் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்ற ஜனநாயக முறையை நிறுவினாலும், சிறுபான்மையினரின் பாதுகாப்பிற்கான பல்வேறு அம்சங்களை உள்ளடக்கியிருந்தது.

ஆசியாவிலேயே ஜப்பானுக்கு அடுத்த செல்வந்த நாடாக இலங்கை விளங்கியது அப்போது. சரியாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் இரண்டாம் உலகப் போர்த் தோல்விக்குப் பிறகு ஜப்பான் வறுமையை எதிர்கொண்ட நேரம் அது. இலங்கை வரவுசெலவுத் திட்டத்தின் 60 சதம் மக்கள் நல்வாழ்வுத்திட்டங்களுக்கே சென்றது. வாக்காளர்கள் தங்கள் உரிமையையும் வாக்கு வலிமையையும் நன்றாகவே உணரத்தொடங்கிவிட்டிருந்தனர். அத்தகையதொரு சூழல் பல்வேறு விபரீதங்களுக்கே வழிவகுத்தது.

சேனநாயக்க உருவாக்கிய ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஒரு பொதுமேடையாகவே அமைந்தது. மலையகத் தமிழர்களைத் தவிர இலங்கையின் மற்றபிரிவினர், எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கவின் சிங்கள மகாசபை, தமிழர்கள், பர்கர்கள், முஸ்லிம்கள் என்று எல்லோருக்கும் இடமளிப்பதாக அக்கட்சி அமைந்தது.

ஆனால் வேறு பலர் கவலைப்படத்தான் செய்தனர். குறிப்பாக, புத்த பிக்குகள், ஆயுர்வேத மருத்துவர்கள், சான்றிதழ் தருவோர், ஆசிரியர்கள், சமுதாயத் தலைவர்கள் போன்றோரை உள்ளடக்கிய கிராமப்புறச் சிங்களர், கீழ்த்தட்டு மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், விடுதலை பெற்ற இலங்கையில் மொழி, பண்பாட்டு, மதத் தளங்களுக்குப் போதிய முக்கியத்துவம் தரப்படவில்லை என்று குறைபட்டுக்கொண்டனர். பல ஆண்டுகளாகத் தர்மபாலா முன்னெடுத்த பிரச்சாரத்தில் மூழ்கியிருந்த அம்மக்களுக்கு விடுதலை அவ்வகையில் ஏமாற்றமளிப்பதாகவே இருந்தது. கொழும்புச் செல்வந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பிரமுகர்களின் ஆதிக்கத்தில் ஆளுங்கட்சி என்றால், எதிர்க்கட்சிகளும் நகர்ப்புறத்தைச் சார்ந்தவர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. இதில் நமக்கென்ன இருக்கிறது என்று நினைத்தனர் கிராமப்புற மக்கள்.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் சட்டப்பேரவை நடந்ததுபோல்தான் இப்போதும் விடுதலைக்குப் பிறகு. பிரதமர் டி.எஸ்.சேனநாயக்க, அவருடைய மகன் டட்லி சேனநாயக்க விவசாயத் துறை அமைச்சர் (பின்னாளில் அவரும் பிரதமராகவிருந்தார்), அக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஜான் கொத்தலாவல வணிகத் துறை அமைச்சர் (அவரும் பிரதமரானார்!), நிதித்

துறைக்கு இன்னுமொரு உறவினர் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன இப்படிப்போனது அமைச்சரவைப் பட்டியல். குடும்ப ஆதிக்கம் பலருக்கும் எரிச்சலை மூட்டியது.

1940கள் முழுதும் தர்மபாலாவால் ஈர்க்கப்பட்டவர்கள் சிங்களப் பேரினவாதத்திற்குத் தூபம் போட்டவண்ணமிருந்தனர். ஃப்ரான்ஸ் நாட்டிலுள்ள பிரபல சார்போன் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்ற பிக்கு வல்பொல ராகுல தர்மபாலாவின் பிரச்சாரத்தைத் தொடர்ந்தார். பண்டைக்காலம் தொட்டு இலங்கை ஒரு சிங்கள நாடு, அதன் அடிப்படை பௌத்தமென ஆய்வுகள் மூலம் நிறுவ முயன்றார். கிராமப்புறங்களில் இருந்த, மதரீதியான அதிருப்தியைப் பயன்படுத்தி ஆட்சிக்கு வர முடியும் என்று கணித்துப் பண்டாரநாயக்க ஐக்கிய தேசியக் கட்சியிலிருந்து வெளியேறி இலங்கை சுதந்திரக் கட்சியை நிறுவினார்.

விடுதலை பெற்ற இலங்கையின் வரலாற்றில் 1956 முக்கியமானதொரு காலக்கட்டம். புத்தர் மரணமடைந்து, அதே நேரம் 700 வீரர்களுடன் இளவரசன் விஜயன் இலங்கையை வந்தடைந்து 2500 ஆண்டுகள் ஆகியிருந்தன. சிங்களர்க்கு ஒரே உற்சாகம். பத்திரிகைகள் சராசரிச் சிங்களரின் கனவுகளைப் பற்றி விரிவாக எழுதின. மக்கள்தொகை பெருகியிருந்தது. ஆனால் பொருளாதாரமும் செழித்திருந்தது. கல்வி இலவசமாக அளிக்கப்பட்டதால் படித்தவரின் எண்ணிக்கையும் உயர்ந்திருந்தது.

அப்படிப்பட்டதொரு சூழலில் தமிழர்கள் அரசு இயந்திரத்திலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தியது தர்மபாலா பிரச்சாரத்தால் இனவாதத்திற்கு இரையாயிருந்த சிங்களரின் கோபத்தைக் கிளறியது.

2500 ஆண்டுவிழாக் கொண்டாட்டங்களுக்குச் சில மாதங்கள் முன்பு, 1955இன் பிற்பகுதியில் அன்றைய பிரதமர் ஜான் கொத்தலாவல யாழ்ப்பாணம் சென்றிருந்தார். அப்போது சிறுபான்மையினரின் பாதுகாப்பிற்காக மேலும் சில செய்யப்போவதாக வாக்களித்தார். சராசரிச் சிங்களரின் மனநிலை தெரியாமல் அவர் அப்படி அவசரப்பட்டு வாக்களித்தது கலவரத்திற்கே வழிவகுத்தது. அடித்தட்டு மக்கள் உணர்வுகளை ஐக்கிய தேசியக் கட்சி புரிந்துகொள்ளவில்லை. ஆனால் இலங்கை சுதந்திரக் கட்சி இதுதான் அரசுக்கெதிராக மக்களைத் திருப்பச் சரியான தருணம் என்று உணர்ந்தது. பண்டாரநாயக்க, நம் நாட்டில் மொழியை வைத்துக்கொண்டு மக்களை எளிதில் கிளர்ந்தெழச் செய்ய முடியும் என்று ஆங்கிலத்தில் நண்பர் ஒருவரிடம் கூறியிருக்கிறார். அவருக்குச் சிங்களம் சரியாகப் பேசவராது!

தேர்தல்கள் வந்தன. மாற்றத்திற்கான கட்சி தங்களுடையதே என்றார் அவர். பொலநறுவையில் ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில் பேசியபோது 24 மணி நேரத்தில் இலங்கை முழுதும் சிங்களம் அறிமுகப்படுத்தப்படும் என்றறிவித்தார். உண்மையிலேயே அப்படிச் செய்வீர்களா என்று ஒருவர் கேட்ட போது, நாம் ஆட்சிக்குவருவோம் அப்போது பார்க்கலாம் என்றாராம்.

கொத்தலாவல அவசரப்பட்டு வாக்குறுதிகள் அளித்தார் என்றால் அரசியல் முதிர்ச்சியின்றிப் பண்டாரநாயக்க செய்த அறிவிப்பு இலங்கையில் பாரதூர விளைவுகளை ஏற்படுத்தவிருந்தது. சுதந்திரக் கட்சியின்

அறிவிப்புச் சிங்களரிடையே பெற்ற வரவேற்பைக்கண்டு மிரண்ட ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பதிலுக்கு இன்னும் தீவிரச் சிங்கள மொழி ஆதரவு நிலை எடுத்தது. ஆனால் வென்றது சுதந்திரக்கட்சிதான்.

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில மாதங்களுக்குள்ளாகவே சிங்களத்தை மட்டுமே ஆட்சி மொழியாக அறிவிக்கும் சட்டத்தை நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றினார் பண்டாரநாயக்க. சிங்களர் அனைவரும் ஒருமித்த குரலில் பாராட்டினர். அதைவைத்தே தமிழர் தரப்பில் பெரும் எதிர்ப்பு. தமிழ் தேசியவாதத்தின் தொடக்கம் அச்சட்டமே என்று சொல்லலாம்.

மோதல்கள் வலுக்க 1956இலும் 58இலும் கலவரங்கள் ஏற்பட்டன. நூற்றுக்கணக்கான தமிழர் கொல்லப்பட்டனர். மெல்ல மெல்ல நிர்வாகத்திலிருந்து தமிழர் அந்நியப்பட்டனர். தர்மபாலா விதைத்த பேரின வாதம் ஆல்விருட்சமாய் வளர்ந்தது. அவ்வளவு செய்தும் பண்டாரநாயகா 1959இல் தனது வீட்டுத் தோட்டத்தின் முன்னால் ஒரு பிக்குவால் கொல்லப்பட்டார்.

1970களில் பண்டாரநாயக்கவின் மனைவியின் ஆட்சியில் சிங்களப் பௌத்தத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட முக்கியத்துவம் மேலும் ஓங்கியது. கொதித் தெழுந்த தமிழ் இளைஞர்கள் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைத் தோற்று வித்தனர்.

இன்றைய இலங்கை நிகழ்வுகளுக்கும் பண்டாரநாயக்க தொடங்கி வைத்த சகாப்தத்திற்கும் இன்னொரு சுவையான தொடர்பும் இருக்கிறது.

பண்டாரநாயக்க, சேனநாயக்கவுடன் முரண்பட்டுக் கட்சியை விட்டு வெளியேறியபோது அவரைப் பின் தொடர்ந்தது அம்பாந்தோட்டை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் டி.ஏ.ராஜபக்ச ஒருவர்தான்.

ஆனால் ராஜபக்ச குடும்பம் 21ஆம் நூற்றாண்டுவரை இலங்கை அரசியலில் அவ்வளவாக முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. அப்படி ஒரு கட்டம் வந்தபோதோ, பண்டாரநாயக்கவைப் பின் தொடர்ந்த ராஜபக்ச வின் நான்கு புதல்வர்களும் இணைந்து செயல்பட்டு, விடுதலைப்புலிகளை முற்று முழுதாக அழித்தனர். சாதாரண மண் தரை வீட்டில் குடியிருந்த அவர்கள் அனைவரும் பிரமிக்கவைக்கும் அளவு செல்வமும் குவித்து விட்டனர்.

இழந்த சுவர்க்கம்

1988ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதத்தில் கொழும்பு மருத்துவக் கல்லூரி மாணவர்கள் சிலர் சக மாணவன் ஒருவனது உடலைச் சுற்றி நின்றனாண்டிருந்தனர். பின்னிரவு. சற்றுச் சில்லென்ற காற்று. பத்மசிறி த்ரிமாவிதனாவின் உயிரற்ற உடல் ஒரு பெஞ்சின் மீது கிடத்தப்பட்டிருந்தது. 20வயதான அவ்விளைஞன் கடுமையாக அடித்துக் கொல்லப்பட்டிருக்கிறான் என்று நன்றாகவே தெரிந்தது. ஏகப்பட்ட காயங்கள். பார்க்கப் பார்க்க வேதனைதான் கூடியது. மிகக் கவனமாக, மென்மையாக அவனது வயிற்றைத் தடவிப் பார்த்தனர்.

விலாவெலும்பெல்லாம் நொறுங்கிப்போயிருந்தன. உடலின் பல இணைப்புகள் முறிக்கப்பட்டிருந்தன. ஆங்காங்கே சிகரெட்டை வைத்துத் தீய்த்திருந்தார்கள். தலையில் ஆணிவைத்தடித்திருந்தார்கள். அழகான அம்முகம் சிதைந்திருந்தது. ஐந்தாறு பற்கள் உடைபட்டிருந்தன. முடியைக்கூடக் கொத்தாகப் பிடுங்கி இழுத்திருக்கிறார்கள். த்ரிமாவிதன இறுதிவரை அனுபவித்திருக்கக்கூடிய சொல்லொணா வேதனைக்கு நெரித்திருந்த அவனது புருவங்களே மௌனச் சாட்சியாயிருந்தன.

அன்று பகலில் மாணவர்களுக்குத் தொலைபேசியில் யாரோ தகவல் சொன்னார்கள். த்ரிமாவிதனவும் அவனது நண்பர்களும் கொல்லப்பட்டுவிட்டனர். உடல்கள் கொழும்பிலிருந்து பல மணி நேரத் தொலைவிலுள்ள ஏதோ ஓர் இடத்தில் வயல்வெளியில் வீசப்பட்டிருக்கின்றன என்றது அச்செய்தி.

அம்முன்று உடல்களைத் தேடிச் சென்று கண்டெடுத்த நால்வரும் பின்னாளில் அதே கூலிப்படையின் கரங்களில் மரணமடையவிருந்தனர். அப்படி என்னதான் செய்தார் பத்மசிறி அப்படி ஒரு கொடுமையான முடிவை அடைய?

இரத்தனபுரி வைரச் சுரங்கங்களுக்குப் பெயர் போனது. அங்கே ஒரு தனியார் கல்லூரி செல்வந்தர் வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்குத் தாராளமாக மருத்துவப் பட்டம் வழங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்டித்துப் பத்மசிறியும் அவரது நண்பர்களும் சுவரொட்டிகள் ஒட்டினர். துண்டுப்

பிரசுரங்கள் வழங்கினர். அப்பகுதி அதிகாரிகளைச் சந்தித்துத் தங்கள் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர். அதுதான் அவர்கள் செய்த மிகப் பெரிய பாவம்.

உண்மையில் அரசு மருத்துவக் கல்லூரிகளில் படித்துப் பட்டம் பெற்றால்தான் சமூக அங்கீகாரம். அக்கல்லூரிகளில் இடம் மதிப்பெண்கள் அடிப்படையில்தான். திறமையான ஏழைக் குடும்ப மாணவர்களும் நுழைய முடியும். அப்படி நுழைந்தவர்தான் பத்மசிறி. அவரது தந்தை கீழ்மட்ட அரசு அதிகாரி. எப்போதுமே போதையில் ஆழ்ந்திருப்பவர். ஆனால் அவருடைய மகன் நன்றாகப் படித்துக் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத் துடன் இணைக்கப்பட்ட ஒரு மருத்துவக்கல்லூரியில் சேர்ந்துவிட்டான். திறமையான, இனிமையாகப் பழகுவவர் என்றும் பத்மசிறி பெயர் எடுத்திருந்தார். உடல் கண்டெடுக்கப்படுவதற்கு மூன்று நாட்கள் முன்பு துப்பாக்கி முனையில் அவர் கடத்தப்பட்டதைப் பலர் பார்த்திருக்கின்றனர். மக்கள் கொதித்தெழுந்தனர். பத்மசிறியின் இறுதிச் சடங்கில் ஆயிரக்கணக்கில் கலந்துகொண்டனர். பல ஆர்ப்பாட்டங்களுக்குப் பிறகு இரத்தப்பூரி அரசியல் வாதி ஒருவரின் மகன் கைதுசெய்யப்பட்டான். அவனது கார்தான் பத்மசிறியைக் கடத்தப் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தது. ஆனால் என்ன, வழக்கின் முடிவில் அரசியல்வாதியின் மகன் விடுதலையாகிவிட்டான்.

ஆனால் எல்லாமே இலங்கையின் ரத்தக்கறை படிந்த வரலாற்றில் மறக்கப்பட்டுவிட்டது. கொலைகளையும் பயங்கரவாதத்தையும் அரசே பின்னின்று இயக்கியது. அவற்றால் பலர் படுகொலை செய்யப்படுவதும் 1956இலிருந்து அத்தீவில் வழக்கமாயிருந்தது.

பத்மசிறியின் உடலைக் கொழும்பு மருத்துவக் கல்லூரியில் 1988 அக்டோபர் இரவு பரிசோதனைசெய்து, ஈமக்கிரியைக்குப் பிறகு அஸ்தியை அவரது ஊருக்கு எடுத்துச்சென்று, குடும்பத்தினருக்கு ஆறுதல் சொன்னவர்களில் சிலர் இன்று இலங்கையின் புகழ்பெற்ற மருத்துவர்களாகவும் அரசு அதிகாரிகளாகவும் இருக்கிறார்கள். வேறு சிலர் நாட்டைவிட்டே ஓடி விட்டனர். ஆனால் பத்மசிறி கொலைவழக்கில் முதல் குற்றவாளி இன்று ராஜபக்ச அரசில் அமைச்சர். அடாவடி, ரவுடித்தனம், படுகொலைகள் இதற்கெல்லாம் பெயரெடுத்த பலரும் மஹிந்த அரசில் அமைச்சர்களாயிருக்கின்றனர்.

பத்மசிறி வழக்கு பற்றிக் கேட்டால் அவர் ஒரு ஜனதா விழுத்தி பெரமுன (ஜேவிபி) அமைப்பைச் சேர்ந்தவர் என்று சிலர் நினைவுகூரக் கூடும். ஜேவிபியின் அதிரடித் தாக்குதல்கள், படுகொலைகள் அரசை நிலைகுலையச் செய்தன. அப்படிப்பட்ட அமைப்பில் இருந்தால் இப்படித் தான் முடிவு வரும் என்று சொல்வார்கள். உலகையே அதிரவைக்கும் மனிதகுலத்திற்கெதிரான குற்றங்கள் விடுதலை பெற்ற இலங்கையில் துவங்கியது ஜேவிபி புரட்சியின்போதுதான். அக்காலத்தைப் பீஷண காலய (பீதியில் உறைந்த நேரம்) என்பார்கள் சிங்களர்கள்.

1987 - 90 கட்டத்தில் தீவு மிக மோசமான வன்முறைகளை நான் தோறும் சந்தித்தது. இளைஞர்கள் சித்திரவதை செய்யப்பட்டனர். தெருக்களில்

நிறுத்தப்பட்டுக் கழுத்தில் டயர் மாட்டப்பட்டு அப்படியே எரிக்கப்பட்டவர் பலர். அநகாரிக தர்மபாலா அடித்தட்டு மக்களை உசுப்பேற்றிவிட்டதன் உச்சக்கட்டமே குலைநடுங்க வைக்கும் அந்நிகழ்வுகள். மற்றவர்கள் வறுமையில் வாடியபோது ஆளும் வர்க்கம் கொழித்ததைக் கண்டு கொதித்துப் போன கிராமப்புறச் சிங்கள இளைஞர்களின் கலகமும் அதன் எதிர்வினை தான் அக்கொடுஞ்செயல்கள்.

சிங்கள இளைஞர்களின் முதல் கலகம் 1971இல். அப்போது 10,000க்கும் மேற்பட்டோர் காணாமல் போயினர் அல்லது கொல்லப்பட்டனர். அப்போது கொல்லப்பட்டவர்களில் பெரும்பாலானோர் 25 வயதுக்குட்பட்டவர்கள். அவர்களில் பலர் 15ஐ எட்டியிருந்திருப்பார்கள். அவ்வளவு சிறிய வயதில் அரசின் கரங்களால் அவ்வளவு கொடுமையான முடிவு.

ஆனால் இரண்டாம் முறை கிளர்ந்தெழுந்தபோது, ஜேவிபி நன்றாகத் திட்டமிட்டது. ஏறத்தாழ இரண்டரையாண்டுக் காலம் அதன் தாக்குதல் நீடித்தது. தனக்கெதிராகக் கருதியவர்களையெல்லாம் ஈவு இரக்கமில்லாமல் சுட்டுத்தள்ளியது. இலங்கை அரசின் பதிலும் அதே அளவு கடுமையாக இருந்தது. காவல் துறை, ராணுவம், அடையாளம் தெரியாத, அங்கீகாரம் எதுவும் இல்லாத கொல்வதற்கென்றே ஏவிவிடப்படும் கூலிப்படையினர் இப்படிப் பலரும் இவ்வழித்தொழிப்புப் பணியில் ஈடுபட்டனர். 1987 - 90 காலகட்டத்தில் குறைந்தபட்சம் 40,000 சிங்கள இளைஞர்கள் அவ்வாறு கொல்லப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. இன்னமும் பல மடங்கு அதிகமாகக் கூட இருந்திருக்கலாம்.

ஜனநாயகரீதியில் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான, ஓரளவேனும் இணக்கமான சூழலை நிலைநிறுத்துவதற்கான அமைப்புகள் இருந்தம்கூட உலகின் பல நாடுகளில் அவ்வப்போது மனிதகுலத்திற்கெதிரான குற்றங்கள், படுகொலைகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன என்பது உண்மைதான். ஆனாலும் அர்ஜென்டைனா, சிலி அல்லது தென்னாப்பிரிக்கா போன்ற நாடுகளில் நடைபெற்ற படுகொலைகளுக்கும் இலங்கை நிகழ்வுகளுக்கு மிடையே என்ன பெரிய வேறுபாடென்றால், இலங்கையில் இணக்கம் காணும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படவுமில்லை, அரசால் நிறைவேற்றப் பட்ட கொலைகளுக்குப் பொறுப்பானவர்கள் யார் என்பதைக் கண்டு பிடித்து அவர்களுக்குத் தண்டனை வழங்கவும் இல்லை. பல நீதி விசாரணைக் கமிஷன்கள் நியமிக்கப்பட்டன. ஆயினும் எவர்தீதும் வழக்குத் தொடரப்படவில்லை. கொல்லப்பட்டவர்களின் குடும்பங்களுக்கு ஓரளவேனும் நீதியை வழங்கும் வகையில் எதுவும் நடக்கவில்லை.

புவியியல் ரீதியாக இலங்கை கண்கொள்ளாக் காட்சிகளை அளித்தாலும் அது வரலாறு காணாத வன்முறைகளைச் சந்தித்திருக்கிறது. வன்முறை அரசு இயந்திரத்திலும் சரி, பொதுவாகச் சமூகத்திலேயேகூட ஆழமாக ஊடுருவியிருக்கிறது. சம்பந்தப்பட்டவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்ற நெறிமுறை பற்றி எவரும் கவலைப்படுவதில்லை. ஒருபுறம் குற்ற உணர்வு. இன்னொருபுறம் என்ன பேசி என்ன ஆகப்போகிறது என்னும் விரக்தி நிலை. கசப்பான உண்மைகளை மறந்துவிடுவது நல்லது என்றுகூட மக்கள் நினைக்கிறார்கள் என்றே தோன்றும்.

நாடாளுமன்றமே குற்றவாளிகளின் வரிசை என்று சொல்லுமளவு பல்வேறு கொடுமைகளை அரங்கேற்றியவர்கள் எம்.பிக்களாக இருக்கின்றனர். நடந்ததெல்லாம் தெரிந்திருந்தும் வாய்திறக்க அஞ்சுபவர்களும் அக் கண்ணியமிகு அவையின் உறுப்பினர்களாய் இருக்கின்றனர். ஒருவகையில் ஜேவிபி புரட்சியாளர்களின் கதி பின்னால் நிகழ்விருந்த கொடுமைகளுக்கு ஒரு வெள்ளோட்டம் எனலாம். விடுதலைப்புலிகளின் கோர முடிவு, ஆயிரமாயிரம் அப்பாவிப் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டது, கத்தியின்றி ரத்தமின்றி வெற்றியை ஈட்டியதாக மஹிந்த அரசு விடும் சரடு, இவற்றையெல்லாம் 70களின் துவக்கத்திலும் எண்பதுகளின் முடிவிலும் நம்மால் பார்க்க முடிகிறது. எதிர்ப்பை அடக்க இலங்கை அரசு எதையும் செய்ய எப்போதுமே தயாராகவிருந்தது என்பதுதான் வரலாறு நமக்குக் கற்றுத் தரும் பாடம்.

தனது கணவர் 1959இல் கொல்லப்பட்ட பிறகு இலங்கை சுதந்திரக் கட்சியின் தலைமைப் பொறுப்பேற்ற சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க, தான் இறக்கும்வரை அந்நாற்காலியைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தார். அதிகாரம் எதுவும் தன் கைநழுவாமல் பார்த்துக்கொண்டார்.

தனது கணவரின் சோஷலிச மற்றும் சிங்களத் தேசியவாதக் கொள்கைகளிலிருந்து வழுவாதவர் என்று 60களில் பெயர் பெற்ற சிறிமாவோ, 1970இல் மிகப் பெரும் வெற்றிபெற்றார். முந்தைய அரசின் தாராளமயக் கொள்கைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளிவைத்து மீண்டும் சோஷலிசத்தை நோக்கி நாடு அழைத்துச் செல்லப்படும் என அவரது தேர்தல் அறிக்கை கூறியது. ஒருபுறம் பொருளாதாரம் நலிவடைந்தது. இன்னொருபுறம் உணவுப்பொருட்கள் விலையெல்லாம் உயர்ந்துகொண்டேயிருந்த நிலையில் அத்தகைய வாக்குறுதிகள் வாக்காளர்களைக் கவர்ந்தன. நகர்ப்புறங்களிலும் சரி, கிராமப்புறங்களிலும் சரி குறிப்பிடத்தகுந்த அளவு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த இடதுசாரிக் கட்சிகள் சிறிமாவோவை ஆதரித்தன.

சிறிமாவோவைப் போல் எல்லா அரசியல்வாதிகளும் கிராமப்புற அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்துவதாகத்தான் தேர்தலுக்குத் தேர்தல் வாக்குறுதியளிக்கின்றனர். ஆனால் அப்படி எதுவும் நடப்பதில்லை.

வறட்சி, வெள்ளம் என்று மாறி மாறிப் பருவநிலையாலும் கடன் சுமையாலும் இருக்கும் நிலங்களை இழந்தும், இப்படித் தொடர்ந்து பல்வேறு பிரச்சினைகளில் சிக்கித் தவித்த சிங்களர்களை எவரும் காப்பாற்றவில்லை. அவை எல்லாம் வெற்றுக் கோஷங்கள்தாம்.

1948க்கும் 1970க்கும் இடையே இலங்கையின் மக்கள்தொகை ஏறத்தாழ இரட்டிப்பாகி ஒன்றேகால் கோடியைத் தொட்டது, அதில் மூன்றில் இரண்டுபங்கினர் 35 வயதிற்கும் குறைவானவர்கள். கல்வியறிவும் சரி, அரசியலறிவும் சரி உயர்ந்திருந்தன, ஆனால் வேலைவாய்ப்புகள் அதிகமாக இல்லை, மக்களின் வருவாயும் குறைந்துகொண்டுதான் இருந்தது, நலத்திட்டங்கள் சரிவர மக்களைச் சென்றடையவில்லை. தேவையான உணவுப்பொருட்களுக்கே மற்ற நாடுகளை நம்பியிருந்தது இலங்கை.

இருப்பதை எல்லாம் இழந்து ஏழ்மையில் மூழ்கிய விவசாயக் குடும்பத்து இளைஞர்கள் லட்சக்கணக்கானோர் வேலையின்றி அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்தனர். “கடுமையாக உழைத்து எங்கள் பெற்றோர்கள் எங்களைப் படிக்கவைத்தனர். ஆயிரமாயிரம் கனவுகள் அவர்கள் கண்களில். நாங்களும் நன்றாகப் படித்தோம், பட்டங்களையும் பெற்றோம். ஆனால் வேலை எங்கே? அண்டை அயலார் நகைப்புக்குள்ளானதுதான் மிச்சம்” என்றெழுதினான் ஓர் இளைஞன்.

சிங்கள ஆதிக்கம் வலுப்படுத்தப்படும், பொருளாதாரம் மேம்படுத்தப்படும் என்றரீதியில் அமைந்திருந்தது சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவின் தேர்தல் பிரச்சாரம்.

அதே நேரம் தர்மபாலாவின் வாரிசாக ரோகண விஜயவீரா உருவெடுத்தார். மேடைக்கு மேடை அனல் கக்கினார். துண்டுப் பிரசுரங்கள் வெளியிட்டார். மாஸ்கோ பாட்ரிக் லுமும்பா பல்கலைக்கழகத்தில் மருத்துவம் படித்தவர். இடையிலேயே அவரது மாவோயிச ஆதரவு நிலைக்காக வெளியேற்றப்பட்டார்.

இலங்கை திரும்பியவர் தனது தீவிரவாதப் பிரச்சாரத்தைத் தொடர்ந்தார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து வெளியேறிப் புதிய இடது என்ற கட்சியைத் துவக்கினார். அதுதான் பின்னாளில் ஜேவிபியாக உருவெடுத்தது.

தர்மபாலாவைப் போன்றே எளிமையாக வாழ்ந்தார், அவரைப் போன்றே சிங்களத் தீவிரவாதத்திற்குத் தூபம் போட்டார். கிராமப்புற இளைஞர்களை அவர் வெகுவாகக் கவர்ந்தார்.

தென்னிலங்கையில் முன்னொரு காலத்தில் புகழ்பெற்றிருந்த ருகுண அரசை நினைவுகூரும் வகையில்தான் தன் பெயரையும் ரோகண என்று மாற்றிக்கொண்டார். புரட்சியாளர் சே குவாரா போல சிவப்பு நட்சத்திரச் சின்னம் பொருத்திய கறுப்புக் குல்லாய் அணிவார். அவரைப் போலவே சரியாகப் படியாத தாடியும் வைத்துக்கொண்டார்..

தென்னிலங்கை சிங்களர் பிராந்தியத்தின் மையமாக இருந்த ஒரு பகுதியில் கொட்டேகொட என்னும் கிராமத்தில் மீனவர் குடும்பத்தில் பிறந்தவர் அவர். சிங்களப் பௌத்தப் பாரம்பரியத்திற்கே உரித்தான சமூக நீதிக்கான ஒரு தேடல் அவரிடம் இருந்தது. அவர் தன்னுடைய கோழிப்பண்ணையில், தென்னந்தோப்பில், பேருந்து நிறுத்தத்திற்கு அருகாமையில் இருந்த வயல்வரப்பில், பள்ளிக்கட்டிடங்களில் என எல்லா இடங்களிலும் பிரச்சாரம் செய்தார். காலை துவங்கி இரவுவரைகூட அவரது கூட்டங்கள் நடக்கும். அவர் பேசிக்கொண்டேயிருப்பார்.

எவ்வளவு நேரம் பேசினாலும் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருக்க வேண்டும். அப்படி ஒரு கட்டுப்பாட்டைத் தன் ஆதரவாளர்கள் மத்தியில் வளர்த்தார். அத்தகைய கூட்டங்களுக்கு வந்த பலர் அவரது வாதங்களால் கவரப்பட்டு அவரது இயக்கத்தில் இணைந்தனர். 1970 தேர்தல்கள் நடைபெற்ற நேரத்தில் ஜேவிபி இயக்கத்தின் வீச்சு பல்கலைக்கழகங்களையும்

தொட்டது. பல கல்லூரி மாணவர்கள் இணைந்தனர். 60களிலும் 70களிலும் மேற்குலகம் சந்தித்த கல்லூரி மாணவர் மத்தியிலான எழுச்சி இலங்கையிலும் ஜேவிபி மூலமாக எதிரொலித்தது எனலாம். கிராமப்புற அடித்தட்டு மக்களிடையே பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. சீனத் தலைவர் மாவோவைப் போலக் கிராமங்களில் நிலைகொண்டு நகரங்களைச் சுற்றிவளைக்க வேண்டுமென விஜயவீர கனவுகண்டார். புரட்சி மலர வேண்டும் என்பதற்காகத் தீவிரமாக அயராது உழைத்தார் அவர்.

ஏற்கனவே தர்மபாலாவின் பிரச்சாரத்தாலும் சிங்களப் பேரினவாத அரசியல்வாதிகளாலும் கவரப்பட்டவர்களின் ஆதரவு ஜேவிபி பக்கம் திரும்பியது. தனது எளிமையாலும் கிராமப்புறச் சிங்களரின் நலன்மீது உண்மையான அக்கறை கொண்டிருப்பதாகப் பல்வேறு வழிகளில் நிரூபித்ததாலும், சிங்களரின் நல்லெண்ணத்தை அது பெறமுடிந்தது.

பட்டி தொட்டி எங்கும் மகாவம்சம் போதிக்கப்பட, வலிமையான சிங்களத் தலைவர் தோன்றி நீதியை நிலைநாட்டுவார். அந்நியர்களைத் துரத்திவிடுவார். பொற்காலம் ஒன்று மீண்டும் மலரும் என்று எல்லோரும் நம்பத் தொடங்கினர். இதிலே விஜயவீர மாவோயிசச் சிந்தனைகளையும் இணைத்துவிட்டார். விடுதலை பெற்ற இலங்கையில் ஒரு சிலர் மட்டுமே கொழிப்பதற்கு மாவோயிசத்தில் விடைகண்டனர் இளைஞர்கள்.

சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவை ஏகாதிபத்தியத்தின் பிரதிநிதியாகப் பார்த்தனர் அவர்கள். சந்தைப் பொருளாதாரத்தால் பயன்பெறும் ஆளும் வர்க்கமே, தங்களை ஓரங்கட்டிவிட்டதாகவும் அவ்விளைஞர்கள் நினைத்தனர்.

ரோகண விஜயவீரவின் தத்துவங்கள் அவரது ஐந்து பேருரைகளில் அடங்கியிருக்கின்றன எனலாம். மத, இன, மொழி, பிராந்திய, சாதி, வர்க்க வேறுபாடுகளைக் கடந்து அவர் நின்றார் என்றாலுங்கூட சிங்கள ஆதிக்கம் என்பதில் அவர் உறுதியாயிருந்தார்.

பட்டம் பெற்று வேலையில்லாமல் அலைந்துகொண்டிருந்த சிங்கள இளைஞர்களை அவரது முழக்கங்கள் ஈர்த்தன. புரட்சி என்பதும் அவர்களுக்குப் பெரும் உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. உலகளாவிய மாணவர் கலகங்களின் ஒரு பகுதியாயிற்று இலங்கை எழுச்சி. அதே நேரம் அவர்கள் தங்கள் சிங்கள அடையாளத்தை வலியுறுத்திக்கொண்டேயிருந்தனர்.

தேர்தல்களில் அவர்கள் சுதந்திரக்கட்சியைத் தான் ஆதரிப்பதாகக் காட்டிக்கொண்டனர். ஆனால் ரகசியமாக அவர்கள் புரட்சிக்கும் தயார் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

ஆட்சிக்கு வந்தவுடன், குறைந்த விலையில் அரிசி, உள்நாட்டு, வெளி நாட்டு வங்கிகளைத் தேசியமயமாக்கல், நில உச்சவரம்பு, கைக்கொள்ளப் பட்ட நிலங்களை விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்குதல் உள்ளிட்ட வாக்குறுதிகளைப் பண்டாரநாயக்க அள்ளி வழங்கினார். அவருடைய சீர்திருத்தங்களை ஆதரிப்பதாகக்கூறிய ஜேவிபி, அதே நேரம் அவை அமலாகா விட்டால் களத்தில் தாங்களே இறங்கி அமலாக்குவோம் என்று மறைமுக எச்சரிக்கையையும் விடுத்தது. ஆனால் அவ்வெச்சரிக்கையைப் புதிய அரசு

புரிந்துகொள்ளவில்லை அல்லது அலட்சியப்படுத்தியது. தனது சிங்கள இனவாதத்தைச் சிங்கள மக்கள் ஆதரிக்கிறார்கள், ஜேவிபியும் ஆதரிக்கிறது என்றுதான் கணித்தார். ஆனால் அவர் அரசு தனது இடதுசாரிக் கூட்டணி சொன்னதைச் செய்யாது என்று ஜேவிபி நினைத்தது.

வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றுங்கள் எனத் தொடர்ந்து வற்புறுத்தியது ஜேவிபி. 1971இல் அதற்காக சிங்களர்கள் மத்தியில் பேரலை ஒன்று எழுந்தது. தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், மாணவர்கள், அறிவுஜீவிகள் என லட்சக் கணக்கில் ஜேவிபியின் பின்னால் மக்கள் அணிவகுத்தனர். மடாலய ஊழல்கள், மூத்த பிக்குகளுக்கிடையே தொடர்ந்த சச்சரவுகள் இவற்றால் மனம் கசந்த இளம் புத்த பிக்குகளும் சமூக நீதிக்காக குரல்கொடுத்த ஜேவிபியை ஆதரிக்க முன்வந்தனர். எதிர்காலம் நிச்சயமற்ற சூழலில் இளைஞர்கள் தங்கள் உயிரையும் புரட்சிக்காகப் பணயம் வைக்கத் தயங்க வில்லை. ஜேவிபி கொள்கைகளால் புதியதொரு யுகம் பிறக்கும் என நம்பிய ராணுவத்தினர் இளைஞர்களுக்கு ஆயுதப் பயிற்சி அளித்தனர். சில தமிழ்த் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களைக் கூடத் தங்கள் பக்கம் இழுப்ப தில் வெற்றி கண்டது ஜேவிபி தலைமை.

ஆனால் 1971 கலகத்தில் ஒருவிதக் கற்றுக்குட்டித்தனம் இருந்ததென லாம். பல்வேறு புரட்சிகளிலும் அத்தகைய ஆர்வக்கோளாறு புரட்சியாளர் களைக் காட்டிக்கொடுத்து விடுகிறது. எதிர்பாராத நேரத்தில் எதிரிகளைத் தாக்குவதென்பது அவர்களுக்குக் கைவராத பாணியாகவே இருக்கிறது.

பிப்ரவரி 27 அன்று, ஒரு பேரணியில் கலந்துகொண்டு பேசும்போது விஜயவீர, தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், ராணுவத்தினர் ஆகியோரின் புரட்சி வெற்றி பெறட்டும் என்றார்.

ஆனால் புரட்சித் திட்டம் அம்பலமானது தற்செயலாகத்தான். வெடிகுண்டுத் தயாரிப்பில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களின் கவனக்குறைவால் அல்லது திறமையின்மையால் பல இடங்களில் குண்டு வெடிப்புகள் நிகழ்ந் தன. ஒரு பல்கலைக்கழகத்தின் கூரையில் ஒளித்துவைக்கப்பட்டிருந்த குண்டுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வெடிக்க அப்பகுதியே அதிர்ந்தது. 5 நாட்கள் அவை வெடித்துக்கொண்டே இருந்தன. உடனே போலீசார் நடவடிக்கையில் இறங்கினர். ஜேவிபியினரை வலைவீசித் தேடினர். ஆயுதங் களும் குண்டு தயாரிப்பதற்கான பட்டறைகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. நாடு தழுவிய புரட்சிக்கான ஏற்பாடு நடக்கிறது என்பதை அப்போதுதான் அரசு உணர்ந்தது. மார்ச்சில் விஜயவீரா கைதானார். அவரை யாழ்ப் பாணக் கடற்படைத்தளத்தில் சிறைவைத்தனர்.

ஆனால் மற்ற இயக்கத் தலைவர்கள் மனம் தளரவில்லை. வித்யோ தயா என்ற இடத்திலுள்ள புத்த பல்கலைக்கழகத்தில் கூடி, கெரில்லா யுத்தம் சாத்தியம்தானா என்று நீண்ட நேரம் விவாதித்து, இறுதியில் புரட்சியைத் திட்டமிட்டபடி முன்னெடுத்துச் செல்வதென்று முடிவுசெய்தனர்.

ஏப்ரல் 5 என நாளும் குறிக்கப்பட்டது. ஆனால் அதற்கு முதல்நாளே ஓரிடத்தில் காவல் நிலையம் தாக்கப்பட்டது. இயக்கத்தினரிடையே ஒருங் கிணைப்பு இல்லை என்பதையே அச்சம்பவம் எடுத்துக்காட்டியது. ஆயினும்

ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் மறுநாள் களத்தில் குதித்தனர். ராணுவத் தளங்கள், காவல் நிலையங்கள், சிவில் நிர்வாக அலுவலகங்கள் என்று பல இடங்கள் தாக்குதலுக்குள்ளாயின. ஏறத்தாழ நூறு காவல் நிலையங்கள் தாக்கப்பட்டன. இத்தனைக்கும் அவர்கள் கரங்களில் இருந்தது தகர டப்பாக்களில் அடைத்து வைக்கப்பட்ட வெடிமருந்து, கத்தி போன்றவை தாம். ஆனால் அவர்கள் நெஞ்சங்களில் கனன்ற தீ பல சாகசங்களுக்கு அவர்களை உந்தித்தள்ளியது.

ஏறத்தாழ ஒரு மாத நடவடிக்கைகளில் பலர் கைது செய்யப்பட்டு, ஆயுதங்கள், வெடிகுண்டுப் பட்டறைகளும் கைப்பற்றப்பட்டிருந்த நிலையில் அப்படி ஒரு தாக்குதலை ஆட்சியாளர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. பாதுகாப்புப் படையினரும் காவல்துறையினரும் அதிர்ந்தனர். ஐந்து காவல் நிலையங்கள் புரட்சியாளர்களால் கைப்பற்றப்பட்டன. காவலர்கள், ராணுவத்தினர் 63 பேர் கொல்லப்பட்டனர்.

இதற்குப் பின்னால் பெரிய அளவில் பணம் விளையாடுகிறது. கெடுமதியாளர்கள் இயக்குகின்றனர். இலங்கையின் தனித்தன்மையைப் பொறுக்காத பாதகர்களே இதற்கெல்லாம் காரணம் என்றார் பிரதமர் பண்டாரநாயக்க தனது வானொலி உரையில்.

புரட்சியாளர்களிடம் போதுமான ஆயுதங்களில்லை. சரியாக அவர்கள் தங்களைத் தயார்படுத்திக்கொள்ளவும் இல்லை. ஆனால் அவர்களது உறுதி, நெஞ்சுரம், துணிச்சல் எல்லாம் அவர்களுக்குக் கைகொடுக்க, ஐந்தே நாட்களில் தென்பகுதியில் பல நகரங்களையும் கிராமங்களையும் தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டுவந்துவிட்டனர். ஆனால் அவர்கள் தங்கள் தலைவர் விஜயவீராவை விடுவிக்கமுடியவில்லை. ராணுவத்தளங்களைத் தாக்கி ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றமுடியவில்லை. கொழும்பும் அவர்கள் ஆட்சியில் இல்லை. முக்கியமாகப் பிரதமர் சிறிமாவோவை அவர்களால் கொல்ல முடியவில்லை.

புரட்சிப்படையினருக்கிடையே தகவல் பரிமாற்றம் சரிவர நடைபெறவில்லை. அமைப்புரீதியாகவும் ஜேவிபி மிகப் பலவீனமாயிருந்தது. யார் கட்டளையிடுவது என்பது குறித்துத் தெளிவில்லாத ஒரு நிலை. கைப்பற்றிய இடங்களிலும் மாற்று நிர்வாகத்திற்கான ஏற்பாடு எதையும் அவர்களால் செய்ய முடியவில்லை. சோதனைச் சாவடிகளை இயக்குவதும் அலுவலகங்களில் சுழல் நாற்காலிகளில் அமர்வதும் அவர்களுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியை அளித்தன. ஆனால் அடுத்து என்ன என்பது அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை.

அக்கட்டத்தில் உலகநாடுகள் ஒன்றோடொன்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு இலங்கைக்கு உதவ முன்வந்தன. இந்தியா ஹெலிகாப்டர்கள், கப்பல்கள், துருப்புக்களெல்லாம் அனுப்பிவைத்தது. இந்தியக் கப்பல்கள் தென்னிலங்கைக் கடற்கரையில் காணப்பட்டன என்றால், கொழும்பு விமான நிலையமும் சுறுசுறுப்பாகியது. இலங்கை அணிசேரா நாடு என்பதால், அமெரிக்காவும் சோவியத் யூனியனும் அதைத் தங்கள் பக்கம் இழுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் ராணுவத் தளவாடங்களைக் கொண்டுவந்து கொட்டின. அமெரிக்கா நேரடியாகவும் சோவியத் யூனியன் செக்கோஸ்லோவேக்கியா வழியாகவும் ஆயுதங்களைக் குறுகிய காலத்தில்

அனுப்பிவைத்தன. இன்னொரு அணிசேரா நாடான யுகோஸ்லாவியாவும் அமெரிக்கக் கூட்டாளியான ஆஸ்திரேலியாவும் மலைப் பிராந்தியத்தில் பயன்படக்கூடிய பீரங்கிவண்டிகளை அனுப்பின. கேகாலை பிராந்தியத்தில் அப்பீரங்கிகள் இலங்கை ராணுவத்திற்கு மிகவும் உதவிகரமாக இருந்தன. கேகாலையில்தான் புரட்சியாளர்களுடன் கடுமையான மோதல்கள் நிகழ்ந்தன.

வேடிக்கை என்னவென்றால் ரோகண விஜயவீரா மாவோயிசம் பேசினார். ஆனால் மாவோவின் தலைமையிலான சீனா புரட்சியை நிராகரித்து இலங்கைக்கு அந்த இக்கட்டான நேரத்தில் பொருளுதவி செய்தது.

ஆனாலும் மக்கள் மத்தியில் தனது செல்வாக்குச் சரிந்திருந்ததைப் பண்டாரநாயகா அரசு உணர்ந்தது. பொதுவாக இளைஞர்கள் மத்தியில் தனக்கு ஆதரவில்லை என்பதால், ராணுவத்தில் சேர 35 வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களே விண்ணப்பிக்கலாம் என்றறிவிக்கப்பட்டது.

கலகம் அடக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக சிறிமாவோ, தனது கணவர் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட அவசர நிலையைப் பயன்படுத்தி ராணுவத்திற்கும் காவல்துறைக்கும் பல்வேறு அதிகாரங்களை வழங்கினார். யாரை வேண்டுமானாலும் சந்தேகத்தின்பேரில் கைதுசெய்யலாம். அது மட்டுமல்ல, கைதாகி மடிபவர்களின் உடல்களைப் படையினர் தங்கள் விருப்பம்போல் எதுவேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்ற அதிகாரமும் வழங்கப்பட்டது. புதைக்கலாம், எரிக்கலாம், ஏரியில் கடலில் வீசலாம் அல்லது அப்படியே அழுகவும் விடலாம். அவர்களது குடும்பங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டிய அவசியமல்ல. 1848இல் ஒரு சிங்களரின் கலகத்தை ஒடுக்க பிரிட்டிஷ் எஜமானர்கள் உருவாக்கிய அப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டத்திற்கு இப்போது பண்டாரநாயக்க அரசு புத்துயிர்கொடுத்தது. அதாவது சந்தேகத்தின் பேரில் யாரையும் கைதுசெய்து கொன்றுவிடலாம் என்பது தான் புதுப்பிக்கப்பட்ட சட்டத்தின் உட்பொருள்.

நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்களின் சடலங்கள் கொழும்பு அருகே ஓர் ஆற்றில் மிதப்பதாக ஏப்ரல் 25 அன்று நியூயார்க் டைம்ஸ் செய்தி வெளியிட்டது. பெண் போராளிகளின் உடல்களும் அன்று மிதந்தன. மிதந்த அவ்வுடல்களை மீட்டு ராணுவத்தினரே தீயிட்டனர்.

ஏப்ரல் 13 அன்று விக்டோரியா பாலத்தின் மீது நின்றுகொண்டு சடலங்கள் மிதந்து வருவதை நான் பார்த்தேன். போலீசார் தாங்கள் கொன்ற இளைஞர்களைக் கொழும்பிற்கு வடக்கே பாயும் அவ்வாற்றிற்குள் தள்ளி விட்டிருக்கின்றனர். அவை மிதந்து செல்வதைக் கரையில் நின்றவண்ணம் அமைதியாகப் பொதுமக்கள் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். பொதுமக்களை மிரட்டும் வகையிலேயே அப்படிச் செய்திருக்கின்றனர் போலீசார் என்று எழுதுகிறார் அந்த நேரத்தில் கொழும்பில் வசித்த ரெனீ ருமாண்ட் என்ற பிரெஞ்சுப் பெண்மணி.

புரட்சியாளர்களும் பெரும் குழிகள் வெட்டியிருந்தார்கள். தாங்கள் கொல்லத் திட்டமிட்டிருந்தவர்களின் உடல்களைப் புதைப்பதற்கு. ஆனால் அவை காலியாகவே இருந்தன.

ஆறே வாரங்கள்தாம். புரட்சித் தீ அனைக்கப்பட்டது. தலைநகரி லிருந்து தொலைவில் ஓரிரு இடங்களில் மட்டும் மோதல்கள் தொடர்ந்தன.

பண்டாரநாயக்க அரசு படுகொலைகள் எதுவும் நடைபெறவில்லை எனச் சாதித்தது. அடுத்து வந்த காலகட்டங்களில் மற்ற அரசுகளும் அதே முன்மாதிரியைத்தான் தொடரவிருந்தன.

கிழக்குப் பாகிஸ்தானில் அரசுப் படைகளின் கொடுமைகள், இந்தியாவிற்கும் அதற்குமிடையே போர் மூளக்கூடிய சூழல் இவற்றில் உலக நாடுகளின் கவனம் சென்றதால் இலங்கையில் நடந்த படுகொலைகள் அதிகமாக விவாதிக்கப்படவில்லை.

35,000த்திலிருந்து 40 ஆயிரம்பேர்வரை அச்சமயத்தில் கைதாகியிருப்பார்கள். அவர்களெல்லாம் விசாரணை எதுவுமின்றி ஓராண்டிற்கும் மேல் சிறைவைக்கப்பட்டனர். அவர்களை என்னசெய்வது என்று அரசு திணறியது. ஏப்ரல் 1972இல் அவர்கள்மீதான வழக்குகளை விசாரிக்கக் கமிஷன் ஒன்று நியமிக்கப்பட்டது. சித்திரவதையின் விளைவாக அளிக்கப்பட்ட வாக்குமூலம் என்றாலும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளும் உரிமை அக்கமிஷனுக்கு வழங்கப்பட்டது. சில தலைவர்கள்மீதான வழக்குகள் விசாரிக்கப்பட்டு அவர்களுக்குத் தண்டனையும் வழங்கப்பட்டது. ரோகண விஜய வீரவிற்கு ஆயுள் தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

கலகமும் அதன் முடிவும் பாரதூர விளைவுகளை ஏற்படுத்தின. ஆட்சிமீது தன் பிடியைப் பண்டாரநாயக்க இறுக்கிக்கொள்ள முடிந்தது. அதே வழியைத்தான் பின்னர் மஹிந்தவும் பின்பற்றினார்.

பொருளாதாரச் சிக்கலைச் சமாளிக்கத் தேயிலைத் தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டன. வருவாய் உச்ச வரம்பு உள்ளிட்ட பல்வேறு சிக்கன நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

1956 சிங்களம் மட்டுமே என்ற மொழிக்கொள்கை இலங்கையின் சரிவின் துவக்கம் என்றால், சிறிமாவோவின் சட்டத் திருத்தங்கள் தீவை மேலும் மதப்பூசலுக்குள் தள்ளிவிட்டது. தர்மபாலாவின் கொள்கைகளை அமல்படுத்துவதாகக் காட்டிச் சிங்களர் மத்தியில் தனது இழந்த செல்வாக்கை நிலைநிறுத்திக்கொள்ள முயன்றார் அவர். ஆனால் இனங்களைத்தாண்டி மக்கள் வாழ்வு மேம்பட வேண்டுமென்ற புரட்சிகர இளைஞர்களின் நோக்கங்கள் நிறைவேறும்வகையில் அவர் ஏதும் செய்யவில்லை.

1972இல் கொண்டுவரப்பட்ட புதிய அரசியலமைப்புச் சட்டம் இலங்கை குடியரசு என்றும் அரசின் மதம் பௌத்தம், மொழி சிங்களம் என்றும் அறிவித்தது. அதுவரை சிலோன் என்று அழைக்கப்பட்டு வந்த அந்நாடு இலங்கை என அதிகாரபூர்வமாகப் பெயர் மாற்றப்பட்டு வந்தது. நாட்டின் கொடியில் போதிமர இலைகளும் இப்போது இடம்பெற்றன. சிறுபான்மையினரின் பாதுகாப்பிற்கென முன்னர் இருந்த அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் இருந்த அம்சங்கள் அனைத்தும் இப்போது ஒதுக்கப்பட்டன.

அதுமட்டுமல்ல புதிய சட்டம் யதேச்சாதிகாரத்திற்கும் வழிகோலியது. இலங்கையில் மட்டுமல்ல, இந்தியா, பாகிஸ்தான், இன்னும் புதிதாக

விடுதலைபெற்ற அணிசேரா நாடுகள் பலவற்றிலும் அத்தகைய போக்கை அக்காலகட்டத்தில் நம்மால் காணமுடியும்.

இலங்கையிலும் பிரதமரிடம் அதிகாரங்கள் குவிந்தன, பெரும் செல்வந்தக் குடும்பங்கள் தங்கள் நலனை மேம்படுத்திக்கொள்ள அரசு அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடிந்தது. பலவீனமடைந்த நீதி மன்றங்கள் ஆள்வோரைத் தட்டிக்கேட்க இயலாத நிலையும் உருவானது.

புதிய சட்டத்தின் கீழ் கூடிய இலங்கை நாடாளுமன்றம், சிறிமாவோ அரசு அதன் பதவிக்காலமான ஐந்தாண்டுகளைக் கடந்து, மேலும் இரண்டாண்டுகள் நீடிக்க வழிசெய்தது.

சில துறைகளில் அரசின் முடிவுகளை எதிர்த்து நீதிமன்றத்தில் முறையிடுவதற்கான முறையும் ரத்துசெய்யப்பட்டது. தேவைப்படும் நேரத்தில் எவரையும் நாசூக்காகவோ வெளிப்படையாகவோ பழிவாங்க வகை செய்தது அச்சட்டம். எப்படியும் அரசை எதிர்ப்பதென்பது ஆபத்தானது என்ற நிலை உருவாயிற்று. அரசியலில் எதிரணிகளுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள் மேலும் கூர்மையடைந்தன.

அடுத்து பண்டாரநாயக்க பத்திரிகைகள் பக்கம் தன் கவனத்தைத் திருப்பினார். ஏற்கெனவே வானொலி அரசின் கட்டுப்பாட்டில். இப்போது லேக் ஹவுஸ் நிறுவனத்தையே தேசியமயமாக்கினார். ஒரு நூற்றாண்டாகப் பன்முகத்தன்மை படைத்த, கல்வியறிவு பரவியிருந்த இலங்கைச் சமூகத்தில் சிறப்பான பங்காற்றி வந்த பத்திரிகைத் துறையின் சுதந்திரத்திற்கு விழுந்த பேரிடி லேக் ஹவுஸ் வெளியீடுகளை நாட்டுடைமையாக்கியது எனலாம். தொடர்ந்து அவசரக் காலச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி இண்டிபெண்டெண்ட் நியூஸ்பேப்பர்ஸ் நிறுவனத்தின் வெளியீடுகளையும் அரசு மூன்றாண்டுகளுக்கு வெளிவராமல் செய்தது.

அரசு விளம்பரங்களை நிறுத்தி, தனியார் நிறுவனங்கள் விளம்பரம் கொடுப்பதைத் தடுத்து, மை மற்றும் தாள் கிடைக்கவிடாமல் இப்படிப் பல வழிகளில் ஊடகச் சுதந்திரத்தின் குரல்வளையை நெரிக்க முயன்றது பண்டாரநாயக்க அரசு.

எதிர்ப்போரைக் கட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் வண்ணம் அவசர நிலையும் தொடர்ந்து நீட்டிக்கப்பட்டு வந்தது. இதையும் பின்வந்த அரசுகள் தவறாமல் பின்பற்றின. 2009இலிருந்து நாம் திரும்பிப் பார்க்கும்போது 1948இல் விடுதலைபெற்ற இலங்கை, 30 ஆண்டுகள் அவசரக்காலச் சட்டத்தின் கீழேயே இருந்திருக்கிறது என்பது விளங்கும்.

மக்களிடையே அதிருப்தி கூடிற்று. வேலைவாய்ப்பின்மை தொடர்ந்து உயர்ந்தது. 1970களின் மத்தியில் அது 25 சதமாக இருந்தது. உலகப் பொருளாதாரமும் வீழ்ச்சியடைய அரசின் கஜானாவும் காலியாகத் தொடங்கியது. செலவினங்களுக்குப் போதுமான பணமில்லை. குறைந்த விலையில் கொடுக்கப்பட்டு வந்த அரிசியின் அளவு குறைக்கப்பட்டது. அதே நேரம் அரிசி உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கென உருவாக்கப்பட்ட துறை கலைக்கப்பட்டது. தொழில்துறையில் முதலீடு வளர்ந்தால்தான்

நாட்டின் பொருளாதாரச் சிக்கல் தீரும் எனக் கூறினாலும், அரசு தொடர்ந்து பல தவறுகளைப் புரிந்த வண்ணம் இருந்தது. சிறிமாவோவின் உறுதியற்ற மனநிலையின் விளைவே அத்தவறுகள் என்றனர் நோக்கர்கள்.

எதிர்க்கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைவர் டட்லி சேன நாயக்க இறந்தபோது தீவின் மக்கள்தொகையில் பாதிப்பேர் இறுதி ஊர்வலத்தில் கலந்துகொண்டனர். எல்லாவித எதிர்ப்பையும் பண்டார நாயக்க அரசு நசுக்கிக்கொண்டிருந்த வேளையில், மக்களுக்கு சேனநாயக்க இறுதி ஊர்வலத்தில் கலந்துகொள்வதும் ஒரு வகையில் அரசின் மீதான தங்கள் அதிருப்தியை வெளிப்படுத்தும் வழியாக இருந்தது.

சிறிமாவோ மேலும் மேலும் அவசர நிலையைக் கடுமையாக்கினார். பொதுக்கூட்டங்கள் நடைபெறுவதற்குக்கூடத் தடை விதித்தார். ஊரடங்குச் சட்டமும் அவ்வப்போது அமலுக்கு வந்தது.

தங்களுக்குச் செல்வாக்கு இருப்பதாக ஒரு பிரமையை ஏற்படுத்த அரசு செலவிலேயே பேரணிகள் நடத்தப்பட்டன. தொலைவிலிருந்தெல்லாம் மக்கள் பஸ்சில் வரவழைக்கப்பட்டனர். அரசு ஊழியர்கள் அத்தகைய பேரணிகளில் கலந்துகொள்ளுமாறு வற்புறுத்தப்பட்டனர். கலந்துகொள்ளா விடில் வேலை இழக்க நேரிடும் அல்லது கிராமங்களுக்கு இடமாற்றம் என அவர்கள் மறைமுகமாக எச்சரிக்கப்பட்டனர். சிவில் நிர்வாகமும் இவ்வாறு அரசியலாக்கப்பட்டது.

இன்னொருபுறம் ஜேவிபி புரட்சி தமிழ் இளைஞர்களை நாமும் இப்படிச் செய்தால் என்ன என்று எண்ணவைத்தது. பண்டாரநாயக்கவின் புதிய அரசியலமைப்புச் சட்டம் தமிழர்கள் அத்தீவில் நிரந்தர இரண்டாந்தரக் குடிமக்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்திற்று. அரசு அத்துடன் நிற்கவில்லை. பல்கலைக்கழகங்களில் மாணவர்களைச் சேர்ப்பதிலும் சில மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தது. மருத்துவம் மற்றும் பொறியியல் போன்ற பிரிவுகளில் சேரத் தமிழ் மாணவர்கள் சிங்களரை விட அதிக மதிப்பெண்கள் எடுக்க வேண்டும் என்றது அரசு. அதைத் தங்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட மேலுமொரு அநீதியாக நினைத்தனர் தமிழ் மாணவர்கள். தகுதி மதிப்பெண்ணை உயர்த்தி, மேல்படிப்புப் படிக்க விடாமல் தடுத்து, அரசு நிர்வாகத்தில் தமிழர்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்கச் சதிசெய்கிறது சிங்களப் பேரினவாதம் என்றனர் அவர்கள். மொத்த மக்கள்தொகையில் 20 சதமே இருந்த தமிழர்கள் 1956இல் அரசுத் துறையில் 30 சத இடங்களைப் பிடித்திருந்தனர். ஆனால் 20 ஆண்டுகளில் அவர்களின் எண்ணிக்கை வெறும் 5 சதத்திற்கு வீழ்ந்திருந்தது.

தங்களுக்கெதிரான அரசுக்கொள்கைகளினாலும் தொடர்ந்து அரசு தனது வாக்குறுதிகளை மீறிவந்ததாலும் வெறுப்புற்ற தமிழ்க் கட்சிகள் ஒன்றிணைந்து தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி என்ற அமைப்பை உருவாக்கின. அம்முன்னணி தன்னாட்சி அதிகாரங்களுடன் தனியோரு தமிழர் மாநிலம் வேண்டும் எனக் கோரியது. அப்பிரதேசம் வடக்கு, கிழக்கு மற்றும் மேற்குக் கடற்கரைப் பகுதிகளை உள்ளடக்கியதாக இருக்க வேண்டும் என்றனர் அவர்கள்.

தீவின் வரலாற்றில் ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் தமிழர்களின் ஆதிக்கம் இருந்ததாக அவர்கள் கருதிய பகுதிகள் எல்லாம் அப்புதிய மாநிலத்தில் இருக்க வேண்டும் என்றனர். அப்படியெல்லாம் ஆதிக்கம் இருந்ததற்கான உறுதியான சான்றுகள் எதுவுமில்லையென்றாலும் அப்படி ஒரு கற்பிதத்தில் தமிழர்கள் தங்களை இழந்தனர்.

பின்னாளில் விடுதலைப் புலிகள் அப்படிப்பட்ட எல்லைகளை ஏதோ தமிழர்களின் பிறப்புரிமையாகக் கருதி, அவ்வெல்லைகளுக்குள் இருந்த முஸ்லீம்களையும் சிங்களரையும் வெளியேற்றினர்.

தமிழீழத்தின் வரலாற்று ஆதாரம் எப்படியிருந்தாலும், சிங்களப் பேரினவாதத்திற்கு அத்தகைய கோரிக்கை ஒரு பதிலடியாக அமைந்தது. மேலும் தொடர்ந்து இலங்கை அரசின் அநீதிகளால் துன்புற்று, பிழைப் பதற்கே வழியில்லாது போகக்கூடிய ஆபத்தை எதிர்நோக்கிய தமிழர்களுக்குத் தங்களுக்கென ஒரு நிலப்பரப்பு என்ற நம்பிக்கை ஓர் ஆறுதலைக் கொடுத்தது. வாழ ஓர் இடத்தையும் கொடுத்தது.

யாழ்ப்பாணத் தமிழர் மத்தியில் அதிருப்தி பெருக, கொந்தளித்த இளைஞர்கள், அரசியல் கட்சிகளின் வன்முறையைத் தவிர்த்த அறவழிப்போராட்டங்களை நிராகரித்தனர். அமைதியாகப் போராடிப் பயன்தான் என்ன? நாமும் ஜேவிபியைப் போன்று ஆயுதமேந்த வேண்டும். அரசின் கடும் அடக்குமுறைகளை எதிர்கொள்ளவும் தயாராக வேண்டும் என அவர்கள் நினைத்தனர். 1972க்கும் 76க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஜேவிபி இளைஞர்களையும் தமிழ்ப் போராளிகளையும் ஒரே சிறையில் அரசு அடைத்து வைத்தது பெரும் தவறாயிற்று. அவர்களிடமிருந்து இவர்கள் பல விஷயங்களைக் கற்றுக்கொண்டனர்.

அவ்வாறு கற்றுக்கொடுத்தவர்களில் ஒருவர் லயனல் போபகே. ஜேவிபியின் துவக்கக் காலங்களிலிருந்து உறுப்பினராயிருந்தவர். அதன் பொதுச் செயலர்களில் ஒருவராகவும் ஆனார். அவர் தமிழர் நிலையை அனுதாபத்துடன் பார்த்தார். அவர் தென்பகுதியிலுள்ள மாத்தறையைச் சேர்ந்தவர்.

“1956 கலவரத்தின்போது ஒரு தமிழ்ச் சிறுவன் வன்முறைக் கும்பலிடமிருந்து தப்பி எங்களிடம் அடைக்கலம் கோரினான். எனக்கு அப்போது 14 வயதுதான். எங்கள் கடைக்கு வெற்றிலை கொண்டுவந்து கொடுக்கும் பையன். அவனைத் துரத்திய கும்பல் அவனைக் கொன்றுவிடத் துடித்தது. ஆனால் என் தந்தை உறுதியாக இருந்து காப்பாற்றிவிட்டார். பள்ளியில் எனக்கு மிக நெருக்கமான ஆசிரியரும் ஒரு தமிழர்தான். எனது குருவாக அவரை நான் மதித்தேன். ராகுல கல்லூரியின் ரசாயன ஆசிரியரான அவர் 1958 கலவரங்களுக்குப் பிறகு காணாமல் போனார். இன்னொரு ரசாயன ஆசிரியர், அவரும் தமிழர்தான், தன் வீட்டைவிட்டும் நகரை விட்டும் காடையர்களால் துரத்தப்பட்டார்,” என்றெழுதுகிறார் போபகே.

தமிழர்மீதான அரசு அடக்குமுறை பற்றிக் கதைகதையாய்ச் சிறையிலிருந்த தமிழ் இளைஞர்கள் சொன்னார்கள். அவர் 1972இல் கைதுசெய்யப்பட்டிருந்தார். இரு இனத்தவருமே ஒரே ஆளும்வர்க்கத்தால் நசுக்கப்

படுவதாக உணர்ந்தார் போபகே. “பள்ளியில் துட்டகைமுனு – எல்லாள் கதையை எனக்குச் சொல்லிக்கொடுத்தார்கள். அது ஒரு கர்ணபரம்பரைக் கதை. ஆனால் வரலாறாகக் கற்பிக்கப்பட்டது. ஆனால் இன்றைய சமூகத்திற்கு, சமூக நீதிக்கு அது ஒவ்வாதது. தர்மபாலாவின் போதனைகள் அடித்தட்டுச் சிங்களருக்கு ஒரு போதையானது. தமிழர்களை எதிரிகளாக அடையாளப்படுத்தியது. ஒவ்வொரு கலவரமும் முரண்பாடுகளைக் கூர்மைப்படுத்தியது. மோதல் வாழ்க்கை நெறியானது,” என்றும் அவர் வருந்தினார்.

ஆனால் சிங்கள, தமிழ் இளைஞரிடையே ஒற்றுமை என்பதுகளைத் தாண்டி நீடிக்கவில்லை. நீடித்தவரை அவ்வொற்றுமை இலங்கையின் பிரச்சினைகள் அடிப்படையில் பொருளாதாரரீதியானவை என்பதையே நிரூபித்ததாகச் சிலர் கருதுகின்றனர்.

ஜூலை 1977இல் இடதுசாரிக்கட்சிகள் கூட்டணியிலிருந்து விலகப் பண்டாரநாயக்க தேர்தல்களைச் சந்திக்க வேண்டியதாயிற்று. இப்போது படுதோல்வியடைந்தார் அவர்.

அதிகாரம் மீண்டும் சேனநாயக்கவின் குடும்பத்திடம். சுதந்திர இலங்கையில் முதல் பிரதமரின் நெருங்கிய உறவினரான ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன பிரதமரானார். இப்போது முக்கிய எதிர்க்கட்சியாகியது தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக்கூட்டணி.

அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு முரணாக இரண்டாண்டுக் காலம் பதவிநீட்டிப்புச் செய்துகொண்டார் எனக் காரணங்காட்டி சிறிமாவோவின் குடியுரிமையையே பறித்தது ஜெயவர்த்தன அரசு. சிறையிலிருந்த ஜேவிபியினர் விடுவிக்கப்பட்டனர். தேர்தலில் அரசியலில் பங்கேற்குமாறு அவர்களுக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. அவர்களும் அவ்வழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

அக்கட்டத்தில் மொழி மற்றும் கல்வித்தளங்களில் தமிழர்கள் சமமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று வாதாடிய ஒரே தமிழரல்லாத கட்சி ஜேவிபிதான். அவர்கள் தமிழர்களின் சுயநிர்ணய உரிமையையும் ஆதரித்தனர்.

ஜெயவர்த்தன பொருளாதாரக் கட்டுக்களைத் தளர்த்தினார். தொழிற்சாலைகள், தேயிலைத் தோட்டங்கள் எல்லாம் மீண்டும் தனியார் வசம் சென்றன.

1978 அரசியலமைப்புச் சட்டம் தமிழைத் தேசியமொழிகளில் ஒன்றாக அங்கீகரித்தது. ஆனால் அது பெயரளவுக்குத்தான். சிங்களம் ஒரே ஆட்சி மொழியாகத் தொடர்ந்தது.

புதிய சட்டத்தின்படி எல்லா அதிகாரங்களும் அதிபருக்கே. எனவே ஜெயவர்த்தன அதிபராகவும் ஆனார். சிறிமாவோவைப் போலவே ஜெயவர்த்தனையும் தனது பதவிக்காலத்தைத் தானே நீட்டித்துக்கொண்டார்.

1977இல் தமிழர்களுக்கெதிராகக் கலவரம் மூண்டபோது ஜெயவர்த்தன ரொம்பவும் அத்துமீறிவிடவில்லை. ஆனால் பண்டாரநாயக்க காலத்தில் துவங்கிய புரட்சிகர இயக்கங்களின் வன்முறை, அதை அரசு இரும்புக்கரம்

கொண்டு அடக்குவது என்ற போக்கு இலங்கைச் சமூகத்தில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது.

70களின் இறுதியில் யாழ்ப்பாணத்தில் உருவாகியிருந்த போராளிக் குழுக்களில் ஒன்றிற்கு வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் தலைவரானார். ஜேவிபிக்கும் விடுதலைப்புலிகளுக்குமிடையே பல ஒற்றுமைகள் இருந்தன.

இரு அமைப்புகளின் தலைவர்களுக்கும் தத்தம் மக்களிடையே தனியோரு செல்வாக்கு இருந்தது. இரண்டுமே தங்கள் மக்கள் விடுதலையைக் கோரின. மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரை எதிர்த்தன. ஆனால் அதே நேரம் அமைப்புகளுக்குள் ஜனநாயகம் இல்லை. அவை ஜனநாயகமுறையில் எதிர்ப்புகளை அணுகியதில்லை. பிரபாகரனும் சரி, விஜயவீரவும் சரி தங்களை எவரும் விமர்சனம் செய்வதை விரும்புவதில்லை. எதிர்ப்போரை நசுக்குவர். முக்கியப் பொறுப்புக்களில் தாங்கள் நம்பியவர்களையே நியமித்தனர்.

தமிழர்கள் நலனுக்கெதிரான அரசு நடவடிக்கைகளையும் அதே நேரம் தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்பட்ட சாதிவேறுபாடுகளையும் எதிர்த்துப் பொதுவாகத் தமிழ்ப் போராளிகள் குரல் கொடுத்தனர்.

சிங்களர் மத்தியிலும் சாதி வேறுபாடுகள் இருந்தன என்றாலும் தமிழர்கள் மத்தியில்தான் அப்பிரச்சினை புரையோடிப்போயிருந்தது. தவிரவும் பெண்கள் பல்வேறு கட்டுத் திட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டியிருந்தது. சாதிரீதியான, பாலினரீதியான பல்வேறு தடைகளை விடுதலைப்புலிகள் தகர்த்தனர். பெருமளவில் பெண்களைத் தங்கள் அணியில் சேர்த்தனர் அவர்கள்.

புலிகளின் வன்முறை அரசோடோ ஒடுக்கும் சமூக அமைப்போடோ மட்டும் நிற்கவில்லை. மற்ற போராளிக் குழுக்களையும் அவர்கள் அழிக்கத் தலைப்பட்டனர். எல்லாக் குழுக்களுமே மற்ற அமைப்புகளை முடக்குவதில் தீவிரம் காட்டின. எல்லோருமே வன்முறையில் ஈடுபட்டனர். வங்கிகளைக் கொள்ளையடித்தனர். வேலை நிறுத்தங்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தனர். பொது நிறுவனங்களுக்குத் தீ வைத்தனர். அரசு அலுவலகங்களைத் தாக்கினர். தங்கள் அரசியல் எதிரிகளைக் கொன்றனர். ஆனால் மற்ற அனைவரையும் தங்கள் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவருவதில் வெற்றிபெற்றதென்னவோ விடுதலைப் புலிகள்தாம்.

மிதவாத அரசியல் தலைவர்களையெல்லாம் அழித்து, காவல் நிலையங்கள்மீதும் ராணுவத்தளங்கள்மீதும் தாக்குதல்கள் நடத்தி, பிரமிப்பு ஏற்படுத்தி 1980களின் மத்தியில் குடாநாட்டின் ஆட்சியாளர்கள் என்ற நிலைக்கு வளர்ந்தனர் அவர்கள்.

கொழும்பிலிருந்த அரசுகள் சில சமயங்களில் தங்கள் வேகத்தை மட்டுப்படுத்தி, சமாதானத்திற்கு இறங்கியும் மற்ற நேரங்களில் கண்மூடித் தனமாக ஒட்டுமொத்தத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மீது கடுமையான தாக்குதல்களைக் கட்டவிழ்த்தும் பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்க முயன்றன.

தமிழர் பகுதிகளில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் சிங்களரே. அவர்களுக்கு முறையான பயிற்சியும் அளிக்கப்படவில்லை. வேற்று நாட்டு ராணுவம் மாதிரிதான் அவர்கள் நடந்துகொண்டனர்.

1981 ஜூன் மாதத்தில் சிங்களர் இருவர் கொல்லப்பட்டதற்கு பதிலடியாக, சிங்களப் பேரினவாதியாகத் தன்னைக் காட்டிக்கொள்வதில் பெரும் மகிழ்ச்சியடைந்த ஊரகத் தொழில் அமைச்சர் சிறில் மாத்யூ தலைமையில் ஒரு ரௌடிக் கும்பல் பிரசித்தி பெற்ற யாழ்ப்பாண நூலகத்தைத் தீக்கிரை யாக்கியது. தமிழரை உலுக்கிய அச்சம்பவம் தமிழர் பண்பாட்டையே அழிக்கும் முயற்சியாகக் கருதப்பட்டது. இரண்டாண்டுகள் கழித்துத் தமிழ்மக்கள் அந்நூலகத்தைப் புதுப்பிக்க முயன்றபோது, மீண்டும் ராணுவம் தாக்கியது. புதிதாகத் திரட்டப்பட்ட புத்தகங்களும் அத்தாக்குதலில் கருகிப் போயின.

1983ஆம் ஆண்டு ஜூலை 24ஆம் நாள் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு கண்ணிவெடித் தாக்குதலில் கொல்லப்பட்ட 13 ராணுவத்தினரின் உடல்களை கொழும்பிற்குக் கொண்டுவந்து அடக்கம் செய்தது. ஒரு ராணுவ முகாமில் மூன்று தமிழ்ப் பெண்கள் மானபங்கப்படுத்தப்பட்டதாகச் செய்திகள் வெளியான சூழலில், அதற்குப் பதிலடியாக, முதல்நாள்தான் யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்த அப்பதின்மூன்று வீரர்களும் பிரபாகரனின் தலைமையிலான விடுதலைப்புலிகளால் கொல்லப்பட்டனர்.

பதிலுக்கு ராணுவத்தினர் அப்பாவித் தமிழர்களைத் தாக்கினர். வீட்டிலிருந்தவர்களையெல்லாம் வெளியே இழுத்துவந்து சுட்டுக்கொன்றனர். அன்று மட்டும் அவ்வாறு யாழ்ப்பாணத்தில் கொல்லப்பட்டவர்கள் 41 பேர். விடுதலைப்புலிகளின் கரங்களில் மடிந்த வீரர்களின் உடல்களைக் கொழும்பிற்கு எடுத்துவந்து பெரும் சுவ ஊர்வலத்திற்கு ஏற்பாடு செய்து அரசு சிங்கள மக்களின் ஆத்திரத்தைத் தூண்டிவிட்டது. விளைவு தமிழர்களுக்கெதிராக மிகப் பெரும் கலவரம். பொறளை கல்லறைக்கு உடல்கள் வரத் தாமதமாகியபோது போலீஸ் வான்கள்மீது கல்வீசியெறிந்து தங்கள் கோபத்தை வெளிப்படுத்தினர் சிங்களர்.

அதன்பிறகு கும்பல் கும்பலாகச் சென்று தமிழர்களைத் தாக்கினர். தடிகள், பெட்ரோல், டயர் சகிதம் பகுதி பகுதியாகச் சென்று கண்ணில் பட்ட தமிழர்களையெல்லாம் தாக்கினர். காரில் சென்றுகொண்டிருந்தவர்களை வழிமறித்தும் வீட்டிற்குள் புகுந்தும் அடித்துக்கொன்றனர் அல்லது டயரைக் கழுத்தில் மாட்டி உயிருடன் எரித்தனர். வர்த்தக நிறுவனங்களும் அலுவலகங்களும் தாக்கப்பட்டன. அன்றைய தினம் ஏதோ ஒரு வகையில் பாதிக்கப்படாத கொழும்புத் தமிழரே இல்லை எனலாம். தங்கள் உயிரைப் பணயம் வைத்துத்தான் நல்லுள்ளம் படைத்த சிங்களர்கள் சில தமிழர்களைக் காப்பாற்ற முடிந்தது. சாலைத்துடுப்புகள் உருவாக்கி, வருவோர் போவோரையெல்லாம் சிங்களக் கும்பல் சோதனை செய்தபோது ராணுவத்தினரும் அவர்களுடன் ஒத்துழைத்தனர். அரைகுறைச் சிங்களம் தெரிந்த தமிழர்கள் கூடத் தப்பமுடியவில்லை. கடினமான சிங்களச் சொற்களைக் கூறிப் புரிகிறதா என்று சோதித்தனர்.

தமிழர்கள் பயணம் செய்த பஸ் ஒன்றிற்குத் தீ வைக்கப்பட்டது. பயணிகள் எவரும் வெளியே வரமுடியாதபடி கதவுகளை அடைத்தது கும்பல். அதில் பயணித்த 20 பேரும் அலறியபடியே உடல் கருகி இறந்தனர் என்று ஒரு நார்வே பெண்மணி கூறியதாக லண்டனிலிருந்து வெளியாகும் டெய்லி டெலிகிராஃப் தெரிவித்தது.

தற்போது ஆஸ்திரேலியாவில் மெல்பர்ன் நகரில் பிரெஞ்சு ஆசிரியை யாகப் பணியாற்றும் ஹெலன் (பெயர் மாற்றப்பட்டிருக்கிறது) எனும் தமிழ்ப் பெண்மணிக்கு அப்போது 17 வயதிருக்கும். பள்ளிக்குப் புறப்படத் தயாராகிக்கொண்டிருந்தார். ஜூலை 25ஆம் நாள் திங்கட்கிழமை அவர்கள் பகுதிக்கும் கலவரம் பரவிவிட்டதாகத் தொலைபேசியில் செய்திவந்தது.

இரவு முழுதும் அட்டேழியம் நடந்திருக்கிறது. ஆனால் அவை குறித்து அரசு எச்செய்தியும் வெளியிடவில்லை. எவரையும் எச்சரிக்கவில்லை. முன்னர் கலவரங்களின்போது நடந்தவற்றை மனத்தில்கொண்டு அப் பெண்ணின் தந்தை, ஓய்வுபெற்ற அரசு அதிகாரி குடும்பத்தினர் அனைவரின் பிறப்புச் சான்றிதழ்கள், பாஸ்போர்ட்டுகள் அனைத்தையும் ஒரு பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டி வீட்டுத் தோட்டத்தில் புதைத்தார்.

ஹெலனை ஒரு சிங்கள நண்பர் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். அவர்கள் கரரில் சென்றபோது, வழியில் ஒரு கும்பல் தமிழ்த் திரையரங்கிற்குத் தீ வைத்துக்கொண்டிருந்தது. பெரிய பெரிய குண்டாந்தடிகளுடனும் கத்திகளுடனும் காணப்பட்ட கும்பல் வெறித்தனமாகக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அழைத்துச் சென்றவரின் மனைவி மிகவும் வேதனையில் ஆழ்ந்திருந்தார். அக்கம்பக்கத்தில் தமிழர்களின் வீடுகளுக்குத் தீ வைக்கப் படுவதைப் பார்த்திருக்கிறார். தடுக்க முடியவில்லை. நான் சிங்களப் பெண் என்று சொல்லிக்கொள்ளவே வெட்கப்படுகிறேன் என்று அலறிக் கொண்டே வீட்டிற்குள் அவர் ஓடியிருக்கிறார். அன்றிரவு அவர்களுடைய வீட்டில் சுட்டிலின் கீழ் ஒளிந்திருந்தார் அந்தத் தமிழ்ச் சிறுமி. சிங்கள வெறியர்களிடமிருந்து அவளைப் பாதுகாக்க அச்சிங்கள நண்பரும் அவரது மனைவியும் என்னென்னவோ சொல்லிச் சமாளிக்க வேண்டியதாயிற்று.

ஆனால் அந்தச் சிறுமி வசித்த பகுதி முழுவதும் நாசமாகியிருந்தது. பல வீடுகள் எரிக்கப்பட்டன. நிலையைக் கட்டுக்குள் கொண்டுவர நிர்வாகம் முயன்றதாகவே தெரியவில்லை. வெறியாட்டத்தில் இறங்கிய கும்பல்கள் வாக்காளர் பட்டியல்களை வைத்திருந்தன. அவற்றிலிருந்து தமிழர் வீடுகளை அடையாளம் கண்டு தாக்கின. அரசிடமிருந்துதானே வாக்காளர் பட்டியல்கள் சென்றிருக்க வேண்டும். அந்த அளவில் கலகத்திற்கெல்லாம் அரசும் உடந்தை என்று பலர் சுட்டிக்காட்டினர்.

ஹெலனின் குடும்பத்தினர், உறவினர் அனைவரும் கொழும்பிலுள்ள ஒரு பெரிய இந்துப் பள்ளியில் தஞ்சம் புகுந்தனர். கலவரத்தால் பாதிக்கப் பட்ட ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்களும் அங்குதான் வந்து சேர்ந்தனர்.

ஜூலை 26, செவ்வாய் பிறந்தபோது ஒரு வழியாகக் கலவரங்கள் ஓய்ந்திருந்தன. அரசு சொல்லவில்லையே ஒழிய, மற்றபடி செய்தி வெளி உலகுக்குக் கசிந்து பல நாளேடுகளில் தலைப்புச் செய்தியாகியது கறுப்பு

ஜூலைச் சம்பவங்கள். பெரும் அவப்பெயர் வந்துவிட்டதை உணர்ந்த அரசு அவசர அவசரமாக வன்முறையைக் கட்டுப்படுத்தும் முயற்சியில் இறங்கியது. ஊரடங்குச் சட்டம் அமலுக்கு வந்தது.

ஹெலன் தன் குடும்பத்தாருடன் மறுநாள் இணைந்தார். வன்முறை ஆங்காங்கே நடந்துகொண்டுதான் இருந்தது. ஜூலை 29 கலவரத்தில் ஈடுபட்ட 15 பேர் கொல்லப்பட்ட பிறகுதான் நிலைமை வழமைக்குத் திரும்பியது போலிருந்தது. ஊரடங்குச் சட்டம் விலக்கப்பட்டது. அரசுப் பேருந்துகளெல்லாம் இயங்கத் தொடங்கின. ஹெலனுடைய தந்தையின் நண்பர்கள் அவர்களுக்காகச் சாப்பாடு கொண்டுவந்தனர்.

நன்றாக இருட்டிய பிறகு ஹெலனின் தந்தை, மாமா இன்னும் வேறு சிலர் தங்கள் வீடுகள் எந்த நிலையில் இருக்கின்றன என்று பார்த்து வருவோம் என்று சிங்கள நண்பர்களுடன் புறப்பட்டனர். ஒரு ராணுவச் சோதனைச்சாவடியில், அங்கிருந்த வீரர்கள் வேனில் எவரேனும் தமிழர்கள் இருக்கின்றனரா என்று கேட்டு, அப்படியானால் வேறு ஒரு திசையில் செல்லுங்கள் என்று திருப்பிவிட்டனர். இதுபோல மூன்றுமுறை நடந்து இறுதியில் அத்தியு பகுதியில் சிக்கிக்கொண்டனர் இந்துப் பள்ளி முகாமி லிருந்து வந்தவர்கள். போக்குவரத்து ஸ்தம்பித்திருந்தது. பயங்கர ஆயுதங்களை ஏந்திய கும்பல் சுற்றிச் சுற்றி வந்து, ஒவ்வொரு காரிலும் வேனிலும் இருக்கும் தமிழர்களை அடையாளம் கண்டு வெளியே இழுத்து, அவர்கள் கழுத்துகளில் டயர்களை மாட்டிக் கொடுத்திவிட்டது. ஹெலனின் தந்தைக்கும் மாமாவிற்கும் அதே கதிதான். உடன் இருந்த சிங்களர்களிடம் திரும்பிப்பார்க்காமல் ஓடிவிடுங்கள், இருந்தால் உங்களுக்குத்தான் ஆபத்து என்று மிரட்டி அவர்களை விரட்டியது அக்கும்பல்.

எல்லாம் ஓய்வதற்கு ஒரு வாரமாகியது. சில இடங்களில் அரசுப் படைகள் அமைதியாக இருந்தன. வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. இன்னும் சில இடங்களில் அவர்களும் வன்முறையில் இறங்கினர்.

அதிபர் ஜெயவர்த்தனவின் மாளிகை இருந்த வீதி வழியே சைக்கிளில் வந்த ஒரு தமிழரைக் கும்பல் ஒன்று மறித்து, தீ வைத்து, அவர் கருகி இறந்தபின் உடலைத் துண்டுதுண்டாக வெட்டிய கோரத்தை டெய்லி டெலிகிராஃப் விவரித்தது.

ஒரு கட்டத்தில் அரசு வன்முறைகளைக் கண்டிக்கத்தான் செய்தது, ஆனால் மிகப் பலவீனமான குரலில், மிக மென்மையாக. சிங்களரின் அத்தகைய வெறியாட்டத்திற்கு முன்னால் எதுவும் செய்யவியலாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார் ஜெயவர்த்தன என்கிறார் தமிழ் வரலாற்றாசிரியர் ஸ்டான்லி தம்பையா.

ஜூலை 28 அன்றுதான் ஜெயவர்த்தன தொலைக்காட்சியில் தோன்றிக் கலவரங்கள் பற்றிப் பேசினார். அப்போதும் தமிழர்களுக்கு ஆறுதலாக எதுவும் அவரால் கூற முடியவில்லை. சம்பவங்களெல்லாம் ஏதோ நகர்ப் புறக் காதையர்களின் கைவரிசை என நினைக்க வேண்டாம். இது ஒரு வெகுஜனச் சிங்கள இயக்கம் என்றார். அவர்களது உணர்வுகளை மதிக்க வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது என்றார்.

யாழ்ப்பாண நூலக எரிப்புக்குத் தலைமை தாங்கிய சிறில் மாத்யூ, சிங்களர் இங்குப் பெரும்பான்மையினர்தாம், அவ்வாறிருப்பதில் என்ன தவறு என்றார் இறுமாப்புடன். கலவரங்களில் சில அமைச்சர்களுக்கும் அரசியல்வாதிகளுக்கும் நேரடிப் பங்கிருந்தது ஆதாரபூர்வமாக நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

மாத்யூ, காமினி திசைநாயகம், அலோசியஸ் முதலாளி உள்ளிட்டோர் தமிழர்மீது தாக்குதல் நடத்த வேண்டிய வசதிகளைச் செய்துகொடுத்தனர். கும்பல்களை ஏவிவிட்டனர்.

அந்த ஒரு வாரக் கலவரங்களில் ஆயிரத்திலிருந்து மூவாயிரம்பேர் வரை கொல்லப்பட்டதாக நம்பப்படுகிறது. ஆனால் அரசோ 300 பேர் தான் இறந்ததாகக் கூறியது. இன்னும் ஆயிரக்கணக்கானோர் காயமுற்றனர். தமிழர் பெண்கள் பாலியல் பலாத்காரத்திற்குள்ளாயினர். வீடுகளும் கடைகளும் சூறையாடப்பட்டன; எரிக்கப்பட்டன. ஆனால் அப்படி எதுவும் நடந்ததாகவே அரசு சொல்லவில்லை. நடந்தவற்றிற்கு வருத்தம் எதுவும் தெரிவிக்கவுமில்லை; பொறுப்பேற்கவுமில்லை.

அச்சம்பவங்கள் தமிழர் மனத்தில் ஆறாப் புண்ணாகிவிட்டது. பல சிங்களர்கள் தங்களினத்தார் இப்படிச் செய்துவிட்டார்களே தடுக்க முடிய வில்லையே என்று குமைந்தனர்; வெட்கப்பட்டனர். தன் மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு மற்றும் நீதி வழங்க வேண்டிய கடமையிலிருந்து வழுவியது அரசு. ஆளும் வர்க்கத்தின் தூண்டுதலில் அரசே வன்முறைகளை அரங்கேற்றியது என்பதுதான் பொதுவான புரிதல்.

கலவரம் வெடிப்பதற்கு இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பு அதிபர் ஜெயவர்த்தன யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழர்கள் பட்டினிகிடந்தால் தனக்குக் கவலையில்லை என்றும், அப்படி ஏதேனும் நடந்தால் சிங்களர் மகிழ்ச்சியடைவார்கள் என்றும் பகிரங்கமாகவே கூறினார்.

அப்போதே அண்டைநாடான இந்தியா அதிர்ச்சியுற்றது. சிங்களர்களைக் கலவரத்திற்குத் தூண்டுகிறார் ஜெயவர்த்தன என்று குறைகூறியது. பல இலங்கைத் தமிழர்களும் இன்னுமொரு தாக்குதல் உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறது என்றுணர்ந்தனர். இனிமேலும் இலங்கையில் தொடர்வது ஆபத்து என ஹெலனின் தந்தை முடிவுசெய்தார். அவரைப் போன்றே பலரும் நினைத்தனர். பல்வேறு துறைகளில் மிளிர்ந்த பல தமிழர்கள் நாட்டைவிட்டு வெளியேறினர். அவர்கள் பின் திரும்பவே இல்லை. ஹெலனின் தந்தையும் மாமனும் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்ட ஒரு சில நாட்களிலேயே ஹெலனின் குடும்பத்தினரும் வெளியேறினர்.

உள்நாட்டுப் போர் துவங்கியது. கறுப்பு ஜூலை அரங்கேற்றப்பட்ட தன் நோக்கம் தமிழர்களை வெளியேற்ற வேண்டும் என்பதுதான் என்றால் அதில் அவர்கள் வெற்றி பெற்றனர். ஆனால் அச்சதிகாரர்கள் எதிர்பாராத விளைவு ஒன்றும் நிகழ்ந்தது. வெளிநாடு சென்ற பலர் பெரும் பொருளீட்டிய தோடு நிற்கவில்லை, இலங்கை அரசுடன் கடுமையாக மோதிய விடுதலைப் புலிகளுக்குத் தாராளமாக நிதி உதவிசெய்தனர். இருபத்தைந்தாண்டுகளுக்கும் மேலாகப் புலிகள் குலைநடுங்கவைக்கும் பல்வேறு தாக்குதல்களை

நிகழ்த்தினர். அரசுமீதும், சிங்களர்மீதும், முஸ்லீம்கள்மீதும். ஆனால் எத்தனை பாதகச் செயல்களை அவர்கள் நிறைவேற்றினாலும் தயங்காமல் அவர்களை ஆதரிக்க முன்வந்தனர் வெளிநாடுகளில் குடியேறிய இலங்கைத் தமிழர்கள். 1983ஐ அவர்களால் மறக்க முடியவில்லை. அதன்பிறகும் மற்ற தமிழர்கள் தொடர்ந்து துன்புறுவதைக் கண்டு அவர்கள் மனம் கொதித்தனர். அதற்கெல்லாம் சரியான பதிலடியைக் கொடுக்கப் புலிகளால்தாம் முடியும் என்று அவர்கள் நினைத்தனர்.

கலவரங்களுக்குப் பிறகு எப்போது வேண்டுமானாலும் இந்தியா இலங்கையில் தலையிடக்கூடும் என்ற நிலை. வன்முறையின் காரணமாக வெளியேறிய லட்சக்கணக்கான தமிழர்கள் தமிழ்நாட்டில் தஞ்சம் புகுந்தனர். தமிழ்நாட்டினரும் அவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்டதைப் பெருங்கொடுமையென நினைத்தனர்.

இந்தியாவோ பெரிய நாடு. சீனத்துடன் மோதியிருக்கிறது. பாகிஸ்தான்னுடன் மோதி பங்களாதேஷ் உருவாகக் காரணமாயிருந்திருக்கிறது. அன்றைய பிரதமர் இந்திரா காந்தியும் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையை அனுதாபத்துடன் அணுகினார். தமிழ்நாடு தனி ஒரு நாடாகவேண்டுமென்ற எண்ணமும் தமிழர் சிலர் மத்தியில் இருந்ததால் மத்திய அரசு தமிழர்களின் உணர்வைப் புறக்கணிக்கிறது என்ற உணர்வு ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்பதிலும் அவர் கவனமாக இருந்தார். தமிழர்களின் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணப்பட வேண்டும், ஆனால் இலங்கை பிளவுபட்டு விடக்கூடாது என அவர் நினைத்தார்.

இலங்கையோ அப்படியான தீர்வெதையும் அளிக்க முன்வரவில்லை. தமிழ்நாட்டிலிருந்து மத்திய அரசிற்கு அழுத்தம் அதிகரித்தது.

அம்மாநில முதலமைச்சர் இந்தியா இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையை ஐக்கிய நாடுகள் அவையில் எழுப்ப வேண்டும் என வற்புறுத்தினார். மகாவம்சக் கதைகளைத் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லி, இந்தியாவிலிருந்து எப்போதுவேண்டுமானாலும் தாக்குதல் நிகழலாம் என்று சிங்களர் மத்தியில் பீதியைப் பரப்பி இந்தியர்கள், தமிழர்கள் எதிரிகள் என்ற எண்ணத்தை உருவாக்கியிருந்தனர் பேரினவாதிகள். அப்படியோர் ஆபத்து நெருங்கிவிட்டதாகத் தோன்றியது.

ஜெயவர்த்தனயே இந்தியா தலையிடக்கூடும் என அஞ்சினார். இந்தியாவின் 'ரா' உளவுத்துறை தமிழகத்திலும் இந்தியாவின் வேறு பகுதிகளிலும் போராளிக்குழுக்களுக்குப் பயிற்சி முகாம்களைத் துவக்கியது. இந்திய ராணுவ அதிகாரிகள் கெரில்லாப் போர்முறையில், நகரப் பகுதிகளில் தாக்குதல்கள் நடத்துவதில், தமிழ் இளைஞர்களுக்குப் பயிற்சி அளித்தனர். தமிழகத்திற்கு அகதிகளாகச் சென்ற பல இளைஞர்கள் போராளிக்குழுக்களில் இணைய முன்வந்தனர். பயிற்சிக்குப் பிறகு இலங்கை திரும்பினர். அத்தகைய குழுக்களுக்கும் இலங்கை ராணுவத்திற்குமிடையே மோதல்கள் தொடர்ந்து நிகழ்ந்தன. அவை தீவிரமாகவும் இருந்தன.

அது ஒரு நீண்ட யுத்தமாகியது. இரு தரப்பிலும் மோசமான தாக்குதல்கள், இழப்புகள், பொருளாதாரநீதியாகவும் அது இலங்கை அரசைப்

பாதித்தது. இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்குமிடையே தமிழர் பிரச்சினை குறித்து உடன்பாடு ஏற்படக்கூடிய வாய்ப்பு நெருங்கிய நேரம் இந்திய ராணுவமே வந்து அமைதியை நிலைநாட்டக்கூடும் என்ற நிலை, அப்போது இலங்கை ராணுவம் சற்று அதிரடியாகப் போராளிகளைத் தாக்கி அவர்களை யாழ்ப்பாண வளைகுடாவிற்குள் தள்ளியது.

போராளிகள் முறியடிக்கப்படக்கூடிய சூழல் உருவானபோது இந்தியா சில கப்பல்களை இலங்கைக்கு அனுப்பியது. இலங்கைக் கடற்படை அவற்றைத் தடுத்து நிறுத்தியபோது, போர் விமானங்களின் அரவணைப்பில் சென்ற இந்தியச் சரக்கு விமானங்கள், விண்ணிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தில் போராளிக்குழுக்களுக்குத் தேவையானவற்றைப் போட்டுவிட்டுத் திரும்பின. கெரில்லாக்களை முற்றிலுமாகத் தோற்கடித்துவிடக்கூடிய வாய்ப்பை இழந்தது இலங்கை ராணுவம்.

இப்பின்னணியில் இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி கொழும்பு வந்தார். இரு நாடுகளுக்குமிடையில் 1987 ஜூலை 29இல் ஒப்பந்தம் ஒன்று கையெழுத்தானது. இந்தியத் துருப்புகள் யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுத்திவைக்கப்படும். போராளிக்குழுக்களிடமிருந்து ஆயுதங்களையெல்லாம் அது பறித்துவிடும். தன் பங்கிற்கு இலங்கை அரசு தமிழர் வாழும் பகுதிகளுக்குச் சில கூடுதல் அதிகாரங்களை வழங்க இசைந்தது. இந்தியா திரும்பும் முன் அவருக்கு 72 கப்பற்படையினர் பங்கேற்ற ஒரு அணிவகுப்பு மரியாதை வழங்கப் பட்டது. அவர் பார்வையிட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது விஜயமுனிகே ரோகண டி சில்வா என்ற இளைஞன் தனது துப்பாக்கியால் ராஜீவின் தலையில் அடிக்க முயன்றான். இந்தியப் பிரதமர் தப்பிவிட்டார்.

(ராஜீவின் தாய், முந்தைய பிரதமர் இந்திரா தனது மெய்க்காவலர்களால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். சிக்கியர்களின் புனிதத் தலமான பொற்கோயிலை இந்திய ராணுவம் தாக்கியதால் கொதித்துப் போயிருந்தனர் அச்சிக்கியக் காவலர்கள்.)

ஜேவிபி பிரச்சாரத்தால் ஈர்க்கப்பட்டு அவ்விளைஞன் ராஜீவ் காந்தியைத் தாக்க முயன்றானா என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் அம் முயற்சி இந்தியத் தலையீடு சிங்களர் மத்தியில் எம்மாதிரியான உணர்வலைகளை எழுப்பியிருந்தது என்பதற்கு ஒரு சாட்சியாகும். தனது உரைகளில் ரோகண விஜயவீரா இந்தியா ஆதிக்கம் பற்றி அடிக்கடிப் பேசியிருக்கிறார்.

இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தை அடுத்து மீண்டும் தீவில் கலவரங்கள். 40 பேர்வரை கொல்லப்பட்டனர். கையெழுத்தான மூன்று வாரத்திற்குள் அமைச்சரவைமீதே தாக்குதல். ஜெயவர்த்தன தலைமையில் அமைச்சரவைக் கூட்டம் நடந்துகொண்டிருந்தபோது நாடாளுமன்றத்தில் உணவு வழங்கும் பிரிவில் இருந்த ஒரு ஊழியர், அவர்கள்மீது இரு கைக்குண்டுகளை வீசினார். இருவர் கொல்லப்பட்டனர். ஆனால் ஜெயவர்த்தனையும் அன்றைய பிரதமர் பிரேமதாசாவும் தப்பிவிட்டனர். கைக்குண்டுத் தாக்குதல் நாடாளுமன்ற ஜனநாயகத்தையே அழிக்கும் முயற்சி என்றார். ஜனதா விழுக்கி பெரமுனாவின் (ஜேவிபி) இரண்டாவது புரட்சி துவங்கியது.

இரண்டாவது புரட்சியின் விளைவாகக் கொல்லப்பட்டவர்கள் அல்லது காணாமல் போனவர்கள் பற்றித் தகவல்கள் அதிகம் கிடைக்கவில்லை. இப்புத்தகத்தில் இணைக்கப்பட்டிருக்கும் பள்ளிப் புகைப்படங்களில் தோன்றும் மாணவர்கள், சிரித்துக்கொண்டிருக்கலாம்; யோசித்துக்கொண்டிருக்கலாம்; நம்பிக்கையுடன் எதிர்காலத்தை நோக்கியிருக்கலாம்; ஆனால் அவர்களுக்கு வரவிருக்கும் பயங்கரங்கள் பற்றி எதுவும் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் கொடுமையான சூழலில் மிக இளம் வயதிலேயே தங்கள் முடிவைச் சந்தித்தனர். சிலர் நீண்ட நாட்கள் சிறையில் வைக்கப்பட்டு, விசாரிக்கப்பட்டு, மெல்ல மெல்ல இறந்தனர். ஆனால் பொதுவாக அவர்களெல்லாம் சுத்தி, துப்பாக்கி, கடப்பாரை இவற்றில் ஏதாவது ஒன்றால் தாக்கப்பட்டு மரித்திருப்பார்கள். இல்லை யெனில் கழுத்தில் டயர் மாட்டப்பட்டுக் கொளுத்தப்பட்டு. உயிரற்ற உடல்கள் மின்கம்பங்களிலிருந்து தொங்கவிடப்பட்டன அல்லது தெருக்களில் வீசப்பட்டன. அல்லது இலங்கையைச் சுற்றுலாப்பயணிகளின் சுவர்க்கமாகச் சித்தரிக்கும் வண்ண வண்ண வழிகாட்டி ஏடுகளில் காணப்படும் கடற்கரைகளில் அவ்வுடல்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன.

துண்டிக்கப்பட்ட தலைகள் தெருவுக்குத் தெரு காட்சிப்பொருளாக வைக்கப்பட்டதுதான் இன்னமும் மோசமாக இருந்தது. லட்சக்கணக்கான சிங்கள இளைஞர்கள் அப்படியொரு கொடுமையான முடிவைச் சந்தித்தனர். அத்தகைய குரூரத்தை மங்கோலியர் படையெடுப்பின்போது அல்லது கிறித்து சகாப்தத்திற்கு முன்னால் நார்ஸ் வீரர்களின் தாக்குதல்களில்தாம் மனித குலம் சந்தித்திருக்கும். அப்படிப்பட்ட சொல்லொணாப் படுகொலைகள்.

1987 - 88 முழுதும் ஆம்னெஸ்டி இண்டர்நேஷனல் எனும் புகழ்மிக்க மனித உரிமை அமைப்பிற்கு இலங்கையில் நடைபெற்று வந்த படுகொலைகள் பற்றி இலங்கையரிடமிருந்தே தகவல்கள் வந்தன. லண்டனின் வாழும் தங்கள் உறவினரைச் சந்திக்க வந்தவர்கள், அங்கு சென்றுவந்த சுற்றுலாப் பயணிகள், பல்வேறு நாடுகளின் தூதுவரக அதிகாரிகள், தொண்டுநிறுவனங்களைச் சார்ந்தவர்கள், மனித உரிமை ஆர்வலர்கள் எனப் பலரும் ஆம்னெஸ்டிக்கு நெஞ்சுபதைக்கும் செய்திகளைத் தெரிவித்தனர்.

1987 ஏப்ரல், மே தொடங்கித் தொடர்ந்து மூன்றாண்டுகள் ஆம்னெஸ்டி இண்டர்நேஷனல் இலங்கை நிலை குறித்துத் தனது கவலையைத் தீவிரமாக வெளிப்படுத்தி வந்தது. பலரும் விபரீதம் நடப்பது குறித்து எச்சரித்தனர். ஆனால் கேட்கத்தான் ஆளில்லை. சோவியத் யூனியன் சிதைந்து கொண்டிருந்த நேரம், ஆஃப்கானிஸ்தானத்திலிருந்து அது வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது, அப்புறம் க்ளாஸ்நாஸ்ட், பெரிஸ்ட்ராய்க்கா, பாலஸ்தீனத்தில் முதல் இண்டிஃபாடா, ஜார்ஜ் புஷ்ஷிற்கும் மைக்கேல் ரூசுகிஸிசிற்கு மிடையே அமெரிக்கத் தேர்தலில் போட்டி என்று மேற்கத்திய உலகின் கவனம் அங்கெல்லாம் சென்று கொண்டிருந்ததால் இலங்கை பற்றி அதிகம் யாரும் கவலைப்படவில்லை.

தப்பித் தவறித் திரும்பினால் அங்கே இந்திய அமைதி காக்கும் படை என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பற்றித்தான் கருத்துகள்

வெளியானதேயொழிய ஜேவிபிக்கும் அரசிற்குமிடையே நடைபெற்றுவந்த குலைநடுங்கவைக்கும் நிகழ்வுகள் பற்றி எவரும் பேசவில்லை.

மாணவர்கள் பலர் அரசின் அத்துமீறல்கள் பற்றிச் சிங்களத்தில் எழுதியதை அப்படியே ஆங்கில எழுத்துகளில் எழுதி லண்டனுக்கு ரகசியமாக அனுப்பினர். ஒவ்வொரு படுகொலையும் எப்படி அரசுக்குறி யது என்பதைப் பற்றி அவர்கள் விவரமாகப் பதிவுசெய்தனர். கடத்தப் பட்டுக் காணாமல் போனவர்கள் பற்றி ஆராயவென இயங்கும் ஐ.நா.வின் செயல் குழுவிற்கும் அத்தகவல்கள் அளிக்கப்பட்டன.

ஜெனிவாவில் இருந்த ஐ.நா. கட்டிடத்தில் குண்டான ஒரு சிங்கள எம்.பி. மனித உரிமை ஆர்வலராகப் புகழ் பெற்றிருந்தவர் ஒருவர் அடிக்கடி வந்துபோனதாகப் பல அதிகாரிகள் நினைவுகூர்வர். ஜெயவர்த்தன அரசிடமிருந்து தப்பி அவ்வப்போது வெளிநாடுகளில் தஞ்சம்புகுந்த அவர் தென்னிலங்கையில் தன் மக்கள்மீது நடத்தப்படும் கொடுமைகளைத் தடுத்து நிறுத்த ஐ.நா. தலையிடவேண்டும் என்பாராம். அவர் வேறு யாருமில்லை இன்றைய அதிபர் மஹிந்த ராஜபக்ஷதான்.

இரண்டாம் முறை கிளர்ந்தெழுந்தபோது ஜேவிபி தயாராகவே இருந்தது. இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் என்பது ஒரு சிறு பொறிதான். சில காலமாகவே அவ்வியக்கம் ஆயத்த வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தது. ரோகண விஜயவீர 1977இல் விடுவிக்கப்பட்டார். பிறகு வன்முறையைத் தான் கைவிடுவதாகவும் உண்மையானதொரு இடதுசாரிக்கட்சியை அமைக்கப் போவதாகவும் அவர் அறிவித்தார். 1982 அதிபர் தேர்தலிலும் போட்டி யிட்டார். அப்போது மிகக் குறைவான வாக்குகளையே பெற்றுப் படுதோல்வி அடைந்தார். அத்தோல்வி அவருக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியைத் தர மூன்று நாட்களுக்கு வீட்டிலேயே முடங்கிக்கிடந்தாராம் ரோகண.

மதச்சார்பின்மையை ரொம்பவும் தூக்கிப்பிடித்ததால்தான் தான் தோற்றுவிட்டதாக நினைத்த அவர், இனியும் தமிழர்களின் சுய நிர்ணய உரிமையை ஆதரிக்கக் கூடாது என முடிவுசெய்தார்.

சிங்கள இன வாதம் பேசிய சுதந்திரக்கட்சியைப் பலவீனப்படுத்தும் நோக்குடனேயே ஜெயவர்த்தன விஜயவீராவை விடுவித்து, தேர்தல் அரசியலுக்குள் வர அவரைச் சம்மதிக்க வைத்திருந்தார். ஓரளவு தன்னுடைய நோக்கில் வெற்றிபெற்றிருந்த ஜெயவர்த்தன, 1983 கலவரங்களைச் சாக்காகவைத்து ஜேவிபியைத் தடைசெய்துவிட்டார். அனைத்து வன்முறைக்கும் அதுவே காரணம் என்றார் அதிபர்.

தடைசெய்துவிட்டதால் அயர்ந்துவிடவில்லை ரோகண விஜயவீரா. ரகசியமாகத் தனது அமைப்பைக் கட்டினார். மூன்று அல்லது 6 உறுப்பினர்கள் கொண்ட குழுக்கள் தென் மற்றும் மத்திய இலங்கை முழுதும் அமைக்கப்பட்டன. கொள்ளைகளில் ஈடுபட்டே நிதி திரட்டியது ஜேவிபி. பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் மத்தியில் மீண்டும் செல்வாக்கை நிலை நிறுத்தியது. முறையாக ஓய்வுபெறாமல் அல்லது அனுமதி இல்லாமல்

ராணுவத்தைவிட்டு வெளியேறிய பலரை வைத்து தனது இயக்கத்தவர்க்குக் காட்டுப்பகுதிகளில் போர்புரிவது எப்படி என்று கற்பிக்கவைத்தார்.

அதேநேரத்தில் ஜெயவர்த்தன அரசும் தனது செல்வாக்கை இழந்து வந்தது. 81இல் 70,000 ஆசிரியர்கள் மற்றும் அரசு ஊழியர்கள் பணி நீக்கம் செய்யப்பட்டது பெரும் அதிருப்தியை உருவாக்கியது. தொகுதிகளைத் தன் வசதிக்கேற்பச் சீரமைத்தும், ஊடகங்கள் மற்றும் நீதித் துறை உள்ளிட்டவையீது கட்டுப்பாடுகள் விதித்தும் மேலும் மேலும் அரசு தன் நம்பகத்தன்மையினை இழந்தது. முன்பு போலவே மூத்த பிக்குகளிடையே இருந்த பூசல்களாலும் அவர்களது ஊழல்களாலும் மனங்கசந்த இளைய குருமாரும் பெரும் எண்ணிக்கையில் ஜேவிபியை ஆதரித்தனர்.

இன்றைய சூழலில் எல்லாமே மோசம், எனவே அனைத்தும் நாசம் செய்யப்படவேண்டும் என்பதே இளம் ஜனதா விழுக்கி பெரமுனா புரட்சியாளர்களின் வேட்கையாக இருந்தது.

1987இன் துவக்கத்தில் ராணுவ முகாம்களின்மீது தாக்குதல் நடத்தி ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றியது ஜேவிபி. அவ்வாண்டின் மத்தியில் கையெழுத்தான இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தை மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். அரசின் செல்வாக்கு மேலும் சரிந்திருக்கும். எனவே இந்நேரத்தில் புரட்சியில் இறங்கலாம் எனக் கணித்தது ஜேவிபி.

ஜூலையில் கையெழுத்தானது ஒப்பந்தம். அப்போதிலிருந்து அவ் வருடம் நவம்பர்வரை, 70க்கும் மேற்பட்ட நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களையும் பல்வேறு கட்சி நிர்வாகிகளையும் கொன்றுதீர்த்தது ஜேவிபி.

அரசு அதிகாரிகள், காவல்துறையினர், ராணுவத்தினர், ஆளும் ஐக்கிய தேசியக்கட்சியின் ஆதரவாளர்கள், அதற்கு நெருக்கமாக இருந்த மூத்த பிக்குகள் என்று பலரும் வீழ்ந்தனர். பொது நிர்வாகத்திலும் ராணுவத்திலும் ஜேவிபி ஆதரவாளர்கள் பலர் இருந்ததால் அதன் செயல்பாடுகள் தடையின்றி நடந்தன. கடையடைப்பு அறிவிக்கும். மீறுவோர், சாதாரணக் கடைக்காரர்கள், அல்லது பேருந்து ஓட்டுநர்கள் என்று பணிக்கு வரும் ஊழியர் என எவராயிருந்தாலும் ஈவிரக்கமில்லாமல் பகிரங்கமாகக் கொல்லப்பட்டனர். அரசு என்னசெய்வதென்று அறியாது விதிர்ந்து நின்றது. அடிக்கடி கடை அடைப்பு. அதன் பரப்பும் விரிவடைந்தது. ஒவ்வொரு கடை அடைப்பும் அரசின் அதிகாரத்தைக் கேள்விக்குறியாக்கியது.

மிதவாதிகளையும் பழைய பாணி இடதுசாரித் தலைவர்களையும் ஜேவிபி கொன்றது. ஜேவிபி கொலைகளைப் பயன்படுத்தி, இரு முக்கியக் கட்சிகளிலும் எதிரிகளை ஒழித்துக் கட்டமுயன்றனர் தலைவர்கள்.

1988இல் இலங்கையின் மிகப் பிரபலத் திரைப்பட நடிகரும் முற்போக்குக் கருத்துகளுடன் இயங்கிய ஒரு புதிய கட்சியின் தலைவருமாக இருந்த விஜய குமாரதுங்கா தன் மனைவி குழந்தைகள் முன் தன் வீட்டு வாசலில் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். அவரது மனைவியும் முன்னாள் பிரதமர் சிறிமாவோவின் மகளுமான சந்திரிகா பின்னாளில் இலங்கைப் பிரதமரானார். அன்றைய பிரதமரும் பின்னர் அதிபராகவும் ஆன பிரேமதாசா

தான் அக்கொலைக்கு உத்தரவிட்டார் என நீதி விசாரணைக் கமிஷன் ஒன்று பின்னர் கூறியது.

தென்பகுதியில் ஜேவிபி அரசுடன் மோதிக்கொண்டிருக்கையில் வட பகுதியில் விடுதலைப்புலிகள் இந்திய அமைதி காக்கும் படையுடன் போரிட்டனர். ஒப்பந்தம் கையெழுத்திடப்பட்ட மறுநாளே, ஜூலை 30 அன்று இந்தியப் படைப் பிரிவொன்று யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தது. மோதல்கள் முற்றிய நேரத்தில் 80,000 இந்திய வீரர்கள் அங்கே நிலை கொண்டனர். சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்றிருந்த சில பிரிவுகளும் அனுப்பப் பட்டன. அவர்கள் அணிந்திருந்த இலச்சினையில் அமைதியைக் குறிக்கும் வகையில் புறா ஒன்றிருக்கும். ஆனால் யாழ்ப்பாண மக்கள் இன்று நினைவுகூரும் இந்தியப் படையினர் தொடர்பான சம்பவம் எதுவுமே அமைதியை உருவாக்குவதாயில்லை.

சுவர்களில் துப்பாக்கிக் குண்டுத்துளைகள், வெளியேறிய மக்கள் இன்னமும் திரும்பாததால் வெறிச்சோடிக் கிடக்கும் பகுதிகள், எரிந்தது போக எஞ்சியிருக்கும் வீடுகள், நசுங்கிய தகரக்கூரை, இப்படிப் பல அக் காலகட்டத்தின் சுவடுகளை இன்னமும் நாம் காணமுடியும். விடுதலைப் புலிகள் கையெழுத்தில்லாமல் தமிழர்களின் அதிகாரம் குறித்து ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டது எவ்வளவு முட்டாள்தனமானது என்பதற்கான சாட்சியங்களாகவும் அக்காட்சிகளை நாம் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

ஒப்பந்தத்தின்படி ஆயுதங்களைப் போராளிக் குழுக்கள் அரசிடம் இந்தியப் படையின் வழியே ஒப்படைக்க வேண்டும். விடுதலைப்புலிகளுக்கோ அப்படிச் செய்ய விருப்பமில்லை. ஒப்பந்தத்தை முறியடிக்கக் காத்திருந்தார்கள். வாய்ப்பும் விரைவிலேயே கிட்டியது. பாக்கு நீரிணை வழியாக ஆயுதங்கடத்த முயன்ற புலிகள் சிலர் கைதுசெய்யப்பட அவர்கள் இயக்கத்தின் வழிப்படி சயனைட் அருந்தி மாண்டனர். உடனேயே சிங்களப் பொதுமக்களைக் கொல்லத் துவங்கினர் விடுதலைப்புலிகள். அமைதி ஒப்பந்தத்தின் பின், இரு சமூகங்களுக்கும் நல்லிணக்கம் ஏற்படுத்தும் வகையில் யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்த பலரும் கொல்லப்பட்டவர்களில் அடக்கம். மொத்தம் 200பேர் அப்போது பலியாயினர். இந்தியப்படைகளுக்கும் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் மோதல் தவிர்க்கவியலாததாயிற்று. அமைதிகாக்கும் படை ஆக்கிரமிப்புப் படையாயிற்று. எல்லா ஆக்கிரமிப்புப் படைகளைப் போன்றே இந்தியப்படையினரும் பொதுமக்கள் வாழும் பகுதிகளமீது குண்டு வீசினர். ஹெலிகாப்டர்களிலிருந்து சுட்டனர், விடுதலைப் புலிகளுக்கு உதவுவதாகச் சந்தேகிக்கப்பட்டோரைக் கைதுசெய்து சித்திரவதை செய்தனர். கொல்லவும் செய்தனர். கைதானவர்கள் காணாமல் போயினர். சுருங்கச் சொல்லின் இலங்கை ராணுவத்தின் வேலையை இந்தியர்கள் செய்தனர். இலங்கை அரசிற்கும் அது வசதியாகப்போயிற்று. ஜேவிபியை ஒடுக்குவதில் தங்கள் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தமுடிந்தது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இலங்கைத் துருப்புகள் ஜேவிபி கலவரம் நிகழ்ந்த பகுதிகளுக்குச் செல்வதற்கு விமானங்கள் கொடுத்துதவியது இந்தியா. தங்கள் சொந்தக் கிராமங்களுக்கே ஜேவிபி புரட்சியை அடக்கப் பல வீரர்கள் அனுப்பிவைக்கப்பட்டனர். அதன் விளைவுகளை எல்லோரும் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது.

செய்தித்தாள்களில் வெளியாகிய அன்றைய செய்திகளும் ஆம்னெஸ்டியின் அறிக்கைகளும் பலவற்றை நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன. போலீசார், ராணுவம், கழுமுகள், பச்சைப்புலிகள், கறுப்புப்பூனைகள் எனப் பல்வேறு பெயர்களில் அரசின் கட்டளைகளை நிறைவேற்றும் கொலைப்படைகள் என்று பட்டாளங்கள் கிராமப்புறங்களை அங்குலம் அங்குலமாக ஆய்ந்து இளைஞர்களை வேட்டையாடின. சில இடங்களில் அடையாளம் காணப் பட்டவர்கள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். சிலரை வன்முறைக் கும்பல்கள் தாக்கிப் பொதுவெளிகளில் கொன்றன, சிலர் காணாமல் போயினர். சிங்களப்பகுதிகள் மீண்டும் அதிர்ச்சியிலும் பீதியிலும் உறைந்தன. மூன்றாண்டுகள் பல்கலைக்கழகங்களே மூடப்பட்டன. இயல்பு வாழ்க்கை ஸ்தம்பித்தது. பொருளாதாரம் பெரும் பின்னடைவைச் சந்தித்தது. ஆனால் கொலைகள் நிற்கவே இல்லை.

1989இல் பிரேமதாசா அதிபரானார். அவர் ஒரு சிங்களப் பேரினவாதி. துட்டகைமுனு - எல்லாளன் மோதல் பற்றி ஒரு நாவலே எழுதியிருந்தார். ஆனால் அவர் அதிபரான பிறகும் ஜேவிபி இயக்கத்தினர் தங்கள் பயங்கர வாதத்தைக் கைவிடவில்லை. அது அவர்களுக்கே வினையாய் முடிந்தது.

இப்போது ராணுவத்திலிருப்போரின் குடும்பங்களைக் கொல்லப் போவதாக எச்சரிக்கை விடுத்தனர். ராணுவத்தினர், ஜேவிபி இயக்கத்தில் சேர்ந்தவர்கள், இரு தரப்பினருமே கிராமப்புறச் சிங்கள விவசாயக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள்தாம். அதைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளாமல், அதுவரை தாங்கள் அடைந்து வந்த வெற்றிப் போதையில், ஜேவிபியினர் தாங்கள் அப்படி மிரட்டிப் பலரை வெளியேற்றி இலங்கை ராணுவத்தைப் பலவீனமாக்கிவிடலாம் என்று கணித்திருக்கலாம். ஆனால் நடந்ததென்ன வெனில் இப்போது ஜேவிபியை ஒடுக்குவதில் ராணுவத்தினர் தீவிரமாக இறங்கினர். அதில் வெற்றியும் கண்டனர். 1990வரை கொலைகள் தொடர்ந்தன. ஆயினும் 1989 ஜூன் வாக்கிலேயே புரட்சி ஒடுக்கப்பட்டுவிட்டது.

மஹிந்த ராஜபக்ச வேட்டையாடப்பட்ட இளைஞர்களுக்காக ஐ.நா. அமைப்புகளில் வாதாடினார். ஆனால் அவரது தம்பி கோத்தாபய, உயர் ராணுவ அதிகாரி சரத் பொன்சேகாவுடன் இணைந்து அவ்வேட்டையில் வேகமாக இறங்கினார். கோத்தாபய கலகத்தை ஒடுக்கிக்கொண்டிருக்கும் போது கம்பஹாவில் ஒரு ராணுவ முகாமுக்குப் பொறுப்பேற்றிருந்தார் பொன்சேகா. அரசுத் துறைகள், பௌத்த ஆலயங்கள், கிராம அளவிலான கொம்பூன் அமைப்புகள், விளையாட்டுப் போட்டிகள், எதுவும் தப்ப வில்லை. பள்ளிகளில் அதிரடியாக நுழைந்து ஒட்டுமொத்தமாக மாணவர்களைப் பிடித்துச் சென்று, வயல்வெளிகளில் கொன்றன கொலைப்படைகள். இறந்த பிறகும் உடல்களைக் கூறுபோட்டனர். ஒரு சம்பவத்தில், எம்பிலிபிட்டியா உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்கள் 53 பேர் கொல்லப்பட்டனர். அவர்களது உடல்கள் ஒருசேரப் புதைக்கப்பட்டன. அவை குறித்தெல்லாம் முறையான விசாரணை நடைபெறவில்லை.

மருத்துவக் கல்லூரி மாணவர் பத்மசிறி த்ரிமாவிதனாவின் உடலைப் பிரேதப் பரிசோதனை செய்தவர்களில் ஒருவர் சக மாணவர் டேவிட். அவர் இப்போது உயர் அரசு அதிகாரி. அம்மூன்றாண்டுக் காலத்தில்

கொல்லப்பட்டவர்கள் குறித்து ஏராளமான தகவல்களைத் திரட்டியிருக்கிறார். ஏன் அப்படிப்பட்ட கொலைகள் நடந்தன என்பதை இன்னமும் தன்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்கிறார் அவர்.

“நாங்கள் பௌத்தர்கள். புத்தரின் ஐந்து தத்துவங்கள் எங்களுக்குச் சிறுவயதிலேயே போதிக்கப்படுகிறது. மற்றவர்களிடம் கருணை காட்ட வேண்டும் என்று சொல்லித்தரப்படுகிறது. ஆனால் பௌத்தர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டவர்கள்தாம் ஒருவரை ஒருவர் அடித்துக் கொன்றனர். அடுத்த வீட்டுக் குழந்தைகளையும் ஈவிரக்கமில்லாமல் கொன்றனர். ஏன் அப்படி நடந்தது?” என வருந்துகிறார் அவர்.

அக்காலகட்டத்தில் சித்திரவதைக்குள்ளான ஹோட்டல் உரிமையாளர் ஒருவரின் மனைவி எவ்வளவு குரூரமாக ஜேவிபி நசுக்கப்பட்டது என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒரு கொலையை நினைவுகூர்கிறார்: அக்கிராமத்திற்கு ராணுவத்தினர் 15 வயது சிறுவனைப் பிடிக்கச் செல்கின்றனர். அவனது தந்தை ஓர் ஆயுர்வேத மருத்துவர். எல்லாச் சிங்களக் கிராமங்களிலும் அத்தகைய மருத்துவர்கள் இருப்பார்கள். அவர்களைக் கிராமத்தினர் மிகவும் மதிப்பார்கள். பல்லாயிரம் ஆண்டுக் கால ஞானத்தின் உறைவிடம் அவர்கள் என்பது சிங்களரின் பொதுவான நம்பிக்கை. அப்படிப்பட்டவரின் மகன் பள்ளி நூலகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகிறான்.

சிங்களப் பத்திரிகையொன்றில், ‘சிறுவனின் கடிதம்’ என்னும் ஒரு பகுதி பலராலும் விரும்பிப் படிக்கப்பட்டது. அக்கடிதப் பாணியில் இலக்கணப் பிழைகளுடன், “அவன் சுவரொட்டிகள் ஒட்டினான், அரசை எதிர்த்தான், அது தவறு” என அச்சிறுவனை நூலகச் சுவரில் கரிக்கட்டையால் எழுதச் சொன்னார்கள்.

சில மணிநேரம் கழித்து அவனே கரியாய்க் கிடந்தான். அவன் கழுத்தில் டயரை மாட்டி, பெட்ரோல் ஊற்றிக் கொளுத்திவிட்டார்கள். “அவர்களுக்கு இரக்கமில்லையா? அவர்களும் அக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தாம். அவர்களுக்கு அவன் வயதில் பிள்ளைகள் இருந்திருக்கலாம். சகோதரர்கள் இருந்திருக்கலாம்... எப்படித் துடிக்கத் துடிக்க அவனைக் கொல்ல அவர்களுக்கு மனம் வந்தது?” என்று தேம்பிக்கொண்டே கேட்டார் கதையைச் சொன்ன அப்பெண்மணி.

1989இல் ரோகண விஜயவீரா அவருக்கே உரித்தான தாடியை மழித்துக் கொண்டிருந்தபோது கண்டியருகே மலையகத்தில் பிடிபட்டார். தேயிலைத் தோட்ட உரிமையாளர் போல அங்கே நடித்துக்கொண்டிருந்தார். அவரது குடும்பத்தினரும் அவருடன் இருந்தனர். ஒரு நாள் முழுவதும் அவர் விசாரிக்கப்பட்ட பிறகு, தனது இயக்கத்தவரிடம் புரட்சியைக் கைவிட்டு ஆயுதங்களை அரசிடம் ஒப்படைக்குமாறு அவர் கோருவது படமாக்கப்பட்டது. ஆனால் அவ்வாறு படமெடுக்கப்பட்ட சில மணி நேரங்களிலேயே அவர் கொழும்பு கால்ஃப் கிளப்பில் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டுக் கிடந்தார். தப்பியோட முயன்றபோது ராணுவ சார்ஜன்ட் அவரைச்

சுட்டதாக அரசு கூறியது. அவரது உடல் பொறளை மயானத்தில் எரியூட்டப் பட்டது. அவ்விடத்தில் விடுதலைப்புலிகளால் கொல்லப்பட்ட ராணுவத் தினரின் உடல்கள் கொண்டுவரப்பட்டபோதுதான் 1983 கலவரம் துவங்கியது என்பதை நாம் இங்கே நோக்கலாம்.

இரண்டாவது ஜேவிபி கலகத்தின்போது 40,000விருந்து 60,000 பேர்வரை கொல்லப்பட்டிருப்பார்கள். அவர்களில் மிக அதிகமானோர் அப்பாவிக்கள். ஜேவிபி இயக்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அல்லது அனுதாபிகள் அல்லது எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் என்ற சந்தேகத்தின்பேரில் கொல்லப் பட்டவர்கள்.

அதிபர் பதவிக்கு வந்த பிரேமதாசா, இந்தியப் படையுடன் போரிட விடுதலைப்புலிகளுக்கு ஆயுதங்களைக் கொடுத்தார். இந்திய அரசின் வலியுறுத்தலால் தனது படையைத் திரும்பப் பெறச் செய்தார்.

இந்தியர்கள் நாடு திரும்பிய பிறகு விடுதலைப்புலிகளை அடக்க என்னவெல்லாம் செய்யமுடியுமோ அவற்றைத் தடையின்றிச் செய்யலாம் என்று கணித்திருப்பார்.

ஆனால் அவருக்குத் தெரியாது விடுதலைப் புலிகள் ஏதோ ஒரு சில துப்பாக்கிகளுடன் அங்குமிங்கும் அலைந்துகொண்டிருந்த இளைஞர்கள் அல்ல. அவர்கள் ஒரு ராணுவமாக வளர்ந்திருந்தார்கள். இந்தியர்களிடம் பெற்ற பயிற்சியை வைத்துக்கொண்டே அவர்களை விரட்டியவர்கள் அவர்கள்.

1991 மே மாதம் ஒரு நாளிரவு தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஸ்ரீபெரும்புதூரில் பிரச்சாரத்திற்கு வந்த முன்னாள் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியின் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்குவதுபோல ஒரு தமிழ்ப் பெண் குனிந்தாள். மாலைகள் அணிந்திருந்த ராஜீவ் அப்பெண்ணைத் தடுத்து எழுப்பக் குனிந்தார். ஆனால் அப்பெண் கும்பிடுவதற்காகக் குனியவில்லை. தான் இடுப்பில் அணிந்திருந்த வெடிமருந்து அடங்கிய பெல்ட்டை இயக்கினார். அந்த பெல்ட்டில் இருந்த இரும்பு உருளைகள் பயங்கரச்சத்தத்துடன் வெடிக்க ராஜீவ்காந்தியும் வேறு 16 பேரும் அக்கணமே மரித்தனர். மனிதவெடிகுண்டு தனுவின் தலை தனியாகத் துண்டிக்கப்பட்டுச் சில அடி தள்ளி விழுந்தது.

தங்கள் குறிக்கோளில் இம்மியளவும் அசைந்து கொடுக்க மறுத்த விடுதலைப்புலிகளுக்குத் தங்கள் வலிமைமீது அசாத்திய நம்பிக்கை. எனவே உலகிலேயே மிகப் பெரிய ஜனநாயக நாட்டின் முக்கியத் தலைவர் களில் ஒருவரை அவர்கள் கொல்லத் துணிந்தனர்.

இது அவர்களது சாகசத்தின் ஓர் உச்சம்தான். உலகின் பல பயங்கர வாத இயக்கங்களுக்கு ஒரு முன்மாதிரியாகவும் அவர்கள் ஆனார்கள். அவர்களது புகழ் வளர்ந்தது. பலர் அவர்களைக் கண்டு நடுங்கினர். ஆயினாலும்கூட ராஜீவ் கொலையில்தான் விடுதலைப் புலிகளின் வீழ்ச்சியும் துவங்கியது.

புலிகளின் புரட்சி

1983 அக்டோபர் 23. லெபனான் தலைநகரமான பேரூட் பன்னாட்டு விமான நிலையம். ஒரு மஞ்சள் நிற ட்ரக் வண்டி மெல்லிய கம்பிவேலியை அறுத்துக்கொண்டு வேகமாக முன்னேறியது. அப்படி நிகழ்க்கூடும் என்று எதிர்பார்க்காத அங்கிருந்த அமெரிக்கக் காவலர்கள், துப்பாக்கிகளில் குண்டுகளை அடைத்து அவ்வாகனத்தின் மீது சுடுவதற்குள் வண்டியை ஓட்டிச் சென்ற நபர் அக்கட்டிடத்தின் மீது மோத ட்ரக் வண்டியில் இருந்த வலிமை வாய்ந்த குண்டுகள் பேரரவத்துடன் வெடிக்க அந்நாலு மாடிக் கட்டிடம் தரையிலிருந்து பெயர்ந்து வானத்தில் அப்படியே தூக்கி எறியப்பட்டது. கான்கிரீட் தூண்களே எஞ்சி நின்றன.

241 அமெரிக்க வீரர்கள் அச்சம்பவத்தில் கொல்லப்பட்டனர். அவர்கள் உடல்களை மீட்கச் சென்றவர்கள் மீதுகூட அண்மையிலிருந்த வேறொரு கட்டிடத்திலிருந்து சுட்டனர்.

இரண்டாம் உலகப்போரில் ஐவோ ஜிமா தீவை ஜப்பானியரிடமிருந்து கைப்பற்றியபோது அமெரிக்கா ஒரே நாளில் 2000க்கும் மேற்பட்ட வீரர்களை இழந்தது. அதற்கடுத்து ஒரே நாளில் மிக அதிமான வீரர்களை அது இழந்தது பேரூட் விமான நிலையத் தற்கொலைத் தாக்குதலில்தான்.

அதற்கு ஆறு மாதங்கள் முன்புதான் அமெரிக்க தூதுவரகத்தின் மீது நிகழ்ந்த ஒரு தற்கொலைத் தாக்குதலில் 60 பேர் கொல்லப்பட்டனர். அதிபர் ரொனால்ட் ரீகன் நாங்கள் பயங்கரவாதிகளுக்குப் பயந்து ஓடப்போவதில்லை. பன்னாட்டு ஒப்பந்தப்படி லெபனானில் அமெரிக்கா தன் கடமையைச் செய்யும் என்று முழங்கினார்.

விமானநிலையத் தகர்ப்பிற்குப் பிறகும் ரீகன் வீரத்தோடுதான் பேசினார். ஆனால் விரைவிலேயே அங்கிருந்து அமெரிக்க வீரர்கள் விலக்கிக்கொள்ளப்பட்டனர். முதலில் அவர்களெல்லாம் கடலில் நிறுத்தப்பட்ட கப்பலில்தான் இருந்தார்கள். ஆனால் நான்கே மாதங்களில் அமெரிக்கத் துருப்புகளும் நாடு திரும்பின. தன் லட்சியத் திற்காக உயிரைத் தியாகம் செய்யத் தயாராக இருந்த நபர் பல்வேறு

உயர் ரக ஆயுதங்களுடன் இருந்த துருப்புகளைக் கொன்றார். உலகிலேயே அனைத்துவித நவீன ரக கருவிகளைத் தன்வசம் வைத்திருந்த, வீரர்களுக்குச் சரியான பயிற்சி கொடுப்பதில் அதிக அக்கறை காட்டிய ஒரு நாட்டை உலக அளவில் அவமானப்படுத்திவிட்டார் அந்த வாகன ஓட்டி. முக்கியமாக அவர் லெபனானில் அரசியல் மாற்றத்திற்கு வழிவகுத்தார்.

மற்ற தீவிரவாதக் குழுக்களும் தற்கொலைத் தாக்குதலின் பயனைப் புரிந்துகொண்டனர். 1987ஆம் ஆண்டு ஜூலை 5ஆம் நாள் மாலை இருள் கவிந்த நேரம், யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் உள்ள நெல்லியடியில் இலங்கை ராணுவத்தினர் தங்கியிருந்த ஒரு பள்ளிக்கட்டிடத்தின் மீது வெடிமருந்துகள் கொண்ட வாகனம் ஒன்று மோதியதில் கட்டிடம் தகர்ந்தது. 12 வீரர்கள் மரணமடைந்தனர்.

அத்துடன் முடியவில்லை. அருகில் நிலைகொண்டிருந்த விடுதலைப் புலிகள் தொடர்ந்து அந்த ராணுவ முகாம்மீது சுட்டனர். மொத்தம் 40 பேர் அத்தாக்குதலில் பலியாயினர்.

வாகனத்தை ஓட்டியவர் வள்ளிபுனம் வசந்தன். புனை பெயர் காப்டன் மில்லர். தனி ஈழத்திற்காகத் தன் உயிரை மாய்த்துக்கொண்ட அவர் முதல் கரும்புலியாகக் கருதப்படுகிறார். புலிகள் அமைப்பில் போற்றப்பட்ட வீரர்களில் அவருக்கே முதல் இடம்.

தற்கொலைப் படைக்கும் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தில் தனியோர் இடம் அளிக்கப்பட்டது. அவர்கள் அனைவரும் இயக்கத்தலைவர் வேலுப் பிள்ளை பிரபாகரனுக்கு என்றென்றும் விசுவாசமாக இருப்பதாகச் சூளுரைத் தனர். அவர்கள் பல துணிகரச் செயல்களை நிகழ்த்திக்காட்டினர். அவர்களது தாக்குதல்கள் உலக அளவில் பிரமிப்பை ஏற்படுத்தியது எனலாம்.

பிரபாகரன் செய்த முதற்கொலை சற்றுச் சாதாரணமானதுதான். 1975ஆம் ஆண்டு ஜூலை 27 ஆம் நாள் ஓர் ஆலயத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த யாழ்ப்பாண மேயரைத் துருப்பிடித்த ரிவால்வரால் சுட்டார். குண்டுகள்கூட வீட்டிலே தயாரிக்கப்பட்டவைதாம்.

கொல்லப்பட்ட ஆல்ஃப்ரெட் துரையப்பாவை இனத் துரோகியாகப் பல தமிழ்ப் போராளிகள் பார்த்தனர். அவர் சிறிமாவோவால் மேயராக்கப் பட்டவர்.

அப்போது பிரபாகரனுக்கு வயது 21தான். ஆனால் அதற்கு நான்காண்டு களுக்கு முன்பே தனி ஈழப் போராட்டத்தை எப்படி நடத்துவது என்பது பற்றித் தீவிரமாக யோசித்தவராம் அவர்.

துரையப்பா கொலைக்குப் பிறகு கைதாகாமல் இருப்பதற்காக பிரபாகரன் தலைமறைவு வாழ்க்கை வாழத் தொடங்கினார். அதே நேரம் பலரும் அவரைப் பற்றி அறியத் தொடங்கினர். அரசிடமிருந்து, போலீசிடமிருந்து, ராணுவத்திடமிருந்து பிடிபடாமல் தொடர்ந்து அவர் தப்பியது பற்றி மற்ற தமிழர்கள் சிலிர்த்துப்போயினர்.

அச்சம், கோபம், கையறு நிலை இவையெல்லாம் பிரபாகரனின் போக்கைத் தீர்மானித்ததென்றால், அவர் இளைஞர்களைப் பெருமளவில்

வென்றெடுக்க முடிந்ததற்குக் காரணம் அவர்களும் அத்தகைய உணர்வுகளைப் பகிர்ந்துகொண்டதுதான்.

1956 மற்றும் 1958இல் கலவரங்கள், தொடர்ந்து தமிழர் பகுதிகளில் சிங்களரின் குடியேற்றம், தமிழர்களுக்கெதிரான அரசின் போக்கு, சிங்களம் மட்டுமே நாட்டின் அதிகாரபூர்வ மொழி. இவையெல்லாம் தமிழர்கள் மத்தியில் கடும் அதிருப்தியை உருவாக்கியிருந்தன. 70களின் முற்பகுதியில், சிறிமாவோவின் இரண்டாவது ஆட்சியில், சிங்களம் ஒரே நிர்வாக மொழியாகிவிட்டது. தமிழர்களுக்குச் சிங்களம் தெரியாது. கற்றுக்கொள்ளவும் விரும்பவில்லை. அதுவரை நிர்வாக மொழியாகவிருந்த ஆங்கிலத்தில் தேர்ச்சிபெற்ற தமிழர்கள் அரசு இயந்திரத்தில் முக்கியப் பொறுப்புகளை வகிக்கமுடிந்தது. ஏற்கெனவே விடுதலைக்குப் பிறகு சிங்களரின் நலனையே போற்றிவந்த அரசுகளால் அரசுப்பணிகளில் தமிழர்களின் விகிதாச்சாரம் குறைந்திருந்த நிலையில் முற்றிலுமாகச் சிங்களம் என்றானது தமிழர்களுக்கு மேலும் ஒரு பின்னடைவாக அமைந்தது.

அன்றாட வாழ்க்கையிலும் பல்வேறு நடைமுறைச் சிக்கல்கள். நிலப் பத்திரங்கள், பாஸ்போர்ட், பல்கலைக்கழகப் பட்டங்கள், வரிச் சான்றிதழ் இப்படி எல்லாமே சிங்களத்தில். இந்நிலையில் மேலும் இரு சிங்கள ஆதரவு நடவடிக்கைகள் அவ்விரு சமூகங்களுக்கிடையிலான பிளவை அதிகப்படுத்தியது மட்டுமல்ல, அதன் பிறகு ஒட்டுமொத்தத் தமிழர்களுமே சிங்கள அரசு தங்கள் நலனுக்கு எதிரானது என்று எண்ணத் துவங்கினர். அத்தகையதொரு சூழலில்தான் ஆயுதமேந்திய போராளிக் குழுக்கள் துவங்கின.

முன்னர் குறிப்பிட்டதைப் போலத் தரப்படுத்தல் திட்டத்தின்கீழ் சில பட்டப் படிப்புகளில் சேரத் தமிழ் மாணவர்கள் சிங்களரைவிட அதிக மதிப்பெண்கள் பெறவேண்டும் என்ற விதி பெருமளவிலான எதிர்ப்பைக் கிளப்பியது. வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனும் ஆர்ப்பாட்டங்களில் கலந்துகொண்டார். பின் தங்கிய பகுதியினருக்கு உதவ அத்தகைய கொள்கைகள் தேவை என்று வாதிட்டது அரசு. அரசு நிர்வாகத்தில் பணிபுரியும் வாய்ப்புகள் வெகுவாகக் குறைந்திருந்த நிலையில், தரப்படுத்தல் மற்ற பல துறைகளிலும் தங்கள் வாய்ப்புகளைக் குறைக்கும் என அஞ்சினர் தமிழர்கள்.

அதைவிடப் பெரிய அடி சிறிமாவோ அறிமுகப்படுத்திய புதிய அரசியலமைப்புச் சட்டம்தான். அரசின் மதம் பௌத்தம் என்று அது அறிவித்தது. புதிய கொடி பௌத்தச் சின்னத்தை உள்ளடக்கியது.

பொதுவாகச் சரிந்து வந்த பொருளாதாரம், அதனால் அருகிய வேலைவாய்ப்புகள், முத்தாய்ப்பாக ஜேவிபி புரட்சி இவையெல்லாம் தமிழர்களின் கவலையை அதிகரித்தன. 1972இன் பிற்பகுதியில் தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக்கூட்டணி தனி ஈழக்கோரிக்கையை முன்வைத்தது. முதல் முதலாகத் தமிழர்கள் பிரிந்துபோவதே தங்களுக்குத் தீர்வு என்று எண்ணத் துவங்கியது அப்போதுதான்.

தனி ஈழ முழுக்கம் இளைஞர்களைப் பெரிதும் ஈர்த்தது. ஆனால் அவர்கள் சமூகப் பெரியவர்களைப் போல் அரசை எதிர்ப்பதுடன், தனி

நாடு கோருவதுடன் நிற்கவில்லை. இலங்கை அரசியலில் பங்குபெறுவதே தேவையற்றது என நினைக்கத் துவங்கினர். அது மிகவும் ஆபத்தான விளைவுகளை உருவாக்க இருந்தது.

1972இல் புதிய தமிழ்ப் புலிகள் என்ற அமைப்பு உருவானது. அவர்கள் முற்காலத் தமிழ்ச் சோழ மன்னர்களின் புலிச் சின்னத்தைத் தங்கள் இலச்சினையாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டனர்.

கிறித்துவ சகாப்தத்தின் தொடக்கக் காலங்களில் தென்னிந்தியாவில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர் சோழர்கள். அவர்கள் அடிக்கடி இலங்கைமீதும் படையெடுத்தனர்.

வேறு பல போராளிக் குழுக்களும் பெருகத் தொடங்கின. அவர்களுக்கும் போர்ப் பயிற்சி பெற்றவர்கள் அல்ல. கோபம், துணிச்சல் இவற்றின் விளைவாய்க் களத்தில் இறங்கினர், அவ்வளவுதான்.

அடுத்த பத்தாண்டுகளில் இக்குழுக்கள் தங்கள் யுத்திகளைச் செழுமைப் படுத்திக்கொண்டனர். பொதுவாகக் கொள்ளைகளில் இறங்கியே ஆயுதங்கள் வாங்குவதற்கான நிதியைத் திரட்டினர். அதே நேரம் அவர்கள் தனி ஈழத்திற்கான கருத்தியலையும் உருவாக்கிக்கொண்டனர். தமிழர் நலனுக் கெதிராக இருப்பதாக அவர்கள் கருதியவர்களைக் கொன்றனர். அவ்வாறு கொல்லப்பட்டவர்களில் பலர் காவல் துறையில் பணியாற்றிய தமிழர்கள்.

போராளிகளின் வன்முறை தங்களுக்கு உவப்பானதல்ல. என்றாலும் தங்களை ஒடுக்கும், தங்கள் உரிமைகளை மறுக்கும் இலங்கை அரசை எதிர்கொள்ள இத்தகைய அழுத்தங்கள் தேவைதான் என்றாிதியில் பொது மக்களும் சமூகத்தலைவர்களும் சிந்திக்கத் தொடங்கினர். போராளிகளைப் பொடியன்கள் என்று அரவணைத்துக்கொண்டனர். நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் அவர்களுக்குப் பல்வேறு உதவிகளை வழங்கினர். ஒரு கட்டத்தில் அவர்களே களத்தில் இறங்கவும் செய்தனர். விடுதலைப்புலிகளின் முடிவு வரை அத்தகைய நெருக்கமானதொரு தொடர்பு நீடித்தது.

போராளிக் குழுக்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் உருவான அதே நேரத்தில் லண்டனில் நிறுவப்பட்ட ஈழப் புரட்சிகர மாணவர்கள் அமைப்பு (ஈரோஸ்), புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் மத்தியில் தீவிரமாகப் பிரச்சாரம் செய்து நிதி திரட்டியது. மார்க்சியச் சிந்தனையை ஏற்றுக்கொண்ட அக்குழு, இலங்கையிலிருந்து தப்பி வரும் தமிழ் இளைஞர்களுக்கு லண்டனிலும் மற்ற பகுதிகளிலும் வேலை வாங்கிக் கொடுத்துத் தனது செல்வாக்கைப் பெருக்கியது.

நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மத்தியில், செய்தியாளர்கள் மத்தியில் என்று பல்வேறு தரப்பினருடனும் தொடர்பேற்படுத்திக்கொண்டு ஈழத் தமிழரின் அவலங்கள் பற்றி உலகறியச் செய்தது ஈரோஸ்.

இலங்கையிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்படும் தேயிலையை வாங்காதீர்கள் என்று பிரச்சாரம் செய்தது.

லண்டனில் அலுவலகங்கள் வைத்திருந்த பல்வேறு புரட்சிகரக் குழுக்களுடனும் தொடர்பேற்படுத்திக்கொண்டு, அரசுகளுக்குத் தெரியாமல்

நிதிப் பரிமாற்றம்செய்யும் நுணுக்கங்களைக் கற்றது. புலம்பெயர்ந்தோரிடம் திரட்டப்பட்ட நிதியிலிருந்து ஆயுதங்கள் வாங்கி இலங்கைப் போராளிகளுக்கு அனுப்பிவைத்தது. அதனுடைய செயல்பாடுகளுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் பல்லாண்டுகள் திணறியது இலங்கை அரசு.

ஈரோஸின் முயற்சிகளின் விளைவாய்த் தமிழர் போராட்டத்திற்குச் சிங்கள நவீனக் காலனிய ஆதிக்கத்திற்கெதிரானது என்ற கருத்தியல் வடிவம் கிடைத்தது. அப்பரிமாணம் பிரபாகரனுக்கு மிகவும் உதவியது. அவர் செயல்வீரர். தர்க்கங்களிலெல்லாம் அவருக்கு ஈடுபாடில்லை. அறிவு ஜீவிகளெல்லாம் கோழைகள் என்கூட அவர் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் ஈரோஸ் உருவாக்கிய கருத்தியல் அடிப்படைகளைப் பயன்படுத்தவேண்டிய தேவையும் அவருக்கிருந்தது.

சென்னையில் அவர் தஞ்சம் புகுந்திருந்த காலக்கட்டத்தில், 1979ஆம் ஆண்டு பிரபாகரன் ஆண்டன் பாலசிங்கத்தைச் சந்தித்தார். பாலசிங்கம் லண்டனிலிருந்து இயங்கிய ஒரு பத்திரிகையாளர், மார்க்சிஸ்ட். சென்னைச் சந்திப்பு ஒரு நெருக்கமான, ஆழமான நட்பு உருவாக அடித்தளமிட்டது. பாலசிங்கம் 2006இல் இறக்கும்வரை அவர்களது நெருக்கம் நீடித்தது. இலங்கை அரசுடன் நடந்த பல்வேறு பேச்சுவார்த்தைகளில் புலிகள் இயக்கத்தின் சார்பாகப் பாலசிங்கம்தான் கலந்துகொண்டார்.

தனது இயக்கத்திற்குத் தெளிவானதொரு சித்தாந்தத்தை உருவாக்கி, தனது நடவடிக்கைகளுக்குத் தர்க்கரீதியான நியாயத்தைக் கற்பிக்கப் பாலசிங்கத்தால் முடியும் எனப் பிரபாகரன் உணர்ந்துகொண்டார். அதே போலப் பாலசிங்கமும் தனது சிந்தனைகளுக்குச் செயல்வடிவம் கொடுக்கும் ஆற்றலும் அர்ப்பணிப்பும் உடையவர் இளைஞர் பிரபாகரன் என்று நினைத்தார்.

பழைமையில் ஊறியிருந்த தமிழ்ச் சமூகத்தின் தளைகளை அறுத்தால் தான் சுய நிர்ணய உரிமைக்கான போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லமுடியும் என்ற நிலையில், அத்தகையதொரு புரட்சிக்கு சோஷலிசச் சிந்தனைகள் அடிப்படைத் தேவையாயிற்று.

மிகக் கடுமையாக இருந்த சாதிய முறைகளை விடுதலைப்புலிகள் நிராகரித்தனர். தாழ்த்தப்பட்ட சாதி ஒன்றைச் சேர்ந்த வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் தன்னிகரில்லாத் தலைவர் எனப் புகழப்பட்டார். என்றாலுங்கூட அவரது இயக்கத்திற்குத் தேவைப்பட்ட அதிகார அடுக்கு மிக இறுக்கமானதாக அமைந்தது. பெண்கள், சிறுவர்கள் உள்ளிட்ட ஓட்டு மொத்த இலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகமும் விடுதலைப்புலிகளின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது. பெண்கள் தற்கொலைப்படை வீரர்களானார்கள். சிறுவர்கள் புலிகளின் தாக்குதலில் முக்கியப் பங்குவகித்தனர்.

விடுதலைப்போராட்டத்தில் குதித்ததன் விளைவாய் ஒரு வகையில் பழைமைவாதச் சமூகத் தளைகளைப் பெண்கள் அறுத்தெறிய முடிந்த தெனலாம். கறுப்பு ஜூலைக் கலவரங்களுக்குப் பின்னர் விடுதலைப்

போராட்டம் தீவிரமடைந்த நிலையில் புலிகள் இயக்கத்தில் 20இலிருந்து 30 சத வீரர்கள் பெண்களாயிருந்தனர்.

அவர்கள் வழமையாக உடுத்தும் புடவையிலிருந்து கறுப்பு பாண்ட், கட்டம் போட்ட சட்டை சகிதம் வலம் வந்தனர். நகைகளுக்குப் பதிலாகக் கழுத்தில் சயனைட் குப்பி அணிந்தனர். நீண்டமுடியைக் குறைத்துக் கொண்டனர் அல்லது இறுக்கமாக முடிந்துகொண்டனர். ஆண் வீரர்களைப் போலவே அவர்களும் சிகரெட், மது, போதைப் பொருள்களை உபயோகிப்பதில்லை என்றும் பாலியல் உறவில் ஈடுபடமாட்டோம் என்றும் காதல்வயப்பட மாட்டோம் என்றும் சூளுரைத்தனர்.

பல தலைமுறைகளாகத் தாயாக அல்லது வெறும் இல்லத்தரசியாக மட்டும் பார்க்கப்பட்ட இலங்கைத் தமிழ்ப் பெண்கள் தனி ஈழத்திற்காகத் தங்கள் உயிரை மாய்த்துகொண்டனர். அப்படியோர் வியத்தகு மாற்றம் ஒட்டுமொத்தச் சமூகமும் முடிவில்லாத ஒரு பெரும் போராட்டத்தில் இறங்கிவிட்டதைப் போன்றதொரு பிரமையை ஏற்படுத்தியது.

ஆனால் போராட்டம், உயிர்த்தியாகம் இவற்றிற்கப்பால் விடுதலைப்புலிகளின் ஆட்சியில் பெண் உண்மையிலேயே விடுதலை பெற்றுவிட்டாளெனக் கூறமுடியாது. அவளது வாழ்வு குறித்து முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் அவளுக்கில்லை. ஒன்று அவள் போரிட்டுத் தன் உயிரை இழக்கலாம் அல்லது தன் குழந்தைகள் களத்தில் மடிவதைக்கண்டு வேதனைப்படலாம். இதுதான் விடுதலைப் போரால் பெண்கள் நிலையில் ஏற்பட்ட மாற்றம் என்கிறார் ஒரு தமிழ்ப் பெண்.

காசாவில் நடப்பதைப் போலவே விடுதலைப்புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த பகுதிகளில் ஏறத்தாழ அனைத்துச் சிறுவர் சிறுமியரும் ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் விடுதலைப்போரில் ஈடுபடவேண்டிய கட்டாயம்.

காசாவில் பள்ளிப் பாடப்புத்தகங்களின் அட்டையில் அச்சிடப்பட்ட படங்களிலிருந்து 'காசம்' ராக்கெட் பற்றிச் சிறுவர்கள் அறிந்துகொண்டனர். தங்களது வீரம் மிக்க போராட்டம் குறித்த பாடல்களைப் பாடினர். பொதுமக்கள் வாழும் பகுதியிலிருந்து இஸ்ரேல்மீது ஏவுகணைகளை வீசுவதற்கு உதவினர். இஸ்ரேல் திருப்பித் தாக்கும்போது சிறுவர்களும் மடிந்தனர்.

இலங்கை அரசின் படைகளால் சுற்றிவளைக்கப்பட்ட விடுதலைப்புலிகளும் சிறுவர்களைத் தங்கள் போராட்டத்திற்கு ஈர்ப்பதில் கணிசமான வெற்றிகண்டனர். அநாதை இல்லங்கள்கூடக் கருத்தியல் பிரச்சாரத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டன. இல்லத்துச் சிறுவர்களின் நாள் ஈழப்போராட்டத்தில் உயிர் நீத்த, அதாவது இலங்கை அரசால் கொல்லப்பட்ட தங்களது பெற்றோருக்கு அஞ்சலி செலுத்துவதுடன் தான் துவங்கியது. அத்தகைய விடுதிகளில் ஒன்றான செஞ்சோலை இல்லம் இலங்கை ராணுவத்தின் குண்டுவிச்சிலிருந்து தப்பிக்க முடியவில்லை.

விடுதலைப்புலிகள் தமிழ்ச் சமூகத்தைத் தங்களது முழுக்கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்க முயன்றதற்கு அவர்கள் சிறுவர்களை நடத்திய விதமே

சாட்சி. வலுக்கட்டாயமாகச் சிறுவர்களைத் தங்கள் படையில் சேர்த்ததன் விளைவாய்ச் சிறுவர்களும் அவர்கள் குடும்பங்களும் அனுபவித்த கொடுமைகளைச் சொற்களில் வடிக்கவியலாது.

1980களிலும் 90களிலும் பல்வேறு காரணங்களால் இளைஞர்கள் விடுதலைப்புலிகளால் ஈர்க்கப்பட்டனர். அப்போது விடுதலைப்புலிகளுக்கு என்று தனிக்கவர்ச்சி இருந்தது. அவர்களிடம் நிறைய நிதி ஆதாரமுமிருந்தது. கறுப்பு ஜூலை பற்றிக் கேள்விப்பட்டவர்கள், சிங்களப் பேரின வாத்ததால் மனங்கொதித்தவர்கள், எதிர்காலமே இருண்டுவிட்ட சூழலில் பிரபாகரனின் பின்னால் அணிதிரண்டனர்.

விடுதலைப்புலிகள் படையில் சேர்ந்தால் கிடைக்கக்கூடிய கோகா கோலா, அவர்களது சீருடை, தமிழர் பெருமை பற்றி முழங்கக்கூடிய வாய்ப்புகள் இவையெல்லாம் அடித்தட்டுக் குடும்ப இளைஞர்களைப் புலிகள் பக்கம் உந்தியது.

இலங்கை அரசு தாக்குதல்களில் பெற்றோரை இழந்து அநாதையானவர்கள், பழிவாங்கத் துடித்தவர்கள் என்று பலரும் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தில் இணைய முன்வந்தனர்.

90களின் இறுதியில் அமைதிப் பேச்சுவார்த்தைகள் தோல்வியுற்று, வடகிழக்கில் தமிழர்கள் வாழ்ந்த பகுதிகள் ஏறத்தாழ முழுவதுமாகவே விடுதலைப்புலிகளின் ஆதிக்கத்தின்கீழ் வந்தபோது அவர்கள் தங்கள் விருப்பம்போல் பலரையும் கொன்றுதீர்த்தனர். அந்நேரத்திலும் சிறுவர்களைக் கணிசமான அளவில் தங்கள் படையில் சேர்த்துவந்தனர். ஆனால் முன்போல் தாங்களாகவே விரும்பி இளைஞர்கள் சேர முன்வரவில்லை. இயக்கத்தின் அட்டோழியங்கள் கூடக்கூட அதன் மீதான கவர்ச்சியும் குறைந்தது.

மறுபடி மறுபடி பழந்தமிழ்க் கதைகளைக் கூறி, புறநானூற்று வீரம் பேசி, வருந்தி வருந்தி அழைத்தும் மானம் காக்க, மண்ணைக் காக்கக் குடும்பத்திற்கொரு பிள்ளை என்றெல்லாம் பிரச்சாரம் செய்தும் தாங்களாக முன்வருவோரின் எண்ணிக்கை வீழத் தொடங்கியது.

பிரச்சாரம் வேலை செய்யாதபோது மிரட்டத் தொடங்கினர். தோழர்கள் உங்கள் வீடுகளுக்கு நேரடியாக வருவார்கள் என்று அறிவிப்பு வரும். பின்னால் வீடுகளின் முன்னால் ட்ராக்டர்கள் நிற்கும். பெற்றோர்களிடம் கேட்பார்கள். தங்கள் பிள்ளைகளை அனுப்ப மறுப்போரைப் பனைமட்டையால் சுளீர் சுளீரென அடிப்பார்கள். அவர்களது அலறலைக்கேட்டு ஓடிவரும் சிறுவர்களை வண்டியில் ஏறுமாறு கட்டளையிடுவார்கள். மறுப்பவர்கள் அடித்து இழுத்துச் செல்லப்பட்டனர்.

பலராலும் மதிக்கப்படும் தொண்டு நிறுவனமான மனித உரிமைகளுக்கான பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் அமைப்பு 2001-3இல் 5,000 சிறுவர்களைத் தங்கள் படையில் விடுதலைப்புலிகள் சேர்த்தனர் எனக் கூறுகிறது. பொய் சொல்லி, ஏமாற்றி, மிரட்டி, அடித்து உதைத்து, இப்படிப் பலவழிகளிலும் பலவந்தப்படுத்தித்தான் அவர்கள் சேர்க்கப்பட்டனர் என்கிறது அவ்வமைப்பு. ஒரு கட்டத்தில் மிரட்டுவதையும் கைவிட்டுச்

சிறுவர்களைக் கடத்திச் செல்லத் துவங்கினர். பள்ளிக்குச் செல்லும்போதோ வீடு திரும்பும்போதோ வழிமறித்து அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். இக் கட்டத்திலும் இடையறாத பிரச்சாரம், வன்னிக் குடும்பங்கள்மீது பல்வேறு வழிகளில் அழுத்தங்கள் கொடுக்கப்பட்டு வந்தன. அப்படிப்பட்ட சூழலில் நேரடியாக வற்புறுத்தப்படாமல் வந்தவர்களும் சிலர் இருந்தனர். எப்படியும் எவரும் தப்பமுடியவில்லை. அக்காலகட்டத்தில் 16 வயது தமிழ் இளைஞனாக இருப்பது கொடுஞ்சாபம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஒன்று விடுதலைப்புலிகள் எப்படியேனும் அவர்களைத் தங்கள் பக்கம் இழுக்க முயன்றனர் அல்லது இலங்கை அரசு அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் எதிர்கால விடுதலைப்புலியாகப் பார்த்துப் பல்வேறு வழிகளில் அவர்களை இம்சித்தது.

1977 ஆகஸ்டில் ஜெயவர்த்தன பதவியேற்ற ஒரு மாதத்திலேயே மீண்டு மொரு கலவரம். நூற்றுக்கணக்கான தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர். அரசியல் தலைவர்கள் எப்படி அதிக அதிகாரங்களை வாதாடிப் பெறும் முயற்சியில் இறங்கியபோது, இளைஞர்கள் போராட்டத்தில் இறங்கினர். 1978இல் அனைத்துப் போராளிக் குழுக்களும் தடைசெய்யப்பட்டன.

அந்நேரம்வரை இலங்கை அரசின் கட்டுப்பாட்டில்தான் குடாநாட்டுப் பிராந்தியம் இருந்தது. ஆங்காங்கே சில தாக்குதல்கள், சில கொள்ளைகள், சில கொலைகள். சில கொலைகளுக்குப் பின்னால் பிரபாகரன் இருந்தார். இரு வங்கிக்கொள்ளைகளிலும் அவர் ஈடுபட்டிருந்தார். சில சமயங்களில் கொலைகள் பெரும்பாலான தமிழர்களுக்கு அதிர்ச்சியை அளித்தன.

1977க்கும் 1983 ஜூனுக்கும் இடையே போராளிக் குழுக்களால் மொத்தம் 19 தாக்குதல்களைத்தான் நிகழ்த்த முடிந்தது. இறந்தது 31 போலீசாரும் ராணுவத்தினரும். கலகத்தை அடக்குவது அந்நேரம்வரை போலீசாரின் கரங்களில்தான் இருந்தது.

போராளிக் குழுக்களின் தாக்குதல்கள் அதிகமானதும் பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தை ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன நிறைவேற்றினார். அது ஒரு கடுமையான அடக்குமுறைச்சட்டம்.

ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன அரசின் அணுகுமுறையில் குறிப்பிடத்தகுந்த மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட நேரம் அது. பண்டாரநாயக்க காலத்தில் மேற்கொள்ளப் பட்ட தமிழர்களுக்கெதிரான சில நடவடிக்கைகளை ஜே.ஆர். நிறுத்தினார். அதிகாரப் பரவல் என்று கூறி மாவட்ட வளர்ச்சி மையங்களை ஏற்படுத்தினார். போதிய நிதி வசதி இல்லாமல் அவை இயங்காது போயின என்பது வேறு.

ஆனால் போராளிக் குழுக்கள் அத்தகைய முயற்சிகளால் அமைதியடையவில்லை. தங்கள் தாக்குதல்களை மேலும் உக்கிரப்படுத்தினர். விளைவு பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம்.

ஜே.ஆர். கொண்டு வந்தபோது இரண்டு வருடங்களுக்கு என்று சொல்லப்பட்டது. ஆனால் தொடர்ந்து நீட்டிக்கப்பட்டு இன்றுவரை

அது நடைமுறையில் இருக்கிறது. சட்டம் ராணுவத்திற்கும் காவல் துறைக்கும் அதிக அதிகாரங்களைக் கொடுத்தது. அதை வைத்துக்கொண்டு கண்முடித்தனமாகச் சந்தேகப்படுவோரையெல்லாம் கைதுசெய்து, சித்தரவதைசெய்ய, இலங்கை அரசின் மீது எஞ்சியிருந்த நம்பிக்கையையும் தமிழ் மக்கள் இழந்தனர். இளைஞர்கள் தமிழகத்தில் தஞ்சம் புகுந்தனர். 1982 டிசம்பர் வாக்கில் அரசுப் படைகள் கட்டவிழ்த்துவிட்ட வன்முறை மேலும் தீவிரமடைந்து, அதற்கு முன் தமிழ்மக்கள் சந்தித்திராத அளவை எட்டியது.

அவ்வாறு அரசுப் பயங்கரவாதம் புதிய உச்சத்தைத் தொடும்வரையிலும் போராளிக் குழுக்களெல்லாம் பெரிய அளவிலான ஆதரவைப் பெற்றிருந்ததாகச் சொல்லமுடியாது. புலிகள், ஈரோஸ், டெலோ, ப்ளாட், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் எனப் பல்வேறு குழுக்கள் இயங்கினாலும் அவற்றிலெல்லாம் மிகச் சில இளைஞர்களே பங்கேற்றனர். ஒரு கட்டத்தில் 30 குழுக்கள் செயல்பட்டதாகக் கணக்கிடப்படுகிறது. அவர்களுக்குள் ஒற்றுமை இல்லை. எப்போதும் மோதிக்கொண்டேயிருந்தனர். இணைவார்கள், விவாதிப்பார்கள், மோதிக்கொள்வார்கள், பிரிவார்கள், புதிய அமைப்பு உருவாகும், இப்படிச் சென்றது அவர்கள் கதை. யார் வலிமையானவர், யாருக்குச் செல்வாக்கு அதிகம் இருக்கிறது என்பதை நிரூபிப்பதில் போட்டி. அதில் கொலைகள் நிகழ்ந்தன. எதிரிகளாக அவர்கள் கணித்தவர்களை, மிதவாத அரசியல்வாதிகளை என்று பலரைக் கொன்றனர்.

80களின் இறுதியில் பல குழுக்கள் விடுதலைப்புலி இயக்கத்துடன் இணைந்தன. அப்படியும் புலிகளை எதிர்க்க விரும்பிய சிலர் கொழும்பில் நிலைகொண்டு, நாடாளுமன்ற அரசியலிலும் ஈடுபட்டு அரசின் ஆதரவுடன் ராணுவப்படைகளை உருவாக்கித் தமிழர் பகுதிகளில் விடுதலைப்புலிகளுடன் மோத முயன்றனர்.

உலகில் எங்குமே போராளிக் குழுக்கள் பிளவுபடுவதைத் தடுக்க முடிந்ததில்லை. ஆனால் இறுதியில் பிரபாகரனின் ஈவிரக்கமற்ற அணுகுமுறையின் காரணமாகத் தமிழர் பகுதிகளில் அவர்களை எதிர்க்க எவருமே இல்லை என்ற சூழல் உருவானது.

ஏதோ ஆத்திரப்பட்ட ஒரு சிலரின் எதிர்ப்பாக இருந்த போராட்டம் கறுப்பு ஜூலைக்குப் பின் தமிழ்ச் சமூக மையநீரோட்டமானது. தமிழர்களைத் திருப்திப்படுத்தும் வகையில், அவர்களது அச்சங்களைப் போக்கும் வகையில் எதையும் செய்யாமல் அதிபர் ஜே.ஆர். பிரச்சினைகளை இன்னமும் கூர்மைப்படுத்தினார். நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் நாட்டைத் துண்டாடமாட்டோம். ஒன்றுபட்ட இலங்கையில் எங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது என உறுதிமொழி ஒன்றை ஏற்க வேண்டும் எனக் கட்டாயப்படுத்தும் சட்டத் திருத்தத்தைக் கொண்டுவந்தார்.

தமிழர் ஐக்கியக் கூட்டணியைச் சேர்ந்த 16 எம்.பிக்களும் நாடாளுமன்றத்திலிருந்து விலகினர். இப்போது கறுப்பு ஜூலை தமிழர்கள்மீது தொடுத்த ஒரு யுத்தமாகவே பார்க்கப்பட்டது. எப்படியும் அதனால் தமிழர்களைக் காக்க முடியவில்லை அல்லது அது காக்க விரும்பவில்லை.

கலவரத்திற்குப் பின்னால் ஏறத்தாழ ஒரு லட்சம் தமிழர்கள் பாக்கு நீரிணையைக் கடந்து தமிழ்நாட்டில் தஞ்சம் புகுந்தனர். இதனிடையே இந்திய உளவுத் துறை இலங்கைக்கு எதிராக ஆயுதமேந்தத் தயாராயிருந்த இளைஞர்களுக்குப் பல்வேறு போர்ப் பயிற்சிகளை அளிக்க ஏற்பாடு செய்தது. 1983 செப்டம்பரில் அதற்கான முகாம் வட இந்திய மாநிலமான உத்தரப்பிரதேசத்தில் உருவாக்கப்பட்டது. அப்போது தொடங்கி மூன்றாண்டு கள் இந்தியப் படையினர் 15,000 இளைஞர்களுக்கு அவ்வாறு பயிற்சி அளித்ததாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது.

நேரடித்தாக்குதல், மறைந்திருந்து தாக்கும் கெரில்லாப் போர்முறை, பீரங்கிகள் பயன்படுத்துதல், வெடிமருந்துவைத்துத் தகர்த்தல், கடல்வழி யாகச் சென்று தாக்குதல் நடத்துதல் உள்ளிட்ட பல்வேறு யுக்திகள் இலங்கைத் தமிழ் இளைஞர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டன. அவர்களுக்கு நவீன ஆயுதங்களும் வெடிமருந்தும் வழங்கப்பட்டன. அவை ரகசியமாக யாழ்ப்பாணத்திற்குப் படகுகளில் ஏற்றிச் செல்லப்பட்டன. இலங்கை அரசை எதிர்கொள்ளப் போராளிக் குழுக்கள் தயாரானார்கள்.

இலங்கை அரசு கறுப்பு ஜூலைக் கலவரங்களுக்காக அரைகுறையாக மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டது. அதைத் தாண்டித் தமிழர்களின், குறிப் பாகத் தென்பகுதியில் சிங்களர் மத்தியில் வாழ்ந்தோரின் அச்சங்களைப் போக்கும் வகையில் நீதிவிசாரணை போன்ற நடவடிக்கைகளில் அது இறங்கவில்லை. மாறாக பிரிவினை கோருபவர்கள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் களாக இருக்கமுடியாது என்று சட்டத்திருத்தம் கொண்டுவந்ததால் தமிழர்கள் தேர்தல் அரசியலில் பங்கு பெறும் வழியும் அடைக்கப்பட்டது.

சிங்களர் மத்தியில் வாழவேண்டியிருந்தவர்கள் தங்கள் தனித் தமிழ் அடையாளங்களை மறைத்துக்கொள்ளத் துவங்கினர். தமிழ்ப் பெண்கள் இந்து மரபுப்படி குங்குமம் இட்டுக்கொள்வதைத் தவிர்த்தனர். சிங்களப் பேரினவாதத்திற்கும் ஆயுதமேந்திக் களத்தில் இறங்கிவிட்ட தமிழ்த் தேசிய சக்திகளுக்குமிடையே சிக்கித் தவித்த தமிழர் பலர் மேலைநாடு களில் தஞ்சம் புக வழிதேடினர்.

1980களின் மத்தியில் யாழ்ப்பாண குடாநாட்டில் எங்குத் திரும்பி னாலும் சிங்கள ராணுவத்தினரே என்ற நிலை உருவாயிற்று. போராளிக் குழுக்களை அடக்கவென்று மேலும் மேலும் வீரர்களை அனுப்பிவைத்தது அரசு. அவர்களும் வேற்று நாட்டுப் படையினரைப் போல் நடந்து கொண்டனர்.

இருமுறை ஜேவிபி புரட்சி நடந்திருந்தும், புரட்சியாளர்களை அடக்க ஜெட் ரகப் போர் விமானங்கள் பயன்படுத்தியிருந்தும், 80கள் வரையிலும் முப்படைகளை இலங்கை சிறிய அளவிலேயே வைத்திருந்தது. அதற்கு ஒரு காரணம் அதிகமாக வலிமை பெற்றுவிட்டால் ராணுவப்புரட்சி ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று தொடர்ந்து வந்த அரசுகள் அஞ்சின என்பது தான். 1962இல் அத்தகைய ஒரு முயற்சி நடைபெற்றது. அதன் பின்னர் எல்லோருமே எச்சரிக்கையாயிருந்தனர்.

அதே நேரம் ஆயுதங்கள் இறக்குமதி செய்யப்படத்தான் செய்தன. பண்டாரநாயக்க அரசு சீனா, சோவியத் யூனியன் மற்றும் யுகோஸ்லாவியாவிலிருந்தும், ஜெயவர்த்தன அரசு அமெரிக்காவிலிருந்தும் ஆயுதங்களை வாங்கினர். ஆனால் தமிழ்ப் போராளிக் குழுக்களை எதிர்கொள்ள அவையெல்லாம் போதுமானதாக இல்லை. படைகள் பயணம் செய்யக்கூடப் போதிய வாகனவசதி இல்லை. பஸ்களில் செல்லவேண்டியிருந்தது.

ஏறத்தாழ 11,000 பேர் ராணுவத்தில் இருந்தனர். அவர்களில் மிகச் சிலரே சிங்களரல்லாதவர்கள். பல்வேறு காரணங்களினால் படையினர் உற்சாகமின்றி இருந்தனர். சம்பளம் குறைவு, ஊழல் அதிகம், போதிய தளவாடங்களில்லை. வாங்கப்படும் தளவாடங்களும் மோதல் முனைகளில் இருக்கும் வீரர்களைச் சென்றடைவதில் ஏகப்பட்ட சிக்கல்கள், ஒரே அரசியல் குறுக்கீடு, எனவே பதவி உயர்வெல்லாம் தகுதிவாய்ந்தவருக்குச் செல்வதில்லை. நீண்ட அனுபவம் பெற்றவர்கள் ஒதுக்கப்பட்டார்கள். அரசியல்வாதிகளைக் கைக்குள் போட்டுக்கொள்ள முடிந்தவர்கள் மேலும் முன்னேறினர். இப்படி எத்தனையோ.

அதிபர் ஜெயவர்த்தனையைச் சந்தித்தபின் ஒரு விமர்சகர் எழுதினார், சொல்லிக்கொள்ளும்படியான அளவில் தன்னிடம் ராணுவம் இல்லை என்ற பிரக்ஞையே அவருக்கில்லை. ஆயுதங்கள் இருக்கலாம். அதற்குப் பயிற்சிகூட அளிக்கப்படலாம். ஆனால் போரிடும் வேகம் அவ்வீரர்களிடம் இல்லை. அப்படிப்பட்ட ஓர் படைதான் தங்கள் வீடுகளை, குடும்பங்களை, எல்லைகளைக் காக்க, எதிரிகளை வெற்றிகொள்ளும். இழைக்கப் பட்ட அநீதிகளுக்குப் பதிலடிகொடுப்போம் என்று சூளுரைத்துக் களமிறங்கி, கட்டுப்பாட்டுடன் இயங்கிய நெஞ்சுரமிக்கத் தமிழ்ப் போராளிகளுடன் மோதவேண்டியிருந்தது.

பல்வேறு போதாமைகளால் பாதிக்கப்பட்ட ராணுவத்தினர், ஈவிரக்கமில்லாமல், முரட்டுத்தனமாக நடந்துகொண்டு எதிரிகளை அடக்க முயன்றனர். அத்தகைய அணுகுமுறை இறுதிவரை தொடர்ந்தது. கறுப்பு ஜூலைக்குப் பிறகு, எங்காவது போராளிக் குழுக்கள் தாக்குவார்கள். ஓரிரண்டு ராணுவத்தினர் கொல்லப்படுவார்கள். சம்பவ இடத்திற்கு ஒரு பெரும் படை வந்து சேரும். அப்பகுதியில் வசிக்கும் பொதுமக்களை விசாரிப்பார்கள். உங்கள் மத்தியில்தானே அவர்கள் ஒளிந்திருக்கிறார்கள் என்று கேட்டு மிரட்டுவார்கள். அவர்கள் மத்தியில்தான், அவர்களுக்குத் தெரியும்தான், ஆனால் ஏதாவது தகவலைக் கொடுத்தால் பின் வரும் விளைவுகளை யார் சந்திப்பது? எனவே மௌனம் சாதிப்பார்கள் மக்கள். அவ்வளவுதான் தங்கள் ஆத்திரத்தைப் பொதுமக்கள்மீது காட்டுவார்கள் ராணுவத்தினர். வீடுகளுக்குத் தீ வைப்பார்கள், அப்பாவிகளை அடித்து உதைப்பார்கள். பெண்களைப் பாலியல் பலாத்காரத்திற்கு உட்படுத்துவார்கள்.

ஏதாவது குண்டுவெடிப்பு நிகழ்ந்தால் அதன்பிறகு கண்ணில் பட்டவர்களுையெல்லாம் சுடுவார்கள். அதற்குப் போராளிகள் பதிலடி, இன்னமும் கடுமையான எதிர்விளைவுகள். இப்படியே நிலை தொடர்ந்து மோசமடைந்தது. அதன் பிறகு ஜேவிபி புரட்சியின்போது நடந்ததைப் போலவே

ஒட்டுமொத்தமாகப் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர். அப்படியெல்லாம் செய்ததால் விடுதலைப்புலிகளின் கரங்களே வலுப்படுத்தப்பெற்றன என்பதை அரசு உணரவேயில்லை.

1984இல் கறுப்பு ஜூலைக் கலவரங்களின் முதலாண்டு நிறைவுநாளைக் குறிக்கும்வகையில் துக்கம் அனுஷ்டிக்குமாறு மக்களைக் கேட்டுக்கொண்டது தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணி. அன்று ஒரு நாள் உண்ணாநோன்பு மேற்கொண்டு, இறைவனைத் தொழவேண்டும் என்பதுதான் கூட்டணித் தலைமையின் திட்டம். ஆனால் தலைவர்கள் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தபோது 200 பேர்கூட அவர்களுக்கு ஆதரவாகத் திரளவில்லை. மாறாகப் பெருங்கூட்டம் ஒன்று அவர்களுக்கெதிராக முழக்கங்கள் எழுப்பியது. உண்ணாவிரத்திற்கான காலம் முடிந்துவிட்டது. இனிப் போராளிக் குழுக்கள் நம் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வார்கள் என்றனர் கொதித்துப்போயிருந்த மக்கள்.

கூட்டணியின் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் தோல்வியுற்றது. ஆனால் போராளிக் குழுக்கள் இணைந்து இரண்டு நாள் கடைஅடைப்புக்கு அழைப்பு விடுத்தபோது யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி, இன்னும் வட மற்றும் கிழக்கு நகரங்கள் ஸ்தம்பித்தன.

1984இல்தான் முதன்முதலாக யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்த சிங்களர் ஒருவரின் கட்டடம் தகர்க்கப்பட்டது. அவ்வாண்டு நவம்பர் 30ஆம் நாளன்று முல்லைத்தீவில் இரு சிங்களக் குடியிருப்புகள்மீது விடுதலைப் புலிகள் தாக்குதல் நிகழ்த்தினர். ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் என்று 62 பேர் அப்போது கொல்லப்பட்டனர். ஒரு வகையில் அந்நேரத்தில் ராணுவம் கட்டவிழ்த்துவிட்டிருந்த வன்முறைக்குப் பதிலடியாகவும் அத் தாக்குதல்களைக் கொள்ளலாம். தவிரவும் தமிழர்களின் தாயகத்தில் ஆக்கிரமித்ததற்காகச் சிங்களருக்கு விடுதலைப்புலிகள் கற்றுக்கொடுத்த பாடம் என்றும் கூறலாம். எப்படியோ பெரிய அளவில் சிங்களப் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டது அப்போதுதான்.

அதற்கு முன்பு போராளிக் குழுக்களின் வன்முறையில் அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்டது அவர்கள் எதிரிகளாகக் கருதிய மற்றைய தமிழர்களே. இப்போது சிங்கள இனமே எங்கள் எதிரி என்ற முறையில் தாக்குதல் நிகழ்த்தப்பட்டது. இன்னும் பல வரவிருந்தன. பதிலுக்குப் பல மடங்கு மூர்க்கமாக ராணுவம் தமிழர்களைத் தாக்கியதைச் சுட்டிக்காட்டித் தனது குடிமக்களைக் கொன்றொழிக்கிறது இலங்கை அரசு எனப் பிரச்சாரம் செய்தனர் விடுதலைப்புலிகள்.

பிரபாகரன் வல்வெட்டித்துறை என்னும் கடற்கரையோரக் கிராமத்தில் 1954இல் பிறந்தார். மனிதர்களையும் பொருட்களையும் இந்தியாவிற்குக் கடத்திச் செல்வதில் திறமைசாலிகள் என்று அக்குடாநாட்டுக் கிராம மக்கள் பெயர் பெற்றிருந்தனர்.

பிரபாகரன் கரையார் சாதியைச் சேர்ந்தவர். அவர்கள் மீன்பிடிக்கும் இனம். ஆனால் தந்தை கீழ்மட்ட அரசு அதிகாரி. உயர்சாதி வெள்ளாளர்

ஆதிக்கத்தைத் துணிச்சலுடன் எதிர்கொண்டவர்கள் கரையார்கள். பிரபாகரன் 'தன்னேரில்லாத் தலைவரானபோது' கரையார் இனமும் தமிழர் சாதி அடுக்கில் சற்று உயர்ந்தது எனலாம்.

மிக இளம் வயதிலேயே பிரபாகரன் உடற்பயிற்சியில் அக்கறை காட்டிவந்தார். அது பின்னாளில் போராட்ட வாழ்க்கையில் கைகொடுத்தது. சுண்டுவில்லால் கற்களை வீசுவது, பிறகு வெடிகுண்டு தயாரிப்பது, அதே போல அடிதடிச் சம்பவங்கள் நிறையக் காணப்படும் வேதாளன் சித்திரக்கதைகளைப் படிப்பது இப்படிச் சுழிந்தது அவர் வாழ்க்கை. அவர் விரும்பிப் பார்த்ததுகூட வன்முறை நிறைந்த க்ளின்ட் ஈஸ்ட்வுட் நடித்த திரைப்படங்களைத்தாம். தனி ஒருவனாக ஈஸ்ட்வுட் அப்படங்களில் எதிரிகளை வெல்லுவார். இதெல்லாம் அவரது மனநிலை பற்றி நமக்குச் சில செய்திகளைச் சொல்லுகின்றன.

போராளியான பிறகு அவர் தனது வீட்டில் தங்குவதே இல்லை. ஒரு கட்டத்தில், நான் எனது பெற்றோரைப்பார்த்தே 10 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன என்று கூறினார். மக்களுக்கான போராட்டத்தில் இறங்கிய பிறகு சொந்த வாழ்க்கைக்கு எங்கே நேரம்?

பிரபாகரன் இறுதிவரை ஒரு புதிராகத்தான் பலருக்கு இருந்தார். அவரைச் சந்திப்பதும் எளிதாக இல்லை. ஆனால் அவர் அப்படிப் பிடி படாத, எளிதில் அணுகமுடியாத நபராக இருந்ததும் பலர் அவரை வியப்புடன், பிரமிப்புடன் பார்க்க வைத்தது. ஒரு பெரும் நிலப்பரப்பைத் தன் கட்டுப்பாட்டில் அவர் வைத்திருந்த நிலையில், தனிநாடு கிடைத்து விட்டதைப் போன்ற பிரமை வேறு. இப்படியாக ஒவ்வொரு ஆண்டும் நவம்பர் இறுதியில் அவர் வானொலியில் மக்களுக்கு விடுக்கும் செய்திக்குக் கூடுதல் முக்கியத்துவம் கிடைத்தது.

விடுதலைப்புலிகளின் வளர்ச்சியையும் வீழ்ச்சியையும் சரிவர ஆராயப் பிரபாகரன் சிந்தனை ஓட்டங்களை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியம் என்பது உண்மைதான். ஆனால் அவ்வாறு தெரிந்துகொள்வதோ எளிதல்ல. மிக இளம்வயதிலேயே, தேடப்படும் குற்றவாளியாக அறிவிக்கப் பட்ட அக்காலக்கட்டத்திலிருந்தே அவர் மிக ரகசியமாகச் செயல்பட்டு வந்தார். அப்படித் தேடப்பட்டதில் தான் பெருமை அடைந்ததாக அவர் ஒரு பேட்டியில் கூறியிருக்கிறார். பிரபலமான பல போராளிக்குழுத் தலைவர்கள், பயங்கரவாதிகள், கொள்ளைக்காரர்கள், தாதாக்கள் அனைவருக்குமிடையே இருக்கும் ஒற்றுமை இதுதான். தங்கள் லட்சியங்களை, நோக்கங்களை நிறைவேற்றியே தீருவது என்ற விடாப்பிடியான உறுதி, அதே நேரம் மிக ரகசியமாகச் செயல்படுவது.

அவர்கள் மற்றவர்களைப்போன்று சாதாரண வாழ்க்கையும் உறவுகளையும் நிராகரிக்கின்றனர். அச்சமென்பதும் இருப்பதில்லை. வாழ்விற்கு ஒருவித ஸ்திரத்தன்மையை அளிக்கும் சமூகப் பாதுகாப்பு இவர்களுக்குக் கிடைக்காததும் அவர்கள் போக்கைத் தீர்மானிக்கிறது. தவிரவும் பிரபாகரனைப் பொறுத்தவரை அவர் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்தவராயிருந்ததால், சமூகக்கட்டுக்களை உடைப்பதும் அவருக்கு மிக அவசியமாயிற்று.

அப்படி உடைத்தால் அவரது படை மேலும் வலிமைபெற உதவும். தனது தலைமைக்கான அங்கீகாரம் கிடைக்கும் என்று அவர் உணர்ந்திருந்தார்.

பின் நாட்களில் அவ்வப்போது தனது தளபதிகளை, புலம்பெயர்ந்த பிரமுகர்களை, பல்வேறு அரசுகளின் தூதரக அதிகாரிகளைச் சந்தித்து வந்தார் பிரபாகரன்.

சற்றுக் குட்டையாக, பருமனாக இருப்பார். அதிகம் பேசமாட்டார் என்கின்றனர் அவரைச் சந்தித்தவர்கள். இறுதியில் அவரை வீழ்த்திய கோத்தாபய போலவே பிரபாகரனும் குரூரத்திற்குப் பெயர்போனவர். விதியின் தூதன் தான் என்று அவர் நம்பினார் எனக் கொள்ளலாம். அந்த அளவில் எவ்விதச் சமரசமுமின்றித் தனது லட்சியங்களை நிறைவேற்றுவதில் உறுதியாயிருந்தார் அவர்.

1970களின் தொடக்கத்திலேயே அவர் முடிவுசெய்துவிட்டார் எக் காரணங்கொண்டும் இலங்கை அரசை நம்பமுடியாது என்று. எனவே தனி ஈழமே தமிழர் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு என்று நினைத்தார். அதனால் தான் இலங்கை அரசு பல சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தியும் எவ்வித உடன்பாடும் எட்டப்படவில்லை.

அவருடைய தன்னம்பிக்கை மற்றும் நினைத்ததைச் சாதித்தே தீருவது என்ற விடாப்பிடியான உறுதி இவற்றிற்குப் பின்னால் வன்முறைமீது அவருக்கிருந்த நம்பிக்கையையும் நம்மால் பார்க்க முடிகிறது.

சற்றும் தயங்காமல் கொலைக்களத்திற்கு இளைஞர்களை அனுப்பு வார். எதிரிகளாகக் காண்போரை அழிக்கப் பெண் தற்கொலைப் படையினரை ஏவுவார். ஆனால் அவரது லட்சியம் எல்லாவற்றையும் நியாயப் படுத்தியது. தமிழீழத்திற்கான போரில் எந்த அளவு வேண்டுமானாலும் செல்லலாம். எத்தனை தியாகங்களையும் செய்யலாம்.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிலவிய இறுக்கமான சாதிக்கட்டுப்பாடுகள் போராட்டத்தின் விளைவாய்த் தகர்ந்ததென்றால் அதைப்போலவே கொலை, தற்கொலை குறித்த மதிப்பீடுகளும் மாறின. அதுவரை அம்மக்கள் சந்தித்திராத வன்முறைகளை நிகழ்த்த இளைஞர்கள் பணிக்கப்பட்டனர். ஒவ்வொரு கொலையும் தற்கொலையும் விடுதலைப் போராட்டக் காவியத்தின் ஒரு பகுதியாயிற்று. நீளக் கல்லறைகளும் பெருகின. உயிரிழந்தோரின் நினைவு எல்லோராலும் போற்றப்பட்டது.

கொலை கொள்ளை புரியும் மாஃபியா கும்பல்களின் தலைவர்கள் தங்களுக்காக வேலை செய்வோர்மீது தனியோர் அக்கறை காட்டுவார்கள், அதே நேரம் தங்களுக்கு மிகவும் விசுவாசமாக இருக்க வேண்டும் என வற்புறுத்துவார்கள். அதைப் போலத்தான் தனது எல்லைக்குள் வாழ்ந்த எவரது தலையெழுத்தையும் நிர்ணயிக்கக்கூடிய அதிகாரம் படைத்த பிரபாகரன் தன்னியக்கத்தில் இருப்போர் தனது நேரடிக் கண்காணிப்பில் இருக்க வேண்டும் என்பதில் உறுதியாயிருந்தார்.

தொடக்கத்தில் மிகச் சிலரே இருந்த அவ்வியக்கம் ஆல்போல் தழைத்துப் பெரியதோர் ராணுவமாக உருவான நிலையிலும், முறையாகத் திட்டமிடுதல்,

கட்டுப்பாடு, ரகசியம் காப்பது இவை புலிகளின் சிறப்பு முத்திரையாக இருந்தது.

ஆனாலும் இறுதியில் அவர் தோல்வியைத்தான் தழுவினார். அவருடைய நண்பர்களும் எதிரிகளும் அவர் போர்க்களத் தந்திரங்களில் மிகத் திறமைசாலி, அவருக்கு ஈடு இணையே இல்லை என்றெல்லாம் கூறினர்.

இறுதிக்கட்டத்தில் அவர் புரிந்த பல தவறுகள் அத்தகைய மதிப்பீடு மிகையே என்று நமக்குக் காட்டுகின்றன. விடுதலைப்புலிகள் முற்றிலுமாக அழிக்கப்பட்டார்கள். தமிழீழக் கனவும் தகர்ந்தது. அவரது எழுச்சியும் சரி, வீழ்ச்சியும் சரி, இரண்டுமே நமக்கு வியப்பையூட்டும். இரண்டுமே கண்மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் நிகழ்ந்ததுபோலத் தோன்றும்.

பாலஸ்தீனியப் போராளிகளிடமிருந்து தமிழ்ப் போராளிகள் கெரில்லாப் போர்முறையின் பல்வேறு அம்சங்களைக் கற்றனர். 70களிலும் 80களின் துவக்கத்திலும் விடுதலைப் புலிகள் உள்ளிட்ட பல்வேறு குழுக்களைச் சேர்ந்த ஒரு நூறு பேருக்கு அத்தகைய தாக்குதல்களை நிகழ்த்துவது குறித்த பயிற்சியை அளித்தது பாலஸ்தீனிய விடுதலை அமைப்பான பிஎஸ்ஓ.

பெக்கா பள்ளத்தாக்கில் நடைபெற்ற அம்முகாம்களில் வசதிக்குறைவு, சாப்பாடு சரியில்லை, மொழிப் பிரச்சினை, பயிற்சிகூடத் திருப்திகரமாக இல்லை என்ற சூழலில் பலர் பாதியிலேயே திரும்பிவிட்டனர். ஆனாலும் ஈழத் தமிழ்ப் போராட்டம் பல உக்கிர வடிவங்களை அடைவதற்கு வித்திட்டது லெபனான் பயிற்சியே.

1974இல் வங்கிக்கொள்ளையில் இறங்கிய 17 வயது சிறுவன் ஒருவன் போலீசாரால் சுற்றிவளைக்கப்பட்டபோது சயனைட் அருந்தி இறந்தான். தற்கொலை எப்படி ஓர் ஆயுதமாக மாறக்கூடும், மக்களின் உணர்வுகளைத் தட்டி எழுப்பக்கூடும், அரசின் கொள்கைகளால் தங்கள் எதிர்காலத்தையே தொலைத்துவிட்டு நின்ற இளைஞர்களின் கோபத்திற்கு வடிகாலாக எப்படிச் சயனைட் பயன்படக்கூடும் என்பதைச் சரியாகக் கணித்தவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன்.

இழப்பதற்கொன்றுமில்லை என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்த அவ்விளைஞர்களை அணிதிரட்டினார் அவர். இனத்திற்காக உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளும் வழக்கம் தொன்றுதொட்டு இருந்துவந்ததாகச் சித்தரிக்கப்பட்டது. கடவுள்கள் மறக்கப்பட்டார்கள். தமிழ் ஈழமே எல்லா மானது. சோழ மன்னர்களின் வீரச்செயல்களைப் பேசும் தமிழ் நாவல்களைப் படிப்பதில் பிரபாகரன் ஆர்வங்காட்டினார், அம்முதாதையர்போல் நாமும் வீரத்துடன் செயல்படவேண்டுமென இளைஞர்கள் எண்ணத் தொடங்கினர்.

21ஆம் நூற்றாண்டில் நாம் காணும் பயங்கரவாதச் செயல்கள் நாடுகளைக் கடந்தவை. ஆனால் விடுதலைப்புலிகளுக்கோ தமிழீழத்தைத் தாண்டிய சிந்தனை எதுவும் இல்லை.

தற்கொலைத் தாக்குதல் மூலம் மிக அதிக அழிவுகளை ஏற்படுத்த முடியும். ஆனால் அதிகப் பொருட்செலவில்லை. அதைப் பற்றி இணையத்

தளங்கள் வழியாகக் கேள்வியுறும் வேறு பலரும் உணர்ச்சிவயப்பட்டுத் தாங்களும் அவ்வாறே உயிரை மாய்த்துக்கொண்டு எதிரியை அழிக்க வேண்டும் என நினைக்கலாம். 1987இல் முதல் கரும்புலித் தாக்குதலை நடத்திய காப்டன் மில்லரிலிருந்து மே 2009 வரை விடுதலைப்புலிகள் 273 போராளிகளை 137 சந்தர்ப்பங்களில் பயன்படுத்தினர். அவர்களில் மிக இளையவன் பதினெட்டே வயதான ஒரு சிறுவன் என்று நம்பப் படுகிறது. 47 பேர் பெண்கள். பெண்களைச் சோதனையிடுவதில் தர்ம சங்கடங்கள் உண்டு என்ற யதார்த்தத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டனர் அவர்கள்.

தற்கொலைப் படையினரைப் பைத்தியக்காரர்கள், பகுத்துப்பார்க்கத் தெரியாதவர்கள் என்று கூறிவிட முடியாது. தற்கொலை செய்யவேண்டு மென்பதற்காக அவர்கள் களத்தில் இறங்கவில்லை. மாறாக ஒரு லட்சியத் திற்காகவே இறங்குகிறார்கள். தீவிரமாகப் போரிடுகின்ற எந்த ஒரு படை வீரரைக் காட்டிலும் அசாதத்தியத் துணிச்சலை நாம் தற்கொலைப்படை யினரிடம் பார்க்கிறோம்.

தவிரவும் அவர்களை மரணத்திற்கு உந்தித்தள்ளும் சூழல்களுக்கு அப்பால், தற்கொலைப் படையில் இணைய முன்வருவோர் நிதானமாகச் செயல்படக்கூடியவர்கள்தாம். அன்றாடவாழ்வில் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் முடிவுக்கு அவர்கள் வருவதில்லை. ஏதோ சில நிகழ்வுகள், இலட்சிய வேகம், பழிவாங்க வேண்டும் என்ற வெறி இவற்றால்தான் ஓர் அசாதாரணமான செயல்புரிய முன்வருகின்றனர்.

இலங்கையில் அடக்குமுறை எதிர்ப்பிற்குப் புதிய வடிவம் கொடுத்தவர் காப்டன் மில்லர். பரபரப்பாகத் தற்கொலைத் தாக்குதல்கள் ஊடகங்களில் விவாதிக்கப்பட்டன. அச்சம்பவங்கள் தமிழர்களின் தணியாத வேட்கையை எடுத்துக்காட்டுவதாகக் கூறி, அந்நிலைக்கு அவர்களைத் தள்ளியவர்களிடமிருந்து விடுதலை பெற்றே ஆக வேண்டும் எனப் பிரச்சாரம் செய்து நிதி திரட்டினர் புலம் பெயர்ந்த விடுதலைப்புலி ஆதரவாளர்கள்.

பிரிட்டிஷாரின் எஸ்.ஏ.எஸ் அல்லது அமெரிக்காவின் ரேஞ்சர்ஸ் பிரிவினர் போன்று விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தில் கரும்புலிப் படை. அதற்குத் தெரிவு செய்யப்படுவது பெரிய கௌரவமாகக் கருதப்பட்டது. அதிமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த பணிகளுக்கு அவர்கள்தாம் அனுப்பப்பட்டனர். அவர்களுடைய சீருடையும் வேறுபட்டிருக்கும். மேலும் தாக்குதலுக்குச் செல்லும்போது பிரத்தியேகப் பட்டிகள் மூன்று அணிந்திருப்பார்கள். தாக்குதலுக்குப் பின் அவர்கள் கரும்புலியினர் என்பது இலங்கை அரசுக்குத் தெரியவேண்டுமாம். அதற்காகத்தான் அத்தகைய ஏற்பாடு.

தாக்குதலுக்கு முன் அவர்கள் சாப்பிடும் இறுதி உணவு தன்னேரில் லாத் தலைவன் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனுடன்தான். அவ்வாறு அவர்கள் உணவருந்தும் காட்சியும் புகைப்படமெடுக்கப்பட்டு உலக அளவில் அனுப்பி வைக்கப்படும். தாக்குதலுக்குப் பிறகு தொடர்ந்து அப்புகைப்படங்கள் எங்காவது பிரசுரிக்கப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கும்.

ஓர் இலக்குத் தீர்மானிக்கப்பட்டவுடன் யார் முன்வருகிறீர்கள் என்று கேட்கப்படும். பலர் போட்டி போடுவர். இறுதியாக யாருக்கு

அந்த வாய்ப்பு என்பது உறுதியாகக் கூற முடியாது. லாட்டரிச் சீட்டில் பரிசு விழுவதைப் போலத்தான் அது. டைம் ஆங்கில வார ஏட்டிற்கு அளித்த பேட்டியில் பானு என்ற புனைப்பெயர் கொண்ட பெண் கூறினார்: “முன்வருவோர் பெயர்களை எல்லாம் எழுதி ஒரு கிண்ணத்தில் போட்டுக் குலுக்குவார்கள். பிறகு தலைவர் இரண்டு சீட்டுக்களை மட்டும் பொறுக்கி எடுத்து, பலத்த கைதட்டலுக்கிடையே, முழக்கங்களுக்கிடையே, பெயர்களைப் படிப்பார். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் மகிழ்ச்சியில் ஆழ்வார்கள். மற்றவர்கள் கண்ணீர்விடுவார்கள். ஆனாலும் சமாளித்துக்கொண்டு தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவர்களைத் தங்கள் தோள்களில் சுமந்து அங்கேயே ஆரவாரத்துடன் வலம் வருவார்கள்.”

அதிகப் பாதுகாப்புடன் இயங்கிய முக்கிய அரசியல் மற்றும் ராணுவத் தலைவர்களைத் தாக்கத் தற்கொலைப்படையினர் பயன்படுத்தப்பட்டனர். 1991இல் ராஜீவ் காந்தி கொல்லப்பட்டார். அதற்கு அடுத்த ஆண்டில் வெடிமருந்தடங்கிய மோட்டார் சைக்கிளை கடற்படை அதிகாரி துணை அட்மிரல் கிளான்சி ஃபெர்னாண்டோ பயணம் செய்த வாகனத்தின் மீது ஒரு கரும்புலி மோதியபோது அவரும் வேறு நால்வரும் கொல்லப் பட்டனர். அதற்கு அடுத்த ஆண்டில் பிரேமதாசா, பதவியில் இருக்கும் போது தற்கொலைப்படையினரின் கரங்களில் மடிந்த ஒரே அதிபர் அவர்தான். அவர் மே தின விழாப் பேரணியில் கலந்துகொண்டபோது நடைபெற்றது அத்தாக்குதல். 1998இல் பிரிகேடியர் லாரி விஜேரத்ன, இலங்கை ராணுவத்தில் பழுத்த அனுபவம் பெற்ற அதிகாரி. அதற்கு அடுத்த ஆண்டில் நடந்த தாக்குதலில் அன்றைய அதிபர் சந்திரிகா குமாரதுங்கா தப்பினார். ஆனால் ஒரு கண்ணை இழந்தார். 2006இல் ஒரு பெண் கரும்புலி தாக்கியதில் ஜெனரல் சரத் பொன்சேகா பலத்த காயமடைந்தார் அவரருகில் இருந்த எட்டு பேர் கொல்லப்பட்டனர். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு பாதுகாப்புத் துறைச் செயலர் கோத்தாபய பயணம் செய்த கார்மீது வெடிமருந்தடங்கிய ஓர் ஆட்டோவுடன் மோத முயற்சி நடந்தது. அதிர்ஷ்டவசமாக அவர் அன்று தப்பினார். அவருக்குப் பாதுகாப்பாக வந்தவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். 2007இல் அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவானந்தாவைக் கொல்ல 13ஆவது முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் அவர் தப்பினார். அவருடைய அலுவலகச் செயலாளர் ஒருவர் கொல்லப்பட்டார்.

இவ்வாறு நேரடித் தாக்குதலும் உண்டு. அல்லது மறைந்திருந்து தாக்கியும் கொல்வார்கள். அப்படித்தான் வெளியுறவுத்துறை அமைச்சர் லக்ஷ்மண் கதிர்காமரைச் சுட்டுக் கொன்றனர். அல்லது சாலையோரத்தில் வெடிகுண்டுகள் ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும். ஏதாவது பிரமுகரின் வாகனம் அவற்றைக் கடக்கும்போது தொலைவிலிருந்தே இயக்கிக் குண்டுகளை வெடிக்கச் செய்வார்கள்.

முக்கிய அலுவலகங்களைத் தகர்ப்பதற்கும் தற்கொலைப்படையினர் பயன்படுத்தப்பட்டனர். அப்படி ஒரு தாக்குதலில் 1995ஆம் ஆண்டு பெட்ரோலியப் பொருட்கள் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு கிடங்கைத் தகர்த்தபோது 22 வீரர்கள் மடிந்தனர். பத்து மில்லியன் டாலர் பெறுமான பொருட்கள் சேதம். 1998இல் கடற்புலிகள் பருத்தித்துறையில் இரண்டு

கப்பல்கள்மீது மோதியதில் 51 கடற்படை வீரர்கள், மேலும் பொதுமக்கள் 28 பேர் உயிரிழந்தனர். 2001ஆம் ஆண்டு கொழும்பு விமான நிலையம் மற்றும் அதை ஒட்டி இருந்த ராணுவ விமானத் தளத்தின் மீது நடந்த தாக்குதலில் 25 விமானங்கள் அழிக்கப்பட்டன. சுற்றுலாத் தொழில் முடங்கியது. பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய் நஷ்டம். 2006ஆம் ஆண்டு விடுப்பில் வீடு சென்றுகொண்டிருந்த கப்பற்படையினர் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த பஸ்கள்மீது நிகழ்த்தப்பட்ட தாக்குதலில் 103 பேர் உயிரிழந்தனர். சில மாதங்கள் கழித்துக் கடற்புலிகளின் ஐந்து படகுகள் காலி துறைமுகத்தில் துணிகரத் தாக்குதலை நிகழ்த்தின. இலங்கையின் தென் கோடியில் அமைந்திருந்த கால் துறைமுகத்திற்குப் பாதுகாப்புக் கெடுபிடி கள் ஏராளம். அங்கேதான் ஹிப்பிகள் போன்ற வசதி அதிகம் இல்லாதவர்கள் சுற்றுலாவிற்காக வருவார்கள். அதற்கு அடுத்த ஆண்டில் அதிகாலையில் அனுராதபுரம் விமானத் தளத்தில் நடத்தப்பட்ட தாக்குதலில் 14 பேர் கொல்லப்பட்டனர், எட்டு விமானங்கள் நாசமாயின, மேலும் பத்து விமானங்கள் கணிசமான அளவு பாதிப்புக்குள்ளாயின. மோதலின் இறுதி நாட்களில் வேகமாக முன்னேறிக்கொண்டிருந்த அரசுப்படைகளைத் தடுப்பதற்காகத் தங்கள் உயிரை மாய்த்துக்கொண்டனர்.

எதைத் தொட்டால் எதிரிக்கு வலிக்கும் என்பதை நன்கு உணர்ந்திருந்தனர் புலிகள். எனவே அவர்கள் தகர்க்கும் இலக்கு அரசுக்குப் பேரிழப்பு ஏற்படுத்தும்போது அது உலக அளவில் பெரிய செய்தியாகியது. அது புலிகளின் பிம்பத்தை விஸ்வரூபமாக்கிக் காட்டியது. அவர்கள்மீதான பிரமிப்பைப் பல மடங்கு அதிகப்படுத்தியது.

1996இல் புத்தாண்டுக் கொண்டாட்டத்தில் கொழும்பு மக்கள் மூழ்கியிருந்தபோது, மூன்று கரும்புலியினர் 200 கிலோ வெடிமருந்துப் பொருள் களைத் தாங்கிய வாகனத்தை மத்திய வங்கியின் மீது மோதினர். கடற்கரையோரம் பலமாடிக்கட்டிடத்தில் அமைந்திருந்த வங்கி நொறுங்கியது. 91 பேர் மரணம். 1400 பேருக்குக் காயம். அப்பகுதியில் அமைந்திருந்த மேலும் ஒன்பது கட்டிடங்களும் சேதமுற்றன.

இரண்டாண்டுகள் கழித்து, தீவின் 50ஆவது விடுதலை நாள் விழாவிற்காக மக்களும் அரசும் தயாராகிக்கொண்டிருந்தபோது கரும்புலியினர் கண்டிப் பெளத்த ஆலயத்தையே தாக்கினர். ஏழு பேர் மரணம்.

செக்கோஸ்லோவேக்கியாவில் தயாரான மூன்று பேர் பயணிக்கக் கூடிய விமானங்கள் மட்டுமே அடங்கிய புலிகளின் விமானப்படை பெரிய அளவில் தாக்குதல்களை நிகழ்த்தமுடியாவிட்டாலும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. அவ்வப்போது கொழும்புமீது அவ்விமானங்கள் பறந்து செல்ல, அவற்றைத் தேடுவதற்காக ஒளிக்கற்றைகளைக் கீழிருந்து விண்வெளி மீது திருப்ப, இன்னொருபுறம் மனம்போன போக்கில் வீரர்கள் மேலே பார்த்துச் சுட, எல்லாம் தொலைக்காட்சிகளில் ஒளிபரப்பாக, பல நாட்கள் எல்லோரும் அது பற்றியே பேசினர்.

பெரும் அழிவை ஏற்படுத்தி அதே நேரம் தங்கள் உயிர்த் தியாகத்தால் தமிழீழ லட்சியத்தை, அதன் நியாயங்களை உலகறியச் செய்தனர்

தற்கொலைப்படையினர். ஆனால் 9/11க்குப் பிறகு கரும்புலிகளின் மகிமை குறைந்தது. அவ்வாறு உயிரை மாய்த்துக்கொள்வோர் எவ்வளவு அரிய தியாகத்தைச் செய்ய முன் வருகிறார்கள், ஏன் அப்படிச் செய்கிறார்கள் என்பதையெல்லாம் வளர்ந்த நாடுகள் புரிந்துகொள்வதில்லை. 9/11 தாக்குதல்களில் ஈடுபட்டவர்களை ஏதோ எவ்வித மனித உணர்வுமற்ற மிருகங்கள் என்பதைப்போல் சித்தரிப்பதில் ஜார்ஜ் புஷ் வெற்றி கண்டதைப் போல இலங்கை அரசும் கரும்புலிகளை வெறும் நாசகாரச் சக்திகளாகக் காட்டி அவர்களமீது ஒருவித வெறுப்பையும் அருவருப்பையும் பரப்பியது.

விடுதலைப்புலிகளின் இன்னொரு ஆயுதம் மற்ற இன மக்களைத் தாக்குவது, அழிப்பது. போராளிக் குழுக்கள் உதயமாகும் முன்னால் பரம்பரையாகச் சிங்களர் பலர் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்துவந்தனர். அதே போல முஸ்லீம்களும். நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் மூலம் நாட்டை வளப்படுத்துவதாகக் கூறிக்கொண்டு தமிழரல்லாதோரை வட கிழக்குப் பகுதிகளில் இலங்கை அரசு குடியேற்றியதன் விளைவாகவும் ஆங்காங்கே சிங்கள, மற்றும் முஸ்லீம் கிராமங்கள் உருவாயின. இலங்கை அரசின் தவறான கொள்கைகளால் தமிழ்த் தேசியவாதம் வலிமையடைய, தமிழர் தாயகத்தில் அந்நியர் ஆதிக்கம் என்று எதிர்ப்புக் குரல்கள். 20 ஆண்டுகள் சிங்கள, முஸ்லீம் குடியிருப்புக்கள் தொடர்ந்து தாக்குதலுக்குள்ளாயின.

அப்பாவிப் பொதுமக்கள் கண்மூடித்தனமாக அடித்துத் துவைக்கப் பட்டனர்; வெட்டப்பட்டனர்; சுடப்பட்டனர்; தூக்கிலிடப்பட்டனர். வயதானவர்களும் சிறுவர்களும் கூடத் தப்பவில்லை. ஒரே நோக்கம் தமிழர் தாயகம் சுத்தப்படுத்தப்பட வேண்டும். 'அந்நியர்' அகல வேண்டும் என்பதுதான்.

1990 அக்டோபரில் யாழ் குடாநாட்டிலிருந்த அனைத்து முஸ்லீம்களும் சில மணிநேரத்தில் வெளியேற வேண்டும் எனப் புலிகள் ஆணையிட்டனர். 75,000 பேர் அவ்வாறு வெளியேறி அரசுக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிகளில் குடியேறவேண்டியதாயிற்று.

1985இல் அனுராதபுரம் பஸ் நிலையத்தைத் தாக்கி 146 பேரைக் கொன்றனர். இரண்டாண்டுகள் கழித்துப் பௌத்தப் பிக்குவாகப் பயிற்சி பெற்றுக்கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் பயணம் செய்த பஸ்ஸை வழிமறித்து 34 பேரைக் கொன்றனர். கிழக்கில் காத்தான்குடி மசூதியில் தொழுகையில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களமீது சுட்டதில் 147 பேர் உயிரிழந்தனர். அடுத்த ஆண்டே பல்லியகொடெல்லலில் ஆண், பெண், குழந்தைகள் என 109 முஸ்லீம்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

கைதான ராணுவத்தினருக்கும் போலீசாருக்கும், புலித்தலைமை விரும்பியபோது மரணதண்டனைதான். 1990இல் கிழக்கில் கல்முனையிலும் அதையொட்டியுள்ள பகுதிகளிலும் சரணடைந்திருந்த 600 போலீசார் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டனர். 1996இல் விடுதலைப்புலிகள் முல்லைத்தீவு ராணுவமுகாமைக் கைப்பற்றியபோது 1200 வீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர் அல்லது காணாமல் போயினர்.

பஸ்களில், ரயில் வண்டிகளில், விமானங்களில், பொதுமக்கள் பயணம் செய்யும் வாகனங்களில் குண்டுகள் வைத்தனர் புலிகள். திட்டமிடப்பட்ட நேரத்திற்கு முன்னதாகவே குண்டு வெடிக்க, 1986இல் கொழும்பு விமான நிலையத்தில் நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்த ஏர் லங்கா பயணிகள் விமானம் தகர்ந்ததில் வெளிநாட்டினர் 13 பேர் உட்பட 21 பேர் உயிரிழந்தனர்.

அதற்கு அடுத்த ஆண்டில் கொழும்பு புறக்கோட்டைச் சந்தையில் கார் ஒன்றில் வைக்கப்பட்டிருந்த குண்டுகள் வெடிக்க 113 பேர் மரணம்.

1996இல் ஒரு ரயில் வண்டியில் ஒரே நேரத்தில் சிறிய பெட்டிகள் நான்கில் வைக்கப்பட்டிருந்த குண்டுகள் வெடிக்கப் பலி 64 பேர், காயமடைந்தோர் 400 பேர்.

2006இல் கெப்பிட்டிக் கொல்லாவயில் சாலையோரக் கண்ணிவெடியைக்கப்படச் சிக்கிய பஸ்சில் பயணம் செய்த 60 பேர் மரணம்.

அத்தகைய பயங்கரவாதச் செயல்கள் எல்லோர் மத்தியிலும் பீதியை உருவாக்கின. எவருடைய உயிருக்கும் உத்தரவாதமில்லை. எந்த நேரத்திலும் எங்கு வேண்டுமானாலும் விடுதலைப்புலிகள் தாக்கலாம் என்ற நிலை.

கறுப்பு ஜூலைக் கலவரங்கள் தொடங்கி மே 2009 வரை 200 முறை பொதுமக்களை விடுதலைப்புலிகள் தாக்கினர் என்றும், அத்தாக்குதல்களில் 3,700இலிருந்து 4100பேர்வரை இறந்திருக்கலாம் என்றும் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது.

இன்னொருபுறம் 1990ஆம் ஆண்டு தங்கள் வீரர்களை அல்லது போலீஸ் அலுவலர்களை இழந்ததற்குப் பதிலடியாக இலங்கை ராணுவம் தாக்கியதில், கிழக்கில் இரண்டே இரண்டு மாவட்டங்களில் மட்டும் இரண்டே வாரங்களில் 3,000 தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டதாக மனித உரிமைக்கான பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் அமைப்புத் தெரிவிக்கிறது. நூற்றுக்கணக்கில் கைதான தமிழர்கள் உயிரோடு எரிக்கப்பட்டனர்.

கறுப்பு ஜூலையின்போது கொல்லப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை ஆயிரத்திலிருந்து மூவாயிரம்வரை இருக்கும்.

அரசுப் படைகளின் கொலைகள் பற்றி விசாரிக்காமல் மூடி மறைப்பதையே வாடிக்கையாக இருந்துவிட்ட இலங்கையில் எவ்வளவு தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர் என்ற விவரம் தெரிவதற்கான வாய்ப்பே இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ஆனால் விடுதலைப்புலிகளின் அட்டகாசங்களில் உயிரிழந்தோரின் விவரங்கள் மட்டும் துல்லியமாகக் கணக்கிடப்பட்டு, வெளியிடப்பட்டன. அவ்வியக்கத்தின் செயல்பாடுகளும் தொடர்ந்து கண்டிக்கப்பட்டன. ஆனால் ஒப்பீட்டளவில் அரசுப்படையினர் கொன்ற தமிழர்களின் எண்ணிக்கை பல மடங்கு கூடுதலாகவே இருக்கும்.

1984 - 87 காலகட்டத்தில் முதல் ஈழப்போர். அப்போது மற்ற போராளிக் குழுக்களை அழித்து இலங்கை ராணுவத்துடனும் மோதினர் புலிகள். நிலப்பரப்புகளைக் கைப்பற்றுவதும் இழப்பதும் தொடர்ந்தது. புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களிடமிருந்து நிதி குவிந்தது.

இந்திய அழுத்தத்தின் விளைவாய் அனைத்துக் கட்சி மாநாட்டை இலங்கை அரசு கூட்டியது. ஆனால் தீர்வெதுவும் எட்டப்படவில்லை. அதற்கடுத்த ஆண்டே முக்கியப் போராளிக் குழுக்களான புலிகள், ஈரோஸ், ஈ.பி. ஆர்.எல்.எஃப். டெலோ ஆகியோர் பங்கேற்ற பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்தன. அதனாலும் பயனேதும் விளையவில்லை. அவ்வாறு இணைந்து பேச்சுவார்த்தை நடத்தியும் போராளிக் குழுக்களுக்குள் ஒற்றுமை ஏதும் ஏற்படவில்லை. அடுத்த ஆண்டிலேயே பல டெலோ மற்றும் ஈ.பி.ஆர். எல்.எஃப். குழுவைச் சேர்ந்த இளைஞர்களை விடுதலைப்புலிகள் கொன்றனர். அவ்வாறு கொல்லப்பட்டவர்களில் பலர் 1970களிலிருந்தே தமிழர் உரிமைகளுக்காகக் குரல் கொடுத்து வந்தவர்கள்.

பச்சாதாபம் ஏதும் பார்க்காமல் தமிழர் மத்தியில் தன்னுடன் முரண்பட்டவர்களை வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அழித்து வந்ததால், 80களின் பிற்பகுதியில் இலங்கையின் வட கிழக்குப்பகுதிகளில் ஏக சக்ராதிபதியானார். அதுமட்டுமல்ல புலம் பெயர்ந்தோர் மத்தியிலும் மாற்றுக் குரல்களை ஒடுக்கமுடிந்தது.

1987இல் இலங்கை ராணுவம் தனது நிலைகளைச் சரிசெய்து, போராளிக் குழுக்களிடையே இருந்த முரண்பாடுகளின் விளைவால் எழுந்ததாகக் கருதப்பட்ட பலவீனங்களைப் பயன்படுத்தி முன்னேறத் தொடங்கியது. வன்னிக்காடுகளில் பதுங்கியிருந்த போராளிகள் குடாநாட்டிற்குப் பின்வாங்கினர். ராணுவம் தொடர்ந்து தாக்க, அவர்களெல்லாம் யாழ்ப்பாண நகரில் தஞ்சம் புகுந்தனர். அந்த நேரத்தில் மட்டும் இந்தியா அமைதியாயிருந்திருந்தால் அன்றே விடுதலைப்புலிகளின் சகாப்தம் முடிந்திருக்கும். ஆனால் அன்றைய பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி அவர்களுக்குக் கைகொடுத்தார். விண்ணிலிருந்து அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்ட பொருட்கள் கீழிறக்கப்பட்டன. இலங்கை அரசின் முற்றுகை முடிவுக்கு வந்தது.

தமிழர் பிரச்சினைக்குப் போர்க்களத்தின் வாயிலாகத் தீர்வு காண முயலக் கூடாது. அப்படி முயன்றால் இந்தியா தலையிடும் என்பதுதான் அவ்வாண்வழி உதவிமூலம் இலங்கை அரசுக்கு ராஜீவ் கூறிய செய்தி.

ஐலலை முடிவதற்குள்ளேயே இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. அதன்படி தமிழர் பகுதிகளை ஒன்றிணைத்து ஒரே மாநிலமாக்க அதிபர் ஜெயவர்த்தன ஒத்துக்கொண்டார். எனவே மறைமுகமாக இலங்கை அரசு தமிழர்களின் பாரம்பரிய எல்லைகளை ஏற்றுக்கொண்டதாகப் பார்க்கப்பட்டது. தவிரவும் தமிழர் பகுதிகளுக்கு அதிக அதிகாரத்தையும் தமிழுக்கு அதிகாரபூர்வ அந்தஸ்தையும் பெற அவ்வொப்பந்தம் வழிசெய்தது.

ஆனால் அவ்வொப்பந்தத்தை இறுதிசெய்யும் முன் இந்தியா விடுதலைப் புலிகளைக் கலந்தாலோசிக்கவில்லை. ஒப்பந்தம் அதிகாரப் பரவலுக்கு வழிசெய்தது என்றாலுங்கூட அதிபர்வசம் இருந்த அதிகாரங்களை வைத்துக் கொண்டு மாநில அரசைத் தன் கட்டுக்குள் வைத்துக்கொள்ள முடியும் என்றனர் புலிகள். எனவே ஒப்பந்தத்தின்படி ஆயுதங்களை ஒப்படைத்துச் சரணடையாமல் காடுகளுக்குச் சென்று மறைந்தார்கள் அவர்கள்.

இந்திய அமைதி காக்கும் படை வந்து சேர்ந்தபோது அவர்களுக்கு மாலைபோட்டு, உணவளித்து வரவேற்ற அதே தமிழர்களை இந்திய வீரர்கள் எதிரிகளாகப் பார்க்கும் காலம் தொடங்கியது.

ஒப்பந்தப்படி தனது பொறுப்புகளை நிறைவேற்றும் வகையில் ஆயுதங்களை ஒப்படைக்க மறுத்த விடுதலைப்புலிகளுடன் இந்தியா மோத வேண்டிய தாயிற்று. இன்னொரு புறம் அது மற்ற போராளிக் குழுக்களுக்கு ஆயுதங்கள் வழங்கியது. விடுதலைப்புலிகளின் எதிர்வினை மிகக் கடுமையாக இருந்தது.

விடுதலைப்புலிகளுடன் மோதியபோது முன்னர் இலங்கை அரசுப் படைகள் கடைப்பிடித்த பாணியையே இந்திய வீரர்கள் பின்பற்றினர். 80,000 பேரைக்கொண்டிருந்த இந்திய அமைதி காக்கும் படை ஒவ்வொரு தமிழனும் விடுதலைப்புலியோ எனச் சந்தேகித்து அவர்களை மோசமாக நடத்தி, மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே தமிழர்களைப் பகைத்துக்கொண்டது. இலங்கைப் படையினர் ஜேவிபி கலகக்காரர்களுடன் தெற்கே போராடிக் கொண்டிருக்கையில் இந்தியப் படையினர் காடுகளிலும் கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் விடுதலைப்புலிகளை வேட்டையாடினர்.

ஜெயவர்த்தனையை அடுத்து அதிபரான பிரேமதாசா விடுதலைப்புலிகளுக்கு ஆயுதங்கள் வழங்கி அவர்கள் நல்லெண்ணத்தைப் பெற்று அமைதி காக்கும் படைக்கும் புலிகளுக்குமிடையே அமைதியேற்படுத்த முயல்பவராகத் தன்னைக் காட்டிக்கொண்டார்.

1,200 துருப்புகளை இழந்த 'அமைதி காக்கும் படை' 1989 மார்ச்சில் இந்தியா திரும்பியது. நான்கே மாதங்களில் இரண்டாவது ஈழப்போர் துவங்கிற்று.

இந்தியப் படைகளைத் தீவிலிருந்து விரட்டிய பிறகு விடுதலைப் புலிகள் முன்னெப்போதையும் விட மிக வலிமையாய்த் திகழ்ந்தனர். முதலில் அவர்களுக்கு ஆயுதங்களளித்துப் பயிற்சியும் கொடுத்தது இந்தியா. பின்னர் பிரேமதாசாவும் ஆயுதங்கள் வழங்கினார். இடைப்பட்ட காலத்தில் இரு ராணுவத்தினருடனும் மோதி, நகர்ப்புறங்களிலும் காடுகளிலும் மறைந்திருந்து தாக்குவதில் தேர்ச்சிபெற்றுவிட்டனர் புலிகள். இப்போது ஏறத்தாழ குடாநாடு முழுவதையுமே தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வந்துவிட்டனர்.

இந்தியப் படைகள் விலக்கிக்கொள்ளப்பட்ட பிறகு, புலிகள் குடா நாட்டையும் எஞ்சிய இலங்கையையும் இணைக்கும் ஆனையிறுவில் நிலை கொண்டிருந்த ராணுவ முகாமைத் தாக்கினர். நிலம், கடல், வான்வெளி என்று பெயரிடப்பட்ட அத்தாக்குதல் 53 நாட்கள் நீடித்தது. புல்டோசர்களுடன் நூற்றுக்கணக்கான புலிகள் களத்தில் இறங்கினர். ஆனால் இலங்கை ராணுவம் உறுதியுடன் போரிட்டது. இறுதியில் 573 வீரர்களை இழந்து விடுதலைப்புலிகள் பின்வாங்கவேண்டியதாயிற்று. மேலும் 1400 பேர் காயமுற்றதாக அப்போராளிக்குழு ஒத்துக்கொண்டது.

இயன்றவரை இலங்கை ராணுவம் தனது முக்கியத் தளங்களைக் காப்பது என்பதில் உறுதியாகவிருந்தது.

பலமுறை விடுதலைப்புலிகள் திருகோணமலையைக் கைப்பற்ற முயன்றனர். அது உலகின் மிகப்பெரிய ஆழ்கடல் துறைமுகங்களில் ஒன்றாகும். இரண்டாம் உலகப்போரின்போது பிரிட்டிஷார் அங்கே பெட்ரோலியம் பொருட்கள் கிடங்கை அமைத்தனர்.

அத்துறைமுகத்தை மேம்படுத்தும் பணியில் வேறு நாடுகள் ஏதேனும் ஈடுபடுத்தப்பட்டால் தனது பாதுகாப்பிற்கு ஆபத்து என இந்தியா நினைத்தது. பிரபாகரனும் அமெரிக்கா அத்துறைமுகத்தில் கால்பதிக்கும் எண்ணத்துடனேயே இலங்கைக்கு ஆயுத உதவி வழங்கியதாகவும் நினைத்தார். எதிர்காலத் தனித் தமிழ் ஈழத்தின் அச்சாணியாகத் திருகோணமலையைக் கருதிய பிரபாகரன், அத்துறைமுகத்தைக் கைப்பற்ற பலமுறை முயன்றார். நகரின் பல பகுதிகள் அவர் ஆள்கையின் கீழ் வந்தாலும் துறைமுகம் மட்டும் அவர் வசப்படவில்லை. ராணுவ, கடற்படைப் பாதுகாப்பு வளையங்களை இறுதிவரை விடுதலைப்புலி வீரர்களால் தகர்க்கமுடியவில்லை.

மற்றபடி இந்தியப் படையினர் வெளியேறி மூன்றே ஆண்டுகளில் விடுதலைப்புலிகள் தங்களது எதிரிகளை எங்கும் தாக்க முடிந்தது. முன்னர் குறிப்பிட்டதைப்போலத் தங்கள் ஆளுகையில் இருந்த பகுதிகளில் தங்களுக்கு எதிர்ப்பு என்பதே இல்லாமல் செய்வதில் வெற்றிகண்டனர். ராஜீவ் காந்தி, அட்மிரல் க்ளான்சி பெர்னாண்டோவைத் தவிர வெளியுறவு மற்றும் பாதுகாப்பு அமைச்சர் ரஞ்சன் விஜரத்னே, மூத்த அமைச்சர் லலித் அதுல்லத் முதலி, அதற்கடுத்த வாரத்திலேயே அதிபர் பிரேமதாசா என்று அவர்களிடம் மடிந்தவர்கள் பட்டியல் நீள்கிறது.

கப்பல்களைத் தகர்த்தனர். ராணுவ முகாம்களைக் கைப்பற்றினர். 50 டன் டி.என்.டி, பத்து டன் ஆர்டிஎக்ஸ், என்று வெடிமருந்துப்பொருட்களையும் ஆயுதங்களையும் வாங்கிக்குவித்தனர். அதற்கான நிதியையும் அவர்களால் திரட்டமுடிந்தது. அந்நிதியில் பெரும்பங்கு கனடாவில் இருந்து பெறப்பட்டது. பல புலம்பெயர்ந்த தமிழரை மிரட்டித்தான் அவ்வாறு நிதி திரட்டப்பட்டது.

1995இல் சந்திரிகா குமாரதுங்கா அதிபரானார். அமைதிப் பேச்சு வார்த்தைகளைத் துவங்கினார். பெரிய அளவிலான அதிகாரப் பரவலுக்கு முன்வந்தார். ஒற்றையாட்சிமுறையை மாற்றக்கூட அவர் தயாராயிருந்தார். ஆனால் அவருக்கு நாடாளுமன்றத்தில் தேவையான பெரும்பான்மை இல்லை. எதிர்க்கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி சிங்கள இனவாதக் கட்சிகளுடன் இணைந்து சந்திரிகாவின் யோசனைகளை நிராகரித்தது. விடுதலைப்புலிகளோ தனி ஈழத்தைத் தவிர வேறு எத்தீர்வையும் ஏற்றுக் கொள்வதாக இல்லை. சில காலம் இருதரப்புக்குமிடையே சுமுக உறவு நிலவியது ஆனால் அது நீடிக்கவில்லை. இறுதியில் போரிட்டுப் பேச்சு வார்த்தைகளுக்குச் சம்மதிக்க வைக்கப்போவதாகக்கூறி இலங்கை அரசு மீண்டும் போரைத் தொடர்ந்தது. துவங்கியது மூன்றாவது ஈழப்போர்.

ஏப்ரல் 1996இல் ஒரு பெரும் ராணுவத் தாக்குதலுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து விடுதலைப் புலிகள் பின்வாங்கித் தெற்கே வன்னிக்காடுகளில் தஞ்சம் புகுந்தனர். அப்படிச் செல்லும்போது

பொதுமக்களையும் தங்களுடன் வெளியுறுமாறு வற்புறுத்தினர். அவ்வாறு கிளம்புவதற்கும் அவர்களுக்குச் சில மணிநேரங்களே கொடுக்கப்பட்டன. முடியாது என்று சொல்லமுடியுமா என்ன? போட்டதைப் போட்டபடி விட்டுவிட்டு, வீடு வாசலைத் துறந்து மூட்டை முடிச்சுகளுடன் புலிப்படையினர் நெட்டித்தள்ள 3 லட்சத்திலிருந்து 4 லட்சம் பேர் வரை யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களும் வெளியேறினர்.

ஆனால் 1996 ஜூலை 'ஓயாத அலைகளில்' முல்லைத்தீவு ராணுவ முகாம் மூழ்கியது. 1000 வீரர்கள் மோதல்களில் கொல்லப்பட்டனர். சரணடைந்தபின் மேலும் 200 பேர் சுடப்பட்டு இறந்தனர்.

1998 செப்டம்பரில் கிளிநொச்சியில் கடும் போர். ஒருவருக்கொருவர் என்ற அளவில்கூட மோதல்கள். ஆயிரக்கணக்கான வீரர்களை ராணுவம் இழந்தது. இறுதியில் நகரும் புலிகள் வசம்.

மூன்றரை ஆண்டுகள் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் அதன் தெற்குப் பகுதி களுக்குமிடையே ஏதாவது நிலப்பரப்பைக் கைப்பற்றவேண்டும் என ராணுவம் படாதபாடு பட்டது.

சில சமயங்களில் சிறிது தூரம் முன்னேறும். திடீரென்று விடுதலைப் புலியினர் திருப்பித் தாக்குவார்கள். நிலைகுலைந்து, வென்றதில் பாதியை இழந்து, ராணுவம் பின்வாங்கும்.

மத்திய இலங்கையையும் யாழ்ப்பாணத்தையும் இணைக்கும் ஏ-9 நெடுஞ்சாலையைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக்கொள்ள ராணுவம் பெரும் விலை கொடுக்கவேண்டியிருந்தது.

போர் நடக்காத பிராந்தியங்களிலும் எப்போது எங்கு விடுதலைப்புலிகள் தாக்குவார்கள் என்றஞ்சியே வாழ்க்கை ஓடியது. இந்நிலையில் போரைத் தொடரவேண்டும் என்று சிலரும் இல்லை ஏதாவது தீர்வு சொல்லி விடுதலைப்புலிகளைத் திருப்பிப் படுத்தவேண்டும் என வேறு சிலரும் வாதிட்டனர்.

2000 ஏப்ரலில் புலிகள் ஆனையிறவு முகாமையும் கைப்பற்றினர். யாழ்ப்பாணத்தில் நிலைகொண்டிருந்த 34,000 ராணுவத்தினர் சிக்கிக் கொண்டுவிட்டனரோ என அரசு கதிகலங்கிப்போன நேரம் அது. ஆனால் மே மத்தியில் ராணுவம் சமாளித்துக்கொண்டது. யாழ்ப்பாண வீரர்களைப் புலிகள் நெருக்கமுடியவில்லை. அங்கு ஏதாவது விபரீதமாக நிகழ்ந்திருந்தால் அவ்வதிர்ச்சியிலிருந்து இலங்கை அரசு மீண்டிருக்கவே முடியாது.

தங்களது அர்ப்பணிப்பாலும் துணிச்சலாலும் உலகின் கவனத்தைக் கவர்ந்திருந்த விடுதலைப்புலிகள் தங்கள் பிரச்சாரத்தையும் முடுக்கி விட்டார்கள்.

பெரும் நிலப்பரப்புகளைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவந்த நிலையில், பிரபாகரனின் மாவீரர் நாள் உரை உலகின் பல பகுதிகளிலும் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் கேட்கப்பட்டது. வருடத்திற்கொரு முறை அந்நாளில் தான் அவர் என்ன நினைக்கிறார் என்பது வெளியுலகிற்கு ஓரளவேனும் தெரியவரும்.

முதலில் 'புலிகளின் குரல்' என்ற அவர்களது வானொலியில் மட்டும் ஒலிபரப்பப்பட்டுவந்தது அவ்வுரை. 2005இல் தமிழீழத் தேசியத் தொலைக்காட்சி நிலையம் பிரபாகரனின் உரையை ஒளிபரப்பவும் செய்தது. அத் தொலைக்காட்சி உரையை ஐரோப்பா, மத்திய கிழக்கு, தென்கிழக்காசியா, தென்னாப்பிரிக்காவிலெல்லாம் ஒளிபரப்பியது விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம். இணையத் தளங்களையும் தங்கள் பிரச்சாரத்திற்குச் செவ்வனே பயன்படுத்தினர் அவர்கள். விடுதலைப்புலிகள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை ஒருங்கிணைத்துத் தனி ஒரு நாட்டை நடத்துவதுபோல ஒரு பிரமையும் ஏற்பட்டது.

மாவீரர் நாளன்று வெளியுலகுடன் தொடர்புகொள்வதன் மூலம் விடுதலைப் போரில் தங்கள் உயிரை இழப்போருக்குத் தான் தரும் முக்கியத்துவத்தைப் பிரபாகரன் உணர்த்தினார். அவரது பேச்சிலும் அவ்வீரர்களின் தியாகம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுக்கொண்டே இருப்பார்.

இஸ்லாமியப் பயங்கரவாதிகள் செய்ததைப் போன்று, புலிகளும் மரணத்தை அரசியலாக்கினர். தற்கொலைத் தாக்குதலானாலும் சரி, வழக்கமான மோதலானாலும் சரி, அக்காட்சிகளை வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போது வீடியோ காமிராக்களில் பதிவுசெய்து பின்னணியில் பாடல்களையும் இணைத்துத் தங்கள் பிரச்சாரத்திற்குப் பயன்படுத்திக்கொண்டனர்.

கல்லறைகளில் உடல்கள் புதைக்கப்படுவதும் இறந்தோரின் குடும்பங்கள் துக்கத்தில் வருந்துவதும் படம் பிடிக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் பொதுவாக இறந்தவர்களின் உடல்களுக்கு எரியூட்டுவதுதான் வழக்கம். ஆனால் எவரும் மறக்கக் கூடாது என்று கூறும் வகையில் கல்லறைகளை உருவாக்கியது புலிகள் இயக்கம். கல்லறைகள் பெருகின.

செங்கொடிகள் பறக்கும் மாவீரர் துயிலுமிடங்கள் ஆலயங்கள் போல வணங்குதற்குரியதாகின. விடுதலைப் போர் ஒரு புனித யுத்தமாகியது. அடிமைத் தளையிலிருந்து இறைவனின் மக்களை மீட்ட தீர்க்கதரிசி மோஸைப் போலப் பிரபாகரனும் தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போருக்கு வழிகாட்டும் நவீன மோஸைகாக சித்திரிக்கப்பட்டார். மறுபடி மறுபடி தற்கொலைப் படையினர் தங்களை மாய்த்துக்கொள்வது அல்லது களத்தில் 'பொடியன்கள்' மரிப்பது போன்ற காட்சிகள் புலம்பெயர்ந்த தமிழர் மத்தியில் இலங்கையில் தங்கள் இனம் படும் வேதனைகளையும் புலம்பெயர்ந்து அவர்கள் அவதிப்படுவதையும் தொடர்ந்து நினைவுறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. அவ்வாறு நினைக்கும்போது களத்தில் இருந்து நாமும் போராடவில்லையே என்ற ஏக்கத்தில் அவர்களில் பலர் தாராளமாக நிதி உதவிசெய்ய முன்வந்தனர். தியாகம் என்பது வாழ்வியல் நெறியாகி விட்ட நிலையில் மரணம் என்பது அச்சப்படத்தக்கதாக அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை.

சோவியத் யூனியன் சிதைந்த பின், பனிப்போர் அகல, நாடுகளுக்கிடையே பணப் பரிவர்த்தனை எளிதாயிற்று. ஆயுதச் சந்தை பெருகிற்று. தொலைத்தொடர்பும் பிரமிக்கத்தக்க அளவு வளர்ந்தது.

பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்கும் பயங்கரவாத அமைப்புக்களுக்கும் தடைகள் தகர்ந்தது மிக வசதியாகப்போயிற்று. வைரம், போதைப்பொருட்

கள், அனுமதியில்லாமல் வெட்டப்படும் மரங்கள், பாலியல் தொழிலுக்காகப் பெண்கள், சட்டவிரோதமாக மேல் நாடுகளில் குடியேற விரும்புவோர் இப்படிக் கடத்தல் வாய்ப்புகளுக்குப் பஞ்சமே இல்லை.

கிழக்கு ஐரோப்பாவில் இருந்த சோஷலிஸ்ட் நாடுகள் சிதறியதில் பல்வேறு தேசிய விடுதலைக்குழுக்கள் உருவாயின. அவையும் லைபீரியா, சியராலியோன் போன்ற நாடுகளின் அதிகாரபூர்வ அரசுகளும் முடிந்தவரை ஆயுதங்களை வாங்கிக் குவித்தன. இவ்வாறாகப் போராளிக் குழுக்கள், அடிப்படைவாதக் குழுக்கள், பன்னாட்டளவில் பல்வேறு குற்றங்களில் ஈடுபட்ட குழுக்கள் இவையெல்லாம் மிக எளிதாகத் தொடர்புகொண்டு பல்வேறு வியாபாரங்களில் ஈடுபடமுடிந்தது.

கொசாவோ விடுதலைப்படை, ஹெல்ஸ் ஏஞ்செல்ஸ், மாரோ விடுதலைப் படை, இத்தாலிய மாஃபியாக் குழுக்கள், அயர்லாந்தின் ஐ.ஆர்.ஏ, துருக்கிய பி.கே.கே, கலிஃபோர்னியாவில் இயங்கிய வியட்னாமியக் குற்றக்குழுக்கள் ஒன்றோடொன்று நெருக்கமாகவே உறவாடி தத்தம் பகுதியிலிருந்து ஆயுதங்களைப் பெற்றுத் தேவைப்படும் மற்ற அமைப்புக்களுக்கு அனுப்பிக்கொண்டிருந்தன.

அத்தகைய சூழலைப் பயன்படுத்தி விடுதலைப்புலிகள் தங்கள் தொடர்புகளை நன்கு விரிவுபடுத்திக்கொண்டனர். ஏறத்தாழ 40 நாடுகளில் அவர்கள் அலுவலகங்கள் நடத்திக்கொண்டிருந்தனர். கனடா, பிரிட்டன், ஸ்விட்சர் லாந்து உள்ளிட்ட 15 நாடுகளில் இருந்த புலம்பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழர் வர்த்தகம் மற்றும் முதலீட்டு நிறுவனங்கள் நடத்தி அவற்றில் கிடைக்கும் வருவாயை விடுதலைப்புலிகளுக்குத் திருப்பிவிட்டனர்.

போலி நிறுவனங்கள், போலி அறக்கட்டளைகள், எண்ணில்லாத் தொண்டு நிறுவனங்கள் இவற்றின் வழியே விடுதலைப்புலிகளுக்கு நிதி அனுப்பிவைக்கப்பட்டது. இந்நிதிப் பரிவர்த்தனை மற்றும் ஆயுதங்கள் வாங்குதல், புலிகளுக்கு அனுப்பிவைத்தல் அனைத்திற்கும் கே.பி. என்றழைக்கப்படும் குமரன் பத்மநாதன்தான் பொறுப்பானவராயிருந்தார். அவர் ரங்குன், பாரிஸ், பாங்காக், கோலாலம்பூர், மற்றும் ஜோஹன்ஸ்பர்கில் அலுவலகங்கள் வைத்திருந்தார். அவருடைய அலுவலர்கள் ஊதியத்திற்காக வேலை செய்தவர்கள். எவ்வித முறைகேட்டிலும் எப்போதும் சிக்காதவர்கள். அவர்களுக்கிடப்பட்ட பணி, ஒதுக்கப்பட்ட நிதியைச் சரியாக முதலீடு செய்து லாபம் ஈட்டித்தர வேண்டும். வேறு பல சட்டபூர்வ, சட்ட விரோதமான தொழில்களிலும் அவ்வப்போது ஈடுபடுவார்கள். பிறகு விலகிக் கொள்வார்கள். கிடைக்கும் வருவாய் அனைத்தும் விடுதலைப்புலிகளுக்குத் தேவையான தளவாடங்களை வாங்கவே பயன்படுத்தப்பட்டது.

அரசமைப்புகள் எளிதில் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கமுடியாத கடல்வழிகளை மிகச் சிறப்பாகவே பயன்படுத்தினர் விடுதலைப்புலிகள். சரக்குக்கப்பல் நிறுவனம் ஒன்றை நடத்திவந்தார் கே. பி. ஓரிடத்திலிருந்து இன்னோர் இடம் செல்லும்போது, புறப்பட்ட துறைமுகம், அடையவிருக்கும் துறைமுகம் மற்றும் எந்த நாட்டில் கப்பல் பதிவுசெய்யப்படுகிறது இப்படிப் பல நாடுகளின் சட்டதிட்டங்கள் கப்பல் போக்குவரத்தைக் கட்டுப்படுத்தும். ஆனால் அத்தகைய சூழலில் நிலவும் குழப்பங்களைப்

பயன்படுத்தி அதிகாரபூர்வ அமைப்புகளின் கண்களில் மண்ணைத்தூவி, விடுதலைப்புலிகளுக்கு ஆயுதங்கள் வாங்கி அனுப்பினார் கே.பி.

2006 மற்றும் 2007இல் இலங்கை ராணுவம் கடற்புறா எனும் கே.பி. நிறுவனத்தின் எட்டு கப்பல்களை அழித்தது. மொத்தம் 22 கப்பல்களை அந்நிறுவனம் இயக்கியதாகக் கருதப்படுகிறது.

லைபீரியா, பனாமா, ஹோண்டூராஸ், சிரியா உள்ளிட்ட நாடுகளில் பதிவுசெய்யப்பட்டன கடற்புறாக் கப்பல்கள். அந்நாடுகளின் கப்பல் போக்குவரத்துச் சட்ட திட்டங்களெல்லாம் கெடுபிடி குறைந்தவை. பதிவு செய்த பிறகு கப்பலின் பெயரை மாற்றலாம். சரக்குப் பட்டியலை மாற்றிக் காண்பிக்க முடியும். பலரது கை மாறலாம் கப்பல். இப்படிப் பல வசதிகள். இந்துமா கடலில் தங்க முக்கோணப் பகுதியில் ஆயுதம் மற்றும் போதைப் பொருள் போக்குவரத்து அதிகம். அப்பகுதியிலே அமைந்திருக்கும் பர்மியத் தீவான ட்வாண்ட்டேயில் புலிகள் தளம் ஒன்றை வைத்திருந்தனர்.

சட்டவிரோதமாக வாங்கப்பட்ட ஆயுதங்கள் சரிவர நிர்வகிக்கப் படாத நாடுகளின் துறைமுகங்களிலிருந்து கப்பல்களில் ஏற்றப்படும். நடுக் கடலில் அவ்வாயுதங்கள் சிறிய ஆனால் வேகமாகச் செல்லக்கூடிய படகு களுக்கு மாற்றப்பட்டு இலங்கையில் இருந்த விடுதலைப்புலிகளின் தளங்களுக்கு எடுத்துச்செல்லப்படும்.

பொதுவாகக் கடற்புறாக் கப்பல்கள் சட்டபூர்வமான வர்த்தகத்திலேயே ஈடுபட்டன. ஆனால் தேவைப்படும்போது சரக்குப் பட்டியலை மாற்றி ஆயுதங்கள், போதை மருந்துகள், பொருள் போன்றவற்றை எடுத்துச் செல்வார்கள்.

அல் காய்தாவுக்கு நெருக்கமானதாகக் கருதப்படும் பாகிஸ்தானியப் பயங்கரவாத அமைப்பு ஹரக்கட் அல் முஜாஹிதீன் கடற்புறாக் கப்பல்கள் மூலமாகத்தான் பிலிப்பைன்ஸ் அபு சய்யாஃப் குழுவிற்கு ஆயுதங்கள் அனுப்பிவைத்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

எத்தியோப்பியாவின் எரீட்ரியப் பிரிவினைக் குழுவுடனும் தொடர்பு ஏற்படுத்திக்கொண்டனர் விடுதலைப்புலிகள். ஆப்பிரிக்காவின் கொம்பு என அழைக்கப்படும் அப்பகுதியில் பல்வேறு இஸ்லாமியத் தீவிரவாத அமைப்புகள் இயங்கிவந்ததனால் விரிந்ததோர் ஆயுதச் சந்தையும் உருவாயிருந்தது. அங்கே தடம்பதித்து ஆயுதம் பெறும் வழிகளை வலுப் படுத்திக்கொண்டனர் புலிகள்.

புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் இப்படி உலகளாவிய அளவில் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அரசுக்கே சவாலாய் அமைந்த நிலை சற்றுத் தாமதமாகத்தான் கொழும்பிற்குப் புரிந்தது.

விடுதலைப்புலிகளுக்கு உதவிவந்த அத்தகைய அமைப்புகளைச் சம்பந்தப்பட்ட வெளிநாட்டு அரசுகள் சரிவரக் கண்காணிப்பதில்லை என இலங்கை அரசு சுட்டிக்காட்டியது. தமிழர்கள் மட்டுமே நடத்திவந்த அவ்வமைப்புகளைப் பற்றி அரசுகள் அக்கறைகொள்ளவில்லை.

ஆனால் மேல்நாடுகளில் விடுதலைப்புலிகளின் நடவடிக்கைகள் சம்பந்தப் பட்ட நாடுகளுக்கும் ஒரு கட்டத்தில் சிக்கலை உருவாக்கத்தான் செய்தன.

1984இலேயே ஸ்விட்சர்லாந்து போலீசார் அங்கு நடைபெறும் போதைப் பொருள் கடத்தலில் 20 சதம் இலங்கைத் தமிழரால் நடத்தப்படுவது எனக் கணித்தனர். அதேபோல அக்காலகட்டத்தில் இத்தாலியப் போலீஸ் பல இலங்கைத் தமிழர் ஹெராயின் கடத்தல் கும்பல்களைக் கைதுசெய்தது.

கைதானபின் தங்களை அரசியல் கைதிகளாக நடத்தவேண்டுமென அவர்கள் கோரினராம்.

ஆனால் பொதுவாகப் போலீசார் அவர்கள் விவகாரங்களில் தலையிடுவ தில்லை. அவர்களுக்குள் அடித்து மோதிக்கொண்டாலும்கூட.

தவிரவும் எங்கும் தங்கள் மத்தியில் நடப்பது எதனையும் இலங்கைத் தமிழர் அந்நியரிடம் பகிர்ந்துகொள்வதில்லையாதலால் மற்றவர்களுக்கு அச்சமுகத்திற்குள் என்ன நடக்கிறது என்பது அதிகம் தெரியாது. அது விடுதலைப்புலிகளுக்கு வசதியாகப் போயிற்று. தங்களை எதிர்ப்போரை அடிக்கலாம்; துன்புறுத்தலாம்; கொலையும் செய்யலாம்; நிதி கேட்டு மிரட்டலாம்.

பிரிட்டனிலும் கனடாவிலும் பல இந்துக்கோயில்கள் விடுதலைப்புலி களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. அக்கோயில்களில் நிலைகொண்டு சமூக நிகழ்வுகளை உன்னிப்பாகக் கவனித்து, புலிகளுக்காதரவாக எப்படியெல் லாம் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று கட்டளை பிறப்பித்து, அக்கோயில் களிடமிருந்து வரியும் வசூலித்தார்கள்.

ஆனால் 2001 செப்டம்பர் 11க்குப் பிறகு நிலை மாறியது. பணப் பரிவர்த்தனைகளைக் கூர்ந்து நோக்கத் துவங்கினர். அப்போதும்கூட அல் காய்தா மற்றும் அதற்கு நெருக்கமான குழுக்களையே மிகக் கவலையுடன் ஆராய்ந்தனர். விடுதலைப்புலிகளுக்கு அவ்வளவாக முக்கியத்துவம் கொடுக்க வில்லை.

இந்தியா மற்றும் அமெரிக்காவைத் தொடர்ந்து ஐரோப்பிய நாடுகளும் விடுதலைப்புலிகளைப் பயங்கரவாத இயக்கம் என அறிவித்து அதற்கு நிதி உதவி அளிப்பதைத் தடை செய்தனர்தான்.

ஆனால் கணிசமான புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் வாழ்ந்த நாடுகளின் அரசு அமைப்புகள் நிதி விடுதலைப்புலிகளுக்குத் திருப்பப்படுவதை அவ்வளவு எளிதில் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. எது உண்மையான வர்த்தகம், எது போலி, எது உண்மையான அறக்கட்டளை, எது ஏமாற்று வேலை என்பதைக் கண்டறிவதே சிக்கலான வேலையாயிருந்தது. கண்டறிந்த பிறகல்லவா கட்டுப்படுத்த முடியும்!

போதை மருந்துக் கடத்தலில் ஈடுபட்ட பல இலங்கைத் தமிழர்களமீது வழக்குகள் தொடுக்கப்பட்டன. ஆனால் விடுதலைப்புலிகளுடன் அவர் களுக்குத் தொடர்பிருந்ததா என்பதை உறுதிப்படுத்தமுடியவில்லை. அவர் கள் இயங்கிய சூழல் ஐயங்களை எழுப்பக்கூடும், அவ்வளவுதான். 2009

மே வரை ஆயுதக் கடத்தல் அல்லது கறுப்பை வெள்ளையாக்கி நிதியை விடுதலைப்புலிகளுக்குத் திருப்பியதாக ஏதோ 60 வழக்குகள் மட்டுமே போடப்பட்டிருந்தன.

மூவர்மீது ஆஸ்திரேலியாவில் தொடுக்கப்பட்ட வழக்கு 2010இல் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது. மிகப் பெரும் மோசடி வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டதாகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டுத் தற்போது அமெரிக்காவில் சிறையில் இருக்கும் ராஜ் ராஜரட்ணம் விடுதலைப்புலிகளுக்கு உதவி செய்தாரா அல்லது பங்குச் சந்தை ஒழுங்குமுறையில் கெடுபிடிகள் குறைந்திருந்ததைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு தனக்குச் சொத்துச் சேர்த்துக்கொண்டவர்களில் அவரும் ஒருவரா என்பதை மஹிந்த ராஜபக்ச அரசே உறுதிசெய்ய இயலவில்லை.

2001 செப்டம்பர் பல தளங்களிலும் விடுதலைப்புலிகளுக்குப் பெரும் பின்னடைவை ஏற்படுத்தியது. உள்நாட்டில்கூட ஒரு கட்டம் வரை புலிகளைத் தடுத்து நிறுத்தவே ஆளில்லை என்ற ஒரு நிலை.

அவர்களது சாகசச் செயல்கள் பிரமிப்பை ஏற்படுத்தின. புலம் பெயர்ந்தோரிடமிருந்து நிதிசூவிந்தது. போரில் முழுகிய இலங்கை அரசின் கஜானாவோ ஆயுதங்கள் வாங்குவதிலேயே காலியானது.

விடுதலைப் புலிகளை அடக்கமுடியாமல், அவர்களது யுக்திகளை எதிர்கொள்ள முடியாமல் ராணுவம் திணறியது.

அதே நேரம் புலிகளின் அதிரடி, பயங்கரவாதம் எல்லாவற்றிற்கும் அபாயகரமான எதிர்விளைவுகளும் இருந்தன.

விமான நிலையத்தைத் தாக்கிப் பொதுமக்கள் பயணம் செய்யும் வாகனங்களில் குண்டு வைத்து, எதிர்த் தரப்பில் தமிழர் பிரச்சினைகளை அனுதாபத்தோடு அணுகக்கூடியவர்களைப் பலவீனப்படுத்தினர் புலிகள். ஜனநாயக அமைப்புக்களுக்கான மதிப்பு வீழ்ந்தது. எந்தக் கட்சியரசும் குடிமக்களின் பாதுகாப்பிற்கு உத்தரவாதமளிக்கும் நிலையில் இல்லாது போக, எதற்கிந்த அரசுகள் என்ற கேள்வியும் எழுந்தது. இறுதியில் ராணுவத் தீர்வே வழி என்ற எண்ணம் சிங்களர் மத்தியில் வளர்வதற்கே புலிகளின் வழிமுறைகள் பயன்பட்டன. இது எல்லாப் போராளிக் குழுக்களும் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைதான்.

தத்தம் நியாயங்களைப் பலரும் அறியச்செய்யவேண்டும், தம் மக்களிடையே செல்வாக்கை வளர்த்துக்கொண்டு நிதி திரட்ட வேண்டும், முடிந்தால் அரசைக் கவிழ்க்க வேண்டும், அதற்காகப் பல்வேறு துணிகரச் செயல்கள். ஆனால் அவ்வாறு செய்யும்போது எதிர்த் தரப்பில் இருக்கக் கூடிய ஆதரவு சக்திகளையும் ஒரு போராளிக் குழு இழக்கிறது.

ஆனால் இவற்றுக்கப்பால் 2001 செப்டம்பரில் அல் காய்தா தாக்குதல் களுக்குப் பிறகு உலகம் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் அரசுகளுக்கெதிரான செயல்களை அனுசரணையாகப் பார்க்கவில்லை. அவற்றின் பின்னே எத்தனை நியாயங்கள் இருந்தாலும் சரி. அதே முறையில் விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு ஓர் இன விடுதலை முயற்சியாகப் பார்க்கப்படவில்லை. மாறாக அது ஒரு பயங்கரவாத இயக்கமாகக் கருதப்படத் தொடங்கியது. அச்சுமூலம்

ஒரு வகையில் விடுதலைப்புலிகள் அமைதி வழியில் செல்லத் தூண்டியது எனலாம்.

யூகோஸ்லாவியாவிலிருந்து ஐரோப்பிய யூனியன் உதவியால் கொசாவோ பிறந்ததைப் போலத் தமிழ் ஈழம் கிடைக்கும் என விடுதலைப்புலிகள் நம்பினர் போலும்.

ரணில் விக்கிரமசிங்க தலைமையில் அமைந்த புதிய ஐக்கிய ஜனநாயகக் கட்சியின் அமைச்சரவையும் 2002 பிப்ரவரி 22இல் போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்திற்கு முன்வந்தது. நார்வே இவ்வமைதிப் பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு ஏற்பாடு செய்தது. துப்பாக்கிகள் ஓய்ந்தன. ஆனால் இருதரப்பாரும் பின்வாங்கவில்லை. தம் பகுதியில் விடுதலைப்புலிகள் சுங்கச்சாவடியெல்லாம் அமைத்தனர். பலரும் நிம்மதிப்பெருமூச்சு விட்டனர். அமைதியான முறையில் தீர்வு பிறக்கும் என நம்பினர்.

புலம்பெயர்ந்தோரிடமிருந்து முன்னெப்போதையும்விட அதிக அளவில் நிதி குவிந்தது. கிளிநொச்சி ஈழத்தலைநகராகவே கருதப்பட்டது. பிரபாகரன் அதிபராகவும் பிரதமராகவும் காட்டப்பட்டார்.

நார்வே உள்ளிட்ட நார்டிக் நாடுகளிலிருந்து ராணுவ அதிகாரிகள் அடங்கிய கண்காணிப்புக் குழு ஒன்றும் கொழும்பு வந்து சேர்ந்தது.

ஆயிரக்கணக்கில் விடுதலைப் ராணுவத்தினர் இயக்கத்திலிருந்து விலகித் தங்கள் குடும்பங்களுடன் இணைந்தனர். புலம்பெயர்ந்த பல தமிழ் இளைஞர்களும் நாடு திரும்பினர்.

ஆனால் அவ்வமைதி ஒரு மாயப் பிம்பமாயிற்று. 2003 ஏப்ரலில் தங்களது இறுதி அத்தியாயத்தைத் தாங்களே எழுதத் துவங்கினர் புலிகள். என்ன நடக்கக் காத்திருக்கிறது என்பதை அறியாதவர்களாய் அமைதிப் பேச்சுவார்த்தையிலிருந்து விலகினர்.

அடுத்து வேண்டுமென்றே அதிகப்பட்டசக் கோரிக்கைகளை முன் வைத்தனர். அது ரணில் அரசைப் பலவீனப்படுத்தியது, பௌத்தச் சிங்களத் தேசியவாதிகளைத் தெருவுக்கு இழுத்தது. தமிழ் ஈழத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டுகின்றனர் எனப் பேரினவாதிகள் முறையிடத் துவங்கினர்.

கண்காணிப்புக்குழுவும் போர் நிறுத்த ஒப்பந்தவிதிகளைப் பல இடங்களில் விடுதலைப்புலிகள் மீறுவதாகப் புகார் கூறியது. புலிகளுக்கெதிரான தமிழர்கள் பலர் கொல்லப்பட்டனர்.

விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்திற்குள்ளேயே மோதல்கள். அமைப்புப் பிளவுபட்டது. கிழக்குப் பகுதித் தளபதியாக இருந்த கர்னல் கருணா என்ற விநாயகமூர்த்தி முரளிதரன் பிரிந்துபோய் அரசுப்படைகளுடன் சேர்ந்துகொண்டார். அவருடன் 6,000 வீரர்களும் பிரிந்து சென்றனர். விடுதலைப்புலிகளுக்குப் பெருத்த அடியாய் அமைந்தது அது.

இழந்த வீரர்களின் எண்ணிக்கையில் மட்டுமல்ல. 1987லிருந்து முக்கியத் தளபதிகளில் ஒருவராக இருந்த கருணாவிற்கு இயக்கத்தின் அந்தரங்கங்கள் அனைத்தும் தெரியும். பலம், பலவீனம், பயிற்சி, திட்டங்கள், அகில உலகத்

தொடர்புகள் அனைத்தையும் கொண்டுவந்து கொட்டிவிட்டார் கருணா.

அவர் அணி மாறிய அதே நேரத்தில்தான் மஹிந்த ராஜபக்ச பிரதம ரானார். சந்திரிகா இன்னமும் அதிபராய்த்தான் இருந்தார். ஆனால் இப்போது அரசில் இனவாதிகளின் கரம் ஒங்கிவிட்டது. மஹிந்த தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கும் ஒரு வகையில் விடுதலைப்புலிகளே காரணமாயிருந்தனர். ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு வாக்களித்திருக்கக்கூடிய வன்னித் தமிழர்களை வாக்களிக்கவிடாமல் தடுத்தனர்.

ரணில் விக்ரமசிங்க அரசு தோற்கடிக்கப்படுவதற்கு முன்பே இலங்கை ராணுவம் அடுத்த கட்டப்போருக்குத் தயாரானது. ரணில் பிரபாகரனிடம் ஏமாந்திருக்கலாம். ஆனால் விடுதலைப்புலிகள் தயாராகிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற செய்தி வந்திருந்தது. இறுதிவரை போர் என்று முழங்கி வாக்குக் கேட்டவர் ராஜபக்ச. தீவிர இனவாதம் பேசிய ஜாதிக ஹெல உருமயாவும் ஜனதா விழுத்தி பெரமுனவும் மஹிந்தவிற்குப் பின்னர் அணிவகுத்தன. புதிய அரசு அதிக ஆயுதங்களைப் பெறுவதிலும் புலிகளுடனான போருக்காகத் திட்டமிடுவதிலும் அக்கறை காட்டியது.

சுனாமியால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் மறுவாழ்விற்கென வந்த வெளிநாட்டு நிதி உதவிகளையும் தங்கள் தேவைகளுக்காகப் பயன்படுத்தினர் புலிகள். அப்போது ஏற்பட்ட குழப்பத்தில் போர் ஏற்பாடுகளைத் தீவிரப்படுத்தினர். மறுவாழ்வுப்பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்த தொண்டு நிறுவனங்களுக்குத் தெரியாமலேயே அவர்களது நிவாரணப் பொருட்களுடன் தங்கள் தளவாடங்களையும் தீவிற்குள் கொண்டுவந்தனர் புலிகள்.

அந்நேரத்தில்தான் அவர்கள் செக்கோஸ்லோவாக்கியாவிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட சுற்றுலா விமானங்களைப் போர் விமானங்களாக மாற்றி, தங்களது வீரர்களுக்கு அவற்றை ஓட்டுவதில் பயிற்சி கொடுத்து, வன்னிப் பகுதியில் விமான ஓடுதளங்களை உருவாக்கி, சிறிய விமானப்படையை உருவாக்கியிருக்க வேண்டும்.

போராளிக் குழுக்களின் தவிர்க்கவியலாத முரண்பாடுகளின் இன்னொரு பரிமாணத்தைத்தான் புலிகளின் விமானப்படை எடுத்துக்காட்டியது. உலகிலேயே விமானப்படையை அமைத்த முதல் போராளிக்குழு என்ற பெருமை புலிகளுக்குக் கிட்டியிருக்கலாம். ஆனாலும் அவ்வாறு அகலக்கால் வைத்தது அவர்கள் சரிவுக்கும் காரணமாயிருந்தது. விமானப்படை மிகச் சிறியது தான். பெரிதாக எதையும் அதை வைத்துக்கொண்டு சாதித்திருக்க முடியாது தான். ஆயினுங்கூட ஒரு போராளிக்குழு, பயங்கரவாதக்குழு விமானப்படை வைத்துக்கொள்ளும் அளவு சென்றுவிட்டது என்பதை உலக அரசுகள் பலவற்றால் ஜீரணிக்கமுடியவில்லை. ஏற்கெனவே மத்தியக் கிழக்கில் தொடர்ந்து நடைபெற்றுவந்த தற்கொலைத் தாக்குதல்கள். பயங்கரவாதச் செயல்கள் காரணமாக ஐரோப்பிய நாடுகள் மத்தியில் தேசிய விடுதலைப்போராட்டத்திற்கு ஆதரவு குறைந்து வந்தது. இப்போது விடுதலைப் புலிகளின் வலிமையும் அவர்களது பயங்கரவாதமும் மேலை நாடுகளுக்குத் தெரிந்த பின்னர், அவர்களை மிக எச்சரிக்கையோடு அணுகத் தொடங்கினர்.

2005 டிசம்பரில் இலங்கை சுதந்திரக் கட்சியின் தலைமையைக் கைப்பற்றிய மஹிந்த ராஜபக்ச நாட்டு அதிபராகவும் ஆனார். இலங்கையின் தென்பகுதியில் அம்பாந்தோட்டைச் சேர்ந்தவர் அவர். அவரது குடும்பமும் பல்லாண்டுகளாக அப்பகுதி அரசியலில் முக்கியப் பங்கு வகித்திருக்கிறது. 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் எழுத்தாளர் வர்ஜீனியா வுல்ஃபின் கணவரும் எழுத்தாளருமான லினார்ட் வுல்ஃப் சில காலம் அம்பாந்தோட்டை மாவட்ட ஆட்சித்தலைவராகப் பணியாற்றினார். 'காட்டில் ஒரு கிராமம்' என்ற லியோனார்டின் நாவலின் கதைக்களம்கூட அம்பந்தோட்டைதான். அங்கே தான் ரோகண விஜயவீர பிறந்தார். அவரது ஜேவிபியும் அங்கேதான் உதயமாகியது.

மஹிந்தவின் தந்தையும் இன்னொரு நெருங்கிய உறவினரும் இலங்கை சுதந்திரக்கட்சியின் எம்.பிக்களாய் இருந்திருக்கின்றனர்.

எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்க ஐக்கிய தேசியக்கட்சியிலிருந்து விலகியபோது அவருடன் சென்ற முதல் எம்.பி. இன்றைய அதிபரின் தந்தை டி.ஏ. ராஜபக்ச.

1936ஆம் ஆண்டிலேயே ஸ்டேட் கவுன்சிலுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறவினர் ஜி.ஏ. ராஜபக்சயும் மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகுவவர். தனக்குக் கிராமங்களில் செல்வாக்கு இருக்கிறது என்பதில் அவருக்கு ரொம்பவும் பெருமை.

மஹிந்த சட்டம் பயின்றவர். சில திரைப்படங்களிலும் நடித்திருக்கிறார். இருபத்துநான்கு வயதிலேயே தனது தந்தையின் தொகுதியிலிருந்து நாடாளுமன்றத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுவிட்டார் அவர்.

பொதுவாக விவசாயிகள் அணியும் முரட்டுத்துணியால் ஆன பழுப்பு வண்ணச் சால்வையை அணியும் ஜி.ஏ. ராஜபக்சயைப் பின்பற்றி மஹிந்தவும் அத்தகைய சால்வையுடன் வலம் வந்தார்.

தேர்ந்த அரசியல்வாதி, திறமையானவர், துணிச்சலானவர் என்று அவரைப் பற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. 2001இல் அவர் அதிபர் சந்திரிகாவின் கீழ் அமைச்சராக ஆனார்.

தம்பி கோத்தாபய, 1971இல் முதல் ஜேவிபி கலவரம் ஒடுக்கப்பட்ட நிலையில் ராணுவத்தில் சேர்ந்தார். 1987இல் யாழ்ப்பாணத்திற்குள் விடுதலைப் புலிகளை நெருக்கித் தள்ளிய படைப் பிரிவிற்குத் தலைமை தாங்கியவர் கோத்தாபய. இந்தியத் தலையீட்டின் காரணமாக முழுவதுமாகப் புலிகளை அப்போதே அழிக்கமுடியாமல் புழுங்கியவர் அவர்.

அவர் நெஞ்சரம் கொண்ட வீரர். விடுதலைப்புலிகளுடன் நடந்த மோதல்களில் தன்னுடைய திறமையை நிரூபித்ததன் விளைவாய்தான் அவருக்குப் பல பதக்கங்கள் கிடைத்தன.

என்ன விலை கொடுத்தாலும், எத்தனை தியாகங்கள் செய்தாலும் எதிரிகளை வெற்றிகொள்ள வேண்டும் என அவர் நினைத்தாலும் இலங்கை ராணுவத்திடம் போதிய தளவாடங்கள் இல்லை. சம்பளம் மிகக் குறைவு. அவர்களிடம் போரிடவேண்டுமென்ற உற்சாகமே இல்லை.

லெஃப்டினன்ட் கர்னலாக இருந்து ராணுவத்திலிருந்து ஓய்வுபெற்ற அவர் அமெரிக்கா சென்று கணினித் துறையில் தேர்ச்சிபெற்றார்.

அண்ணன் அதிபரானவுடன் நாடு திரும்பிய அவர் பாதுகாப்புத் துறைச் செயலராக நியமிக்கப்பட்டார்.

விடுதலைப்புலிகளுடனான மோதல்கள் முடிவுற்ற பின், அவரைப் பேட்டி கண்டு சசிகுமார் என்பவர் இந்தியப் பாதுகாப்பு ஆய்வு என்ற ஏட்டில் கோத்தாபயவின் எட்டுக் கொள்கைகள் பற்றி விரிவாக எழுதினார். இலட்சியத்தில் உறுதியாக இருப்பது, உலகம் ஏதாவது சொன்னால் அதைக் கண்டுகொள்ளாமல் இருப்பது, பேச்சு வார்த்தைகளை அறவே நிராகரிப்பது, அரசியல் தலையீட்டைத் தவிர்ப்பது, ராணுவத்தினருக்கு முழுச் சுதந்திரம் அளிப்பது, சாதகமான செய்திகளை மட்டும் வெளி உலகிற்குக் கசியவிடுவது, இளைய தளபதிகளுக்கு ஊக்கமளிப்பது, போரின் போக்குக் குறித்து அண்டை நாட்டு அரசுகளுக்கு அவ்வப்போது தெரிவித்துக் கொண்டிருப்பது என்பதெல்லாம் கோத்தாபய கடைப்பிடித்த வழிகள் என்கிறார் சசிகுமார்.

மோதல்களில் அப்பாவிப் பொதுமக்களும் கொல்லப்படுவர் என்று எல்லோருக்குமே தெரியும். ஆனால் அதற்கெல்லாம் கோத்தாபய பொறுப் பேற்கத் தயாராகவிருந்தார். இதுவே ராணுவத்திற்குப் பெரிய அளவில் நம்பிக்கை கொடுத்தது. இதைவிட வீரர்களுக்கு உற்சாகமளிக்கும் செய்தி ஏது என்கிறார் ஒரு அமைச்சர்.

கோத்தாபய இலங்கை ராணுவத்தை வேகமாகச் சீரமைத்தார். ராணுவக் கல்லூரியில் சகமாணவரான சரத் பொன்சேகாவைத் தளபதியாக்கினார். திறமையானவர்களே படைப்பிரிவுத் தலைவர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். காவல் துறையும் அவர் கட்டுப்பாட்டில் வந்தது.

வீரர்களின் எண்ணிக்கையும் பன்மடங்காக உயர்ந்தது. எழுபத்து ஐந்தாயிரம் ஆண்களும் பெண்களும் சேர்க்கப்பட்டனர். அதிக நிதி ஒதுக்கப்பட்டது. முன்னணிப் பகுதிகளைப் பார்வையிட்டு எங்குச் கடலாம், எங்கு பொடியன்களின் நடமாட்டம், எப்பகுதிகளில் பொதுமக்கள் செல்கின்றனர், எங்குக் குறிவைத்தால் புலிகளின் தளபதிகளை அழிக்கலாம் எனத் திட்டமிட ட்ரோன்ஸ் எனப்படும் ஆளில்லாமல் தனியாகப் பறந்து வேவு பார்க்கும் விமானங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

சீனாவும் பாகிஸ்தானும் நிறைய ஆயுத உதவிகள் செய்தன. பாகிஸ்தான் விமானப்படைக்குத் தொழில் நுட்ப உதவியும் பயிற்சியும் அளித்தது.

நீண்ட தூரம் கண்காணிக்கக்கூடிய ராடார்கள்ளைத் தந்து இந்தியாவும் அமெரிக்காவும் உதவின. அத்தகைய ராடார்களை வைத்துக்கொண்டுதான் இலங்கைக் கடற்படை புலிகளின் கடற்புறா நிறுவனத்திற்குச் சொந்தமான எட்டுச் சரக்குக் கப்பல்களை அழித்தது. அப்படி அழிக்கப்பட்டவைகளில் ஒன்று ஆஸ்திரேலியக் கடல் எல்லையில் இலங்கையிலிருந்து 1700 கடல் மைல் தொலைவில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது.

இரு தரப்புமே போருக்கான ஆயத்தங்களில் மும்முரமாயின. பொது மக்கள் தங்கள் பகுதியிலிருந்து வெளியேறுவதற்கு விடுதலைப்புலிகள் மேலும் பல தடைகளை விதிக்கத் துவங்கினர். போர் நெருங்கிவிட்டது. எல்லோரும் போய்விட்டால் யார் களத்தில் நிற்பது? இலங்கையின் மற்ற பகுதிகளில் பயணம் செய்வதற்கு அனுமதி கோருவோர் சார்பாக ஒருவர், பொதுவாக அவரது குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர், வெளியே செல்பவர் திரும்பி வருவார் என உத்தரவாதமளிக்க வேண்டும்.

1995இலேயே அத்தகைய தடைகள் விதிக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால் 2002 போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்தின் பிறகு அவை தளர்த்தப்பட்டன. 2008இல் அப்படி அனுமதி கொடுப்பதையே நிறுத்திவிட்டார்கள்.

ஆள் சேர்ப்பதையும் தீவிரப்படுத்தினர். அதற்கு முன்பு குடும்பத்திற்கு கொருவர் என்பது விதியாயிருந்தது. இப்போதோ மிரட்டி, அடித்து, இழுத்துச் செல்லும் நிலை உருவானது. புலிகள் பிடித்துச் செல்லாமலிருக்கப் பிள்ளைகளைப் பெற்றோர்கள் மறைத்துவைப்பார்கள் அல்லது இளவயதிலேயே திருமணம் செய்துவிடுவார்கள்.

போரின் இறுதிக்கட்டத்தில் ஆளே கிடைக்காமல் கண்ணிப்பட்டவர்களையெல்லாம் இழுத்துக்கொண்டுபோய்ப் போர்முனையில் நிற்க வைத்தனர் விடுதலைப்புலிகள்.

2006ஆம் ஆண்டு ஜூலையில், இலங்கையின் கிழக்கே ஒரு மடையின் கதவுகளை இழுத்து மூட 15,000 கிராமங்களுக்கு நீர் வரத்து நின்றது. ஆயிரக்கணக்கான ஹெக்டேர் நெல் வயல்கள் பாதிக்கப்பட்டன.

அக்கட்டத்தில் இன்னமும் போர் நிறுத்தம் முறிந்துவிட்டதாக அரசு அறிவிக்கவில்லை. 2008 ஜனவரியில் அப்படிச் கூறியது அது.

ஆனால் புலம்பெயர்ந்த தமிழர் மத்தியில் விடுதலைப்புலியினர் கூறி வந்த நான்காம் ஈழப்போர், இறுதி யுத்தம் மடைக்கதவு மூடிய கணத்திலேயே துவங்கிவிட்டது எனலாம்.

2007 மத்தியில் கர்னல் கருணா உதவியுடன் கடலோரப் பகுதியான மாவிலாற்றை அரசு மீண்டும் கைப்பற்றியது. அந்நேரத்தில் 1,30,000 பொது மக்கள் அரசின் முகாம்களில் தஞ்சமடைந்தனர்.

அதன்பிறகு இலங்கைப் படையினர் வன்னிப் பகுதியில் விடுதலைப் புலிகள் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த 15,000 சதுர கிலோமீட்டர் நிலப்பரப்பை மீட்கத் திட்டமிட்டனர். மெல்ல மெல்ல ராணுவம் முன்னேறியது. ஆனையிறவில் விடுதலைப்புலிகளை நெருக்கியது.

2008இல் மேலும் மேலும் ராணுவம் கிழக்கில் முன்னேற, வன்னிப் பகுதித் தமிழர்கள் 20,000 பேர் இடம்பெயர வேண்டியதாயிற்று.

எதிரியின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் பிரதேசங்களில் ஊடுருவி நாசகாரச் செயல்களில் இறங்கும் கமாண்டோக்கள் விடுதலைப்புலிகளுக்குப் பெரும் தலைவலியைக் கொடுத்தனர்.

அரசின் பீரங்கிகள் மேலும் பொதுமக்களை வன்னிக்காடுகளுக்குள் விரட்டின. ராணுவத்திற்கு ஈடுகொடுக்க மேலும் வீரர்களை விடுதலைப் புலிகள் போர்முனைக்கு அனுப்ப வேண்டியதாயிற்று.

“எங்களுக்கு விடுதலைப்புலிகளுடன் பிரச்சினையே இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் இங்கே என்ன நடக்கிறது என்பதைக் கூர்ந்து கவனித்தீர்களானால், அவர்களை ஆதரிப்பதுதான் எங்களுக்கு நல்லது என எங்கள் மக்கள் நினைக்கிறார்கள்” என்றார் ரோமன் கத்தோலிக்கப் பிரிவைச் சேர்ந்த அருட்தந்தை ஜேம்ஸ் பத்திநாதன்.

2008 டிசம்பர் வந்தது. லட்சக்கணக்கான தமிழர்கள் வெகுதூரம் இடம்பெயர்ந்து செல்ல வேண்டியதாயிற்று. விடுதலைப்புலிகள் திருப்பித் தாக்குவதாகவே தெரியவில்லை. முப்பதாண்டுகளுக்குப் பிறகு முதல்முறையாக இலங்கை அரசு தனது நிலப்பரப்பு முழுவதையும் தன் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டுவரக்கூடும், காடுகளுக்குள் தப்பி ஓடிய அப்பாவிப் பொதுமக்கள் ராணுவத்தின் கரங்களில் மடியக்கூடும் என்ற நிலை உருவாயிற்று.

விடுதலைப்புலிகளைக் களத்தில் வெற்றிகொள்ளவே முடியாது என்றவர்கள் நடப்பதையெல்லாம் பார்த்து அதிர்ச்சியடைந்தனர்.

இலங்கை ராணுவத்தின் தளபதிகள் முதல் சாதாரண வீரர்கள்வரை, விடுதலைப்புலிகள், தமிழ்ப் பொதுமக்கள் எல்லோருமே தன்னேரில்லாத் தளபதி வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் ஏதோ எல்லோரும் வியக்கும்படி ஏதாவது அதிரடியாகச் செய்து நிலையைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்வார் என்று எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தனர். ஆனால் அப்படி எதுவும் நடக்கவேயில்லை.

வாகனத்தொடர் 11

இலங்கையின் கிழக்குக் கடற்கரையில் வன்னியின் வடகிழக்கு மூலையில் முக்கோண வடிவப் பிரதேசம். லண்டனின் நிலப்பரப்பில் மூன்றில் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் அது.

அப்பகுதியில்தான் 330,000 மக்கள், இலங்கை ராணுவத்தின் இறுதித்தாக்குதல் எப்போது என்றஞ்சி ஒடுங்கிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் பெரும்பாலானோர் விடுதலைப்புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் ஏறத்தாழ 15 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தவர்கள்.

அனைத்துத் திசைகளிலிருந்தும் ராணுவம் வளைத்துக்கொண்டிருந்தது. முற்றிலுமாகக் கடல் வழிகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. இறுதியில் ஏறத்தாழ 1600 ஏக்கர் நிலப்பரப்பிற்குள் அந்த மூன்று இலட்சம் பேரும் சில ஆயிரம் விடுதலைப்புலிகளும் நெருக்கப்பட்டனர்.

வெயில் தாளவில்லை. உணவு, மருந்து, தண்ணீர் எல்லாவற்றுக்கும் கடும் பஞ்சம். முத்தாய்ப்பாகத் தொடர் குண்டு வீச்சு.

கூண்டு என்றழைக்கப்பட்ட அப்பகுதியில் சிக்கிக்கொண்ட பரிதாபத்திற்குரிய அம்மக்கள் வெளியேற விடுதலைப்புலிகளும் அனுமதிப்பதாக இல்லை. மேலைநாடுகளைத் தலையிடவைத்தால் தான் தாங்கள் தப்பமுடியும் என்ற நிலையில் புலிகள் இருந்தனர். அவ்வாறு தலையிடப் பெரும் மக்கள் கூட்டம் அங்கே தேவையாயிற்றே? எனவே வெளியேற எவருக்கும் அனுமதி இல்லை. அதையும் மீறி அரசுக் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் பகுதிக்குத் தப்பியோட முயன்றவர்கள் நூற்றுக்கணக்கில் இரக்கமே இல்லாமல் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டனர். இரு படைகளுக்கிடையே சிக்கிப் பத்தாயிரத்திலிருந்து நாற்பதாயிரம் மக்கள் மடிந்திருப்பர். இன்னும் அதிகமானோர் காயமுற்றிருப்பர்.

பயிற்சி எதுவும் பெறாத, அப்படியே வீட்டிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்டுத் துப்பாக்கி கொடுத்து களத்தில் இறக்கப்பட்டவர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் உயிரிழந்தனர் அல்லது காயமுற்றனர்.

மே 18 அன்று வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனும் அவரது முக்கியத் தளபதிகளும் கொல்லப்பட போர் ஒருவழியாக முடிவுக்கு வந்தது.

ஏறத்தாழ இரண்டு இலட்சத்துத் தொண்ணூறாயிரம் பொதுமக்களும் உயிர்தப்பிய வீரர்களும் கழுத்தளவு தண்ணீர் நிரம்பியிருந்த நந்திக்கடலேரியைக் கடந்து ராணுவத்தின் பக்கம் வந்து சேர்ந்தனர். அங்கிருந்து அவர்களனைவரும் வாகனங்களில் ஏற்றப்பட்டு முகாம்களுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர்.

இலங்கையில் நடந்த உள்நாட்டுப்போர் குறித்துப் பொதுவாகவே அதிக விவரங்கள் வெளி உலகுக்குத் தெரியாது. ஓயாத அலைகளாக விடுதலைப்புலிகள் பாய்ந்துவந்து ராணுவத்தின் மீது விழுந்தனர். அரசுக்குப் பலத்த இழப்பு என்று செய்திகள் பல பத்திரிகைகளின் வெளிநாட்டுச் செய்திகள் பிரிவு ஆசிரியர்களின் மேசைகளை அடிக்கடி வந்தடையும். ஆனால் அதெல்லாம் உண்மைதானா என்று சரிபார்க்க முடியாது. இலங்கை அரசு தொண்டு நிறுவனங்களையோ அல்லது வெளிநாட்டுச் செய்தியாளர்களையோ கடுமையான மோதல்கள் நிகழும் பகுதிகளுக்கு அனுமதிப்பதில்லை. விடுதலைப்புலிகள் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் பகுதிகளுக்குச் சென்று செய்தி சேகரிக்கப் பொதுவாக உள்நாட்டுச் செய்தியாளர்களுக்கு அனுமதியில்லை. இந்தியாவிலிருந்து படகுகள் மூலம் அப்பகுதிகளுக்குச் செல்லமுயல்வோர் கைதுசெய்யப்படுவார்கள் அல்லது திருப்பி அனுப்பப்படுவார்கள்.

தமிழ்நெட் போன்ற விடுதலைப்புலி ஆதரவு இணையத் தளங்களின் மூலமாகத்தான் அப்பகுதிகளில் நடப்பது குறித்து வெளி உலகம் அறிந்து கொள்ளும். கொழும்பில் இருந்த வெளிநாட்டுச் செய்தியாளர்கள் இரு தரப்பிலிருந்தும் வரும் செய்திகளை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. ராணுவத்தில் காயமடைந்தவர் அல்லது இறந்தவர் பட்டியலை அரசு வெளியிடும்போது சற்றுக்குறைத்தே காண்பிப்பார்கள்.

தொடர்ந்து வந்த பல்வேறு இலங்கை அரசுகள் போர் குறித்து உண்மைச் செய்திகள் வெளியாக அனுமதித்ததில்லை. மறைத்துத் திரித்துத் தங்களுக்குச் சாதகமாகவே வெளியிடுவார்கள்.

ஆனால் 30 ஆண்டுகளில் முதன்முறையாக 2009 ஜனவரியில் பனித்திரை சற்றே விலகியது. போர்முனையில் சிக்கிய ஒரு ஐ.நா. அதிகாரி கண்ட காட்சிகள் அவரை அதிர்ச்சியடையச் செய்தன. அவை போர்க்குற்றங்கள் என்றார் களங்கள் பல கண்டிருந்த அவர்.

இரு ஐ.நா. அதிகாரிகள் பொறுப்பில் அரசுப் பகுதிக்குப் பயணம் செய்துகொண்டிருந்த 132 தமிழர்கள், ஆண்கள், பெண்கள், மற்றும் குழந்தைகள் ஜனவரி 22 அன்றிரவு தொடர்ந்த ராணுவத்தின் தாக்குதலுக்குள்ளாயினர்.

முதல்நாள் அரசுதான் ஒரு பகுதியைச் சுட்டிக்காட்டி நாங்கள் அங்கே ஷெல்லடித்துத் தாக்கமாட்டோம். அது தஞ்சம் புகுவோருக்கான பிராந்தியம் என்று அறிவித்திருந்தது. அதை நம்பி அவசர அவசரமாக மண்ணாலும்

மரக்கட்டைகளாலும் பதுங்கு குழிகளைச் சில தமிழர் உருவாக்கியிருந்தனர். காடுகளில் தங்கும்போது திறந்தவெளியில் தீ மூட்டுவார்களே அப்படி வளர்த்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆனாலும் இரவிலும் ஷெல்லடி தொடர்ந்தது. அங்கிருந்த ஐ.நா. அதிகாரிகள் எங்கிருக்கிறோம் என்பதைப் புவியியல் குறியீடுகள் மூலம் துல்லியமாக மூத்த இலங்கை ராணுவ அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவித்தனர். தொடரும் ஷெல் தாக்குதலில் எப்படி மக்கள் மடிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் விவரித்தனர்.

அது ஒரு நரகமாயிருந்தது. இரவு முழுவதும் தீயைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராக அலறியபடியே மண்ணில் சாய்ந்துகொண்டிருந்தனர். ஐ.நா. அதிகாரிகளுக்குச் சொல்லொணா வேதனை. ஆனால் அவர்களால் என்னசெய்ய முடியும்?

காலையில் ஓரளவு ஷெல் தாக்குதல் குறைந்திருந்தபோது, மூத்த ஐ.நா. பாதுகாப்பு அதிகாரி சுற்றிலும் பார்த்துவிட்டுக் கூறினார்: “வேண்டுமென்றே பொதுமக்களைக் கொன்றிருக்கின்றனர்.” இரவெல்லாம் யாருடன் அவர் பேசிக்கொண்டிருந்தாரோ அவர்கள் அனைவரும் குடும்பம் குடும்பமாக உயிரற்று வீழ்ந்து கிடந்தனர்.

ஐ.நா. அதிகாரிகளின் வாகனங்களைக் குண்டுகள் துளைத்திருந்தன. ஒரே இரத்தம். காலடியில் சிதைக்கப்பட்ட உடலுறுப்புகள். மரம் ஒன்றில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது கொல்லப்பட்ட ஒரு குழந்தையின் உடல். பார்க்கவே குலை நடுங்கியது.

ஆனால் அரசு ஷெல் தாக்குதலுக்குப் பொறுப்பேற்க மறுத்தது. சுடப்படக்கூடாத பிராந்தியம் என்றறிவிக்கப்பட்ட பின் ஏன் அங்கே சுட வேண்டும்? ஷெல்லடிதானே எல்லாம் விடுதலைப்புலிகளின் வேலை. அவர்கள் தாக்கிவிட்டுப் பழியை எங்கள் மேல் போடுகிறார்கள் என்றது.

அங்கே சிக்கிய ஐ.நா. மற்றும் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினர் கண்ட காட்சிகள் போர்க் குற்றங்கள் எனச் சொல்லத்தக்கவைதாம். ஜனவரி இருபத்திரண்டோடு நிற்கவில்லை. தொடர்ந்து சிறிய, பெரிய அளவிலான படுகொலைகள் அடுத்த நான்கு மாதங்களில். அரசின் மறுமொழி மனப்பாடமாகிவிட்டது: “நாங்கள் பொறுப்பில்லை. எங்களுக்கு அவப்பெயர் ஏற்படுத்துவதற்காக விடுதலைப்புலிகள்தாம் செய்கிறார்கள்.”

இன்னுஞ்சொல்லப்போனால் போராளியல்லாத எவருமே தங்களால் கொல்லப்படவில்லை என அரசு சாதித்தது. இறந்தவர்களின் எண்ணிக்கை உயர உயர ராணுவம் அப்படுகொலைகளை நிகழ்த்தியதற்கான ஆதாரங்களும் பெருகின.

தாங்கள் செய்யும் குற்றங்கள் வெளியுலகுக்குத் தெரிந்துவிடாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக, செய்திகள் வெளியே செல்லாமல் தடுக்க முயலும் சமூகங்கள் பற்றி நீதித் துறை வல்லுநர் லூயிஸ் ஆர்பர் எழுதுகிறார்: “குற்றவாளிகள் உண்மையை எப்போதுமே திரிக்க முயல்வார்கள். அவர்களது பங்கை உறுதிப்படுத்தும் சாட்சியத்தைக் குறை சொல்வார்கள், வேண்டுமென்றே புனையப்பட்டதென்பார்கள். எவ்வளவு

ஆதாரமளித்தாலும் இது போதாது, மேலும் மேலும் சாட்சியங்கள் கொண்டு வாருங்கள் என்பார்கள். நடவடிக்கை எடுக்கவே விடமாட்டார்கள். காலந்தாழ்த்துவது, பொய்த்தகவல்களைப் பரப்புவது - இது அவர்களுக்கு வாடிக்கை...”

2009 ஜனவரி - மே காலகட்டத்தில் கொல்லப்பட்ட பொதுமக்கள் அனைவருமே ஷெல் தாக்குதல்களில்தாம் இறந்தனர் எனலாம். பனிப்போர் முடிவிற்கு வந்த பின் யுத்தத்தில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நெறிகள் சற்றுக் கடுமையாகவே ஆகியிருக்கின்றன. கொத்துக் கொத்தாகக் கொன்று விட்டு, பொதுமக்கள் பகுதிகளில் குண்டுமாரி பொழிந்துவிட்டு ஒன்றுமே செய்யவில்லையே என்று நாடகமாடுவது ஏற்கமுடியாதது என்ற நிலை உருவாயிருந்தது. தவறுசெய்பவர்கள் யார் என்பதைக் கண்டறிவது அவசியமாயிருக்கிறது.

யுத்தம் கோரமானதுதான். அதுவும் அப்பாவிப் பொதுமக்கள் இறந்து கொண்டிருக்கும் அல்லது இறந்துவிட்டதைக் காட்டும் வீடியோக்காட்சிகள் உலகளவில் தொலைக்காட்சிச் சாளல்களால் ஒளிபரப்பப்படும்போது பலரும் அதிர்ச்சியடைகின்றனர். அவ்வாறு படுகொலைகளில் இறங்கு வோருக்கு ஆதரவு குறைகிறது. எனவே யுத்தக் களத்தைத் தாண்டிச் செய்திகள் செல்லக் கூடாது என்பதில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அதிக அக்கறை காண்பிக்கின்றனர்.

போர் நிகழ்வுகள் குறித்துச் சரிவரத் தெரிந்துகொண்டு அவை பற்றிச் செய்தி அனுப்புவது பொதுவாகவே கடினமான செயல். இலங்கையிலோ அது மிகவும் கடினம். கிடைக்கும் தகவல்களை உறுதிசெய்யவே முடியாத நிலை என்கின்றனர் ஊடகவியலாளர்கள்.

அப்படிப்பட்ட சூழலில் நேரடியாக அந்த ஐ.நா. அதிகாரிகள் கண்ட காட்சிகள், போர்க்குற்றம் நிகழ்ந்ததற்கான ஆதாரங்கள் அசாதாரணமான முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை.

வன்னி முக்கோணத்தின் ஒரு மூலை கிளிநொச்சி. விடுதலைப்புலிகளின் ‘தலைநகரம்.’ தெற்கிலிருந்தும் மேற்கிலிருந்தும் ராணுவம் முன்னேறுவதற்கு உதவியாக, பல மாதங்களாகவே அதன் மீது குண்டு வீசப்பட்டது, ஷெல்லடிக்கப்பட்டது. 2002இல் அமைதிப் பேச்சுவார்த்தைகள் துவங்கிய பிறகு அந்நகரத்தில் கட்டப்பட்ட கட்டடங்கள் அனைத்தும் தகர்க்கப்பட்டன. உலக வங்கி உதவியுடன் கட்டப்பட்ட பிரம்மாண்டமான நீர்நிலைத் தொட்டி தகர்க்கப்பட்டது.

கிளிநொச்சி அருகே ஏ 35 சாலையில் அமைந்திருக்கும் முல்லைத்தீவு விடுதலைப்புலிகள் சாம்ராஜ்யத்தில் இரண்டாவது பெரிய நகரம். கிழக்குக் கடற்கரையில் உள்ள முல்லைத்தீவு ஒரு காலத்தில் தமிழர்களின் மீன்பிடி மையமாக இருந்தது. புலிகளின் எழுச்சிக்குப் பின் அது ஒரு கடற்படைத் தளமாக மாறியது. அதன் பாதுகாப்புப் பலப்படுத்தப்பட்டது. சிறிய வகை ஆயுதங்கள், கண்ணிவெடிகள், வெடிமருந்துகள் உள்ளிட்டவை அங்கே தயார் செய்யப்பட்டன. கடற்புலிகள் பயன்படுத்திய கண்ணாடி இழை மற்றும் அலுமினியப் படகுகளும் அங்கேதான் தயாரிக்கப்பட்டன.

கிளிநொச்சிக்கும் முல்லைத்தீவிற்குமிடையே நிறைய கிராமங்கள் உண்டு. ஏ 35 சாலை புதுக்குடியிருப்பு நகர் வழியாகக் கடற்கரையைத் தொட்டு அங்கிருந்து தெற்காகத் திரும்பி முல்லைத்தீவை அடையும். கடல் மட்டத்திலிருந்து சில அடி உயரத்திலேயே அமைந்திருந்த அப்பகுதி வறண்ட பூமி, மணற்பாங்கான இடங்கள், மயிலின் விரிந்த தோகை போலத் தோற்றமளிக்கும் ஓலைகள் காற்றில் படபடக்க நெடுநெடுவென வளர்ந்திருந்த பனைமரங்கள் நிறைந்த புதர் வெளிகள், காடுகள் இப்படிப் பலவிதமான புவியியல் அமைப்புகள். ஆங்காங்கே பாசனத்திற்காக அமைக்கப்பட்ட கால்வாய்கள், குளங்கள். இலங்கையின் எஞ்சிய வட பகுதியைப் போலவே வன்னியும் ஆண்டுமுழுதும் வெப்பமாகவே இருக்கும். அந்தி சாயும் நேரத்தில்தான் வெப்பம் சற்றுத் தணியும். வடகிழக்கு மற்றும் தென்மேற்குப் பருவக்காற்றிலும் சூழல் சற்றுக் குளிரும்.

கிளிநொச்சியிலிருந்து 15 கிலோமீட்டர் தொலைவில், ஏ 9 சாலையில், ஆனையிறவில் விடுதலைப்புலிகளின் எல்லை முடிவுற்றது. வளைகுடாவை இணைத்த குறுகிய நிலப்பரப்பான அதில் ஒல்லாந்தர்கள் 18ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டிய கோட்டை 30 ஆண்டுக் காலத் தமிழர் போராட்டத்தில் இருமுறை கைமாறியது. கடும் மோதல்களையும் அது சந்தித்தது. 2000த்தில் விடுதலைப்புலிகள் கைப்பற்றிய ஆனையிறவும் இலங்கை ராணுவத்திடம் வீழ் இருந்த நேரம். அங்கிருந்து முல்லைத்தீவிற்குச் செல்லும் சாலையே நாம் முன்னர் குறிப்பிட்ட முக்கோணப் பரப்பை நிறைவு செய்கிறது. அச்சாலையையொட்டித்தான் 5 கிலோமீட்டர் அகல நந்திக்கடல் அமைந்திருக்கிறது. அதன் நீளம் 14 கிலோமீட்டர். அவ்வேரியின் மிகக் குறுகலான பகுதியில் சில நூறு மீட்டர் அகலமே இருக்கும். அங்கேதான் இறுதி மோதலின்போது விடுதலைப்புலிகள் நிலைகொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு மத்தியில் அதுகாறும் அவர்கள் கட்டுப்பாட்டில் வாழ்ந்துவந்த இலட்சக்கணக்கான தமிழ்மக்கள். 2009 ஜனவரியில் வடக்கே ராணுவத்தில் 53ஆவது பிரிவையும் தெற்கே முல்லைத்தீவை நோக்கி முன்னேறிக்கொண்டிருந்த 57ஆவது பிரிவையும் விடுதலைப்புலிகள் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

பத்தாண்டுக் காலமாக அவர்களின் ஆளுகையில் இருந்த நந்திக்கடல் மற்றும் முல்லைத்தீவு இரண்டையும் இப்போது ராணுவம் கைப்பற்றும் ஆபத்து. ஜனவரி ஒன்றாம் நாளன்று, 50,000 வீரர்களுடன் இலங்கை ராணுவம் கிளிநொச்சியருகே விடுதலைப்புலிகள் எழுப்பியிருந்த பெரும் மண் அணையைத் தகர்த்துக்கொண்டு முன்னேறியது. அன்றிரவே கடும் மோதலுக்குப் பிறகு அந்நகரைக் கைப்பற்றியது ராணுவம்.

விடுதலைப்புலிகளுக்குப் பெரும் இழப்பு. தீரமாகப்போராடக்கூடிய பல வீரர்களை அச்சமரில் இழந்தனர். அடுத்த ஒருவாரத்தில் ஆனையிறவும் வீழ்ந்தது. ஜனவரி 25 வாக்கில் முல்லைத்தீவும் ராணுவத்தின் கரங்களில். ஜனவரி முழுதும் ஏ 35 சாலைக்குத் தெற்கே 500 மீட்டர் தொலைவில் நிலைகொண்டு கிளிநொச்சியைத் தாண்டி வந்துகொண்டிருந்த அரசுப் படைகளுடன் மோதினர். முல்லைத்தீவை இழந்த பிறகு புதுக்குடியிருப் பருகே அவர்களுடைய இறுதிக் கோட்டையில் பதுங்கினர். ஏறத்தாழ

நான்கு மாதங்கள் அப்பகுதியில் கடுமையான மோதல்கள். மிக உக்கிர மாகப் போராடினர் கெரில்லாக்கள்.

அங்கே ஒரு பெரிய அரசு மருத்துவமனையிருந்தது. புலம்பெயர் தமிழர்களிடமிருந்து பெற்ற நிதியின் மூலம் கட்டப்பட்ட இன்னொரு மருத்துவமனையும் இருந்தது. இரண்டாவது மருத்துவமனையில் பொதுவாகக் காயமடைந்த விடுதலைப்புலிகளுக்குத் தான் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டு வந்தது என்றாலுங்கூடப் பொதுமக்கள் பலரும் அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது. யுத்த நெறிகளை மீறி இரு மருத்துவமனைகளின் மீதும் குண்டுகள் வீசித் தாக்கியது ராணுவம்.

கிளிநொச்சியின் வீழ்ச்சி புலிகளின் சகாப்தம் முடிவுக்கு வந்துகொண்டிருப்பதைத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டியது. அதிக ஆயுதங்கள், தளவாடங்கள், வீரர்கள் இல்லாமல், மறைந்திருந்து தாக்கும், துணிச்சலையும் அர்ப்பணிப்பையுமே மூலதனமாக வைத்திருந்த கெரில்லாக் குழுவை நேரடி மோதலில் இறங்கக்கூடிய ஒரு வழமையான ராணுவமாக மாற்றியிருந்த விடுதலைப்புலிகள் அவ்வாறு மாறுவதற்கு எல்லைகள் உண்டு என்பதை உணர்ந்த நேரம் அது. தனது யுக்திகளை மாற்றி, ஆயுதங்களை வாங்கிக்குவித்து, படையை விரிவுபடுத்தி, முன்னெப்போதையும்விட வலிமையுடன் திகழ்ந்த ராணுவத்திற்கு விடுதலைப்புலிகள் ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை.

விடுதலைப்புலிகளின் இறுதி அத்தியாயத்தில் மிக முக்கியமான காலகட்டம் அது. எஞ்சியிருந்த தலைவர்கள் தங்கள் ஆயுதங்களைப் புதைத்து விட்டு, அங்கிருந்து தப்பியோடியிருக்கலாம். பிரபாகரனைத் தவிர மற்றவர்கள் வெளியுலகுக்கு அறிமுகமாகாதவர்கள்தாம். எனவே அவர்கள் அனைவரும் தப்பி மக்களோடு மக்களாகக் கலந்து காடுகளிலும் சிறு, பெரு நகரங்களிலும் தஞ்சம் புகுந்து அடுத்த கட்டப் போராட்டத்திற்குத் தங்களைத் தயார் செய்துகொண்டிருக்கலாம். அப்படித்தான் பொதுவாகக் கெரில்லாக் குழுக்கள் செய்வது வழக்கம்.

ஆனால் ஒரு பதுங்கு குழியிலிருந்து இன்னொரு குழிக்கு மாறிக் கொண்டிருந்த பிரபாகரனோ சரணடைவது பற்றிச் சிந்தித்ததாகவே தெரியவில்லை. மாறாகப் பொதுமக்களைத் தொடர்ந்து கேடயமாகப் பயன்படுத்தினார். அத்தகையதொரு சூழலில் அரசப்படைகள் பொதுமக்கள் மீது குண்டுமாரி பொழியும். அக்காட்சிகள் உலக அளவில் ஒளிபரப்பப்படும்போது மேலைநாட்டு மக்களின் அனுதாபம் தன்மீது திரும்பும். தன் இயக்கத்தையும் போராட்டத்தையும் பன்னாட்டு அமைப்புகள் காப்பாற்றிவிடும் என்று பிரபாகரன் கணித்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவரது நம்பிக்கை பொய்த்துப்போனது.

முக்கோணக்கூண்டில் சிக்கியிருந்த பொதுமக்களில் ஒரு சிலருக்கு அப்போதுதான் உறைத்திருக்க வேண்டும், நிலை சரியில்லை, இத்தனை நாட்கள் பட்ட துன்பமெல்லாம் வீணே என்று. இரண்டாண்டுகளாக அவர்கள் இடம் பெயர்ந்துகொண்டே இருந்தனர். புலிகள் பின்வாங்கப் பின்வாங்க இவர்களும் பின் தொடரவேண்டியிருந்தது. எங்குமே புலிகள் வெற்றிகரமாக அரசுத் தாக்குதலை முறியடித்ததாகக் கூறமுடியாது. ஆனால்

தொடர்ந்து அவர்களது பிரச்சாரம் அம்மக்களைக் கவர்ந்தது. அவர்களுடனிருப்பதுதான் நல்லது என்று நம்பி உறுதியுடன் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தனர். பின்னடைவே அண்மைக்கால வரலாறாக இருந்தும் அம்மக்கள் நம்பினர். மாற்றம் ஏற்படும். தன்னேரில்லாத் தலைவர் எவரும் எதிர்பாராத வழியில் திருப்பித் தாக்கி இராணுவத்தை நிலைகுலையச் செய்துவிடுவார் என்று இறுதிவரை நம்பினர் அம்மக்கள். குறைந்தபட்சம் பன்னாட்டு அமைப்புகள் தலையிட்டுத் தங்களைக் காப்பாற்றிவிடும் என்றும் அவர்கள் நினைத்தனர். விடுதலைப்புலிப் படையினரும் எவரையும் தப்பிவிடக் கூடாது என்பதில் உறுதியாயிருந்தனர்.

2009 ஜனவரிக்கு முன்னர் புலிகளின் கண்காணிப்பு, கண்ணிவெடிகள், காடுகளில் இயல்பாகவே இருக்கும் சிக்கல்கள், அரசுப்படைகள் இவற்றையெல்லாம் தவிர்த்துப் பாதுகாப்பானதோர் இடத்திற்கு ஆயிரம் பேர் மாறியிருக்கலாம். அவ்வாறு இடம்பெயர்வது அவ்வளவு எளிதல்லவே. சரியான தருணத்திற்காகக் காத்திருக்க வேண்டும், தங்கள் சொந்தப்பந்தங்களைப் பிரிய வேண்டும். எல்லாத் திட்டங்களையும் மிக ரகசியமாக வைத்திருக்க வேண்டும்.

தப்பிச் செல்லும்போது விடுதலைப்புலிகளிடம் சிக்கிக்கொண்டால் தண்டனை நிச்சயம். அவர்களது பிள்ளைகளையும் அழைத்துச் சென்றுவிடுவார்கள். எல்லா ஆபத்துகளையும் கடந்து அரசுக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதியை அடைந்தாலும் அங்கே அவர்கள் யதேச்சையாகச் சுடப்படலாம். எப்படியும் ஏதாவது இடைத்தங்கல் முகாமிற்குத்தான் அவர்கள் அனுப்பிவைக்கப் படுவார்கள். வீடுகளுக்குத் திரும்பப்போவதில்லை. புலிகள் தங்கள் எல்லைகளைப் பாதுகாப்பதில் ஓரளவேனும் வெற்றிபெற்றுக்கொண்டிருந்த வரை பொதுமக்களால் அதிக அளவில் தப்பமுடியவில்லை. ஆனால் தோல்வியும் அழிவும் நிச்சயம், உயிர் பிழைத்தால் அதிசயம் என்றான நிலையில் தான் பொதுமக்கள் எத்தனை ஆபத்துகளிருந்தாலும் தப்பிவிடுவதென்ற முடிவுக்கு வந்தனர்.

புலிகளின் ஆட்சியில் பல காலம் வாழ்ந்துவிட்டதாலேயே தாங்கள் இலங்கை ராணுவத்தின் கண்ணில் பட்டால் கொல்லப்படுவது நிச்சயம் என அஞ்சினார்கள் அம்மக்கள்.

அவர்களுக்குச் சிங்களரின் ஆதிக்கத்திலிருந்த அரசு எப்படி இயங்கியது என்பதே தெரியாது. தமிழர்களை அழிப்பதே அவர்கள் நோக்கம் என்று மட்டும் அவர்கள் உறுதியாய் நம்பினர்.

அவர்களில் பலர் குடாநாட்டில் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த ராணுவத்தின் அத்துமீறல்களிலிருந்து அவர்களது சித்திரவதையிலிருந்து தப்பி வன்னியில் தஞ்சம் புகுந்தவர்கள். புலிகளும் அவர்களது கொடுமை பற்றி இடையறாது பிரச்சாரம் செய்துவந்திருந்தனர்.

அதிபர் மஹிந்த குழந்தைகளைக் கூறு போடுவதாகவும் ராணுவத்தினர் குழந்தைகளின் குருதியில் குளிப்பதாகவும் காட்டும் கோரமான சித்திரங்களைத் தாங்கிய பெரிய பெரிய விளம்பரப்பலகைகள் ஆங்காங்கே எழுப்பப்பட்டிருந்தன.

இஸ்ரேலில் இஸ்ரேலியச் சிறுவர்கள் அராபிய மொழி பேசுவதில்லை. பாலஸ்தீனியச் சிறுவர்களைச் சந்திப்பதே இல்லை. அதே போன்ற நிலை தான் வன்னிப்பகுதியிலும். அங்கிருந்த தமிழ் இளைஞர்கள் சிறுவர்கள் ஒரு சிங்களரைக்கூடச் சந்தித்திருக்க மாட்டார்கள்.

எப்படியும் அக்காலகட்டத்தில் விடுதலைப்புலிகளைப் பின் தொடர்வதே பாதுகாப்பானது என்ற நிலைதான். இலங்கை ராணுவத்தின் குண்டு மழைக்கு முன்பே உட்பகுதிகளுக்குள் பொதுமக்களில் பெரும்பாலானோரில் பலர் ஓடிவிட்டனர். இலங்கை ராணுவம் பொதுமக்களைத் தாக்கவேண்டுமென்பதற்காக அப்படித் தாக்கவில்லை. மாறாகப் பொதுமக்களைத் தவிர்த்து விடுதலைப்புலிகளுடன் மோதுவதற்காகத்தான் ஷெல்லடித்துக் குண்டுகள் போட்டு பொதுமக்களைப் போர்முனைக்கு அண்மைப்பகுதிகளிலிருந்து விரட்டியது ராணுவம்.

கட்டடங்கள் பாதுகாப்பு அரண்களைத் தகர்த்தபின் டாங்கிகளுடன் நுழைந்து எஞ்சியிருந்த புலிப்படையினரை அழித்தது. புலிகளின் தீரமிக்க வரலாறு பற்றி நன்கு அறிந்திருந்த ராணுவம் கிளிநொச்சியைக் கைப்பற்றும் வரை பார்த்து மெல்ல மெல்லத்தான் முன்னேறினர். சரியான துப்பு இல்லாமல் ஆர்வக்கோளாறில் பல காத தூரம் முன்னேறித் திடீரென்று புலியினர் தங்களைப் பின்னிலிருந்து சுற்றிவளைத்துவிடக்கூடாது என்ற நோக்கில்தான் ராணுவம் அதுவரை தன்னுடைய தந்திரங்களை வகுத்தது.

ஷெல் தாக்குதல் தொடங்கியவுடனேயே மூட்டை முடிச்சைக் கட்டிக் கொண்டு பஸ்ஸிலோ ட்ராக்டரிலோ மாட்டு வண்டியிலோ நடந்தோ இடம் பெயர்ந்தனர் அம்மக்கள். முதலில் அவர்களது உயிருக்குப் பாதுகாப்பு வேண்டும். அப்புறம் சாப்பிட ஏதாவது கிடைக்க வேண்டும். எங்காவது ஒண்டிக்கொள்ள வேண்டும். இவற்றைத் தேடியே அவர்கள் ஓடினர். நண்பர்கள் உறவினர்கள் இருப்பவர்கள் வீடுகளில் சிலர் தஞ்சம் புகுந்தனர். அத்தகைய வாய்ப்பு இல்லாதவர்கள் திறந்தவெளியில்தான். சாலையோரங்களில், தோட்டங்களில், பள்ளி மைதானங்களில், பொதுக்கட்டடங்களில் இல்லையெனில் சாலையோரங்களில், பிளாஸ்டிக் விரிப்புக்களின் கீழ். ஒருவகையில் தங்களை பொதுமக்கள் பின் தொடர்ந்தது விடுதலைப்புலிகளுக்கு வசதியாகப்போயிற்று.

2008 செப்டம்பரில் இலங்கை அரசு வன்னிக்குள் சிக்கிக்கொண்ட ஐ.நா. அதிகாரிகளின் பாதுகாப்பைத் தாங்கள் உறுதிசெய்ய முடியாத நிலையில் இருப்பதாக அறிவித்தது. எச்சரிக்கையின் தீவிரத்தை உறுதிப்படுத்துவதுபோல் சில மணிநேரங்களிலேயே கிளிநொச்சியின் மீது வீசப்பட்ட குண்டுகளால் அங்கு ஐ.நா. அதிகாரிகள் இயங்கிய அலுவலகக் கட்டடமும் சேதமடைந்தது. மிரண்டுபோய் அலுவலர்கள் பாதுகாப்புக் கவசத்தையும் ஹெல்மெட்டையும் அணிந்துகொண்டு பதுங்கு குழிக்குத் தாவினர். ராணுவம் நெருங்குவது தெரிந்தது. தெற்கே துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சத்தம்.

அதற்கு மேலும் ஐ.நா. தாமதிக்க விரும்பவில்லை. எப்படியும் அவர்களால் எப்பணியையும் நிறைவேற்ற முடியவில்லை. எனவே வெளியேற முடிவுசெய்தனர். ஆனால் அவ்விடத்தைவிட்டு ஐ.நா. அதிகாரிகள் வெளியேறி

னால் தங்களுக்கும் ஆபத்து என்பதை உணர்ந்த விடுதலைப்புலிகள் அதிகாரிகள் வெளியேறுவதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்குமாறு மக்களைத் தூண்டி விட்டார்கள். அவர்களும் வழிமறித்தார்கள். சில நாட்கள் சென்று அதிகாரிகள் வெளியேற அனுமதித்தனர். ஆனால் மற்ற தமிழ் அலுவலகப் பணியாளர்களையோ அல்லது அவர்கள் குடும்பங்களையோ வெளியேறப் புலிகள் அனுமதிக்கவில்லை.

கிளிநொச்சியிலிருந்த விடுதலைப்புலித் தலைவர்கள் கடுங்கோபத்துடன் கூறினர்: “இவர்களெல்லாம் வசதி படைத்தவர்களாயிருக்கலாம். இதுவரை சிறப்புச் சலுகைகளை அனுபவித்த அதிர்ஷ்டசாலிகளாயிருக்கலாம். ஆனால் இனிச் சாதாரணத் தமிழ்மக்களுக்கு என்ன நேர்கிறதோ அதுவே இவர்களின் தலையெழுத்தாகவும் இருக்கும். தப்பிக்க இயலாது”. பின்னால் நடக்கவிருந்த விபரீதங்களுக்குக் கட்டியம் கூறுவதாக இருந்தது அவர்களுடைய அந்த அணுகுமுறை.

ஐ.நா. வவுனியாவிற்கு மாறியது. அங்கிருந்தபடியே தாங்கள் விட்டு வந்த பகுதி மக்களை இலங்கை ராணுவ குண்டுவிச்சு, ஷெல்லடி எப்படிப் பாதிக்கக்கூடும் என்று கணிக்க முயன்றனர்.

அதற்காகக் கிளிநொச்சியில் விட்டுவிட்டு வந்த தங்கள் அலுவலக ஊழியர்கள், தொண்டு நிறுவன அலுவலர்கள் மற்றும் கிறித்தவக் குருமார்கள் போன்றோரை சாட்டிலைட் தொலைபேசி மூலம் தொடர்புகொண்டு பேசினர்.

கிழக்கு நோக்கி நகர்ந்த தமிழ்மக்கள், அவர்கள் உடல்நிலை, அவர்களுக்குத் தேவைப்படும் உணவு, நீர், மருந்து போன்றவை குறித்துத் தெரிந்து கொள்ள முயன்றனர் ஐ.நா. அதிகாரிகள்.

அவ்வப்போது வன்னி சென்ற ஐ.நா. உலக உணவுத்திட்ட அலுவலர்களும் மேலதிகத் தகவல்களைக் கொண்டுவந்தனர்.

கிளிநொச்சியிலிருந்து ஐ.நா. அலுவலர்களை இடம்பெயரச் செய்ததற்காக இலங்கை அரசு கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் யார் கவலைப்பட்டார்கள்? ஏற்கனவே போர் முனைகளுக்குச் சென்று செய்திகள் சேகரிக்க ஊடகவியலாளர்களுக்கு உரிமை இல்லை. ஐ.நா. அதிகாரிகளும் அங்கிருந்து வெளியேறிய பிறகு ராணுவம் தங்கள் விருப்பம் போல் செயல்பட முடிந்தது. எனவே ஐ.நா. அதிகாரிகள் பல்வேறு தரப்புக்களிலிருந்தும் செய்தி சேகரித்து, இயன்றவரை சரிபார்த்து இலட்சக்கணக்கில் பொதுமக்கள் போர்ப் பிராந்தியத்தில் சிக்கியிருக்கின்றனர் என்று எச்சரித்தபோது ஆத்திரப்பட்ட இலங்கை அரசு அவ்வதிகாரிகளைச் சாடத் தொடங்கியது. அதன் பிறகு போர் முடியும்வரை அமைச்சர்கள் ஐ.நா. அதிகாரிகளைத் தொடர்ந்து வசைபாடினர்.

இவர்களோ வெளியேறிவிட்டார்கள். அவ்வப்போது உலக உணவுத் திட்ட அதிகாரிகள் சென்று வருகிறார்கள். அதைத் தாண்டி அங்கே சிக்கியிருப்பது குறித்து தகவல்களளிப்பது தமிழர்கள்தாம். அதை வைத்துக் கொண்டு இவ்வதிகாரிகள் வெளியிடும் அறிக்கைகளுக்கு நம்பகத்தன்மை எப்படி இருக்கமுடியும் என்று கேட்டனர் அமைச்சர்கள்.

அவர்கள் சொன்னதை ஊடகங்கள் அப்படியே வெளியிட்டன. வன்னியில் இயங்கிய கடைசி அரசு மருத்துவமனை டாக்டர்களின் அறிக்கையைக்கூட அரசு நிராகரித்தது.

குருமார்கள், மருத்துவர்கள், தொண்டு நிறுவன ஊழியர்கள், ஆசிரியர்கள் கூறியவை ஐ.நா. தெரிவிக்கும் தகவல்களை உறுதிப்படுத்துவதாகவே இருந்தன. தமிழ்நெட் போன்ற விடுதலைப்புலி ஆதரவு இணையத் தளங்கள் அச்செய்திகளைப் பரபரப்பாக வெளியிட, இப்போது இலங்கை அரசு பார்த்தீர்களா, விடுதலைப்புலிப் பிரச்சாரத்திற்கு ஐ.நா. பலியாகிவிட்டது என்றது.

எவ்வளவு பொதுமக்கள் போர்ப் பிராந்தியத்தில் விடப்பட்டிருக்கிறார்கள், அரசின் தாக்குதல்களில் எவ்வளவு பேர் காயமுறுகிறார்கள், கொல்லப்படுகிறார்கள் என்பது குறித்து ஆளாளுக்குத் தங்கள் விருப்பம் போல் செய்தி வெளியிட்டனர்.

உலக உணவுத் திட்ட அலுவலர்கள் தீவிர முயற்சி மேற்கொண்டு உணவுப்பொட்டலங்களை வவுனியாவிலிருந்து வன்னியின் உட்பகுதிகளுக்கு எடுத்துச் செல்ல ராணுவத்திடமிருந்து அனுமதிபெற்றனர். பல சிக்கலான பாதைகள் வழியே சென்று பொதுமக்கள் எங்கே தஞ்சம் புகுந்திருக்கக் கூடும் எனக் கணக்கிட்டு அங்கே சென்று பொட்டலங்களை வீசிவிட்டு வருவார்கள். இதுபோல் 2008 செப்டம்பரிலிருந்து சில காலம் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு அரசுத் தாக்குதலுக்குப் பிறகும் மக்கள் இடம்பெயர்ந்துகொண்டிருப்பார்கள். தங்களுக்குக் கிடைக்கும் தகவல்களின் அடிப்படையில் ஐ.நா. அவர்களிருக்குமிடத்தைக் கணிக்கும்.

உணவுப் பொட்டலங்களைச் சுமந்து செல்லும் வாகனங்கள் தாக்கப் படக் கூடாது என்பதற்காக ராணுவம், விடுதலைப்புலிகள் ஆகிய இரு தரப்புக்களுடனும் ஐ.நா. அதிகாரிகள் தொடர்பிலிருந்துகொண்டே இருப்பார்கள். அதிகத் தூரம் ஒன்றும் அவ்வாகனங்கள் செல்லாது. ஆனால் 40இலிருந்து 60 வாகனங்கள் காட்டு வழியே செல்ல நேரமாகத்தானே செய்யும். அந் நேரத்தைப் பயன்படுத்தி விடுதலைப்புலிகளும் இடம்பெயர்வார்கள். அரசுக்கு அது தெரியவந்தாலும் அவர்களால் சுட முடியாது. சுட்டால் அரசிற்கு மேலும் அவப்பெயராயிற்றே.

உணவுப் பொட்டலங்களை எடுத்துச் செல்லும் வாகனங்களில் மிகச் சிலரே பயணிக்கமுடியும் என அரசு திட்டவட்டமாகக் கூறிவிட்டது. சற்றுக் கால அவகாசம் கொடுங்கள், எவ்வளவு பேர் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள், அவர்களனைவர்க்கும் என்ன மாதிரியான நிவாரணம் தேவைப்படும், எத்தனை பேர் செல்ல வேண்டியிருக்கும் என்பதையெல்லாம் கணக்கிட்டுச் சொல்கிறோம் என்று ஐ.நா. மன்றாடியும் அரசு கேட்பதாக இல்லை. இவ்வளவுதான் அதிகப்பட்சமாக என்று கூறிவிட்டது.

ஆனால் தொடர்ந்து வற்புறுத்தியதன் பேரில், உணவுப் பொட்டலங்களை வழங்கிய பின் ஓரிரவு அப்பகுதியிலேயே தங்க அனுமதி வழங்கப்பட்டது. அந்நேரத்தில் ஐ.நா. அலுவலர்கள் உணவுப்பொட்டலம் பெறக் கூடிய கூட்டத்தினரிடம், எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்? உங்கள் குடும்பத்தார்

எவ்வளவு பேர் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர், காயமடைந்தவர்கள் எவ்வளவு பேர், அவர்கள் நிலை எப்படி, சாப்பிட என்ன கிடைக்கிறது, குடிநீர் போதுமானதாக இருக்கிறதா, அண்மைக்காலங்களில் எவ்வளவு முறை இடம்பெயர்ந்திருக்கிறீர்கள், ராணுவம் நெருங்க நெருங்க அடுத்து அவர்கள் என்ன செய்யக்கூடும் என்றெல்லாம் கேட்பார்கள்.

இரவு களைத்துப்போயிருப்பார்கள். திடீரென்று ஏதாவது குண்டு விழுந்துவிடுமோ என்ற அச்சம் வேறு. ஆனாலும் கேள்விகளைக் கேட்டு விவரங்களைக் குறித்துக்கொள்வார்கள்.

ஆனால் ஜனவரி மத்தியில் கிளிநொச்சி வீழ்ந்து. அடுத்து ஆனையிறவு, முல்லைத்தீவு என்று விடுதலைப்புலிகள் தங்கள் தளங்கள் அனைத்தையும் இழக்கக்கூடிய நேரம். அப்படிப்பட்ட கட்டத்தில் புலிப்படைகளைத் தாண்டி உள்ளே சென்று பொதுமக்களுக்கு உணவு வழங்க முற்படுவது ரொம்பவும் ஆபத்தானது. எல்லாவற்றையும் இழந்த நிலையில் புலிகள் என்ன செய்வார்கள் என்பதைக் கணிக்கமுடியாதே.

அரசுப்படைகளோ உற்சாகத்தில் துள்ளிக்கொண்டிருந்தன. புலிகளின் பிரசித்தி பெற்ற பாதுகாப்பரண்கள் சீட்டுக்கட்டு வீடுபோல் மடமட வென்று சரிய, முழுவெற்றி வெகுதூரத்தில் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டார்கள். ராணுவம் கைப்பற்றிய காட்சிகள் வீடியோ எடுக்கப்பட்டு முன்னணி வீரர்களுக்குப் போட்டுக்காண்பிக்கப்பட்டன. அவர்களது உற்சாகம் மேலும் கூடியதாக மேலிடத்திற்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இடம்பெயர்ந்த பொதுமக்கள் பெரும்பாலானோர் ஏ - 35 சாலையோரமாகக் கூடினர். அங்கிருந்த கிராமங்களில் புகலிடம் பெற முயன்றனர். ஆனால் அரசைப் பொறுத்தவரை அச்சாலையைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவருவது மிக முக்கியமாக இருந்தது. தெற்கிலிருந்து முன்னேறிக்கொண்டிருந்த ராணுவம் விடுதலைப்புலிகளின் கிழக்கு - மேற்கு தொடர்பைத் துண்டிக்கத் துடித்தது.

முல்லைத்தீவை எந்நேரமும் இலங்கை ராணுவம் கைப்பற்றிவிடும் என்று எதிர்பார்த்த விடுதலைப்புலிகளோ புதுக்குடியிருப்பின் பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்துவதில் இறங்கினர்.

அதே நேரம் ராணுவத்தின் கன ரக ஆயுதங்களிலிருந்து புதுக்குடியிருப்பில் நிலைகொண்ட விடுதலைப்புலியினர் தப்பமுடியாது என்றும் தெரிந்தது. கடற்படையின் படகுகளும் அக்கடற்பகுதியைச் சூழ்ந்துகொண்டன.

புதுக்குடியிருப்பிற்குத் தெற்கே ஐந்தே கிலோமீட்டர் தொலைவில் இறுதிக்கட்ட மோதல்கள் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தன. இன்னும் அதிகத் தூரமில்லை என்று வேகமாக முன்னேறிய ராணுவம் ஆங்காங்கே விடுதலைப்புலியினர் கரங்களில் பெரும் இழப்பைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் நிலைமையை ஒருவாறு சமாளித்தது அது. இப்போது எப்படியாவது மக்களிடமிருந்து விடுதலைப்புலிகளைப் பிரித்துவிட வேண்டும் என்பதில் கவனம் செலுத்தியது ராணுவம்.

ஜனவரி 16 அன்று, நிலை மோசமாகிக்கொண்டிருக்கிறது. கடும் மோதல்கள், பொதுமக்களுக்கான பரப்பு மிகவும் குறுகிவிட்டது என்று தெரிந்தும் ஆபத்தான அச்சுமூலிலும் அப்பாவி மக்கள் வாடக் கூடாது என்பதற்காக உலக உணவுத்திட்ட அமைப்புப் பதினோராவது முறையாக நிவாரணப் பொருட்கள் எடுத்துக்கொண்டு புறப்படத் தயாரானது.

அரிசி, பீன்ஸ், சர்க்கரை, சமையல் எண்ணெய், கோதுமை, கூடாரத் திற்குத் தேவையான துணிகள் இவற்றைச் சுமந்து, வண்டித்தொடர் 11 புறப்பட்டது. அத்தொடரில் 53 பெரிய லாரிகளும் மேலும் ஐந்து சிறிய வாகனங்களும் இருந்தன.

நாங்கள் சுடமாட்டோம் என்று இரு தரப்பிலிருந்தும் உத்தரவாதம் பெற்ற பிறகு பயணம் துவங்கியது. போர்முனையைத் தாண்டிச் செல்லும் போதே ஷெல்கள் பறந்துகொண்டிருப்பதைக் கவனித்தனர். ஷெல்கள் வெடித்துக்கிளம்பும் புகை, இன்னொருபுறம் ராணுவ ஜெட்கள் புலிகளின் பதுங்கு குழிகள்மீதும் பிரங்கிகள்மீதும் போடும் குண்டுகள் எழுப்பிய பேரிரைச்சல்.

வங்கதேசத்தைச் சேர்ந்த ஓய்வுபெற்ற கர்னல் ஹாருன் கான் தலைமையில், கவலையுடன்தான் தங்கள் பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர் உயர் ஐ.நா. அதிகாரிகள். ஹாருன் கான்கூட ஒரு கட்டத்தில் போராளிக் குழுக்களுடன் மலைகளிலும் காடுகளிலும் சமவெளிகளிலும் மோதியிருக்கிறார். ஐ.நா. அமைதி காக்கும் படையிலும் பங்கேற்றிருக்கிறார். ஏற்கெனவே பல முறை உணவு வண்டித்தொடருக்குப் பொறுப்பேற்றுச் சென்றிருக்கிறார்.

வவுனியாவிலிருந்தபோது வன்னி ராணுவத்தலைமையகத்திற்குப் பொறுப்பான லெஃப்டினண்ட் ஜெனரல் ஜகத் ஜயசூரியாவுடன் நெருக்கமாக இருந்தார். நான்கு காலாட்படைப் பிரிவுகளுக்கும் இறுதிக்கட்டங்களில் விடுதலைப்புலிகளுடன் மோதுவதற்கு அனுப்பப்பட்ட நான்கு சிறப்புப் படைப் பிரிவினருக்கும் ஜயசூரியாதான் தலைவர்.

கானுடன் இருந்த இன்னொரு உயர் அதிகாரி அனுபவம் மிக்க கொழும்பு பாதுகாப்புப் பிரிவுத் தலைவர் ஓய்வு பெற்ற கர்னல் கிரிஸ்டு டாய்ட். அவர் தென்னாப்பிரிக்காவைச் சேர்ந்தவர். அவரும் களம் பல கண்டவர். வன்னியைப்போன்ற பிரதேசத்தில் தென்னாப்பிரிக்கக் காடுகளிலும் வயல்வெளிகளிலும் போர் புரிந்திருக்கிறார். அங்கோலாவில் இயங்கிய போராளிக் குழுக்களுக்குப் பயிற்சி அளித்திருக்கிறார். நெல்சன் மான்டேலாவிடமிருந்து விருதுபெற்றவர்.

கொழும்பில் இருந்த நாட்களில் உயர் இலங்கை ராணுவ அதிகாரிகளுடன் நெருக்கமாகப் பழகியிருக்கிறார். ஏர் மார்ஷல் டொனால்ட் பெரேராவையும் கோத்தாபய ராஜபக்சையையும் அவர் சந்தித்திருக்கிறார்.

அரசுப் படைகள் மக்கள் வாழும் பகுதிகளில் இருந்துகொண்டு போர் தொடுக்கும் கெரில்லாக்குழுக்களுடன் மோதுவதில் உள்ள சிக்கல்கள் இருவருக்குமே நன்கு தெரியும்.

அதே நேரம் சர்வதேச யுத்த நெறிகள் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றனவா என்று கண்காணிப்பது ஐ.நா. போன்ற நிறுவனங்களின் தலையாய கடமை என்றும் அவர்கள் கருதினர்.

அவர்களே கெரில்லாக்களுடன் மோதியிருந்தாலும் அப்பாவிப் பொது மக்களின் உயிர்களைக் காப்பதில் அதிக அக்கறை செலுத்தினர். இறுதியில் அவர்கள் தலைமையின் காரணமாகத்தான் வண்டித்தொடர் IIஇல் பயணம் செய்தவர்கள் உயிர் பிழைக்கமுடிந்தது. மேலும் ஐ.நா. அலுவலகத்தில் பணிபுரிந்த பல தமிழ் அலுவலர்களையும் அவர்களது குடும்பங்களையும் அவர்கள் காப்பாற்றினர்.

டோய்ட் ஏற்படுத்திக்கொண்ட தொடர்புகளின் விளைவாகத்தான் போரின் இறுதிக்கட்டங்களில் மிக அதிக எண்ணிக்கையில் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர் என்பதை வெளியுலகம் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது.

உலகெங்கும் மோதல் பிராந்தியங்களில் சிக்கிக்கொள்ளும் பொதுமக்களுக்குப் பல்வேறு வழிகளில் ஐ.நா. அமைப்புகள் உதவுகின்றன. ஆபத்துகள் பல இருந்தாலும் ஆதரவற்ற மக்களுக்கு உதவவேண்டும் என்ற உயரிய நோக்கால் உந்தப்படுகின்றனர் அத்தகைய மனிதாபிமானப் பணிகளில் ஈடுபடும் அலுவலர்கள். எனவே ஆபத்துகள் ஆயிரம் இருந்தாலும், வன்னிப் பகுதிக்குச் செல்வது என்று முடிவெடுக்கப்பட்டது. தவிரவும் ராணுவம் வெற்றிபெறுவது ஏறத்தாழ உறுதியாகிவிட்ட நிலையில், உள்ளே சிக்கிக் கொண்ட தமிழ் அலுவலர்கள் 132 பேரையும் அவர்களது குடும்பத்தினரையும் அங்கிருந்து வெளியேற விடுதலைப்புலிகள் சம்மதிக்கலாம் என்றும் வவுனியா ஐ.நா. அதிகாரிகள் நம்பினர்.

புதுக்குடியிருப்பு செல்ல நான்கு மணிநேரமாயிற்று. எதிர்த்திசையிலிருந்து இறுகிய முகத்துடன் போர் முனையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த புலிப்படை வீரர்களைக் கான் கண்டார். பெண்கள் தங்கள் தலைமுடியை வெகுவாகக் குறைத்திருந்தனர். தங்கள் பெண்மையை அவர்கள் ஈழத்திற்காகத் துறந்துவிட்டதைப் போன்று கானுக்குத் தோன்றியது. போர் முனையில் அவர்கள் உயிரையும் துறக்கவிருந்தனர்.

சிலர் மகிழ்ச்சியுடன் கையசைத்தனர். தங்கள் குடும்பங்களுக்கு உணவாவது போய்ச் சேருகிறதே என்ற மகிழ்ச்சி அவர்களுக்கிருந்திருக்கும். ஒருவேளை இப்போதாவது பன்னாட்டு அமைப்புகள் தலையிட்டுத் தாங்கள் காப்பாற்றப் படமாட்டோமா என்கூட அவர்கள் ஏங்கியிருக்கலாம். புதுக்குடியிருப்பை அவ்வாகனங்கள் எட்டியபோது அங்கு மக்கள் வெள்ளம். அனைவரும் அச்சத்தில் மூழ்கியிருந்தனர்.

மருத்துவமனை, பள்ளி வளாகங்களிலும் சாலையோரமாக மரத்தடியிலும் அவர்கள் இளைப்பாறிக்கொண்டிருந்தனர். தெற்கே ஷெல் தாக்குதல் மற்றும் கனரக ஆயுதங்கள் இயக்கப்படும் ஓசை கேட்டுக்கொண்டே இருக்க, விடுதலைப்புலிகளோ எவரும் வெளியேறக்கூடாது, தேவையும் இல்லை என்று ஒலிபெருக்கி மூலம் எச்சரித்த வண்ணம் மக்கள் மத்தியில் வலம் வந்துகொண்டிருந்தனர்.

அப்பகுதியில் அவ்வளவு பெரும் எண்ணிக்கையில் பொதுமக்கள் குவிந்தது விடுதலைப்புலிகளுக்குப் பலவகையில் உதவியது. போரில் நேரடியாக ஈடுபடாத அம்மக்களை அழித்துவிட்டுத்தான் ராணுவம் போராளிகளைக் குறிவைக்கவேண்டுமென்ற நிலையில், அது தயங்கும். அப்படிச் செய்தால் கொல்லப்படும் குழந்தைகளின் புகைப்படங்கள் உலகம் முழுவதும் வலம் வரும், அது அரசிற்குப் பெரும் அவப்பெயரை ஏற்படுத்தும். உலக நாடுகளின் ஆதரவு குறையும்.

அரசப்படை 2009 துவக்கம்வரை பொதுமக்களைப் போர்முனையிலிருந்து உள்நுக்குள் விரட்டி விரட்டி, புலிகளைத் தனிமைப்படுத்தி அவர்களை வெற்றி கண்டுவந்தது. எனவே பொதுமக்களின் இறப்பைக்காட்டிப் புலிகளால் அதிக ஆதாயம் தேடமுடியவில்லை.

எத்தனை கடுமையாகத் தாக்கினாலும் பொதுமக்கள் புலிகள் எல்லையைத் தாண்டி அரசுக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குள் வராமலிருந்தது ராணுவத் தலைமைக்குப் பெரும் தலைவலியாக இருந்தது. ராணுவம் முன்னேற முன்னேறப் போராளிகளும் பொதுமக்களும் மிகக் குறுகிய பகுதிக்குள் நெருக்கப்பட்டனர். அந்த நேரத்திலும் புலிகள் மக்களைப் போர்ப் பிராந்தியத்திலிருந்து வெளியேற அனுமதிக்கவில்லை. அப்படிப்பட்ட சூழலில் புலிகளோடு சேர்த்து மக்களையும் பெருமளவு கொன்றால் தேவையில்லாத அரசியல் சிக்கல்கள் என்பதால் மக்களைப் பிரித்தெடுக்க வேண்டும் என்று அரசு விரும்பினாலும் அது நடப்பதற்கான சாத்தியக் கூறு மிகவும் அருகிவிட்டதாகவே தோன்றியது.

பொதுமக்கள் புலிகளுடனேயே இருந்ததால், தேவைப்படும்போதெல்லாம் அவர்கள் தங்கள் படைக்கு ஆள் சேர்க்கமுடிந்தது. படையில் எத்தனை சதமானோர் விருப்பப்பட்டு இணைய முன்வந்தனர், எத்தனைபேர் வலுக் கட்டாயமாகச் சேர்க்கப்பட்டனர் என்பதை எவராலும் இனி வரையறுத்துக் கூற இயலாது. ஆனால் இறுதிக்கட்டங்களில் விருப்பத்திற்கெதிராக இணைந்தவர்களின் எண்ணிக்கை மிக அதிகமாக இருந்திருக்க வேண்டும். சேரமறுத்தவர்களை மிரட்டி, அடித்து உதைத்து இழுத்துச்சென்றதாகப் பல செய்திகள். ஐ.நா. அலுவலர் ஒருவரின் பெண்ணும் அப்படிச் சட்டாயப் படுத்தப்பட்டார். ஆனால் தப்பி அரசின் முற்றுகைக்கு முன்னாலேயே எல்லை கடந்து அரசுக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குச் சென்றுவிட்டார்.

சில சமயங்களில் தம் மக்கள்மீதே பீரங்கியால் விடுதலைப்புலிகள் சுட்டார்கள் என்பதற்கு நிறைய ஆதாரங்கள் உண்டு. எப்படியும் இறந்தோர் எண்ணிக்கை அதிகமானால் உலகநாடுகள் தலையிட்டே ஆகவேண்டுமென்று புலிகள் கணித்திருக்க வேண்டும்.

பெரும் வெடிச் சத்தத்திற்கிடையில் உணவுப் பொட்டலங்களை வழங்கி, மக்களிடம் விசாரித்தபிறகு, அதிகாரிகள் களைத்துப்போயிருந்தனர். மிரண்டும்போயிருந்தனர். அடுத்த என்ன என்பது குறித்து விவாதிக்க மருத்துவமனைக்கெதிராக அமைந்திருந்த அச்சிறிய ஐ.நா. அலுவலகக் கட்டடத்தில் அவர்கள் கூடினர்.

புதுக்குடியிருப்பில் இருந்த இரு மருத்துவமனைகளில் பெரியது அது. போதுமான அளவில் மருத்துவர்கள் இருந்தனர். செஞ்சிலுவைச் சங்க மருத்துவர்களும் அவர்களுக்கு உதவினர். காயம்பட்டுச் சிகிச்சைக்காக அனுமதிக்கப்படுவோரின் எண்ணிக்கை கடந்த சில நாட்களில் கிடுகிடு வென்று உயர்ந்திருந்தது. தெற்கேயிருந்து வந்துகொண்டிருந்த குண்டுவிழும் சத்தம் மேலும் மேலும் பயமுறுத்துவதாயிருந்தது.

புதுக்குடியிருப்பைச் சுற்றி விடுதலைப்புலிகள் தங்கள் பீரங்கிகளை நிறுத்தியிருந்தனர். இரு தரப்பினரும் மாற்றி மாற்றிச் சுட ஒரே களேபரம். மருத்துவமனையிலிருந்து 300 மீட்டர் தொலைவிலே அப்படி ஒரு பீரங்கி வண்டி நிறுத்தப்பட்டிருந்ததை ஹாருன் பார்த்தார். இவர்கள் அரசுப் பகுதியை நோக்கிச் சுட்டுவிட்டு நகர்வார்கள், அடுத்த சில நொடிகளிலே அங்கிருந்து இப்பக்கம் குண்டுகள் விழும்.

அவ்வாறு விழும்போது பலர் இறந்தனர். எங்கள் பதுங்கு குழிகளுக் கருகேகூடக் குண்டுகள் விழுந்தன. நகர் முழுக்க ஒரே மக்கள் கூட்டம். தங்கள் கால்நடைகளோடு இடம்பெயர்ந்துகொண்டிருந்த மக்கள் எப்பக்கம் செல்வதென்று தெரியாமல் ஒரே குழப்பம். புதுக்குடியிருப்புப் பாதுகாப் பானது என்று புலிகள் சொன்னதை நம்பி அங்கே வந்தவர் பலர். குண்டு களோ விழுந்துகொண்டே இருந்தன. இறந்தவர்களும் இறந்துகொண்டிருந்த வர்களும் மருத்துவமனைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டனர். அடுத்து எங்குப் போவது என்று தெரியவில்லை.

அடிமேலடி வாங்கிக்கொண்டிருந்தனர் புலிகள். எந்நேரம் வேண்டுமானாலும் எல்லாம் முடிந்துவிடக்கூடிய அபாயம். ஆனால் மக்கள் மத்தியில் தீரமாக எதிர்த்துப்போராடுவதாகவும் தங்களைத் தாண்டி அரசு உள்ளே நுழையமுடியாதென்றும் கூறிய புலிகள், அதே நேரம் மக்கள் தாங்கள் சொல்வதைக் கேட்டே ஆகவேண்டும் என்றும் மிரட்டினர். கேள்வி எதுவும் கேட்காமல் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்றனர்.

அங்கு நிலவிய குழப்பத்தைப் பார்த்து ஹாருன் கான் இனியும் புலிகள் தோல்வியைத் தவிர்க்கமுடியாது என்று முடிவுசெய்தார். அங்கிருந்த ஐ.நா. அலுவலர்களைக் காப்பாற்றுவதென்றால் அதுதான் சரியான தருணம் என்றும் அவர் உணர்ந்தார். இனிமேல் நிவாரணப்பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு ஐ.நா. வாகனங்கள் எதுவும் வரப்போவதில்லை. ஏனெனில் எச்சரிக்கையுடன் வந்து நிவாரணப்பொருட்களைப் பாதுகாப்பான இடங்களில் வீசிவிட்டுக்கூடத் திரும்பமுடியாது. எல்லாமே போர்ப் பிராந்தியம் தான்.

கொழும்பிலிருந்த சக அலுவலர்களுடன் ஹாருன் பேசிய பிறகு, விடுதலைப்புலிகளை மீறி முந்தைய செப்டம்பரில் செய்ததைப் போன்று, அங்கிருந்த அலுவலர்களைத் திரும்ப அழைத்துச் செல்வது என்று முடிவெடுக்கப்பட்டது. என்ன நடக்கிறது என்று பார்ப்போம் என்றரிதியில் அவர்கள் சிந்தித்தனர்.

கொழும்பிலிருந்து வந்தவர்கள் அன்றிரவு உறங்க முடியவில்லை. ஷெல் தாக்குதல்கள் புதுக்குடியிருப்பை நெருங்கியதை அவர்கள் உணர்ந்தனர்.

விடுதலைப்புலிகளோ தொடர்ந்து தாக்கியும் தங்களது வண்டிகளை இடம் மாற்றியும் வந்ததால், குருட்டாம்போக்கில் ராணுவம் சுட்டது. அதுவும் ஒரே நேரத்தில் 40 ராக்கெட்டுகள் வந்து விழும். அலைந்துகொண்டிருந்த மக்கள்தாம் கொல்லப்படுவர்.

நிலை மறுநாள் இன்னமும் மோசமாகியது. மோதல்கள் வலுத்து விட்டதால் வன்னியிலிருந்து திரும்பக்கூடிய பிரதானச் சாலை மூடப்பட்டு விட்டதாக ராணுவம் சொல்லியனுப்பியது. கான் பயந்ததைப்போலவே அவர்கள் திரும்புவதற்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த உத்தரவும் திரும்பப்பெறப்பட்டிருந்தது.

மாலையில் பதுங்கு குழியிலிருந்து வெளியேறி மண்சாலையைக் கடந்து மருத்துவமனைக்குப் போனார். எங்குத் திரும்பினாலும் காயமடைந்தவர்களும் அவர்களுக்குத் துணையாக வந்தவர்களும். அங்கங்களை இழந்து விட்டத்தை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள், தங்கள் காயத்தைச் சற்று மறந்து முனகிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டிருந்த முதியவர்கள்... இரு கரங்களையும் இழந்த ஒரு இளைஞன் வாய்விட்டு அழுதான். தனக்கு என்னாகும் என்று மற்றவர்களிடம் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். செஞ்சிலுவைச் சங்க மருத்துவர்களும் படுக்கை படுக்கையாய்ச் சென்று பரிசோதித்தனர். காயமடைந்த விடுதலைப்புலிகள் தனி வார்டுகளில் சிகிச்சை பெற்று வந்தனர்.

“நான் ஒவ்வொரு வார்டாகச் சென்று பார்த்தேன். மிகக் குறுகிய காலத்தில் எல்லாமே தலைகீழாய் மாறியிருந்தது. எங்கும் மரண ஓலம். காயமடைந்தவர்களின் அலறல். எத்தவறும் செய்யாத இளைஞர்களின் எதிர்காலம் அங்கே நாசமாகிக்கொண்டிருந்தது...” என்று பின்னர் நினைவு கூர்ந்தார் கான்.

மாவட்ட அரசு மருத்துவ அலுவலர் சத்தியமூர்த்தி ஓய்வொழிச்சல் இல்லாது அறுவைச் சிகிச்சை செய்து ஆடையெங்கும் ஒரே இரத்தம். இவரது குரல் பின்னர் உலகின் பல மூலைகளிலும் எதிரொலிக்கவிருந்தது. சாட்டிலைட் தொலைபேசி மூலம் ஊடகங்களைத் தொடர்புகொண்டு, “மருந்திருப்பெல்லாம் தீர்ந்துவிட்டது, அவசரத்தேவை ஏதாவது செய்து அனுப்பிவையுங்கள். இறந்துகொண்டிருக்கும் இளைஞர்களை மேல் சிகிச்சைக்காக இங்கிருந்து அகற்ற வேண்டும்” என உடைந்த குரலில் கெஞ்சுவார். ஒன்றும் பயனளிக்காமல் போயிற்று.

இறுதிக்கட்டத்தில் விடுதலைப்புலிகளால் அங்கிருந்து வெளியேற அனுமதிக்கப்பட்ட மருத்துவர்களில் அவரும் ஒருவர். அவர் உயிர் தப்பியது அதிசயம்தான்.

“மூன்று நாட்கள் வெளியேறுவதற்கு அனுமதி கிடைக்காமல் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. அது போர்ப் பிராந்தியமாயிற்று. எங்கள் உயிருக்கு ஆபத்து என்பதை நாங்கள் உணர்ந்தோம். மக்கள் அங்குமிங்கும் ஓடிக் கொண்டிருந்தனர். எப்பக்கம் போனால் பாதுகாப்பு என்று அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. நாங்கள் தங்கியிருந்த இடத்திற்கு மிக அருகில் பீரங்கிகளை

நிறுத்திச் சுட்டுக்கொண்டிருந்தனர். வேண்டுமென்றேதான் அப்படிச் செய்கிறார்கள், ராணுவம் திருப்பித் தாக்கும்போது மருத்துவமனையும் தாக்குதலுக்குள்ளாகும், பொதுமக்கள் கொல்லப்படுவார்கள். உலகின் கவனம் அப்பக்கம் திரும்பும் என்று அவர்கள் நினைப்பதாக எனக்குத் தோன்றிற்று,” என்கிறார் கான்.

ஐ. நா. குழுவின் பதுங்கு குழிகள் வெட்டத்தொடங்கினர். மணல் மூட்டைகள், காலிப் பீப்பாய்கள், தென்னை மரங்கள். சுற்றிலும் அவர்களது வாகனங்களை நிற்கவைத்துவிட்டு உறங்கப்போனார்கள். இரவெல்லாம் குண்டுச் சத்தம். சில குண்டுகள் வாகனங்களைத் துளைக்கவும் செய்தன.

புதுக்குடியிருப்பில் மூன்று நாட்கள் அரசின் குண்டு வீச்சின் நடுவே வாழ்ந்த பிறகு ஒரு வழியாக ஐ. நா. அலுவலர்கள் அங்கிருந்து வெளியேறுவதற்கு வழிசெய்ய ஒத்துக்கொள்வதாக ராணுவத்திடமிருந்து தகவல் வந்தது.

வந்த வழியில் போர் துவங்கிவிட்டதால், இப்போது ஏ 35 சாலையில் மேற்கே செல்லுமாறு அறிவுறுத்தப்பட்டனர். அதற்கிணையாகச் செல்லும் இன்னொரு சாலையின் வழியே இலங்கை ராணுவம் வந்துகொண்டிருந்தது.

வண்டித்தொடர் 11 புறப்பட்டு 500 மீட்டர் தொலைவிலேயே விடுதலைப் புலிகளால் நிறுத்தப்பட்டது. திரும்பச் செல்லுங்கள் என அவர்கள் உத்தரவிட்டனர்.

மூன்று நாட்கள் வாழ்விற்கும் மரணத்திற்குமிடையே போராடியது ஐ. நா. அலுவலர்களைப் பாதித்துவிட்டது. அவர்களுக்கிடையே சச்சரவு மூண்டது. தமிழ் அலுவலர்களை விட்டுவிட்டு நாம் சென்றுவிடுவோம் என்றனர் ஒரு சாரார். தமிழர் வெளியேற விடுதலைப்புலிகள் அனுமதிப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையை எல்லோருமே இழந்திருந்தனர்.

கொழும்பிலிருந்தும் நியூயார்க்கிலிருந்தும் ஐ. நா. அதிகாரிகள் விடுதலைப் புலிகளின் தலைமையுடன் தொடர்புகொள்ள முயன்றனர். ஒன்றும் பயனில்லை. அரசுக்கும் விடுதலைப்புலிகளுக்குமிடையே அமைதி ஏற்படுத்தும் முயற்சியில் சில ஆண்டுகள் இறங்கியிருந்த நார்வேயும் தகவல் அனுப்பியது. அதற்கும் மௌனம்தான் பதில்.

சந்திக்க முடிந்த விடுதலைப்புலித் தலைவர்களுடன் வாதாடி, தமிழ் அலுவலர்களின் குடும்பத்தினரைத் தங்களுடன் அனுப்பிவைக்குமாறு கோருவது, அதற்காக மேலும் அங்கே தங்குவது என ஹாருன் கான் முடிவுசெய்தார். ஆனால் எல்லோரும் அந்த ஆபத்தான முடிவின் விளைவாய்ப் பாதிக்கப்பட வேண்டாம் என்பதால் வண்டித்தொடர் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒரே ஒரு ஜீப் மற்றும் ஏழு ட்ரக்குகள் தவிர மற்றவை புதுக்குடியிருப்பிலிருந்து புறப்பட்டன. வருவது வரட்டும் என்று ஹாருனுடன் ஒரு பொறியாளரும் தங்கிவிட்டார்.

புதுக்குடியிருப்புக்கு வடக்கே 6 கிலோமீட்டர் வரையிலும் ஏ 35 சாலையில் 5 கிலோமீட்டர் தொலைவு வரையிலும் சுடப்படக்கூடாத பிராந்தியமாக இலங்கை அரசு அறிவித்தது. அவ்வறிவிப்பு வெளியானவுடன்,

பொதுமக்கள் நடந்தும், சைக்கிள்களிலும் சிறிய ட்ராக்டர்களிலும் பயணித்துப் பாதுகாப்புத் தேடினர்.

அரசு அறிவித்த போரில்லாப் பிராந்தியம் மேற்கே இருந்தது. அதை நாடி மக்கள் ஓடப் புதுக்குடியிருப்புக் காலியானது.

அந்நகரைச் சுற்றிக் கடும் மோதல். விடுதலைப்புலிகள் வீழப்போவது திண்ணம் என்றாலுங்கூட எத்தனை நாட்கள் அவர்களால் தாக்குப்பிடிக்க முடியும் என்று தெரியவில்லை. எந்த அளவு அரசு குண்டு வீசத்துணியும் என்பதையும் அந்நேரத்தில் கணிக்க முடியவில்லை.

மேலும் இரண்டு நாட்கள் குண்டு வீச்சுத் தொடர்ந்த நிலையில், மேற்காகச் சென்று போரில்லாப் பிராந்தியத்தை அடைவது என்று முடிவுசெய்தார். அங்குப் பதுங்கிக் கொண்டால், அவர்களைத் தாண்டி அரசுபடைகள் சென்றுவிடலாம், தாங்கள் மோதல்களில் சிக்காமல் தப்பலாம் என அவர் கணித்தார். விடப்பட்ட குடும்பங்களுடன் மேற்கே புறப்பட்டனர் ஹாருனும் ஐ.நா. பொறியாளரும். பொதுமக்களும் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு, குண்டு வீச்சிற்கு மத்தியில் அரசு அறிவித்திருந்த இடத்தை நோக்கி நகர்ந்த வண்ணமிருந்தனர்.

சுதந்திரபுரம் கிராமத்தை ஹாருன் கான் தலைமையிலான வண்டித்தொடர் அடைந்தபோது, அங்கிருந்த பெரும் வயல்வெளியில் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள். உணவு கொடுத்துக்கொண்டிருந்தனர். அங்கு நீண்ட வரிசை. போரில்லாப் பிராந்தியம் என்று அரசு அறிவித்ததன் விளைவே அவ்வளவு பெருங்கூட்டம் அங்கே. இன்னமும் ஷெல்லடிச் சத்தத்தைக்கேட்க முடிந்தது.

ஆனாலுங்கூட அவ்வளவு பெரிய மக்கள் திரள். எல்லோருமே பொதுமக்கள். அந்த அளவில் அரசு அவர்களைத் தாக்காது என நம்பினார் ஹாருன் கான். ஆனால் துப்பாக்கிச் சத்தம் ஓய்வதாக இல்லை. சுதந்திர புரத்திலிருந்து 800 மீட்டர் தொலைவில் போர் நடந்துகொண்டிருந்ததைக் கான் உணர்ந்தார். தோல்வியுற்று, புலிகள் அக்கிராமம் இருந்த திசையில் பின்வாங்கினால் அவர்கள்மீது தொடர்ந்து சுடுவார்கள் அரசுபடையினர். போரில்லாப் பிராந்தியமும் போர்ப் பிராந்தியமாகிவிடும். ஆனால் வேறு பாதுகாப்பான இடம் புதுக்குடியிருப்புதான். திரும்ப அவ்விடத்திற்குச் செல்லும் மன நிலையில் எவரும் இல்லையாதலால் கானும் மற்றவர்களும் அங்கேயே காத்திருக்க முடிவுசெய்தனர்.

போர் நடந்துகொண்டிருக்கும் பகுதிக்கு மிக அருகில் ஒரு பிராந்தியத் தைத் தேர்ந்தெடுத்து அங்கே மக்கள் பாதுகாப்பாக இருக்கலாம் என்று அரசு அறிவிப்பானேன்? அதுவும் விடுதலைப்புலிகளையோ அல்லது ஐ.நாவையோ கலந்து ஆலோசிக்காமல் அப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள். அப்படி அவசர அவசரமாக அறிவிக்கக் காரணம் பொதுமக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்பதற்காக அல்ல. மாறாக விடுதலைப்புலிகளை முற்றிலுமாக அழிப்பதற்குக் குறுக்கே நிற்கிறார்கள். அவர்களைப் போர் முனையிலிருந்து அப்புறப்படுத்தினால்தான் தங்கள் பணியை விரைந்து முடிக்கலாம் என்பதற்காகத்தான்.

போர் குறித்த உலக நெறிகன்படி பாதுகாப்புப் பிராந்தியங்கள் அறிவிப்பது சரி. ஆனால் எதிரியுடன் கலந்தாலோசிக்காமல் அவ்வாறு அறிவிப்பதில் என்ன பயன்? எதிரிகள் எப்படி நடந்துகொள்கிறார்கள், எங்களைப் பாருங்கள் நாங்கள் எவ்வளவு மனிதாபிமானத்துடன் நடந்து கொள்கிறோம் என்று உலகிற்குச் சொல்லிக்கொள்ளும் வகையில் ஒரு பிரச்சாரத்திற்குப் பயன்படலாம், அவ்வளவுதான்.

மக்கள் பாதுகாப்புத் தேடி ஓடும்போது, போராளிகளின் படையில் சேரக்கூடியவர்களின் எண்ணிக்கையும் குறைகிறது.

தவிரவும் இனி மக்களைக் காக்கும் பொறுப்பும் போராளிகளுடைய தென்றாகிறது. பொதுமக்களைத் தங்களது கேடயமாகப் பயன்படுத்தி வந்த அவர்களுக்குச் சிக்கல் உருவாகிறது.

போரில்லாப் பிராந்தியம் என்றறிவித்தாலும் ஒரு கட்டத்தில் அதையும் எளிதில் பிடித்துவிடலாம், அதே நேரம் பொதுமக்கள் தப்புவதற்கும் வழி செய்துவிடலாம் என்று ராணுவம் அப்போது கணித்திருக்கவேண்டும்.

வன்னிப்பகுதியிலிருந்து பொதுமக்களை வெளியேறச்செய்யப் பல்வேறு முயற்சிகள் செய்தும் அரசால் வெற்றியடைய முடியவில்லை. அவர்களது களத்தந்திரங்கள் விளைவாக ஆயிரக்கணக்கில் பொதுமக்கள் உயிரிழந்தனர் என்பதுதான் உண்மை. ராணுவமும் சரி அரசும் சரி, தமிழர்களனைவருமே புலிகள்தாம் என்றரீதியில் சிந்தித்தன. விளைவு பொதுமக்கள் உயிரிழப்புப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை.

எதிரியை வெல்வது முக்கியம்தான் என்றாலுங்கூடப் பொதுமக்களுக்கு அவர்களுடைய உடைமைகளுக்கு அதிகச் சேதம் வராமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே பொதுவான போர் நெறியாக இருந்தது. நந்திக்கடல் பக்கம் பொதுமக்களை விரட்டிவிட்டுப் புலிப்படையினர்மீது கவனம் செலுத்துவதென்பதுதான் ராணுவத்தின் முதல் திட்டமாக இருந்தது. ஆனால் சிக்கியுள்ள பொதுமக்களின் கதி குறித்துப் பல தரப்பிலிருந்தும் கவலை தெரிவிக்கப்பட, அரசு உடனடியாக ஏதாவது செய்யுங்கள் என ராணுவத் தலைமைக்கு உத்தரவிட ஏ - 35 சாலையில் ஒரு பகுதியைத் தெரிவு செய்து அங்குப் பொதுமக்கள் தஞ்சம் புகலாம் என அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் அவ்விடத்தை விரைவிலேயே ராணுவம் கைப்பற்றவிருந்தது. அப்படி கைப்பற்றினால் பெருமளவில் பொதுமக்கள் கொல்லப்படக்கூடிய வாய்ப்பு இருந்தது. அந்நிலையில் அப்படி ஓர் அறிவிப்பு வெளியானது தமிழ் மக்களைப் பற்றி அரசு என்ன நினைத்ததென்பதை நாம் ஊகித்துக்கொள்ளலாம்.

எந்த ஒரு போரிலும் படைகள் முன்னேறும்போது பயன்படுத்தக் கூடிய ஆயுதங்களின் தன்மை கட்டத்திற்குக் கட்டம் மாறுபடும். தொடக்கத் தில் எதிரிகளைப் பலவீனப்படுத்தி அவர்களது வியூகத்தைப் பிளக்கக் கனரக ஆயுதங்கள் பயன்படுத்தப்படும். ஆனால் முன்னேற முன்னேறச் சக்தி அதிகம் வாய்ந்த வெடிகுண்டுகளைப் பயன்படுத்தினால் அவர்களது தரப்பிற்கே சேதம் விளையக்கூடும் என்பதால் வீச்சுக் குறைவான வெடிகுண்டு களைப் பயன்படுத்துவார்கள்.

வன்னியில் இரு தரப்பினரும் மிக நெருக்கமாக வந்த நிலையில் ஒன்று நேரடியாக எதிரிகளைக் குறிவைக்க வேண்டும் அல்லது அவர்களுக்குச் சற்றுப்பின்னால் குண்டுகள் விழ வேண்டும். அப்போதுதான் வெற்றிகொள்ள முடியும்.

அப்படிப்பட்டதொரு சூழலில் பொதுமக்களும் ஐ.நா. வண்டித்தொடரும் ஏ 35 சாலைக்கு அருகில் இருப்பது பெரும் ஆபத்து என்பதை கிரிஸ்டு டாய்ட்டும் ஹாருன் கானும் நன்கு உணர்ந்தனர்.

முன்னேறும் இலங்கை ராணுவம் போரில்லாப் பிராந்தியத்தைத் துளைத்துக்கொண்டு செல்லாமல், மக்களைக் கடந்து பக்கவாட்டில் முன்னேறி வேறு ஓர் இடத்தில் புலிகளுடன் மோதலாம். அப்படிச் செய்தால் பொதுமக்கள் உயிரிழப்பைக் கணிசமாகத் தவிர்க்கமுடியும். ஆனால் அப்படிச் செய்யும்போது விடுதலைப்புலிகள் தங்கள் பாதுகாப்புக்கேடயத்தை விட்டுவிட்டு நேரடி மோதலில் ஈடுபட வேண்டும். ஆனால் 1995இல் குடாநாட்டிலிருந்து பின்வாங்க நேரிட்டபோது அவர்கள் தங்களுடன் வருமாறு பொதுமக்களையும் கட்டாயப்படுத்தினர் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். அவர்களுக்கு அவர்களது அரசியல், ராணுவ, இலட்சியங்களே முக்கியம். மக்கள் உயிர் இரண்டாம்பட்சம்தான்.

சுதந்திரபுரம் போரில்லாப் பிராந்தியத்தின் தென்முனையில் அமைந்திருந்தது. வயல்வெளிகள், மரங்கள், கட்டடங்கள் பலவற்றைப் பார்க்க முடிந்தது. சிறிய ஓர் இந்து ஆலயம்கூட. ஆங்காங்கே மெலிந்த கோழிகள் இறைந்து கிடந்த சில தானியங்களைக் கொத்திக்கொண்டிருந்தன. சில வாரங்களுக்கு முன்புவரை அது இன்னுமொரு அமைதியான கிராமமாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் எங்குத் திரும்பினாலும் மக்கள் நெரிசல். சாலையில் ஏகப்பட்ட வாகனங்களும். தற்காலிகமாகத் தங்குவதற்காகக் குடிசைகளும் அமைக்கப்பட்டன. சமைப்பதற்காக மரம் வெட்டுவதில் சிலர் மும்முரமாயினர். வானில் விமானங்கள் பறந்த வண்ணம் இருந்தன. அவை அப்பிராந்தியத்தில் தஞ்சம் புகுந்த மக்கள் எவ்வளவு பேர் என்று கணித்திருக்கவேண்டும்.

உச்சி வெயில் மண்டையைப் பிளந்தது. மீண்டும் பதுங்கு குழிகள். பீப்பாய்கள், மண் சுவர்கள், கூரையில் கனமான தென்னை மரத் துண்டுகள் கீழே தண்ணீர் கசியாமல் இருக்கப் பிளாஸ்டிக் விரிப்புக்கள், வழக்கம் போல் சுற்றிலும் வாகனங்கள்.

முற்றிலும் பாதுகாப்பானது அவ்வேற்பாடுகள் எனக் கூறிவிட முடியாது. நேரடியாக அவ்விடத்தின் மீது குண்டு ஏதும் விழுமானால் எல்லாம் சாம்பல்தான். ஆனால் சுற்றி விழும் குண்டுகளிலிருந்து ஓரளவு தப்பிக்கலாம். அப்படிப்பட்ட பாதுகாப்புக்கூட இல்லாமல்தான் ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் சுற்றிலும் இருந்தார்கள். ஹாருன் தாங்கள் பதுங்கியிருக்கும் இடத்தின் புவியியல் விவரங்களைத் துல்லியமாக டு டாய்ட்டிற்குத் தெரியப்படுத்த, அவர் கொழும்பில் இருந்த இலங்கை ராணுவத் தலைமையகத்திற்கும் வவுனியாவில் இருந்த தளபதி ஜெனரல் ஜயசூரியாவிற்கும் விவரங்களை அனுப்பினார்.

ஒரு வயதான மனிதர், 70க்கு மேல் இருக்கும், காளை வந்து பார்த்தார், தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டார். ஆங்கிலத்தில் பேசினார். ஓய்வு பெற்ற வங்கி மேலாளர். கடந்த ஓர் ஆண்டில் நான்கு முறை இடம் பெயர்ந்ததாகக் கூறினார். ஹாரூன் ஒரு நாற்காலியைக் காட்டி அவரை அமரச்சொன்னார். அருகிலே பெண்ணின் குடும்பமும் தானும் தன் மனைவியும் தனித் தனியே நாங்களை உருவாக்கிக்கொண்ட அரைகுறைப் பதுங்கு குழிகளில் இருக்கிறோம். சற்று நேரம் கழித்துத் தன் மனைவி, மகள் மற்றும் 4 பேர்ப் பிள்ளைகளை அங்கு வருமாறு அழைத்து அறிமுகப் படுத்தினார். ஒரு மணிநேரம் ஹாரூன் அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். போர் எப்படி முடிந்தாலும் பேரப்பிள்ளைகள் நன்றாகப் படித்து முன்னேற வேண்டும் என்றார்.

மதியத்திலேயே மீண்டும் ஷெல்லடி துவங்கியது. வழக்கம்போல் துவக்கியது விடுதலைப்புலிகள்தாம். அரசு தரப்பிலிருந்து கடுமையான பதிலடி. பலர் மாண்டனர், இன்னும் பலருக்குக் காயம். ஆனால் அந்தி சாயும் நேரத்தில் சற்று ஓய்ந்ததாகத் தோன்றியது. இரவு உணவு தயாரானது. அவ்வப்போது தெற்கே ஷெல்கள் மின்னுவதை, ஒரு கிலோ மீட்டர் தொலைவில் கீழே விழும் இரைச்சலை அவர்களால் கேட்கமுடிந்தது. தான் அழைத்துவந்து கொண்டிருந்த குடும்பத்தினரை உள்ளே போகச் சொல்லிவிட்டு ஒரு மரத்தடியில், சற்றுத் தள்ளி ஒரு பாயில் படுத்துக் கொண்டிருந்த அந்த வங்கி மேலாளரின் அழகான 17 வயது பெண்ணுக்குக் கையசைத்த வண்ணம் தன் பதுங்கு குழிக்குள் நுழைந்தார் ஹாரூன். அவ்விரைச்சல் மத்தியிலும் சற்றுத் தூங்கலாம் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு.

ஒரு மணிநேரம் தான் சென்றிருக்கும். அலறல் சத்தம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு விழித்தார் ஹாரூன். ஷெல்களும் இராக்கெட்களும் சுற்றிலும் விழுந்து வெடித்துக்கொண்டிருந்தன. ஹாரூன் விரைந்து ஹெல்மெட்டையும் கவசத்தையும் அணிந்துகொண்டார். பதுங்கு குழியே அதிர்ந்தது. வெளியில் மேலும் மேலும் வெடிச்சத்தமும் சிக்கிய மக்களின் ஓலமும். ஹாரூனும் மற்றவர்களும் அமைதிகாத்தனர். கடந்த சில மாதங்களாகவே ஷெல்லடிக்கும் மரணத்திற்கும் அவர்கள் பழகிப்போயிருந்தனர். வெளியில் என்ன நடக்கிறது என்பதை அவர்களால் ஊகிக்கமுடிந்தது.

அரசுக்கட்டுப்பாட்டுப் பகுதியிலிருந்துதான் ஷெல் மற்றும் இராக்கெட் மழை என்பது தெளிவாகவே தெரிந்தது. இரு தரப்பிற்கும் ஐ.நா. அலுவலர்கள் தங்கியிருக்கும் இடத்தைத் துல்லியமாக எடுத்துக்காட்டும் ஜி.பி.எஸ். குறியீடுகள் அனுப்பப்பட்டிருந்தும் அப்படி ஒரு தாக்குதல்.

ஒருவேளை அவ்விவரங்களை முன்னேறும் படைத் தலைவர்களுக்கு அனுப்ப மறந்திருப்பார்களோ? டு டாய்ட்டைத் தொடர்புகொண்டு நிலைமை பற்றி ஹாரூன் கூறினார். டாய்ட் ராணுவத் தலைமையகத் திற்குப் பதறியடித்துக்கொண்டு செய்திகள் அனுப்பினார், தொலைபேசி மூலமாகவும் செல்போன் செய்திகளாகவும் தொடர்ந்து.

நூற்றுக்கணக்கில் ஷெல்லடிகள் என்றார் ஹாரூன் பின்னால். “ஒரு படை முன்னேறும்போது பின்னிருந்து குறிப்பிட்ட இலக்கென்று எதுவு

மில்லாமலே பீரங்கிகள் சுட்டுக்கொண்டே இருக்கும் எதிரிகளை அச்சுறுத்திப் பின்வாங்கச் செய்ய. விடாமல் சுட்டுக்கொண்டே இருந்தனர். அப்போது தான் சாப்பிட்டுவிட்டு வயல்வெளிகளில் உறங்கச் சென்றிருப்பார்கள் மக்கள் ... கொடுமை ...”

பதுங்கு குழியின் ஜன்னல்கள் வழியே வெளியில் பார்த்தபோது ஆயிரக்கணக்கில் இடம்பெயந்தோர் முகாமிட்டிருந்த வெளியில்தான் குண்டுமழை என்பது தெரிந்தது.

உணவுப்பொட்டலங்களையும் தண்ணீரையும் வழங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு குடிசையும் தகர்க்கப்பட்டிருந்தது.

ஒரு கட்டத்தில் ஹாருன் தங்கியிருந்த அவர்களது பதுங்கு குழிக்கு மிக அருகில் ஒரு குண்டு வெடித்த சத்தம். தலை சுற்றியது, காதை அடைத்தது. வாயிலில் விழுந்திருக்கவேண்டும் என நினைத்தார் ஹாருன். முனகல்களும் அலறல்களும் அவரை வேதனையடையச் செய்தன. மெல்லச் சமாளித்துக்கொண்டு வெளியே எட்டிப்பார்த்தார். மாலையில் சந்தித்த ஓய்வுபெற்ற வங்கி மேலாளர் தங்கியிருந்த குழிமீது 130 மில்லி மீட்டர் ஷெல் விழுந்திருக்கிறது. சுற்றிலும் உடல்கள். இரவு மூட்டிய தீ கூட முற்றிலுமாக அணையவில்லை. அதில் உணவு சமைத்து உண்டவர்கள் இறந்திருந்தனர். உதவி, உதவி என யாரோ அலறியவண்ணமிருந்தனர். “ஓவ்வொரு வெடிச் சத்தத்தைத் தொடர்ந்தும் அலறல் ... ஆனால் நாங்கள் பல்லைக்கடித்துக்கொண்டு உள்ளேயே இருந்துவிட்டோம். வெளியே தலைகாட்ட முடியாது. அவ்வளவு கடுமையான ஷெல்லடிகள். முனகிக் கொண்டிருந்தவர்கள் மெல்ல மெல்ல இறந்திருக்க வேண்டும். நாங்கள் என்ன செய்ய இயலும்..?” என்கிறார் ஹாருன்.

அதிகாலையில்தான் ஷெல் தாக்குதல் சற்றுக் குறைந்தது. குழியை மறைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த முரட்டுத்துணியை விலக்கி எட்டிப்பார்த்தார். அவர் கடைசியாகக் கையசைத்து விடைபெற்ற அப்பதினேழு வயதுப் பெண்ணின் உடலின் ஒரு பாதி வாயிலில் வீசப்பட்டிருந்தது. ஹாருன் வெளியே வந்து ஒரு ப்ளாஸ்டிக் பாயால் அவ்வுடலை மூடினார். வயதான அந்த ஓய்வு பெற்ற வங்கி அதிகாரி அங்குமிங்கும் வெறித்தபடி அலைந்து கொண்டிருந்தார். அவர் அழவில்லை. இது என் பேத்தி ... இது என் பெண் ... அதோ அது இன்னொரு பேத்தி ... ஹாருனுக்குச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டு நகர்ந்தார்.

ஏழு மணிநேரம் கழித்தே ஒரு வழியாக ஷெல்லடி ஓய்ந்தது. ஆனாலும் தெற்கிலிருந்து அச்சத்தம் தொடர்ந்து வந்துகொண்டுதான் இருந்தது. அப்பகுதி முழுக்கப் புகை மண்டலம். சுற்றிலும் காயமடைந்த மக்கள். முடிந்தவரை தங்கள் உடைகளைக் கிழித்து இரத்தப் பெருக்கை நிறுத்த முயன்றனர். அங்குமிங்கும் அலைந்துகொண்டிருந்தனர். எங்குச் செல்வது என்பதுதான் அவர்களுக்கு விளங்கவில்லை. இன்னும் சிலர் குழிகளை வெட்டி இறந்தவர்களைப் புதைக்கத் தொடங்கினர்.

ஹாருன் அக்காட்சிகளையெல்லாம் தனது காமிராவில் பதிவு செய்யத் துவங்கினார். “நேரடியாகப் பர்க்காமல் காமிரா லென்ஸ் வழியே பார்த்தது

கூட அக்கோரத்தைச் சற்று மட்டுப்படுத்தியது. எப்படியும் என் கடமையை நான் செய்தாக வேண்டும். பின்னர் அப்படி எதுவுமே நடக்கவில்லை என எவரும் மறுக்கமுடியாத வகையில் அனைத்துக் காட்சிகளையும் நான் படம்பிடிக்க வேண்டும்...”

முதலில் அம்முதியவரது குடும்பத்தினர், ஷெல் விழுந்ததால் ஏற்பட்ட பள்ளம். ஷெல் விழுந்ததற்கான அடையாளங்கள் அது அரசப்பகுதியிலிருந்துதான் வந்திருக்கவேண்டும் என்பதை உறுதிசெய்தன. குண்டடிபட்ட மரத்திலிருந்து தொங்கிய ஒரு குழந்தையின் உடல், தன் குழந்தையை அணைத்தவாறு வீழ்ந்து கிடந்த ஒருவர், அதே போல் ஒரு தாயும் அவரது குழந்தையும், குண்டுதளைத்த அவர்களது ஜீப், அதில் படிந்திருந்த இரத்தக் கறை, ஒட்டியிருந்த சதை, குண்டுத்துகள்கள், சிலவற்றில் குண்டுகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் எண்கள்கூடத் தெளிவாக, எல்லாவற்றையும் பதிவுசெய்தார் ஹாரூன்.

போரில்லாப் பிராந்தியத்திலிருந்த ஐ. நா. அலுவலர்கள் தங்கள் அனுபவங்களை மேலதிகாரிகளுக்கு விளக்கும் குறிப்பு நியூயார்க் டைம்ஸில் வெளியாயிற்று. “ஷெல் தாக்குதல் அரசப் பகுதியிலிருந்துதான் வந்தது. முதலில் விடுதலைப்புலிகள் அரசப் படைமீது சுட்டிருக்கலாம்... சுற்றிலும் கொல்லப்பட்டவர்கள், காயமடைந்தவர்கள். ஐ. நா. அலுவலர்களுக்கு அருகில் இருந்தால் தப்பிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையும் பொய்த்துப்போனது.”

தொடர்ந்து செய்திகள் அனுப்பியும் ராணுவம் குண்டு வீச்சை நிறுத்தாததை வைத்துக்கொண்டே அது திட்டமிட்டு பொதுமக்களைப் படுகொலைசெய்ததாக நாம் கூறமுடியும் என்றார் ஹாரூன்.

ஷெல்லடி ஓய்ந்தாலும் எஞ்சிய வண்டித்தொடர் 11 போர்முனையைக் கடக்கமுடியுமா என்று உறுதியாகச் சொல்லவியலவில்லை. கொழும்பிலிருந்த ஐ.நா. தலைமையகத்திலிருந்தும் நீங்கள் புறப்படலாம், அச்சப்படத் தேவையில்லை என்று செய்தி ஏதும் வரவில்லை. பதுங்கு குழியை மேலும் வலுப்படுத்தினார் ஹாரூன். இன்னொருக் குழியையும் வெட்டினார் அவர். முதல்நாள் ஐ. நாவிற்காக குழி அமைத்தவர்களில் பலர் இறந்திருந்தனர். வேறு சிலர் அப்பணியில் இறங்க முன்வந்தனர். குழி அமைப்பதில் கிடைக்கும் கூலி ஏதோ அவர்களுக்குப் பயன்படுமே.

யாருக்கும் உணவில்லை. குடிக்கத் தண்ணீரும் இல்லை. மதியம் ஷெல்லடி மீண்டும் தொடங்கியது. ஷெல் சத்தம் கேட்டவுடன் அப்படியே தரையில் படுத்துக்கொள்வார்கள். பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை அணைத்துக்கொள்வார்கள். குண்டுகள் கீழே விழுந்து மண் கட்டிகளைப் பெயர்த்தெடுக்கும். துகள்கள் காற்றில் பறக்கும்.

இரவும் வந்தது. அப்போதும் ஷெல்லடி, ராக்கெட் தாக்குதல் நிற்குமென்பதற்கான அறிகுறி எதுவுமில்லை. கடும் மழை தொடங்கியது. சரி நாங்கள் தப்பிப்போவதில்லை என்ற முடிவுக்கே வந்துவிட்டோம். மழையிலிருந்து தப்பினோம் அவ்வளவுதான். குழிக்குள் இருக்கும்போது வெளியில் வெடிச் சத்தமும் மக்களுடைய அலறலும் மாறி மாறிக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. நாங்கள் ஓரளவு அதிர்ஷ்டசாலிகள். வெளியில் அவ்வளவு பெருங்கூட்டம். எந்நேரமும் எவரும் பலியாகலாம்.

காலையில் ஷெல் தாக்குதல் குறைந்தது, ஆனால் மழை விடவில்லை. ஏதோ ஒருவிதத்தில் மக்கள் துயரம் தொடர்ந்தது. இரண்டு மணி நேரத்திற்குத் தாக்குதலை நிறுத்த ராணுவம் சம்மதித்துவிட்டது. புறப்படத் தயாராகுங்கள் எனச் செய்தி கொழும்பு ஐ. நா. அலுவலகத்திலிருந்து வந்தது. கிளம்புங்கள் என்ற உத்தரவு 11.30 மணிக்கு. அப்போதும் ஷெல்லடி தொடரத்தான் செய்தது. ஆனால் ஹாரூன் கான் தயாரானார். சகதியாய் விட்ட வயல்வெளியைவிட்டு இயன்றவரை வேகமாக வெளியேறினர். இரு ட்ரக்குகளை நகர்த்தமுடியவில்லை. எஞ்சியிருந்த ஐந்து வாகனங்களில் எல்லோரும் ஏறிக்கொண்டனர். ஆனால் போர்முனைக்கல்ல, திரும்பப் புதுக்குடியிருப்பிற்கே.

சாலையின் இரு மருங்கிலும் குண்டு துளைத்து வெடித்துச் சிதறிய மனித உடல்கள். அருகேயே அவர்களுடைய கால்நடைகளும் வீழ்ந்து கிடந்தன. மரங்கள் உடைந்திருந்தன சில எரிந்துகொண்டிருந்தன. வாகனங்கள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. ஏதோ திரைப்படம் பார்ப்பது போன்றிருந்தது. விடுதலைப்புலிகள் எதிர்திசையில் சுதந்திரபுரப் போர்முனைக்கு பயணித்தனர்.

ஜெனரல் சரத் பொன்சேகா முல்லைத்தீவு கைப்பற்றப்பட்டுவிட்டதாக அன்று மாலை அறிவித்தார். போர் 95 சதம் முடிவுற்றுவிட்டதாகக் கூறினார்.

பிரபாகரனும் இதரத் தளபதிகளும் சிக்கிக்கொண்டுவிட்டனர் போன்றே தோன்றியது. கடந்த இரண்டு வருடங்களாகவே அவர்கள் அரசப்படைகளுக்கு எங்கும் சரியான பதிலடி கொடுக்கவில்லையே.

அவர்களுடைய நான்கு கோட்டைகளில் மூன்று, கிளிநொச்சி, ஆனையிறவு, முல்லைத்தீவு, அடுத்தடுத்து மூன்றே வாரங்களில் வீழ்ந்து விட்டன. இப்போது அவர்கள் தோல்வி நிச்சயம். அத்தகைய சூழலில் அரசுப் படைகள் எஞ்சியிருக்கும் ஐந்து சதப் போரை நடத்தியே முடிக்கும்.

புதுக்குடியிருப்புப் புலிகளின் இறுதித்தளம். அங்கு தான் வன்னிப் பகுதி கடைசி மருத்துவமனைகளும் இருக்கின்றன. என்ன ஆகும் என்று எவருக்கும் தெரியாது. ஆனால் அக்கட்டத்தில் ஐ. நா. வாகனத்தொடர் 11இன் பயணிகளின் நம்பிக்கை அந்நகரை அடைவதில் இருந்தது.

கூண்டுக்குள்

2006 ஆகஸ்ட் 14. கிழக்கில் கதிரவன் எழுந்து சிறிது நேரமாகியிருக்கும். கிளிநொச்சி அருகே உள்ள வள்ளிபுனம் என்ற கிராமத்தின்மீது ஜெட் விமானங்கள் குண்டு வீசின. கோத்தாபய தலைமையில் இலங்கை ராணுவம் முன்னெப்போதுமில்லாத அளவு வலிமையும் உற்சாகமும் பெற்றுத் திகழ்ந்த நேரம். நான்காம் ஈழப் போர் தீவிரமாகிக்கொண்டிருந்தது.

குண்டு வீச்சில் தகர்ந்த கட்டடங்களில் அநாதைச் சிறுவர்களின் இல்லமும் ஒன்று என்றனர் விடுதலைப்புலிகள். 400 மாணவிகள் முதலுதவிப் பயிற்சி பெற்றுக்கொண்டிருக்கையில் குண்டுகள் வீசப் பட்டதாக அவர்கள் குற்றஞ்சாட்டினர்.

காலை 7 மணி இருக்கும். நாங்கள் கிணற்றின் அருகே நின்று கொண்டிருந்தோம். கே - ஃபிர் ஜெட்கள் சிறிப்பாய்ந்து வந்தன... குண்டுகள் விழுத்தொடங்கியவுடன் நாங்களெல்லாம் அப்படியே தரையில் கவிழ்ந்து படுத்துக்கொண்டோம்... போய்விடாதா, தப்பிவிடமாட்டோமா என்று நாங்களெல்லாம் ஏங்கினோம்... ஆனால் தொடர்ந்து குண்டுகள் வெடித்துக் கொண்டே இருந்தன... மேலும் மேலும் மாணவர்கள் கொல்லப்பட்டனர், காயமடைந்தனர்... சற்று நேரம் மேலே விமானங்கள் பறப்பது நிற்கும்போது சற்று அதிகமான பாதுகாப்பு என்று நாங்கள் கருதிய இடங்களில் ஓடிப்போய்ப் பதுங்குவோம்... அல்லது காயம் பட்டவர்களுக்கு உதவுவோம்... பலர் இறந்தனர்... இன்னமும் ஜெட் விமான ஆரவாரம், சக மாணவிகளின் அபயக்குரல் எல்லாமே இன்னமும் எனக்கு நினைவிருக்கிறது.

என்று நினைவுகூர்கிறார் சம்பவத்தின்போது 17 வயதே நிரம்பியிருந்த ஜூலியட் என்ற பெண்.

மறுநாள் ஐ.நா. குழந்தைகள் நிதியம், யூனிசெஃபின் மூத்த அதிகாரி ஜோ ஆன் கெர்பென் அங்கே சென்றார். அது செஞ்சோலை என்றழைக்கப்பட்ட பெற்றோரிழந்த சிறுமியர்க்கான இல்லம் என்றே

அவர் அறிந்திருந்தார். ஆனால் இலங்கை அரசு அநாதை இல்லமெனப் பின்னர் வாதாடவிருந்தது. ஒரு பெரிய வளாகமே தகர்ந்திருந்தது. அப்படிப்பட்ட தாக்குதல்களை தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்வது விடுதலைப்புலிகளுக்குக் கைவந்த கலை. இறந்தவர்களையும் காயம் பட்டவர்களையும் அப்புறப்படுத்திவிட்டு, இடிபாடுகளை அப்படியே விட்டு வைத்திருந்தனர். சிதறிக்கிடந்த உடல் துண்டுகள்கூட அடுத்த நாள் கெர்பென் சென்றபோது அப்படியே இருந்தன. குண்டுகள் விழுந்ததால் ஏற்பட்ட பெரும் பெரும் பள்ளங்கள் ... தகர்ந்து விழுந்த மரக்கிளைகள் ... சிறுவர்களின் பள்ளிப்பைகள் ... உடைகள் ... துண்டிக்கப்பட்ட உடல் உறுப்புகள் ... அது நெஞ்சு பதறவைத்த காட்சி. அங்கிருந்த மருத்துவ மனைகளுக்குச் சென்று காயமடைந்தவர்களை அடையாளம் கண்டார். 18 பள்ளிகளைச் சேர்ந்த நூறு குழந்தைகளே அவ்வாறு காயமுற்றிருந்தனர்.

பின்னர் ஏ.எஃப்.பி. செய்தி நிறுவனத்திற்கு அளித்த பேட்டியில் கெர்பென் மிகக் கவனமாகக் கூறினார், அவர்கள் விடுதலைப்புலி இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.

மாறாக அவர்கள் அனைவரும் பள்ளி மாணவர்கள்தான் என்பதற்கு நிறைய ஆதாரங்கள் இருந்தன.

குண்டு வீச்சு நடந்து சில மணி நேரங்களுக்குள்ளேயே இலங்கைக் கண்காணிப்புக் குழு வள்ளிபுனம் சென்றடைந்தது. இன்னமும் போர் நிறுத்தம் அமலில் இருந்தாலும்கூட இருதரப்புகளுமே அதை மீறி வந்தன. கண்காணிப்புக்குழு அனைத்தையும் பதிவுசெய்துவந்தது. 17இலிருந்து 20 வயதுவரையிலான 19 பெண்களின் சடலங்களை அவர்கள் பார்த்தனர். தகர்க்கப்பட்ட கட்டடம் ராணுவப் பயிற்சிக்காகப் பயன்படுத்தியதற்கான ஆதாரம் எதுவுமே இல்லை. நியூயார்க்கிலிருந்த ஐ.நா. குழந்தைகளுக்கான நிதியத்தின் தலைமையகம் படுகொலையைக் கண்டித்து அறிக்கை வெளியிட்டது.

தங்கள் விமானம் குண்டு வீசியதையோ இளம் பெண்கள் கொல்லப் பட்டதையோ இலங்கை அரசு மறுக்கவில்லை. விடுதலைப்புலிகளின் ஆயுதங்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்த இடங்களைச் சரியாகக் கணித்து விமானப் படை குண்டுவிசித் தாக்கியது என்றுதான் பாதுகாப்பு அமைச்சகத்தின் செய்திக்குறிப்பு கூறியது.

இளம் பெண்கள் என்கிறார்கள். இருந்தால் என்ன? வயது என்னாவா யிருந்தாலென்ன? ஆணாயிருந்தால் என்ன, பெண்ணாயிருந்தால் என்ன? அவர்கள் விடுதலைப்புலி இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், தங்கள் எதிரிகளைக் கொல்லத் தயங்காதவர்கள், என்று வாதிட்டார் பாதுகாப்பு அமைச்சகச் செய்தித் தொடர்பாளர் கெஹெலிய ரம்புக்வேல்லா

போர் குறித்த உலகச் சட்டங்கள் ஒருவரை எதிரியாகக் கருதுவதற் கென்று திட்டவட்டமான நெறிமுறைகளை வகுத்திருப்பது பற்றி இலங்கை அரசு அக்கறைப்பட்டதாகவே தெரியவில்லை.

அவர்களுக்கு விடுதலைப்புலிகள் ராணுவப் பயிற்சி கொடுத்து வந்தனர். எனவே அவர்களைக் கொன்றது நியாயம் என்று அரசு சாதித்தது. அவர்கள் மாணவிகள்தான். ஆயினுங்கூட விடுதலைப்புலிகளின் மிரட்டலில் அல்லது வற்புறுத்தலின்பேரில் ஒரு பயிற்சி முகாமுக்குச் சென்றதே அவர்களை விடுதலைப்புலி இயக்கத்தினராக அரசுக்குக் காட்டியது.

அம்முகாமில் அவர்களுக்கு என்ன கற்றுத்தரப்பட்டது? முதல்தவியா? பதுங்கு குழி வெட்டுவதெப்படி என்றா? ஜெனரேட்டர்களை எப்படிப் பழுதுபார்ப்பதென்றா? அல்லது ஆயுதங்களைச் சுத்தப்படுவது குறித்தா? தெரியாது.

ஆனால் சில மணிநேரங்கள் வகுப்பிலிருந்து அவர்கள் வெளியே சென்று அப்படியொரு பயிற்சியை விடுதலைப்புலிகளிடம் பெற்றிருக்கிறார்கள். அதுபோதும் அவர்களை அவ்வியக்கத்தினராகக் கருதுவதற்கு. பின்னால் அவர்கள் அரசுப்படையுடன் மோதுவதற்குத் தயார்படுத்தப் பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். எனவே அவர்கள்மீது குண்டுவீசியது தவறில்லை என்பதே அரசின் வாதம்.

அரசு மட்டுமல்ல, ஊடகங்களும் செஞ்சோலைத் தாக்குதலில் தவறில்லை என்றே கூறின. சிங்கள மக்கள் மத்தியிலும் அப்படி ஒரு கருத்துத்தான் நிலவியது.

குழந்தைகள் நிதியமும் இலங்கைக் கண்காணிப்புக் குழுவும் தாக்குதலைக் கண்டித்தது குறித்துத்தான் ஊடகங்கள் பொங்கி எழுந்தன, அப்பாவிச் சிறுமிகள் கொல்லப்பட்டது குறித்தல்ல. அவர்கள் வலுக் கட்டாயமாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள், அதன் விளைவாய் அரசின் தாக்குதலுக்குப் பலியாகியிருக்கின்றனர் என்பதை எவருமே கணக்கிலெடுத்துக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

முப்பதாண்டுக்கால மோதல்களில் பல படுகொலைகள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. ஆனால் இடையில் சிக்கிக்கொள்ளும் பொதுமக்கள் குறித்தான அரசின் அணுகுமுறைக்குச் செஞ்சோலைச் சம்பவம் ஓர் எடுத்துக்காட்டு. வன்னியில் மக்கள் சிக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதை அரசே ஒத்துக்கொண்டது. 2006 காலக்கட்டத்தில் அவர்கள் விருப்பத்திற்கெதிராகவே அவர்கள் அங்கே தங்கவைக்கப்பட்டிருந்தார்கள் என்றுகூடச் சொல்லலாம். ஆனால் அரசுக்கு அதெல்லாம் ஒரு பொருட்டாகவே இல்லை.

புதுக்குடியிருப்புக்குத் திரும்பியபோது முதல்நாளிரவு நடந்தவற்றைப் பற்றியே யோசித்தவண்ணமிருந்தார் ஹாருன் கான். திட்டமிட்டே பொது மக்கள் கொல்லப்பட்டதாக நினைத்தார் அவர். ஐ.நா. அதிகாரிகளின் பதுங்கு குழி எங்கிருந்ததென்று அரசுப்படைகளுக்குத் தெரியும், அநியாயமாகப் பொதுமக்கள் கொல்லப்படுகின்றனர் என்று அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அப்படியும் ஷெல்லடி தொடர்ந்திருக்கிறது. பொது மக்கள் அனைவரையும் அரசு எதிரிகளாகப் பார்க்கிறதா? அவர்களது ராணுவ நோக்கங்களை நிறைவேற்றும்போது அப்பாவிகள் கொலையுறுவது குறித்து அக்கறைப்பட மாட்டார்களா? பல கேள்விகள் அவர் உள்ளத்தை உலுக்கின.

ஜனவரி 25 மதியம் வாகனத் தொடர் புதுக்குடியிருப்பைச் சென்றடைந்தது. எங்குப் பார்த்தாலும் காயம்பட்டவர்கள்தான். வளாகமே நிரம்பி வழிந்தது. அரசு மருத்துவர்களும் செஞ்சிலுவைச் சங்க மருத்துவர்களும் இயன்றவரை அவர்களுக்குச் சிகிச்சை அளித்தனர். ஒரு நாளைக்குப் பத்து இருபதெனப் புதிய சேர்க்கைகள் இருந்தது போக இப்போது நூறைத்தாண்டியது அவ்வெண்ணிக்கை.

இரு தரப்பினருமே மருத்துவமனை இயங்குவதற்கு எவ்வித ஊழும் விளைவிக்காமல் இருப்போமென உறுதியளித்திருந்தார்கள். ஒரு கிலோ மீட்டர் சுற்றுவட்டாரத்தில் தங்கள் பீரங்கிகளை நிறுத்தமாட்டோமென்று விடுதலைப்புலிகளும் அப்பகுதியில் ஷெல் தாக்குதல் நடத்தமாட்டோமென்று அரசு தரப்பினரும் வாக்களித்தனர். போரில்லாப் பிராந்தியம் கொலைக்களமாகிவிட்ட சூழலில் மருத்துவமனைப் பகுதிதான் பொது மக்களின் உயிர்களுக்கு ஓரளவாவது உத்திரவாதமளிக்கக்கூடும் என்ற நிலை.

மருத்துவமனைக்கு எதிரே இருந்த ஒரு வீட்டின் தோட்டத்தில் தங்க ஐ.நா. அலுவலர்கள் முடிவுசெய்தனர். உடனேயே அவ்விடத்தைத் துல்லியமாக எடுத்துக்காட்டும் ஜிபிஎஸ் அளவுகளைக் கொழும்பிலுள்ள ஹாருன் டே டாய்ட்டுக்கும் ராணுவத்தின் தலைமைக்கும் வவுனியா தளபதிக் கும் அனுப்பினார்.

இரு தரப்பிற்கும் தெரிவித்தாகிவிட்டது. போர் குறித்த உலகச் சட்டங் களின்படி மருத்துவமனைக்கு, அங்குச் சிகிச்சை பெறுவோருக்கு எவரும் எவ்விதப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தக் கூடாது.

அந்த அளவில் அன்றைய மாலை உணவுக்குப் பின் நிம்மதியாக உறங்கலாம். விறகு பொறுக்கி, தண்ணீர் கொண்டுவந்து, தங்களிடம் இருந்த பீன்ஸ், அரிசியை வைத்துக்கொண்டு எளிய உணவு சமைத்தனர் ஐ.நாவினர். என் கால்கள் வீங்கியிருந்தன. மிகவும் களைத்துப்போயிருந் தேன். போதிய அளவு நீர் அருந்தாததால் சிறுநீரகக்கோளாறு. வயிற்றில் கடுமையான வலி என்றெழுதுகிறார் ஹாருன்.

ஆயினுங்கூடச் சாப்பிட்டுவிட்டு ஓய்வெடுக்கமுடிந்தது ஒருவித நிம்மதிதானே. அதே நேரம் சுதந்திரபுர வயல்வெளிகளில் விட்டுவிட்டு வந்த அம்மக்கள் கூட்டம் பற்றி நினைக்கும்போது சற்றுக் குற்ற உணர்வும் ஹாருன்கானுக்கு ஏற்பட்டது.

போரில் சிக்கும் பொதுமக்கள் குண்டடிப்பட்டு மட்டும் இறப்பதில்லை. கடும் பசி, தாகம், களைப்பு, சுற்றிலும் குண்டுகள்வெடித்துக்கொண்டே இருப்பதால் ஏற்படும் பீதி இவற்றின் ஒட்டுமொத்தத் தாக்கத்தாலும் இறக்கலாம். கடந்த பத்தாண்டுகளில் காங்கோவில் இறந்த பொதுமக்களில் பெரும்பாலானோர் குண்டு வீச்சில் மடியவில்லை, மாறாகத் தொடர்ந்து இடம்பெயர வேண்டிய சூழலில் களைத்துப்போயே இறந்ததாகக் கருதப் படுகிறது. வசிக்கும் இடத்திலிருந்து விரட்டப்பட்ட பிறகு, ஓடிக்கொண்டே இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. உணவு, தண்ணீர், ஒண்ட இடம் எல்லாமே சிக்கல்தான். அவர்களிடமென்ன ஆயுதங்களா இருக்கின்றன கிடைக்கு

மிடத்தில் பறித்துக்கொள்ள? முதலில் கிடைக்க வேண்டும். கிடைத்தாலும் உணவுப்பொருட்கள் அல்லது குடிசை போடுவதற்கான பொருட்களை வாங்கவோ அதற்கான வாங்கும் சக்தி இருக்க வேண்டும். இடம் பெயர்வதால் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்படுவது குழந்தைகள்தாம். உடல் நலிவுற்றாலோ சாப்பிடுவதற்கு எதுவும் கிடைக்கவில்லையென்றாலோ அவர்கள் அதிகம் தாக்குப்பிடிக்க முடிவதில்லை. ஐநா. அலுவலர்கள் தங்கள் பயணத்தில் எதிர்கொண்ட பல குடும்பத்தினர் மாதக்கணக்கில், ஆண்டுக்கணக்கில் தொடர்ந்து இடம்பெயர்ந்திருக்கின்றனர், அவர்களில் சிலர் 25 முறைகள் கூட. சுற்றியிருந்தவர்களைப் பார்த்தார். மிகக் களைத்துப்போயிருந்தார்கள். குண்டு வெடிப்புகள் அவர்களை அதிர்ச்சியடையச் செய்திருந்தன. ஆயினுங்கூட உயிர்பிழைத்திருக்கிறோம் என்ற திருப்தி இருக்கும். ஹாருன் கான் பதுங்கு குழியைப் பலப்படுத்தும் வகையில் பல்வேறு உறுதியான பொருட்களைப் பயன்படுத்தினார், எனவே ஷெல்லிலிருந்து அவர்களனைவரும் தப்பினர். அப்படிப்பட்ட பொருட்களை வாங்க முடியாததால்தானே வங்கி மேலாளரின் குடும்பத்தினர் கொல்லப்பட்டனர். மருத்துவமனை தாக்கப்படாது என்ற வாக்குறுதியைச் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் பெற்று விட்டது என்ற நிம்மதியில் எல்லோரும் உறங்கத் தொடங்கினர். சற்று நேரத்திலேயே மருத்துவமனையிலிருந்து மூத்த அதிகாரி ஒருவர் வந்தார். எந்நேரமும் தாக்கப்படலாம், காலி செய்துவிடுங்கள் என்ற எச்சரிக்கை, ராணுவத்திடமிருந்து செய்தி வந்ததாம்.

வாக்குறுதியை மீறி விடுதலைப்புலிகள் மருத்துவமனைக்கு அருகில் பிரங்கி வண்டியை நிறுத்தியிருக்கிறார்கள் என்பதை ஹாருனே பார்த்திருக்கிறார். போர் முனைக்கு ஆயுதங்களும் தடவாளங்களும் வீரர்களும் சென்று கொண்டிருந்தனர். விடுதலைப்புலித் தலைமை புதுக்குடியிருப்பில் நிலை கொண்டிருந்ததை ராணுவம் கண்டறிந்திருக்கும். முக்கியத் தளபதிகள் மருத்துவமனைக்கு மிக அருகில் கூட ஒளிந்திருக்கக்கூடும். தங்களது தளங்களை யெல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இழந்த அவர்களுக்கு மருத்துவமனைப் பிராந்தியம் பாதுகாப்பாகப் பட்டிருக்கலாம். அதுவும் இப்போது ஐ.நா. அலுவலர்களும் செஞ்சிலுவைச் சங்க அதிகாரிகளும் இருப்பது கூடுதல் பாதுகாப்பு என்று அவர்கள் கருதியிருக்கலாம். எப்படியோ ராணுவம் தனது முழுவீச்சையும் காட்டும் நாள் தொலைவில்லை. நூற்றுக்கணக்கில் மக்கள் காயமுற்றிருக்கிறார்கள், மரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆயினும் பொதுமக்கள் படும் துன்பம் பற்றிச் சிறிதும் அக்கறை இல்லாது இரு தரப்பினரும் போரை முன்னெடுத்துச் செல்வதிலேயே குறியாயிருக்கிறார்கள்.

தெற்கில் ஷெல்லடி ஓசை தொடர்ந்தது. விரைவில் ராணுவத் தாக்குதல் இருக்கும் என்ற செய்தி வந்தது. இருந்தும் அன்றிரவு நன்கு உறங்கினார் ஹாருன். காலை பளிர் என்று சூரியன் மின்னியது. ஆனால் சூழல் இருண்டே இருந்தது. வாகனங்களில் புலிப்படை வீரர்கள் போர் முனைக்குச் சென்று கொண்டிருந்தனர். காயம்பட்டவர்கள் மருத்துவமனைக்கு வந்துகொண்டே இருந்தனர்.

விறுவிறுவென்று முகத்தை மழித்துக்கொண்டு, குளித்துவிட்டு, மருத்துவமனைக்குச் சென்றார் ஹாருன். செஞ்சிலுவைச் சங்க அதிகாரிகளுடன்

அடுத்த கட்ட நடவடிக்கை குறித்து விவாதித்தார். புலிகள் அனுமதித்தால் வவுனியா நோக்கிச் செல்வது, இல்லையானால் வெகுதூரம் காடுகளுக்குள் சென்றுவிடுவது. காயமடைந்தவர்களை முடிந்தவரை அழைத்துச் சென்று விடுவது என்பதுதான் அவர்களது திட்டம்.

மருத்துவமனை நிரம்பி வழிந்தது. எங்குத் திரும்பினாலும் காயம் பட்டவர்கள்தாம். வளாகம் முழுவதும் அவர்களது ஓலங்கள் எதிரொலித்தன. ஓயாது ஷெல்லடி இரவு. காயமடைந்தவர்கள் வருகை நிற்கவில்லை. மருத்துவர்கள் களைப்படைந்திருந்தனர். ஹாருன் வார்டு வார்டாகச் சென்று புகைப்படங்கள் எடுத்தார்.

தமிழ் மருத்துவர்கள் சிலர், அற்புதமான அர்ப்பணிப்புடன் பணியாற்றினர். வசதிக்குறைவு. உதவிக்கு அதிக ஆட்களில்லை. போதிய மருந்துகளோ கருவிகளோ இல்லை. ஆனாலும் சளைக்காது, ஓய்வு, ஒழிச்சல் இல்லாமல், அதிகம் உறங்கக்கூட முடியாமல், தொடர்ந்து சிகிச்சை அளித்தனர். அடுத்த நான்கு மாதங்கள் அவர்கள் வாழ்க்கை அப்படித்தான். ஆஸ்பிரின், ஸ்பிரிட், சீலைத் துண்டுகளே கட்டுப்போட. இப்படித்தான் அலறிய சிறுவர்களின் காயங்களுக்குச் சிகிச்சை. உறுப்புகள் துண்டிக்கப்பட வேண்டியிருந்தபோதும் அவர்களுக்குக் கொடுக்க மயக்க மருந்து இருப்பில்லை. மரண வலியைப் பல்லைக்கடித்துக்கொண்டு பொறுத்துக்கொண்டனர். அலறல் தங்கள் பணிக்கு இடையூறு செய்யக் கூடாது என்பதற்காகச் செஞ்சிலுவை சங்க மருத்துவர்கள் தங்கள் காதுகளில் பஞ்சைவைத்து அடைத்துக்கொண்டதாகவும் சிலர் கூறினர். ஜனவரி இறுதியிலேயே அவ்வளவு மோசமாயிருந்தது நிலைமை.

அபாயக் கட்டத்தை எட்டுபவர்களைச் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் அரசுக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிகளில் இருக்கும் அதிக வசதிகளுடைய மருத்துவ மனைகளுக்கு அழைத்துச் சென்றுவிடுவார்கள். ஆனால் இப்போதோ அப்படிச் செய்வது சாத்தியமில்லாத சூழல்.

புதுக்குடியிருப்பு மருத்துவமனையில் எல்லாவற்றிற்கும் தட்டுப்பாடு. கடந்த ஓர் ஆண்டாகவே மயக்க மருந்துகள் கூடப் போதிய அளவு அங்கு வந்தடைய அரசு அனுமதிக்கவில்லை. கெடாமின் போன்ற மருந்துகள் மயக்கத்தை வரவழைக்கவும், வலியைக் கட்டுப்படுத்தவும் பயன்படுத்தப்படும். போரில் காயமுற்ற விடுதலைப்புலி வீரர்களுக்கு அம்மருந்துகள் மிக உதவிகரமாக இருந்தது என்பதாலேயே அவை வந்தடைவதை அரசு தடுத்திருக்கக்கூடும். ஆனால் ஜனவரியில் மிகமோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டது பொதுமக்கள்தான். குறிப்பாக உறுப்புகள் முறிந்து அல்லது தீய்ந்து அனுமதிக்கப்படும் சிறுவர்களுக்கு அம்மருந்துகள் மிக அத்தியாவசியமானவையாக இருந்தன. ஒரு மாதத்திற்கு முன் வரை அப்படிப்பட்ட சூழலில் செஞ்சிலுவை மருத்துவர்கள் இரு தரப்பினரிடமும் பேசி வேறு மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்றிருப்பார்கள். ஆனால் வன்னியிலிருந்து வெளியேறவே முடியாத நிலை ஜனவரியில். உச்சக்கட்ட மோதலில் காயமடைந்த புலிப்படையினர், பொதுமக்கள் என்றெல்லாம் வேறு படுத்திப் பார்க்காமல், எல்லோரையும் ஒன்றாகவே நடத்தியது அது.

பெண்கள், குழந்தைகள் அலறியதைக் காதுகொடுத்துக் கேட்க முடியவில்லை. பன்னிரண்டு வயது சிறுவன் ஒருவனின் இதயத்துடிப்பை மீட்டெடுக்க அவனது மார்பை அழுத்திக்கொண்டிருந்தனர். பயனளிக் காமல் இறந்தான். அங்கங்களெல்லாம் பிய்ந்துகிடந்த கோர நிலையில் பல குழந்தைகள்.

அனைத்தையும் ஹாஸுனின் காமிரா பதிவுசெய்தது. தலையில் கட்டுப் போட்டிருந்த பல குழந்தைகள், முகத்தில் குண்டுத்துகள்கள் துளைத்த காயங்கள், அவர்களருகே கவலையுடன் பெற்றோர் அல்லது உறவினர்கள், துணியால் அல்லது காகிதத்தால் ஈக்களை விரட்டும் தாய், பக்கத்தில் பள்ளிப் பை கிடக்க, பிய்ந்து தொங்கிய காலைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு சிறுமி, ட்ரக்கிலிருந்து கட்டுடன் கொண்டுவரப்படும் ஒரு குழந்தை இப்படி எத்தனையோ காட்சிகள்.

மருத்துவர்களால் செய்யக்கூடியதெதுவுமே இல்லை. மருத்துவமனை தாக்குதலுக்குள்ளாகாது என இன்னமும் நம்பினர் மருத்துவர்கள்.

அத்தகைய புகைப்படங்கள் அப்போது விடுதலைப்புலி ஆதரவு இணையத் தளமான தமிழ்நெட்டில் வெளியாகியது. வழக்கம்போல் எகிறிக்குதித்தது இலங்கை அரசு. அப்படியெல்லாம் எதுவுமே நடக்கவில்லை எனச் சாதித் தது. அங்கிருந்த தமிழ் மருத்துவர்களும் அனைத்து விவரங்களையும் பதிவு செய்து கொழும்பிலிருந்த நல்வாழ்வு அமைச்சகத்திற்கு அனுப்பினர். இன்னமும் அவை அமைச்சகத்தின் பொறுப்பில்தான் இருக்கின்றன. அப்புகைப்படங்களைத் தமிழார்வலர்கள், விடுதலைப்புலி ஆதரவாளர்கள் எடுக்கவில்லை. போர் எவ்வாறு பொதுமக்களைப் பாதித்தது என்பதைப் பதிவு செய்த ஐ.நா. அலுவலர்கள் எடுத்தவை அவை.

போர்ப் பிராந்தியச் சூழல் பற்றி நியூயார்க் டைம்ஸ் நாளேடு ஜனவரி 28 அன்று செய்தி வெளியிட்டது. இலங்கைப் போர் முனையில் என்ன நடக்கிறது என்பது வெளியுலகிற்குத் தெரியாது, ஆனால் ஐ.நா. மற்றும் செஞ்சிலுவைச் சங்க அதிகாரிகளின் அனுபவங்கள் முதல்முறையாக அங்குச் சிக்கியுள்ள பொதுமக்களின் கதியை வெட்ட வெளிச்சமாக்குகின்றன என்றது அச்செய்தி. பொதுவாகச் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் தனது கருத்து களைப் பகிரங்கமாகத் தெரிவிப்பதில்லை. திரைக்குப்பின்னால் அது கொடுக் கும் அழுத்தத்திலேயே ஏதோ நிவாரணம் கிடைக்கும். ஆனால் இப்போது ஜெனிவா தலைமையகம், ஒரு சில நாட்கள் ஷெல், ராக்கெட் தாக்குதலி லேயே பல பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டுவிட்டனர், அக்கொடுமை உடனடி யாக நிறுத்தப்பட வேண்டும், இரு தரப்பும் மனிதாபிமானத்துடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும், போர் குறித்த உலக சட்டங்களை மதிக்க வேண்டுமென வலியுறுத்தி அறிக்கையொன்றை வெளியிட்டது.

சுதந்திரபுரம் அருகே உடையார்கட்டு என்ற கிராமத்தில் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் நடத்திவந்த ஒரு சிறிய மருத்துவமனை ஷெல்லடிக்குள்ளானது. ஐ.நா. அலுவலர்களைப் போன்றே செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தாரும் தங்கள் மருத்துவமனையின் ஜிபிஎஸ் விவரங்களை ராணுவத்திற்கு அனுப்பியிருந் தனர். ஆனாலும் குண்டு வீச்சு. அதன் விளைவாய்ச் சிகிச்சை பெற்றுவந்த

சிலர் கொல்லப்பட்டனர். மருத்துவர்களே அதிர்ஷ்டவசமாய்த்தான் உயிர் தப்பினர்.

என்ன நடக்கிறது என்பதே சங்கத்திற்குத் தெரியவில்லை, அரசப் படைகள் எங்காவது பொதுமக்களைத் தாக்குமா, பைத்தியக்காரத்தனமாயிருக்கிறதே என்றது பதிலுக்கு.

உலகளவில் அப்பிரச்சினை பெரிதாகச் சற்றுத் தனது வேகத்தைத் தளர்த்தியது ராணுவம். அந்நேரத்தைப் பயன்படுத்தி நூற்றுக்கணக்கான காயமடைந்தவர்களை அரசுக்கட்டுப்பாட்டுப் பகுதியில் இருந்த மருத்துவ மனைகளுக்கு மாற்ற அரசின் சம்மதம் பெறப்பட்டது. அவர்களுடனேயே ஐ.நா. அலுவலகத்தில் பணியாற்றிய தமிழ் ஊழியர்களையும் அழைத்துச் சென்றுவிடமுடியும் என்றுதான் ஹாருன் கான் நம்பியிருந்தார். ஆனால் விடுதலைப்புலிகள் சம்மதிக்கவில்லை. நாட்கள் கடந்தன. வேறுவழியில்லாமல் காயமடைந்தவர்களுடன் திரும்புமாறு தனக்கு உத்தரவு வந்திருப்பதாகக் கூறினார் கான். தமிழ் ஊழியர்கள் அதிர்ச்சியடைந்தனர். ஆனால் அவர்கள் அமைதியாக இருந்தனர். வெகு நாட்களாகவே அவர்கள் நம்பிக்கைக்கும் எல்லாமே முடிந்துவிட்டதென்ற கையறு நிலைக்கும் இடையே ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தனர். திடமனத்துடன் நிகழ்வுகளை அவர்களால் எதிர்கொள்ள முடிந்தது.

ஷெல்லடியில் இடைவேளை. காயமடைந்தவர்களுடன் வவுனியா சென்றடைந்தார் ஹாருன் கான். முற்றுகையிடப்பட்டிருந்த அப்பகுதியிலிருந்து பொதுமக்கள் வெளியேற முடிந்தது அதுவே கடைசி முறை. இனிக் காயமடைந்தவர்கள் தப்பிக்க வடக்குக் கோடியிலிருந்து கடல் மார்க்கமாகச் செல்லும் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினர் கப்பல்தான் வழி.

ஹாருன் கான் புறப்பட்டுச் சென்ற பிறகும் அன்றிரவு முழுதும் ஷெல் தாக்குதல் தொடர்ந்தது. பிப்ரவரி ஒன்றாம் நாளன்று புதுக்குடியிருப்பிலிருந்து விடுதலைப்புலிகள் தங்களைத் தாக்குவதாகக் கூறித் திருப்பி ஏவுகணைகளைச் செலுத்தியது அரசு. நேரடியாகவே மருத்துவ மனை தாக்குதலுக்குள்ளாகியது. பெண்கள் பிரிவும் அவ்வளாகத்திலிருந்த கிறித்தவத் தேவாலயமும் தாக்கப்பட்டன.

பெண்கள் மற்றும் சிறுவர்களின் பிரிவின் மீது தாக்குதல். எப்படி விவரிப்பது அக்கொடுமையை. இறந்த உடல்களை எண்ணிக்கொண்டிருந்தோம். ஐ.நாவின் தமிழ் ஊழியர் ஒருவர் செல்ஃபோனில் செய்தியனுப்பினார். அடுத்த நான்கு நாட்கள் புதுக்குடியிருப்பில் கடும் போர், பலமுறை மருத்துவமனை தாக்கப்பட்டது, ஊழியர்களும் நோயாளிகளும் கொல்லப்பட்டனர்.

மருத்துவமனை உயிரிழப்புகளுக்கும் தங்களுக்கும் தொடர்பில்லை என்று வாதிட்டது அரசு. ஆனால் அதன் வாதங்கள் ஒரே குழப்பமாய் இருந்தன. பாதுகாப்புத் துறைச் செயலர் கோத்தாபய ராஜபக்ச தாக்குமாறு தான் உத்தரவிட்டதாகவும் ஆனால் தாக்குதல் நடக்கப்போகிறதென்று முன்கூட்டியே எச்சரிக்கை விடப்பட்டதாகவும் கூறினார்.

பிரிகேடியர் வி. யு. பி. நானாயக்கார, வழக்கம்போல், விடுதலைப்புலிகள் தாம் அத்தாக்குதலுக்குப் பொறுப்பு, ஆனால் பன்னாட்டு நிறுவனங்களை அவ்வாறு தவறான தகவல்களைப் பரப்புமாறு விடுதலைப்புலிகள் தாம் வற்புறுத்துகிறார்கள் எனக் குற்றஞ்சாட்டினார்.

எங்கிருந்து தாக்குதல்கள் வருகின்றன என்று தாக்கப்படுபவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? ராணுவத்தின் நற்பெயருக்குக் களங்கம் விளைவித்து அது களத்தில் முன்னேறிச் செல்வதைத் தடுக்க முயல்கின்றனர் என்று நானாயக்கார ஒரு பேட்டியில் கூறினார்.

ஆனால் கோத்தபய அப்படியெல்லாம் தப்ப முயலவில்லை. இந்தியத் தொலைக்காட்சி நிறுவனமான சிஎன்என் ஐபிஎன்னுக்கு அளித்த பேட்டியில், விடுதலைப்புலித் தலைவர்கள் அங்கே ஒளிந்திருந்ததாகத் தகவல் கிடைத்ததன் பேரில்தான் மருத்துவமனையைத் தாக்க முடிவெடுத்ததாகக் கூறினார்.

ஸ்கை டிவிக்கு அளித்த பேட்டியில் கோத்தபய: புதுக்குடியிருப்பு மருத்துவமனை தாக்கப்பட்டதாகக் கூறுகிறார்கள். மருத்துவமனை அங்கீகாரத்தைத் திரும்பப் பெற்றுவிட்டோம். அங்கிருந்த நோயாளிகளெல்லாம் வவுனியா விற்கு மாற்றப்பட்டுவிட்டனர். இனி அங்கெதற்கு மருத்துவமனை? போரில்லாப் பிராந்தியத்தைத் தாண்டி எதுவும் இயங்கக் கூடாது...

பேட்டி எடுத்தவர்: அதாவது அங்கே மருத்துவமனை எதுவும் இயங்கக் கூடாது என்கிறீர்கள்...

கோத்தபய: ஆம் உறுதியாக இயங்க அனுமதி இல்லை.

பேட்டி எடுத்தவர்: போரில்லாப் பிராந்தியத்தைத் தாண்டி எதிருந் தாலும் தேவை என்றால் அரசு அதைத் தாக்கும் என்கிறீர்கள்.

கோத்தபய: சரியாகத்தான் சொல்கிறீர்கள். நாங்கள் வரையறுத்த போரில்லாப் பிராந்தியத்திற்கு அப்பால் எதுவும் இயங்கக் கூடாது.

மருத்துவமனையோ இன்னமும் காயம்பட்டவர்களால் நிரம்பி வழிந்தது. மருத்துவர்களும் மற்ற ஊழியர் பலரும் அங்கிருந்தனர். ஜனவரியிலிருந்து போர் ஓய்வரை சிறிய, பெரிய மருத்துவமனைகள்மீது 65முறை அரசு தாக்குதல்கள் நிகழ்த்தியதாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது.

ஜனவரி மாதம் கடைசிப் பத்து நாட்களில் மட்டும் மூன்று மருத்துவ மனைகள் ஐந்துமுறை தாக்கப்பட்டன, 17 பேர் இறந்தனர், 68 பேர் காயமுற்றனர். பிப்ரவரி மாதம் முதல் பத்து நாட்கள், மூன்று மருத்துவ மனைகள் எட்டுமுறை தாக்கப்பட்டன. நூறு பேர்வரை இறந்தனர், இன்னும் பலர் காயமுற்றனர். அவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டவர்களில் பெரும்பாலானோர் சிகிச்சை பெற்றவர்கள், சிகிச்சையளித்தவர்கள். மனித உரிமைக் கண்காணிப்பகம் (ஹ்யூமன் ரைட்ஸ் வாட்ச்) என்ற அமைப்பு அத்தகைய தாக்குதல்களைப் போர்க்குற்றங்களாகக் கருதலாம் எனக் கூறியது.

உலகச் சட்டங்கள்படி, பெரிய மருத்துவமனையாயிருந்தாலும் சரி, அல்லது ஒரு தேவைக்காக அவசர அவசரமாக ஏற்பாடு செய்யப்படும்

சிகிச்சையளிக்கும் முகாமாயிருந்தாலும் சரி, அவற்றிற்கு உரிய பாதுகாப்பு வழங்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறு அவை பாதுகாப்பான இடமாகக் கருதப்படுவதால் பொதுமக்களும் அங்கே தஞ்சம் புகுகின்றனர்.

எதிரி மருத்துவமனையிலிருந்து தாக்கினால் திருப்பித் தாக்கலாம் தான். ஆனால் காயம்பட்ட போராளிகளுக்குச் சிகிச்சை அளிப்பதைத் தங்களுக்கு விரோதமான செயல் என எதிர்த்தரப்புக் கூறுமுடியாது.

அதே நேரம் ஒரு மருத்துவமனை வளாகத்தில் பீரங்கிகள் நிறுத்தப் பட்டால், அல்லது அங்குப் பதுங்கு குழி அமைத்து அங்கிருந்து எதிரி களுடன் மோதுவதற்கான ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்படுமானால் அப்போது அம்மருத்துவமனையைத் தாக்கலாம். ராணுவ நோக்கத்திற்காகப் பயன் படுத்தப்படக்கூடிய வாய்ப்பிருந்தாலும் அவ்விடத்தைத் தாக்கவும் சட்டம் வழிவகை செய்கிறது.

பயன்படுத்தக்கூடும் என்ற கணிப்பின் காரணமாகப் பொதுமக்களைக் கொல்வது, காயமடைந்துவிட்ட வீரர்களைக் கொல்வது அல்லது மருத்துவப் பணியாளர்களைக் கொல்வது, இதெல்லாம் என்ன நியாயம்?

எப்படியும் எச்சரிக்கை கொடுத்து, காயமடைந்தவர்களும் மற்றவர்களும் அங்கிருந்து வெளியேறப் போதுமான கால அவகாசம் அளித்த பின்பே பன்னாட்டுச் சட்டங்கள்படி ஒரு மருத்துவமனையைத் தாக்க முடியும். மருத்துவமனையின் நிலை என்ன? அதில் எதிரி நிலைகொண்டு தங்களைத் தாக்குவதற்கான வாய்ப்புகள் எத்தனை சதம், இவற்றையெல்லாம் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்த பின்பே தாக்க முடிவெடுக்க முடியும். மாறாக எதிரி தளமாகப் பயன்படுத்தவிருப்பதற்கான ஆதாரங்கள் குறைவு, வெளியேறப் போதிய அவகாசம் அளிக்கப்படவில்லை என்றால், அத்தகைய சூழலில் மருத்துவமனையைத் தாக்குபவர்கள் போர்க்குற்றம் புரிந்ததாகக் கருதப்படுவர்.

புதுக்குடியிருப்பு மருத்துவமனையில் புலித்தளபதிகள் நிலைகொண்டிருந்தார்கள் என்பதற்கோ அவ்வளாகத்தில் பீரங்கி வண்டிகள் நிறுத்தப் பட்டிருந்தன என்பதற்கோ எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை. கொழும்பில் இருந்த நல்வாழ்வு அமைச்சகம் மருத்துவமனைக் கண்காணிப்பாளர்களுடன் மணிக்கொழுமுறை ரேடியோ டெலிபோனில் பேசிக்கொண்டிருந்தது. மருத்துவர்களும் எவ்வளவு பேர் காயம் பட்டவர்கள் அனுமதிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள், அவர்கள் யார், எவ்வகைச் சிகிச்சை வழங்கப்படுகிறது என்ற விவரங்களையெல்லாம் தெரிவித்துவந்தனர். பீரங்கிகளை இயக்குவோருக்குத் தகவல்கள் அளிக்கும் விமான ஓட்டி இல்லாமல் இயக்கப்படும் ட்ரோன் ரக விமானங்கள் மருத்துவமனைக்கு மேலே பறந்து செல்லும்போது, கூரையின்மீது வரையப்பட்டிருந்த பிரம்மாண்டமான சிலுவையின் பிம்பமும் தளபதிகளின் கணினிகளில் தெரியும். காயமடைந்தவர்களை ஏற்றிச் செல்லும் ஆம்புலன்ஸ் உள்ளிட்ட மற்ற வாகனங்களும் ட்ரோன்களால் கண்டறியப்படும். போர்ப் பிராந்தியத்தைவிட்டு வெளியேற முயலும் பொதுமக்களின் கால்களில் விடுதலைப்புலிகள் சுடுவதைக்கூட ட்ரோன் விமானக் காமிராக்கள் படம்பிடித்திருக்கின்றன. ஐ.நா., மற்றும்

செஞ்சிலுவைச் சங்க அதிகாரிகள் ராணுவத்தையும் நல்வாழ்வு அமைச்சகத் தையும் தொடர்புகொண்டு காயமுற்றவர்களுக்குச் சிகிச்சை அளிக்க இடமளியுங்கள் என்று வற்புறுத்தியிருக்கின்றனர். அதையும் மீறித் தாக்குதல் கள் நிகழ்ந்தபோது பன்னாட்டு நிறுவன அதிகாரிகளும் சிக்குவதாகவும் சிகிச்சை பெறுவோர் கொல்லப்படுவதாகவும் அரசுக்குச் சொல்லப்பட்டது.

ஏன் அந்தத் தாக்குதல்கள் என்று ஐ.நா. அலுவலர் எவருக்கும் விளங்க வில்லை. களத்தில் அவர்களுடைய வலிமையைச் சந்தேகத்திற்கிடமின்றி நிரூபித்துவிட்டனர். இறுதி வெற்றியும் வெகுதொலைவில் இல்லை. அப்படிப் பட்டதொரு சூழலில் இப்படி மருத்துவமனைகளைத் தாக்குவதால் மேல்நாட்டரசுகளின் நல்லெண்ணத்தை இலங்கை இழக்கக்கூடும் என்று எப்படி அவர்களுக்கு உறைக்காமல் போயிற்று? விடுதலைப்புலிகள் பல்வேறு கட்டங்களில் மருத்துவமனைகளுக்கு அருகில் அல்லது பொதுமக்கள் இருந்த பகுதிகளுக்கு அருகில் தங்கள் பீரங்கி வண்டிகளை நிறுத்தியிருக்கலாம். அது தவறுதான். போர்ச் சட்டங்களுக்கு விரோதமானதுதான். ஆனால் அவர்கள் செய்த அத்தவறு அரசின் சட்டவிரோதச் செயல்களை நியாயப் படுத்திவிடாது.

இந்த நேரத்தில், நாங்கள் வெற்றி அடையும் தறுவாயில் நாங்கள் ஏன் மருத்துவமனைகளின் மீது குண்டு வீச வேண்டும். அறிவுள்ள செயலல் லவே அது? என்றார் வெளியுறவுச் செயலர் பாலித் கோஹ்ண. அவரையும் அறியாமல் அரசின் அணுகுமுறை முட்டாள்தனமானது என்பதை ஒத்துக் கொண்டார் அப்பேட்டியில்.

பிப்ரவரி 4 இலங்கை விடுதலை பெற்ற நாள். அதற்குள் எப்படியாவது புதுக்குடியிருப்பைக் கைப்பற்றிவிட வேண்டும் என்ற நோக்கில் அவ்வளவு கடுமையாக அந்நகர் தாக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும். பெருமளவிலான தாக்குதல் கள் அரசுத்தரப்பிலிருந்துதான். ஆனால் அவ்வப்போது புலிகள்தரப்பி லிருந்தும் ஷெல்கள் வந்ததாகச் சிலர் கூறினர்.

புதுக்குடியிருப்பை நோக்கி வேகமாக வந்ததில் அகலக்கால் வைத்தது போலத்தான். விடுதலைப்புலிகளின் உளவுத்துறைப் பிரிவுத் தலைவர் பொட்டு அம்மான் தலைமையிலான அணி திருப்பித்தாக்கியதில் அரசப் படைகள் பின்வாங்க வேண்டியதாயிற்று. அம்மோதலில் 400 வீரர்கள் பலியாயினர் எனக்கூறப்படுகிறது. ஆத்திரமடைந்த ராணுவம் இடையறாது குண்டுமாரி பொழிந்தது.

விடுதலைப்புலிகள் நிலைகள்மீது என்றாலுங்கூட, அந்நிலைகள் மருத்துவ மனையிலிருந்து அரைக் கிலோமீட்டர் தொலைவிலேயே இருந்தன என்பதை நினைவில்கொள்ள வேண்டும். அவ்வளவு அருகில் மருத்துவ மனைக்கு ஆபத்து.

விடுதலைப்புலிகளின் மிகத் தீரமான போராளிகள் அடுத்துப் புதுக் குடியிருப்பிலிருந்து சில கிலோமீட்டர் தொலைவிலிருந்த ஆனந்தபுரத்தைக் காப்பதில் இறங்கினர். கான்கிரீட்டால ஆன பாதுகாப்பரண்கள் நிரம்பிய கடைசித் தளம் அவ்வூர்தான்.

அதற்குமேலும் தாக்குப்பிடிக்க முடியாத செஞ்சிலுவைச் சங்க அதிகாரிகளும் பணியாளர்களும் பிப்ரவரி 5 அன்று புதுக்குடியிருப்பிலிருந்து வெளியேறினர். மிக மோசமாகக் காயமுற்றிருந்த 100 பேரைத் தங்களுடன் அவர்கள் அழைத்துச் சென்றனர். இப்போது தெற்கே செல்லவில்லை. அங்கே செல்லவும் முடியாது. மாறாக நந்திக்கடல் அருகே உள்ள புட்டுமத்தளன் வழியே கடல்மார்க்கமாகச் சென்றனர். செல்லும் வழியிலேயே பலர் இறந்துபோகவிருந்தனர். இடிபாடுகளிலிருந்து தங்களாலியன்றவரை கருவிகளையும் மருந்துகளையும் மீட்டுக்கொண்டு உடன் ஓடினர் பணியாளர்கள்.

கொசாவோ யுத்தத்தின்போது நேட்டோ அமைப்புச் செய்ததைப் போல் வீடியோ காட்சிகள் சிலவற்றைச் செய்தியாளர்களுக்குக் கொழும்பில் திரையிட்டு, ராணுவம் தவறேதும் செய்யவில்லை என்று நிறுவமுயன்றது அரசு. புதுக்குடியிருப்பு மருத்துவமனை பாதிக்கப்படவில்லை என்பது போல் அமைந்திருந்தது அவ்வீடியோ. ராணுவ மருத்துவர் ஒருவர் அக்காட்சிகளைப் பதிவுசெய்ததாகவும் அரசு கூறிக்கொண்டது.

இரண்டுமாதங்கள் கழித்துப் புதுக்குடியிருப்பைக் கைப்பற்றிய பிறகும் அதே போன்றதொரு வீடியோ பதிவைத் திரையிட்டது அரசு. எங்குமே காரை கூட உதிராதது போலக் காண்பித்தது. சரி, வீடியோவில் காணப் படுவதுதான் உண்மை நிலை என்றால் நாங்களே சென்று பார்க்கிறோம் என்று முன்வந்த செய்தியாளர்களுக்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டது.

முன்னர் கோத்தாபய புதுக்குடியிருப்புக் குண்டுவிச்சுக்குத் தான் உத்தரவிட்டதாகக் கூறியிருந்தாரே? என்ற கேள்விக்குப் பதிலில்லை.

புதுக்குடியிருப்பின் பெரிய அரசு மருத்துவமனையிலிருந்து செஞ்சிலுவைச் சங்கம் அகன்ற மறுநாளே அப்பகுதியில் இருந்த பொன்னம்பலம் மருத்துவமனையும் தாக்கப்பட்டது. முன்னர் குறிப்பிட்டிருப்பதைப்போன்று புலம்பெயர்ந்தோரிடமிருந்து திரட்டப்பட்ட நிதியிலிருந்து கட்டப்பட்டது. அதில் விடுதலைப்புலி வீரர்களுக்குச் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டு வந்தாலுங் கூட, பொதுமக்களும் பயன்பெற்று வந்தார்கள். குறிப்பாக அரசு மருத்துவமனையில் இடமில்லாத நிலையில் அங்குத்தான் மக்கள் சென்றார்கள்.

அச்சம்பவத்தில் 60, 70 நோயாளிகளும் அவர்களைப் பார்க்கவந்தவர்களும் கொல்லப்பட்டனர். இறந்தவர்களில் 14 பேர்தான் விடுதலைப்புலிகள் என்று பின்னர் தெரியவந்தது. தாக்குதல் நடக்க இருக்கிறது என்ற எச்சரிக்கை கூட விடப்படவில்லை. அம்மருத்துவமனைக்கருகே கடற்படைத் தளபதி சூசையின் வீடு இருந்ததாகக் கிடைத்த தகவலின்பேரில் அத்தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. அதன் பிறகு வெளியிடப்பட்ட வீடியோவும் பொன்னம்பலம் மருத்துவமனை பாதிக்கப்படவில்லை என்றதொரு தோற்றத்தை உருவாக்க முயன்றது.

ஜனவரி 20க்குப் பிறகு பொதுமக்கள் உயிரிழப்புப் பன்மடங்கு அதிகரித்து விட்டது என்பதை ஐ.நா., மற்றும் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினர் நன்குணர்ந்தனர். குண்டுவிச்சில் சிக்கிக்கொண்டும் தனது பணியைத் தொடர்ந்த இரு மூத்த மருத்துவர்களில் ஒருவரான துரைராஜா வரதராஜா மூன்று தற்காலிக முகாம்களில் 1140 பொதுமக்களுக்குச் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்ட

தாக ஏ.பி. செய்தி நிறுவனத்திடம் சாடிலைட் தொலைபேசிப் பேட்டி யொன்றில் தெரிவித்தார். அவர்களில் 250 பேர் 15 வயதுக்குட்பட்ட சிறுவர்கள். ஒரு வாரத்தில் 250லிருந்து 300பேர்வரை கொல்லப்பட்டிருக்க லாம் என்றார் அவர்.

ஐ.நா. மனித உரிமை ஆணையர் நவந்தம் பிள்ளை வடபகுதியில் பொதுமக்களின் பாதுகாப்பு குறித்து மிகவும் அச்சப்படுவதாகக் கூறினார். இரு தரப்புகளிலுமே மோசமான மனித உரிமை மீறல்கள் நிகழ்ந்திருக்க லாம் என்றும் அவர் சந்தேகப்பட்டார்.

சுயாதீனமான கண்காணிப்பாளர்கள், மனிதாபிமான ஆர்வலர்கள், ஊடகவியலாளர்கள் போர்ப் பிராந்தியத்தில் அனுமதிக்கப்படாதது எங்கள் கவலையை இன்னமும் அதிகரிக்கிறது. நாங்கள் கணிப்பதை விடவும் அங்கே நிலை மோசமாக இருக்கலாம் என்று எங்களை எண்ணவைக்கிறது என்றார் அவர்.

குண்டு வீசி எச்சரிக்கும்போது அப்பிராந்தியத்தில் இருந்த பொது மக்கள் உள்ளே ஓடியதால், இலங்கை அரசால் இரண்டாண்டுகளாக பொதுமக்கள் உயிரிழப்புகளைக் கட்டுப்படுத்த முடிந்தது. ஆனால் இறுதிக் கட்டங்களில் அப்படிச் செய்ய முடியவில்லை. எங்கே ஓடுவது? அரசுக் கட்டுப்பாட்டுப் பிராந்தியத்திற்குள் செல்ல அனுமதியில்லை. உள்ளே ஓடினால், கூடவே விடுதலைப்புலிகளும் ஓடினர். லட்சக்கணக்கில் மக்கள் குழுவும் பகுதிகளிலேயே தங்கள் பிரங்கிவண்டிகளை விடுதலைப்புலிகள் நிறுத்தினர். வேறு இடம் அவர்களுக்கும் இல்லை!

முன்னேறிக்கொண்டிருந்த இலங்கை ராணுவத்தில் ஏறத்தாழ 50,000 வீரர்கள் இருந்தனர். அவர்களைப் போர் முனையை ஓட்டி நிறுத்துவதற்கும் போதுமான இடமில்லை.

கடற்படைகூட எங்கே சுட்டால் தங்கள் படைகள்மீது குண்டு பாயுமோ என்று மிக எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டி வந்தது. அவ்வளவு நெருக்கமாக, மக்களும் புலிகளும் ராணுவத்தினரும்.

ஏறத்தாழப் போர் முடிந்ததுபோலத்தான். வெற்றி உறுதி என்று ஃபொன்சேகாவே கூறினார். விடுதலைப்புலிகளின் தளபதிகள் எவரும் தப்பவும் வழியில்லை என்றும் அவர் பெருமையடித்துக்கொண்டார்.

ஆயினுங்கூட பொதுமக்கள் உயிரிழப்பைக் கட்டுப்படுத்துவதில் அக்கறை காண்பிக்கவில்லை அவர்கள். வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்துங்கள் என்று கோரிக்கை வந்தால், ஆஹா, தேசத்துரோகம் என்றார்கள். வெளிநாட்டினர் அவ்வாறு வற்புறுத்தினால் அவர்கள் பிரபாகரனைக் காப்பாற்ற விரும்பு கிறார்கள் எனக் குற்றஞ்சாட்டினர்.

விடுதலைப்புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் மக்களை விடுவிப்ப தாகச் சொல்லிக்கொண்டு பல்முனை ஏவுகணைகளை ராணுவம் பயன் படுத்தியது. அத்தகைய ஆயுதங்கள் சகட்டு மேனிக்குப் பல இடங்களில் விழுந்து வெடிக்கும். துல்லியமாக ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் மட்டும் எனக் குறுக்க முடியாது. ஆக மக்களைக் காப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டு

அவர்களையே அழித்தது. போரில்லாப் பிராந்தியம் என்று அரசே அறிவித்த பிரதேசத்திலும் ஷெல்லடியில் பலர் கொல்லப்படுகிறார்கள் என்பதை அவர்கள் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளவே இல்லை.

போர்முனையைத்தாண்டி அரசுப் பகுதிக்கு வராதவர்களுக்குப் புலிகளின் செயல்பாட்டில் பங்கிருப்பதாக அரசு கருதியதா? விடுதலைப்புலிகளை மீறாததால்தானே செஞ்சோலைச் சிறுமியரும் கொல்லப்பட்டனர்? ஐ.நா. அலுவலர்களும் வெளியேற்றப்பட்டுவிட்ட நிலையில் வன்னியில் என்ன நடக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதே கடினமாக இருந்தது. ஆனால் ஏதாவது தெரிந்துகொண்டால்தான் பொதுமக்களைக் காப்பதற்கு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ள முடியும் என்ற நிலையில் தகவல் திரட்ட முயன்றனர் ஐ.நாவினர்.

பிப்ரவரி 4, இலங்கை விடுதலை நாளன்று கொழும்பில் நடந்த பேரணியில், கடற்கரையையொட்டி, சீனா, செக்கோஸ்லாவாக்கியா மற்றும் உக்ரேனிலிருந்து வருவிக்கப்பட்ட பெரிய பெரிய ஆயுதங்கள் கடற்கரையோரம் மக்கள் பார்வைக்காக நிறுத்தப்பட்டன.

தனது உரையில் அதிபர் மஹிந்த ராஜபக்ச, விடுதலைப்புலிகளை வெற்றிகொள்ளவே முடியாதென வெளிநாட்டினர் கூறிவந்தனர் என நினைவுகூர்ந்தார்.

அப்படிக்கூறிய தூதுவரக அதிகாரிகளும் பன்னாட்டு நிறுவன அதிகாரிகளும் அருகே அமர்ந்திருக்கப் பிரம்மாண்டமான டாங்கிகள் அணிவகுத்துச் சென்றன. எந்தெந்த நாடுகளில் புலம்பெயர் தமிழர் மத்தியில் நிதி திரட்டினரோ எங்கெல்லாம் விடுதலைப்புலிகள் தஞ்சம் புகுந்தனரோ எங்கெல்லாம் தீவிரமாகப் பிரச்சாரம் செய்தனரோ அந்நாடுகளின் பிரதிநிதிகளும் அவ்வணிவகுப்பைப் பார்வையிட்டனர். ஆனால் அத்தகைய முயற்சிகளின் முடிவில் விடுதலைப்புலிகளுக்குத் தோல்வியே காத்திருந்தது.

போர்முனையில் என்ன நடக்கிறது என்பதைக் கண்காணிக்கக் குழு ஒன்றை அமைத்தார் இலங்கை ஐ.நா. பாதுகாப்புப் பிரிவின் தலைவர் கிரிஸ் டூ டாய்ட். தான் வெளியிடும் செய்திகளுக்கு முரணாக எதுவும் வெளியுலகிற்குத் தெரியக் கூடாது என்பதில் இலங்கை அரசு உறுதியாக விருந்தது. அதேபோல் டாய்ட்டும் எப்படியாவது எந்த அளவு பொதுமக்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பது குறித்துத் தகவல் திரட்டுவதில் உறுதியாகவிருந்தார்.

வண்டித்தொடர் 11இல் பயணிக்க முடியாத ஐ.நா. தமிழ் அலுவலர்கள் மற்ற அகதிகளுடன் சேர்ந்து இப்போது வெளியேற முயன்றனர். ஆனால் விடுதலைப்புலிகள் தொண்டு நிறுவன ஊழியர்கள் எவரையும் வெளியேற அனுமதிக்கவில்லை. அவர்கள் வன்னியின் பல பகுதிகளில் அடைக்கலம் புகுந்திருந்தனர். கத்தோலிக்கப் பாதிரிமார் பலரும் பெண் துறவிகளும் தங்கள் மக்களை விட்டு வெளியேற மறுத்துவிட்டனர். பலவிதமான சாட்டிடைல், ரேடியோ தொலைபேசிகளை அவர்கள் பயன்படுத்தித் தகவலளித்து வந்தனர். போரின் இறுதி நாள் வரை அத்தொலைபேசிகள் இயங்கின.

செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தார் வெளியேறிய பிறகும் அங்குப் பணியாற்றிய தமிழ் மருத்துவர்கள் நல்வாழ்வு அமைச்சகத்துடன் தொடர்புகொண்டு மருந்து, சாதனங்கள், குழந்தைகளுக்கு ஊட்டச்சத்து உணவு உள்ளிட்டவற்றை அனுப்பிவைக்குமாறும் காயம்பட்டவர்களை வேறு இடங்களுக்கு அனுப்ப உதவுமாறும் குண்டு வீச்சை நிறுத்தச் சொல்லுமாறும் வற்புறுத்திய வண்ணமிருந்தனர்.

அரசிடமிருந்து எவ்வித உதவியும் வராத நிலையில் அவர்கள் இறுதி நாட்களில் ஊடகங்களின் உதவியைத்தான் நாடினர்.

டே டாய்ட் அமைத்த குழுவின் தொலைபேசித் தகவல்கள் அடிப்படையில் நாள்தோறும் போர்ப் பிராந்தியத்தில் பொதுமக்கள் பாதிக்கப்படுவது குறித்து அறிக்கைகள் தயாரிக்கப்பட்டன. அவற்றின் அடிப்படையில் மனித நேயப் பணிகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் பன்னாட்டு நிறுவன அலுவலர்கள் எதிர்நோக்கும் ஆபத்துகள் குறித்தும் அலசப்பட்டன.

மருத்துவர் உள்ளிட்டோரிடமிருந்து பெறப்பட்ட தகவல்கள் கணினிகளில் பாதுகாக்கப்பட்டன.

பின் ஒரு கட்டத்தில் தனியார் நிறுவனங்கள் இயக்கிய சாட்டிலைட்டுகளின் புகைப்படங்களிலிருந்தும் ஷெல்லடிகள் ஏற்படுத்தும் பாதிப்புகள், பெரும் பெரும் குழிகள், வீடுகள் இடிபடுவது, மற்றும் கூட்டங்கூட்டமாக மக்கள் நகர்வது இவற்றையெல்லாம் தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

தொலைதூரத்திலிருந்து தொலைபேசி மூலமும், விண்வெளிக்கலங்கள் மூலமும் போர்ப் பிராந்தியத்தில் நடப்பதைத் துல்லியமாகக் கணிக்க முடியாதுதான். மேலும் காயமடைவோர், கொல்லப்படுவோர் எண்ணிக்கையைக் கூட்டிச் சொல்லுமாறு விடுதலைப்புலிகள் மருத்துவர்களையும் அங்கு எஞ்சியிருக்கும் ஐ.நா. அலுவலர்களையும் வற்புறுத்தியிருக்கக் கூடும். ஆனால் பல தரப்பிலிருந்து பெறப்பட்ட தகவல்கள் ஐ.நாவின் கணிப்புச் சரியே என்பதை உறுதிப்படுத்தின.

“ஐ.நாவின் கணிப்புகள் துல்லியமாக இருக்க வாய்ப்பில்லை, ஆனாலும் அவர்களது முறைகள் நம்பகத்தன்மை படைத்தவை. இன்றைய சூழலில் இதைமீறி வேறு எதுவும் செய்துவிட முடியாது” என்று மனித உரிமைக் கண்காணிப்பகம் மேற்கத்திய நாட்டுத் தூதுவர் ஒருவருக்கு எழுதியது.

ஆனாலும் ஐ.நாவோ செஞ்சிலுவைச் சங்கமோ தொடர்ந்த மனித உரிமை மீறல்களை வன்மையாகக் கண்டித்ததாகக் கூற முடியாது.

செஞ்சிலுவைச் சங்கம் எவ்விதமான சூழலிலும் தனது நடுநிலையில் உறுதியாக இருக்கிறது, வெளிப்படையாக எவரையும் விமர்சிப்பதில்லை. அதனாலேயே போர்ப் பிராந்தியங்களில் பாதிக்கப்படுவோருக்கு உதவி அளிக்க அனுமதிக்கப்படுகிறது.

ஜெனிவா ஒப்பந்தம் கூறும் வகைகளில் மக்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கவும் அது முயல்கிறது. போர்களில் ஈடுபடாதவர்கள், ஈடுபட முடியாமல் போனவர்களுக்குத் தன்னாலியன்ற உதவிகளை அது செய்கிறது. அதாவது காயம்பட்ட வீரர்களுக்கும் போர்க் கைதிகளுக்கும் அது உதவ முடியும்.

அச்சங்கத்தில் மருத்துவர்கள், செவிலியர்கள், வழக்கறிஞர்கள் பலர் பணியாற்றுகின்றனர். மருத்துவமனைகளில் உதவுகின்றனர். சிறைகளைப் பார்வையிடுகின்றனர். போர்முனைகளில் நடப்பது என்ன என்பதைக் கூர்ந்து நோக்குகின்றனர். இறந்தவர்களின் உடல் பரிமாற்றத்தின் போது உடன் இருக்கின்றனர். மருத்துவமனைகள் காலிசெய்யப்படும்போது துணை புரிகின்றனர். சிறைப்பிடிக்கப்பட்டவரின் குடும்பங்களுக்கும் சிறையிலிருப் போருக்குமிடையே தகவல் பரிமாற்றத்திற்கும் காணாமல் போனவர்களைக் கண்டுபிடிக்கவும் உதவுகின்றனர். ஆனால் எச்சூழலிலும் எதைப் பற்றியும் பகிரங்கமாகப் பேசமாட்டோம் என்ற ஒரு நெறியை அவர்கள் உறுதியாகக் கடைப்பிடிப்பதால் இரு தரப்பினரும் அவர்களுக்குப் பல்வேறு உரிமை களை வழங்குகின்றனர்.

இவ்வாறு எங்கும் செல்ல அனுமதி வேண்டும், இயன்றவரை பாதிக்கப் பட்டோர் அனைவருக்கும் உதவ வேண்டுமென்ற நோக்கிலான செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் நடுநிலை பலமுறை விமர்சனங்களுக்கும் உள்ளாகியிருக்கிறது. இரண்டாம் உலகப்போரின்போது சித்திரவதை முகாம்களைப் பார்வையிட்ட பிறகும் அமைதிகாத்தது, நாசிகள் என்ன செய்யக்கூடும் என்பது பற்றி எச்சரிக்கை விடுக்காமல் இருந்ததெல்லாம் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியிருந்தும், பொதுமக்களைக் கொல்வதாகப் பகிரங்கமாக இலங்கை அரசையும் விடுதலைப்புலிகளையும் சங்கம் குற்றஞ்சாட்டியது.

முப்பது ஆண்டுகளாக ஐரோப்பாவைச் சீரழித்த மத யுத்தங்களை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்த 1648ஆம் ஆண்டு ஜெர்மனியில் உள்ள வெஸ்ட்ஃபாலியா உடன்படிக்கைப்படி, ஒரு நாட்டின் பிரச்சினையில் இன்னொரு நாடு தலையிடக் கூடாது என்பது பன்னாட்டுறவுகளின் அடிப்படைக் கோட்பாடாக இருந்துவருகிறது. ஒரு நாட்டு எல்லைக்குள் என்ன நடக்கிறது என்பதைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை அந்நாட்டு அரசுக்கே இருக்கிறது என்பதை ஐ.நாவும் ஒத்துக்கொண்டே செயல்பட்டு வந்திருக்கிறது.

ஆனால் இன்னொன்றையும் நாம் நோக்க வேண்டும். வெஸ்ட்ஃபாலியா ஒப்பந்தம் கையெழுத்திட்ட நாடுகளுக்கிடையில் அமைதி, அவ்வளவே, அதைத் தாண்டிச் சண்டையிட்டுக்கொள்ளலாம்.

தவிரவும் அவ்வொப்பந்தம் போரில் ஈடுபடாத பொதுமக்களை அது கருத்தில் கொள்ளவே இல்லை. அவர்களுக்கு எழக்கூடிய துன்பங்களைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அவ்வாறு பாதிக்கப்படுவதற்காக எந்த நாட்டு அரசர்களும் பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. அத்தகைய சூழல் ஐ.நா. உருவான பிறகு மாறியது, போரில் ஈடுபடாதோரைத் துச்சமென மதித்து எப்போரும் நடத்தப்படக் கூடாது என்ற நிலை உருவாயிற்று. ஆயினும் ஒரு நாட்டின் இறையாண்மையை மதிப்பது முக்கிய நெறியாகவே தொடர்கிறது.

தவிரவும் சோவியத் யூனியன் வீழும்வரை நிலவிய பனிப்போரின் ஒருபகுதியாக, அந்நாடும் அமெரிக்காவும் காலனிய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெற்ற நாடுகளைத் தத்தம் அணிப் பக்கம் இழுக்க முயன்றன.

அத்தகையதொரு சூழலில் நாடுகள் எவ்வித மனித உரிமைமீறல்களில் ஈடுபட்டாலும் அதைக் கண்டும் காணாமல் இருந்தன, உள்நாட்டுக்கலகங்களைச் சமாளிக்கவும் அவ்வரசுகளுக்கு உதவின. அத்தகைய போக்கால் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க பயனடைந்தார். ஜேவிபி கலவரத்தின்போது அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன், இரு நாடுகளுமே இலங்கைக்குப் பொருளுதவி, ஆயுத உதவி, இரண்டையுமே நல்கின.

இப்படி வல்லரசுகள் நடந்துகொண்டாலும், உலகை மேம்படுத்துவதைத் தன் இலட்சியங்களில் ஒன்றாகக் கொண்ட ஐ.நா., அந்த லட்சியத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்காக மனிதநேயச் செயல்பாடுகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தது. போரால் பாதிக்கப்படும் மக்களைக் காப்பாற்றுவது தனது தலையாய கடமையாகவும் அது கருதியது.

இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின் ஐரோப்பாவிலும் ஆசியாவிலும் பட்டினியில் வாடிய குழந்தைகளுக்கு உதவவே குழந்தைகள் நிதியம் 1946இல் தொடங்கப்பட்டது.

1948இல் மனித உரிமைப் பிரகடனம் வெளியாயிற்று. அதன் பிரிவு மூன்று அனைத்து மக்களுக்கும் வாழ உரிமை இருப்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

ஆனால் யதார்த்தத்தில், அரசுகளுக்கிடையே மோதல் ஏற்படும்போதும் சரி, ஒரு நாட்டிற்குள்ளேயே பல்வேறு பிரிவினருக்கிடையே மோதல் எழுந்து அரசும் ஒரு போரிடும் தரப்பாக மாறும்போதும் சரி, ஐ.நா. தனது கடமைகளைச் சரிவர நிறைவேற்ற முடிவதில்லை. இலங்கையிலும் அப்படித்தான் நடந்தது.

பனிப்போர் முடிவுற்ற பின்னரும் நிம்மதி இல்லை. மேலும் நிஜ யுத்தங்கள், பல பகுதிகளிலும். இப்போது தேசிய இனங்கள் கடுமையாக மோதிக்கொண்டன. இருக்கும் வாழ்வாதாரங்களைக் கைப்பற்றுவதில் போட்டி. அவற்றைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பதற்கு அரசியல் அதிகாரம் வேண்டுமென்பதால் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றப் போட்டி.

போரின் விளைவாகப் பல லட்சக்கணக்கானோர் இடம்பெயர்ந்து அகதிகளாக அண்டை நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்ததால் பதற்றச் சூழல் பெருகியது. அதே நேரம் உலகமயமானதன் விளைவாக, நிதிப் பரிவர்த்தனையும் மக்கள் ஒரு நாட்டிலிருந்து இன்னொரு நாட்டிற்குச் செல்வதும் எளிதாகியது.

எந்த நாட்டரசுமே தங்கள் எல்லைகளின்மீது முழு அதிகாரம் செலுத்தவியலவில்லை. மனிதர்கள், நிதி அல்லது போதைப் பொருட்கள் இவையெல்லாம் நாடுவிட்டு நாடு செல்வது சரளமாகிவிட்ட நிலையில் அத்தகைய போக்குவரத்தைக் கட்டுக்குள் கொண்டுவரவும் வெப்பமய மாதலைத் தடுக்கவும் அனைத்து நாட்டரசுகளும் ஒத்துழைக்க வேண்டிய தாயிற்று.

நியாயமான பொறுப்பு வாய்ந்த அரசுகளாகக் கருதப்பட்டவைக்கு உலக அரங்கில் அதிக மதிப்புக் கிடைத்தது. அதைப் பயன்படுத்தி வர்த்தகம் மற்றும் வேறு பல துறைகளில் அவ்வரசுகள் சலுகைகள் கோரின. அப்படிப்

பட்ட சூழலில் தத்தம் குடிமக்களைக் கண்ணியமாக நடத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. சட்டத்தின் மாட்சியை மதிப்பதே உலக நலனைக் காப்பதாகும் என்று பலரும் நினைக்கத் தொடங்கினர்.

பனிப்போருக்குப் பின் ஐ.நா. தனது கொள்கைகளை நிறைவேற்றச் சற்றுத் தீவிரங்காட்டியதெனலாம். ஆனால் ஐ.நா. தொடர்பான பல்வேறு ஒப்பந்தங்களில் கூறப்பட்டிருப்பது போன்று அநீதி நிகழும்போது, மனித உரிமைகள் மீறப்படும்போது தலையிடுவதென்பது அவ்வளவு எளிதல்ல. கறாராகத் தவறு இவர் பக்கம், அவர் செய்வதுதான் சரி என்று கூறிவிட முடியாது. கறுப்பிற்கும் வெள்ளைக்கும் இடையே பல்வேறு நிற்கூறுகள் இருக்கின்றனவே.

ஐ.நா. ஒருமித்த கருத்துடன், ஒரேவிதமான சிந்தனையுடன் இயங்கும் அமைப்பும் அல்ல. அங்கம் வகிக்கும் ஒவ்வொரு நாடும் தத்தம் நலனை மேம்படுத்த அதைப் பயன்படுத்த முயல்கிறது. தாங்கள் தவறே செய்ய வில்லை எனச் சாதிக்கிறது. அதே நேரம் எல்லா நாடுகளும் ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில் ஐ.நாவின் பணி அமைய வேண்டும் என்பதை ஏதோ ஓர் அளவில் ஒப்புக்கொள்கின்றன. அந்த அளவில் ஐ.நா. பணியாற்றுவதற்கான வெளியும் கிடைக்கிறது.

உலகின் எப்பகுதியில் அநீதி நடந்தாலும் அது களையப்பட வேண்டும், எவ்வரசும் தனது குடிமக்களை ஒடுக்க அனுமதிக்கப்படக் கூடாது என வளமடைந்த நாட்டுமக்களும் வற்புறுத்துகின்றனர்.

வலிமையான மேல் நாடுகள் துன்புற்ற மக்களுக்கு ஆதரவாக போஸ்னியா, ஹய்டி, கம்போடியா உள்ளிட்ட நாடுகளில் தலையிட்டன.

உகாண்டாவிலும் கம்போடியாவிலும் நடந்த கொடுமைகளுக்கு முடிவு காணப்பட்டது. எல்லையற்ற இறையாண்மை என்பது இனிச் செல்லுபடியாகாது என்றார் ஃபிரான்சிஸ் ஃபுகுயாமா என்ற அறிஞர்.

ஆனாலும் இதெல்லாம் ஒரு நவீனக் காலனியாதிக்கம், வலிமையான நாடுகள் தங்கள் நலனை மேம்படுத்திக்கொள்ளவே தலையிடுகின்றன, மனித உரிமைகளைக் காப்பாற்ற அல்ல என்று குறைகூறுகின்றன பாதிக்கப்படும் நாடுகளின் அரசுகள்.

ஐ.நா.வின் மனிதநேயப் பணிகள் விரிவடைந்தன. 1990களின் மத்தியில் அத்தகைய பணிகளை நிறைவேற்றும் ஐ.நா. அமைப்புக்களின் எண்ணிக்கையும் பத்து மடங்கு அதிகரித்தது. பெர்லின் சுவர் தகர்ந்த இருபதாண்டுகளில் ஐ.நாவின் பாதுகாப்புக் குழு நிறைவேற்றிய தீர்மானங்கள் அதற்கு முந்தைய 45 ஆண்டுகளில் அது நிறைவேற்றியதைவிட இருமடங்காகும்.

ஏதோ விவாத மேடையாக, அரசுகளுக்கிடையே நல்லுறவை வளர்க்கும் ஒரு தளமாக இருந்த ஐ.நா. உலக அளவில் ஒடுக்குமுறைகளைத் தடுப்பதிலும் அடிப்படை உரிமைகளைக் காப்பதிலும் ஆர்வம்காட்டத் தொடங்கியது.

ருவாண்டா, போஸ்னியா படுகொலைகளுக்குப் பிறகு மனித உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதெற்கென்று பல்வேறு சட்டதிட்டங்கள் உருவாயின, கண்காணிப்புப் பணியில் பல்வேறு குழுக்கள் ஈடுபடுத்தப்

பட்டன. ஹேகில் அவ்வப்போது செயல்பட்டுவந்த பன்னாட்டு நீதிமன்றம் நிரந்தர உருப்பெற்றது.

அதனுடைய எல்லைகள் தொடர்ந்து விரிவுபடுத்தப்பட்டு வருவதன் விளைவாய், நமது அன்றாட வாழ்வில் ஐ.நா. அக்கறை கொள்ளாத தளமே இல்லை என்றாகிவிட்டது.

அதே நேரம் அங்கிங்கெனாதபடி ஐ.நாவுக்கு எல்லாவற்றிலுமே ஏதோ ஒரு வழியில் பங்கிருப்பதால் வேறு சில சிக்கல்களும் உருவாகின்றன. ஒரு தளத்தில் அது பணியாற்றும்போது வேறு ஒரு தளத்தில் முரண்பாடுகள் எழுகின்றன.

செஞ்சிலுவைச் சங்கமென்றால் போர்ப் பிராந்தியத்தில் மருத்துவ உதவி மற்றும் பொதுமக்களின், சரணடைவோரின் பாதுகாப்பு என்பதோடு நின்றுவிடுகிறது. ஆனால் ஐ.நாவோ மனித உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் முயற்சிகளில் இறங்கும்போது, இறையாண்மை, முக்கிய நாடுகளின் நோக்கங்கள் உள்ளிட்டவற்றையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

டார்ஃபர் பிரச்சினை வெடிக்கும்போது சூடான் அதிபர் மீது பன்னாட்டு நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுக்க வேண்டும் என ஹாலந்து வலியுறுத்துகிறது, ஆனால் அங்கே எண்ணெய் தேடும் பணியில் இறங்கியிருக்கும் சீனா எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கிறது, இப்படிப்பட்ட சிக்கல்கள்.

மனித நாகரிகத்திற்குச் சவால்விடும் வகையில் இலங்கை நிகழ்வுகள் அமைந்தாலும், சீனா, ரஷ்யா மற்றும் இந்தியா ஐ.நா. தலையீட்டை எதிர்த்தன.

வெளித்தோற்றத்திற்கு இந்தியா அப்படியும் இல்லாமல், இப்படியும் இல்லாமல் நெளிந்தது போலத் தோன்றினாலும், பொதுமக்கள் கொல்லப்படுவதைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்று உதட்டளவில் கூறிவந்தாலும் உண்மையில் விடுதலைப்புலிகளை முற்றிலுமாக அழித்துவிடுமாறு இலங்கை அரசைத் தூண்டியது என்பதுதான் உண்மை.

சீனா, ரஷ்யா, இரு நாடுகளும் பிரிவினை கோரும் குழுக்களைச் சமாளித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. எனவே இலங்கை குறித்த தீர்மானத்தை நிராகரிப்பதில் உறுதியாயிருந்தன.

பாதுகாப்புக் குழுவின் நிரந்தர உறுப்பினர்களான அவ்விரு நாடுகளுக்கும் வீட்டோ அதிகாரம் இருப்பதால் எவ்விதத் தீர்மானத்தையும் நிராகரிக்கும் உரிமை அவற்றுக்குண்டு.

அப்படிப்பட்ட சூழலில் மனிதாபிமான உதவியைத்தாண்டி எதனையும் செய்யவியலாத நிலையில் இருந்தது ஐ.நா. பொதுமக்களுக்கு ஏற்படவிருக்கும் ஆபத்துக் குறித்துத் தொடர்ந்து அது தனது கவலையைத் தெரிவித்தாலும், இலங்கையில் தலையிட்டு மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கான எவ்வித நடவடிக்கைகளிலும் இறங்க முடியவில்லை.

அதன் அணுகுமுறையின் விளைவாய் ஐ.நா. இலங்கை நிகழ்வுகளுக்கு உடந்தையாயிருந்ததாய்க் கூற முடியுமென்கிறார் முன்னாள் ஐ.நா. மனித உரிமை ஆணையர் லூயிஸ் ஆர்பர்.

2009 பிப்ரவரியில் பொதுமக்கள் பெருமளவில் கொல்லப்படுகின்றனர் என்பது ஐ.நா. பொதுச் செயலாளர் பான் கீ - மூனுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அவரும் கவலையுற்று ஐ.நா. இலங்கையில் தலையிட வேண்டுமென்று வற்புறுத்தத்தொடங்கினார்.

அடிக்கடி அதிபர் மஹிந்த ராஜபக்சயுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு இயன்றவரையில் ராணுவம் பொதுமக்களைக் கொல்வதைத் தவிர்க்கிறதா, போர் குறித்த பன்னாட்டுச் சட்டங்களுக்குட்பட்டு நடக்கிறதா என்று கேட்டார்.

போர்ப் பிராந்தியத்திலிருந்து ஐ.நா. அலுவலர்கள் தெரிவித்து வந்ததைப் போல் ராணுவம் கனரகப் பீரங்கிகளைப் பயன்படுத்துவதால் பெரும் எண்ணிக்கையில் பொதுமக்கள் உயிரிழப்பது குறித்துப் பான் கீ - மூன் தனது கவலையை எடுத்துரைத்தார்.

அதிகாரபூர்வமாக ஐ.நா. எச்சரிக்கை விடுக்குமானால் இலங்கை அரசில் இருந்த முக்கிய நபர்கள் விளங்கிக்கொள்வார்கள் என்று நினைத்தார் பான் கீ - மூன். தவிரவும் அவருக்கு அதிபரை நன்றாகவே தெரியும். (அவர் அப்பொறுப்புக்கு வருவதற்கு மஹிந்த ஆதரவு தெரிவித்தார் என்பதை இலங்கை ஊடகங்கள் தெரிவித்து வந்தன.) தனிப்பட்டமுறையில் அறிமுகமானவர் என்பதால், அதைப் பயன்படுத்தித் தமிழ் பொதுமக்களுக்கு ஏற்படும் பாதிப்புகளைத் தடுக்க முடியும் எனவும் நம்பினார் பான் கீ - மூன்.

ராஜபக்சயும் சளைக்காமல் பான் கீ - மூனுக்கு மட்டுமல்ல, அடுத்த சில மாதங்களில் இலங்கை வந்த ஹில்லாரி கிளின்டன் உள்ளிட்ட பல்வேறு உலகத் தலைவர்களிடமும் தமிழ்ப் பொதுமக்கள் இயன்றவரை காப்பாற்றப்படுவார்கள் என உறுதியளித்தார்.

தமிழ்மக்களின் உயிர்களையும் உடைமைகளையும் உரிமைகளையும் இலங்கை அரசுதான் பாதுகாக்க முடியும், விடுதலைப்புலிகளின் கரங்களில் அவர்கள் அல்லல்தான் படுகின்றனர் என்றார் அதிபர் ராஜபக்ச. தவிரவும் பொதுமக்கள் மீது கனரக ஆயுதங்களை ராணுவம் பயன்படுத்துவதில்லை எனவும் உறுதியளித்தார் அவர்.

பிப்ரவரி 8 அன்று ஐ.நா. தூதுக்குழு ஒன்று வெளியுறவு அமைச்சர் ரோஹித போகொல்லாகமவைச் சந்தித்தது. அப்போது அவருடன் அதிகாரிகள் சிலரும் அமைச்சர்களும் இருந்தனர். தங்கள் கணக்குப்படி எத்தனை பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டிருக்கக்கூடும் என்பதைக் குழுவினர் அமைச்சர்களுக்குத் தெரிவித்தனர்.

பாதுகாப்புச் செயலர் கோத்தாபய ராஜபக்சவுக்குக் கடுங்கோபம். இம்மாதிரி திரட்டச் சொல்லி உங்களை யார் அனுமதித்தது என்று கேட்டார் அவர். அப்படியே இருந்தாலும் கொல்லப்பட்டவர்கள் என்று சொல்லுங்கள், பொதுமக்கள் யார், புலிகள் யார் என்று வேறுபடுத்துவதில் பொருளில்லை என்றும் அவர் வாதிட்டார். அவருக்கும் ஒரு ஐ.நா. அதிகாரிக்கும் வாக்குவாதம் முற்றியது. போகொல்லாகம தலையிட்டுச் சமாதானப்படுத்த வேண்டியதாயிற்று.

ஒரு முடிவுக்கும் வராமல் கூட்டம் கலைந்தது. இறந்தவர்களின் எண்ணிக்கையை முறையாகக் கணக்கிட வேண்டும் என்று பட்டும் படாமலும் அரசு வாக்களித்தது.

போர்ப்பிராந்தியத்திலிருந்து தகவலளிக்கும் தமிழர்களனைவருமே விடுதலைப்புலி ஆதரவாளர்கள்தாம் என்று பின்னர் ஒரு பேட்டியில் கூறினார் கோத்தாபய. எனவே அத்தகைய விவரங்கள் எல்லாம் விடுதலைப்புலி ஆதரவுப் பிரச்சாரம் என்பதுதான் அரசின் வாதமாக இருந்தது,

பொதுமக்கள்மீது கனரக ஆயுதங்களைத் தாங்கள் பயன்படுத்தவே இல்லை என்றும், எப்படியும் தங்கள் தாக்குதல்களில் பொதுமக்கள் இறக்கவே இல்லை என்றும் தொடர்ந்து கூறியது அரசு. பிபிசிக்கு அளித்த ஒரு பேட்டியில் மனித உரிமை அமைச்சர் மஹிந்த சமரசிங்க தமிழ்மக்களைப் புலிகளிடமிருந்து மீட்கும் மனிதநேயப்பணியில் ராணுவம் ஈடுபட்டிருப்பதாகவும், பொதுமக்கள் அங்கே கொல்லப்பட்டால் அதற்கு அவர்களைக் கேடயமாகப் பயன்படுத்தவிரும்பும் விடுதலைப்புலிகளே காரணம் என்றார். மனித உரிமை அமைச்சர் என்ற முறையில் ராணுவத்தை மனிதாபிமானத்தோடு நடந்துகொள்ள வற்புறுத்துவதற்குப் பதில் அவர் அடிக்கடி ஜெனீவா சென்று தங்கள் அரசின் செயல்பாடுகளுக்கு நியாயம் கற்பித்துவந்தார்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை சட்டத்தின் ஆட்சி நடப்பதாகப் பசப்பும் பணியைத்தான் சமரசிங்கவும் அவருடைய செயலர் ராஜிவ் விஜேசிங்கவும் செய்துவந்தனர்.

அதே நேரம் விடுதலைப்புலிகளின் அட்டகாசங்கள் சொல்லிலடங்காதவை, நம்ப முடியாத அளவு கொடூரமானவை. அவர்கள் மேலும் மேலும் நெருக்கப்பட, எப்படி உடைத்து வெளியேறுவது என்று தெரியாமல் திகைக்க, மிக அதிகமாக வதைபட்டவர்கள் பொதுமக்கள்தான்.

வெளியேற முயல்பவர்கள் சுடப்பட்டனர், தூக்கிலிடப்பட்டனர், சிலர் அடித்தும் கொல்லப்பட்டனர், நூற்றுக்கணக்கில். ஆயிரக்கணக்கில் பயிற்சி எதுவும் பெறாத பாலகர்கள் போர்முனைக்கு நெட்டித் தள்ளப்பட்டனர். மறுத்த சிறுவர்களும் அவர்களுடைய பெற்றோருங்கூடக் கொல்லப்பட்டனர்.

தங்கள் மக்களின் அவலமான சூழல் உலக நாடுகளைத் தலையிடத் தூண்டும், எனவே முக்கோணத்திற்குள் அவர்களைச் சிறைவைத்து, ராணுவத்தைத் தாக்கவைத்து, பொதுமக்களை அதிக எண்ணிக்கையில் உயிரிழக்க வைப்பதை ஒரு தந்திரமாகக் கடைப்பிடித்தனர் விடுதலைப்புலிகள். ஆனால் அத்தந்திரம் அவர்களுக்கே எதிராய் முடிந்தது.

பொதுமக்களை அவர்கள் கொல்வது வெளியுலகிற்குத் தெரியவர, அதனைச் சுட்டிக்காட்டி நாங்கள் எங்கே கொல்கிறோம், அவர்கள் தானே அப்படிச் செய்கிறார்கள் என்று பிரச்சினையை அவர்கள் பக்கம் திருப்பி விட்டனர். ஆனால் உண்மை அதுவல்ல. விடுதலைப்புலிகளின் அக்கிரமங்கள் நிறைய என்றாலுங்கூடப் பொதுமக்கள் பெரும்பாலானோரின் மரணத்திற்கு அரசின் தாக்குதல்களே முக்கியக் காரணம்.

ஐ.நா. குழு வெளியுறவுத் துறை அமைச்சரைச் சந்தித்த மறுநாளே அரசு, போர்ப் பிராந்தியத்தில் விடுதலைப்புலிகளைத் தனிமைப்படுத்தித் தாக்குவதென்பது மிகக் கடினமான செயலாகவிருந்தாலுங்கூட அதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும் என்றும், எப்படியும் அங்கிருந்து வரும் உயிரிழப்பு குறித்த விவரங்கள் மிகைப்படுத்தப்பட்டவை எனவும் கூறி அறிக்கையொன்றை வெளியிட்டது.

பெருமளவில் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்ட செய்தி மெல்ல மெல்லக் கசிந்து உலக ஊடகங்களில் வெளியாகியது.

அரசின் செய்தியறிக்கை வெளியான அன்றே, செஞ்சிலுவைச் சங்கம் காயம்பட்டவர்கள், நோயாளிகள், மருத்துவர்கள் உள்ளிட்டோரையும் மருத்துவமனைகளையும் தாக்குவதைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்று இரு தரப்பினரையும் கோரியது.

அமைச்சர் சமரசிங்கயோ தேவையில்லாமல் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் பிரச்சினையைப் பெரிதுபடுத்துகிறது, கிலி கிளப்புகிறது எனக் குற்றஞ் சாட்டினார்.

போர்ப் பிராந்தியத்தில் 70,000 பேர் தான் இருக்கின்றனர். அவர்கள்மீது ராணுவம் கனரக ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தவில்லை என்றார்.

ஐ.நா. மென்று விழுங்குவதாகவே பலருக்குத் தோன்றியது. உறுதியான நிலைப்பாடெடுத்து இலங்கை அரசிடம் கறாராக மனித உரிமையை மதிக்குமாறு சொல்லத் தயங்கியது.

பொருளாதார, சுற்றுச் சூழல் மற்றும் பாதுகாப்புப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண அனைத்து நாடுகளும் ஒன்றிணைந்து செயல்பட வேண்டிய நிலையில் ஐ.நாவின் அணுகுமுறை பலருக்கும் எரிச்சலூட்டியது. பான் கீ - மூன் கண்ணுக்குத் தெரியாத மனிதரென்றும், அவர் எங்கிருக்கிறா ரென்றே தெரியவில்லை என்றும் பத்திரிகைகள் கிண்டல் செய்தன.

ஐ.நாவுக்கான நார்வேயின் துணைத்தூதர் மோனா ஜூல் பான் கீ - மூன் முதுகெலும்பில்லாத மனிதர், பெரும் சோகம் ஒன்று இலங்கை யில் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும்போது ஏதோ அறிக்கைவிட்டுக்கொண்டிருக் கிறார். ஏனோ தானோவென்ற ரீதியில் அவரது கோரிக்கைகள் அமையு மானால் யார் கண்டுகொள்ளப்போகிறார்கள், இவரது அணுகுமுறை சீனாவுக்குத் திருப்தி அளிக்கலாம் அவ்வளவுதான் எனக் கூறினார்.

போர்ப் பிராந்தியத்திலிருந்த ஐ.நா. அலுவலர்கள் நாள்தோறும் பத்திருபது பொதுமக்கள் கொல்லப்படுவதாகத் தகவலளித்தும், வேறு பல தரப்புகளிலும் விசாரித்துக் கொல்லப்படுவோரின் எண்ணிக்கை பற்றிக் கொழும்பு அலுவலகம் தயாரித்தளித்தும் அத்தகைய விவரங்களை நேரடி யாகச் சென்று சரிபார்க்கவியலாது எனக்கூறி அவற்றை வெளியிட வேண்டாமென உயர் மட்ட அளவில் முடிவு செய்யப்பட்டது.

சீனா எவ்விதத் தலையீட்டையும் எதிர்த்து வந்த நிலையில், இப்படியெல்லாம் நடக்கிறது, உங்கள் பதிலென்ன என்று இலங்கை

அரசை ஐ.நா. தட்டிக்கேட்க வேண்டுமானால் தனக்குக் கிடைக்கும் தகவல்கள் நூறு சதம் உண்மையானதுதான் என்று அது உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அப்படி எதுவும் செய்யவியலாத நிலை.

அப்படிப்பட்டதொரு கட்டத்தில் இலங்கை அரசுடன் மோதுவ தென்பது இருக்கும் அரைகுறைத் தாக்கத்தையும் அழித்துவிடும். எப்படியோ விடுதலைப்புலிகளிடமிருந்து தப்பி வரும் மக்கள் இடைத்தங்கல் முகாம் களில் ஏறத்தாழச் சிறைக்கைதிகளாக வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அத்தகைய முகாம்களின் எண்ணிக்கையும் கூடிக்கொண்டே போனது. அம்முகாம் களுக்குச் செல்ல அனுமதி வேண்டும், ஏதோ ஓரளவேனும் அம்மக்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்க வேண்டுமெனில் வாய் பேசாமல் இருப்பதே உத்தமம் என்ற ஒரு முடிவுக்கு ஐ.நா. தலைமை வந்திருந்தது.

நிலைமையோ மோசமாகிக்கொண்டிருந்தது. இறந்தவர்களின் எண்ணிக்கையை ஓரளவாவது சரியாகக் கணக்கிட்டால்தான் மஹிந்த அரசைக் கட்டுக்குள் வைக்க முடியும். அவ்வாறு கணக்கிடும் வல்லமை படைத்த ஐ.நாவும் பேசவில்லையென்றால் யார்தான் பேசுவது?

ஐ.நா. துல்லியமாகக் கணக்கிட்டிருக்க முடியாதுதான். ஆனால் அப்படி ஒரு நிலையை உருவாக்கியது யார்? அரசுதான், போர்முனைக்குச் சுதந்திர மாகச் சென்று தகவல்கள் சேகரிக்கமுடியாமல் செய்ததே அவர்கள்தானே!

உணவுப்பொருட்களை எடுத்துச் செல்லும் வாகனங்களுடன் அலுவலர் கள் செல்ல ஒரு கட்டம் வரை அரசு அனுமதித்தது. ஆனால் அப்போதும் கூடச் சில நாட்கள் தங்கிப் போர்ப் பிராந்தியத்தில் தங்கி என்ன நடக் கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. அனுமதி இல்லை. உங்கள் பாதுகாப்புக் கருதிதான் என்றது அரசு.

அதே நேரம் அங்கு விடப்பட்ட தமிழ் அலுவலர்களின் தகவல் களையும் நம்ப முடியாது, காரணம் அவர்கள் தமிழர்கள். ஒன்று அவர்கள் விடுதலைப்புலி ஆதரவாளர்களாக இருப்பார்கள் அல்லது அவர்கள் தரும் நெருக்கடியில் உண்மைகளைத் திரிப்பார்கள் என்பது அரசு வாதம்.

விடுதலைப்புலி ஆதரவு இணையத்தளமான தமிழ்நெட் பொதுமக்கள் கொல்லப்படும் காட்சிகள் அடங்கிய புகைப்படங்களையும் வீடியோ ஒளிப்பதிவுகளையும் வெளியிட்டது. தமிழர் நிவாரண அமைப்பு டி. ஆர். ஓ வும் பல தரவுகளைத் திரட்டி வெளியிட்டது. தமிழ் ஐ.நா. அலுவலர்களின் தகவல்களையே அரசு நிராகரித்தபோது, விடுதலைப்புலிகளைப் பகிரங்க மாகவே ஆதரித்த அமைப்புகளின் தகவல்களை எப்படி ஏற்றுக்கொள்ளும்?

இலங்கைப் பத்திரிகையாளர்கள் சிலர் போர்முனைக்கு அனுமதிக்கப் பட்டனர். ஆனால் அவர்கள் பொதுமக்களுக்கு என்ன நடக்கிறது என்பது குறித்து எதுவுமே தெரிவிக்கவேயில்லை.

இந்தியச் செய்தியாளர்கள் சிலருக்கும் அத்தகைய சிறப்பு அனுமதி வழங்கப்பட்டது. அவர்களும் தவறு ஏதும் நடப்பதாக, பொதுமக்கள் துன்புறுவதாக எதையுமே சொல்லவில்லை.

நடுநிலையோடு செய்தி வெளியிட்டிருக்கக்கூடிய எவருக்கும் போர் முனைக்குச் செல்ல அனுமதி இல்லை. பாதுகாப்புக் காரணங்களைக் காட்டி அவர்கள் எவரையும் அப்பக்கம் செல்லவே விடவில்லை அரசு.

போர்க்களம் குறித்து உண்மையான செய்திகள் வெளியுலகிற்குத் தெரிந்தால் அரசுக்குத் தர்மசங்கடம் ஏற்படக்கூடும் என்பதுதான் வரலாறு. எனவே அதற்கான வாய்ப்பையே அளிக்கவில்லை இலங்கை.

கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்காது, மற்றவர்கள் செல்வதையும் தடுத்து, தகவல்களைக் குழப்புவதுவே அரசின் தந்திரமாக இருந்துவந்தது.

ஏன் இப்படிச் செய்தியாளர் எவரையும் அனுமதிக்க மறுக்கிறீர்கள் எனக் கேட்டபோது வெளியுறவுத் துறைச் செயலர் பாலித கோஹண, துப்பாக்கிக் குண்டுகள் எல்லாத் திசைகளிலும் பறந்துகொண்டிருக்கும் வேளையில் அறிவுடையவர் எவராவது அங்கே செல்லவிரும்புவார்களா என்ன எனப் பதிலளித்தார்.

அரசு அவ்வப்போது நடத்திய செய்தியாளர் சந்திப்போடு திருப்திப் பட்டுக்கொள்ள வேண்டியதுதான். போர்முனைக்கு அழைத்துச் செல்வதாகவும் தகவல் வரும். ஆனால் கைப்பற்றப்பட்ட ஏதாவது ஒரு பகுதிக்குத் தான் அழைத்துச் செல்வார்கள். போர் வேறெங்கோ நடந்துகொண்டிருக்கும்.

தமிழ் மருத்துவர்களின் தகவல்களும் நம்ப முடியாதவை, பிரச்சாரம் என நிராகரிக்கப்பட்டது. ஒரு கட்டத்தில் அப்படி எவரும் போர்ப் பிராந்தியத்தில் பணிபுரியவே இல்லை என்கூட அரசு ஏ.பி. செய்தி நிறுவனத்திடம் கூறியது.

ஆம், வெளியுறவுத் துறை அதிகாரி ஒருவர் ஏ.பி. நிறுவனத்தின் கொழும்புச் செய்தியாளர் ரவி நெஸ்மானைத் தொடர்புகொண்டு கொல்லப் படுவோர் மற்றும் காயமுறுவோரின் கணக்கு உங்களுக்கு எப்படிக்கிடைக்கிறது எனக் கேட்டார். நெஸ்மானுக்கு அவ்வதிகாரியை நன்றாகவே தெரியும். கிளிநொச்சிப் பிராந்திய நல்வாழ்வுத் துறை இயக்குநர் டாக்டர் வரதராஜாவிடமிருந்துதான் அத்தகைய தகவல்களைப் பெறுவதாகக் கூறினார். அந்த எண்ணிக்கையெல்லாம் வெறும் கற்பனை, மிகை என்ற அவ்வதிகாரி அப்படி ஒரு மருத்துவரே இல்லையே என்றும் கூறினார்.

எனக்குத் தெரியும் அவரை நான் பலமுறை பேட்டி கண்டிருக்கிறேன் என்று பதிலளித்தார் நெஸ்மான். சரி அப்படியே வைத்துக்கொள்வோம் ஆனால் அந்த முனையிலிருந்து பேசுவது அவர்தான் என்பதை எப்படி நீங்கள் உறுதியாகக் கூற முடியுமென்று கேட்டார் விடாமல் அவ்வதிகாரி.

நீங்கள் கேட்பதும் சரிதான்... உங்களுடன் நான் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன் என நான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அது நீங்கள்தான், எனக்குத் தெரிந்த அவ்வதிகாரிதான் என்பதை நான் எப்படி உறுதியாகச் சொல்ல முடியும் என்றார் கிண்டலாக நெஸ்மான். போன் வைத்து

விட்டார் அதிகாரி. வலிமைவாய்ந்த அந்த அமெரிக்கச் செய்தி நிறுவனத் துடன் அடக்குவது ஒன்றும் எளிதல்லவே.

செஞ்சிலுவைச் சங்கமோ காயம்பட்டவர்களைக் கடல்மார்க்கமாக வெளியேற்றுவதில் மும்முரமாக இருந்தது. அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழலில் ஐநாவை விட்டால் தகவல் திரட்ட வேறு யார்? துல்லியமான கணிப்பு இயலாது என்பதால் பேசாமல் இருந்துவிடுவதா? இலங்கைச் சமூகமே அச்சத்தின் பிடியில் இருந்தது. எதிர்ப்பவர்கள் ஈவிரக்கமில்லாமல் கொல்லப் பட்டார்கள். அரசை எதிர்த்து நிற்கும் திராணியே ஐநா. போன்ற பன்னாட்டு நிறுவனத்திற்குத்தான் இருக்கமுடியும்.

அப்படியிருந்தும் ஐ.நா. மௌனம் சாதித்தது, தார்மீக ரீதியான தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தத் தவறியது, இலங்கை அரசின்மீது அழுத்தம் கொடுக்காமலிருந்தது, எல்லாமே குடிமைச் சமூகத்திற்கு, மனித உரிமை ஆர்வலர்களுக்குப் பெரும் பின்னடைவுதான்.

கிடைக்கும் தகவல்கள் நூற்றுக்கு நூறு சரியாக இருந்தால்தான் அவற்றின் அடிப்படையில் ஐ.நா. அடுத்த கட்ட நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்பதில்லை என்கிறார் லூயிஸ் ஆர்பர். நம்பக்கூடிய தகவலாக இருக்க வேண்டும். நாம் அங்குச் செல்ல வாய்ப்பு இல்லாதபோது கிடைக்கும் தகவல்களின் அடிப்படையில் என்ன நடக்கிறது, இறப்பு அளவு எப்படி இருக்கக்கூடும் என்று ஊகிப்பதில் தவறே இல்லை. போர் முனைக்குச் சென்று நிவாரணப்பணிகள் செய்ய அனுமதிக்க வேண்டுமென்பதற்காக மட்டும் மௌனமாயிருத்தல் தவறு என்கிறார் அவர்.

ஆனால் அப்படி ஐ.நா. பெரிய அளவில் பிரச்சினை செய்திருந்தாலும் அரசு பணிந்திருக்குமா என்பது சந்தேகமே. மிஞ்சிப்போனால், எரிச்சல் பட்டு ஐநாவை இலங்கையிலிருந்து வெளியேற்றியிருக்கும், அவ்வளவுதான். இடைத்தங்கல் முகாம்களுக்குச் செல்லக்கூட அந்நிய நாட்டினருக்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும், ஆட்சேபணை செய்யக்கூடியவர்களை எல்லாம் விரட்டிவிட்டு விருப்பம்போல் பொதுமக்கள் மீது வரையறையின்றிக் குண்டுவிசி இலங்கை ருத்திர தாண்டவம் ஆடியிருக்கக்கூடும்.

ஆனாலும் வேகத்தைச் சற்று மட்டுப்படுத்தியிருக்கவும் கூடுமே. பொதுமக்களை விடுதலைப்புவிகள் கேடயமாகப் பயன்படுத்துவதைத் தடுக்கவியலாத நிலையில், உலக நாடுகள் கண்டனத்தையும் எதிர்கொள்ள முடியாது, இலங்கை கனரக ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தாமல், தனது ராணுவத்தையும் ஒருகட்டத்தில் நிறுத்திவிட்டு, சிறப்புப் பயிற்சி பெற்றவர்களைப் புலிகள் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்கு அனுப்பியிருக்கலாம். நீண்ட தூரம் அவர்கள் ஊடுருவிப் புலித் தலைமையை அழிக்க முயன்றிருக்கலாம். எஞ்சியிருக்கும் வீரர்களைச் சரணடையுங்கள் கௌரவமாக நடத்து கிறோம் என்ற ரீதியில் அரசு பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தியிருக்கலாம்.

ஆயுதங்களில்லாமல், வெடிமருந்துகளில்லாமல் நீண்ட நாட்கள் விடுதலைப்புவிகள் தாக்குப்பிடித்திருக்க முடியாது. ஒரு கட்டத்தில் அவர்களை முற்றிலும் அழித்திருக்கலாம், அதே நேரம் பொறுப்புள்ள அரசு,

தனது குடிமக்களைக் காப்பாற்றிவிட்டது என்ற நற்பெயரும் மஹிந்த தலைமைக்குக் கிடைத்திருக்கும். அதிரடியாக ஆவேசமாக அது நடந்து கொண்டதன் விளைவு லட்சக்கணக்கான அப்பாவித் தமிழர்கள் உயிரிழந்தனர்.

ஜேவிபி கிளர்ச்சியின்போது கேள்விமுறையின்றிப் பல்லாயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதைப் போன்றுதான் 2009இலும் நடந்தது. அப்படிக்கொலைகள் எல்லையின்றி நடக்கும். ஆனால் எந்த அரசும் எதற்கும் பொறுப்பேற்காது. அப்படியே பழகிவிட்டது இலங்கைச் சமூகத்திற்கு. சங்கடமான விஷயங்களை வசதியாக மறந்துவிடுவார்கள்.

போர் முடிந்து ஓராண்டு கழித்து நியூயார்க் டைம்ஸுக்கு அளித்த பேட்டியில் வெளியுறவுத் துறை அமைச்சரும் சட்ட நிபுணருமான ஜி. எல். பீரீஸ் பொதுமக்கள் படுகொலையானது குறித்துக் கூறுகிறார்: ஆதாரமில்லாத குற்றச்சாட்டுகள் ... எங்கிருந்து தகவல்கள் திரட்டப்பட்டன என்று எவரும் சொல்ல முடியவில்லை ... அத்தகவல்களைச் சரிபார்க்கவும் முடியாது ...

தனக்குக் கிடைத்த தகவல்களை உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை என்று ஐ.நாவும் கூறியதை நாம் இங்கே நினைவில் கொள்ள வேண்டும். ஆக அத்தகையதொரு நிலைப்பாட்டை அது எடுத்ததே அரசின் வாதங்களுக்கு வலுச்சேர்ப்பதாக அமைந்துவிட்டது.

உண்மைக்கான போராட்டம்

கிளிநொச்சி வீழ்ந்து ஒரு வாரம்தான் ஆகியிருந்தது. ஜனவரி 8, காலை. இன்னமும் அரசைக் கடுமையாக விமர்சித்துக்கொண்டிருந்த ஒரே ஏட்டின் ஆசிரியர் தனது அலுவலகத்திற்கு காரில் சென்றுகொண்டிருந்தார். கொழும்பின் ஓர் அமைதியான பகுதி அருகே, எட்டுப் பேர், மோட்டார் சைக்கிள்களில் அவரைச் சுற்றி வளைத்தனர். சீட் பெல்ட்டை அகற்றி வெளியேற அவர் முயன்று கொண்டிருக்கும்போதே அவரது கார் கண்ணாடிகளை உடைத்துத் தலையில் சுட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட்டனர். அக்கம்பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் சாய்ந்து கிடந்த அவரைத் தூக்கிப்போட்டுக்கொண்டு மருத்துவமனைக்கு ஓடினர். இருபது மருத்துவர்கள் மூன்று மணி நேரம் போராடினர். பயனில்லை. இரண்டு மாதங்கள் முன்புதான் அவருக்குத் திருமணமாகியிருந்தது. ஆயிரக்கணக்கானோர் அவரது இறுதி ஊர்வலத்தில் கலந்துகொண்டனர்.

லசந்த விக்ரமதுங்க ஒரு வழக்கறிஞர். சிறிமாவோ பண்டார நாயக்கவின் செயலாளராகவிருந்தவர். இளவயதிலிருந்தே மஹிந்த விற்கும் நல்ல பழக்கமானவர்.

வசதிபடைத்தவர்; வசீகரத்தோற்றம். புத்திசாலி. உள்நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் முக்கியப் புள்ளிகள் பலருடன் நெருக்கம்கொண்டிருந்தவர். புலனாய்வுச் செய்திகள் மூலம் அனைவரின் கவனத்தையும் ஈர்த்தவர். விருதுகள் பெற்றவர். தடாலடியாக எழுதுவார். படிப்பவர்கள் வியப்பார்கள். எப்படி இவருக்கு இவ்வளவு தைரியம். அல்லது வெறும் அசட்டுத் துணிச்சலா? ஆங்கில ஏடான சண்டே லீடருக்கு அவர் ஆசிரியர். ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் குறைவாக இருந்தாலும் அவரது பரபரப்புச் செய்திகளால் வாசகர் வட்டம் ஒன்றை உருவாக்கியிருந்தார். ஆள்வோரைச் சங்கடங்களுக்குள்ளாக்கும் செய்திகளைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டார்.

மஹிந்தவிற்கு முந்தைய அரசுகளும் நெளியத்தான் செய்தன. அவரது அலுவலகம் சோதனையிடப்பட்டது, முகமூடி அணிந்தவர்களால் தாக்கப்பட்டது. தேவையான தாள்களைத் தராமல் அலைக் கழித்தனர். ஊழியர்கள் அச்சுறுத்தப்பட்டனர்.

கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார். முகமூடி அணிந்தவர்களால் தாக்கப் பட்டிருக்கிறார். இயந்திரத் துப்பாக்கியால் அவரது வீட்டின்மீது சுட்டிருக்கின்றனர்.

ஆனால் பல்வேறு சோதனைகள் தொடர்ந்தாலும் இலங்கை மிகமோசமான அடக்குமுறைகளைச் சந்தித்த காலகட்டத்திலும் விக்ரமதுங்க பரந்தமனப்பான்மையுடையவராக, மதச்சார்பற்றவராக, வெளிப்படையாகப் பேசுபவராக, துணிச்சலான பத்திரிகையாளராகவே வலம் வந்தார். அதுவரை அவர் தப்பித்து வந்தாரென்றால், அதற்குக் காரணம் ஒரு எல்லைக்கு மேல் ஆட்சியாளர்கள் செல்லத் தயங்கினர் என்பதுதான்.

மஹிந்த காலத்திலோ முன்னெப்போதையும்விடச் சமூகத்தின் பல்வேறு அங்கங்கள் அனைத்தும் அதிபரின் குடும்பத்தினரைக் கண்டு நடுங்கின. நீதிமன்றங்கள், ஊடகங்கள், அரசியல்வாதிகள் எல்லோருமே அவர்கள் கட்டுப்பாட்டில்.

அப்படிப்பட்டதொரு சூழலில் கோத்தாபய ராஜபக்சவின் பகைமையையும் சம்பாதித்துக்கொண்டார் லசந்த. அது அவருக்கே எமனாய் முடிந்தது. சர்வ வல்லமை படைத்தவராய் விளங்கிய கோத்தாபய எதிரிகளை ஒடுக்குவதிலும் ஈவிரக்கமில்லாதவர்.

பாதுகாப்புத் துறை ஒப்பந்தங்களில் ஊழல் மலிந்திருப்பதாகவும் எல்லாவற்றையும் அம்பலப்படுத்தப்போவதாகவும் சண்டே லீடர் எச்சரித்தது. கோத்தாபய அவர்மீது வழக்குத் தொடர்ந்தார். தான் ஒரு பெரும் சிக்கலில் மாட்டிக்கொண்டுவிட்டோம், ஆபத்தை எதிர்நோக்குகிறோம் என்பதை உணர்ந்த லசந்த அதிபர் மஹிந்தவைச் சந்தித்து முறையிட்டார். ஆனாலும் அவருக்கே நம்பிக்கையில்லை.

அரசு வன்முறை இலங்கை வரலாற்றின் தவிர்க்க முடியாததொரு பகுதியாகியிருந்தது. அரசுடன் மோதுபவர்கள் காணாமல்போவது வழமையாகிவிட்டிருந்தது. என்னதான் செல்வாக்கு இருந்தாலும் அதிகாரம் அனைத்தும் ஒருவரிடம் குவிந்திருக்கும்போது அதற்கெல்லாம் பயனிருக்காது என்பது லசந்தவிற்குத் தெரியும். கிளிநொச்சி கைப்பற்றப்பட்ட நேரத்தில் ஒட்டுமொத்தச் சிங்களச் சமூகமும் வெற்றிக் களிப்பில் மிதந்த நேரத்தில் லசந்த, என்னைக் கொல்ல இதைவிடச் சரியான நேரமிருக்க முடியாது என்றார் தன் சகோதரரிடம். அவர் சொன்னது பலித்தது.

அவருக்கே அப்படியொரு முடிவென்றால்? கொழும்பில் வாழ்ந்த வசதிபடைத்தவர்கள் தங்கள் பாதுகாப்புக் குறித்து அஞ்சினர். அதைப் பற்றி உரக்கக்கூட அவர்களால் பேசமுடியவில்லை.

ராணுவத்தின் கரங்களில் அன்றாடம் தமிழர்கள் அனுபவித்து வந்த சிக்கல்கள் கொழும்பிற்கும் வந்தாகிவிட்டது. இத்தனைக்கும் பலரும் எந்த வம்பு தும்புக்கும் போகாதவர்கள், ஆள்வோரை அனுசரித்துச் செல்பவர்கள். ஆனால் இப்போது யாருடைய உயிருக்கும் உத்திரவாதம் இல்லை என்ற நிலை.

ஜனநாயக நாடுகளிலும் போர்க் காலங்களில் ஊடகங்களைக் கட்டுப் பாட்டில் வைத்துக்கொள்ள முயல்வது வழக்கம்தான். போரில் 50 சதம் ஊடகங்களின் வாயிலாக நிகழ்த்தப்படுவதாக அல் அகாய்தாவே குறிப்பிடு கிறது. இரு தரப்பினரும் தத்தம் நியாயங்களையே உலகம் கேட்க வேண்டும் என விரும்புகின்றனர்.

பொதுவாகவே எந்த ஓர் அரசும் கருத்துச் சுதந்திரத்தையும் பேச்சுச் சுதந்திரத்தையும் கட்டுக்குள் வைத்துக்கொள்ள முயன்றாலும் ஊடகங்கள், சட்டமன்றங்கள் மற்றும் நீதி மன்றங்கள் எல்லாமே அரசு சில எல்லை களைத் தாண்டிவிடாமல் பார்த்துக்கொள்கின்றன.

ஆனாலுங்கூட ஆயுதமேந்திய எதிரிகளைச் சந்திக்கும்போது, அவர்களை வெற்றிகொள்ள வேண்டும் என்பது ஒரே நோக்கமாகிவிடும்போது, நீதி, தர்மம் போன்ற அம்சங்கள் பின்னுக்குத் தள்ளப்படுகின்றன. யார் எதற்குப் பொறுப்பு என்று கூடச் சமூகம் கேட்கத் துணிவதில்லை.

செப்டம்பர் 11க்குப் பிறகு அமெரிக்கா தொடங்கிய பயங்கரவாதத்திற் கெதிரான உலகளாவிய போர், எதிர்ப்புகளை இரும்புக்கரம் கொண்டு அடக்க முனையும் போக்கிற்கு வலுவூட்டியது.

அக்காலகட்டத்தில் ஈராக்மீதான போரை எதிர்த்தவர்கள் நாட்டைக் காக்கும் வீரர்களையே ஆபத்துக்குள்ளாக்குவதாகக் கடுங்கண்டனத்திற் குள்ளானார்கள். போருக்கெதிராக வாக்களித்த ஒரே ஒரு அமெரிக்க காங்கிரஸ் உறுப்பினர் சுட்டிக்காட்டியதைப் போல ஆள்வோரின் அதிகாரம் ஒரு யுத்தத்தின் வழியே பல மடங்கு அதிகமாகிறது.

ஜார்ஜ் புஷ் அரசு ஏன் போர் தொடுத்தது என்பதற்கான உண்மைக் காரணங்களை வெளியிடாமல் திரித்துக்கூறியது. ஈராக்கிலிருந்தும் ஆஃப்கானிஸ்தானிலிருந்தும் போரில் இறப்பவர்களின் சடலங்களைத் தாங்கிய சவப்பெட்டிகள் அமெரிக்காவிற்கு வருவதைப் புகைப்படமெடுக்க அனுமதி மறுத்தது. படையெடுப்பின் விளைவாய் ஈராக் மக்கள் பட்ட சொல்லொணாத்துயர் வெளியுலகிற்குத் தெரியாமல் பார்த்துக்கொண்டது. பி.பி.எஸ். (PBS) என்னும் பிரபலத் தொலைக்காட்சி நிறுவனம் ஈராக் போரில் இறந்தோர் பெயர்களை இரவுகளில் வெளியிடத் தொடங்கிய போது ஏதோ செய்யக் கூடாத தவறைச் செய்துவிட்டதாக, தேசத்துரோகக் குற்றம் புரிந்துவிட்டதைப்போல அதனைப் பலர் கடுமையாக விமர்சித்தனர்.

ஈராக்கில் அமெரிக்கா செய்த தவறுகள் ஒருபுறமிருக்க, பயங்கரவாதத் திற்கெதிரான போரின் விளைவாக உலகெங்கும் சட்டத்தின் ஆட்சிக்கிருந்த மதிப்புத் தேய்ந்தது. நாட்டின் பெயரால் எந்த அரசும் எதையும் செய்ய முடியுமென்ற நிலை உருவாயிற்று.

அரசுக்கெதிராகப் போராடுவோர் விடுதலை வீரர்களாக அன்றிப் பயங்கரவாதிகளாகப் பார்க்கப்படத் தொடங்கினர்.

அத்தகைய போக்கின் விளைவாய் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் கடும் பின்னடைவே. 2002இல் தொடங்கிய அமைதிப் பேச்சுவார்த்தைகளை முறித்துக்கொண்டு மீண்டும் போரைத் தொடங்கியபோது அவர்களுக்காக

அனுதாபப்பட எவருமில்லை. தற்கொலைப் படை அல்லது சிறுவர்கள் களத்திலிறங்குவது எல்லாமே உலக அளவில் எதிர்ப்பையே உருவாக்கியது. மனித வெடிகுண்டுகள் முன்கால கட்டங்களில் அவ்வியக்கத்தின்மீது ஒரு பிரமிப்பையும் அது குறித்த ஓர் அச்சத்தையும் உருவாக்கியிருக்கலாம். ஆனால் மாறிவிட்ட சூழலில் அது களையப்பட வேண்டியதொரு சக்தியாகக் கருதப்பட்டது.

சமூகத்தின் அனைத்துத் தளங்களின் மீதும் அரசின் கண்காணிப்புத் தீவிரப்படுத்தப்பட வேண்டுமெனப் பாதுகாப்புச் செயலர் கோத்தபய ராஜபக்ச தொடர்ந்து வலியுறுத்தினார். விடுதலைப்புலிகளுடன் நடந்து வந்த மோதல்களில் அரசைக் குறை சொல்பவர்கள் துரோகிகள் என்றார். ஊடகங்கள் அவரது கோபத்திற்கு இரையாயின. யார் தேசபக்தர்கள், யார் துரோகிகள் என்பதை அவரே முடிவுசெய்வார். அதன்படி பாதுகாப்புத் துறை இணையதளத்தில் சம்பந்தப்பட்டவர்களின் பெயர்கள் வெளியிடப் படும். உடனே பெரும் எதிர்ப்புக் கிளம்பும். 'தேசபக்தி' ஊடகங்கள் அவ்வாறு குற்றஞ்சாட்டப்படுபவரை உண்டு இல்லை என்றாக்கிவிடும். கொலைப்படைகளும் அத்துரோகிகளை நோக்கிச் செல்லும்.

விடுதலைப்புலிகளுக்கெதிரான போரில் அரசை எதிர்ப்பது எப்படித் தேசத்துரோகக் குற்றமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டதோ அதே போல் மஹிந்தவை விமர்சிப்பதும் பெரும் பாவச்செயலாயிற்று.

நிர்வாகத்தில் கோளாறிருக்கிறது, ஆயுத பேரங்களில் ஊழல் நடைபெறு கிறது, எங்கும் லஞ்சம், ராஜபக்ச குடும்பத்தினருக்கு நெருக்கமானவர்களுக்கு அநியாயமாகச் சலுகைகள் வழங்கப்படுகின்றன, போலீசார் காட்டுத்தன மாக நடந்துகொள்கின்றனர் என்றெல்லாம் புகார் கூறினாலும் அதே கதிதான். பொதுவெளியில் கடுங்கண்டனங்கள், தொடர்ந்து தாக்குதல்கள், சம்பந்தப்பட்ட நபர் காணாமல்போவார் அல்லது கொல்லப்படுவார். அரசு பயங்கரவாதம் தலைவிரித்தாடியது.

'ஊடகச் சுதந்திரத்திற்கான இயக்கம்' என்ற அமைப்பின் மாதாந்திர அறிக்கைகள் அப்போது நிலவிய சூழலை நமக்கு எடுத்துக்காட்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட மாதத்தில் இலங்கை உழைக்கும் பத்திரிகையாளர் சங்கத்தின் பொதுச் செயலர் ஐயந்த போட்டால கொலைசெய்யப்பட வேண்டும் என்ற ரீதியில் கருத்துத் தெரிவிக்கிறார் ஒலிபரப்புச் சேவையின் தலைவர். மறுநாள் பாதுகாப்புத் துறையின் இணையதளம் பல பத்திரிகைகளையும் பத்திரிகையாளர்கள் பலரையும் தேசத்துரோகிகள் எனக் குற்றஞ்சாட்டு கிறது. இரண்டு நாட்கள் சென்று மட்டக்களப்பில் செய்தியாளர் ஒருவர் தாக்கப்படுகிறார். ஒருசில வாரங்களிலேயே அந்நகரில் அவ்வாறு பத்திரிகை யாளர்கள் நால்வர் தாக்கப்பட்டனர். இரண்டு நாட்கள் கழித்து அரசின் அதிருப்திக்குள்ளான பத்திரிகையாளர்கள் 27 பேர் கொல்லப்படவிருப்ப தாகக் கொழும்பில் பரவலாகப் பேசப்பட்டது.

அதே மாதம் பதினமூன்றாம் நாள் வெற்றிவேல் ஜசிஹரன் என்ற பத்திரிகையாளர் பயங்கரவாதப் புலனாய்வுப் பிரிவினரால் தான் சித்திரவதைக்குள்ளானது பற்றி நீதிமன்றத்தில் புகார் கூறினார்.

அதற்கு அடுத்த நாள் ஃப்ரெடிரிகா ஜான்ஸ் என்ற பிரபலப் பத்திரிகையாளருக்குக் கொலை மிரட்டல் வந்தது. ஏற்கனவே இருமுறை அவ்வாறு மிரட்டல்கள் விடுக்கப்பட்டிருந்தன.

மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு இன்னொரு பத்திரிகையாளர் வீட்டிற்கு ஒரு கும்பல் இருமுறை சென்று அவரை மிரட்டியது.

அம்மாதம் 18ஆம் நாள் எவ்வாறு செய்திகள் வெளியிட வேண்டுமெனப் பாதுகாப்புத் துறை ஊடகங்களுக்கு அறிவுறுத்தியது - போர்த்தந்திரங்கள் குறித்து எதுவும் பேசக் கூடாது, ராணுவத்தில் பதவி உயர்வு, இடமாற்றம் குறித்தெல்லாம் எதுவும் கருத்துத் தெரிவிக்கக் கூடாது, ராணுவத் தளவாடங்கள் வாங்குவதற்கான ஒப்பந்தங்களைப் பரிசீலிக்க முயலக் கூடாது. அப்புறம் போரை எதிர்க்கக் கூடாது.

அதற்கு இரண்டு நாட்கள் கழித்துப் போர் குறித்துச் சில செய்திகள் வெளியிட்ட பத்திரிகையாளர்கள் இருவரை போலீசார் விசாரித்தனர். அச்செய்திகளுக்காதாரம் என்னவென்று கேட்டு அவர்களை மிரட்டினர்.

இருபத்திரண்டாம் தேதி பிரகீத் எக்னெலிகொட் என்ற பத்திரிகையாளர் வெள்ளை வேனில் கடத்தப்பட்டு, இரும்புச் சட்டத்தில் வைத்துக் கட்டப்பட்டு அச்சுறுத்தப்பட்டார்.

ஒரு வாரம் சென்று ஆயுத்தாரிகள் டிஎன்எஸ் தொலைக்காட்சி நிலையத்தின் இயக்குநர் நாமல் பெரேராவும் அவருடைய நண்பரும் செல்லும் கார் மறிக்கப்பட்டு, அவர்கள் வெளியே இழுக்கப்பட்டுக் காட்டுத்தனமாகத் தாக்கப்பட்டனர்.

லசந்த விக்கிரமதுங்க கொலையின் விளைவாய் எழுந்த குடிமைச் சமூகத்தில் எழுந்த கடும் எதிர்ப்புக்குப் பிறகும் கூடப் பத்திரிகையாளர்களுக்கெதிரான வன்முறை ஓயவில்லை.

நாங்கள் பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தைக் காப்போம், லசந்தவின் கொலைக்குக் காரணமானவர்கள் தண்டிக்கப்படுவர் என்று அரசு சூளுரைத்தது. ஆனால் அவரது இறுதி ஊர்வலத்திற்கு ஒரு வாரத்திற்குள்ளாகவே சிங்கள வார ஏடு ரிவிராவின் ஆசிரியர் உபாலி தென்னகூனும் அவருடைய மனைவியும் வழிமறிக்கப்பட்டு இரும்புத் தடிகளாலும் கத்திகளாலும் தாக்கப்பட்டனர்.

களத்தில் மேலும் மேலும் வெற்றிகள் குவிய, ராஜபக்ச சகோதரர்களின் அதிகாரம் பாயாத இடமே இல்லை என்றானது. நிலைகுலைந்த ஊடக நிர்வாகங்கள் அரசுக்கு அவப்பெயர் ஏற்படுத்தும் செய்திகளை வெளியிடுவதைக் கணிசமாகக் குறைத்துக்கொண்டனர்.

எல்லாவித விவாதங்களையும் ஒடுக்கி மக்களை நடைப்பிணங்களாக மாற்றவே முயற்சி நடப்பதாக விமர்சகர் ஒருவர் குறை கூறினார்.

போர் நடக்கும்போது மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதாகவும் பொது மக்கள் கொல்லப்படுவதாகவும் கூறுவது விடுதலைப்புலிகளுக்கு வாடிக்கை, அப்படிச் செய்து ராணுவத்தைப் பின்வாங்கவைக்க முயன்றனர் என்றார் மனித உரிமைகளுக்கான அமைச்சர் மஹிந்த சமரசிங்க.

போராட்டக்களத்திற்கப்பால் குடிமைச் சமூகத்திற்கான வெளியே குறைந்துவந்த நேரத்தில் வடக்கே தவித்த தமிழ்மக்கள் பற்றிக் குரல் எழுப்ப எவருமே இல்லை.

மஹிந்த அதிபரான பிறகு ஊடகவியலாளர்கள் 14பேர் கொல்லப்பட்டதாக ஆம்னெஸ்டி கூறியது. (அவர்களில் சிலர் விடுதலைப்புலிகளால் கொல்லப்பட்டனர் என்பதும் உண்மை.)

ஜனவரியில் தமிழ் மாணவர்கள் ஐவர் பாதுகாப்புப் படையினரால் கொடுமையான முறையில் கொல்லப்பட்டனர். அது தமிழ்மக்கள் மத்தியில் அதிர்ச்சி அலைகளை உருவாக்கியது. தொடர்ந்து உண்மை வெளிவரக் கூடாது என்பதற்காகச் சம்பவத்தைக் கண்டவர்களையும் ராணுவம் மிரட்டியது. இதுகுறித்துத் தகவல் திரட்டிக்கொண்டிருந்த சுப்பிரமணியம் சுகிர்தராஜாவும் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார்.

பல சமயங்களில் கொலைக்கு முன்னர் சித்திரவதையும் நடக்கும். ஜூலை 2006இல் சம்பத் லக்மல் டி சில்வா கொடூரமாகச் சித்திரவதைக்குப் பிறகுதான் கொலைசெய்யப்பட்டார். சின்னாபின்னமான அவரது உடல் கொழும்பின் புறநகர்ப் பகுதியான தெகிவனையில் தூக்கி எறியப்பட்டது.

நமது சூழநாடு என்ற ஏட்டின் நிர்வாக ஆசிரியர் சின்னத் தம்பி சிவமகாராஜா யாழ்ப்பாணத்தில் உயர் பாதுகாப்பு வலயத்தில் வசித்து வந்தார். ஆனால் 2006 ஆகஸ்டில் ஒரு நாள் அவரது வீட்டு வாயிலிலேயே சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

2007 ஏப்ரல் 29இல், ராணுவச் சோதனைச் சாவடியிலிருந்து 180 மீட்டர் தொலைவில் அடையாளம் தெரியாத சிலரால் செல்வராஜா ரஜிவர்மன் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார்.

2008 மேயில் மகாராஜா தொலைக்காட்சியில் பணிபுரிந்த பரநிருப சிங்கம் தெய்வகுமாரும் அவருடைய நண்பரும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு சோதனைச்சாவடிக்கு அருகில் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டனர்.

செய்தியாளர்களுக்கெதிரான வன்முறைகளைத் தொடங்கியது மஹிந்த அரசுதான் எனக் கூற முடியாது என்பது உண்மையே. ஆனால் எதிர் விளைவுகளைப் பற்றித் துளியும் கவலைப்படாமல் தங்கள் வழியில் நிற்பவர்களை அச்சுறுத்துவதிலும் சித்திரவதை செய்வதிலும் கொலை செய்வதிலும் அவர்களுக்கு நிகரில்லை.

நடுநிசியில் பாதுகாப்புத் துறைச் செயலரிடமிருந்து அழைப்பு வரும். எதிர்க்கும் நிறுவனங்கள்மீது திடீர் திடீரென்று புதிய வரிகள் சுமத்தப்படும், பத்திரிகை அச்சடிக்கத் தேவையான காகிதம் உள்ளிட்ட பல்வேறு பொருட்கள் நேரத்திற்கு வந்து சேராது, இதர அச்சகங்கள் சூறையாடப்படும், பத்திரிகை ஊழியர்கள் கடத்தப்படுவர், சித்திரவதை செய்யப்படுவார்கள், இவற்றைத் தாண்டி, அரசின் ஏவலாளாகவே மாறியிருந்த நீதித் துறையைப் பயன்படுத்திப் பிரச்சினைக்குரிய செய்தி நிறுவனத்தையே முடக்கிவிடுவார்கள். பத்திரிகையாளர்கள் பலர் நாட்டைவிட்டே ஓடினர்.

ரௌடித்தனத்திற்குப் பெயர்போன மேர்வின் சில்வா முக்கிய அமைச்சரானார். அவர் ஒரு தொலைக்காட்சி நிறுவனத்திற்குள் தன் அடியாட்களுடன் புகுந்து இயக்குநரையே அடித்துவிட்டார். சம்பவம் டிவி காமிராக்களில் பதிவாகியது.

ஜூலை 29இல் சில்வா பொதுமேடையில் லசந்தவுக்குப் பாடம் கற்பித்தது தான் தானென்றும், தன்னை எதிர்த்துத் தேர்தலில் நிற்கத் துணியும் எவருக்கும் அதே கதிதான் ஏற்படுமென்றும் எச்சரித்ததும் பதிவாகியது.

பின்னாளில் ஊடகத் துறையில் முக்கியப் பொறுப்பு அவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

விடுதலைப்புலிகள் ஒடுக்கப்பட்டு வந்த அதே காலகட்டத்தில் குடிமைச் சமூகத்திலும் அதே தீவிரத்துடன் எதிர்ப்பு நகக்கப்பட்டது.

2009 ஏப்ரலில் போர்ப் பிராந்தியத்திலிருந்து வெளியேறிய பொதுமக்களுடன் கலந்து தப்பிக்க முயன்ற மூத்த விடுதலைப்புலி நிர்வாகிகள் கைதாயினர். அவர்களை விசாரித்ததில் கிடைத்ததாகக் கசியவிடப்பட்ட தகவல்களிலிருந்து அரசு செய்தியாளர்களைக் குறிவைப்பது தெளிவாகியது. விடுதலைப்புலிகளுடன் தொடர்புடைய பத்திரிகையாளர்களின் பட்டியல் தயாரிக்கப்படுவதாகக் கூறப்பட்டது. கருத்துச் சுதந்திரத்திற்காகக் குரல் கொடுத்த சிலர் புலிகளிடமிருந்து பணம் பெறுவதாகப் பகிரங்கமாகவே குற்றஞ்சாட்டினார் சரத் ஃபொன்சேகா. மேலும் பத்திரிகையாளர்கள் சிலர் வெளிநாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்தனர்.

பத்திரிகையாளர்களுக்கு மட்டுமல்ல, ஆள்வோருக்கு மகிழ்ச்சியைத் தராத செய்திகளைக் கூறும் ஜோசியர்களுக்கும் அதே கதிதான். அதிபர் மஹிந்த தனது அந்தரங்க ஜோசியர் ஆலோசனைப்படிதான் நடந்துகொள்வதாகக் கூறப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட சூழலில் ஆருடங்களும் மேலதிக முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

2009இன் இறுதியில் அதிபர் தன் பதவியை இழப்பார், நாட்டில் விலைவாசி ஏறும் என்று கூறியதற்காகச் சந்திரசிறி பண்டார எனும் ஜோசியர் கைதுசெய்யப்பட்டார்.

புலனாய்வுத் துறைப் போலீசார் எந்த அடிப்படையில் சந்திரசிறி அப்படிக் கூறினார் என்பது விசாரிக்கப்படுவதாகக் கூறினர்.

ஏன் இப்படியெல்லாம் ஜோசியர்கள் கூறுகிறார்கள் என்பதைக் கவலையுடன் நோக்க வேண்டியிருக்கிறது, ஜோசியம் எல்லாம் வினையாட்டல்ல இந்நாட்டில், அவர்கள் ஏதாவது சொன்னால் நடக்கக்கூடும் என்பதால் மிகப்பொறுப்புடன் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்றார் அதிபர் மாளிகை அதிகாரி ஒருவர்.

விடுதலைப்புலிகளுடனான மோதல்கள் முடிவுற்ற ஒரு வாரத்திலேயே, ஜூன் ஒன்றாம் நாளன்று, கொழும்பு வீதி ஒன்றில் சிங்களப் பத்திரிகையாளர் ஜயந்த போட்டால நின்றுகொண்டிருந்தபோது வெள்ளை வேனில் வந்த சிலர் அவரைச் சுற்றி வளைத்தனர்.

அரசு ஏடு ஒன்றில் பணியாற்றி வந்தாலும் ஐயந்த போட்டால கருத்துச் சுதந்திரத்திற்காகத் தொடர்ந்து குரல் கொடுத்துவந்தவர். ஓர் ஆண்டிற்கு முன்னரேயே அவர் தனது போக்கை மாற்றிக்கொள்ளாவிட்டால் கொல்லப்படக்கூடும் என்று எச்சரிக்கப்பட்டிருந்தார்.

பாதுகாப்புத் துறைச் செயலர் அலுவலகத்திற்கே வரவழைக்கப்பட்டு எச்சரிக்கப்பட்டார்.

கடத்தப்படுவதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்னால், ஒரு தொலைக்காட்சிப் பேட்டியில், உயர் போலீஸ் அதிகாரி ஒருவர் பத்திரிகையாளர்கள் சிலருக்கு விடுதலைப்புலிகளுடன் தொடர்பிருப்பதாகக் குற்றஞ்சாட்டினார். அவர் அவ்வாறு தெரிவித்தபோது போட்டாலவின் புகைப்படமும் திரையில் காட்டப்பட்டது.

மறுநாள் தாடிவைத்திருக்கும் பத்திரிகையாளர்கள் கல்லாலடித்தே விரட்டப்பட வேண்டுமென அரசு ஏடு ஒன்று தலையங்கம் தீட்டியது. திவ்யின இதழ் தேசத்துரோகப் பத்திரிகையாளர்கள் தூக்கிலிடப்பட வேண்டுமென்றது.

ஊடகவியலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பு வேண்டுமென்று கோரிக்கையுடன் ஒரு குழு அதிபரிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதுதான் போட்டால கடத்தப்பட்டார்.

வேனில் வைத்தே அவரைக் கொடுரமாகச் சித்திரவதை செய்தனர். தலைமுடியும் தாடியும் கொத்துக்கொத்தாகப் பிடுங்கப்பட்டன. பிடுங்கிய முடியை வாயில் திணித்தனர். விரல்களை ஒவ்வொன்றாக உடைத்தனர். உடலெங்கும் தடிகொண்டு கடுமையாக அடித்தனர். கொல்லப்போவ தாகவும் கூறினர். ஆனால் அவர் ஏதோ சாலையோரம் வீசி எறியப்பட்டார். அவர் உயிர் தப்பியதற்குக் காரணமே வெளிநாட்டுத் தூதரகங்களின் தலையீடுதான்.

அவர் கடத்திச் செல்லப்படுவதைப் பார்த்த ஒருவர் இன்னொரு வருக்குத் தகவல் சொல்லச் செய்தி பரவியது. ஆள் கடத்தலைத் தடுக்க வென்றே அமைக்கப்பட்டிருந்த குழுவினர் மத்தியில் செய்தி பரிமாறிக் கொள்ளப்பட்டது. அவ்வாறு போட்டால குறித்துத் தகவல் தெரிவித்தவர் களையே போலீசாரால் கைதுசெய்யப்பட்டனர். அவர்களுக்குக் கடத்தலில் பங்கிருக்கக்கூடும் என்று சந்தேகிப்பதாகப் போலீசார் கூறினர்.

அரசைத் தொடர்ந்து விமர்சனம் செய்து வந்த பிரகீத் ஏக்னெலிகொட இருமுறை கடத்தப்பட்டார். இரண்டாவது முறை அவர் வீடு திரும்பவில்லை. தேர்தல் முறைகேடுகள் குறித்து அவர் எழுதிய சில நாட்களிலேயே அவர் காணாமல் போனார். அவரது பகுதியில் நம்பர் பிளேட் இல்லாத வெள்ளை வேன் காணப்பட்டதாக அத்தெருவாசிகள் கூறினர். காணாமல் போய்விட்டார் என்று புகார் கொடுக்கச் சென்ற அவரது மனைவியும் கைதுசெய்யப்பட்டார். சர்வாதிகாரம் பற்றி நிறையக் கட்டுரைகள் எழுதியவர் ஏக்னெலிகொட.

இலங்கையில் ஏற்கெனவே இன, சாதி, வர்க்க முரண்பாடுகள் கூர்மையடைந்திருந்தன. நீதித் துறை தனது பணியைச் சரிவர நிறைவேற்ற முடியவில்லை. பயங்கரவாதத்திற்கெதிரான போரில் காவல் துறை தீவிரப் பங்காற்றியது. அத்தகைய போக்குகளுக்கு ஊடகங்களும் விதிவிலக்காயிருக்க முடியவில்லை.

பொதுவாகவே இலங்கையில் ஊடகங்கள் வசதிக்கேற்றாற்போல் செய்திகளைத் திரித்து வெளியிடும். ஆனால் இப்போதோ வாய்ப்புக்கிடைக்கும்போதெல்லாம் எதிர்த் தரப்பைக் கடுமையாகச் சாடுவது, சிறிய விஷயங்களைப் பெரிதுபடுத்தி நாட்டிற்கு ஏதோ பெரும் ஆபத்து காத்திருப்பதாகச் சித்தரிப்பது, யாராவது ஒரு தமிழர் இனவாதம் பேசினால் அதைச் சாக்காக வைத்துக்கொண்டு ஒட்டுமொத்தத் தமிழினத்தையும் சிங்களர்க்கு விரோதியாக விமர்சிப்பது, தரக்குறைவாக கார்ட்டூன்கள் வெளியிடுவது என்பது வழக்கமாகியது. தமிழ் ஊடகங்களும் சிங்களர்களை அப்படித்தான் விமர்சித்தன.

மனித உரிமை அமைச்சகம் உள்ளிட்ட பல்வேறு அரசுத் துறைகள் நடத்திய இணையதளங்கள் அரசை எதிர்த்தவர்களை வரைமுறையில்லாமல் தாக்கின. இன்னும் சில தளங்கள், அரசால் மறைமுகமாக நடத்தப்பட்டாலும், தங்களைச் சுதந்திரமான வெளிகளாகக் காட்டிக்கொண்டன. ஆதாரமற்ற குற்றச்சாட்டுகளை அரசை எதிர்த்தோர்மீது அள்ளி வீசின. இனவாதச் சிங்கள ஏடுகளும் தொலைக்காட்சிகளும் அத்தகைய செய்திகளை மீண்டும் மீண்டும் வெளியிட்டு சம்பந்தப்பட்டவர்கள்மீது பரந்துபட்ட அளவில் வெறுப்பேற்படுத்தின. போட்டால போன்றவர்களைக் கண்ட இடத்தில் காதையர் தாக்கக்கூடிய ஒரு சூழலை அவை உருவாக்கின.

அக்காலகட்டத்தில் கொழும்பில் பணியாற்றிய வெளிநாட்டுச் செய்தியாளர்கள் மிரண்டுபோனார்கள். இலங்கைப் போர்க்களச் செய்திகள் எதுவும் வெளியுலகத்திற்குச் செல்லாதவாறு பல்வேறு தடைகள் விதித்திருந்தது இலங்கை ராணுவம்.

வெளிநாட்டுச் செய்தியாளர்கள் இயங்கவிடாமல் இருக்க, உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் இருக்க இயன்றதனைத்தையும் செய்தது அரசு. அனுமதி முதலில் மறுக்கப்படும், அப்புறம் வழங்கப்படும், மறுபடி அனுமதி மறுக்கப்படும். காலங்கடத்துவார்கள். ஏதாவது இடத்திற்கு அழைத்துப் போவதாகச் சொல்லி வேறு இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்வார்கள்.

களத்திற்குச் செல்ல முடியாத சூழலில், செய்தியாளர்களை இலங்கைக்கு அனுப்பவே வெளிநாட்டுச் செய்தி நிறுவனங்கள் தயங்கின. அரசை விமர்சித்துச் செய்திகள் அனுப்புவது ஆபத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும் என்பதால் செய்தியாளர்களும் பட்டும் படாமலும்தான் எழுதினர்.

ஏ.பி மற்றும் ராய்டர்ஸ் போன்ற நிறுவனங்கள் தங்களிடம் பணியாற்றிய இலங்கைப் பத்திரிகையாளர்களுக்கு ஆபத்து வரும்போலத் தோன்றினால் உடனடியாக அவர்கள் இலங்கையிலிருந்து வெளியேற ஏற்பாடு செய்தனர். ஒருமுறை பாதுகாப்பு அமைச்சிடமிருந்து வந்த

எச்சரிக்கைக்குப் பிறகு தனது செய்தியாளர்கள் அனைவரையும் விலக்கிக் கொண்டது பிபிசி.

அரசுக்குச் சிக்கலை ஏற்படுத்தும் செய்திகளை வெளியிட்டு வந்த ராய்டர்ஸ் நிறுவனத்துடன் மொபைல் போன் மூலம் குறுஞ்செய்தி வழங்குவதற்காக இலங்கை நிறுவனமொன்றுடன் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டிருந்தது. அவ்வேற்பாடு தொடர்ந்தால் உரிமம் ரத்து செய்யப்படுமென அரசு இலங்கை நிறுவனத்தை எச்சரிக்க, உடன்பாடு முறிந்தது.

பிபிசியின் சிங்கள் மற்றும் தமிழ்ச்சேவைகள் பல்வேறு தரப்பினராலும் மதிக்கப்பட்டு வந்த ஒலிபரப்புகள். இலண்டனிலிருந்து அச்செய்திகள் ஒலிபரப்பப்பட்டதால் அவர்களால் சுதந்திரமாகச் செயல்பட முடிந்தது. அரசு அவற்றைத் தங்கள் கட்டுக்குள் கொண்டுவர இயலாத சூழலில், இலங்கைப் பத்திரிகைகள் அச்சேவைகளைக் கடுமையாக விமர்சித்தன. இலண்டனிலிருந்த சிங்களர்களும் பிபிசி விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஆதரவாகச் செயல்படுவதாகக் கண்டனம் செய்தனர்.

பிபிசியின் நிகழ்ச்சிகள் இலங்கை ஒலிபரப்பு நிறுவனத்தால் மீள் ஒலிபரப்பு செய்யப்பட்டன. அவ்வாறு செய்யும்போது அவற்றைத் திருத்தி அமைக்க வேண்டும், சங்கடம் ஏற்படுத்தக்கூடிய பகுதிகள் நீக்கப்பட வேண்டும் என அரசு வற்புறுத்தியது. பிபிசி அதற்கு ஒப்புக்கொள்ளாததால் மறு ஒலிபரப்பு பிப்ரவரி 2009இல் நிறுத்தப்பட்டது.

புதிதாகக் கொழும்புவந்த வெளிநாட்டு நிருபர்கள் அரசு அங்கீகாரம் கோரியபோது அவர்கள் முன்னர் எழுதிய அரசை விமர்சிக்கும் செய்திகள் அடங்கிய தொகுப்பைச் சுட்டிக்காட்டி, இனி அப்படி நடந்துகொள்ளக் கூடாது என அறிவுறுத்தப்பட்டனர்.

கனத்திலிருக்கும் வீரர்கள்தான் பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தை உறுதிசெய்கின்றனர். கவிஞர்களல்ல, வீரர்கள்தான் கருத்துச் சுதந்திரத்தை நமக்குப் பெற்றுத் தருகின்றனர் என்ற வாசகங்கள் ராணுவத்தின் ஊடகப்பிரிவு அலுவலகச் சுவரில் எழுதப்பட்டிருக்கும்.

சர்வதேச நிருபர்களின் செய்திகளைத் தங்கள் வசதிக்கேற்பத் திருத்தி எழுதச் செய்ய அவ்வப்போது இலங்கை அரசு முயன்றது அவர்களுக்கு அதிர்ச்சி அளித்தது. ராணுவ ஆட்சியிலிருந்த பர்மாவிலிருந்து மாற்றலாகி வந்திருந்த இண்டிபெண்டென்ட் நாளேட்டின் நிருபர் ஆண்டி பன்கோம்பிற்கு இலங்கை நிலைமை ஆக மோசமாக இருப்பதாகக் கருதினார்.

செய்திகளை நன்றாகச் சரிபார்த்த பிறகே வெளியிட்டு வந்த ஏ. பியின் ரவி நெஸ்மானை வழிக்குக் கொண்டுவரப் பல முறைகளிலும் முயன்று தோல்வியுற்ற அரசு இறுதியில் அவரை நாட்டை விட்டு வெளியேற்றியது. வெளிநாட்டிலிருந்தவாறு அரசை விமர்சித்து எழுதுபவர்களுக்கு விசா மறுக்கப்பட்டது.

ஒருவழியாக விசா பெற்றாலும் சரியான செய்திகளைத் திரட்ட முடியாது, போர்க்களத்திற்குச் செல்ல அனுமதியில்லை. ஓட்டல் அறையில் காத்திருக்க வேண்டியதுதான்.

2006க்கும் 2009க்கும் இடையில் ஊடகங்கள் ஒடுக்கப்பட்டன என்பது உண்மையே. ஆனாலும்கூட மற்ற இலங்கைக் குடிமக்களுடன் ஒப்பிடும் போது அவர்களை அதிர்ஷ்டசாலிகள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அக்காலகட்டத்தில் குறைந்த பட்சம் 4,000 குடிமக்கள் காணாமல் போனதாகக் கணிக்கப்படுகிறது. உண்மையில் அந்த எண்ணிக்கை பல மடங்கு அதிகமாகக் கூட இருக்கலாம்.

கடத்தப்படுவோர் பற்றி வெளியுலகு தெரிந்துகொள்வதில்லை. அவர்கள் திரும்பி வருவதும் இல்லை. மீண்டும் அவர்களது உயிரற்ற உடல்களைத் தான் உறவினர்களும் நண்பர்களும் பார்க்க முடிந்தது. அதுவும் எப்போதாவதுதான். எங்கேயாவது வயல்வெளிகளில் வீசப்பட்டிருக்கும் உடல்களைப் பார்க்க முடியும். மற்றபடி மறைந்தது மறைந்ததுதான்.

அரசுக்கெதிராகக் குரல் கொடுப்பவரின் வீட்டிற்கருகே வெள்ளை வேன் நிறுத்தப்பட்டாலே போதுமே, கிவிதான். சம்பந்தப்பட்ட நபர் அடங்கிவிடுவார். ஜேவிபி இயக்கம் அப்படித்தான் நசுக்கப்பட்டது. ராஜபக்சவின் கீழ் அத்தகைய கொடுமைகள் மிதமிஞ்சிப்போயின.

கடத்தப்படுவோர் குறித்த ஐ.நா. குழுவிடம் புகார் மனுக்கள் குவிந்தன. அவற்றில் பெரும்பாலானவை தமிழர்களிடமிருந்துதான். ஐ.நா. அல்லது செஞ்சிலுவைச் சங்க ஊழியர்களின் பாதுகாப்பிற்குக்கூட உத்தரவாத மில்லை. எது கைது எது கடத்தப்படுவது என்பதைக்கூட மக்களால் சரிவரப் புரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை.

காணாமல் போகும் பன்னாட்டு நிறுவன ஊழியர்கள் பலர் இறுதியில் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டுப் போலீஸ் காவலில் விடப்படுவார்கள்.

2007இல் ஏப்ரலில் காவல் துறைச் சீருடையில் இருந்த இருவரிடம் கொழும்பு ரயில் நிலையத்தில் காத்துக்கொண்டிருந்த இளம் செஞ்சிலுவைச் சங்க ஊழியர் இருவர் சிக்குகிறார்கள். சோதனைச் சாவடிகளின் வழியே அழைத்துச் செல்லப்பட்டுப் பிறகு வெள்ளை வேனில் ஏற்றப்படுகின்றனர். சித்திரவதை செய்து கொல்லப்பட்டபின் வழக்கம்போல் ஏதோ ஒரு சாலையோரத்தில் அவ்விருவரின் உடல்களும் வீசப்படுகின்றன.

மனிதாபிமானப் பணி மேற்கொண்ட ஐ.நா. அமைப்புகள், தொண்டு நிறுவனங்கள், குடிமைச் சமூகச் சங்கங்கள் உள்ளிட்டவற்றைத் தொடர்ந்து கோத்தாபய ராஜபக்ச குறைகூறினார். அவை விடுதலைப்புலிகளுக்கெதிரான போருக்கு ஊறு விளைவிப்பதாகக் குற்றஞ்சாட்டினார்.

ஐ.நா. அமைப்புகள் மற்றும் தன்னார்வக் குழுக்களைப் பயன்படுத்தி விடுதலைப்புலிகள் சிக்கிக்கொண்ட தங்கள் துருப்புகளுக்குப் பல்வேறு பொருட்களை அனுப்புவதாகப் பாதுகாப்பு அமைச்சக இணையதளமும் அரசுக்கட்டுப்பாட்டு ஊடகங்களும் செய்திகள் வெளியிட்டன. உயிரைப் பணயம் வைத்துப் போராடிக்கொண்டிருக்கும் ராணுவத்தினருக்கு அத்தகைய நிறுவனங்களால் ஆபத்து என்ற பிரமையை ஏற்படுத்த முயன்றார் கோத்தாபய.

அவருடைய அபத்தமான குற்றச்சாட்டுகளுக்குக் குழந்தைகள் நிதியம் யூனிசெஃப்ஃபும் ஆளானது. மிக அரிய சேவை செய்து வந்தது அந்நிறுவனம்.

தொடக்கத்தில் இடம்பெயர்ந்த குழந்தைகளுக்குப் பால் மற்றும் போர்வைகளை அது விநியோகித்தது. 21ஆம் நூற்றாண்டில் தடுப்பூசி போடும் பணியிலும் அது இறங்கியது. சுனாமியிலும் அது அளப்பரிய பணிகள் ஆற்றியிருக்கிறது. ஒரு சில கட்டங்களில் அதன் ஊழியர்கள் தங்கள் பணியைச் செய்யும்போது இறந்திருக்கின்றனர். பல பிரசித்தி பெற்ற ஹாலிவுட் திரைப்பட நடிகர்களும் அதன் நோக்கங்களை நிறைவேற்ற உதவினர்.

ஆனால் இலங்கையிலோ நிலை வேறுமாதிரி. செஞ்சோலைச் சம்பவத் திற்குப் பிறகு போரில் சம்பந்தப்படாதவர்கள் அதிக எண்ணிக்கையில் இறப்பது குறித்துக் கவலையை நிதியம் தெரிவித்ததிருந்து நிதியத்தைக் கடுமையாக விமர்சிக்கத் தொடங்கினர். யூனிசெஃப் அலுவலர்களெல்லோருமே விடுதலைப் புலி ஆதரவாளர்கள் என்று சிங்கள இனவாதிகள் நம்பினர். 2007இன் பிற்பகுதியில் நிதியத்திற்கெதிராகத் தீவிரப் பிரச்சாரம் தொடங்கியது.

மிரண்டுபோய் அல்லது அவர்களே நம்பி, யூனிசெஃப்ஃப்பின் இலங்கை ஊழியர்கள் அமைப்புக் குறித்துப் பல்வேறு தவறான தகவல்களை ஊடகங்களுக்களித்தனர். அது நிலைமையை இன்னமும் மோசமாக்கியது. மனிதாபிமானப் பணிகளை மேற்கொள்வதே விடுதலைப்புலிகளுக்கு உதவுவதற்காகத் தான் என்ற பிரச்சாரத்தை பலரும் அப்படியே உள்வாங்கினர்.

கண்ணிவெடிகளிலிருந்து காப்பாற்றிக்கொள்ளத் தேவையான கருவிகளுடன் போர்ப் பிராந்தியத்தில் சென்று வந்த வாகனங்கள் விடுதலைப் புலிகளின் ஆயுதவாகனங்களாகச் சித்தரிக்கப்பட்டன. முந்தைய அரசுகளின் ஒப்புதலுடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட மனிதாபிமான மற்றும் வளர்ச்சிப் பணிகளின் வழியே விடுதலைப்புலிகளுக்குப் பொருளுதவி செய்யப்படுவதாகக் கூறப்பட்டது.

கிளிநொச்சியில் ஊட்டச் சத்துக் குறைந்த குழந்தைகளுக்கு அளிக்கப் பட்டு வந்த பிஸ்கட்டுகள் விடுதலைப்புலி வீரர்களுக்குச் செல்வதாகப் புகார்கள் எழு அத்திட்டமே நிறுத்தப்பட்டது.

நிதியத்தின் உறுப்பினர் சிலர் விடுதலைப்புலிகளுடன் தொடர்பிலிருப்பதாகவும் அரசுக்கெதிராகச் சதி செய்வதாகவும் செய்திகள் வெளியாயின.

அரசும் ஊடகங்களும் அத்தகைய செய்திகளைப் பரப்புவதால் தங்கள் அலுவலர்களின் உயிருக்கு ஆபத்து என்பதை ஐ.நா. உணர்ந்தது. பாக்தாத், அல்ஜியர்ஸ் மற்றும் காபூலில் ஐ.நா. அலுவலகங்கள் தாக்கப்பட்டுப் பலர் உயிரிழந்திருக்கின்றனர்.

மனிதாபிமானப் பணிகளில் ஈடுபடுவதற்கு மிக ஆபத்தான இடங்களில் இலங்கையும் ஒன்று என்றார் ஐ.நாவின் அவசரக்கால நிவாரண ஒருங்கிணைப்பாளர் மற்றும் மனிதாபிமான விவகாரங்களுக்கான துணைப் பொதுச்செயலாளர் ஜான் ஹோம். தொண்டு நிறுவன ஊழியர் சிலர் கொல்லப்பட்டதன் பின்னணியில் அவர் அவ்வாறு கூறினார்.

2009இன் முற்பகுதிவரை பல்வேறு தொண்டு நிறுவனங்களைச் சேர்ந்த 60க்கும் மேற்பட்டோர் இலங்கையில் கொல்லப்பட்டனர் அல்லது காணாமல் போயினர்.

மோதல்களின் இறுதிக்கட்டங்களில் மேலும் பலர் கொல்லப்பட்டனர் அல்லது காயமடைந்தனர்.

நான்காவது ஈழப்போர் தொடங்கியபோது நடந்த ஒரு சம்பவம் மனிதாபிமானப் பணியில் ஈடுபட்டவர்கள் எத்தகையதொரு சூழலில் இயங்க வேண்டியிருந்தது என்பதை எடுத்துக்காட்டும்.

கடும் மோதல்களுக்குப் பின், இலங்கை ராணுவம் மூதூரைக் கைப்பற்றியது. 2006 ஆகஸ்ட் 6ஆம் நாள் மாலையில், தொண்டு நிறுவன ஊழியர்களும் அந்நகருக்குள் நுழைந்தனர்.

ஃப்ரெஞ்சு நிறுவனமான ஏ.சி.எஃப்.புக்கு அவர்கள் சென்றபோது அவர்கள் கண்ட காட்சி அவர்களை அதிர்ச்சியில் உறையச் செய்தது. அங்குப் பணிபுரிந்துவந்த 15 பேரின் உயிரற்ற உடல்கள் வளாகத்தில் வரிசையாகக் கிடத்தப்பட்டிருந்தன. அவர்கள் போராளிகள் அல்லர் என்பதைக் காட்டும் இலச்சினை பொறித்த வெள்ளை நிற டி சர்ட்களை அணிந்திருந்தனர். அவர்களில் ஓர் இளம் பெண், அவருடைய தந்தை இருவருமே அங்கே பணியாற்றியவர்கள். அனைவருமே தலையில் பின்னாலிருந்து சுடப்பட்டிருந்தனர்.

இன்னும் சில நாட்கள் கழித்து அருகில் ஒரு காருக்குள்ளிருந்து இரு உடல்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. தப்பிக்க முயன்றபோது அவர்கள் பிடிப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

உலகிலேயே மனிதாபிமான ஆர்வலர்கள் அவ்வளவு அதிக எண்ணிக்கையில் கொல்லப்பட்ட சம்பவம் அதுவாகத்தான் இருக்கும்.

முதலில் அரசு விடுதலைப்புலிகளே அக்கொலைகளுக்குக் காரணம் என்றது. பின்னர் ஏசிஎஃப் தான் தனது அலுவலர்களின் உயிருக்குப் பொறுப்பேற்றிருக்க வேண்டும், போர்முனையில் அவர்கள் உயிருக்கு ஆபத்து வரக்கூடிய இடத்தில் அவர்களைப் பணிபுரிய வைத்திருக்கக் கூடாது என்றும் கூறியது.

அவர்கள் கொல்லப்பட்ட நேரத்தில் அப்பகுதி யாருடைய கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது என்பதை வைத்துத்தான் யார் அதற்குப் பொறுப்பு என்று தீர்மானிக்க முடியும். உடல்கள் கண்டெடுக்கப்பட்ட பின் உள்ளூர்ப் போலீசார் மற்ற எவரையும் அங்கு வராமல் தடுக்கவில்லை என்றனர் பின்னர் அங்கு வந்த ஏசிஎஃப்-இன் மேலதிகாரிகள் சில உடல்களை எரிக்கவும் முயன்றுள்ளனர் என்றும் அவர்கள் கூறினர்.

மூதூர் சென்று நேரடியாகப் பிரச்சினை குறித்து விசாரிக்க எவருக்கும் அனுமதி வழங்கப்படவில்லை. அந்நிலையில் நார்வே முன்முயற்சியில் அமைக்கப்பட்ட கண்காணிப்புக் குழு உள்ளிட்ட பல அமைப்புகள் ஏசிஎஃப் படுகொலைகளை அரசப்படைகளே நிகழ்த்தியிருக்க வேண்டும் என்றன.

மனித உரிமைகளுக்கான யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் அமைப்புத் தீர ஆய்ந்து, ஊழியர்கள் கொல்லப்பட்ட நேரத்தில் அப்பகுதி ராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வந்துவிட்டது என்பதை ஆதாரத்துடன் நிரூபித்தது. மூன்று உயர் அதிகாரிகளே அக்கொலைகளுக்குப் பொறுப்பு எனக்கூறி அவர்களின் பெயர்களையும் வெளிப்படுத்தியது அவ்வறிக்கை.

உலக அளவில் அவப்பெயர் ஏற்பட, இலங்கை அரசு அச்சம்பவம் குறித்து விசாரணை நடத்தப்படுமென அறிவித்தது. முதலில் தமிழ் மாஜிஸ்ட்ரேட் ஒருவர்தான் விசாரித்தார். போலீசார் சரியாக விசாரிக்க வில்லை, பிரேத பரிசோதனை முழுமையாக நடைபெறவில்லை என்ற ரீதியில் அவர் அறிக்கை சமர்ப்பிக்கவிருந்த நேரத்தில், விசாரணை அவசர அவசரமாகத் தொலைவிலிருந்த அனுராதபுரம் சிங்கள மாஜிஸ்ட்ரேட் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றப்பட்டது.

ஏற்கெனவே சாட்சிகள் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டுதான் நீதிமன்றத்தின் முன் தோன்றி வந்தனர். இப்போது பல மைல் தூரம் பயணம் செய்து சிங்கள மொழியில் நடக்கும் விசாரணையில் பங்குபெற வேண்டுமென்ற நிலை. யார் முன்வருவார்கள்?

இலங்கையில் விசாரணைக் கமிஷன்கள் என்பது இருபதாண்டுகளாக ஓர் ஏமாற்று வேலை என்று ஆம்னெஸ்டி, ஓர் அறிக்கையே வெளியிட்டது. வழக்குகளை ஒரு நீதிபதியிடமிருந்து வேறொரு நீதிபதிக்கு மாற்றுவது, சாட்சிகளை அச்சுறுத்துவது, உரிமைகள் மீறப்பட்டிருப்பதாகப் புகார் கோருவோரின் வழக்கறிஞர்களை மிரட்டுவது, ஆதாரங்களைத் தவறவிடுவது, குற்றம் நடந்த இடத்திலேயே தடயங்களை மாற்றிவிடுவது இப்படிப் பல்வேறு தந்திரங்களை இலங்கை அரசு மேற்கொள்வதாகத் தொடர்ந்து புகார் கூறுகிறது.

விசாரணை தொடங்கும்போது, அரசு தரப்பு வழக்கறிஞர் சாட்சி அளிக்க முன்வருவோரின் உறவினர்கள் மற்றும் நண்பர்கள் குறித்த அனைத்து விவரங்களையும் பகிரங்கமாக வெளியிடுவார். அப்படிச் செய்வது வாடிக்கையாகும்போது, சாட்சியளிக்க முன்வருவோர் ஒரு முறைக்குப் பலமுறை யோசிக்க வேண்டியிருக்கும். நெருக்கமானவர்களும் சாட்சியளிக்காதீர்கள் என்று வற்புறுத்தலாம்.

சாட்சியங்கள் தமிழிலிருந்து, சிங்களம், ஆங்கிலம் என மூன்று மொழி களிலும் பதிவாகும். அவ்வாறு மொழிபெயர்க்கப்படும்போதே முக்கிய மான அம்சங்கள் மறைக்கப்படும் அல்லது சிதைக்கப்படும், பிறகு அவ்வாறு சிதைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காரணங்காட்டியே விசாரணையை நீட்டிப் பார்கள், ஒரேயடியாக நிறுத்தவும் செய்வார்கள் என்று கூறுகிறது ஆம்னெஸ்டி.

ஆனால் அவ்வளவு எளிதில் உலகநாடுகள் ஏசிஎஃப் பிரச்சினையை விட்டுவிடுவதாயில்லை. மனிதாபிமானப் பணிகள் பல்வேறு மூலைகளில் தேவைப்படும் நிலையில் ஆர்வலர்களுக்கு ஆபத்து வராமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது மிக அவசியமாயிருந்தது.

இறுதியில் பிரபல நீதித் துறை நிபுணர்கள் அடங்கிய குழு ஒன்று இலங்கை வந்து ஏ.சி.எஃப் கொலைகள் மீதான விசாரணையை மட்டு மல்ல, வேறு சில விசாரணைகளையும் நேரில் பார்வையிடலாம், உதவலாம் என்றார் அதிபர் மஹிந்த ராஜபக்ச.

நிபுணர்கள் வந்தார்கள்தான், ஆனால் பணியைச் சரிவர நிறைவேற்ற அவர்களால் முடியவில்லை. விடுதலைப்புலிகளுக்கு ஆதரவாகச் செயல்படு கின்றனர், பயங்கரவாதத்திற்கெதிரான போருக்குத் தடைக்கல்லா

யிருக்கின்றனர் என்று அரசும் ஊடகங்களும் தொடர்ந்து விமர்சித்தன. International Independent Group of Eminent Persons என்ற அந்நிபுணர் குழு ஒரு கட்டத்தில் இனியும் அங்குப் பணியாற்றவியலாது எனக் கைவிட்டது.

அரசு தங்கள் பாதையில் வேண்டுமென்றே பல முட்டுக் கட்டைகளைப் போட்டது, வழக்கு விசாரணை சுதந்திரமாக நடைபெறவில்லை, சாட்சிகளுக்குப் போதிய பாதுகாப்பு அளிக்கப்படவில்லை, மிக மிக மந்த கதியில் விசாரணை நடைபெறுகிறது, போதிய நிதியும் ஒதுக்கப்படவில்லை, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக விசாரணைகளை முடித்துக் குற்றவாளிகள் கண்டறியப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணமே அரசுக்கிருப்பதாகத் தெரியவில்லை, என்றெல்லாம் கண்டனம் தெரிவித்துவிட்டே குழுவினர் விலகிக் கொண்டனர்.

இலங்கையில் நீதித்துறை என்பதே ஒரு கேலிக்கூத்தாகிவிட்டது. மனித உரிமைகள் குறித்த அனைத்துவிதச் சட்டங்களையும் மீறி, போர்ப் பிராந்தியத்தில் பல லட்சக்கணக்கில் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது இலங்கையின் பிரதிநிதிகள் பல்வேறு மேடைகளில் தங்களுடையது ஒரு ஜனநாயக நாடென்றும் நீதித்துறை சுதந்திரமாகச் செயல்படுவதாகவும் சொல்லிக்கொண்டனர்.

மனித உரிமை அமைச்சர் மஹிந்த சமரசிங்க, அவருடைய செயலாளர் ராஜிவ விஜேசிங்க, வெளியுறவுத் துறைச் செயலர் பாலித் கோஹண ஆகியோர் (இப்போது நாட்டின் ஐ.நா. தூதராயிருப்பவர்) இவ்வேலையில் மும்முரமாய் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

எங்களது நீதிமன்றங்களும் சட்ட அவைகளும் உயிர்த்துடிப்போடு செயல்படுகின்றன, சுதந்திரமாக இயங்குகின்றன, எனவே எங்கள் நாட்டில் யார் தவறு செய்தாலும் கண்டறியப்பட்டுத் தேவையான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுகின்றன என்று அவர்கள் கூறிவந்தனர்.

பொதுவாகவே நீதியின் சக்கரங்கள் மெதுவாகத்தான் சுழலும். அந் நிலையில் ஆர்வலர்கள் விரும்புகின்றனர் என்பதற்காக வழக்கு விசாரணைகளை விரைவுபடுத்த முடியாது. விரைவுபடுத்தினால் எதிர்விளைவுகள் கூட ஏற்படக் கூடும். நீதி கிடைக்க வேண்டும் என்பதுதான் முக்கியம். நீதித் துறை சுதந்திரமாக இயங்குகிறதா என்பதுதான் முக்கியம். எங்களரசு அதை உறுதிசெய்கிறது. எந்தப் புகார் எழுந்தாலும் நீதி விசாரணைக்கு உத்தரவிடப்படுகிறது என்றெல்லாம் அவர்கள் வாதிட்டார்கள். இலங்கையைப் பற்றி அதிகம் அறிந்திராத வெளிநாட்டினர் மத்தியில் அத்தகைய வாதங்கள் எடுபடவும் செய்தன.

ஆனால் நீதி விசாரணை என்பதே ஒரு கண் துடைப்பு வேலையாய்த் தான் இருந்தது. முடிந்தவரை அவ்விசாரணைகளைத் தாமதப்படுத்தி வந்தனர். மூதூர் சம்பவத்தின் பின்னணியில் கொழும்பு வந்த நீதித் துறை நிபுணர்கள் நீதியைத் தடுக்க அரசு என்னவெல்லாம் செய்யும் என்பதை நேரடியாகவே தெரிந்துகொண்டனர். சில வாரங்களிலேயே உண்மையைக் கண்டறிய அரசு உதவும் என்ற அவர்களது நம்பிக்கை பொய்த்துப்போனது.

காணாமல் போனவர்களுக்கு, அவர்கள் குடும்பங்களுக்கு நீதி கிடைக்கும் வாய்ப்பே இல்லை.

அகில உலக வழக்கறிஞர் சங்கம் 2000த்தில் இலங்கைக்கு அனுப்பிய உண்மையறியும் குழு எல்லாம் சட்டப்படி நடக்கும் என்று மறுபடி மறுபடி அதிகாரிகள் கூறியதே உலகை ஏமாற்றத்தான் என்றது.

எக்குற்றச்சாட்டு என்றாலும், உடனே நிர்வாகம், நீதித் துறை, மற்றும் அமலாக்கப் பிரிவு அலுவலர் அனைவரும் ஒரே முகமாக வழக்குப் பதிவாகியிருக்கிறது, நீதிமன்றத்திலிருக்கிறது, தீர்ப்பு வந்த பிறகே அடுத்த கட்ட நடவடிக்கை என்றனர். நீதிவிசாரணைகள் குறித்து வெளிநாட்டுத் தூதுவர்கள் கேள்வி எழுப்பினாலும் அதிபர் மஹிந்தவிவிருந்து அனைவரும் அதே போலத்தான் பதிலளித்தனர்.

அவ்வாறு சமாளிப்பது உலக அளவில் எடுபடுவது போலத் தோன்ற மேலும் மேலும் மனித உரிமை மீறல்கள் நிகழ்ந்தன. மேலும் துணிச்சலுடன், தட்டிக்கேட்க எவரும் முன்வரமாட்டார்கள் என்ற அகந்தையில் அத்துமீறல்கள் தொடர்ந்தன. களத்தில் படையினரும் அப்படியே நடந்து கொண்டனர்.

கைதானோரைக் கடுமையாகத் தாக்கிப் பின் அவர்களைச் சுட்டுக் கொன்றனர். மோதல்கள் முடிந்து சில மாதங்களுக்குப் பின் அத்தகைய சம்பவங்களின் வீடியோக்கள் வெளியாயின. போர்கள் பற்றி நன்கு அறிந்தோருக்கு அத்தகைய வீடியோக்கள் உண்மைச் சம்பவங்களின் பதிவாகவே தோன்றின. பொதுவாகவே யுத்தம் என்பது காட்டுமிராண்டித் தனமானதுதான். போரில் இறங்குவோரின் மனம் கல்லாகிவிடுகிறது. எதிரிகள்மீது எவ்விதக் கொடுமையையும் நிகழ்த்த அவர்கள் தயங்குவ தில்லை. தோல்வியுறும் படையினர் ஒட்டுமொத்தமாகக் கொல்லப்படுவதும் வழக்கமே.

ஆனால் இலங்கை அரசோ அப்படித் தனது துருப்புகள் செய்ததாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. வீடியோ உண்மைதானா என்று பரிசீலிக்கச் சிங்கள நிபுணர்கள், ராணுவ அதிகாரிகள் மற்றும் தொலைத் தொடர்புத் துறைப் பொறியாளர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் ஆய்வின் முடிவில் வீடியோ போலி என்று முடிவிற்கு வந்ததாக அரசு கூறியது. எல்லாம் விடுதலைப்புலிப் பிரச்சாரம் ராணுவத்திற்கு அவப் பெயர் ஏற்படுத்த எனத் தெரிவிக்கப்பட்டது. வீடியோவை ஒளிபரப்பிய பிரிட்டிஷ் தொலைக்காட்சி சானல் நான்கின் மேல் வழக்கும் தொடுத்தது அரசு.

ஆனால் வீடியோவை மிக நுணுக்கமாக ஆய்ந்த, சட்டவிரோதமான ஒட்டுமொத்தக் கொலைகள் பற்றி விசாரித்து அறிக்கை தயாரிப்பதற் கெனவே நியமிக்கப்படும் ஐ.நா. அதிகாரி, அவ்வீடியோ உண்மையான பதிவாகத்தான் இருக்க வேண்டும் எனக் கூறினார்.

ஆதாரமிருந்தால் நீதிமன்றத்தின் முன் வரட்டுமே என்றார் கோத்தாபய. காவல் துறையிடமும் புகார் செய்யலாம். நமக்கென்றோர் நீதித் துறை

இருக்கிறது அதைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்றார் அவர் ஒரு சிங்கள ஏட்டிற்கு அளித்த பேட்டியில்.

போர்க்குற்றங்கள் நடந்ததாகப் புகார்கள் பல தரப்பிலிருந்தும் தொடர்ச்சியாக எழ, ஐ.நா. பொதுச் செயலர் பான் கீ - மூன் எப்படியாவது அவற்றைக் குறித்து விசாரிக்க வேண்டுமெனக் கடுமையாக முயன்றார். உடனே இலங்கை அரசு தானே அத்தகைய புகார்கள் குறித்து விசாரிக்கவிருப்பதாக அறிவித்தது.

ஐ.நாவுக்கான இலங்கைத் தூதர் பாலித கோஹ்ண, விசாரணைக் கமிஷன் அமைக்கப்படவிருக்கிறது. அது தன் வேலையைச் செய்யப்படும். ஆதாரங்களை அதுவே கேட்டுப் பெறும். எமது நீதித் துறையின் பாரபட்ச மற்றதன்மை உலகறிந்தது, எல்லோராலும் போற்றப்படுவது. எங்களைவிட அந்நியர்தான் இது குறித்து விசாரித்து உண்மையை வெளிக்கொணர முடியும் என்பது காலனிய மனப்பான்மையையே காட்டுகிறது என்றார்.

வழக்கம்போலச் சட்டப்படி எல்லாம் நடக்குமென்று கூறித் தப்பித்துக் கொள்ளும் முயற்சியே அது.

நீதித்துறையைத் தங்கள் வசதிக்கேற்ப ஆள்வோர் வளைத்துக்கொள்வது ஒரு புறமென்றால், நீதிபதிகளுமே தாமாகவே முன்வந்து வழிசெய்து கொடுக்கிறார்கள். நாள்தோறும் நீதிமன்றங்கள் மனித உரிமை மீறல் களுக்குத் துணைபோகின்றன, அவை கண்டும் காணாமல் இருப்பதால் தான் போலீசாரின் சித்திரவதைகள் முடிவில்லாத் தொடர்கதையாகிவிட்டன என்று சர்வதேசச் சிக்கல்களுக்கான குழு (International Crisis Group) கண்டனம் தெரிவித்திருக்கிறது.

சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற நெறி காற்றில் பறக்கவிடப்படுகிறது, இனங்களுக்கிடையே கசப்புணர்வு அதிகரிக்கிறது என்கிறது அக்குழு.

போரின் இறுதிக்கட்டங்களில் உச்ச நீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதியாக இருந்தவர் சரத் டி சில்வா. பத்தாண்டுகளுக்கு மேல் அப்பதவியில் இருந்தவர். அதிபரால் நேரடியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவர். மற்ற நீதிபதிகள் அனைவரையும் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தார். அவருடைய அரசியல், மதக் காழ்ப்புணர்ச்சிகளை மற்றவர்கள் மீதும் திணித்தார். தனது நிலைப்பாடுகளுக்கு முரண்பாடாக எத்தீர்ப்பும் வரக் கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருந்தார் அவர். மனித உரிமை பற்றிப் பேசிய வழக்கறிஞர்களை நீதிமன்றத்திற்குள்ளும் வெளியேயும் பகிரங்கமாகவே கடிந்துகொண்டார். நாட்டு அதிபர் போலவே பதவிகளையும் வேறுபல சலுகைகளையும் வழங்கித் தனக்கென்று ஒரு கூட்டத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டார் டி சில்வா.

பாதிக்கப்பட்டோருக்காக வாதாடிய வழக்கறிஞர்கள் தாக்கப்பட்டனர்; அச்சுறுத்தப்பட்டனர். அவர்களது வீடுகளில் குண்டு வீசப்பட்டது; ரொம்பவும் அதிகமாக மனித உரிமை பேசினால் கைதுசெய்யப்பட்டுச் சித்திரவதை செய்யப்பட்டனர்.

கொலைப்படை (The Battalion of the ghost of Death) என்று தங்களை அழைத்துக்கொண்ட ஒரு குழு, பயங்கரவாதிகளின் வழக்குகளுக்காக

வாதாடுபவர்கள் கொல்லப்படுவர் என்று பகிரங்கமாகவே எச்சரித்தது. மனித உரிமை வழக்கறிஞர்கள் பெயர்களையும் அவர்கள் தாக்கல் செய்யும் வழக்குகளையும் நீதிமன்றப் பதிவாளர்களின் பெயர்களையும் அக்குழு பட்டியலிட்டது.

தொடர்ந்து பாதுகாப்பு அமைச்சகத்தின் இணையதளத்தில் அத்தகைய மனித உரிமை வழக்கறிஞர்கள் பெயர்களும் புகைப்படங்களும் வெளியிடப் பட்டன. அவ்வாறு பயங்கரவாதிகளுக்குத் துணைபோவதாகக் குற்றஞ் சாட்டப்படுவார்களின் உயிருக்கு ஆபத்து என்பது ஒரு புறம். இன்னொரு புறம் அப்படிப்பட்டவர்கள் தொழில் ரீதியாகவும் பாதிக்கப்படுவார்கள். அரசுக்கு வேண்டாதவர்களாக அவர்கள் அறியப்படும்போது அவர்களை அணுகவே வழக்குப்போடுபவர்கள் அஞ்சுவர்.

டி சில்வா ஆட்சியில், அவருடன் இணைந்து தீர்ப்புச் சொல்லும் நீதிபதிகள், அவருக்கு முரணாகத் தீர்ப்புச் சொன்னது ஐந்தே முறைதான். அடிப்படை உரிமைகள் குறித்த வழக்குகள் அவர் காலகட்டத்தில் அருகி விட்டன. பல தடைகளை மீறி உச்ச நீதிமன்றத்தின் முன் வரும் மனித உரிமை தொடர்பான வழக்குகள் காரணம் ஏதும் கூறப்படாமலேயே, ஒரே சொல்லில், அனுமதி மறுக்கப்பட்டன.

டி சில்வாவுக்கு ஏற்பில்லாத கருத்துகளைத் தெரிவிப்பவர்கள் நீதிமன்ற அவமதிப்புப் பிரிவுகளின் கீழ் தண்டிக்கப்பட்டனர்.

2003இல் நீதிமன்றத்தில் குரலை உயர்த்திப் பேசியதற்காகவும் தொடர்ந்து மனுக்கள் தாக்கல் செய்ததற்காகவும் ஒருவருக்கு ஓராண்டுக் கடுங்காவல் தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

ஐ.நாவின் மனித உரிமை ஆணையம் அத்தீர்ப்பு மிகக் கடுமையானது, ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதது, சம்பந்தப்பட்டவருக்குப் போதிய பாதுகாப்பு அளிக்கப்படவில்லை என விமர்சித்தது.

காவல் துறையால் சித்திரவதைக்குள்ளான ஜெரால் மெர்வின் பெரேரா என்பவர் இழப்பீடு கேட்டு மனு செய்தார். வழக்கு நடந்துகொண்டிருக்கும் போதே, எந்த அதிகாரி தன்னைச் சித்திரவதை செய்ததாக அவர் குற்றஞ் சாட்டினாரோ, அதே அதிகாரி பெரேராவைச் சுட்டுக்கொன்றார். அந்த அதிகாரி இன்னமும் துணை ஆய்வாளராகப் பணியிலிருக்கிறார்.

1970களில் தொடங்கிப் பல்லாயிரக்கணக்கான பொதுமக்கள் அரசுப் படையினராலும் போலீசாராலும் படுகொலை செய்யப்பட்டிருக்கின்றனர். நூற்றுக்கணக்கான போலீஸ் மற்றும் ராணுவத்தினர் மீது வழக்கும் தொடுக்கப் பட்டது. ஆனால் மிகச் சிலரே சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றனர்.

ஜேவிபியின் இரண்டாவது எழுச்சியின்போது நடந்த படுகொலைகள் பற்றி விசாரித்த ஒரு குழு, 75 சதமானோர் அரசுப்படையினரின் கரங்களில் மாண்டதாகக் கூறியது. ஆனால் மொத்தம் ஒன்பது பேருக்குத்தான் தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

1994இலிருந்து இன்றுவரை ராணுவத்தைச் சேர்ந்த ஐந்தாறு பேர்தான் படுகொலைகளுக்காகத் தண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

பொதுவாக அரசப்படையினரின் கொலைகள் ரகசியமாகவே நிகழ்த்தப் படும். ஆனால் 2009 நவம்பரில் நான்கு போலீசார் உளநலம் குறைந்த தமிழர் ஒருவரைக் கொழும்புக் கடற்கரையில் பட்டப்பக்கவில் அடித்துக் கொல்லும் காட்சி படமாக்கப்பட்டு வெளியானது. அந்த நபர் அந்தப் பக்கம் சென்ற ரயில்வண்டி மீது கற்களை வீசிக்கொண்டிருந்தாராம், அதனால் ஆத்திரமடைந்த போலீசார் அவரை அடித்துக் கொன்றாராம்.

பொதுமக்கள் பாதுகாப்புக்குத் தேவையான ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டுமென உத்தரவிடாமல், தலைமை நீதிபதியோ சட்டவிரோதமான கைது, சித்திரவதை பற்றியெல்லாம் வழக்குப் போடுவதே தவறு எனக் கண்டித்தார்.

அப்படிப்பட்ட சூழலில் போலீசாரை எவரால்தான் தடுத்து நிறுத்த முடியும்? கடத்திச் செல்வது, நீதிமன்ற அனுமதியில்லாமல் காவலில் வைப்பது, சித்திரவதை இவையெல்லாம் காவல் துறை நடைமுறைகளின் தவிர்க்கவியலாத அங்கங்களாகிவிட்டன.

1990களிலேயே போலீசார் ஒரு நபரைக் கைதுசெய்த பிறகும் நீதிமன்றத்தின் முன் அப்படி எதுவும் சம்பவமே நடக்கவில்லை என்று சாதித்தனர். கைதானதற்கு ஆதாரமிருக்கிறதே என்று நீதிமன்றம் திருப்பிக்கேட்டாலும் பயனில்லை. சம்பந்தப்பட்டவரை இங்கே கொண்டுவந்து நிறுத்துங்கள் என ஒரு நீதிபதி உத்தரவிட்டாலும், இழுத்தடிப்பார்கள். கைதானவர் என்ன ஆனார் என்று தெரியாமலேயே வழக்கு ஐந்தாறு ஆண்டுகள் ஓடும். நடைமுறையில் நீதிமன்றங்களால் சட்டத்தின் ஆட்சியை நிலை நிறுத்த இயலவில்லை. போலீசார் ஆள்வோரின் கூலிப்படையானார்கள்.

ஆசிய மனித உரிமை ஆணையத்தின் நிர்வாக இயக்குநர் பாசில் ஃபெர்னாண்டோ கூலிப்படையினரால் துரத்தப்பட 1989இல் நாட்டை விட்டே ஓடினார்.

வன்முறைகள் மிக அதிகமாக நடைபெறும் நாடுகளில் ஒன்று இலங்கை என்கிறார் அவர். போலீசார் செய்யும் அக்கிரமங்கள் பொதுவாக வெளியே வருவதே இல்லை. அவர்கள் தன்னிச்சையாகச் செயல்படுகின்றனர், யாரை வேண்டுமானாலும் கைதுசெய்வார்கள், மாதக்கணக்கில் நீதிமன்றத்தின் முன் கொண்டுசெல்லாமல் தங்கள் பொறுப்பிலேயே வைத்திருப்பார்கள், சித்திரவதை செய்வார்கள், பிணையில் வெளியே வர முடியாத வழக்கு களைப் பதிவு செய்வார்கள், கேட்பாரில்லை என்கிறார் அவர்.

ஒரு கட்டம்வரை போலீசார் பொறுப்பாகவே நடந்துகொண்டனர். ஆனால் அவர்களுக்குச் சித்திரவதை செய்யவும் உரிமை உண்டு என்ற கருத்து உருவானபிறகு அதன் சீரழிவைத் தடுக்க இயலவில்லை என்று கூறுகிறார் ஃபெர்னாண்டோ.

கண்ணுக்குத் தெரியாத அங்கம் என்ற தலைப்பிட்ட அறிக்கையொன்றை ஆசிய மனித உரிமை அமைப்பு வெளியிட்டது. சட்டத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவதில் சாதிக்கும் முக்கியப் பங்கிருக்கிறதென்கிறது அவ்வறிக்கை. இலங்கைச் சமூக அமைப்பு, பல நூறாண்டுகளாக மக்கள் மனங்களை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருக்கும் சில கருத்தாக்கங்கள், அவற்றின் விளை

வாகவே சட்டம் ஆள்வோரின் விருப்பத்திற்கேற்ப வளைக்கப்படலாம் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளும் பொதுவான மனநிலை.

வலிமையுள்ளவனே பிழைத்துக்கொள்ள முடியும் என்பது சரியான தொரு சமூக நெறியே என்று 19ஆம் நூற்றாண்டில் பரவலாக நம்பப் பட்டது. பிரிட்டிஷார் ஆட்சியும் ஏதோ ஒரு வழியில் வலிமையுள்ளவர் பிழைத்துக்கொள்ளவே வழிசெய்து கொடுத்தது. அவர்கள் சாதிக்கட்டமைப் பைப் பயன்படுத்தித் தங்கள் நிலையையும் வலுப்படுத்திக்கொண்டனர். மேலடுக்கில் இருந்தவர்கள் இன்னமும் கொழித்தனர், கீழிருந்தவர்களின் நிலை இன்னமும் மோசமாயிற்று.

பிரிட்டிஷார் வருகைக்கு முன்னர் சாதிப் பிளவுகளும் இனப்பிளவு களும் இலங்கைச் சமூகத்தில் மலிந்திருந்தாலும் அடுக்குகள் சற்றுத் தளர்ந்தே இருந்தன. அவை இறுக்கமானது பிரிட்டிஷார் ஆட்சிக்காலத்தில்தான். மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பிற்குப் பிறகு சமூக வேறுபாடுகளுக்கு அரசு அங்கீகாரம் கிடைக்க, நிலைமை மேலும் சிக்கலானது.

இன்று சட்டங்களோ நீதிமன்றங்களோ சாதியை உரைகல்லாகக் கொள்ளவில்லை என்பது உண்மைதான் என்றாலுங்கூடச் சட்டத்தை அமல்படுத்தும்போது ஒருவரது சாதியைப் பொறுத்து சிக்குவதும் தப்பு வதும் அமையக்கூடும். மனிதர்கள் அனைவரும் சமம் என்பதைச் சாதி அமைப்பு ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. ஒருவரது சாதியைப் பொறுத்தே தண்டனை என்பதே சமூகப் பாரம்பரியமாக இருந்துவருகிறது. அத்தகைய அணுகுமுறையையே போலீசாரிடமும் காணலாம் என்கிறார் பாசிஸ் ஃபெர்னாண்டோ.

சட்டம் ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதாகக் கூறிக்கொண்டே போலீசார் சமூகத்தின் பலவீனமான பகுதியினரைப் பல்வேறு கொடுமைகளுக்குள்ளாக்கு கின்றனர். அதே போன்றுதான் போர்ப் பிராந்தியத்தில் சிக்கிய பல லட்சக்கணக்கான தமிழர்களும் விடுதலைப்புலிகளின் தவறுகளுக்காகக் கொடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர்.

நீதித்துறையைப் பலவீனப்படுத்தியதோ ராஜபக்ச அரசல்லதான். காவல் துறையைத் தங்கள் ஏவலாளாகப் பயன்படுத்திய முதல் அரசும் அது அல்ல. தீவு விடுதலை பெற்றபோது சுதந்திரமாகவே இருந்தது நீதித் துறை. சட்டப்பேரவை, அரசு, நீதிமன்றம் இவை யாவும் சுயாதீனமாக இயங்கின. ஆனால் பின்னர் வந்த அரசுகள் அனைத்து அங்கங்களும் தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் இயங்க வேண்டுமென விரும்பியதன் விளைவாய் நீதித்துறையின் அதிகாரத்தை மெல்ல மெல்லப் பறித்தன.

1956இல் சிங்களம் மட்டுமே ஆட்சிமொழி என்றான பிறகு தமிழ் பேசும் வழக்கறிஞர்களும் நீதிபதிகளும் ஒதுக்கப்பட்டனர். ஜே.ஆர். ஜெய வர்த்தன உச்ச நீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதி நியமனத்தை அரசியலாக்கி னார். அதிபரே நேரடியாகத் தலைமை நீதிபதியை நியமிப்பார் என்றான பிறகு நீதித்துறை அரசின் கட்டுப்பாட்டிற்கு முற்றிலும் வந்தது போன்ற தொரு சூழல்.

2001இல் ரணில் விக்கிரமசிங்க பிரதமரானபோது விசாரணைக் கமிஷன்கள், நீதிபதிகள், உயர் அரசு அதிகாரிகள் நியமிப்பதில் வெளிப்படத்தன்மை வேண்டும், நீதித் துறைச் சுதந்திரம் பேணப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கில் சில நடைமுறைகளை வகுத்துச் சட்டத்திருத்தம் ஒன்று அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் மஹிந்த அதிபரான பிறகு அத்திருத்தம் கைவிடப்பட்டது.

காவல் துறையைப் பொறுத்தவரை 1946இலிருந்தே பிரச்சினைகள் இருந்ததாகப் பல்வேறு அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. போதிய நிதி ஒதுக்கப் படாமலிருப்பது, புலனாய்வதில் போதிய பயிற்சி இல்லாமை, ஒட்டு மொத்த துறையையும் ஆள்வோருக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்வது போன்ற போக்குகள் அப்போதே நிலவியிருக்கின்றன.

1947இல் பொதுமக்கள் பாதுகாப்புக்கென்று அவசரச் சட்டமொன்று பிறப்பிக்கப்பட்டது. நெருக்கடியான காலகட்டங்களில் அடிப்படை உரிமைகள் மதிக்கப்பட வேண்டுமெனக் கோர முடியாது என்ற ரீதியில் அச்சட்டம் அமைந்தது. 1953 பொது வேலைநிறுத்தத்தின்போது இச்சட்டத்தை டட்லி சேனநாயக்க அரசு பயன்படுத்தியது. 1971இல் முதல் ஜேவிபி எழுச்சிக் காலத்திலிருந்து தொடர்ந்து பல்வேறு அவசரச் சட்டங்கள் பிறப்பிக்கப்பட்டன. 1979இல் பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம் அரசின் அதிகார எல்லைகளை முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவு விரிவுப்படுத்தியது. சாதாரண மக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் அச்சட்டத்தின் கீழ் முற்றிலுமாக நசுக்கப்படுகின்றன. கடுமையான அச்சட்டத்தைத் தளர்த்தவே முடியாமல் போய்விட்டது.

குடியுரிமைகள் மற்றும் அரசியலுரிமைகள் குறித்த பன்னாட்டு ஒப்பந்தம் ஒவ்வோரு அரசும் தனது குடிமக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென வலியுறுத்துகிறது.

அவ்வாறு காப்பாற்ற எனச் சில அவசரச் சட்டங்களை எந்தவொரு அரசும் நிறைவேற்றலாம். அரசுக்கு ஆபத்திருப்பதாகக் கூறிச் சில சமயங்களில் சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற நெறியை அறவே புறக்கணிக்கலாம்.

மஹிந்த ஆட்சியில் மூன்றே ஆண்டுகளில் 20க்கும் மேற்பட்ட புதிய அவசரச் சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. ஏற்கனவே மோசமாக இருந்த மனித உரிமை நிலவரம் மேலும் அடிவாங்கியது. உச்சநீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதியின் தீர்ப்புகளும் தனிப்பட்ட நடத்தையும் சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற மாண்புக்குப் பெரும் ஊறு விளைவிப்பதாக அகில உலக வழக்கறிஞர் சங்கம் கூறியது.

புதிய சட்டங்களின் விளைவாகப் பயங்கரவாதச் செயல் அல்லது பயங்கரவாதி என்பதை முடிவுசெய்யும் உரிமை அந்தந்தப் பகுதி அதிகாரிகளின் கரங்களில். அவ்வதிகாரிகளே ஒரு குறிப்பிட்ட நபரை எவருக்கும் தெரிவிக்காமல் நாட்கணக்கில், வாரக்கணக்கில் காவலில் வைத்திருக்க முடியும்.

பயங்கரவாதிகளுடன் தெரிந்தோ தெரியாமலோ தொடர்பு வைத்திருப்பது குற்றமாக்கப்பட்டது.

பாதிக்கப்பட்ட பொதுமக்களுக்கு உதவும் தொண்டு நிறுவன ஊழியர்கள், குற்றஞ்சாட்டப்படுவோருக்காக வாதாடும் வழக்கறிஞர்கள், மனித உரிமை ஆர்வலர்கள் போன்ற எவரை வேண்டுமானாலும் 2006இல் கொண்டுவரப்பட்ட புதிய சட்டங்களின் கீழ் காலவரையின்றிக் காவலில் வைத்திருக்க முடியும்.

அவசரநிலை என்று அதிபர் அறிவிப்பாரேயானால் அது சரியா, தவறா என்று தீர்ப்பளிக்க நீதிமன்றங்களுக்கு அதிகாரமில்லை. நாடாளுமன்றம் அதிபரைக் கட்டுக்குள் வைத்திருக்க முடியாது. அதிபரின் முடிவுகளுக்கு ஆமாம் போடும் ஒரே உரிமைதான் அதற்கு இருந்தது.

காவலில் ஒருவர் இறந்தால் உறவினர்களிடம் உடலை ஒப்படைக்க வேண்டிய அவசியமில்லை, அவர்களாகவே உடலை எரிக்கலாம் அல்லது புதைத்துவிடலாம்.

International Commission of Jurists (ICJ) எனும் நீதித்துறை நிபுணர்கள் அடங்கிய பன்னாட்டமைப்பு 2009இல் ராணுவ அதிகாரிகளுக்குப் போலீசாரின் அதிகாரங்களை மஹிந்த அரசு அளித்திருக்கிறது, அவ்வதிகாரங்களும் எல்லையில்லாத அளவிருக்கிறது, கைது, மற்றும் காவலில் வைப்பது குறித்திருக்கும் பொதுவான நெறிமுறைகள் பின்பற்றப்படவில்லை, மனித உரிமைகளை மீறும் அதிகாரிகள்மீது வழக்குகள் தொடுக்கப்படுவதைத் தடுக்க முன்னெப்போதும்விட அதிக அளவில் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது என்றெல்லாம் கூறியது.

சித்திரவதையின் விளைவாக ஒருவர் அளிக்கும் வாக்குமூலமும் செல்லுபடியாகிறது, பயங்கரவாதி அல்ல என்று நிரூபிக்கும் பொறுப்பும் கைது செய்யப்படுபவருக்கே, கருத்துச் சுதந்திரம் ஒடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அரசை எதிர்த்துக் கூட்டங்கள் போடுவதற்கான உரிமையும் வெகுவாகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும் ஐ.சி.ஜே குழு சுட்டிக்காட்டியது. தவிரவும் சட்டச் சொற்றொடர்கள் வேண்டுமென்றே தெளிவில்லாமல், பலபொருள் கொள்ளுமாறு எழுதப்பட்டிருப்பதால் அச்சட்டங்களைத் தவறாகப் பயன்படுத்தக் கூடிய வாய்ப்புகளும் அதிகம் என்றது ஐ.சி.ஜே.

சட்டப்பிரச்சினைகள் ஒரு புறமிருக்க ஆள்வோரின் ஆத்திரத்திற் காளானவர்கள் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். பாதுகாப்புப் படையினர் மேற்பார்வையில் மூன்று கொலைப்படைகள் இயங்குவதாகக் கூறப்பட்டது. அதிபர் ராஜபக்சவின் அமைச்சரவையில் வெளியுறவுத்துறை அமைச்சராகப் பணியாற்றிப் பின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியில் இணைந்த மங்கள சமரவீர இத்தகைய கொலைப்படை ஒன்று “கோதாவின் சிங்கக் குழு” என்ற பெயரில் நடமாடுவதாகக் குற்றஞ்சாட்டினார்.

உயர்மட்ட அளவிலேயே அப்படி ஒரு கொலைப் படை இயக்கப்பட்ட போது, காவல் துறை மற்றும் ராணுவத்தின் அனைத்து மட்டங்களிலும் அத்தகைய அடியாட்படைகள் இயக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

1986இல் தமிழ்ப் போராளிகளின் தாக்குதலிலிருந்து மக்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கென்று அரசால் ஊர்க் காவல் படை உருவாக்கப்பட்டது. ஒரு கட்டத்தில் 40,000 பேர் அப்படையில் பணிபுரிந்தனர். அவர்களுக்குச் சில போலீஸ் அதிகாரங்கள் இருந்தன. அதைத் தவிரச் சிறப்புக் காவல் படை, ராணுவத்தின் சில பிரிவுகள், புலனாய்வுத் துறையைச் சார்ந்தவர்கள் எனப் பல்வேறு ஆயுதாரிகள் சட்டம் பற்றி எவ்விதக் கவலையுமில்லாமல் தங்கள் எஜமானர்கள் சொல்வதை, விரும்புவதை நிறைவேற்றி வந்தனர்.

வவுனியாவில் பணிபுரிந்த ஐ.நா. ஊழியர்கள் இருவர் கொழும்பிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட அடியாட்படையினரால் வெள்ளை வானில் கடத்தப்பட்டனர். உடனடியாக ஐ.நா. அரசுடன் தொடர்புகொண்டு கடும் ஆட்சேபணை தெரிவித்ததால் நல்லவேளையாக அவர்கள் கொல்லப்படவில்லை. அவர்கள் கைதுசெய்யப்பட்டிருப்பதாக மட்டும் அறிவிக்கப்பட்டது.

போலீஸ் காவலில் கொல்லப்படுவது சகஜம். அடிக்கடி பத்திரிகைகளில் அத்தகைய சம்பவங்கள் குறித்துச் செய்திகள் வெளியாகும். தப்பிப் போகும்போது சுடப்பட்டனர் என்று போலீசார் விளக்கம் தருவார்கள். இப்படிச் சொல்லித் தப்பித்துக்கொள்ளலாம் என்றானதால் அரசியல்வாதிகள் அல்லது வர்த்தகப் பிரமுகர்களுடன் மோதுகிறவர்களும் போலீஸ் அதிகாரிகளின் எதிர்ப்பைச் சம்பாதித்துக்கொள்கிறவர்களும் இவ்வாறு கொல்லப்பட்டார்கள்.

விடுதலைப்புலிகளுடனான மோதல்கள் முடிந்த பிறகு அப்படிப்பட்ட சம்பவங்களைக் கண்டித்து ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடைபெற்றன. போலீஸ் அதிகாரி ஒருவருக்கு நெருக்கமான பெண் ஒருவர் சிங்கள இளைஞர்கள் இருவர் தன் கையைத் தொட்டுவிட்டதாகப் புகார் கொடுக்க, அவர்களுக்கு நடந்த கொடுமையை நேரில் பார்த்த ஒருவர் விவரிக்கிறார்: “ஐந்து பேர் அவ்விருவரையும் காட்டுத்தனமாகத் தாக்கினர். கையில் கிடைத்ததையெல்லாம் அவர்கள்மீது வீசினர். தீயால் சுட்டனர். விடிய விடிய அடித்து விட்டு, அதிகாலையில் ரெயில் தண்டவாளம் பக்கம் அழைத்துச் சென்று அவர்களை அங்கே சுட்டுக் கொன்றனர். இருவரின் உடல்களையும் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் சல்லடைக்கண்களாகத் துளைத்திருந்தன. ஒருவரின் முகத்திலும் குண்டு பாய்ந்திருந்தது. கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டதில் அவரது முகம் வீங்கியிருந்தது...” இறந்தவர்களின் குடும்பங்களுக்குக் கணிசமான தொகையைக் கொடுத்து விஷயத்தை அதோடு முடித்துவிட்டது அரசு.

அமைச்சர்களும் உயர் அதிகாரிகளும் மெய்க்காவலர்கள் புடைசூழ வலம் வந்தனர். இம்மெய்க்காவலர்களால் தாக்கப்பட்டவர்கள், அச்சுறுத்தப்பட்டவர்கள் பலர். கேளிக்கைவிடுதிகளில் ஏதாவது பிரச்சினை பெரும்புள்ளிகளின் பிள்ளைகள் மோதல் என்றால் இதே மெய்க்காவலர்கள் வந்து அடித்துத் துவைத்துவிடுவார்கள்.

மெய்க்காவலர்களில் பலர் சட்டத்திற்குப் புறம்பான செயல்கள் பலவற்றில் இறங்கும் கிரிமினல் பேர்வழிகள். அவர்கள் உலகம் சாதி,

இன, மொழி பேதங்களைக் கடந்தது. புலனாய்வுத் துறைப் போலீசார் அளவு இவர்களுக்கும் அனைத்து இடங்களிலும் தொடர்பிருந்தது. எங்கு என்ன நடந்தாலும் உடனுக்குடன் தகவல் பரிமாறிக்கொள்ளப்பட்டது.

ஆனால் அரசு 'நன்றியுடன்' செயல்படவில்லையென்றுதான் கூற வேண்டும். மோதல்கள் முடிந்தவுடன் 'நாட்டுப் பற்றோடு' அவர்கள் ஆற்றிய பணிகளுக்காக அரசிடமிருந்து வெகுமதியும் பாராட்டும் கிடைக்கு மென்று எதிர்பார்த்தார்கள், அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை.

போர் முடிந்த பிற்பாடு போலீசார் குற்றவுலகின் பிரமுகர்களுக்குக் குறிவைத்தனர். ஒவ்வொருவராகக் கொல்லப்பட்டனர். முந்தைய கால கட்டங்களில் தாங்களிட்ட பணிகளைச் செய்து முடித்தவர்களைக் கொன்ற தால் அரசுக்கு இரண்டு வழிகளில் லாபம் - அரசு முன்னின்று நடத்திய சட்ட விரோதமான கொலைகளுக்கான ஆதாரம் ஒழிக்கப்பட்டது. அதே நேரம் கிரிமினல்களை ஒழித்துச் சட்டம், ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதாகவும் அது கூறிக்கொள்ளலாம்.

தங்கள் வழக்குகளை வாதாட வேண்டும் என்று தன்னை அணுகும் அத்தகைய கிரிமினல் பேர்வழிகளின் எண்ணிக்கை குறைந்துவருவதாய் நவம்பர் 2009இல் வழக்கறிஞர் ஒருவர் புலம்பினார்.

2010 ஜூனில் பிச்சைக்காரர்கள்கூடச் சுடப்படுவதாக சண்டே லீடர் கூறியது. லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் நகரை அழகுபடுத்துவது அப்படித்தான் நடந்தது.

எவ்விஷயத்திலும் அரசு சொல்வது சரிதானா என்று ஆராயும் அக்கறையோ துணிச்சலோ இல்லாத ஊடகங்கள், பலவீனமடைந்த குடிமைச் சமூகம், எக்குற்றத்தையும் இறுதிவரை ஆராய்ந்து பார்த்துக் குற்றவாளிகளை நீதிமன்றத்தின் முன் நிறுத்த வேண்டும் என்ற ஆர்வ மில்லாத போலீசார், சுதந்திரத்தை இழந்துவிட்ட நீதித்துறை, வெறும் ஆமாம் சாமியாகிவிட்ட நாடாளுமன்றம், இப்படிப்பட்ட சூழலில் ஊழலும் பெருகியது.

ஆயுதங்கள் வாங்கவென எவ்வளவு தொகை கோரப்பட்டாலும் நாடாளுமன்றம் மனமுவந்து சம்மதித்தது. அதே நேரம் ஆயுத ஒப்பந்தங்கள் குறித்து விமர்சிப்பது தேசத்துரோகம் என்று எல்லோரையும் மிரட்டியது பாதுகாப்புத் துறை.

ஆயுதங்கள் வாங்குவதிலும் போருக்குப் பிறகான மறுவாழ்வுப் பணி களிலும் பெருந்தொகைகள் கையாடப்படக்கூடிய வாய்ப்பு நிறையவே இருந்தது.

ஆசிய வளர்ச்சி வங்கியும் மற்ற நன்கொடையாளர்கள் பலரும் அளித்த உதவியில் பிரம்மாண்டமான கட்டுமானப் பணிகள் மேற்கொள்ளப் பட்டன. அதிபர் மஹிந்தவின் சொந்த மாவட்டமான அம்பாந்தோட்டை யில் துறைமுகத் திட்டம் ஒன்றில் சீனா பல கோடி ரூபாய் முதலீடு செய்திருக்கிறது.

2007இல் மஹிந்தவின் கரங்களில் நிதித்துறை. கோத்தாபயவிடம் பாதுகாப்புத் துறைச் செயலர். துறைமுக, மற்றும் விமான நிலைய விரிவாக்கப்பணிகளுக்குப் பொறுப்பானவர் சமால் ராஜபக்ச. கிழக்கைச் சீரமைக்கும் பணிகளெல்லாம் பாசில் ராஜபக்சவிடம். இவ்வாறு இந் நான்கு சகோதரர்களிடம் 94 அரசுத் துறைகள். கஜானா இருப்பில் 70 சதம் அவர்கள் கட்டுப்பாட்டில். பெரிய முதலீடுகள் எதுவும் ராஜபக்ச குடும்பத்தினரின் ஆசியின்றிச் செய்ய முடியாது. பாசில் திருவாளர் பத்து சதம் என்றே கேலி செய்யப்படுகிறார். எல்லாப் பணிகளுக்கான செலவிலும் பத்து சதம் அவர் பங்கு என்பதுதான் பொருள்.

போர் குறித்த அனைத்து முடிவுகளையும் கோத்தபயவும் அவரடைய சகோதரர் பாசிலும் எடுத்தனரோ அதைப் போன்று, போர் முடிந்த பின்னும் புனரமைப்புப் பணிகளில் அவர்கள் வைத்ததுதான் சட்டம் என்றாகியது. “ஒரு நாட்டை ஆள்வோர் இப்படிச் சின்ன சின்ன விஷயங்களிலெல்லாம் தலையிடுவார்கள் என்பதைக் கற்பனைசெய்துகூடப் பார்க்க முடியவில்லை. எல்லாவற்றிலும் அவர்களுக்குப் பங்கிருக்கிறது. மர வியாபாரம், ஆயத்த ஆடைத் தயாரிப்பு, கட்டுமானப்பணிகள், வங்கித் தொழில், இப்படி எதை எடுத்தாலும் அவர்கள்தான் இறுதி எஜமானர்கள். அவர்களுக்குக் கமிஷன் கொடுக்காமல் எக்காரியத்தையும் முடிக்க முடியாது. அவர்களைப் பார்த்து மற்றவர்களும் அதே போல் இயன்றவரை கொள்ளை அடிக்கிறார்கள். கேட்க ஆளில்லை. எஞ்சியிருக்கும் நாணயமான நீதிபதிகளோ காவல் துறை அதிகாரிகளோ இப்போக்கினைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. எத்தனை ராஜபக்சக்களைத்தான் அவர்களால் சமாளிக்க முடியும்” என்று வருந்துகிறார் கொழும்பைச் சேர்ந்த பிரமுகர் ஒருவர்.

பூக்கள் ஏற்றுமதி செய்யும் வெளிநாட்டு நபர் ஒருவர் 200 ஹெக்டேர் அரசு நிலத்தை வாங்கவிருந்தார். ஆனால் அப்பேரம் முடிவடைவதற்கு முன்னால் ஒருமுறை ராஜபக்ச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரைச் சந்திக்க வேண்டும், நில விலையில் பத்து சதம் அவருக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. இது நமக்குச் சரிவராது என அவர் ஒதுங்கிவிட்டார்.

ராஜபக்ச குடும்பத்தினர் கண்வைக்கும் எந்நிறுவனத்தையும் அவர்கள் நொடிப்பொழுதில் எடுத்துக்கொண்டுவிட முடியும். அவர்கள் அட்ட காசம் ரோமானியப் பேரரசன் கொடியவன் காலிகுலாவை நினைவு படுத்துவதாகக் காணாமல்போன சிங்கள பத்திரிகையாளர் ஏக்னெலி கொட எழுதினார்.

ரிவிரா குழும்ம் அப்படித்தான் கைமாறியது. ஏதோ ஒரு விலை சொன்னார்கள். மறுக்கும் நிலையில் உரிமையாளர்கள் இல்லை. வாங்கியவர்கள் ராஜபக்சவின் உறவினர்கள்.

ஆனால் ராஜபக்ச ஆட்சி மீதான மனித உரிமை அல்லது ஊழல் புகார்கள் நிதி வரத்தை நிறுத்தவில்லை. வெள்ளம்போல் அது பாய்ந்தது. போட்டி போட்டுக்கொண்டு உதவ பலர் முன்வந்தனர். போரால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மறுவாழ்வுப் பணிகளில் அக்கறை காட்டினர். சாலைகள், அணைகள், பாலங்கள், மின் உற்பத்தி நிலையங்கள், இப்படி எத்தனையோ பலகோடி ரூபாய் செலவிலான முதலீடுகள்.

உதவி, மறுவாழ்வு, புனரமைப்பு இப்படியெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு பெரிய நாடுகள் ஓடி வந்தன. ஆனால் எவரும் சிறுபான்மையினர் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு, அதிகாரப் பகிர்வு, நீதி, வாழ் உரிமை, சமத்துவம், இவற்றைப்பற்றியெல்லாம் சற்றும் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. குறிப்பாகச் சீனா இலங்கையின் வளர்ச்சியில் மிகுந்த அக்கறையிருப்பதாகக் காட்டிக்கொண்டது. தட்டுங்கள் திறக்கப்படும், கேளுங்கள் கொடுக்கப்படும் என்ற ஒரு அதிர்ஷ்டவசமான நிலையில் இலங்கை இருந்ததுபோலத் தோன்றியது.

ஜூலை 2009இல், அமெரிக்கா, பிரிட்டன் மற்றும் ஃபிரான்ஸ் கடுமையாக எதிர்த்தும், பன்னாட்டு நிதியம் (International Monetary Fund) இலங்கைக்கு 2.6 பில்லியன் டாலர் கடன் வழங்க முடிவுசெய்தது.

தன் மக்களின் அடிப்படை மனித உரிமைகளை மதிக்கத் தவறிய ராஜபக்ச அரசுடன் ஒத்துழைப்பது அதனுடைய அத்துமீறல்களை நியாயப்படுத்துவதாகும் என்று பலர் வாதாடியும் பயனில்லை.

இனிமேலாவது ஒழுங்காக நடந்துகொள்வதற்காக அதற்களிக்கப்படும் ஊக்கத்தொகை அல்ல அக்கடன், மாறாக அதனுடைய தவறான நடத்தைக்கு அளிக்கப்படும் பரிசு அது என்றது மனித உரிமைக் கண்காணிப்பகம் எரிச்சலுடன்.

துணிச்சலாகச் செயல்பட்ட மஹிந்தவிற்குக் கிடைத்த வெற்றி பன்னாட்டு நிதியத்தின் உதவி என்று கொண்டாடின இலங்கை ஊடகங்கள்.

“இன்னமும் காலனிய ஆதிக்க மனப்பான்மையிலேயே சிறிய நாடுகளை அணுகும் அமெரிக்காவுக்கும் அதன் ஏவலாட்களுக்கும் ஐ.எம்.எஃப்.பி.ன் முடிவு ஒரு சவுக்கடி... தாங்கள் வலிமையாக இருப்பதால் பலவீனமான நாடுகளைத் தங்கள் இஷ்டப்படி ஆட்டுவிக்கலாம் என்ற அவர்கள் மமதை நொறுக்கப்பட்டிருக்கிறது... புவி ஈர்ப்பு மையம் மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறது... சிறிய நாடாக இருந்தாலும் அமெரிக்கா போன்ற வல்லரசுக்குப் பணிந்துபோக மறுத்துத் தனது உரிமைகளை நிலைநாட்டியதால் உலக அரங்கில் இலங்கையின் கௌரவம் பல மடங்கு உயர்ந்திருக்கிறது...” எனக் கொக்கரித்தது அரசு ஏடான *டெய்லி நியூஸ்*.

நிதியக் கடன் முடிவானவுடனேயே, கனடாவும் தனது உதவியை மூன்று பங்கு கூட்டியது. மற்ற அனைத்து நாடுகளைவிடவும் மிக அதிகத் தொகையைக் கடனாக அளிக்க முன்வந்தது ஆஸ்திரேலியா.

மேலே குறிப்பிட்டிருப்பதைப் போன்று புனரமைப்புப் பணிகளில் அரசியல்வாதிகளும் அதிகாரிகளும் பெருத்த இலாபத்தைப் பார்க்க முடிந்தது. மஹிந்தவும் கோத்தாபயவும் யுத்தத்தை வெற்றிகரமாக நடத்தி முடித்தபிறகு, “மறுவாழ்வுப் பணிகளை” நிறைவேற்றுவதில் பாசில் ஆர்வம் காட்டினார்.

அவ்வாறு நிறைவேற்றுவதற்காக அமைக்கப்பட்ட அதிபரின் குழுவில் 18 உறுப்பினர்கள். அவர்களில் பெரும்பாலோனோர் முன்னாள் ராணுவ

அதிகாரிகள். குழுவின் தலைவர், வேறு யார், பாசில் ராஜபக்சதான். மக்களுக்கு மறுவாழ்வுப் பணிகளின் முழுப் பயனும் சென்றடைவதை அரசுதான் உறுதி செய்ய முடியும், எனவே அதிபரின் சிறப்புக் குழு அமைக்கப்பட்டது என்று வலியுறுத்தப்பட்டது.

போரின்போதே தொண்டு நிறுவனங்கள் இலங்கையின் பல தரப்பு களிலிருந்தும் கண்டனத்திற்குள்ளாகியிருந்தன. போருக்குப் பின்னும் அது தொடர்ந்தது. அரசு எடுத்துக்கொடுக்க, ஊடகங்கள் ஆவேசமாக வழி மொழிய, ஆசிரியருக்குக் கடிதம் பகுதிகளிலும் சிறப்புக் கட்டுரைகளிலும் அரசின் மனித உரிமை மீறல் பற்றி அல்லது அப்பாவிப் பொதுமக்களின் நிலைகுறித்துக் கவலை தெரிவித்த பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் வரைமுறையின்றி சாடப்பட்டன. அத்தகையதொரு சூழலில் எந்நிறுவனமும் மறுவாழ்வுப் பணிகள் நிறைவேற்றப்படும் முறைகுறித்து எக்கேள்வியும் எழுப்ப முன்வரவில்லை. பேசாமல் அதிபரின் சிறப்புக்குழு சொல்வதைக்கேட்டு நடக்கிறார்கள்.

இதில் விந்தை என்னவென்றால் அமைச்சர்கள் பலரின் மனைவியரும் உறவினர்களும் இப்போது தொண்டு நிறுவனங்களை உருவாக்கி மறுவாழ்வுப் பணிகளில் தீவிரமாகவே இறங்கியிருக்கின்றனர்.

அரசு விமான நிறுவனத்தில், தனியார் விமான நிறுவனம் ஒன்றுடன் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டதில், பெட்ரோல் கொள்முதல் செய்வதில், வனவிலங்குப் பூங்கா அமைத்ததில், கணினித் தொழில்நுட்ப நிறுவனங்களை வாங்கியதில், கிரேன்கள் வாங்கியதில், நீர்த்தேக்கமொன்று கட்டியதில், மின் உற்பத்தி நிலையங்கள் கட்டுவதில், மதிப்புக் கூட்டுவரித் திட்டங்களில் எனப் பல்வேறு வழிகளில் ஆள்வோர் பெரும் தொகைகள் சுருட்டியதாகப் பரவலாகப் பேசப்பட்டது.

120 உறுப்பினர் கொண்ட ராஜபக்ச அமைச்சரவையே இவ்வாட்சியின் இமாலய ஊழலுக்கொரு சான்று.

மஹிந்த ராஜபக்ச அதிபராகப் பதவியேற்றபோது அவரது அமைச்சரவையில் 27 பேர்தான் இருந்தனர். ஆனால் மெல்ல மெல்ல எதிர்க்கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியைக் கரைத்தனர் ராஜபக்ச சகோதரர்கள். பெருந்தொகைகளைக் கையூட்டாகக் கொடுத்து அமைச்சர் பதவிகளையும் கொடுத்து ஐ.தே.கவினர் பலரைக் கட்சி மாறச் செய்தனர்.

ஒரு கரத்தில் துப்பாக்கியுடனும் இன்னொரு கரத்தில் குச்சி மிட்டாயுடனும் ஆர்ப்பரித்த மெய்க்காவலர்கள் புடை சூழ, ஏகப்பட்ட வாகனங்கள் பின் தொடர அமைச்சர்கள் தலைநகரை வலம் வந்து தங்கள் செல்வாக்கைக் காட்டிக்கொள்ள முயன்றனர்.

இம்மெய்க்காவலர் படைகளின் அட்டகாசத்திற்கு ஓர் அளவே இல்லாமல் இருந்தது. நகரமே தங்களுடையது என்ற நினைப்பில் சாலைகளை ஆக்கிரமிப்பார்கள், மற்ற குடிமக்களுக்கு, வாகன ஓட்டிகளுக்குச் சிக்கல் ஏற்படுத்துவார்கள், தங்கள் வழியில் வருவோரைத் தாக்கவும் செய்வார்கள். அவர்களுக்குள்ளும் மோதல்கள் ஏற்படும். அப்போது மற்றவர்களுக்கு

ஒரு குரூரத் திருப்தி, அவ்வளவுதான். மற்றபடி அவர்களைக் கட்டுக்குள் வைக்க எவரும் இல்லை.

தங்கள் பக்கம் ரொட்டித் துண்டுகள் வீசப்படாதா என்று ஏங்கும் அரசியல்வாதிகள், அதன் விளைவாய் விலைபோன எதிர்க்கட்சி, சரியும் ஜனநாயகம், அத்தகைய போக்கின் ஒரு பரிமாணமே அனைத்து அதிகாரங்களும் ராஜபக்ச குடும்பத்தினரின் கரங்களில் குவிந்தது. அதிகாரிகள் செயல்படத் தயங்குகிறார்கள், அரசு ஏதாவது தடைகளை எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. ஏதாவதொரு பிரச்சினை பேசப்பட முடியும் என்றால் அது ராஜபக்ச குடும்பத்தில்தான்.

ஒருமுறை அதிபர் தன் மகன் பயிற்சி பெற்றுக்கொண்டிருந்த இங்கிலாந்தில் உள்ள டார்ட்மெளத் கப்பற்படைக்கல்லூரியின் ஆண்டிறுதி அணிவகுப்பைப் பார்க்க இங்கிலாந்து சென்றார். அவரது பயணத்திட்டத்தில் திடீரென மாறுதல்கள். இலங்கை திரும்ப வேண்டியிருந்தது. அரசு நிறுவனமான இலங்கை ஏர் லைன்சிடம் உடனடியாக 35 இடங்கள் வேண்டுமெனக் கேட்டார். திடீரென்று ஏற்பாடு செய்ய முடியாதென்றனர். அதிபர் நான், உத்தரவிடுகிறேனென்றார். அதற்கும் மசியவில்லை பிரிட்டனைச் சேர்ந்த அந்நிறுவன மேலாளர்.

கோபத்தின் உச்சிக்குப் போன மஹிந்த அந்நிறுவனத்திற்கும் எமிரேட்ஸ் நிறுவனத்திற்குமிடையே ஏற்பட்டிருந்த ஒப்பந்தத்தையே முறித்தார். நஷ்டத்தில் இயங்கிக்கொண்டிருந்த இலங்கை ஏர்லைன்ஸ் எமிரேட்சுடன் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டபிறகுதான் சற்று இலாபம் பார்க்கத் தொடங்கியிருந்தது. அதைப் பற்றி யாருக்கென்ன அக்கறை?

உடனடியாக ஒப்பந்தம் முறிக்கப்பட்டது. கேட்டபடி இடங்கள் ஒதுக்க மறுத்த பிரிட்டிஷ் மேலாளர் ஒரே வாரத்தில் கொழும்பை விட்டு வெளியேற வேண்டுமென உத்திரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது.

லஞ்சம் எல்லாக் காலத்திலும் இருந்திருப்பது உண்மைதான். ஆனால் இப்போதுதான் எல்லாவற்றிற்கும் அதிபர் குடும்பத்தினரின் அனுமதி வேண்டியிருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டார் சர்வதேசச் சிக்கல் கண்காணிப்புக் குழுவைச் (International Crisis Group) சேர்ந்த ஆலன் கீனான்.

2010இல் நாடாளுமன்றத்தில் இலங்கை சுதந்திரக் கட்சி பெரும் வெற்றிபெற்ற பின் ராஜபக்ச தன் அடியாள் மெர்வின சில்வாவை ஊடகங்களுக்கான துணை அமைச்சராக நியமித்தார். இத்தனை நாள் எச்சமூகத்தை மிரட்டிக்கொண்டிருந்தாரோ, தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டிருந்தாரோ அச்சமூகத்தின் நலனை மேம்படுத்தும் பொறுப்பு அவருக்கு அளிக்கப்படுகிறது.

ஊருக்குத் தீவைப்பவர்களைத் தீயணைக்க எவராவது பயன்படுத்துவார்களா? இலங்கையில்தான் அத்தகைய விநோதங்களெல்லாம் நடக்கும் என்றது 'எல்லைகளற்ற செய்தியாளர்கள்' (Reporters Without Borders) என்ற அமைப்பு.

அமைச்சரான பிறகு நடந்த முதல் செய்தியாளர் சந்திப்பில் சில்வா தான் நிச்சயம் செய்தியாளர்களின் நலனைக் காக்கப்போவதாக உறுதியளித்தார். ஆனாலும் அவர்கள் நடுநிலையோடு நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும், எப்போதும் அரசை மோசமாக விமர்சிப்பதே தங்கள் பணி என்று நினைக்கக் கூடாது எனவும் கேட்டுக்கொண்டார். சில தொலைக்காட்சி நிலையங்கள் சாலைகளிலிருக்கும் குண்டு குழிகளை மட்டுமே காட்டுகின்றன, பழுதுபார்க்கப்பட்டதை அவை மறைத்துவிடுகின்றன என்று வருந்தினார்.

லசந்த கொல்லப்பட்டு ஒரு வாரம் கழித்து அவர் எழுதிய கடிதம் சண்டே லீடரில் தலையங்கமாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டது. விடுதலைப்புலிகள் எந்த அளவு பயங்கரவாதிகளோ அதே அளவு அரசும் பயங்கரவாதத்தைத் தனது நலனுக்காகப் பயன்படுத்துகிறது, தனது ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தத் தயக்கமில்லாமல் கொலைகள் புரிகிறது, தன் மக்கள்மீது நாஸ்தோறும் குண்டுகள் வீசும் ஒரே அரசு மஹிந்தவினுடையதாகத்தான் இருக்க வேண்டும், ஆனால் தனது அட்டோழியங்கள் வெளியுலகிற்குத் தெரிய வராமல் இருக்க ஊடகங்களை அச்சுறுத்துகிறது, புனிதமான புத்தமதத்திற்குத் துரோகம் புரிந்துவிட்டது அரசு, நாட்டுப்பற்றின் பெயரால் ஊழலைத்தான் வளர்க்கிறது, தன் அதிகாரத்தை வலுப்படுத்த மக்கள் பணத்தைச் செலவழிக்கிறது, குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளைக் காலடியில் போட்டு மிதிக்கிறது என்றெல்லாம் குற்றஞ்சாட்டுகிறார் லசந்த அக்கடிதத்தில்.

தான் கொல்லப்படுவது குறித்தும் விசாரணைக்கமிஷன் நியமிக்கப்படும் ஆனால் அதனால் ஆகப்போவது எதுவுமில்லை என்றார் தீர்க்கதரிசனத்துடன்.

பல்வேறு அரசுகள் எதிர்ப்பாளர்களைக் கட்டுக்குள் வைத்திருக்க முயன்றிருக்கின்றன என்பது சரிதான். ஆனால் எல்லோர் மீதும் சாவின் நிழல் படிந்தது மஹிந்த ஆட்சியில்தான். விமர்சிப்பவர்கள் கொலை செய்யப்பட்டனர், பலர் உயிருக்குப் பயந்து வெளிநாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்தனர் என்கிறார் லசந்த.

இத்தனைக்கும் மஹிந்த தன் நண்பர் என்று லசந்த குறிப்பிடுகிறார்.

முற்றுகை

2009 பிப்ரவரியில் குண்டுவீசித் தாக்கப்பட்ட புதுக்குடியிருப்பு மருத்துவமனைக்கு வடக்கே கடற்கரையோரக் கிராமமான கோம்பாவில்லைச் சுற்றி வளைத்தது இலங்கைக் கடற்படை. தாழ்வாகப் பறந்த கேஃபிர் ஜெட் விமானங்கள் குண்டுகளை வீசின. விடுதலைப்புலிகளின் பதுங்கு குழிகள், படகுகள், வாகனங்கள் உள்ளிட்டவையே இலக்கு. ஆனால் பொதுமக்களே அதிகம் கொல்லப்பட்டனர்.

அந்த ஆண்டுத் துவக்கத்திலிருந்து வன்னியின் மற்ற பகுதிகளிலிருந்து இடம்பெயர்ந்தவர்கள் கோம்பாவில்லுக்கு வந்துகொண்டிருந்தனர். வருகை நிற்கவே இல்லை. குண்டு வீச்சும்தான். சாலைகள், வயல் வெளிகள், தோட்டங்கள் எல்லா இடங்களிலும் மனிதர்கள். களைத்துப்போய், பசியில் வாடி வதங்கி, காயமடைந்து ஒதுங்கினர். இரண்டு வருடங்களாக இருபது முறைக்கும் அதிகமாக ஓடிக் கொண்டே இருந்தவர்கள் அவர்கள். வீடிழந்து, வாசலிழந்து, உடைமைகளையெல்லாம் இழந்து, உறவினர்களை இழந்து, இனிமேலும் அவர்கள் ஓட இடமில்லை.

மேற்குக் கடற்கரையில் அமைந்திருக்கும் மன்னாரிலிருந்து வந்த ஒரு அகதி, தனது குழந்தையைத் தட்டிக்கொடுத்துக்கொண்டே விசும்பிக்கொண்டிருந்தார். குழந்தையின் முகத்தில் ஒரு பிளாஸ்திரி. ஒரு பீரங்கிக் குண்டுவிச்சில் அதிர்ந்துபோய் அவன் தாய் கீழே போட்டதால் ஏற்பட்ட காயம். பதுங்கு குழிக்கு ஓடும்போதே குண்டடிப்பட்டு இறந்துபோனார் அவர்.

நந்திக்கடலேரியில் மீன்பிடித்து வருபவரின் மனைவி கிருஷ்ணா, பள்ளி ஆசிரியை. எல்லாவற்றையும் வேதனையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் அவர். அவருக்கு அப்போது தெரியாது. அவரும் விரைவிலேயே இடம்பெயர்ந்து அகதியாய் அலையவேண்டியிருக்குமென்று. கோம்பாவில்தான் அரசப்படையினர் கைப்பற்றிய கடைசிப் பிரதேசம்.

விடுதலைப்புலிகளின் நாட்கள் எண்ணப்பட்டிக்கொண்டிருந்தன. தொடர்ந்து அவர்கள் பின்வாங்கிக்கொண்டே இருந்தனர். வீரர்கள் மடிந்துகொண்டிருந்தனர். புதிய சேர்க்கை அருகியிருந்தது. அனைத்துத் திசைகளிலும் கடுமையான ராணுவ ரோந்து. கடல்வழியாகவும் தப்ப முடியாதபடி கடற்படை சுற்றி வளைத்துக்கொண்டிருந்தது.

அப்படிப்பட்ட சூழலில் தப்பிக்க ஒரே வழிதான். உலகம் தலையிட்டால் தான். அப்படி நடக்கும் என்று விடுதலைப்புலிகள் நம்பினர். முற்றுகையில் சிக்கிய லட்சக்கணக்கான பொதுமக்களின் பாதுகாப்பிற்காகவேனும் தலையிட்டாக வேண்டுமல்லவா?

எனவே அம்மக்களின் அவதியை, அவர்கள் சந்திக்கவிருக்கும் பேராபத்துகளை வெளியுலகம் அறியச் செய்வதில் தீவிரம் காட்டினர் புலிகள்.

மூன்று லட்சத்து முப்பதினாயிரம் பேர் ஒரு சிறிய நிலப்பகுதியில் சிக்கிக்கொள்ள, அவர்களை பாதுகாக்கத் துணிவுடன் போராடும் போராளிகள். இது உலகின் அனுதாபத்தை ஈர்க்கும் என்று அரசுக்கும் தெரியும். முன்னர் சரயேவோவிலும் கிராஸ்னியிலும் அப்படித்தான் நடந்தது.

போர்முனைக்குச் சென்று சுதந்திரமாகத் தகவல் திரட்ட எச்செய்தியாளரையும் அரசு அனுமதிக்கவில்லை. அதே நேரம் தங்களால் இயன்ற வரை பெரிதாக மக்கள் பாதிக்கப்படவில்லை என்ற ரீதியில் செய்திகளைப் பரப்பியது அரசு.

விடுதலைப்புலிகள் எப்படி பொதுமக்களைத் துன்புறுத்துகிறார்கள் என்பதற்கான ஆதாரமாகப் பலவற்றை வெளியிட்டது அரசு.

2009இன் துவக்கத்திலும் ஆங்காங்கே பொதுமக்கள் பயணம் செய்யும் பேருந்துகள்மீது குண்டு வீசியது விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம். அவர்களது கட்டுப்பாட்டிலிருந்த பிரதேசங்களிலிருந்து அரசுப் பகுதிக்குச் செல்லும் போது கூடப்பட்டு மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டவர்களின் பேட்டிகள், விடுதலைப்புலிகள் தங்கள் வசமிருந்த ஒன்றிரண்டு விமானங்களை வைத்துக்கொண்டு அதிலிருந்து கொழும்புமீது குண்டு வீச முயன்றது. இவையெல்லாம் விடுதலைப்புலிகளின் பலவீனத்தை வெளிச்சம்போட்டுக் காட்டின.

அத்தகைய சூழலை நன்றாகவே பயன்படுத்திக்கொண்டது அரசு. ஏறத்தாழ அனைத்து இலங்கை ஊடகங்களும் அதனுடைய பிரச்சாரப் பீரங்கிகளாகச் செயல்பட்டன. தவிரவும் இலங்கைக்குள்ளிருந்தும், ஸ்வீடன், சிங்கப்பூர், மற்றும் கனடா போன்ற நாடுகளிலிருந்தும் பல்வேறு இணைய தளங்கள் மூலமாக விடுதலைப்புலிகளை எதிர்த்துத் தீவிரப் பிரச்சாரம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

பயங்கரவாதம் குறித்த பிரச்சினைகளில் தங்களை வல்லுநர்களாகக் காட்டிக்கொண்ட பலர் மேல்நாட்டு தொலைக்காட்சிகளுக்கு அளித்த பேட்டிகளில் விடுதலைப்புலிகளை மிக மோசமாகச் சித்தரித்தனர். இலங்கைத் தூதரக அதிகாரிகளும் அத்தகைய பிரச்சாரத்தில் இறங்கினர். இவ்வாறாக மேலை நாடுகளில் போர்ப் பிராந்தியத்தில் சிக்கிய மக்களின் மீது அதிகமாக அனுதாபம் எதுவும் ஏற்படாதவாறு பார்த்துக்கொள்ளப்பட்டது.

பொதுமக்களுக்கு அதிகமான சேதாரமில்லாமல் விடுதலைப்புலிகள் வெற்றிகொள்ளப்பட்டுவருவதாகக் கிளிப்பிள்ளை மாதிரி அரசு சொல்வதையே திருப்பித் திருப்பிக்கூறின அரசுக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த ஊடகங்கள்.

பொதுமக்களின் அவதி பற்றி அவ்வப்போது கவலை தெரிவித்து வந்த தொண்டு நிறுவன ஊழியர்கள், செய்தியாளர்கள் மற்றும் தூதரக அதிகாரிகளை மிரட்டும் வகையில், பிப்ரவரி ஒன்றன்று ஐலண்ட் நாளேட்டிற்களித்த பேட்டியில் கோத்தாபய ராஜபக்ச போர் முயற்சிகளுக்குக் குந்தகம் விளைவிப்போர் விரட்டியடிக்கப்படுவர் என்று கூறினார்.

ஐந்து நாட்கள் கழித்து 100, 150 பேர் அடங்கிய கும்பலொன்று கொழும்பிலிருந்த செஞ்சிலுவைச் சங்க அலுவலகத்தின் மீது கற்களை வீசினர். நூற்றுக்கணக்கில் பொதுமக்கள் போர்ப் பிராந்தியத்தில் கொல்லப்படுவதாக அது தெரிவித்ததால் அவ்வாறு தங்கள் ஆத்திரத்தை வெளிப்படுத்தினர்.

மருத்துவமனைகள் தாக்கப்படவில்லை என்று அரசு கூறிவந்தது. அதிபர் ராஜபக்ச, பான் கி - முனிடம் மக்களுக்கெதிராகக் கனரக ஆயுதங்கள் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை என்று வாக்களித்தார். ஆனால் அத்தகைய உறுதிமொழிகளை வெளிநாட்டுச் செய்தியாளர்கள் எவரும் நம்பவில்லை.

என்ன நடக்கிறது என்று எங்களால் உறுதியாகக் கூறவியலாது. ஏனெனில் போர் முனைக்குச் சுதந்திரமாகச் செல்ல அனுமதியில்லை. அவ்வப்போது அரசே அழைத்துச் செல்லும் அவ்வளவுதான். அப்போதும் விரும்பிய இடங்களுக்குச் செல்ல முடியாது எனச் சுட்டிக்காட்டினார் நியூயார்க் டைம்ஸ் நிருபர் சோமினி சென்குப்தா.

போர்ப் பிராந்தியத்தில் சிக்கிய பொதுமக்கள் எவ்வளவு பேர்? அது குறித்து ஆளாளுக்கு ஓர் எண்ணிக்கை சொன்னார்கள். மக்கட் தொகை அரசியலாகிவிட்ட நிலையில், போரினால் குழப்பங்கள் எழும் சூழலில் உறுதியான் எந்த முடிவுக்கும் வரமுடியாதுதான்.

விடுதலைப்புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த பகுதிகளில் 1981க்குப் பிறகு கணக்கெடுப்பெதுவும் நடைபெறவில்லை. 2008இல் விடுதலைப்புலி நிர்வாகிகள் வன்னியில் 4.5 லட்சம் மக்கள் வாழ்வதாகக் கூறிக்கொண்டனர்.

தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் மக்களின் எண்ணிக்கையை உயர்த்திச் சொல்வதனால் அவர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கூடுகிறதல்லவா? இத்தனை லட்சம் பேரை பிரதிநிதிப்படுத்துபவர்கள் சொல்வதைக் காது கொடுத்துக் கேட்க வேண்டும் என்றுதான் உலகம் நினைக்கும். புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் இவ்வளவு பெரிய மக்கள் திரளுக்குக் காவலாயிருக்கிறார்களே என்று வியப்பார்கள். கூடுதல் உதவி செய்வார்கள். தவிரவும் வன்னி மக்களுக்குத் தேவையான பல்வேறு பொருட்களை இலங்கை அரசுதான் வழங்கிவந்ததால், அதனிடமிருந்து எண்ணிக்கையை உயர்த்திச் சொல்லித் தேவைக்கும் கூடுதலான பொருட்களைப் பெறமுடியும். அதே போன்று தொண்டு நிறுவனங்களும் ஐ. நா. அமைப்புகளும் மக்கள் தொகையைப் பொறுத்து நிவாரண உதவிகளை அனுப்பும். விடுதலைப்புலிகளின் தகவல்களை உண்மையென அவ்வமைப்புகள் ஏற்றுச் செயல்பட்டது அரசுக்குப்

பெரும் எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது. அதை வைத்துக்கொண்டே பன்னாட்டு அமைப்புகளும் விடுதலைப்புலிகளும் சேர்ந்து சதி செய்கிறார்கள். மக்கள் தொகையை மிகைப்படுத்திக் கிடைக்கும் பொருட்களைத் தங்கள் தேவைக்குப் புலிகள் பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்கள். தெரிந்தும் அவர்கள் அளிக்கும் விவரங்களைத் தொண்டமைப்பினர் ஏற்கிறார்கள் என்றால் அவர்களும் புலிகளின் சதிக்கு உடந்தை என்றுதானே பொருள் என்று அரசு கூறியது. இது ஊடகங்களில் பரபரப்பாக வெளியாக மக்கள் மேலும் கோபமுற்றனர்.

இந்துமா கடலில் இலங்கை அமைந்திருக்கும் பகுதி பன்னாட்டு வர்த்தகத்திற்கு மிக முக்கியமானது. தவிரவும் பாக்கு நீரிணையில் கச்சா எண்ணெய் பெரிய அளவில் கிடைப்பதற்கான வாய்ப்பிருக்கிறது. அத்தகைய சூழலில் மேற்கத்திய நாடுகள் இலங்கையைத் துண்டாடினால் தங்களுக்கு இலாபம் என நினைக்கின்றன. எனவேயே அவை விடுதலைப்புலிகளை ஆதரிக்கின்றன. அதன் ஒரு பரிமாணமே ஐ.நா. அமைப்புகள் இலங்கை அரசுமீது மனித உரிமைக் குற்றச்சாட்டுகள் சுமத்துவதும் என்றெல்லாம் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது.

2008இல் உலக உணவுத் திட்டம் அரசின் ஒப்புதலுடன்தான் வன்னியில் மூன்றரை லட்சம் மக்கள் வாழ்வதாகக் கருதி அவர்களுக்கான நிவாரணப் பொருட்களை வழங்கிவந்தது.

ஆனால் 2009 துவங்கியபோது பல்லாயிரம் மக்கள் அப்பகுதியை விட்டு வெளியேறிவிட்டனர். எனவே பொதுமக்களுக்கான உதவி குறைக்கப் பட வேண்டும் என்று வாதிட்டது. பிரச்சினை சூடாக, ஐ.நா. நல்வாழ்வுத் துறை மற்றும் கல்வித் துறை அமைச்சகங்களுடன் மீண்டும் மீண்டும் கலந்தாலோசித்து, 2.3 லட்சம் மக்கள்தாம் அங்கிருப்பதாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. அதுகூட அரைமனதுடன்தான், வேறு வழியில்லாமல்தான்.

அந்த எண்ணிக்கை மிகக் குறைவான மதிப்பீடு என்று பின்னால் தெரியவந்தது. ஆனால் அந்த நேரத்திலோ அதை ஐ.நாவின்கணிப்பு என்றும் மிகைப்படுத்தப்பட்டது என்றும் அரசு குறை கூறியது. அரசுத் துறைகளுடன் கலந்தாலோசித்த பின்னர்தான் அத்தகைய கணிப்பு என்பதை அது வசதியாக மறந்துவிட்டது. அதிபர் ராஜபக்ச அங்கே 50,000 பேர்தான் இருப்பார்கள் என்றார். நாள் ஆக, ஆகப் போர்ப் பிராந்தியத்தில் பொதுமக்கள் எவருமே இல்லையோ என்ற ஒரு பிரமை கூட ஏற்பட்டது.

2009 பிப்ரவரியில் பொதுமக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் அரசுக் கட்டுப் பாட்டுப் பகுதிகளுக்கு இடம்பெயர்ந்து வவுனியாவில் ராணுவ இடைத் தங்கல் முகாம்களில் தங்கவைக்கப்பட்டபோது, ரோஹித போகொல்லாகம் போர்ப் பிராந்தியத்தில் இன்னமும் 70,000 பேர்தான் எஞ்சியிருப்பதாகத் தெரிவித்தார். அப்போது அவரின் கீழ் பணியாற்றிய பாலித கோஹண இன்னமும் 2.30 லட்சம்பேர் வன்னியில் வாழ்வதாகச் சொல்வது மிகையென்றார். தாங்கள் சொல்வது சரிதானா, நம்பும்படியாக இருக்கிறதா என்றெல்லாம் அரசு கவலைப்பட்டதாகவே தெரியவில்லை.

யுத்தத்தால் பாதிக்கப்படும் பொதுமக்களின் எண்ணிக்கை குறித்து உலகு தெரிந்துகொண்டுவிடக் கூடாது என்பதில் மட்டும் அவர்கள் உறுதியாயிருந்தனர். கொழும்பில் இருந்து கொண்டு தகவல்கள் திரட்டியவர்கள் எவரும் போர் முனைக்குச் செல்லவியலாத நிலையில் அரசின் வாதங்களை ஆதாரபூர்வமாக மறுத்துச் சொல்ல எவருமில்லை.

மோதல் முடிந்து அரசு கொண்டாடிக்கொண்டிருந்த நிலையில் தாங்கள் வேண்டுமென்றே பொதுமக்கள் எண்ணிக்கையைக் குறைத்து மதிப்பிட்டுச் சொன்னதாக ஓர் அதிகாரி ஒத்துக்கொண்டார். எவ்வளவு பேர் சிக்கியிருக்கிறார்கள் என்பது சரிவரத் தெரியாத நிலையில் அந்த அளவு நாங்கள் சுதந்திரமாகச் செயல்பட முடியுமல்லவா, பொதுமக்கள் கொல்லப்படுகின்றனர் என்ற கூச்சலில்லாமல் பயங்கரவாதிகளை ஒழித்துக் கட்ட முடியுமல்லவா என்றார் அவர்.

குறைவாகத்தானே இப்போது அங்கே மக்கள் இருக்கின்றனர். எதற்குப் பழைய அளவில் நிவாரணம் என்றும் ஐ.நாவைக் கேட்டது அரசு. இன்னும் அபாயகரமான விஷயம் என்னவெனில், எவ்வளவுபேர் அங்கிருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவாகத் தெரியாத நிலையில், போர் முடிந்த பிறகு எவ்வளவு பேர் கொல்லப்பட்டார்கள் என்பதையும் மறைக்கமுடியுமே.

ஜனவரிக்கும் மே மாதத்திற்கும் இடையில் கூட்டம் கூட்டமாக மக்கள் இடம்பெயர்ந்து அரசப்பகுதிக்கு வந்தபோது அவர்கள் இடைத் தங்கல் முகாம்களில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டபோது அரசு, புலிகளை நெருக்கிப் பொதுமக்களைக் காப்பாற்றுகிறது என்பதுபோன்ற தோற்றம் ஏற்பட்டது. அதே நேரம் பொதுமக்கள் எவ்வளவு பேர் கொல்லப்பட்டு வருகின்றனர் என்று கேட்க எவருக்கும் தோன்றவில்லை.

புலிகள் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதியில் அந்த நேரத்திலும் இருந்து வந்த மூத்த அரசு அதிகாரி ஒருவர், தமிழர் 3.30 லட்சம்பேர் வரை வன்னியில் மக்கள் இருக்கின்றனர் என்று தொடர்ந்து கூறிவந்தார். ஐ.நா. அதிகாரிகளைத் தொலைபேசி மூலம் தொடர்புகொண்டு பொதுமக்களின் அவதி பற்றித் தகவலளித்து வந்தார். விடுதலைப்புலிகளின் படைகளில் இருந்தவர்களையும் சேர்த்து 3.30 லட்சமாகக்கொள்ளலாமா என்பது அப்போது தெளிவாக இல்லை. அப்படியே இருந்திருந்தாலும் விடுதலைப்புலிப் படையினரின் எண்ணிக்கை ஒன்றும் அதிகமில்லை. இரண்டாயிரத்திலிருந்து மூவாயிரம்வரை இருந்திருக்கலாம். அவ்வளவுதான்.

யார் அப்போராளிக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதைக் கணிப்பது கூடக் கடினம்தான். 2006 ஆகஸ்ட் மாதம் 19ஆம் நாளன்று ஐலண்ட் ஆங்கில நாளேட்டில் சரத் பொன்சேகா, பயிற்சி பெற்றவர்கள், களம் பல கண்டவர்களென்று எட்டாயிரத்திலிருந்து பத்தாயிரம்பேர் வரை விடுதலைப்புலிப் படைகளில் இருக்கக்கூடும் என்று கூறியதாகச் செய்தி. ராணுவ நடவடிக்கைகளின் ஒருங்கிணைப்பாளர் புலிப்படையில் 50 சதமானோர் சிறுவர்களாக இருப்பார்கள் என்று கூறியதாக அதே செய்தியில் குறிப்பிடப்பட்டது.

இரண்டாண்டுகள் கழித்து 4,000 பேர்தான் படையில் எஞ்சியிருக்கக் கூடும் என்று பொதுவாக மதிப்பிடப்பட்டது. ஆனால் போரின் இறுதிக் கட்டங்களில் 22,000 புலிகள் கொல்லப்பட்டதாக ஃபொன்சேகா 2009 அக்டோபரில் கூறினார். அவர் பொதுவாக மிகைப்படுத்திக் கூறுபவரல்லர். வெட்டு ஒன்று துண்டிரண்டுதான். அந்த அளவில் பயிற்சி பெற்றிருந்த வீரர்களைத் தவிரச் சிறார்களைப் பிடித்துத் துப்பாக்கி கொடுத்துப் போர்முனைக்கு ஆயிரக்கணக்கில் அனுப்பியிருக்கலாம் என்று ஊகிப்பது தவறாக இருக்காது.

சர்வதேசச் சிக்கல் கண்காணிப்புக் குழு (International Crisis Group) அனுபவம் வாய்ந்த பல நிபுணர்களை வைத்துத் தீவிரமாக ஆய்ந்து போரின் இறுதிக்கட்டங்களில் பல்லாயிரக்கணக்கில் பொதுமக்கள் இறந்திருக்க வேண்டும் எனக் கணித்தது.

போருக்குப் பிறகு உயர் அரசு அதிகாரிகளில் ஒருவரும் பின்னால் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகவுமான ராஜிவ் விஜேசிங்க, அப்போது ஐ. நா. கூறியவாறு 7,000 பொதுமக்கள் இறக்கவில்லை, மூவாயிரத்திலிருந்து ஐயாயிரம்பேர்வரைதான், எதிர்பாராதவகையில் பொதுமக்கள் கொல்லப் பட்டுவிட்டதாகக் கூறினார். எந்த அடிப்படையில் விஜிசின்ஹா அப்படி ஒரு தொகையைக் குறிப்பிட்டார் என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் பொது மக்களும் இறந்திருக்கிறார்கள் என்பதை மறைமுகமாக அவர் ஒப்புக் கொண்டார் எனலாம்.

அதன்பிறகு 2010 ஜூனில் போர்ப் பிராந்தியத்திலிருந்து வெளியேறும் மக்களுக்குச் சிகிச்சை அளிக்கவென இந்தியாவால் நிறுவப்பட்ட மருத்துவ முகாமிற்குப் பொறுப்பாயிருந்த ராணுவ மருத்துவர் எவ்வளவு பேர் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர் என்பதை மறைத்துவிட்டார்கள் என்றார் ஹிந்துஸ்தான் டைம்ஸ் நாளேட்டிற்களித்த பேட்டியில்.

அவரது முகாமில் ஆயிரக்கணக்கானோருக்குச் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது. அவர்களில் எண்பது சதமானோர், நண்பர்கள் அல்லது உறவினர்களை இழந்ததாக அல்லது அவர்கள் பலத்த காயமடைந்ததாகக் கூறினர். அல்லது மரித்தது, காயமுற்றது பற்றி மற்றவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றனர். மேலும் இந்திய மருத்துவர்கள் சிகிச்சை அளித்த குழந்தைகள் ஒன்று குண்டடி பட்டிருந்தனர் அல்லது ஊட்டச்சத்துக் குறைந்தவர்களாய்க் காணப்பட்டனர்.

துப்பாக்கிச் சூடில்லாப் பிராந்தியம் என்று அரசு ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியை அறிவித்தது சரி. ஆனால் அது உண்மையிலேயே நடைமுறைக்கு வரவில்லையே. எனவே அவ்வறிவிப்பைப் பயன்படுத்திப் பொதுமக்கள் அனைவரும் எல்லை கடந்து அரசுக்கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்கு வரவில்லை. மாறாக அரசப்படைகள் நெருக்க, நெருக்க அவர்கள் இன்னமும் உள்ளே தான் ஓடினர்.

பிப்ரவரி துவக்கத்தில் புலிகளின் பாதுகாப்பரண்கள் ஒவ்வொன்றாக வீழ், சில தளபதிகள் மக்களை எல்லைதாண்டிச் செல்ல அனுமதிக்கத் தயாராயிருந்தனர்.

வண்டித்தொடர் 11 தாக்கப்பட்ட இரண்டு வாரங்களில் இலங்கையின் 58ஆவது ராணுவப்பிரிவு துப்பாக்கிச் சூடில்லாப் பிராந்தியத்தைத் தாண்டி முன்னேறியது. மக்கள் பதுங்கு குழிகளில் ஒளிந்து நடுங்கிக்கொண்டிருந்தனர். முன்னேறிய ராணுவமோ, மோதல்களுக்கு நடுவே, ஒலிபெருக்கிகள் மூலமாக மக்களை அரசுத் தரப்புக்கு வந்துவிடுமாறு கேட்டுக்கொண்டது. சுடுமையான போர், நாலா திசைகளிலிருந்தும் குண்டுகள் பறந்தவண்ணமிருந்தன. அப்படியிருக்கையில் பொதுமக்கள் குழிகளிலிருந்து வெளிவந்து எல்லை கடப்பார்களா?

அது ராணுவத்தினருக்கும் சிக்கலானதொரு நேரமே. அறிவிப்பைக் கேட்டு வெளிவரும் மக்களில் யார் விடுதலைப்புலிகள், யார் பொதுமக்கள் என்று எப்படித் தீர்மானிப்பது? நாட்கணக்கில் உண்ண எதுவுமில்லாமல், குடிக்க நீருமில்லாமல், ஆழமதிகமில்லாக் குழிகளில் பதுங்கியிருந்தவர்கள் ஏதோ நம்பிக்கையில் வெளிவந்து, தங்கள் குழந்தைகளை மார்போடணைத்தவாறு புதர்களையொட்டிப் 'போரில்லாப் பகுதியை' நோக்கியோடினர். சில சமயங்களில் சற்றுப் பதட்டமடைந்த ராணுவத்தினர் அம்மக்கள்மீது சுட்டனர். சிலர் இருதரப்புகளுக்குமிடையே பறந்து சென்றுகொண்டிருந்த குண்டுகளில் சிக்கி மடிந்தனர்.

தப்பமுனையும் மக்கள்மீது விடுதலைப்புலிகள் சுடுவதாக ஐ. நாவிற்கும் தகவல்கள் வந்தன. தப்பிப் பிழைத்தவர்களை இலங்கை ராணுவம் கண்ணியமாக நடத்தியதாகவே செய்திகள். உடல் வற்றி, மிரண்டுபோய்த் தங்கள் குழந்தைகளுடன் அடைக்கலம் கேட்டு வந்தவர்களுக்கு முதலுதவி, டி, சாப்பாடு எல்லாம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன. சிக்கல்கள் எதுவுமில்லை.

பெரும்பாலான படையினர் தென்னிலங்கையின் கிராமப்புற உழவர்குடும்பங்களைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள். பயங்கரமான, முகமற்ற எதிரிகளாக அவர்கள் கற்பனை செய்து வைத்திருந்த மக்கள், மெலிந்து குழந்தைகளை மார்போடணைத்தபடி புரியாத மொழி பேசி, படையினர் காலில் விழுந்த போது திடீரென அப்படையினர் முன் மானுடம் விரிந்தது.

ஆனால் வடகிழக்கே உள்ளே சென்றுவிடுவதே தங்களுக்குப் பாதுகாப்பு என்று 3.30 லட்சம் மக்கள். முதல் முறை போரில்லாப் பிராந்தியம் அறிவித்தும் எதிர்பார்த்தபடி பொதுமக்கள் அனைவரும் எல்லை கடக்காத நிலையில் அரசு மீண்டும் அப்படி ஓர் அறிவிப்பைச் செய்தது. இம்முறை நந்திக் கடலேரியை ஒட்டிய 12 கி.மீ பகுதியில் சுடமாட்டோம் அங்கே மக்கள் தஞ்சம் புகலாம் என்று கூறப்பட்டது. அக்குறுகலான பகுதியை, சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு விடுதலைப்புலிகள் எவரும் தப்பவிடாமல் பார்த்துக் கொள்வது, பொதுமக்கள் தங்கள் பகுதிக்கு வந்தால் அவர்களை இடைத் தங்கல் முகாமிற்கு அனுப்புவது, நேரடியாகச் சுடாமல் எஞ்சியிருக்கும் விடுதலைப்புலிகள் சரணடையும்வரை காத்திருப்பது இதுவே அரசின் திட்டமாயிருந்தது.

ட்ராக்டர்களிலும் மாட்டுவண்டிகளிலும் சைக்கிள்களிலும் நடந்தும் நூற்றுக்கணக்கில் அப்பன்னிரண்டு கிலோமீட்டர் பகுதியை எட்டமுயன்றனர். கையிலெடுத்துச் செல்லமுடியாதவற்றை அங்கேயே விட்டுவிட்டு மேலே நடந்தனர் அப்பரிதாபத்திற்குரிய மக்கள். ஆனாலும் இரு தரப்புகளும் ஒருவர்மீது மற்றவர் ஷெல்லடித்தாக்குதல்கள் நடத்திக்கொண்டு தானிருந்தனர். குண்டுச் சத்தம் கேட்டவுடன் தரையில் அப்படியே படுத்துத் தப்பியவர்கள் பலர், அவ்வாறு மீண்டும் மீண்டும் விழுந்து எழுந்திருக்க முடியாமல் குண்டுகளுக்குப் பலியானவர்களும் பலர். தப்பியவர்கள் கோம்பாவில் நோக்கிச் சென்றனர். இன்னமும் இணையில்லாத் தலைவர் ஏதும் செய்யமாட்டாரா, அதிரடித்தாக்குதலில் இலங்கை ராணுவத்தை நிலைகுலையவைக்கமாட்டாரா என்று ஏங்கியிருப்பார்கள் அவர்கள்.

பிப்ரவரி மத்தியில் வடக்கு, தெற்கு மற்றும் மேற்குத் திசைகளிலிருந்து அரசுப்படைகள் ஏ 35 சாலைவழியாக முன்னேறின. ஐம்பதாயிரம் துருப்புகளின் கிடுக்கிப்பிடியில் சில ஆயிரம் பேரே கொண்ட விடுதலைப்புலிப் படையினர் சிக்கினர்.

ஆனால் அந்நிலையிலும் கடுமையாக எதிர்த்துப்போரிட்டனர் புலிகள். அவர்கள் தப்பிக்க வழியில்லை. பின்வாங்கவும் இடமில்லை. புதுக்குடியிருப்பிலிருந்து இரண்டு கிலோமீட்டர் தொலைவிலிருக்கும் ஆனந்தபுரம்தான் விடுதலைப்புலிகளின் கடைசி அரசன்.

விமானத்திலிருந்து குண்டு மாரி பொழிந்தும் ராக்கெட்டுகள் வீசித் தாக்கியும் பிரங்கியால் தொடர்ந்து சுட்டும் விடுதலைப்புலிகள் அவ்வரணுக்குப் பின்னிருந்து ஏறத்தாழ இரண்டு மாதங்கள் தங்கள் நிலையைக் காத்துக் கொள்ள முடிந்தது. அறுநூறு புலிகள் ஆனந்தபுரத்தில் ராணுவத்தை எதிர் கொள்ளப் புலித் தலைவர்கள் ஏரியைக் கடந்து துப்பாக்கிச் சூடில்லாப் பிராந்தியத்திற்குள் போய் ஒளிந்துகொண்டனர். அவ்வாறு எல்லாவற்றையும் இழந்து, நாட்கள் எண்ணப்பட்டு வந்த அந்நேரத்திலும் அவர்கள் அவ்வளவு உறுதியுடன் போரிட்டது அவர்களது அர்ப்பணிப்பைக் காட்டுகிற தெனலாம்.

2002 ஒப்பந்தத்திற்குப் பிறகு தேர்ச்சி பெற்ற புலிப்படைவீரர்கள் இயக்கத்திலிருந்து தங்கள் குடும்பங்களுக்குத் திரும்பினர். இனிப் போரிட வேண்டியிருக்காது என அவர்கள் நம்பியிருக்க வேண்டும். ஆனால் துரதிர்ஷ்ட வசமாக நான்காண்டுகள் கழித்து மீண்டும் படைக்கு ஆள் சேர்க்கத் தொடங்கியது விடுதலைப்புலித் தலைமை. ஏமாற்றம் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் தான். இம்முறை எவரும் ஓடிவரவில்லை சேர்வதற்கு. மறைமுகமாக மிரட்டியும் பயனில்லை. வேறு வழியில்லாமல் வீட்டிற்கொரு நபர் கட்டாயம் சேர்ந்தாக வேண்டும் என்றறிவித்தார்கள். பாதிக்கப்பட்ட குடும்பத்தினர் பல்வேறு விதங்களில் தவிர்க்க முனைந்தார்கள். எதிர்ப்பையும் தெரிவித்தார்கள். விஷயம் கைமீறிப்போய்விட்ட நிலையில் விடுதலைப்புலிகள் கண்ணில் பட்ட இளைஞர்கள் சிறுவர்கள் கைகளில் துப்பாக்கியைக் கொடுத்துப் போர்முனைக்கு வலுக்கட்டாயமாக அனுப்பிவைத்தனர்.

பல்லாயிரம் பேருடன் தீரமாகப் போராடிய விடுதலைப்புலிகளின் பிரசித்தி பெற்ற அப்படை நந்திக்கடல்போரின்போது ஏறத்தாழ முற்றிலு

மாகவே நிலைகுலைந்திருந்தது. ஒவ்வொருபிரிவிலும் 15பேர் இருந்திருப்பார்கள். அவர்களில் இரண்டு மூன்று பேர்தான் அனுபவம் மிக்க வீரர்களாயிருந்திருப்பார்கள். ஆனால் அவர்கள்கூட அக்கட்டத்தில் என்ன செய்திருக்க முடியும்? அதிவேகமாகப் பின்வாங்க வேண்டியிருந்தது. ஒரே குழப்பம், ஏகப்பட்ட உயிரிழப்புகள். தத்தம் குடும்பங்கள் பற்றியும் கவலை மேலிட்டிருக்கும்.

வலுக்கட்டாயமாகச் சிறார்களையும் இளைஞர்களையும் சேர்த்ததன் விளைவாய் மக்கள் மத்தியில் ஆதரவு குறைந்தது. பின் வாங்கப் பின்வாங்கச் சேர்க்கப்பட்டோரின் ஆர்வமும் குறைந்தது. இறுதியில் புலித்தலைமையின் அத்தகைய தவறுகள் அதன் தோல்விக்கு வழிவகுத்தன.

கோம்பாவில் பள்ளி ஆசிரியை கிருஷ்ணா காலப்போக்கில் விடுதலைப் புலிகள்மீது தனக்கிருந்த மயக்கம் குறைந்தது என்கிறார். தன்னுடைய இரு பெண்கள், இரு மகன்கள், ஐந்து பேரக்குழந்தைகளுடன் அவர் பிப்ரவரி 16 அன்று கடலேரியைக் கடந்து துப்பாக்கிச் சூடில்லாப் பிராந்தியமாக அறிவிக்கப்பட்டிருந்த மணற்பாங்கான பகுதியை வந்தடைந்தார். ஆழமதிகமில்லாத குழி ஒன்றைத் தோண்டி, பிளாஸ்டிக் விரிப்புக்களைக் கூரையாய் அமைத்து, மற்ற குடும்பங்களைப் போல் அவர்களும் ஒண்டிக் கொண்டனர். பறந்துவரும் குண்டுத்துகள்கள் தங்களைத் தாக்காமல் இருக்க வேண்டுமே என்று வேண்டிக்கொண்டிருப்பார்கள் அவர்களனைவரும். இன்னமும் அரசு அதிகாரிகள் தொண்டு நிறுவனங்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட உணவுப்பொட்டலங்களை அவர்களுக்கு விநியோகித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். விடுதலைப்புலிகளின் தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகம் (Tamil Relief Organization) அதுவும் ஓரளவு மக்களுக்கு உதவியது.

தங்கியிருந்த இடத்திலிருந்து அவர்கள் அதிகம் மேலே ஏறுவதில்லை. இருதரப்பினரும் சுட்டுக்கொண்டிருந்தனர். துப்பாக்கிச் சூடில்லாப் பிராந்தியம் என்றறிவிக்கப்பட்டாலும் அவ்வப்போது குண்டுகள் எறியப்பட்டன. குறி தவறி விழுந்தன. வேறெங்கோ எறியப்பட்டு, விழுந்த வேகத்தில் மீண்டும் எழுந்து இப்பிராந்தியத்தில் விழுந்தன. எப்படியும் குண்டுகளில் சிக்கிக்கொள்ளும் ஆபத்து தொடர்ந்தது.

கிருஷ்ணா குடும்பத்தினர் தஞ்சமடைந்த பகுதிக்கு மிக அருகே ஒரு குண்டு விழுந்தது. ஆனால் வெடிக்கவில்லை.

பல்லாண்டுகளாக ஷெல்லடி தாங்கியவர்கள் வெடிக்கும் சத்தம், திசையிலிருந்து எப்போது எங்கு வந்து விழும் என்பதை ஓரளவு சரியாக ஊகிக்கும் திறன் பெற்றிருந்தார்கள்.

முதல் போரில்லாப் பிராந்தியத்தில் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டதற்கு அரசே முழுமுதற்காரணம் எனலாம். ஆனால் இரண்டாம் முறை அவ்வளவு தெளிவாக வரையறுத்துக் கூறமுடியாது என்றார் கிருஷ்ணா. உணவில்லாமல், மருந்தில்லாமல், களைத்துப்போய், குறி தவறிய குண்டுகளால், ராக்கெட்டுகள் மூலம் எறியப்பட்ட கிரேனேடுகளால், விமானத்திலிருந்து வீசப்பட்ட குண்டுகளால், தப்பிச் செல்ல முனையும்போது விடுதலைப் புலிகளே சுட்டதால் என்று பல காரணங்களால் இரண்டாவது பிராந்தியத்தில் இறப்புகள் நிகழ்ந்ததாகக் கிருஷ்ணா கூறுகிறார்.

அவரது மூத்த மகன், அவருக்கு 30 வயதிருக்கும். தோளிலும் காலிலும் குண்டுத்துகள் பாய்ந்து காயம். கிருஷ்ணாவே அவரைத் தாங்கிப்பிடித்து, அரைகுறை வசதிகளுடன் புலிகள் இயக்கி வந்த மருத்துவ முகாமிற்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தார். புதுக்குடியிருப்பு மருத்துவ மனைகளிலிருந்து எல்லோரும் வெளியேறியவுடன் புலிகள் அம்முகாமை நடத்தத் துவங்கினர். மகனுக்குப் பனாடால் கொடுக்கப்பட்டது. (அது பொதுவான ஜூரங்களுக்குக் கொடுக்கப்படுவது. ஆனால் அதைமீறிக் கிருஷ்ணாவின் மகனுடைய காயங்களைக் குணப்படுத்தவென்று பிரத்தியேக மருந்துகள் எதையும் அங்கே கொடுக்கமுடியவில்லை. அத்தகைய மருந்துகள் இல்லை.)

வெறும் கண்களுக்குப் புலப்படக்கூடிய துள்களை நீக்கி, காயங்களைச் சுத்தப்படுத்தி, கட்டுப்போட்டு அனுப்பி வைத்தனர். அங்கே வைத்திருந்து சிகிச்சை அளிக்கவெல்லாம் முடியாது. இடமில்லை. ஆட்கள் வேறு வந்து கொண்டேயிருந்தனர். நூற்றுக்கணக்கில் காயமுற்றவர்கள் மழையிலிருந்தும் கடும் வெயிலிலிருந்தும் காத்துக்கொள்ள ஏதேதோ தற்காலிகக் கூரைகளின் கீழ் ஒண்டிக்கொண்டு சிகிச்சைக்காகக் காத்திருந்தனர்.

பொதுமக்களுக்குத் தேவைப்படும் மருந்துகள் என்று அனுப்பிவைத்தால் அவற்றைத் தங்கள் தேவைக்கென்று புலிப்படையினர் எடுத்துக்கொண்டு விடலாம் என்பதனால் அரசு போர்ப் பிராந்தியத்திற்கு மருந்துகள் விநியோகக் காமலேயே இருந்தது. அதனால் பொதுமக்களுக்கு எத்தனை துயரம் என்பதைப் பற்றி அது அக்கறை காட்டியமாதிரியே தெரியவில்லை.

கடல்வழியே நோயாளிகள் பலரை அரசுக்கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிகளுக்கு மாற்றிய செஞ்சிலுவைச் சங்க அதிகாரி ஒருவர் கூறினார்: நானும் எத்தனையோ போர்களையும் துயரங்களையும் சந்தித்திருக்கிறேன். இது பெருங்கொடுமை. இப்படியும் நடக்கும், பொதுமக்கள் இப்படியெல்லாம் பாதிக்கப்படக்கூடும், கவனிப்பாரற்று அல்லலுறக்கூடும் என நான் கற்பனை கூடச் செய்துபார்த்ததில்லை.

ஐ.நாவும் செஞ்சிலுவைச் சங்கமும் இலங்கை நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சகத்துடன் கலந்தாலோசித்த பின்பே வன்னியில் சிக்கியிருந்த மக்களுக்குத் தேவையான மருந்துகளை இறக்குமதி செய்தன. ஆனால் அவ்வாறு வரவழைக்கப்பட்ட மருந்துகள் போர்ப் பிராந்தியத்தைச் சென்றடையவில்லை. பல்வேறு அரசுத் துறைகளும் இலங்கை ராணுவமும் முடிந்தவரை முட்டுக்கட்டை போட்டன.

ஆனால் நேரடியாக அனுமதி இல்லை என்று கூற மாட்டார்கள். விசா அல்லது உணவு எடுத்துச் செல்வது உள்ளிட்ட பல்வேறு விஷயங்களில் எப்படி அரசு நடந்து கொண்டதோ அதே போலத்தான் இதிலும். பதிலே வராது. மிகத் தாமதமாகக் கிடைக்கும். கிடைத்த பிறகு போர்ப் பிராந்தியத்திற்கு அனுப்புவதென்பது முடியாத அளவு நிலை முற்றியிருக்கும்.

உணவும் போதிய அளவில் அங்கில்லை. மேலே குறிப்பிட்டிருப்பதைப் போன்று வெளியே வந்த குழந்தைகள் மிக ஊட்டச்சத்துக் குறைந்து காணப்பட்டனர்.

இரண்டாண்டுகளாக இடம்பெயர்ந்து வந்த அப்பரிதாபத்திற்குரிய மக்களுக்கு மனிதாபிமான அடிப்படையில் சில உதவிகள் செய்ய வேண்டியது அவசியமென்று அரசிற்கும் தெரியும்.

தங்கள் வீடு வாசலைத் துறந்து அலைந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். பிழைக்கவும் வழியில்லை. அப்படிப்பட்ட சூழலில் தேவையான உணவையோ மருந்தையோ வாங்கும் வசதி அவர்களுக்கில்லாதபோது அவர்கள் உயிர் பிழைத்திருக்க இலவசமாக அவை வழங்கப்படுவது அவசியம்.

போர்ப் பிராந்தியத்தில் சிக்கியவர்களின் எண்ணிக்கையை வேண்டுமென்றே குறைத்து மதிப்பிட்டு வந்த அரசோ, தனது கணிப்பிற்கேற்ப உணவுப்பொருட்களை அனுப்பிவைத்தால் போதும் என்று வாதிட்டது. மிக அதிகமானோர் அங்கிருப்பது தெரிந்தும் குறைத்து அனுப்பினால் போதும் என்று அரசு கூறியதால் அது பொதுமக்களைத் திட்டமிட்டுப் பட்டினி போட்ட குற்றத்திற்கானாகிறது.

இவர்களெல்லாம் எங்கள் மக்கள் என்பதை மறக்க வேண்டாம். இவர்களுக்கு உணவளிப்பதென்பது எங்கள் கடமை என்றார் ஒரு வானொலிப்பேட்டியில் பாவித கோஹ்ண. மற்றவர்களுக்கு அதில் அக்கறை வேலையில்லை என்ற ரீதியில் கூறியிருக்கிறார். பின்னோக்கிப் பார்க்கும் போது திட்டமிட்டே தமிழர்களைப் பழிதீர்த்திருக்கிறார்கள் என்றே எண்ணத்தோன்றுகிறது.

நந்திக்கடலை அடுத்த மணற்பரப்பில் தஞ்சம்புகுந்த பல இலட்சக் கணக்கான மக்களுக்கு அங்கே வாழ்க்கை சில சமயம் வெறுமையாய்க் கழிந்தது. சில சமயங்களில் சோகம், சில சமயங்களில் கவலை, இன்னும் சில நேரங்களில் நாம் இனியும் உயிர்பிழைத்திருப்போமா என்ற அச்சம்.

நடக்கும்போது, விளையாடும்போது, பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, உணவுக்காக வரிசையில் நிற்கும்போது எப்போது யாரைக் குண்டுத் தாக்கும் என்று எவருக்கும் தெரியாது. அந்த மணற்பரப்பிலிருந்த கிராமங்கள் சுனாமியால் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனாலும் தொண்டு நிறுவனங்கள் கிணறுகள் பலவற்றைச் சீர் செய்திருந்தன. அங்கே அவர்கள் தண்ணீருக்காகக், அவர்களுக்காக எமனும் காத்திருந்தான் சில சமயங்களில். இதனிடையே வெயிலில் வாடிவதங்கியவர்களை மழையும் சோதித்தது. அவர்கள் கொட்டகை அடித்த பகுதிகள் சகதியாயின. ஏறத்தாழ மூன்றில் ஒரு பங்கு நிலம் இருக்கமுடியாததாயிற்று. முடிந்த இடத்தில் ஒண்டிக்கொள்ள வேண்டியதுதான். நரகமாயிற்று வாழ்க்கை. சில சமயங்களில் மூன்று நாட்கள் இடைவிடாமல் குண்டுச் சத்தம் கேட்கும். குழந்தைகளை வெளியில் விடாமல் தங்களுடன் வைத்திருப்பதே பெரும்பாடாகி விடும்.

அப்படி நாள்தோறும் வாழ்விற்கும் மரணத்திற்குமிடையே அம்மக்கள் போராடிவந்தாலும் ஒருவித நிச்சயமற்ற தன்மை அவர்களை வாட்டிய சூழலிலும் அத்தனை இன்னல்களுக்கிடையிலும் அம்மக்கள் அத்தகைய வாழ்விற்கும் பழகிக்கொண்டார்கள். ஒருவரை ஒருவர் சுகதுக்கம் விசாரித்துக் கொண்டனர். தங்கள் சுற்றுப் புறத்தைக்கூட முடிந்தவரை சுத்தப்படுத்தி அழகுபடுத்தவும் முயற்சித்தனர்.

அந்தத் தற்காலிகக் குடியிருப்புக்கள் வண்ணமயமாகவும் ஆயின. பளபளக்கும் பட்டுப்புடவைகளைக் கிழித்துக் காயங்களுக்குக் கட்டுப் போட்டனர். மணல்மூட்டை உறைகளாகவும் அவை தைக்கப்பட்டன. விழாக்காலங்களில் ஆலயங்களில் பல்வேறு வண்ணங்களில் கொடிகள் பறக்குமே அதுபோன்று எங்கும் வண்ணத்துணிகள் மயம் என்கிறார் கிருஷ்ணா.

சிறுவர்கள் வேறு பட்டம் விட்டுப் பொழுதுபோக்கினர். மேலேறி நடந்தால் நூலில் சிக்கி விழாமல் இருக்க மிகக் கவனமாயிருக்க வேண்டும். அப்படி விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்போதும் ஷெல்லடிப்பட்டுப் பலர் இறந்தனர்.

சாப்பிடுவதற்கு நத்தைகளைப் பிடித்தனர். இறால், பல சிறியவகை மீன்களைப் பிடித்தனர். அவ்வாறு மீன் பிடிக்கும்போது அல்லது பதுங்கு குழியில் இருக்கும்போதுகூட ஒரே ஒரு ஷெல் ஒரு குடும்பத்தையே அழித்தது. இறந்தவர்களை அப்படியே மணல்போட்டு மூடினார்கள். அப்படி இறந்தவர்கள் எவ்வளவு பேர்? கணக்கிலே வராது.

தொடர்ந்து எங்குத் திரும்பினாலும் மரணத்தைச் சந்திக்கும்போது மரண பயம் போய்விடுகிறது. உயிருக்கென்ன மதிப்பு அத்தகைய சூழலில், நம் உயிருக்கும் சேர்த்துத்தான் சொல்கிறேன் என்கிறார் கிருஷ்ணா விரக்தியாக.

உணவு அல்லது குடிநீர் தேடிச் செல்லும்போது, கழிப்பறைக்குச் செல்கையில் அல்லது காயம்பட்டவரை, நோயுற்றவரை அங்கிருந்த மருத்துவமுகாமிற்கு அழைத்துச் செல்லும்போது எப்போது வேண்டுமானாலும் ஷெல்லடி படலாம். கடற்கரையில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையிலேயே கொல்லப்பட்ட குழந்தைகள் பல.

காயம்பட்டவர்கள் டாக்டரைத் தேடிச் செல்வதைத் தவிர்த்தனர். செல்லும்வழியில் தாக்குதலுக்குள்ளாகலாம் என்பதைத் தவிரவும் மருத்துவர்களிடமும் பெரிதாக மருந்துகள் இல்லை. மயக்க மருந்துகொடுத்து ஏதாவது சிகிச்சை செய்யமுடியாது. கட்டுப்போட்டு அனுப்புவார்கள், அவ்வளவு தான். இந்நிலையில் அங்கே உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு செல்வானேன்?

அதே நேரம் பலத்த காயமென்றால் ஒருவகையில் அவர்கள் அதிர்ஷ்டசாலிதான். ஏனெனில் அவரையும் அவரது குடும்பத்தாரையும் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தார் கடல்வழியே அழைத்துச் சென்றுவிட வாய்ப் பிருந்தது.

2009 பிப்ரவரியிலிருந்து மே வரை பொதுமக்களின் இரத்தம் சிந்தப் படவேயில்லை என அரசு சாதித்தது. செஞ்சிலுவைச் சங்கம் கப்பலில் அழைத்து வந்த காயம்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை பெருகச் சிங்கள மருத்துவர்களும் தாதிகளும் பாதிக்கப்பட்டோர்க்குச் சிகிச்சை அளிக்க அவசர அவசரமாக தருவிக்கப்பட்டனர்.

நோய்வாய்ப்பட்டவர்கள் பொதுமக்களாயிருப்பார்கள், குண்டுக்காயம் பட்டவர்கள் புலிப்படை வீரர்களாக இருப்பார்கள் என்று நினைத்த மருத்துவர்களுக்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. கண்ணிழந்து, காலிழந்து, கையிழந்து, உடலெங்கும் தீப்புண்களாகப் பல குழந்தைகள். சமாளித்துக் கொண்டு இலங்கை மருத்துவர்கள் திறமையாகப் பணியாற்றுவவர்கள் எனப் பெயர் பெற்றவர்கள், அவர்கள் தங்களால் இயன்றவரை சிறப்பாகவே பணியாற்றினர் எனலாம். போர்ப் பிராந்தியத்திலிருந்து வந்தவர்களுக்குச் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்ட மருத்துவமனைகளில் பலத்த போலீஸ் பாதுகாப்பு. காயமடைந்த குழந்தைகளின் படுக்கைகளின் அருகில்கூடப் போலீசார். என்ன நடக்கிறதென்று மருத்துவர்களுக்கு விளங்கியது. என்ன நடக்கிறது என்பதை வெளியுலகிற்குக் கசியவிட்டார்கள். போர்ப் பிராந்தியக் கொடுமைகள் எல்லோருக்கும் தெரியவந்தன.

இப்புத்தகத்திற்காகத் தகவல்கள் திரட்டியபோது, பல தமிழர்கள், சிங்களர்கள் இனிமையாகப் பழகுவார்கள். அவர்கள் நல்ல மனிதர்களென்றனர். புலிகள் பிரதேசத்தைவிட்டு அரசுப்பகுதிக்கு வந்தபோது அவர்களைக் கனிவோடு வரவேற்ற ராணுவத்தினர், இடைத்தங்கல் முகாம்களில் காவலுக்கிருந்தவர்கள், அவர்களுக்குச் சிகிச்சை அளித்த பொதுமக்கள் மற்றும் ராணுவ மருத்துவர்கள் அனைவரைப் பற்றியும் நான் சந்தித்தவர்கள் புகழ்ந்துரைத்தனர்.

போர்ப் பிராந்தியத்திலிருந்து வெளிவந்து விழுந்த அந்தப் பரிதாபகரமான உருவங்களைத் தொலைக்காட்சிகளில் பார்த்தவுடனேயே கொழும்பிலிருந்த சிங்கள மத நிறுவனங்கள், பள்ளிகள், வங்கிகள், பத்திரிகைகள், சூப்பர் மார்க்கெட்டுகள், என்று பல்வேறு அமைப்புகள் பாதிக்கப்பட்ட தமிழர் நிவாரணத்திற்காக நிதி திரட்டத் தொடங்கினர். தனியார் பலரும் அத்தகைய முயற்சிகளில் இறங்கினர்.

முப்பதாண்டுகளுக்கும் மேலாக விடுதலைப்புலிகளின் பயங்கரவாதத்திற்காளாயிருந்தும் பொதுமக்களையும் போராளிகளையும் ஒன்றாகவே காட்டித் தமிழர்மீது வெறுப்பை வளர்த்துக்கொண்டிருந்த அரசின் பிரச்சாரத்தை மீறி அவ்வாறு தலைநகர் சிங்களர்கள் உதவ முன்வந்தது அவர்களது நல்லிதயத்தையே காட்டுகிறதெனலாம்.

போர்ப் பிராந்தியத்தில் சிக்கிய தமிழ் மருத்துவர்கள் அரசுப்பணியிலிருந்தபோதும் துணிச்சலாக அரசின் பிரச்சாரம் எல்லாம் பொய் என்று ஆதாரத்துடன் அம்பலப்படுத்தி வந்தனர்.

இவர்களும் இவர்களுக்கு உதவிய செவிலியர்களும் துணிச்சலுடன் அர்ப்பணிப்புடன் போரின் இறுதி நாள்வரை போர்ப் பிராந்தியத்தில் சிகிச்சை அளித்துவந்தனர். (இம்மருத்துவர்களெல்லாம் ஆண்கள். பெண் மருத்துவர்கள் பலரும் வேறு இடங்களில் பாதிக்கப்பட்ட தமிழரின் நலனைப் பேணி வந்தனர்.)

இறுதிவரை பணியாற்றிய அம்மருத்துவர்கள் காயங்களைச் சுத்தப்படுத்தி, மருந்து போட்டு, கட்டிவிட்டு, தையல் போட்டு, இயன்றவரை மக்களின் வேதனையைக் குறைத்தனர். எல்லாவற்றையும்விட முக்கியமாக அனைத்துச் சிகிச்சைகள் குறித்தும் விரிவாகப் பதிவுசெய்தனர்.

காயமுற்று மரிப்போருக்குக் கல்லறைகள் எழுப்பப்படப்போவதில்லை. அவர்களைப் பற்றிய மருத்துவமனைக் குறிப்புக்கள்தாம் அம்மக்களை நினைவுகூரும் பதிவாக இருக்கும் என்று அம்மருத்துவர்களுக்குத் தெரியும். அப்போதைய மரணங்களுக்கு அவர்களது குறிப்புகளே மௌன சாட்சி.

அடிக்கடி ஐ. நா. அலுவலர்களுடன் தொடர்புகொண்டு அவர்கள் பேசினர், மருந்து மற்றும் தேவைப்படும் உதவிகுறித்துக் கூறினர். அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது சுற்றிலும் ஷெல்லடிச் சத்தங்கள் கேட்கும்.

பொதுமக்கள் அம்மணற்பரப்பில் குவிந்திருந்த நேரத்தில், படையில் சேர்க்கச் சிறுவர்களைத் தேடி விடுதலைப்புலி நிர்வாகிகள் அங்கே அலைந்தனர். பட்டது போதும் என மக்களோ இப்போது முன்வரவில்லை. முடிந்த வரை தங்கள் குழந்தைகளை மறைத்துவைத்தனர். அவர்களோ விடுவதாக இல்லை. இவ்விதமான போராட்டமும் பல நாட்கள் தொடர்ந்தது.

இவ்வாறு ஆட்களைப் பிடிக்கவருவோருக்கு வேறொரு நோக்கமும் இருந்தது. ஒவ்வொரு நிர்வாகியும் இத்தனை வீரர்களைச் சேர்த்தாக வேண்டும் என இலக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. இலக்கை அவர்கள் எட்டாவிட்டால் அவர்களுக்கும் அவர்கள் குடும்பத்தினருக்கும் சிக்கல். அவர்களே போர் முனைக்கும் அனுப்பப்பட்டுவிடுவார்கள். அதிலிருந்தெல்லாம் தப்பிக்க எவரையாவது பிடிக்கவேண்டியதுதான்.

அத்தகைய சூழலில் அவர்களுக்கும் பெற்றோருக்குமிடையே மோதல் வலுத்தது. பிள்ளைகளை அனுப்ப மறுப்போர் அங்கேயே அப்போதே சுட்டுக்கொல்லப்பட்டனர்.

கொதிப்படைந்த மக்கள் அணிதிரண்டு ஆள் பிடிக்க வருவோரைச் சூழ்ந்து அவர்களது ஆயுதங்களைப் பிடித்து, சில சமயங்களில் அடித்தே கொன்ற கதைகளும் உண்டு.

மார்ச் முதல் வாரத்தில் படைக்கு ஆள்சேர்த்துக்கொண்டிருந்த புலி இயக்க நிர்வாகிகள் ஆசிரியை கிருஷ்ணாவின் குடும்பத்தினர் தங்கியிருந்த பகுதிக்கு வந்து, அவரது 27 வயது மகனைத் தங்களுடன் அனுப்பிவைக்கு மாறு உத்தரவிட்டனர். பதுங்கு குழியில் இருந்த மிளகாய்ப்பொடியை எதிர்த்து வந்தவர்களின் மீது வீசினார் கிருஷ்ணா. அவர்களது தலைவனின் கண்களுக்குள் பொடி போக, அவன் கண்ணைக் கசக்க, கிருஷ்ணாவின் மகன் அங்கிருந்து தப்பியோட முயன்றார். ஆனால் எங்கே ஓடுவது? சிக்கிக்கொண்டார். மகன் போர்முனைக்கு அனுப்பப்பட்டார். தாயை இழுத்துக்கொண்டுபோய்ச் சங்கிலியால் பிணைத்துக் கட்டினர். ஏறத்தாழ இரண்டு வாரங்கள் அம்முதாட்டி அப்படியே இருக்கவேண்டியிருந்தது.

பல சிறுவர்கள் அந்த நேரத்தில் அங்கு அழைத்துவரப்படுவார்கள். அவர்கள் தம் குடும்பத்தினரை நினைத்து அலறுவது பரிதாபமாக இருக்கும். இறுதிநாட்களில் புலிப்படையில் சேர்க்கப்பட்டோரில் பெரும்பான்மையானவர்கள் 13இலிருந்து 19வயது வரையிலானவர்கள் என்று போர் முடிந்த பிறகு நூற்றுக்கணக்கானோரைச் சந்தித்த பின்பு ஐ. நா. குழந்தைகள் நிதியம் கண்டறிந்தது.

அவர்கள் பேட்டி கண்ட ஓர் இளைஞனுடைய சாட்சியம்: என்னுடைய 16வயது சகோதரியைப் படையில் சேரவேண்டுமென உத்தரவிட்டனர். ஒரு குடும்பத்திற்கு ஒருவர் என்பதுதான் விதி. எனவே அவளுக்குப் பதிலாக நான் செல்லலாம், ஒரு கட்டத்தில் தப்பி வந்துவிடுகிறேன். அவளால் தப்பவியலாது என்று என் தாயிடம் கூறினேன்.

அவர்கள் அலுவலகத்திற்குப் போனோம். வாயிலிலேயே ஒருவர், பொடியன் செல்ல வேண்டாம். நிச்சயமாக அவனைச் சேர்த்துவிடுவார்கள் என்று சொல்ல, நான் திரும்பிவிட்டேன். அக்கா போனாள்.

அப்படியும் மறுநாள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த சிலர் எங்கள் கொட்டகைக்கு வந்துவிட்டனர். மகளைத்தான் நாங்கள் கொடுத்து விட்டோமே என்று அம்மா வாதாடினார். ஆனாலும் அவர்கள் விடுவதாக இல்லை. என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோய்ப் பதுங்கு குழிகள் தோண்டும் வேலையில் இறக்கிவிட்டனர். அப்புறம் போர் முனைக்கு அனுப்பப்பட்டோம்.

இரு வாரங்கள் அங்கிருந்த பின், நான், எனது நண்பன் ஒருவன் மற்றும் இயக்கத்தைச் சார்ந்த ஒருவன் ஆகிய மூவரின் பொறுப்பில் வருவோர் போவோரைச் சோதனையிடும் ஓர் இடம் விடப்பட்டது. அந்த மூன்றாவது பையனும் தப்பிவிடலாம் என்றான். எனவே நாங்கள் எங்கள் ஆயுதங்களை எறிந்துவிட்டு எங்கள் கொட்டகை இருந்த பகுதிக்கு ஓடினோம். ஆனால் என் குடும்பத்தினர் இடம் பெயர்ந்திருந்தனர். அங்குச் சில பெண் வீரர்கள் இருந்தனர். தங்க வேண்டாம், தேடி வரக்கூடும் என எச்சரித்தார். மற்றவர்களெல்லாம் அரசுப்பகுதிக்குச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றனர். நீயும் அவர்களுடன் சேர்ந்துகொள் என்றனர்.

நானும் ஓடிப்போய்க் கும்பலில் சேர்ந்துகொண்டேன். என் தாயைக் கண்டுபிடித்தேன். என் அக்காவும் தப்பிவந்திருந்தார். மூவருமாக அரசுப் பகுதிக்குச் சென்றோம்.

புரட்சி அதன் குழந்தைகளைப் புசித்துக்கொண்டிருந்தது. தமிழீழ விடுதலை என்ற இலட்சியத்தை அடைய உயிரைத் தியாகம் செய்யத் தயங்கக் கூடாது என்பதில் துவங்கி, எவர் அழிந்தாலும் எவர் உயிரைப் பறித்தாலும் சரி எதிரியை வெற்றி கொள்ளவேண்டும் என்று வெறிபிடிப்பது வெகுதூரமில்லையே.

இறுதிக்கட்டங்களில் எவ்வளவு சிறுவர் சிறுமியராயிருந்தாலும் சரி துப்பாக்கியைத் தூக்கமுடிந்தால் போதும் போர்க்களத்திற்கு அனுப்பி விடலாம் என்ற நிலை உருவாயிற்று.

அதே நேரம் இவ்வளவு காட்டுமிராண்டித்தனமாகத் தலைமை நடந்து கொண்டாலும் மாட்டிக்கொள்ளாதீர்கள், ஓடிவிடுங்கள், இப்படிப்போனால் இலங்கை ராணுவத்திடம் சரணடையலாம் என வழிகாட்டிய விடுதலைப் புலித் தளபதிகளும் உறுப்பினர்களும் இருந்தனர். தப்பிப்போர்மீது சுட்ட சகாக்களைத் தாக்கியவர்களும் உண்டு.

தமிழீழக் கனவு ஷெல்லடியில் நொறுங்கிக்கொண்டிருந்தபோது பலர் தங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவே துணிந்தனர். அவர்கள் தங்கள் இலட்சிய வேட்கையில் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளத் தயாராயில்லை.

ஏப்ரல் முதல் வாரத்தில் ஆனந்தபுரமும் வீழ்ந்தது. கூண்டிற்குள் போராளிகளும் பொதுமக்களும் ஒரு சேர நெருக்கப்படும்போது பெருமளவில் உயிரிழப்புகள் நேரக்கூடும் என ஐ.நாவின் மனிதாபிமானப் பணிகளுக்கான தலைவர் ஜான் ஹோம்ஸ் எச்சரித்தார். அத்தகைய சூழலில் பொதுமக்கள் தப்புவதற்கு வழியே இருக்காது எனச் சுட்டிக்காட்டினார் அவர்.

இலங்கை ராணுவத்தின் ஒரு பிரிவு கூண்டின் வடக்கே புலிகளின் அரண்களைச் சாய்க்கத் தயாரானது. தெற்கே, மணற்பரப்பின் ஒரு முனையில் கடலையும் கடலேரியையும் இணைக்கும் கால்வாய்க்கு எதிர்ப்புறத்தில் இன்னொரு பிரிவு நிறுத்தப்பட்டது. பெரும்பாலான படையினர் மேற்குக் கடற்கரையை ஒட்டி, கடலேரியை ஒட்டி நிலைகொண்டிருந்த புலிகள்மீது இறுதித் தாக்குதலுக்கான உத்தரவுக்காகக் காத்திருந்தனர்.

பிரபாகரன் எப்படியும் தப்பிவிடக் கூடும் அல்லது உலகநாடுகளின் தலையீட்டின் விளைவாய்த் தலைமையை அழிக்கமுடியாமல் போகக் கூடும் என்றும் இலங்கை அஞ்சிய நேரம் அது.

இரண்டு இலட்சம் பொது மக்களும் அடுத்து என்ன என்று மிகுந்த கவலையுடன் எதிர்நோக்கினர். போரோ முற்றுகையோ மனிதகுலத்திற்கொன்றும் புதிதல்லதான். சுவர்களால் பாதுகாக்கப்பட்ட நகர்கள் உருவாவதற்கு முன்பும் முற்றுகைகள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. வேட்டையாடும் இடத்திற்காகவோ அல்லது நீராதாரங்களுக்காகவோ போர் நடக்கும். ஒரு தரப்புப் பின்வாங்கும், தங்களின் இறுதிநிலையைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள உயிரைக்கொடுத்துப் போராடும். அனைத்தையும் இழக்கும்வரை போராடும் அல்லது ஒரு கட்டத்தில் தாக்கியவர்கள் பேரிழப்புகளைச் சந்தித்து எதிரிகளை நெருக்குவதைக் கைவிட்டுத் திரும்பவும் கூடும்.

இன்னமும் சில சமயங்களில் போராளிகள் எவருமில்லாமல் பொது மக்களே தங்களைப் பாதுகாக்க முயல்வதுமுண்டு.

கிளிநொச்சியில் விழுந்த அடியிலிருந்து புலிகள் மீளவே முடியவில்லை. முன்னணி வீரர்களை இழந்தார்கள். தலைமை தத்தளித்தது. ஆனந்தபுரத்திலேயே நூற்றுக்கணக்கான மிகத் திறமையான வீரர் பலரைப் புலிகள் இழந்தனர்.

நந்திக்கடல் அத்தியாயம் துவங்கியபோது 1500 போராளிகள்தாம் எஞ்சியிருக்கக்கூடும். இன்னும் சில ஆயிரம் இளைஞர்களை வலுக்கட்டாயமாகச் சேர்த்திருப்பார்கள்தாம். ஆனால் முறையாகப் பயிற்சிபெற்ற இலங்கை ராணுவத்தினருக்கு ஈடு கொடுத்திருக்கவே முடியாது. இனி அவர்கள் தோல்வியடைவதைத் தவிர்க்கவே முடியாது என்ற நிலைதான். அப்படியிருந்தும் பொதுமக்களைப் பிரித்தெடுத்து விடுதலைப்புலிப் படையை மட்டும் அழிப்பதெப்படி என்ற கேள்விக்கு இலங்கை அரசால் இறுதிவரை விடைகாணவே முடியவில்லை.

போர்க் களத்தில் என்ன நடக்கிறது என்பது குறித்த முழுத் தகவலும் அரசிடம்தான் இருந்தது. தேவைப்பட்ட செய்திகளை மட்டும்தான் அது வெளியிட்டது. ஆயினுங்கூட ஐ. நா. தொடர்புகள் வழியாக, சாட்டிலைட் புகைப்படங்கள் மூலமாக, இந்தியாவின் புலனாய்வுத் துறை மூலமாக இலட்சக்கணக்கான மக்கள் அங்கே சிக்கியிருக்கிறார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தது.

எந்தவொரு யுத்தத்திலும் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டிய நெறிமுறைகள் என்று சில உண்டு. பண்டைக்காலத்திலிருந்தே பொதுவாக அவை மீறப்படுவதில்லை. எல்லை மீறிப் போகவேண்டாம் எனத் தங்கள் துருப்புகளை அரசர்கள் எச்சரிப்பார்கள்.

பெண்களைத் துன்புறுத்தாதே, பழமரங்களை வெட்டாதே என விவிலியத்திலேயே கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஏழாம் நூற்றாண்டில் இறைத்தூதர் முஹம்மது நபியின் நண்பரும் முதல் காலிபுமான அபு பக்கர் தனது படையினரிடம் கூறுகிறார்: காட்டிக்கொடுக்காதீர்கள், எதிரிகளிடமிருந்து கைப்பற்றுவதை நீங்கள் அபகரிக்காதீர்கள். எவரையும் முடமாக்காதீர்கள். மரங்களை எரித்து விடாதீர்கள், வெட்டிச் சாய்க்காதீர்கள். புசிப்பதற்காகவன்றி ஆடு, பசு, ஒட்டகம் போன்றவற்றைக் கொல்லாதீர்கள்.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே இஸ்லாமியச் சட்ட நூல்கள் யுத்தம் எப்படி நடத்தப்பட வேண்டும், போரில் ஈடுபடாதோரும், கைதிகளும் எப்படி நடத்தப்பட வேண்டும், விஷம் தோய்ந்த ஆயுதங்களை எப்படிப் பட்ட சூழலில் பயன்படுத்தலாம் போன்ற விஷயங்கள் குறித்து ஆய்ந்திருக்கின்றன.

இஸ்லாமிய நாடுகளுக்குள் போர் என்றால் என்னென்ன நெறிமுறைகள், வேற்றுமத்தினர் ஆட்சிசெய்யும் நாடுகளுடன் போர் என்றால் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்றும் அவை எடுத்துக்கூறின.

இவையெல்லாம் வழிகாட்டு நெறிகளே. சட்டங்களல்ல. கட்டாயம் பின்பற்றப்பட வேண்டும், இல்லையெனில் தண்டனை என்றல்ல. ஆனால் நெறி பிறழ்ந்து நடக்கும் தலைவர்கள் கண்ணியக்குறைவாக நடந்துகொள்கிறார்கள், அவப்பெயர் ஏற்படுத்திக்கொள்கிறார்கள் என்று சமூகம் தூற்றும்.

ஆனால் இப்போது அப்படி அல்ல. போர் நடத்தும் முறை குறித்து உலக அளவில் சட்டதிட்டங்கள் தெளிவாகவே வரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பொதுமக்கள், காயமடைந்து போரிடமுடியாத துருப்புகள், இவர்களை விருப்பம்போல் கொன்று குவித்தால் கடுமையான தண்டனை வழங்கப்படலாம்.

விஞ்ஞானம் வளர வளரக் கொல்வதற்கான யுக்திகளும் பெருகின. காட்லிங் மெஷின் துப்பாக்கியை வைத்துக்கொண்டு ஒரு நபரே பலரைக் கொல்லலாம்.

அமெரிக்காவில் உள்நாட்டுப்போர், போரில் எத்தகைய கொடுமைகள் நடக்கலாம் என்பதை எடுத்துக்காட்டியது. அவற்றைத் தடுக்கும் வகையிலான சட்டங்களும் இயற்றப்பட்டன.

எதிரிகளாயினும் ஒட்டுமொத்தமாக மக்களைக்கொல்வது அல்லது வேறு வழிகளில் துன்புறுத்துவது, மனிதாபிமானமற்ற முறையில் அவர்களை நடத்துவது போதிய காரணங்களில்லாமல் கைதானவர்களைக் கொல்வது, சித்திரவதை, கடத்திச்சென்று பணயத்தொகை கேட்பது, இத்தகைய செயல்களைக் குற்றமாக அறிவிக்கும் பொது உத்தரவு 100 அல்லது லீபர் நெறியை ஆபிரகாம் லிங்கன் 1863இல் பிறப்பித்தார்.

அதுவரை சம்பந்தப்பட்ட ஒரு தளபதியின் தனிப்பட்ட மனிதாபிமான நெறிகளே யுத்தத்தில் எதைச் செய்யலாம், செய்யக்கூடாது என்பதைத் தீர்மானித்தது. ஆனால் லிங்கனின் ஆணைக்குப் பிறகு திட்டவட்டமாக எது சரி எது தவறு என்று சொல்லப்பட்டது மட்டுமல்ல அப்படி நடந்தால் தண்டனை அளிக்கவும் வழிவகை செய்யப்பட்டது.

அதன்பிறகு 1899இலும் 1907இலும் உருவாக்கப்பட்ட ஹேக் ஒப்பந்தங்கள் துருப்புகள் நடந்துகொள்ள வேண்டிய விதம், மோதலின்போது கடைபிடிக்க வேண்டிய நெறிகள், கைப்பற்றும் பகுதியில் வசிக்கும் மக்கள் எப்படி நடத்தப்பட வேண்டும் என்பது குறித்தெல்லாம் விரிவாகவே கூறின.

அதன் பிறகு போரென்பதாலேயே எதையும் செய்துவிட முடியாது. அப்போது நடக்கும் பல விஷயங்கள் குற்றமாகக் கருதப்படக்கூடியவை. துருப்புகளின் செயல்களுக்கு அவர்களின் தலைவர்களே பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்ற நிலை உருவாயிற்று.

ஹேக் ஒப்பந்தங்கள் யுத்த நெறிகள் குறித்தென்றால், பின்னர் 1925, 1949 மற்றும் 1947இல் காயமடைந்தவர்கள், போர்க்கைதிகள், பொதுமக்கள் குறித்து ஜெனிவாவில் ஒப்பந்தங்கள் கைச்சாத்தாயின.

அவ்வொப்பந்தங்களை ஊன்றி ஆய்ந்தோமானால் இறுதியில் அனைத்துப் பொறுப்பும் தளபதிக்கே. போர்ப் பிராந்தியத்தில் காணப் படுவோரில் போரிடுபவர் எவர், ஈடுபடாதவர் எவர் என்பதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியது அவர்தான்.

போர்களில் சிவிலியன்கள் சிக்கிக்கொள்வதென்பது தொன்றுதொட்டு நடந்துவருவதுதான். அவர்களை மோதிக்கொள்ளும் இரு தரப்பினரும் பயன்படுத்திக்கொள்ள முயல்வதும் இயல்பே. முற்றுகையிடுவது, சிக்கிக் கொள்ளும் பொதுமக்களுக்கு உணவு, நீர் செல்லாமல் தடுப்பது, இவையெல்லாம் நடைமுறையில் இருந்துவரும் போர்த்தந்திரங்களே. எப்போரிலும் பலவீனமான தரப்புப் பின்வாங்கும். தங்களுடன் அடையாளப் படுத்திக்கொள்ளும் அல்லது தங்கள்மீது அனுதாபம் கொள்ளும் மக்கள் மத்தியில் நிலைகொண்டு, அரண்களை வலுப்படுத்தும். அதுதான் களைத்துப் போன, பேரிழப்புகளைச் சந்தித்த ஒரு படைக்கு இறுதிச் சந்தர்ப்பம். அதிலே ஒரு சிக்கல் என்னவெனில் அவ்வாறு மக்கள் மத்தியில் நிலை கொள்ளும்போது, அம்மக்களைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பும் அப்படையினருடையதாகிறது. அது கை ஒங்கியிருக்கும். எதிரிக்கு இன்னமும் வசதியாகிவிடுகிறது.

ஒரு கட்டம்வரை பொதுமக்கள் தங்களுக்காகப் போராடும் போராளிகளை ஆதரிப்பார்கள். தங்கள் எதிர்காலம் அவர்கள் ஆட்சியில்தான் சிறப்பாக இருக்கும் என்று நம்புவார்கள்.

படையெடுப்பின் விளைவாய்ப் பீதியடையும் மக்கள், எதிர்த்து நின்றால்தான், எதிரிகளை முறியடித்தால்தான் தங்கள் வாழ்க்கைக்கு உத்திரவாதம் என்கூட நினைப்பார்கள்.

முற்றுகையில் பல்வேறு துயரங்களையும் பொறுத்துக்கொள்வார்கள். ஆனால் எத்தனை நாள் என்பதுதான் கேள்வி? குறிப்பாகப் பசியைத் தணிக்கமுடியாவிட்டால் எப்பாடுபட்டேனும் தங்கள் நாட்டைத் தங்கள் சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற உறுதி மெல்ல மெல்லக் குலையும்.

மாமன்னன் அலெக்சாண்டர் லியூகாடியாவின் மீது படையெடுத்த போது அண்டையிலுள்ள நகரமக்களையெல்லாம் விரட்டி அந்நகருக்குள் நெருக்குகிறான். அவர்களுக்கு உணவுகிடைக்காமல் செய்து அவர்களை நிலைகுலையவைக்கிறான். அதுவும் சரியானதொரு தந்திரமே என்கிறார் மாக்கியவெல்லி போர்க் கலை என்ற தனது நூலில்.

சூழப்பட்டு, குண்டு வீச்சுக்குள்ளாக்கப்பட்டுப் பட்டினியால் வாடும் போது வேறு வழியில்லாமல் எல்லையைக் கடந்து எதிரிப் பகுதிக்குப் போகலாம். அவ்வாறு செய்வதில் ஆயிரம் ஆபத்துகள் இருந்தபோதிலும் அல்லது தங்களுக்காகப் போராடுபவர்களை எதிர்க்கத் துணியலாம்.

நீண்டநாட்கள் எவரும் பசியைத் தாங்க முடியாது. ஒன்றிணைந்து எதிரியை முறியடிப்போம் என்ற எண்ணம் மங்கும். இனி எப்படிப் பிழைப்பது, உயிர்வாழ்வது என்ற கவலை ஆட்டிப்படைக்கையில் ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்குச் சரியென்று படுவதையே செய்வார்கள்.

ஆனால் பொதுமக்களைப் பட்டினிபோடுவது நியாயமான போர்த் தந்திரமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதில்லை. ஹெகில் 'ஓட்டு மொத்த யுத்தம்' தடுக்கப்படவேண்டுமென்று பேசப்பட்டது. அண்மைக்காலங்களிலோ பெருமளவில் பொதுமக்கள் கொல்லப்படுவதை அனுமதிப்பதே மனித குலத்திற்கெதிரான குற்றமாகக் கருதப்படுகிறது. அதற்கான தண்டனைகளும் வழங்கப்படுகின்றன.

- நூரென்பர்க் விசாரணையில், இரண்டாம் உலகப்போரில் சோவியத் மக்களுக்கு இழைத்த குற்றங்களுக்காக ஜெர்மனியைச் சேர்ந்த ஃபீல்ட் மார்ஷல் வான் லீப்மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டது. லெனின்கிராட் முற்றுகையில் சிக்கிய லெனின்கிராட் மக்கள் நகரிலிருந்து தப்ப முயன்ற போது அவர்களமீது சுட்டு மீண்டும் நகருக்குள் செல்லச் செய்தார் லீப் என்பதுதான் குற்றச்சாட்டு. யுத்தத் தந்திரரீதியில் மக்களைப் பணயக் கைதிகளாக வைத்துக்கொள்வதில் தவறேதும் இல்லையே. அவர்களை வெளியேறவிட்டால் அவர் முக்கியத் துருப்புச்சீட்டொன்றை இழக்கிறார். போரின்போது தன் பகுதியில் இருக்கவிரும்பாதவர்களை எல்லை தாண்ட ஒரு தளபதி அனுமதிக்கவேண்டுமெனப் பன்னாட்டுச் சட்டம் எதுவும்

கூறவில்லை. எனவே லீப் குற்றஞ்செய்ததாகக் கருதமுடியாது எனக் கூறி அவரை விடுதலை செய்தனர் நீதிபதிகள்.

எத்தந்திரமும் எவ்வளவு அவசியம், அத்தகைய அணுகுமுறையால் பொதுவாக எவ்வளவு பாதிப்பு என்பதையெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்த்துத் தான் தளபதிகள் இன்று நடந்துகொள்கிறார்.

எந்தவொரு நடவடிக்கையாலும் எவ்வளவு பொருட்செலவு, அதைச் செய்து முடிக்க எவ்வளவு நேரம் பிடிக்கிறது, எவ்வளவு வீரர்களை இழக்கக் கூடும், பொதுமக்கள் எவ்வளவு பேர் மரிக்கக்கூடும் என்பதையெல்லாம் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்கின்றனர்.

ஒட்டுமொத்தமாகப் படுகொலை செய்வது தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போதெல்லாம் எந்த ஒரு தாக்குதலுக்கு முன்னும் ஜனநாயக அரசுகள் எல்லா அம்சங்களையும் ஆய்கின்றன. தாக்குதலுக்குப் பிறகு தங்கள் நடவடிக்கை ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதே என்பதற்கான ஆதாரங்களை வீடியோ வாகப் பதிவுசெய்கின்றன. ராணுவ வழக்கறிஞர்கள் எத்தகைய சூழலில் ஒரு குறிப்பிட்ட நடவடிக்கை எடுப்பது தவிர்க்கவியலாததாகிறதென வாதிடுகின்றனர்.

இலங்கை ராணுவம் வெளிநாட்டுச் செய்தியாளர்களைப் போர்ப் பிராந்தியத்திற்குள் அனுமதிக்கவில்லையாயினும், அங்கு என்ன நடக்கிறது என்பது குறித்த தகவல்களைத் திரட்டி வீடியோ பதிவுசெய்து செய்தி யாளர்களுக்கும் வெளிநாட்டுத் தூதுவரக அதிகாரிகளுக்கும் வீடியோ பதிவுகளைத் திரையிட்டது. விண்ணிலிருந்து இஸ்ரேலிய ட்ரோன் விமானங்கள் மூலம் போர்க்களக் காட்சிகள் வீடியோ பதிவுசெய்யப்பட்டன. அரசு வெளியுலகத்திற்கு எத்தகைய காட்சியைச் சித்தரித்தாலும் உண்மையில் என்ன நடக்கிறது என்பதைத் துல்லியமாகவே அறிந்துவைத்திருந்தது.

அக்கம் பக்கத்திலிருப்போரை, கட்டிடங்களை இயன்றவரை தவிர்த்து நேரடியாக இலக்கைத் தாக்கும் நவீன ரக ஆயுதங்கள் ஏராளம். ஆனால் இலங்கை ராணுவத்திடம் அத்தகைய ஆயுதங்களில்லை. அதனிடம் இலக்குகளைச் சுட்டிக்காட்டக்கூடிய ராடார்கள் இருந்தது உண்மைதான். ஆயினும் 300 ஷெல்கள் வரை சுடும் பீரங்கிகள் அதன் முக்கிய ஆயுதமாயிருந்தது. சற்றுத் தொலைவிலிருந்து சுடப்படும் அப்பீரங்கிகள் இலக்கை மட்டும் தாக்கும் என்று உறுதியாகக் கூறமுடியாது.

அவையெல்லாம் தவிர்க்கவியலாத சேதங்கள் என்றாலுங்கூட வாகனத் தொடர் IIஇன்போது அரசுக்கும் ராணுவத்தலைமைக்கும் பலமுறை அறிவித்தும் ஐநா. அலுவலர்கள் நிலைகொண்டிருந்த பகுதியும் போரில்லா பிராந்தியமும் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டதை அரசின் அணுகுமுறைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளலாம்.

ஜனவரி 26இல் முல்லைத்தீவை வென்ற பிறகும், ட்ரோன் விமானங்கள் மூலம் களத்தில் நடப்பதைத் துல்லியமாக அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பிருந்தும் போர்ப் பிராந்தியத்தில் மூன்று இலட்சத்திற்கும் அதிகமானோர்

இருப்பதாக நம்பத்தகுந்த கணிப்புகள் தெரிவித்தும் அரசு வரைமுறையில் லாமல் ஷெல்லடித் தாக்குதல்களை நிகழ்த்தியதால் அது போர் குறித்த பன்னாட்டுச் சட்டங்களை மீறியது எனலாம்.

காசாமீது படையெடுப்பின்போது, 2008 டிசம்பர் இறுதிப்பகுதிக்கும் 2009 ஜனவரிக்கும் இடைப்பட்ட காலகட்டத்தில் இஸ்ரேல் போர்க்குற்றங்கள் புரிந்ததா என்பது குறித்து விசாரிக்கவேண்டுமென்று ஐ.நா. மனித உரிமைக் குழு 2009 ஏப்ரலில் முடிவுசெய்தது.

இஸ்ரேலால் பயங்கரவாதிகள் என்றழைக்கப்படும் ஹமாஸ் போராளிகளின் இடையறாத ஏவுகணைத்தாக்குதலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதாகக் கூறி அது போர் தொடுத்தது.

மிகக் குறுகிய காலமே நீடித்த அம்மோதல்களில் ஹமாஸ் கூற்றுப் படியே 926 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர். அவர்களில் மூன்று அல்லது நான்கில் ஒரு பங்கு சிறுவர்கள். இஸ்ரேல் 295 பேர்தான் கொல்லப்பட்டனர் என்கிறது. அப்படியிருந்தும் அப்படிப் போர்க் குற்ற விசாரணை ஆணையம் நியமிக்கப்பட்டது. ரிச்சர்ட் கோல்ட்ஸ்டோன் என்ற தென்னாப்பிரிக்க நீதிபதியின் தலைமையில் நியமிக்கப்பட்ட அக்குழு 2009 அக்டோபரில் தன்னுடைய அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தது. இரு தரப்பினருமே போர்க் குற்றங்கள் புரிந்திருக்கின்றனர். மனிதகுலத்திற்கெதிரான குற்றங்களையும் அவர்கள் புரிந்திருக்கக்கூடும் என்றது அவ்வறிக்கை. இரு தரப்பினரும் குற்றச்சாட்டுகள் குறித்து உலகம் நம்பக்கூடிய அளவு நியாயமான விசாரணை நடத்தாவிட்டால் அகில உலகக் குற்றங்களுக்கான நீதிமன்றம் (International Criminal Court) அப்புகார்களை விசாரிக்க வேண்டும் என்றது.

காசாவின் மீது போர் தொடுத்த இஸ்ரேலியப்படையில் 1.76 இலட்சம் வீரர்கள் இருந்தனர். டாங்கிகள், விமானங்கள், பீரங்கிக்கப்பல்கள் துணையுடன் களமிறங்கியது அது. பாலஸ்தீனியர்களோ 20,000 பேர் மட்டுமே. அவர்களோ 15 லட்சம் பொதுமக்கள் மத்தியில் நிலைகொண்டு திருப்பித் தாக்கினர். மூன்று வார யுத்தத்தில் ஆயிரம்பேர்வரை பொதுமக்கள் இறந்திருக்கக்கூடும் என்று கணிக்கப்பட்ட நிலையில் விசாரணை மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இலங்கையில் 2009இன் முதல் ஐந்து வாரங்களில் 1.60 இலட்சம் துருப்புகள், இரண்டாயிரத்திலிருந்து மூவாயிரம் போராளிகளைக்கொண்ட விடுதலைப்புலிகளை எதிர்கொண்டார்கள்.

ஆனால் போராளிகள் 3.3 இலட்சம் மக்கள் மத்தியிலிருந்து திருப்பித் தாக்கினர். பதினாறு வார முற்றுகையில் பத்தாயிரத்திலிருந்து நாற்பதாயிரம் பேர் வரை கொல்லப்பட்டிருக்கலாம் என்று கணிக்கப்படுகிறது.

அதாவது இஸ்ரேலின் காசா முற்றுகை அந்த அளவு நீண்டிருக்குமானால் அங்கும் ஐம்பதாயிரம் பேரிலிருந்து இரண்டு இலட்சம்பேர் வரை உயிரிழந்திருக்கக்கூடும் என்றாகிறது.

போர் ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்று வேறுபடுகின்றது என்றாலும் அவையனைத்திற்கும் பொதுவான அம்சங்கள் சில இருக்கத்தானே செய்கின்றன.

இஸ்ரேல் வலிமையான நாடு, புராணங்களை, கர்ண பரம்பரைக் கதைகளைச் சொல்லி நிலப்பரப்பிற்கு உரிமை கொண்டாடுகிறது. எதிரணிக்கு அவ்வுரிமையை மறுக்கிறது. இரு தரப்பினரும் வெவ்வேறு இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள், இருவரும் அருகருகேயே வாழவேண்டியிருக்கிறது. பண்பாட்டுரீதியான ஒற்றுமைகளை மீறி மதரீதியான இனரீதியான வேறுபாடுகளையே இரு தரப்பினரும் முன்னிறுத்துகின்றனர்; தாங்களே உயர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்கின்றனர்; எதிரணியிலிருப்போரின் சிக்கல்களை, போராட்டங்களைக் குறைத்து மதிப்பிடுகின்றனர்; அலட்சியப்படுத்துகின்றனர். அப்படிப்பட்டதொரு சூழலில் எதிர்த்தரப்பினர் அனைவரையும் எதிரிகளாகவே கருத்ததோன்றுகிறது. தத்தம் அடையாளத்தின் மேன்மையை உரத்துக்கூவுப்போது அடுத்தவரின் பிரச்சினைகள், நியாயங்கள் அடிபட்டுப்போகின்றன. பச்சாதாபம் வற்றுகிறது. மனித நெறிகள் மறக்கப்படுகின்றன. சிசுக்கொலை சாத்தியமாகிறது.

பாலஸ்தீனிய மக்களே ஹமாசின் மிகப் பெரிய அரணாக விளங்கினர். அவர்களும் மிகச் சிறிய வயதிலிருந்தே யூதர்களை மன்னிக்கப்படக் கூடாத எதிரிகளாகப் பாவிக்கப் பழகுகின்றனர். இஸ்ரேலிய ஆதிக்கத்திலிருந்து மீள்வதற்கான முயற்சிகளில் அர்ப்பணித்துக்கொள்வதே தலையாய கடமை என்று அவர்களுக்குக் கற்றுத்தரப்படுகிறது.

காசாவில் ஏவுகணைப் புகைப்படங்கள் நோட்டுப் புத்தக அட்டைப் படங்களில் காணப்படும். விடுதலைப் பாடல்கள் துவக்கப் பள்ளிகளில் கற்றுத்தரப்படும். மற்ற நாடுகளிலும் பொம்மைத் துப்பாக்கிகளை வைத்துக் கொண்டு சிறுவர்கள் விளையாடுவார்கள்தாம். ஆனால் காசாவில் அத்தகைய விளையாட்டுகளுக்கான பொருளே வேறு.

கிளிநொச்சி மாணவர்களும் பள்ளிகளில் விடுதலைப் பாடல்கள் கற்றனர். தன்னேரில்லாத் தலைவன் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனின் புகைப் படத்தை வைத்து வழிபட்டனர். குடும்பத்தாரும் அண்டை அயலாரும் தமிழீழ விடுதலைக்காகச் செய்திருக்கும் அரும்பெரும் தியாகங்கள் குறித்துத் தெரிந்துகொண்டார்கள்.

இவ்வாறாக ஒட்டுமொத்தச் சமூகமும் இன்னொரு பிரிவினரை, இனத்தாரை அல்லது மதத்தாரை அல்லது மொழிபேசுபவரை எதிரியாக வரித்துக்கொள்ளும் நிலையில், இரு தரப்பிற்குமிடையே மோதல்கள் நிகழும் போது, ஆயுதமேந்திய போராளிகளையும் பொதுமக்களையும் பிரித்துப் பார்ப்பது எளிதல்ல என்பது உண்மையே. ஆனால் காசா குறித்த கோல்ட்ஸ்டோன் அறிக்கை குறிப்பிடுவதுபோல, எளிதல்லவாயினும் வேறுபாடு இருக்கிறதே. ஆயுதமேந்துபவர்களும் உணர்வுரீதியாக ஆதரிப்பவர்களும் ஒன்றல்லவே. அதைத் தாங்களும் உணர்ந்து தங்கள் கீழான படையினருக்கும் அறிவுறுத்துவது தளபதிகளின் கடமையாகிறது. அதற்குத் தேவையான வழிகாட்டு நெறிகளும் பன்னாட்டுச் சட்டதிட்டங்களில் உண்டு.

அவ்வாறு பிரித்துப் பார்க்கும் பொறுப்பு ஒரு நாட்டு அரசுக்கு அதிகமாகவே இருக்கிறது. சட்டப்படி நடந்துகொள்வதாகவும் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு முரணாக நடக்கும் போராளிக் குழுக்களின் பிடியிலிருந்து மக்களை மீட்பதற்காகவே போராளிகளமீது தாக்குதல் நடத்துவதாகக் கூறிக்கொள்ளும் அரசுகள் பன்னாட்டுச் சட்டங்களை எப்படி மீறமுடியும்?

மீறியதாகத்தான் இஸ்ரேல் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டது. ஆனால் ஐ. நா மனித உரிமை ஆணையம் அதே முறையில், இன்னமும் மோசமாகக்கூட நடந்துகொண்ட இலங்கை குறித்து மௌனம் சாதிப்பானேன்?

1949 ஜெனிவா ஒப்பந்தம் உள்நாட்டுக் கலகங்கள் குறித்துப் போகிற போக்கில் ஏதோ சொல்லுகிறது. அவ்வளவே. வெஸ்ட்ஃபாலியா ஒப்பந்தத்தின்போது உள்நாட்டுக்கலகங்கள் அந்தந்த நாட்டு அரசுகளின் பிரச்சினை யாகப் பார்க்கப்பட்டதல்லவா, அதே நிலைதான் அப்போதும் நீடித்தது.

ஏனெனில் அக்காலகட்டத்தில் ஒரு நாட்டினுள் வாழும் மக்களில் ஒரு பிரிவினரே ஆயுதமேந்தி அவர்களது அரசுடன் மோதுவதென்பது அதிகமில்லை. ஆனால் அந்நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அத்தகைய மோதல்கள் மிக அதிகமாகவே நிகழத் தொடங்கின. அதற்கேற்றாற்போல் சட்டங்களும் மாறத் தொடங்கின.

பன்னாட்டுறவுகளில் இறையாண்மைக்கே முக்கியத்துவம் கொடுப்பது என்ற அணுகுமுறை 1977இல் மாறியது. ஜெனிவா ஒப்பந்தத்தில் சேர்க்கப்பட்ட புதிய விதிகள் உள்நாட்டு மோதல்களில் அரசின் நடவடிக்கைகளுக்குச் சில கட்டுப்பாடுகளை விதித்தன. ஆனால் 1949 ஒப்பந்தத்திற்குக் கிடைத்த பரவலான ஒப்புதல் புதிய விதிகளுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இலங்கை உட்பட்ட பல நாடுகள் இன்றுவரை புதிய விதிகளை ஏற்கவில்லை.

இரண்டாம் உலகுப்போருக்குப் பின் விடுதலை பெற்ற சிறிய நாடுகளில் இனம், மொழி உள்ளிட்ட பல தளங்களில் பல்வேறு பிரச்சினைகள். அதன் விளைவாய் மோதல்கள். இந்நிலையில் 1977 விதிகள் தங்கள் இறையாண்மையைக் கேள்விக்குள்ளாக்குவதாக, தேவையில்லாத தலையீடாகக் கருதின.

இலங்கையில் மோதல்கள் முடிவுற்ற சில நாட்களுக்குள்ளாகவே ஐ. நா மனித உரிமைக் குழு, விடுதலைப்புலிகளை முறியடித்ததற்காக இலங்கை அரசை வாழ்த்தியும் புலிகள் போர்க்குற்றங்களைப் புரிந்ததாகக் குற்றஞ்சாட்டியும் அறிக்கையொன்றை வெளியிட்டது. ஆனால் அவ்வறிக்கை அரசின் செயல்பாடுகள் குறித்துக் கருத்தெதுவும் தெரிவிக்கவில்லை.

அதாவது உயிர்வாழும் உரிமையைவிட இறையாண்மைக்கே மேலதிகச் சிறப்பிடமளிக்கப்பட்டது. வன்னி மக்களை எப்படி விடுதலைப்புலிகளிடமிருந்து அரசால் பிரிக்க முடிந்தது? குண்டுமாரி பொழிந்து பல அப்பாவி உயிர்களைப் பலி வாங்கி, அதற்குமேலும் விடுதலைப்புலிகளுடன் இருப்பது நமக்கும் ஆபத்து என்று மற்றவர்களை நினைக்கவைத்தல்லவா தன் நோக்கத்தில் அரசு வெற்றிபெற்றது? மருத்துவமனைகளமீது குண்டு வீசியது,

மருந்துகளும் உணவுப்பொருட்களும் போர் பிராந்தியத்தைச் சென்றடைவதைத் தடுத்தது, இடைத்தங்கல் முகாமில் நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்த இலட்சக்கணக்கான மக்களின் பரிதாப நிலை இவை எது பற்றியும் மனித உரிமைக் கவுன்சில் கண்டுகொள்ளவே இல்லை.

ருவாண்டா, யூகோஸ்லாவியா மோதல்களுக்குப் பிறகு, எந்தவிதச் சூழலில் பன்னாட்டுப் படைகள் உள்நாட்டுப்போர்களில் தலையிடலாம் என்பதை வரையறுக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

குடிமக்களைக் காக்கவேண்டிய பொறுப்பு (Responsibility To Protect – R2P) எந்த ஓர் அரசுக்கும் உண்டு. அப்படி அவை செய்யத் தவறும் சூழலில், குறிப்பிட்ட சில அடிப்படைகளில், அப்பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதற்காகத் தலையிட வேண்டிய கடமை ஐ.நா. போன்ற அமைப்புக்களுக்கு உண்டு என்கிறார் பேராசிரியர் அலெக்ஸ் பெல்லாமி. 1990களில் உள்நாட்டுப் பிரச்சினைகளில் தலையிடுவதால் இறையாண்மை பாதிக்கப்படக்கூடும் என்று ஆட்சேபணைகள் தெரிவிக்கப்பட்டன. ஆனால் இன்றோ எந்த ஒரு நாட்டு அரசும் தான் விரும்புவதைச் செய்யலாம். குறிப்பாக மிக மோசமான மனித உரிமை மீறல்கள் நிகழக்கூடிய வாய்ப்பிருக்கும் நிலையிலும் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் தலையிடக் கூடாது என்று வாதிட எவரும் முன்வரமாட்டார்கள் என்கிறார் பெல்லாமி.

R2P நெறி சர்ச்சைக்குரியதாகவிருந்தாலுங்கூட ஹேக், ஜெனிவா ஒப்பந்தங்கள், ஜெனிவா கூடுதல் நெறிகள் இவற்றில் முழு உடன்பாடு இல்லையாயினுங்கூட மனித உரிமைகள் மிக மோசமாக மீறப்படும்போது தலையிடவேண்டிய உரிமை, தலையிடவேண்டிய கடமை உலக நாடுகளுக்குண்டு என்பதே தற்போதைய பார்வையாகும்.

இரு நாடுகளுக்கிடையிலேயான யுத்தங்களின்போதாயிருந்தாலும் சரி அல்லது உள்நாட்டுக் கலகத்தை அடக்கும்போது நிகழ்வதாயிருந்தாலும் சரி, போர்க்குற்றங்கள் அனைத்து மனிதகுல மாண்புகளுக்கும் எதிரானவை. ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவை என்று பொதுக்கருத்து உருவாயிருக்கிறது.

அத்தகைய உலகச் சூழலை நன்கறிந்திருந்த ராஜபக்ச அரசு, குண்டு வீசிக்கொண்டிருக்கும்போதே, உணவு மற்றும் மருந்துகள் போர்ப் பிராந்தியத் திற்குச் செல்வதைத் தடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே, தன் குடிமக்களைக் காக்கும் பொறுப்புத் தனக்கு உண்டு என்று தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்தது. என்ன நடக்கிறது என்பது வெளியுலகிற்குத் தெரியாத அந்நிலையில் அதனால் எதையும் செய்துவிட்டு, எவ்விதப் பேரழிவையும் நிகழ்த்தி விட்டு, தன்னை ஏதோ மனிதாபிமானமுள்ள, பொறுப்பான அரசாகக் காட்டிக்கொள்ள முடிந்தது.

யாருக்காகப் போராடுவதாக விடுதலைப்புலிகள் கூறிக்கொண்டார்கள்னோ அவர்களுையே தங்கள் கேடயமாக அப்போராளிகள் பயன்படுத்தின ரென்றால், இலங்கை அரசு தன் குடிமக்கள் என்று எவரை வர்ணித்ததோ அவர்களைப் பட்டினிபோட்டது. மருந்துகளையும் நிவாரண உதவிகளையும் தடுத்தது.

சரி நீங்கள்தான் உதவ முடியவில்லை, நாங்கள் உதவுகிறோமென்று பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் முன்வந்தால் அவர்களையும் தடுத்தது அரசு. உதவி கொண்டுசெல்வோரின் பாதுகாப்பிற்கு வாக்குறுதியளிக்க முடியாதென்றது. சிலவித உதவிகள் செய்யப்படக்கூடாதென்றது, இன்னும் சில சமயங்களில் வேண்டுமென்றே அனுமதியைத் தாமதப்படுத்தி உணவு போன்ற பொருட்களை வீணாய்ப் போகவைத்தது.

உணவில்லாமல் இறந்த வன்னிமக்கள் அதிகம் பேர் இருக்கமாட்டார்கள். ஆனால் மருந்து கிடைக்காமல், சிகிச்சை அளிக்கப்படாமல் இறந்தோரின் எண்ணிக்கை கணிசமானதாக இருக்கலாம். ஆனால் அப்படி நேர்ந்த மரணங்களுக்கான பொறுப்பு விடுதலைப்புலிகளுக்கும் உண்டு. ஒப்பீட்டளவில் குண்டுகளுக்குப் பலியானோரே மிக அதிகம்.

எப்படியும் முற்றுகையிட்டு, குண்டுகள் வீசி, மக்களைத் தங்கள் வீடுகளிலிருந்து போரில்லாப் பகுதியில் தஞ்சம் புகவைத்த அரசுதான் 3.30 இலட்சம் மக்களின் துயரங்களுக்கும் மரணத்திற்கும் தார்மீகரீதியிலும் சட்டரீதியாகவும் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

தனது மண்ணிலிருந்து பயங்கரவாதத்தை வேரோடு களையவும் புலிகளின் பிடியிலிருந்து மக்களை மீட்கவும் இலங்கை அரசுக்கு முழு உரிமை உண்டு. எவரும் அதை மறுக்க முடியாது. ஆனால் நந்திக் கடலேரியை இலங்கை ராணுவம் அடைந்தபோது வீரர் எண்ணிக்கையிலும் ஆயுத வலிமையிலும் அதன் கரங்கள் மேலோங்கியிருந்தன. விடுதலைப்புலிகள் முற்றிலுமாக நிலைகுலைந்திருந்தார்கள். ஒட்டுமொத்த அழிவை எதிர்நோக்கியிருந்தனர். தலைவர்கள் தப்பக்கூடிய வழிகள் அனைத்தும் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. அப்படிப்பட்டதொரு சூழலில் பொதுமக்கள்மீது பாரிய அளவில் குண்டுவீசித் தாக்காமல் போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்திருக்கமுடியாதா என்பதுதான் கேள்வி.

விடுதலைப்புலிகளின் தலைமை சரணடைய முன்வந்தபோது அவர்களை அரசு உதறித்தள்ளியதால்தானே கூட்டங்கூட்டமாக அப்பாவிப் பொதுமக்கள் மரிக்க நேரிட்டது?

இறுதி வாரங்களில் பத்தாயிரத்திலிருந்து நாற்பதாயிரம் பேர்வரை கொல்லப்பட்டிருக்கலாம் என்றே கணிக்கப்படுகிறது. நீதி நிலவும் நிலையான தோர் இலங்கையை உருவாக்க அத்தகைய விலையைக் கொடுத்திருக்கத் தான் வேண்டுமா? அவ்வளவு பேரைக் கொல்வது தவிர்க்கவியலாமல் போனதா?

உலகம் கவனித்துக்கொண்டிருக்கையில்

நாங்கள் இயன்றவரை பொதுமக்கள் அதிகம் பாதிக்கப் படாமல் பார்த்துக்கொள்கிறோம், எங்கள் குறி விடுதலைப்புலிகள் தாம் எனத் தொடர்ந்து அரசு கூறிவந்தது. டோக்கியோ, வாஷிங்டன் போன்ற இடங்களில் நடந்த தூதரக அதிகாரிகள் கூட்டங்களிலும் நியூயார்க்கில் ஐ.நா. தலைமையகத்திலும் ஜெனிவாவில் நடைபெற்ற பல்வேறு மனித உரிமை தொடர்பான கூட்டங்களிலும் எங்கும் ஒரே பல்லவிதான். எங்களுக்குப் பொறுப்பிருக்கிறது. பொதுமக்கள் பாதிக்கப்பட்டால் அதற்குக் காரணம் போராளிகள்தாம், அவர்கள் தாம் எங்கள் பக்கத்திற்குத் தப்பி வரமுயலும் மக்கள்மீது சுடுகிறார்கள் என்கிறது அரசு.

அதே நேரம் போர் நிறுத்தத்திற்கும் அது ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. அதாவது சுடுவதில், குண்டுவீசுவதில் ஓர் இடைவெளி போதும். பொதுமக்கள் தப்பி அரசுப் பகுதிக்குள் வந்துவிட முடியும். பொது மக்கள் அனைவரையும் போர்ப் பிராந்தியத்திலிருந்து ஐ.நாவால் அழைத்துவர முடியும் என்று பலமுறை முறையிட்டும் பயனில்லை.

பிப்ரவரி 17 அன்று, ஐ.நா. மற்றும் பல்வேறு நாடுகளின் வெளியுறவுத் துறை அலுவலர்களுக்கு நெருக்கமான மாத்யூ லீ எனும் வலைப்பூ எழுத்தாளர் ஐ.நா. பொதுச் செயலாளர் பிரதிநிதியிடம் “காசாவில் கொல்லப்பட்ட பொதுமக்களைவிட அதிகமானோர் இதுவரை இலங்கையில் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றனரா இல்லையா?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு ஒருவாரம் முன்புதான் கொழும்பில் அரசு அதிகாரிகளுக்கும் ஐ.நா. அலுவலர்களுக்குமிடையே போர்ப் பிராந்திய நிகழ்வுகள் குறித்துச் சூடான வாக்குவாதம் நடந்திருந்தது.

லீயின் வினாவில் தொக்கி நின்ற பொருள் எவ்வளவுபேர் இலங்கையில் இறந்திருக்கிறார்கள் என்ற ஏதோ ஒரு கணிப்பு ஐ.நா விடம் இருக்கிறது என்பதுதான்.

அக்காலகட்டத்தில் பொதுமக்களில் 35,000 பேர் வரை அரசுப்பகுதியில் தஞ்சம் புகுந்திருந்தனர். அவர்களெல்லாம் வவுனியாவை ஒட்டி அமைக்கப்பட்ட இடைத்தங்கல் முகாமில் நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

செஞ்சிலுவைச் சங்கம் நூற்றுக்கணக்கில் காயமடைந்தோரைக் கடல் வழியாகக் கொண்டுவந்திருந்தது. ஏறத்தாழ ஆயிரம்பேருக்குத் திருகோணமலை, வவுனியா மற்றும் கொழும்பில் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டு வந்தது.

தோராயமான பொதுமக்கள் இறப்புகள் பற்றிய ஒரு கணிப்பு ஐநா விற்கு இருந்திருக்க வேண்டும். அதைத் தெரிந்துகொள்ளவே காசாவை ஒப்பிட்டு லீ கேட்டார். ஆனால் பொதுச்செயலாளர் சார்பாகப் பேசியவர், “நாங்கள் மக்களைக் காப்பாற்ற விரும்புகிறோம். இறந்த உடல்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கவில்லை” என்றார்.

ஐ.நா. அத்தகைய விவரங்களை வெளியிடத் தயங்கியிருக்கலாம். ஆனால் மனிதாபிமான பணிப் பிரிவுத் தலைவர் ஜான் ஹோம்ஸ், அரசின் தாக்குதலில் கணிசமான எண்ணிக்கையில் பொதுமக்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள் என்று செய்தியாளர்களிடம் கூறினார்.

“நாள்தோறும் பலர் இறக்கின்றனர், காயமுறுகின்றனர். ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் அரசு அதிகாரிகள் கனரக ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துவதை ஏறத்தாழ நிறுத்திவிட்டதாகக் கூறுகின்றனர். ஆனால் உண்மையில் அப்படி நின்றாவிட்டதா என்று தெரியவில்லை. போகிற போக்கைப் பார்த்தால் பாரிய அளவில் உயிரிழப்புகள் இருந்திருக்கும் என்றே தோன்றுகிறது. இனிமேல் அப்படி எதுவும் நடந்துவிடாமல் இருக்க இரு தரப்பினரும் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்” என்றார் அவர் கொழும்பில். ஆனால் அரசு எதையுமே கண்டுகொள்வதாகவே தெரியவில்லை. எப்படியும் விடுதலைப்புலிகள் முற்றிலுமாக அழிக்கப்பட வேண்டும். இடையில் என்ன நடந்தாலும் பரவாயில்லை என்பது போலவே அது நடந்துகொண்டது.

போர்ப் பிராந்தியத்தில் நடைபெறுவது உலகிற்கே தெரிந்துவிட்டது. யுத்தங்கள் குறித்த பன்னாட்டுச் சட்டங்களை இரு தரப்பும் மதித்து நடக்க வேண்டுமென்றும் அரசுப் பகுதிக்குச் செல்ல முனையும் பொதுமக்களைச் சுட்டுத்தள்ளுவதை விடுதலைப்புலிகள் நிறுத்த வேண்டுமென்றும் ஐரோப்பிய யூனியன் கோரியது. ஐரோப்பா முழுதும் வெளியுறவுத் துறை அமைச்சுகள் இலங்கை நிலை குறித்துத் தீவிரமாக ஆலோசித்து வந்தன. புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் ஆர்ப்பாட்டங்களில் இறங்க, பிரித்தானிய வெளியுறவுத் துறை அமைச்சர் தனது நேரத்தில் பெரும் பகுதியை இலங்கை நிலை குறித்து விவாதிப்பதில் செலவழித்தார்.

ஐ.நா. பொதுச்செயலாளர் பிப்ரவரி முதல் போர் தற்காலிகமாக வாவது நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்றார். மனிதாபிமான உதவி நிறுப்போய் விட்டது. உணவுப்பொருட்கள் போன்றவை போர்ப் பிராந்தியத்தில் சிக்கியுள்ளோரைச் சென்றடைய வேண்டும். விரும்புவோர் அரசுக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிகளுக்கு வர இரு தரப்பினரும் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்றும் அவர் கேட்டுக்கொண்டார்.

கன ரக ஆயுதங்களைக் குறுகியதொரு பகுதியில் பயன்படுத்தும்போது பொதுமக்களைக் காக்க வேண்டிய கடமை இரு தரப்பினருக்குமிருக்கிற தென்றும் வலியுறுத்தினார் அவர் (போராளிகள் மட்டுமல்ல இருக்கும் எல்லோரும்தான் பாதிக்கப்படுவர்).

உலகின் பொறுப்பானதோர் அங்கமாக இலங்கை விளங்க வேண்டும். வெற்றி உறுதியாகிவிட்ட நிலையில் பெருந்தன்மையுடன் அது நடந்து கொள்ள வேண்டும் என விரும்பிய ஐ.நாவிற்கும் மற்ற பல நாடுகளுக்கும் கன ரக ஆயுதங்கள் பெரும் பிரச்சினையாகவிருந்தது. இனி விடுதலைப் புலிகளின் கரம் ஓங்கவே முடியாது. விழுந்த அடிகளிலிருந்து அது மீளவே முடியாது என்பது தெளிவான பிறகும் பொதுமக்கள் பலர் இறக்குமளவு தாக்குதல்களை இலங்கை அரசு ஏன் நடத்த வேண்டும்? தனது நிலப் பரப்பைச் சட்டவிரோதமான ஒரு குழுவின் பிடியிலிருந்து மீட்பது சரி. ஆனால் அதே நேரம் அடிப்படைப் பன்னாட்டுச் சட்டதிட்டங்களை அது மீறுவதை அனுமதிக்க முடியுமா, அது தார்மீகரீதியில் சரிதானா என்ற கேள்விகள் உலக நாடுகளை வாட்டியது.

பிப்ரவரி 24 அன்றுதான் மஹிந்த அரசு கன ரக ஆயுதங்கள் பயன்படுத்தப்பட மாட்டாதென அறிவித்தது. ஆனால் ஓயவில்லை. 'நிறுத்துங்கள், பொதுமக்கள் மடிகின்றனர், உங்கள் வாக்கைக் காப்பாற்றுங்கள்' எனப் பல்வேறு நாடுகளின் தூதுவர்கள் தொடர்ந்து அரசை வற்புறுத்தினர், கெஞ்சினர். எல்லோருக்கும் ஒரே பதில்தான், 'நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது, கவலைப்பட எதுவுமில்லை.'

சம்பந்தப்பட்ட தூதுவர்களுக்குக் கோபம்தான், எரிச்சல்தான். ஆனால் என்னசெய்ய முடியும்? கேட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான்.

அந்த நேரத்தில் இந்தியாவில் தேர்தல்கள் நடைபெறவிருந்தன. இலங்கையில் படுகொலைகள் தொடர்ந்தால் அது தமிழ்நாட்டில் ஆளும் ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணியின் வெற்றி வாய்ப்புகளைக் கடுமையாகப் பாதிக்கும். எனவே மஹிந்த அரசு பக்குவமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும், தாக்குதலை மட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்று இந்தியாவிலிருந்து வந்த அரசியல்வாதிகள் கோரினர்.

ஸ்வீடன் தங்கள் முன்னாள் பிரதமர் கார்ல் பில்ட்டைத் தூதுவராக அனுப்ப விரும்பியது. தங்கள் வழியில் எவரையும் குறுக்கிட அனுமதிக்கப் போவதில்லை என்பதை உலகே தெரிந்துகொள்ளும் வண்ணம், பில்ட் கொழும்பில் காலடி எடுத்துவைக்கவே இலங்கை அனுமதி மறுத்தது.

ஆனால் பிரான்சின் வெளியுறவுத் துறை அமைச்சர் பெர்னார்ட் கூச்னர் இலங்கைக்கு வருவதை அரசால் தடுக்க முடியவில்லை. கூச்னர் வெறும் அரசியல்வாதிமட்டுமல்ல. அவர் புகழ்மிக்கத் தொண்டு நிறுவனமான எல்லைகளைக் கடந்த மருத்துவம் (Medecins sans Frontieres) என்னும் அமைப்பை நிறுவியவர்களில் ஒருவர். கொழும்பு வருவதற்கு ஒரு வாரம் முன்புகூடத் துணிச்சலாக அவர் கூறினார், "கொத்துக் கொத்தாக மக்களைக் கொல்வது உள்நாட்டுப் பிரச்சினை என்று விட்டுவிட முடியாது" ராணுவச் சரக்குவிமானமொன்றில் அவரும் பிரிட்டன் வெளியுறவுத் துறையமைச்சர்

ராபர்ட் மிலிபாண்டும் வந்தடைந்தனர். தற்காலிக மருத்துமனையொன்றை நிறுவுவதற்குத் தேவையான கருவிகளையும் மருந்துகளையும் அவர்கள் எடுத்து வந்திருந்தனர்.

அதிபர் மஹிந்தவைச் சந்தித்துப் பொதுமக்கள் அதிகம் பாதிக்கப்படக் கூடாது என்று வலியுறுத்தினர். அவரும் கனரக ஆயுதங்கள் பயன்படுத்த வில்லை. அதனால் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை என்று கூறினார். அவரிடம் நீங்கள் பொய் சொல்லுகிறீர்கள் என்று வாதாடலாம் அல்லது அவர் சொல்வதை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் தாங்கள் கொண்டுவந்திருந்த மருத்துவக் கருவிகளையும் மருந்துகளையும் விட்டு விட்டு இலங்கையிலிருந்து வெளியேறினர் அவ்விருவரும்.

அப்படியெல்லாம் கெஞ்சி, நியாயம் பேசித் தமிழர்கள் அனைவரையும் எதிரிகளாகக் கருத வேண்டாம் என்று மண்டியிடாத குறையாக மஹிந்தவிடம் முறையிட்டும் எதுவும் நடக்கவில்லை. தன்னுடைய அரசு தன்னுடைய மக்களையே கொல்வதாக உலகத் தலைவர்கள் நினைக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் அதிபர் கவலைப்படவில்லை. வேறு வேலையில்லாததால், உபதேசம் செய்துகொண்டிருங்கள். நாங்கள் தொடங்கிய போரை முடிக்காமல் ஓயப்போவதில்லை எவ்வளவு பேரைக் கொன்றாலும் சரி என்ற ரீதியில் அது சென்றுகொண்டிருந்தது.

ஒரு கட்டத்தில் வெளிநாட்டுத் தலைவர்கள் தொலைபேசியில்கூட மஹிந்தவுடன் தொடர்புகொள்ள முடியவில்லை. சரி இலங்கையிடம் சொல்லிப் பயனில்லை என்று முடிவுக்கு மேற்கத்திய நாடுகள் ஐ.நாவின் பாதுகாப்புக் கவுன்சில் தலையிட வேண்டும் என வலியுறுத்தின. மெக்சிகோ இலங்கை குறித்து விவாதிக்க வேண்டுமென்று கூறியது.

மேற்கத்திய நாடுகள், இதர ஜனநாயக நாடுகள் மெக்சிகோவின் முயற்சிக்கு ஆதரவு தெரிவித்தன. ஆனால் சீனா கடும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தது.

நமக்குள் விவாதித்துக்கொள்ளலாம், அதைத் தாண்டித் தீர்மானம் எதுவும் இல்லை என முடிவெடுக்கப்பட்டது. அதாவது கவுன்சில் முடக்கப் பட்டுவிட்டது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

உலக அமைதிக்கு ஊறு விளையும்போதுதான் கவுன்சில் எந்த ஒரு பிரச்சினையிலும் தலையிட முடியும் என்பதாகத் தெரிவித்து இதர அலுவல்கள் என்ற தலைப்பில் ஏதோ சடங்கிற்கு விவாதித்துவிட்டு, பொதுமக்களைக் கேடயங்களாகப் பயன்படுத்துவதற்காக விடுதலைப்புலிகளுக்குக் கண்டனமும் அதே நேரம் கனரக ஆயுதங்களை அரசு பயன்படுத்துவதாக வெளியாகும் செய்திகள் குறித்துக் கவலையும் தெரிவித்துவிட்டுத் தனது கடமையை முடித்துக்கொண்டது பாதுகாப்புக் கவுன்சில்.

கண்டனத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுவதற்கான வாய்ப்புகள் அருகின். எல்லாம் சீனாவின் தயவுதான்.

பண்டைய காலம் தொட்டே இரு நாடுகளுக்கும்ிடையே நெருக்கமான தொரு உறவு இருந்து வந்திருக்கிறது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகவே

ஒரு பௌத்த நாடான இலங்கை வாயிலாகவே சீனர்கள் மற்ற ஆசிய நாடுகளுடன் வர்த்தகம் நடத்திவந்தனர்.

செஞ்சீனத்தை முதன்முதலில் அங்கீகரித்த ஒரு சில நாடுகளில் இலங்கையும் ஒன்று.

60களிலும், 70களிலும் தொழில்துறை வளர்ந்து வந்தது. ஆனால் பாதுகாப்புத் தளத்தில் பல்வேறு கவலைகள். இந்தியா, ரஷ்யா மற்றும் வியட்நாம் ஆகிய நாடுகளுடன் பல்வேறு எல்லை தொடர்பான மோதல்கள் நிகழ்ந்துவந்த நிலையில், சீனாவின் மேற்குப்பகுதியில் முஸ்லிம் சிறுபான்மையினரால் பிரச்சினைகள் எழுந்தன. இன்னொருபுறம் திபேத்திய விடுதலைப்போராட்டம். இரு பகுதிகளிலும் சீனா தனது பாதுகாப்பரண்களை வலுப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம்.

அத்தகைய பின்னணியில்தான் சீனா அணிசேரா நாடுகளுடன் நெருக்கமானதொரு உறவைப் பேணியது.

ஆனால் விடுதலைப்புலிகளை அடக்க ராணுவ உதவி அளிக்கத் தொடர்ந்து மறுத்தே வந்தது. சீனப் பிரதமர் டெங்சியோபிங் புலிகளின் கலகம் உள்நாட்டுப் பிரச்சினை, அதற்கு அரசியல் தீர்வுதான் காணப்பட வேண்டும், எனவே ஆயுத உதவி இல்லை என அழுத்தந்திருத்தமாக அதிபர் ஜெயவர்த்தனயிடம் கூறிவிட்டார்.

பாக்கு நீரிணை வழியே விடுதலைப்புலிகள் ஆயுதங்கள் கடத்தி வருவதைத் தடுக்க ரோந்துப் படகுகள், மற்றும் சில நவீன ரகத் துப்பாக்கிகளைத் தயாரிக்கத் தொழிற்சாலைகள் உருவாக்க 1986இல் சீன உதவியை இலங்கை கோரியது. அக்கோரிக்கையும் நிராகரிக்கப்பட்டது. இந்தியாவுடனான உறவுகள் மேம்பட்டு வந்த அந்நேரத்தில் அவ்வாறு இலங்கையில் ஆயுதத் தொழிற்சாலைகள் நிறுவச் சீனா முன்வரவில்லை.

இருபதாண்டுகள் கழித்து நிலை முற்றிலும் மாறியது. 90களில் சீனா மற்றும் இந்தியாவின் வர்த்தகம் ஏறத்தாழ சமமாகவேயிருந்தது. ஆனால் அடுத்த பத்தாண்டுகளில் சீனாவின் வர்த்தகம் பிரமிக்கத்தக்க சிகரங்களைத் தொட்டது. தெற்காசியாவில் அதன் வர்த்தகம் இரட்டிப்பாகியது.

இத்தகைய பின்னணியில் இந்தியாவின் செல்வாக்கிற்குட்பட்ட பகுதிகளில் லெல்லாம் தனது நடவடிக்கைகளை விரிவுபடுத்தலாமா என்ற தயக்கமெல்லாம் மறைந்தது. சீனாவின் செல்வாக்கு உயர்ந்தது.

இந்தியாவின் ராணுவரீதியான தலையீடு படுதோல்வியில் முடிந்திருந்த நிலையில் இலங்கையில் தனக்கிருந்த செல்வாக்கையும் இந்தியா கணிசமான அளவு இழந்திருந்தது.

2006ஆம் ஆண்டு ஆயுத உதவிகோரி இந்தியாவை இலங்கை அணுகிய போது, அவ்வாறு உதவினால் தென்பகுதியில் அரசியல்ரீதியாகப் பின்னடைவுகள் ஏற்படக்கூடுமென அஞ்சி இந்திய அரசு மறுத்தது. அம்பாந்தோட்டை துறைமுக விரிவாக்கப் பணிக்கான உதவியைக்கூட முதலில் இந்தியாவிடம் தான் இலங்கை கோரியது. அப்போதும் உதவி மறுக்கப்பட்டது.

அடுத்த ஆண்டு மஹிந்த சீனப் பயணம் மேற்கொண்டார். பயண இறுதியில் வெளியிடப்பட்ட கூட்டறிக்கையில் இருநாடுகளும் தீவிரவாதம், பயங்கரவாதம் மற்றும் பிரிவினைவாதம் ஆகிய பெரும் ஆபத்துகளுக்கெதிராகத் தளராமல் போராடுவதென்றும், பிராந்திய அளவிலும் உலக அளவிலும் மேற்கொள்ளப்படும் பயங்கரவாதத்திற்கெதிரான நடவடிக்கைகளில் இணைந்து செயல்படும் எனவும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இலங்கை கோரிய பல்வேறு வலிமையான ஆயுதங்களை, ராடார் களை இந்தியா வழங்க மறுத்த நிலையில் சீனா அவற்றை விற்க முன்வந்தது.

பீரங்கிகள், டாங்கிகள், ஆழமான பதுங்கு குழிகளை, விமான ஓடுதளங்களைத் தகர்ப்பதற்கு, மறைந்திருந்து நடத்தப்படும் தாக்குதல்களை எதிர்கொள்வதற்கு என்று பல்வேறு வகையான சிறப்பு ஆயுதங்கள், ஏராளமான பொதுமக்களின் உயிர்களைக் குடித்த மாட்டர் ரக ஷெல்கள் இப்படியாக மூன்று கோடி டாலர் அளவு ஆயுதங்கள் வழங்கச் சீனா ஒத்துக்கொண்டது.

அதிபர் சென்று வந்த அடுத்த மாதத்திலேயே அம்பாந்தோட்டை ஒப்பந்தமும் கையெழுத்திடப்பட்டது. பாகிஸ்தானிலும் க்வாடர் துறைமுக வளர்ச்சித் திட்டத்தையும் சீனாதான் நிறைவேற்றிவருகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வொப்பந்தங்கள் சீனத்தின் வளர்ந்துவரும் பொருளாதார வலிமையைச் சுட்டுவதாகவே அமைந்திருக்கின்றன.

சீனாவின் வணிகக் கப்பல்கள், எண்ணெய்க் கப்பல்கள், ராணுவ மற்றும் அணு ஆயுத நீர்மூழ்கிக் கப்பல்கள் இந்துமாக் கடலின் பிராந்தியத்திலும் மலாக்கா ஜலசந்தியின் மேற்குப் பகுதி வழியாகச் சென்றுவரவும் அம்பாந்தோட்டை ஒப்பந்தம் வழிசெய்தது.

ஆசிய நாடுகளுக்குத் தேவைப்படும் எண்ணெய்க் கப்பல்கள் போக்குவரத்து இந்துமாக் கடலையும் பசிபிக் கடலையும் இணைக்கும் மலாக்கா ஜலசந்தியில் அதிகம்.

வங்காள விரிகுடாவில் இந்தியா அமைக்கவிருக்கிற அணு உலையையும் இந்துமாக்கடலில் உள்ள தியாகோ கார்ஷியா அமெரிக்கத் தளத்தையும் அம்பாந்தோட்டையிலிருந்து கண்காணிக்கலாம் என்பது சீனாவின் கணிப்பாக இருக்கலாம்.

ஏற்கனவே வங்காள தேசத்தில் சிட்டகாங்கிலும் மியான்மாரில் லேயம் சபாங்கிலும், கம்போடியாவில் சிறாணாக்வில்லிலும் அது துறைமுகங்கள் நிர்மாணித்திருக்கிறது.

போர் முடிந்து ஒரு மாதத்திற்குப் பின்னர் 89 கோடி டாலர் செலவில் அனல்மின்சார நிலையம் அமைக்க இன்னொரு ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. என்பதுகளில் சீனாவின் முதலீடு சில மில்லியன் டாலர்கள், ஆனால் இப்போது பல ஆயிரம் கோடி ரூபாயாக உயர்ந்திருக்கிறது.

இப்பிராந்தியத்தில் இந்தியாவின் செல்வாக்கைக் குறைக்கவே இப்படி வாய்ப்பிக்கும் அளவு முதலீடு செய்கிறது சீனா எனக் குறைகூறுகிறார் முன்னாள் இந்திய வெளியுறவுத் துறைச் செயலர் கன்வல் சிபல்.

இத்தகைய முயற்சிகள் மற்ற நாடுகளுக்கு அச்சுறுத்தலாக அமையுமா? 19 ஆம் நூற்றாண்டில் எப்படி இங்கிலாந்து உலகம் முழுதும் கப்பல்களுக்குத் தேவையான நிலக்கரியை ஏற்றுவதற்கென நிலையங்கள் அமைத்ததோ அதேபோலத்தான் சீனாவும் இப்போது துறைமுகங்கள் அமைக்கிறது என்கிறார் ராபர்ட் கப்ளான் எனும் அமெரிக்க ஆய்வாளர்.

தங்கள் நாட்டுத் தொழிற்சாலைகளுக்குத் தேவையான மூலப் பொருட்கள் மற்றும் மின்சக்திக்கு மேலதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கிறது சீனம். குழாய்கள் வழியே எண்ணெய் பெறுவதைக் காட்டிலும் கப்பல் வழியாகப் பெறுவதே பாதுகாப்பானது.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகவே சீர்குலைந்துவிடாமல், நாட்டுக்குள் அதிகம் பிரச்சினை எழாமல் பாதுகாத்துக்கொள்வதிலும், வளப்படுத்திக் கொள்வதிலுமே சீனம் அக்கறை காட்டி வந்திருக்கிறது. பண்பாட்டுரீதியில் வேறுபட்ட நாடுகளைத் தன் ஆட்சிக்குக் கீழ்க் கொண்டுவர அது விரும்புவதில்லை. வெளிநாட்டு நிகழ்வுகள் உள்நாட்டில் பிரச்சினை எதுவும் ஏற்படுத்தாத வரையில் சீனா அக்கறை காட்டாது. பூனை கறுப்பாக இருந்தால் என்ன, வெளுப்பாயிருந்தால் என்ன, அது எலியைப் பிடிக்க வேண்டும் அவ்வளவு தானே என்றாரல்லவா டெங் சியோ பிங்.

பொதுவாக அது நேரடியாக எந்த நாட்டுடனும் மோதுவதில்லை. போட்டி போடுவதில்லை. ரகசியமாக அடுத்த நாட்டுக்குச் சிக்கல்களை ஏற்படுத்தும் அல்லது சந்தையில் கால்பதிக்கும். தன்னுடைய செயல்பாடுகளை, தன் தந்திரங்களை எவ்வளவு தூரம் இன்னொரு அரசு பொறுத்துக் கொள்ளும் என்பதை அது சோதித்துப் பார்ப்பது போலிருக்கும்.

சந்தைப் பொருளாதாரத்தை கிட்டத்தட்ட வழிபடும் வாஷிங்டன் கொள்கைக்கு (Washington Consensus) மாற்றாக வளர்ச்சியடையா நாடுகள் தங்கள் வளர்ச்சிப்பாதையைத் தாங்களே தீர்மானித்துக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் எனக்கூறும் பீஜிங் கொள்கை சில வட்டாரங்களில் பிரபலமடைந்து வந்தது.

எப்படி சோவியத் காலகட்டத்தில் வல்லரசுகள் மூன்றாம் உலக நாடுகளைக் கவர்வதற்காகப் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு பல்வேறு உதவிகளைச் செய்ய முன்வந்தனவோ அதேபோல் இப்போதும் சீனப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குப் பின் அப்படித்தான் நடக்கிறது, இதனால் எங்களுக்கு இலாபம் என அடிக்கடி இலங்கை அதிகாரிகள் பெருமை அடித்துக்கொள்கிறார்கள்.

கிறிஸ்டாஃபர் வாக்கர், நியூயார்க் டைம்ஸ் கட்டுரை ஒன்றில், கம்போடியாவிலிருந்து உய்கர் முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். நேபாளத்தில் திபெத்தியர்களின் ஆர்ப்பாட்டங்கள் ஒடுக்கப்படுகின்றன. 2009இல் தலாய்லாமா தென்னாப்பிரிக்காவில் செய்தியாளர்களைச் சந்திக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை என்று குறிப்பிடுகிறார்

சீன ஆட்சியாளர்களை எதிர்த்துத் தொடர்ந்து குரல் கொடுத்துவரும் லூயி க்சியோவ்போவிற்கு நோபல் பரிசு வழங்கப்பட்டபோது பரிசளிப்பு

விழாவில் கலந்துகொண்டால் விளைவுகள் விபரீதமாயிருக்கும் என்று பல நாடுகளைச் சீனா எச்சரித்தது.

போர்ப் பிராந்தியத்தில் சிக்கியிருந்த பொதுமக்களைக் காப்பாற்ற மேற்கத்திய நாடுகள் மேற்கொண்ட முயற்சிகளைத் தடுக்க எப்படிப்பட்ட தந்திரங்களை நாங்கள் வெற்றிகரமாகக் கையாண்டோம் எனப் போருக்குப் பின் இலங்கை வெளியுறவுத் துறை அதிகாரிகள் பெருமையாகப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

உலகப் பொருளாதாரச் சிக்கலுக்குப் பின்னர் செல்வாக்கும் அதிகாரமும் ஆசியக் கண்டம் பக்கம் சென்றுகொண்டிருக்கிறது என்றனர் அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன்.

போருக்குப் பின்னான இலங்கையுடன் அமெரிக்கா நல்லுறவைப் பேண வேண்டும். மனித உரிமை பற்றி அதிகமாகக் கவலை தெரிவிக்க வேண்டியது அவசியமல்ல. அரசியல், பொருளாதார, பாதுகாப்புத் தளங்களில் அந்நாட்டிற்கு உதவிகள் அதிகரிக்கப்பட வேண்டுமென வெளியுறவுத் துறை குறித்த அமெரிக்க செனட் குழு பரிந்துரைத்தது.

மனித உரிமை அவசியம்தான்; இல்லை எனக் கூறவில்லை. ஆனால் அது ஒன்று மட்டுமே பன்னாட்டு உறவுகளின் அடிப்படையாக முடியாது. அப்படிச் செய்வது அமெரிக்காவிற்கே ஊறுவிளைவிக்கும். உலகத்தளத்தில் நமது நோக்கங்களை எட்டுவதைத் தடைசெய்யும் என்றது அக்குழு.

இலங்கை தனிமைப்படுத்தப்பட்டுத் தன் விருப்பம்போல் செயல்படத் தொடங்கி மிக மோசமான நாடுகளுக்கு நெருக்கமாகக்கூடிய வாய்ப்பை நாம் அளிக்கக் கூடாது. நாம் இலங்கையை இழக்கக் கூடாது என்றது அந்த அறிக்கை.

2009 மார்ச் 4 அன்று ஜெனீவாவில் நடந்த ஒரு கூட்டத்தில் இலங்கையின் மனித உரிமை அமைச்சர் மஹிந்த சமரசிங்க தனது அரசு மனித உரிமைகளுக்கும் பன்னாட்டுச் சட்டங்களுக்கும் மிகுந்த முக்கியத்துவமளிப்பதாகக் கூறினார்.

அதற்கு மறுநாள் மனித உரிமைக் கண்காணிப்பகம் பொதுமக்கள் வாழும் பகுதிகள்மீதும் மருத்துவமனைகள்மீதும் கனரக ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துவதாகக் குற்றஞ்சாட்டியது.

போர்ப் பிராந்தியத்தில் எஞ்சியிருக்கும் அனைவருமே போரில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் என்ற ரீதியில் அரசு பேசிவருவதன் உட்பொருள் விடுதலைப்புலிகளை வெற்றிகொள்ள எவ்வித வழியையும் இராணுவம் மேற்கொள்ளலாம். அனைத்துவித மனிதநேய நெறிகளையும் மீறலாம் என்பதுதான் என்றது கண்காணிப்பகம்.

தாக்குதலுக்கஞ்சிப் பெரும் எண்ணிக்கையில் போர் பிராந்தியத்தை விட்டு வெளியேறி அரசுப் பகுதிக்குச் செல்லும் அகதிகள், தற்காலிக மருத்துவமனைகளில் காயமடைபவர்கள், இறப்பவர்கள், இறந்துகொண்டிருப்பவர்களைக் காட்டும் புகைப்படங்கள், வீடியோ பதிவுகள் இணைய

தளமெங்கும் உலவின. ஆனால் அவையெல்லாம் புலிகளின் விஷமப் பிரச்சாரம் என்றது அரசு. ஏ.பி. செய்தி நிறுவனமோ அப்படங்களெல்லாம் போர்ப் பிராந்தியத்தில் சிக்கியுள்ள மக்களின் பரிதாபகரமான நிலையை எடுத்துக்காட்டுவதாகக் கூறியது.

தென்னாப்பிரிக்கத் தமிழரும் ஐ.நாவின் மனித உரிமை ஆணையருமான நவநீதம் பிள்ளை, பெருமளவில் பொதுமக்கள் கொன்று குவிக்கப் படும்போது மென்று விழுங்குவது, ஜாடைமாதையாக இலங்கைக்கு அறிவுறுத்துவது, கண்டனத்தைத் தெரிவிப்பது போன்ற இத்தகைய அணுகு முறை ஏற்கவியலாது என்றெண்ணி, மார்ச் 13 அன்று அறிக்கையொன்றை வெளியிட்டார். அதில் நூற்றுக்கணக்கான குழந்தைகள் உட்பட 2,800 பொதுமக்கள் ராணுவத் தாக்குதலில் இறந்திருக்கக்கூடும், இது ஏற்கப்பட முடியாத நிகழ்வு. போர் நிறுத்தமேற்பட வேண்டும். நிவாரணப் பொருட்கள் போர்ப் பிராந்தியத்திற்கு அனுப்பிவைக்கப்பட வேண்டும். பொது மக்கள் அனைவரையும் அரசுப் பகுதிக்கு மீட்டுவர முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமென வலியுறுத்தினார்.

விடுதலைப்புலிகளின் இணையதளமான தமிழ்நெட்டில் வந்த செய்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டுதான் பிள்ளை பேசுகிறார் என்றரீதியில் அரசு பதிலளித்தது. அவர் ஒரு தமிழர் எனவே அவரது அனுதாபம் புலிகள்மீது என்பது போலவும் அது பிரச்சாரம் செய்தது. தென்னாப்பிரிக்காவில் ஒரு நூறாண்டுகளாகப் பிள்ளையின் குடும்பம் வாழ்ந்து வந்திருக்கிற தென்பதுதான் உண்மை. தவிரவும் அவரது அறிக்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டுதான் தமிழ்நெட்டே செய்தி வெளியிட்டது.

வழக்கம்போல் மங்கள் சமரசிங்க மக்கள் பாதுகாக்கப்படுவர். கனரக ஆயுதங்கள் பயன்படுத்துவதை அரசு தவிர்க்கும் என்றார்.

அதற்கு முன்னரும்கூட அப்படித்தானே அரசு கூறிவந்தது. பிள்ளை அறிக்கைக்குப் பிறகு அப்படி அரசு மீண்டும் வாக்களித்ததென்றால் இடைப்பட்ட காலத்தில் அது பொய் சொல்லியிருக்கிறதென்பதுதானே பொருள்.

அதுபோக 2800 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டிருப்பதாக ஐ.நாவின் உயர் அதிகாரி ஒருவரே கூறியதால், எவ்வளவு பேர் பொதுமக்கள் இறந்திருப்பார்கள் என்பதை ஊகிக்க நம்பகமானதோர் அடிப்படை கிடைத்ததெனலாம். தவறான தகவல்களையளித்து எல்லோரையும் குழப்ப அரசு எடுத்த முயற்சிகளை முறியடிக்கும் வகையிலமைந்தது நவநீதம் பிள்ளையின் அறிக்கை.

வேறு தகவல்கள் எதுவும் இல்லாத நிலையில் அவ்வறிக்கையைப் பற்றியே மறுபடி மறுபடி வெளிநாட்டுச் செய்தியாளர்கள் குறிப்பிட்டுப் பொதுமக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் கொல்லப்படுவது குறித்துத் தங்கள் கவலையைத் தெரிவித்தனர்.

ஐ.நாவில் விடுதலைப்புலி ஆதரவாளர்கள் பல்வேறு மட்டங்களில் செயல்படுவதாகவும் வேண்டுமென்றே தவறான தகவல்கள் பரப்பப்படுவ

தாகவும் பாதுகாப்புத் துறை அதிகாரி கெஹெலீய ரம்புகுவெல்லா குற்றஞ்சாட்டினார்.

மார்ச் நடுப்பகுதியில் 45,000 பேர் போர்ப் பிராந்தியத்திலிருந்து வெளியேறி அரசுப் பகுதியில் தஞ்சம் புகுந்திருந்தனர். 70,000 பொது மக்கள்தாம் அப்பிராந்தியத்தில் இருந்ததாக அரசு சாதித்தது. ஆனால் மக்கள் எண்ணிக்கை அதைவிட மூன்றல்லது நான்கு பங்கிருக்கும் என்பது தான் பொதுவான கணிப்பாகவிருந்தது.

முதல் போரில்லாப் பிராந்தியத்தில் இருந்த மக்களின் எண்ணிக்கையை மதிப்பிடுவது அவ்வளவு எளிதாகவிருக்கவில்லை. மக்கள் அங்குமிங்கும் அலைந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைச் சாலைகளில், வயல்வெளிகளில் பார்க்கலாம். இன்னும் பலர் மரத்தடியில் இருந்தார்கள். அத்தகைய சூழ்நிலையில் சாட்டிலைட் புகைப்படங்களை வைத்து மதிப்பிடுவது கடினம்தான். ஆனால் நந்திக்கடல் அத்தியாயம் தொடங்கியபோது ஏறத்தாழ எல்லோருமே மணற்பரப்பில் குடிபுகுந்திருந்தனர். கடல், கடலேரி, போர்முனை இவற்றுக்குள் சிக்கியிருந்த அவர்கள் அதிகம் நடமாவும் இல்லை. விண்ணிலிருந்து அவர்கள் குடிபுகுந்திருந்த கொட்டகைகள் தெளிவாகவே தெரிந்தன. அக்கூடார நகரத்தில் 2.5 லட்சம் மக்கள் அந்நேரத்தில் வசித்ததாகக் கணக்கிடப்பட்டது. எங்குப் பார்த்தாலும் பிளாஸ்டிக் கூரைகள், எளிதில் எண்ண முடிந்தது.

1995 போஸ்னியப் போரில், செர்பியப் படை, ஸ்ரெபெர்னிகாவில் 8,000 முஸ்லிம் ஆண்களையும் சிறுவர்களையும் கொன்றுவிட்டுத் தங்கள் கொடுமைகள் வெளியுலகிற்குத் தெரியாமலிருக்கப் பெரிய பெரிய குழிகளில் போட்டுப் புதைத்துக்கொண்டிருந்ததை அமெரிக்க விண்வெளிக் கலங்கள் புகைப்படம் பிடித்துவிட்டன.

2009 காலகட்டத்தில் தொழில்நுட்பம் இன்னும் வேகமாக வளர்ந்திருந்தது. சாட்டிலைட் புகைப்படங்கள் எடுக்க ஒரு வல்லரசாக இருக்க வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. வணிகரீதியில் அம்மாதிரியான புகைப்படங்களை எடுத்துத் தரப் பல நிறுவனங்கள் இருந்தன. எனவே இரண்டாவது துப்பாக்கிச் சூடில்லாப் பிராந்தியத்தில் என்ன நடக்கிறதென்பதை வெளியுலகு நன்கு அறிந்துகொள்ள முடிந்தது.

ஒவ்வொரு குண்டு வீச்சிற்குப் பிறகும் அப்பூமியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் தெள்ளத்தெளிவாகத் தெரிந்தன. மேகமூட்டமில்லாத நேரங்களில் அழிவனைத்தும் அப்படியே பதிவாகின. தகர்க்கப்பட்ட வீடுகள் அல்லது வாகனங்கள் அல்லது கொட்டகை வரிசை ஒன்று அப்படியே காணாமல் போயிருக்கும், பெரிய பெரிய குழிகள் ஷெல்கள் விழுந்த இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டின.

கொழும்பு ஐ.நா. அலுவலர்கள் புகைப்படங்களிலிருந்து கூண்டுப் பகுதியில் தங்கி இருக்கக்கூடிய தமிழ் அலுவலர்கள் ஒவ்வொருவரையும் கணக்கிட்டார்கள்.

அங்குச் சிக்கியவர்களின் எண்ணிக்கையை மிக மிகக் குறைத்து மதிப்பிட்டிருந்தது தெரியவந்தது. அது ஒரு மிகப் பெரிய அகதி முகாமாயிருந்தது.

தது. ஒட்டுமொத்த இலங்கைத் தீவினிலும் மக்கள்தொகையில் தலைநகர் கொழும்பிற்கு அடுத்து இருந்தது நந்திக் கடலேரிக் கூடார நகரத்தில்தான்.

அம்மகா ஜன சமுத்திரத்திற்கு அடிப்படை உதவிகள் எதுவும் போய்ச் சேரவில்லை. அவ்வப்போது செஞ்சிலுவைச் சங்கக் கப்பல்கள் காயம்பட்டவர்களையும் அவர்களது குடும்பத்தையும் அங்கிருந்து அரசுக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிகளுக்கு அழைத்துச் செல்ல முடிந்ததுதான் ஓரளவு அம்மக்களுக்கு நிம்மதியை அளித்திருக்க முடியும்.

அமெரிக்கப் பாதுகாப்புத் துறையின் கீழ் செயல்படும் தேசியப் புவியியல் நிறுவனம் எடுத்த சாட்டிலைட் பிம்பங்கள் ஊடகங்களுக்கு ஏப்ரலில் வழங்கப்பட்டன. 70,000 மக்கள்தாம் கூண்டுப் பகுதியிலிருக் கின்றனர் என்ற இலங்கை அரசின் கூற்று மிக மோசமான கணிப்பு என்பதை அப்புகைப்படங்கள் எடுத்துக்காட்டின. எங்கள் வசமிருக்கும் அனைத்துப் புகைப்படங்களையும் நாங்கள் வெளியிடவில்லை என்று நீங்கள் நினைப்பதும் சரிதான் என்றார் அந்நிறுவன அதிகாரி நியூயார்க் டைம்ஸ் நிருபர் ஒருவரிடம்.

அப்புகைப்படங்களைப் பார்த்து அதிர்ச்சியுற்ற அமெரிக்க நாடாளு மன்ற உறுப்பினர்கள், போர்க்குற்றங்களை விசாரிப்பதற்கான அமெரிக்க அலுவலகத்திடமிருந்து இலங்கை நிலவரம் குறித்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்கு மாறு கேட்டுக்கொண்டனர். 2009இன் பிற்பகுதியில் வெளியான அவ் வறிக்கை ஷெல்லடியில் ஒவ்வொரு நாளும் இறந்தவர்களின் கணக்கைத் தொகுத்து வெளியிட்டது.

எத்தனை புகைப்படங்கள் வெளியானாலும், பல அமைப்புகள், ஊடகங்கள் கவலை தெரிவித்தாலும் இலங்கை தயங்குவதாயில்லை. விடுதலைப்புலிகளை வேரோடு அழிக்க என்ன விலை கொடுத்தாலும் பரவாயில்லை என்பதில் அது உறுதியாக இருந்ததைப்போலிருந்தது.

ஆனந்தபுரமும் வீழ்ந்தபிறகு நந்திக்கடல் பகுதிக்குப் பின்வாங்கி, பொதுமக்களின் தற்காலிகக் குடியிருப்பைச் சுற்றிலும் நிலைகொண்டனர் புலிகள். கோம்பவில் பள்ளி ஆசிரியை கிருஷ்ணா மணற்பரப்பில் குடிபுகு வதில் ஏற்பட்ட சிக்கல்களை நினைவுகூர்ந்தார். எங்கும் புலிகள். அவர் களைத் துரத்தும் ஷெல்கள். இவர்களுக்கோ நீர் ஆதாரத்திற்கு, உணவு ஏதேனும் கிடைக்கக்கூடிய இடத்திற்கு அருகேயே குடிசை அமைக்க வேண்டிய கட்டாயம். அதிகம் அலையாமல் ஓரிடத்திலேயே தங்கினால் உயிர்பிழைப்பதற்கான சாத்தியம் அதிகம் என்பதால் நெருக்கடியாக இருந்தாலும் சரி எனக் கூட்டங்கூட்டமாக வாழத் தொடங்கினர். அக் குடியிருப்புக்களுக்கு இன்னமும் அரசும் விடுதலைப்புலிகளின் தொண்டு நிறுவனப் பிரிவும் உணவு வழங்கிக்கொண்டிருந்தன. விடுதலைப்புலிகளைப் பொறுத்தவரை அம்மக்களுக்கு உணவு வழங்குவதிலும் ஒரு இலாபம் இருந்தது. அவர்களைத் தங்களுடனேயே இருக்கவைத்தால்தான் மேற்கத்திய நாடுகளின் தலையீட்டிற்கு வாய்ப்பேதாவது இருக்கும்.

அத்தகைய சூழலில் நெருக்கமான கூடாரங்களில் வாழ்ந்தார்கள். சில வழிகளில் அம்மக்களுக்கு வசதியாயிருந்தாலும், ஒரு ஷெல் பல உயிர்களை ஒரே நேரத்தில் பறித்தது.

முதல் போரில்லாப் பிராந்தியத்தில் தாங்கள் தங்கியிருந்த இடத்தைக் காட்டும் புவியியல் குறியீடுகள் பாதுகாப்பு அமைச்சர் மற்றும் ராணுவத் தளபதிகளுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டும் குண்டுவிச்சு நிறுத்தப்படவில்லையே. ஜனவரி முழுவதும் மருத்துவமனைகள் தாக்கப்பட்டனவே. ஒரு கட்டத்தில் அரசு மருத்துவர்கள் தற்காலிக மருத்துவ முகாம்களின் புவியியல் நிலையை அரசுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டாமெனச் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தாரைக் கேட்டுக்கொண்டனர். தெரிந்துகொண்டே தாக்குகின்றனரோ என்று அவர்களுக்குச் சந்தேகம் வந்துவிட்டது.

இரண்டாவது துப்பாக்கிச் சூடியில்லாப் பிராந்தியத்தில் மக்களுக்கு ஷெல்லடிகள் பழகிப்போயின. அரசுத் தரப்பிலிருந்து வருகின்றதென்று தெரிந்து அத்திசையில் மணலைக் குவித்து ஓரளவு குண்டுவிச்சின் தாக்கத்தை மட்டுப்படுத்த முயன்றனர்.

ராணுவத்திடம் அதி நவீன ராடார்கள் இருந்தன. எங்கிருந்து எதிரி தங்கள் நிலைமீது தாக்குகிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்து பத்து கிலோமீட்டர் தொலைவிலிருந்தே குறிவைத்து அவர்களது நிலையைத் தாக்கக்கூடிய வலிமை இருந்தது. ட்ரோன் விமானங்களில் பொருத்தப்பட்ட புகைப்படக் கருவிகள் துல்லியமான பிம்பங்களைப் படமெடுத்து நொடிப்பொழுதில் உயரதிகாரிகளின் கணினிகளில் பூமியில் என்ன நடக்கிறது என்பதைக் காட்டின.

அது மட்டுமல்ல. இந்திய உளவுத் துறையினரும் இலங்கை உளவாளிகளும் இடம்பெயர்ந்த மக்களுடன் கலந்து என்ன நடக்கிறது என்பதைக் கண்காணித்து வந்தனர்.

அத்தனை தகவல்கள் இருந்தும் குறிவைத்துத் தாக்கும் வலிமையிருந்தும், கட்டுப்பாடியில்லாமல் பல திசைகளிலும் குண்டுகள் பறக்கும் ஷெல்களை ஏன் இலங்கை ராணுவம் பயன்படுத்தியது?

பொதுமக்கள் கொல்லப்படுகின்றனர் என்று தெரிந்தும், அதன் விளைவாய் உலக நாடுகள் மத்தியில் தனக்கு அவப்பெயரும் போர்க் குற்றங்கள் புரிவதாகப் புகாரும் எழலாம் என்று தெரிந்திருந்தும் இலங்கை அரசு ஏன் ஷெல்லடிகளைத் தொடர்ந்தது?

துருப்புகள் இழப்பைக் கட்டுக்குள்வைத்திருக்க அப்படிச் செய்திருக்கக் கூடும். இரண்டு மூன்றாண்டுகளாக வெற்றிமேல் வெற்றியைக் குவித்து வந்தாலும்கூட வீரர்கள் பலர் தொடர்ந்து உயிரிழந்துவந்தனர்; காயமடைந்தனர்; இன்னும் பலர் அனுமதியில்லாமலே படையிலிருந்து வெளியேறினர்.

ஒருபுறம் விடுதலைப்புலி தரப்பில் வலுக்கட்டாயமாகச் சேர்க்கப் பட்டவர்கள் போர்புரிய, இன்னொரு புறம் அனுபவம் வாய்ந்த நெஞ்சுரம் மிக்க வீரர்கள் அதிரடித் தாக்குதல்களில் இறங்கி இலங்கை ராணுவத் தினருக்குப் பெரும் சேதமேற்படுத்தினர்.

அவர்களது தற்கொலைப் படையினர் இறுதிவரை பல்வேறு தாக்குதல்களை நிகழ்த்தினர். காயமடைந்த பலர் பதுங்குகுழிகளில் ஒளிந்திருப்பார்கள். ராணுவம் சுற்றிவளைக்கும்போது குண்டுகளை வெடிக்கச்

செய்வார்கள். அவர்களிடமிருந்து காத்துக்கொள்வது மிகக் கடினமாக இருந்திருக்க வேண்டும். பிரபாகரனைத் தீவிரமாகத் தேடிய அந்த இறுதி நாட்களில் ராணுவத்தினர் பலர் கொல்லப்பட்டனர். தற்கொலைப்படையின் அர்ப்பணிப்பு உணர்வும் வீரமும் சிங்களரிடமும் நிறையவே இருந்தது. ஆனால் தற்கொலைத் தாக்குதலுக்குத் துணிவோர் இல்லையே.

இறுதிவரை தற்கொலைப்படையினர் குறித்து ஒருவிதப் பிரமிப்பும் பயமும் அனைவர் மத்தியிலும் இருந்தது. அவர்களின் தலைவர் தன்னிகரில்லாப் பிரபாகரனும் அப்படிப்பட்ட உணர்வுகளையே எழுப்பினார். அவர் சரணடைந்து சுடப்பட்ட உயிரற்ற உடல் கண்டெடுக்கப்பட்ட பிறகுதான் அப்பிம்பமெல்லாம் உடைந்தது.

ஆக ராணுவத்தினரைப் பலிகொடுக்க விருப்பமில்லாமல் ஷெல்லடி கள் தொடர்ந்தது என்றொரு விளக்கமளித்தாலும், அது பொதுமக்களைப் போரில்லாப் பிராந்தியத்திலிருந்து வெளியேற்ற விரும்பியதுபோலவே தோன்றுகிறது.

அரசு நல்லதொரு நோக்கத்தோடுதான் செயல்பட்டதாக நாம் நினைத்துக்கொள்ள வேண்டுமானால் பொதுமக்களை அங்கிருந்து விரட்ட மட்டுமே நினைத்தது. அப்படிச் செய்யும்போது ஏற்படும் உயிரிழப்புகள் பற்றி அது கவலைப்படவில்லை என்பது மட்டுமே என்கிறது மனித உரிமைகளுக்கான யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களின் அமைப்பு.

மனித உரிமைக் கண்காணிப்பகமும் ஏறத்தாழ அப்படி ஒரு முடிவிற்கே வந்தது. தனது கவலைகளை மேற்கத்திய நாடு ஒன்றின் தூதுவருடனும் பகிர்ந்துகொண்டது.

தப்ப முயன்றவர்களை நிறுத்திவைக்க வேண்டி விடுதலைப்புலிகள் சுட்டார்கள் என்றால், வலுக்கட்டாயமாக அவர்களை வெளியேற்றுவதற்கு ராணுவம் ஷெல்லடித் தாக்குதல் நடத்தியது. ஒருவகையில் புலிகள் வைத்த பொறியில் சிக்கிய ராணுவம் போர்க் குற்றங்களைப் புரியத் தொடங்கியது எனலாம்.

இரண்டாண்டுகளாகவே விடுதலைப்புலிக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த பிரதேசங்களில்தான் குண்டு வீசி பொதுமக்களை அங்கிருந்து அப்புறப்படுத்திக் குறுகிய இடத்திற்குள் போராளிகளை நெருக்கி இறுதியில் அவர்களை அழிப்பதென்பதே அரசின் திட்டமாக இருந்துவந்தது.

இறுதிக்கட்டத்தில் பொதுமக்கள் நடமாடிய பகுதிகளுக்கும் புலிகளின் நிலைகளுக்குமிருந்த இடைவெளி குறைந்துகொண்டே வந்தது. முடிந்தவரை எவரும் வெளியேறாமல் பார்த்துக்கொள்வதிலும் புலிகள் குறியாயிருந்தும், பலர் தப்ப முடிந்தது. தப்பினால் குடும்பத்தினரைவிட்டுப் பிரிய வேண்டும், அரசுப் பகுதிக்குச் சென்றால் இடைத்தங்கல் முகாமென்னும் சிறையில் சிக்க வேண்டியிருக்குமெனவும் அவர்களுக்குத் தெரியும். அதையெல்லாம் மீறியே வெளியேற வேண்டியிருந்தது.

இடைவெளி குறையக் குறைய உயிரிழப்பும் உயர்ந்துகொண்டே வந்தது. ஆனால் கேட்க ஆளில்லையே. ஊடகங்கள் மௌனமாகிவிட்டன.

நீதிமன்றம் வேறு எங்கோ பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. ராஜபக்ச குடும்பத்தினரை எதிர்க்கும் திராணியுடைய அரசியல் தலைமையும் இல்லை. விடுதலைப்புலிகளால் பிடித்துவைக்கப்பட்டிருக்கும் மக்களை தாங்கள் மீட்கவே முயல்வதாக அரசு எல்லோரிடமும் கூறிவந்தது.

சண்டே அப்சர்வர் என்ற ஆங்கில ஏட்டிற்கு அளித்த பேட்டியில் சரத் பொன்சேகா, இலங்கை ராணுவத்தை எவரும் தடுத்து நிறுத்தப்போவதில்லை. உலகிலேயே மிகப் பெரிய பணயக்கைதிகள் மீட்பு நடவடிக்கையாகும் இது என்றார்.

அதற்கு ஆறு மாதங்கள் முன்புதான் மும்பை ஒரு பெரும் பயங்கரவாத அட்டகாசத்தைச் சந்தித்திருந்தது. ராணுவமும் போலீசாரும் போராடிச் சிறைபிடிக்கப்பட்டவர்களை மீட்டதை உலகமே தொலைக்காட்சி வழியாகப் பார்த்தது. இந்தியர்களைவிட இன்னமும் சிறப்பாகவே நாங்கள் செயலாற்றுவோமென்றார் பொன்சேகா.

1976இல் எப்படி உகாண்டா எண்டெபி விமான நிலையத்தில் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த இஸ்ரேலியரை அதிக சேதமில்லாமல் இஸ்ரேல் மீட்டதைப் போன்று அதிக ரத்தம் சிந்தாமல் தமிழர்களை விடுதலைப்புலிகளின் சிறையிலிருந்து மீட்போம் என்றார் கோத்தாபய.

இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே இலங்கை தனது தாக்குதலைத் தொடர்ந்தது. எவ்வளவு பேர் இறந்தார்கள் என்பது எப்போதும் உறுதியாகத் தெரியப்போவதில்லை.

வெளியாள் எவரும் போர் முனைக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை. இனிச் சென்றாலும் என்ன தடயம் அங்கே இருக்கப்போகிறது? சுதந்திரமான விசாரணை எப்போது இலங்கையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது?

ஜனவரி 2010இல், இலங்கையின் புதிய ஐ.நா. தூதர் பாலித கோஹண பத்தாயிரத்திலிருந்து நாற்பதாயிரம்பேர் வரை கொல்லப்பட்டிருக்கலாம் என்ற வகையிலான ஊகங்கள் பொருளற்றவை என்றார். அவ்வளவு உடல்களை அகற்ற எங்களுக்கு ஒரு பெரும் படை தேவைப்பட்டிருக்குமென்றார். ஒரு பெரும் படைதான் அங்குச் சென்றது என்பதை உணராமலேயே அவர் பேசியது வேடிக்கைதான்.

இறுதிக்கட்டத்தில் தெற்கிலிருந்து கடலேரியின் மிகக் குறுகலான பகுதிவழியாக உள்ளே செல்ல முயன்ற ராணுவம், விடுதலைப்புலிகளின் உக்கிரமான பதிலடியைத் தாளமுடியாமல் பின்வாங்க நேரிட்டது. அதில் மட்டும் அவர்கள் வெற்றி பெற்றிருந்தால் விடுதலைப்புலிகளின் நிலைகளுக்குக் குறுக்கே ராணுவம் வர, பெரும்பாலான பொதுமக்கள் காப்பாற்றப்பட்டிருப்பார்கள். ஆனால் அது நடக்கவில்லை.

இப்போது ராணுவம் கூண்டின் வடபகுதியில் போக்கண்ண வழியே நுழைய முயன்றது. ஏப்ரல் 16 அன்று ஷெல்லடி தீவிரமானது. மூன்று நாட்கள் கடுமையான தாக்குதல். பொதுமக்களும் விடுதலைப்புலிகளும் அதிக எண்ணிக்கையில் கொல்லப்பட்டனர்.

எதிர்ப்புறத்தில் நிலைகொண்டிருந்த ராணுவத்தினர் பார்வையில் படக் கூடாது என்பதற்காக ஒரு மணற்குன்றைப் புலிகள் போக்கணையில் எழுப்பியிருந்தனர். நல்ல மழை. இரவில் கடலேரி வழியாக நடந்துவந்த சிங்கள் வீரர்களுக்கும் குன்றருகே மிஞ்சியிருந்த சில விடுதலைப்புலிகளுக்கும் நேரடி மோதல். இறுதியில் ராணுவம் வெற்றி பெற்றது. ஒருசிலர் ராணுவத்துடன் மோதிக்கொண்டிருக்கையில் மற்றவர்கள் பொதுமக்களைக் கூண்டின் தெற்கு முனையில் அமைந்திருந்த முள்ளிவாய்க்கால் பக்கம் செல்லுமாறு நெட்டித்தள்ளினர். கடைசித் தற்காலிக மருத்துவ முகாமும் இடம்பெயர்ந்தது.

கடலேரியின் கிழக்குக் கரையில் இரண்டு கிலோமீட்டர் பகுதி ராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் வந்தது. அதன்வழியே தெற்கிலிருந்தும் வடக்கிலிருந்தும் மணற்பரப்பின் எதிர்முனையை அடையப் புறப்பட்டனர் ராணுவத்தினர். இடையில் சிக்கிக்கொண்டவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான பொதுமக்கள். ஷெல்லடிகள், தோலை எரிக்கும் பாஸ்பரஸ் ஷெல்கள், இன்னொருபுறம் விரட்டும் விடுதலைப்புலிகள். எங்கு ஓடுவதென்று தெரியாமல், முடிந்த இடத்திலெல்லாம் மறைந்துகொள்ள முயன்றனர் மக்கள். க்ரெனேடுகளை வீசியவண்ணம், டாங்கிகளில் கூடார நகர் வழியே முன்னேறினர் ராணுவத்தினர். எத்தனை பேர் மரித்திருப்பர் என்பதை எளிதில் கணக்கிட முடியாது.

இப்போது வெற்றிபெற்றுக்கொண்டிருந்த ராணுவத்தினர் விரட்ட தமிழர்கள் அரசுக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்கு மாறினர். தங்கள் இறுதிக் கணங்களில் விடுதலைப்புலிகள் எல்லை தாண்டிய மக்களின் மீதும் சுட்டனர். கோம்பாவில் தமது மகன் போரில் கொல்லப்பட்டுவிட்டார் என்று இரண்டு நாட்கள் முன்புதான் கிருஷ்ணா கேள்விப்பட்டார். இப்போது எஞ்சியவர்களுடன் அவர் எண்ணற்ற உடல்களைத் தாண்டி அரசுப் பகுதிக்குச் சென்றார். துப்பாக்கிக் குண்டுகளுக்கும் ஏவுகணையிலிருந்து செலுத்தப்பட்ட க்ரெனேடுகளுக்கும் கண்ணிவெடிகளுக்கும் பலர் இரையாயினர்.

ஏரியைக் கடக்கும்போது குழந்தைகள் பல பெற்றோரின் கரங்களிலிருந்து நழுவி விழுந்து இறந்தன. தாய்மார் இறக்க நழுவிய குழந்தைகளை மற்றவர்கள் அள்ளி எடுக்க, இறந்துபோன தாயின் மார்பில் பால் குடித்துக் கொண்டிருந்த மகவு, தள்ளுமுள்ளில் சிக்கி, கீழே விழுந்து மிதிபட்டு இறந்தது. இப்படிப் பல கொடுமையான காட்சிகள்.

இடைத்தங்கல் முகாமில் தங்கியிருந்த ஒருவர் தொண்டு நிறுவன ஊழியர்களிடம் கூறினார்: நாங்கள் புலிகள் அமைத்திருந்த வரப்பைத் தாண்டி வந்துகொண்டிருக்கும்போது எதிர்பாராத வகையில் எங்கள்மீதே ராணுவம் சுடத் துவங்கியது. எங்களுக்கு முன்னால் ஆயிரம் பேர் அவ்வழியில் சென்றிருப்பார்கள். எங்களுக்குப் பின்னால் இன்னும் 10,000 பேராவது வந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். அப்போது எங்கள் 4 வயதுக் குழந்தை யுடன் நடந்து வந்துகொண்டிருந்த என் மனைவி தாக்கப்பட்டாள். மார்பில் பாய்ந்தது குண்டு. பத்து மீட்டர் தொலைவில்தான் சிங்களர்கள்

நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். நான் அலறினேன். சுடாதீர்கள். குழந்தையைச் சுமந்து வருகிறாள் என்றும் திருப்பிச் சுட்டார்கள். அவள் அங்கேயே சரிந்தாள். எங்கள் குழந்தைக்கும் குண்டடி.

அடுத்த மூன்று நாட்களில் ஒரு லட்சத்திற்கும் மேற்பட்டோர் கடலேரியைக் கடந்து அரசுப் பக்கம் வந்துவிட்டார்கள். உலகிலேயே மிகப் பெரிய அளவிலான பணயக்கைதிகள் மீட்பு என்று கொண்டாடின கொழும்புப் பத்திரிகைகள்.

ஆனால் அரசு கூறிவந்ததைப் போல் சேதாரமில்லாமல் நிகழ்ந்ததல்ல அம்மீட்புப் பணி. கடந்து வந்தவர்கள் 600இலிருந்து ஆயிரம் பேர்வரை இறந்துகிடந்ததைப் பார்த்திருக்கின்றனர். மொத்தம் எவ்வளவு பேர் கொல்லப் பட்டிருக்கக்கூடும் என்பது பற்றி உறுதியாக எவரும் சொல்ல முடியவில்லை.

அதே நேரம் வன்னியிலிருந்து வந்தவர்களுக்கு ராணுவத்தினர் எவ்விதத் தொந்தரவும் தரவில்லை. அவர்களிடம் எஞ்சியிருந்த உடைமைகள் பறிக்கப்படவில்லை. காயமடைந்தவர்கள் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப் பட்டனர்.

எரிந்துகொண்டிருந்த கூடார நகரத்தில் சிக்கிய, காலில் காயம்பட்டுத் தனித்துவிடப்பட்டிருந்த முதியவர் ஒருவரை வீரர்கள்தாம் மீட்டு மருத்துவமனைக்கு அனுப்பிவைத்தனர். அதுமட்டுமல்ல அவர் ஜெர்மனியில் இருந்த தன் மகனின் தொலைபேசி எண்ணை நினைவில் வைத்திருந்ததால் அவ்வெண்ணுடன் தொடர்புகொண்டு ராணுவமே அவரது குடும்பத்தினருக்குத் தகவல் தெரிவித்தது. அந்தக் கொடுமையான சூழலிலும் சிங்களர் பலர் மனிதாபிமானத்துடன் நடந்துகொண்டிருக்கின்றனர்.

நடைப் பிணங்களாய் வந்துசேர்ந்த தமிழர்களுக்கு இயன்றவரை நல்ல உணவளித்து வவுனியா இடைத்தங்கல் முகாம்களுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, என்ன நடக்குமோ சிங்களர்கள் என்ன செய்வார்களோ என்றஞ்சி நடுங்கி அவர்கள் வந்தார்கள். ஆனால் தவறாக அவர்கள் நடந்துகொள்ளவில்லை. தங்களிடமிருந்த உணவை அவர்கள் பகிர்ந்துகொண்டார்கள்.

அவ்வளவு பெரிய கூட்டம் கடலேரியைக் கடந்துவருமென நினைக்கவில்லை, அவர்களுையெல்லாம் கவனித்து அனுப்பிவைப்பது பெரும்பாடாகி விட்டது என்றார் வவுனியா தளபதி ஜெனரல் ஜகத் ஜயசூரியா.

கூண்டில் சிக்கியுள்ள மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில். அரசின் அணுகு முறையின் காரணமாகப் பேரழிவு, பெருந்துயர் காத்திருக்கிறது என்று ஐ.நா. பலமுறை எச்சரித்தும் அசட்டையாகவிருந்த அரசின் செயல்பாடுகளின் விளைவாகப் போர்ப் பிராந்தியத்தை விட்டு வெளியேறிய பலர் உயிரிழந்தனர்.

ஓமந்தை சோதனைச்சாவடியில் மட்டும் 60 பேர் களைத்துப்போய், பசியில் அல்லது காயங்களில் உதிரப்போக்குக் காரணமாக இறந்தனர் என்கிறார் ஜயசூரியா.

போர் முடிந்த முதல் சில வாரங்களில் நூற்றுக்கணக்கானோர் அவ்வாறு இறந்திருக்க வேண்டும். எவ்வளவு பேரைத்தான் ராணுவம் சமாளித்திருக்க முடியும்? மேலும் இடைத்தங்கல் முகாம்களிலிருந்தவர் பலர் நோயுற்றிருந்தனர் அல்லது காயமுற்றிருந்தனர்.

அப்படிப்பட்ட சூழலில் அனுபவம் வாய்ந்த தொண்டு நிறுவனங்களின் உதவியை அரசு பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் மூர்க்கமாக எல்லா உதவிகளையும் மறுத்தது. அந்த அளவில் முதல் வாரங்களில் நேர்ந்த உயிரிழப்புகளுக்கு அரசே முழுப்பொறுப்பையும் ஏற்க வேண்டும்.

போர்ப் பிராந்தியத்தை ஒட்டி அமைந்திருந்த ஓர் அரசு மருத்துவ மனையில் பணியாற்றிய பிரிட்டிஷ் மருத்துவர் போரின் இறுதிக்கட்டங்களில் சிகிச்சைக்கு ஏராளமான பேர் வந்ததாகவும் சமாளிக்கமுடியாமல் தாங்கள் திணறியதாகவும் ஏஃப்.பி. செய்தி நிறுவனத்திற்களித்த பேட்டியில் கூறினார். 45 படுக்கையையே கொண்ட அம்மருத்துவமனைக்கு 320 பேருக்கும் அதிகமானோர் வந்துவிட்டனர். கீழே படுத்துக்கொண்டிருந்தவர்களைக் கடந்துசெல்வதே கடினமாகவிருந்தது. போதிய செவிலியர்கள் இல்லை. மக்கள் இறந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்றார் அவர் வேதனையுடன்.

பொதுமக்கள் அதிக எண்ணிக்கையில் இறந்துகொண்டிருக்கின்றனர் என்று தகவல்கள் வர இந்தியாவும் கவலைகொண்டு அதிகாரிகள் இருவரை அனுப்பிவைத்தது. மோதல்கள் உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும் என இந்திய வெளியுறவுத் துறை கூறியது.

நலன்புரி நிலையங்கள் என இலங்கை அரசு அழைத்த இடைத்தங்கல் முகாம்களில் பெரும் மக்கள் கூட்டம். அனைவருக்கும் தேவைப்பட்ட கூடாரங்கள் வந்து சேரவே சில வாரங்களாயின. பலர் கட்டாந்தரையில் படுத்துறங்க வேண்டியதாயிற்று. காலையில் தகிக்கும் சூரியனிடமிருந்து தப்ப வழியில்லை. குடிநீருக்காக எட்டு மணிநேரம்வரை வரிசையில் நிற்க வேண்டியதாயிற்று, காலைக்கடன் கழிப்பதற்கும் ஏதோ குழிகள் தோண்டப்பட்டன, கழிவுகள் அப்புறப்படுத்தப்படவில்லை, அவை நிரம்பி வழிந்தன. ஒரே துர்நாற்றம். காடுகளில் அவசர அவசரமாகப் போடப்பட்ட சாலைகளில் கழிவு நீர் ஓடியது. ஆறு பேர் தங்கக்கூடிய கூடாரங்களில் 20 பேர் வரை இருந்தனர். முன்பிருந்ததைவிடவும் நரகமாயிற்று வாழ்க்கை. முகாம் காவலுக்கிருந்த வீரர்கள் தங்கள் உணவைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள்.

வந்து விழுந்த வேகத்திலேயே அம்மக்கள் பல்வேறு முகாம்களுக்கு மாற்றப்பட்டதில் குடும்பங்கள் பிரிந்தன. குழந்தைகள் பலர் தங்கள் பெற்றோரைக் காண முடியாமல் திண்டாடினர்.

காயமடைந்த ஆயிரக்கணக்கானோர் மருத்துவமனைகளில் இருந்தனர். ஆனால் அவர்கள் உயிருடன் இருக்கிறார்களா இல்லையா என்பதுகூட அவர்களுடைய உறவினர்களுக்குத் தெரியாது. தெரிந்தாலும் வந்து பார்க்கும் நிலையில் அவர்கள் இருக்கமாட்டார்கள்.

உணவு, குடிக்கத் தண்ணீரெல்லாம் இருக்கட்டும். முதலில் எங்கள் குழந்தைகளுக்கு, எங்கள் பெற்றோர்களுக்கு என்னவாயிற்று எனப் பலர் கதறினர் தொண்டு நிறுவன அலுவலர்களிடம்.

ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள், வயதானவர்கள், அப்போதுதான் பிறந்த குழந்தைகள், சித்தகவாதீனமில்லாதவர்கள், நோயுற்றவர்கள், காயமடைந்தவர்கள், இறந்துகொண்டிருந்தவர்கள், எல்லோருமே அருகருகே.

தொண்டு நிறுவனங்கள் அவர்களுக்கு உதவ அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஆனால் அரசுக்கு ஆதரவான போராளிக்குழுக்கள் இரவுகளில் இடைத்தங்கல் முகாம்களில் அலைந்துதிரிந்தன. டார்ச் லைட் அடித்துப் பார்த்து, விடுதலைப் புலிகள் அல்லது அவர்களுக்கு நெருக்கமானவர்கள் என்று சந்தேகம் எழுந்தால் அவர்களை இழுத்துப்போனார்கள்.

மெல்ல, மெல்ல, மிகுந்த தயக்கத்துடனேயே அரசு ஐ.நா. பணியாளர்களை இடைத்தங்கல் முகாம்களுக்குள் அனுமதித்தது. அப்போதும் கூடக் கூடாரங்களுக்குள் சென்று மக்களுடன் உரையாட அனுமதிக்கப்படவில்லை. பிரிந்த குடும்பங்களை ஒன்றுசேர்ப்பதில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்த செஞ்சிலுவைச் சங்கம் இலங்கையில் அப்பணியில் ஈடுபட அனுமதிக்கப்படவில்லை. அவர்களை இடம்பெயர்ந்தோருடன் மிக நெருங்கிப் பழகவிட்டால் கசப்பான பல உண்மைகள் வெளியுலகிற்குத் தெரியவரக்கூடுமே!!

ஐ.நா. குழந்தைகள் நிதியத்தின் சார்பில் போரால் பாதிக்கப்பட்ட குழந்தைகள் நலம்பெறச் சிகிச்சை அளித்துவந்த புகழ்பெற்ற உளவியல் நிபுணர் ஆண்டி ப்ருக்ஸ் வேதனை கலந்த கிண்டலுடன் கூறினார்: பேசப் பேசப் பல விஷயங்களை நாங்கள் தெரிந்துகொண்டோம்... அவையனைத்துமே நாங்கள் ஏற்கனவே அறிந்திருந்தவைதாம்.

தங்களுக்கு நடந்தவை, தாங்கள் பார்த்தவை எல்லாவற்றையும் பற்றிக் குழந்தைகள் அவர்களுக்கே உரித்தான பாணியில் தெரிவிக்கத் தொடங்கினர். முகாம்களில் நடத்தப்பட்ட சிறப்பு வகுப்புகளில் அவர்கள் கூறிய கதைகளில், வரைந்த ஓவியங்களில், உருவாக்கிய கலைப் படைப்புகளில் தங்கள் அனுபவங்களை வடித்தெடுத்தனர். அவர்கள் அச்சிறிய வயதில் எதிர்கொண்ட பயங்கரங்கள் நமது நெஞ்சை உலுக்குகின்றன. இறுதிக் கட்டங்களில் நிகழ்ந்தவை குறித்து அரசு கூறுவதெல்லாம் கட்டுக்கதை என்பதையும் அப்படைப்புகள் நமக்குக் காட்டுகின்றன.

நிதிய ஊழியர் ஆஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்த நடாலி க்ரோவ் நூற்றுக் கணக்கான வன்னித் தமிழர்களைச் சந்தித்து அவர்கள் அனுபவங்களைப் பதிவுசெய்தார். ஒன்பது மாதங்கள் அவர் வவுனியாவில் தங்கியிருந்தார். மிக ரகசியமாகச் சாட்சியங்களைப் பதிவுசெய்தார்.

க்ரோவ் முறையாகப் பயிற்சிபெற்ற ஆராய்ச்சியாளர். கிழக்கு தைமூர், உகாண்டா, பிலிப்பைன்ஸ் போன்ற நாடுகளில் பயங்கரங்கள் பலவற்றை அனுபவித்த சிறுவர்களை அவர் சந்தித்திருக்கிறார்.

அவர்கள் சொல்லும் கதைகளிலிருந்து என்ன நடந்திருக்குமென்று ஊகிக்க அவரால் முடியும்.

க்ரோவ் மட்டுமல்ல, இன்னும் வேறு பல தொண்டு நிறுவன ஊழியர்களும் மானிக் பண்ணை முகாம், வவுனியாவைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்டிருந்த பல சிறு முகாம்கள், அங்கிருந்த முக்கிய மருத்துவமனை உள்ளிட்ட இடங்களுக்குச் சென்று மக்களைச் சந்தித்து அவர்களது அனுபவங்களைப் பதிவுசெய்தனர்.

துணிகள் அல்லது பாத்திரங்கள் போன்றவை வழங்கப்பட்டபோது இவர்களும் உடன்சென்று மக்களைச் சந்தித்து ரகசியமாக உரையாடினர். பலர் அப்படிச் சொல்வதன் விளைவாய் அவர்கள் இருக்குமிடம் தொடர் பிழந்த உறவினர்களுக்குத் தெரியவந்து மீண்டும் குடும்பம் ஒன்றுபடும் என நம்பினர். அவ்வாறு பெறப்பட்டுத் தொகுக்கப்பட்ட தகவல்கள் போரின் இறுதிக்கட்டத்தில் வீசப்பட்ட குண்டுகளில் பொதுமக்கள் இறக்கவில்லை என்ற அரசின் சமாதானங்களனைத்தும் போலியானவை என்பதை அம்பலப்படுத்தின. தொண்டு நிறுவன ஊழியர்களின் பேட்டியின் இறுதியில் ஏறத்தாழ 300 குழந்தைகள் கொல்லப்பட்டனர் அல்லது காயமடைந்தனர் என்பதற்கு அசைக்க முடியாத ஆதாரம் கிடைத்தது.

எத்தனை பேர் தங்கள் சோகக் கதைகளைச் சொல்ல முன்வந்தனர்? என்னால் சமாளிக்க முடியவில்லை. இத்தனைக்கும் பிறகும் நான் திரட்டியிருக்கும் தகவல்கள் நடந்ததையெல்லாம் வெளிக்கொணர்ந்துவிட்டதாகக் கூறவே முடியாது. மாறாக அவற்றில் ஒரு சிறிய பகுதியைத்தான் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளது என்கிறார் க்ரோவ்.

ஏப்ரல் அன்று விடுதலைப்புலிகளின் வியூகத்தை துளைப்பதில் வெற்றி பெற்ற ராணுவம், அவர்கள் அவசர அவசரமாக எழுப்பியிருந்த மூன்று வரப்புகளையும் தகர்க்க விரைந்தது. ஆனால் அவ்வளவு எளிதாக இருக்கவில்லை அது. உக்கிரமாக எதிர்த்துப்போரிட்டனர் புலிகள். இரு தரப்பிலும் அதிக எண்ணிக்கையில் உயிரிழப்புகள் ஏற்பட்டன. உடலில் குண்டுகளைக் கட்டிக்கொண்டோ அல்லது குண்டுகள் கட்டப்பட்ட வாகனங்களுடனோ தற்கொலைப்படையினர் சிங்களர்மீது பாய்ந்தனர்.

பயிற்சி பெறாத பச்சிளம் பாலகர்களும் நேரடியாக ராணுவத்தை எதிர்கொண்டு வீழ்ந்தனர். ஏப்ரல் 15க்குப் பிறகு எதிரணியில் வீழ்ந்தவர்கள் ஏறத்தாழ அனைவருமே சிறுவர்களே என்று ஜெனரல் ஜகத் ஜயசூரியாவும் ஜெனரல் ஷாவேந்திர செல்வாவும் பின்னர் கூறினர்.

அங்குலம் அங்குலமாகத்தான் ராணுவம் முன்னேற முடிந்தது. ஆயிரக்கணக்கான ஷெல்கள் மூலம் விமானத்திலிருந்து இடையறாது குண்டுகள் வீசப்பட்டன. மணல் வரப்புகளுக்குப் பின்னால் மறைந்திருந்த பொதுமக்களும் கொல்லப்பட்டனர். அந்த நேரத்திலும் அவர்களை அரசப்பகுதிக்குச் செல்லப் புலிகள் அனுமதிக்கவில்லை. மாறாகத் தெற்கே செல்லுமாறு நெட்டித் தள்ளினர்.

அதையும் மீறி மோதல்கள் சற்றேனும் ஒய்வதற்காகப் பதுங்கு குழிகளில் காத்திருந்து, ரோந்துவரும் விடுதலைப்புலிகளின் கண்களில் படாமல் நந்திக்கடலைக் கடந்து அரசப்பகுதிக்கு வந்தவர்கள் ஆயிரக்கணக்கானோர். தப்பிவந்த ஒவ்வொருவரும் எந்நேரமும் தீவிரமாகத் தாக்கிய ராணுவத்தின்

குண்டுகளுக்கோ அல்லது வெளியேறுவதைத் தடுப்பதற்காக அவர்களைக் குறிவைத்தோ சுட்ட விடுதலைப்புலிகளின் தாக்குதலுக்கோ பலியாகக் கூடிய நிலைதான்.

ராணுவத்தினர் ஒருசிலர் மோசமாக நடந்துகொண்டிருக்கலாம். மற்றவரனைவரும் பொதுவாகத் தப்பி வந்தவர்களிடம் கருணையோடு தான் நடந்துகொண்டிருக்கின்றனர். கூடியவரை பொதுமக்கள் என்று தோன்றும்போது அவர்கள் சுடுவதில்லை. மாறாக வெள்ளைக்கொடி அசைத்து வாருங்கள், ஒன்றும் செய்யமாட்டோம், ஆபத்தில்லை என்று உரத்துக்கூவினர். காயம்பட்டிருந்தவர்களைப் பதுங்கு குழிகளிலிருந்து கவனமாகத் தூக்கி மருத்துவமனைக்கு அனுப்பிவைத்தனர்.

மோதல்கள் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கும்போதே கடலேரிக்குள் நுழைந்து காயம்பட்டவர்களைத் தூக்கிவந்தனர், குழந்தைகளுக்கும் கைகொடுத்தனர். தங்களிடமிருந்த உணவைக்கொடுத்துப் பசியாற்றினர்.

இப்படிச் சொல்வதால் வீரர்கள் பொதுமக்கள் எவரையும் நேரடியாகக் கொல்லவில்லை என்று பொருள்கொள்ள வேண்டாம். மாறாக ஆயிரக்கணக்கானோர் உயிரிழக்க அவர்கள் காரணமாயிருந்திருக்கின்றனர். எவரும் நம்மைத் தாக்கிவிடக் கூடாது என்ற கவலையில் கிரெனேட் வீசியபடியே அவர்கள் முன்னேறினர். அத்தகைய கிரெனேட் வீச்சில் பொதுமக்கள் கொல்லப்படலாம் என்பது பற்றி நின்று யோசிக்கும் நிலையில் அவர்கள் இல்லை. தங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள இயன்றதையெல்லாம் அவர்கள் செய்தனர். பதுங்கு குழிகளில் ஒளிந்திருப்பது பொதுமக்களா புலிகளா என்றெல்லாம் வேறுபடுத்திப் பார்க்கவேயில்லை. சகட்டுமேனிக்கு வீசிச்சென்றார்கள்.

புலிப்படையைச் சேர்ந்த சிறுவன் ஒருவன் நினைவுகூர்ந்தான்: ஷெல்லடியில் என் தாய் மரணமடைந்தார். மே 13இல் மிகக் கடுமையான மோதல்கள். நாங்கள் எங்கள் பதுங்கு குழியிலிருந்து வெளியே வர முடியவில்லை. மூன்று நாட்கள், பகலிலும் இரவிலும் இடைவிடாமல் ஷெல்லடி. சிலர் அவர்கள் வெட்டிய பதுங்கு குழிகளிலேயே உயிரற்று வீழ்ந்தனர். எங்களிடமிருந்த தண்ணீர் தீர்ந்துபோனது. குண்டுவிச்சோ நிற்பதாகத் தெரியவில்லை. என்ன செய்யலாம்? ஆனால் நாங்கள் இருந்த இடத்திலேயே தொடர்ந்து இருந்தாலும் ஷெல்லடியிலிருந்து தப்ப முடியுமெனத் தோன்றவில்லை. எங்காவது ஓடுவதென்று முடிவுசெய்தோம். வெளியே வந்தபோது வாகனங்கள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. சுற்றிலும் பொதுமக்கள் இறந்துகிடந்தனர். இன்னும் பலர் படுகாயமடைந்து நகரமுடியாமலிருந்தனர். ஷெல்லடி தொடர்ந்துகொண்டே இருந்தது. எங்களில் சிலர் விழுந்து கொண்டிருந்தனர். ஆனால் எவரும் நின்று விழுந்தவருக்கு உதவும் நிலையில் இல்லை. நான் எனது ஊன்றுகோலை ஊன்றித் தாவித்தாவிச் சென்றேன். மற்றவர்களும் எனக்கு உதவினர். 300 மீட்டர் தொலைவில் நாங்கள் இலங்கை ராணுவத்தினரைப் பார்க்க முடிந்தது. அச்சமில்லாமல் தங்கள் பக்கம் வந்துவிடுமாறு அவர்கள் எங்களை நோக்கிக் கையசைத்தார்கள். ஆனால் அப்படிச் செல்லும்போது விடுதலைப்புலிகள் எங்கள்மீது சுட்டார்கள். அதையும் மீறித்தான் நாங்கள் நகர்ந்தோம்.

2009 பிப்ரவரியிலிருந்தே சில நிபந்தனைகளுக்குட்பட்டுத் தாங்கள் சரணடையத் தயாராக இருப்பதாகத் தகவலனுப்பி வந்தனர் விடுதலைப் புலிகள். ஆனால் எதிர்த்தரப்பை ஏமாற்றும் தந்திரமாகவே அச்செய்திகள் பார்க்கப்பட்டன. அவர்கள் தங்கள் கையறு நிலையை உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை அக்கட்டத்திலும்.

முந்தைய காலங்களிலும் அப்படித்தான் ஐ.நா., நார்வே, அமெரிக்க, இந்திய அரசுகள், அல்லது அவர்களுக்கு நெருக்கமாகவிருந்த சிலர் மூலமாகச் சமாதானத்திற்குத் தயார் என்பதாகப் போக்குக் காட்டு வார்கள். ஆனால் அவர்கள் நிபந்தனை என்ன, என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்பது குறித்துத் தெளிவாக எதுவும் கூறமாட்டார்கள். அவர்கள் நிலையும் மாறிக்கொண்டிருக்கும். புலித்தலைமையிலேயே அடுத்து என்ன என்பது குறித்து முரண்பாடுகள் இருந்ததையே அவர்கள் அணுகுமுறை காட்டிவந்தது. அக்கட்டத்திலும் அவர்கள் இறுதிக்கட்டத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை முழுவதும் உணராமலிருந்தது அவர்கள் யதார்த்தத்தைவிட்டு வெகுதூரம் விலகியிருந்தனர் என்பதையே சுட்டிக் காட்டியது.

அவர்கள் நெருக்கப்பட நெருக்கப்பட அவர்களிடம் எஞ்சியிருந்த ஒரே துருப்புச்சீட்டு அவர்கள் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசத்திலிருந்த பொது மக்கள்தாம். ஆனால் இலங்கை அரசு கவலைப்பட்டால்தானே. ஏப்ரல் பிற்பகுதியில் சில நிபந்தனைகளின் பேரில் சரணடையத் தயார் என்று சொல்லி அனுப்பப்பட்டபோது, அது ஒரு நல்ல நகைச்சுவை என்றார் கோத்தாபய. ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டுச் சரணடையட்டும், தப்பிக்க அதுதான் வழி என்றார் அவர். கூண்டுப் பகுதியில் 500 போராளிகள் மட்டுமே மிஞ்சி இருப்பதாக அரசு கூறியது.

தேர்தல் நெருங்கியபோது இலங்கையைப் பொறுத்த தமிழ்நாட்டு அரசியல் கட்சிகளின் நிலைப்பாடு கேலிக்கூத்தாகியது.

முக்கிய எதிர்க் கட்சித்தலைவர், சில காலம் நடிகையாயிருந்தவர். கடுமையாக விடுதலைப்புலிகளை விமர்சனம் செய்துவந்த அவர் திடீரென்று தனி ஈழத்திற்கு ஆதரவு தெரிவித்தார்.

முதல்வரோ தமிழ் மக்களின் அவலநிலையை உலகம் அறிந்துகொள்ள வைக்க உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டார். கனரக ஆயுதங்கள் பயன்படுத்தப்பட மாட்டாதென்று மஹிந்த அரசு மீண்டும் கூற அதைத் தனது வெற்றியாக அறிவித்து, 5 மணிநேர உண்ணாநோன்பிற்குப் பிறகு சாப்பிடப் போய்விட்டார்.

இம்முறையாவது அரசு தனது வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றுமென நினைக்கிறேன் என்று சலித்துக்கொண்டே கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்டார் ஐ.நாவின் ஜான் ஹோம்ஸ்.

சில கிலோமீட்டர் பரப்பில் ஏறத்தாழ ஒரு லட்சம் மக்கள் சிக்கியிருந்தனர். மே 9 அன்று மூன்றாவது வரப்பினையும் தகர்த்து முன்னேறினர் ராணுவத்தினர். அவர்களது கடைசி இலக்கு இரண்டரைக் கிலோமீட்டர் தொலைவிலிருந்த முள்ளிவாய்க்கால்.

அன்று மாலையே செஞ்சிலுவைச் சங்கம் கப்பல் மூலமாக முள்ளி வாய்க்காலுக்கு உணவு மற்றும் மருந்துகளைக் கொண்டு சேர்த்தது. அது குறைவான அளவுதான். சிக்கியிருந்தவர்களின் தேவைக்குப் போதாதுதான். ஆனாலும் ஓரளவு அவர்களுக்கு நம்பிக்கை அளித்திருக்கும்.

இனித் தப்புவதென்றால் துப்பாக்கிச் சூட்டிற்கிடையேதான் என்று உணர்ந்திருந்தனர் கடற்கரையில் குழுமியிருந்த மக்கள். கப்பலிலிருந்து படகுகளில் பொருட்களைக்கொண்டு சேர்த்தபோதும் ஷெல்லடி தொடர்ந்தது. அந்தச் சிக்கலான சூழலிலும் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினர் 500 காயமடைந்தவர்களையும் அவர்களது உறவினர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு திரும்பினர். கூண்டுப் பகுதியிலிருந்து மொத்தம் 18,000 காயமடைந்தவர்கள் மற்றும் அவர்களது உறவினர்களைச் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் அரசுப் பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்றது.

அவர்கள் அங்கிருந்து நகர்ந்தவுடன் இன்னமும் தீவிரமாகியது ராணுவத்தின் தாக்குதல். இரண்டு நாள் தொடர் தாக்குதலுக்குப் பிறகு ஞாயிறு மாலையில் 400 உடல்கள் அப்பகுதியில் இன்னமும் இயங்கிவந்த மருத்துவ முகாமிற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, விவரங்கள் பதிவாயின. இறந்தவர்களில் 25 சதவிகிதத்தினர் குழந்தைகள். அவர்களைத் தவிரவும் 1300 பேர் வரை அம்முகாமில் சிகிச்சை பெற்றிருக்கின்றனர். இன்னும் நூற்றுக்கணக்கானோர் எவ்விதச் சிகிச்சையும் இல்லாமல் இறந்து, விழுந்த இடத்திலேயே புதைக்கப் பட்டிருப்பார்கள். அக்கட்டத்தில் ஆயிரம் பேராவது இறந்திருக்க வேண்டுமென்கிறார் தமிழ் மருத்துவர் ஒருவர்.

அதுவரை மென்று விழுங்கிக்கொண்டிருந்த ஐ.நாவும் அதிக எண்ணிக்கையில் பொதுமக்கள் கொல்லப்படுவதை அறிந்ததும் அதனால் மேலும் பொறுக்க முடியவில்லை. தான் அஞ்சியபடியே ரத்த ஆறு ஓடத் தொடங்கிவிட்டது என்று பகிரங்கமாகவே தன் வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டது.

1981க்குப் பிறகு ஒரே நாளில் பொதுமக்கள் அவ்வளவு பேர் கொல்லப் பட்டது அப்போதுதான் என்றார் தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் சுரேஷ் பிரேம சந்திரன்.

அதற்கு முதல் நாள்தான் ஐ.நா. பொதுச்செயலாளர் பான் கீ-மூன் அதிபரைத் தொடர்புகொண்டு ஷெல்லடியை நிறுத்தி, அவ்விடைவெளியில் பொதுமக்கள் கூண்டைவிட்டுத் தப்ப உதவுமாறு கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். அரசு மசியவில்லை. திங்களன்று பான் கீ-மூன் அதிபரின் வாக்குறுதிகளை மீறி பொதுமக்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள், அது கண்டனத்திற்குரியது என்றார். உலகம் இலங்கையில் நடந்துவரும் இந்நிகழ்வுகளைக் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டுமென்றார் பிரிட்டனின் வெளியுறவுத் துறை அமைச்சர் டேவிட் மிலிபாண்ட்.

ஐ.நா. பாதுகாப்புக் குழுவின் தலைவர் விடாலி சர்கின் பொதுமக்கள் நிறைந்திருக்கும் பகுதிமீது ஷெல் தாக்குதல்கள் தொடர்வது குறித்துத் தனது வருத்தத்தைத் தெரிவித்தார், அதே நேரம் அவர்களைக் கேடயங்களாகப் பயன்படுத்துவதாக விடுதலைப்புலிகள்மீதும் குற்றஞ்சாட்டினார்,

உடனடியாகப் போராளிகள் ஆயுதங்களைக் கீழே போட வேண்டும், பொதுமக்கள் வெளியேற அனுமதிக்க வேண்டுமெனவும் வலியுறுத்தினார்.

அரசிடமிருந்து எவ்வித மறுமொழியும் இல்லை. போர் நிற்கவில்லை. ஆனால் அவ்வறிக்கையுடன் தன் கடமை முடிந்துவிட்டதைப் போலப் பாதுகாப்புக் கவுன்சில் நடந்துகொண்டது. ஏறத்தாழ அது பிரச்சினையைக் கை கழுவிவிட்டது என்றே கூறலாம்.

தாங்கள் உயிர்தப்புவது கடினம் என்பது நன்றாகவே விடுதலைப் புலிகளுக்குத் தெரிந்திருக்கும். 30 ஆண்டுக்காலப் போராட்டத்தில் இரு தரப்பிலும் எதிரிகளைக் கைதுசெய்வது வழக்கமாகவே இல்லை. எவ்வளவோ ராணுவத்தினரைக் கொன்ற விடுதலைப்புலிகளை ராணுவம் மன்னிக்கும் வாய்ப்பே இல்லை.

ஆனாலும் பின் வாங்கியபிறகும், களைத்துப்போய் நம்பிக்கையை முற்றிலுமாகவே இழந்திருக்கக்கூடிய அக்கட்டத்திலும் விடுதலைப்புலிகள் சுனாமி நிவாரணப் பணிகளின்போது உலக நாடுகளுதவியுடன் கட்டப் பட்ட நல்ல கான்கிரீட் வீடுகளுக்குப் பின்னிருந்துகொண்டு, தீரமாகவே போரிட்டனர்.

நான்கு நாட்கள் உறுதியாகப் போராடியபின், ராணுவத்தின் தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடியாமல் சரணடையத் தயாரானார்கள்.

அந்த இறுதிக்கட்டத்தில் என்னவெல்லாம் கூண்டுப் பகுதியில் நடந்திருக்கும் என்பதைக் கற்பனை செய்வதுகூடக் கடினம்தான். அமைப்பு முற்றிலுமாகக் குலைந்திருந்தது. சிலர் தப்ப முடிவெடுத்தனர், மற்றவர்கள் இறுதிவரை போரிட்டனர். சிலர் பொதுமக்களை அரசுப் பக்கம் செல்ல வழிவிட்டனர். மே 15 அன்று தங்கள் ஆயுதங்களை எல்லாம் எரித்தார்கள். கடற்புலிகளின் தலைவர் சூசை தன் குடும்பத்தைப் படகில் அனுப்பி வைத்தார். அவர்கள் இலங்கைக் கடற்படையினரால் பின்னர் பிடிக்கப் பட்டனர். ஏற்கனவே கைதாகி அப்போதுவரை சுடப்படாமல் இருந்த சிங்கள ராணுவத்தினரும் கடற்படையினரும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். அவ்வாறு விடுவித்த விடுதலைப்புலிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு அவ் வீரர்கள் அரசுப்பகுதிக்குச் சென்றனர்.

அந்த நேரத்தில்கூடக் கடலேரி வழியாகச் செல்ல முயன்றவர்கள்மீது ஷெல்லடி நடத்தினர் விடுதலைப்புலியினர். அதையும் மீறித்தான் ஆயிரக் கணக்கானோர் தெப்பத்தில் மிதந்தும் கடலில் நீந்தியும் அரசுப் பகுதியை அடைந்தனர். சிலர் கால்நடையாக வந்து சேர்ந்தனர்.

தெற்கில் முல்லைத்தீவிலிருந்து குறுகிய நீர்ப் பரப்பு வழியே கூண்டுப் பகுதியை அடைந்தது ராணுவத்தின் 59ஆவது பிரிவு. வடக்கே கடலோரமாக எஞ்சியிருந்த புலிகளை நெருங்கியது 53 மற்றும் 58ஆவது பிரிவுகள். இறுதியில் ஒட்டுமொத்தக் கடற்கரையும் இலங்கை அரசின் கட்டுப்பாட்டில் வந்தது.

பொதுவாக பொதுமக்கள் இன்னமும் பசியால் வாடி, குடிநீர்கூட இன்றிப் பதுங்குகுழிகளிலேயே இருந்தனர். வெளியே வந்தால் ராணுவத்

தினரால் கொல்லப்படுவோம் என்றுதான் அவர்கள் நினைத்தனர். தற்காலிக மருத்துவ முகாமில் பணியாற்றிய மருத்துவர்கள் இன்னமும் அங்கேயே இருந்தனர். ஆனால் காயமடைந்தவர் எவரும் அம்முகாமை அடைய முடியாமல் வீழ்ந்த இடத்திலேயே பலர் முனகிக்கொண்டிருந்தனர்.

அடுத்த இரண்டு நாட்களும் அவ்வப்போது துப்பாக்கிச் சூடும் ஷெல்லடியும் கிடைத்துக்கொண்டிருந்தன. அப்புறம் ஓயும். திடீரென்று அமைதியைக் கிழித்துக் காதைப்பிளக்கும் வெடிச்சத்தம். தற்கொலைப் படையினர் ராணுவத்தினர்மீது பாய்வார்கள்.

போரின் போக்குக் குறித்து மற்ற தளபதிகள் கவலை தெரிவித்தாலும் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் மே வரை நம்பிக்கை இழக்கவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. விடுதலைப்புலிகளின் அரசியல் பிரிவுத்தலைவர் நடேசன் லண்டனிலிருந்து வெளியாகும் டைம்ஸ் நாளேட்டுடன் சாட்டிலைட் தொலைபேசி மூலம் தொடர்புகொண்டு அமெரிக்காவும் பிரிட்டனும் தங்கள் உயிருக்கு உத்திரவாதம் அளித்தால் ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டுச் சரணடையத் தயாராக இருப்பதாகத் தெரிவித்தார். எங்களுக்கு உதவ யாரும் முன்வரவில்லையென்றால் ஒரு பெரும் சோகத்தை உலகம் சந்திப்பதைத் தவிர்க்க முடியாது என்றும் அவர் எச்சரித்தார்.

ஏற்கனவே நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தவையே சோக நிகழ்வுகள்தாமே. ஆனால் எந்த மக்களுக்காகப் போராடுவதாகக் கூறிவந்தனரோ அம்மக்களுக்கு அவர்கள் செய்த துரோகம் அம்மறைமுக எச்சரிக்கையுடன் முழுமை பெற்றதெனலாம். எல்லாமே ஏறத்தாழ முடிந்துவிட்டிருந்த நிலையிலும் வீறாப்பாக இருப்பதாக அவர்கள் காட்டிக்கொண்டார்கள். தாங்கள் சரணடைய வேண்டுமானால் தமிழ் மக்களின் அரசியல், மற்றும் மனித உரிமைகளை உறுதிசெய்வதும் அவசியம் என்றும் நடேசன் வலியுறுத்தினார்.

பான் கீ - முனின் தூதர்களில் ஒருவரான விஜய் நம்பியார் அரசின் முக்கியப் பிரமுகர்களைச் சந்தித்த பிறகு சரணை ஏற்றுக்கொள்ள அரசு தயங்குகிறதென நினைக்கிறேன் என்றார்.

விடுதலைப்புலிகளில் ஒரு பிரிவினர் தங்கள் ஆயுதங்களை எரித்து, பல்லாயிரக்கணக்கானோரை அரசுப் பகுதிக்குச் செல்ல அனுமதித்து, கைதிகளை விடுவித்து நிச்சயமாகச் சரணடையத் தயாராகிக்கொண்டிருந்தனர் என்பதை உறுதியாகச் சொல்லலாம். அரசுத் தரப்பிலிருந்து சிலர் அவ்வாறெல்லாம் அவர்கள் செய்துவிட்டால் அவர்கள் உயிர்பிழைக்கலாம் என்று சூசகமாகத் தெரிவித்திருந்தனர்.

அரசின் அதிரடித் தாக்குதலுக்கு அசராமல், கவலை இல்லாமல், ஏதோ ஒருவித ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டுவிடும் என்பது போலத்தான் இறுதி நாட்களில் மூத்த விடுதலைப்புலித் தலைவர்கள் சிலர் செயல்பட்டனர்.

இறுதிவரை தங்கள் பணியை அர்ப்பணிப்புடன் செய்துவந்த மருத்துவர்கள் ஒருவழியாகக் கூண்டிலிருந்து வெளியேற அனுமதிக்கப்பட்டனர். ஷண்முகராஜா, வரதராஜா மற்றும் சத்தியமூர்த்தி ஆகியோர் மக்களோடு

மக்களாகத்தான் கலந்து வெளியேறினர். ஓமந்தையில் அவர்கள் கைது செய்யப்பட்டபோது ஐ.நா. அலுவலர்கள் கவனித்துவிட்டனர்.

தொடர்ந்து ஐ.நா. பன்னாட்டுத் துதரக அதிகாரிகள், ஊடகங்கள் எனப் பல தரப்பிலிருந்தும் அவர்கள் பற்றிக் கேள்விகள் எழுப்பப்பட, அரசு அவர்கள் கைதாகியிருப்பதை ஒத்துக்கொண்டது, ஆனால் தவறான தகவல்களை உலகிற்கு அளித்த குற்றத்திற்காக அவர்கள் விசாரிக்கப்படக் கூடும் என்றும் அது தெரிவித்தது.

மார்பில் குண்டு பாய்ந்த காயத்துடன் வெளியேறிய டாக்டர் வரதராஜா ஒரு வார காலம் எவ்விதச் சிகிச்சையும் இல்லாமல் காவல் நிலையம் ஒன்றில் அடைபட்டிருந்தார். அதன் பிறகுதான் அவர் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டார்.

மருத்துவர்கள் ஓமந்தையில் கைதான அதே நேரத்தில் ஐரோப்பாவில் நிலைகொண்டு நிதி திரட்டி, ஆயுதங்களை வாங்கி யாழ்ப்பாண குடாநாட்டிற்கு அனுப்பிவைத்த கே.பி. எங்கள் எதிர்காலம் உலகின் கரங்களில் என்றார்.

அன்று மாலை ஜோர்டான் தலைநகர் அம்மானில் ஜி-11 உச்சி மாநாட்டில் கலந்துகொண்டிருந்த அதிபர் ராஜபக்ச பயங்கரவாதத்தை வெற்றிகொண்ட இலங்கைக்குத் தான் திரும்பப்போவதாக மகிழ்ச்சியாக அறிவித்தார்.

மறுநாள் ராணுவ அதிகாரி ஒருவர் கூண்டுப் பகுதியிலிருந்து 50,000 பொதுமக்கள் விடுவிக்கப்பட்டுவிட்டதாகவும் இனி அங்கு பொதுமக்கள் எவரும் இல்லையென்றும் கூறினார்.

மூத்த ஐ.நா. அதிகாரி ஒருவரும் அப்படித்தான் பிபிசியிடம் கூறினார். ஆனால் இறுதிக்கணங்களில் போர்ப் பிராந்தியத்துடன் அனைத்துவிதத் தொடர்பும் அறுந்துவிட, அங்கு என்ன நடக்கிறது என்பது தெரியாத சூழலில் அதிகாரி அவ்வாறு கூறியது பொதுமக்களுக்கு ஆபத்தை அதிகரிக்கச் செய்தது.

இனிச் சரணடைய வாய்ப்பில்லை என்றுணர்ந்த தலைமை எஞ்சியிருந்த வீரர்களுக்கு இறுதிவரை போராடுமாறு உத்தரவிட்டுவிட்டுத் தப்ப முயன்றது.

கே.பி. கூறினார்: போராட்டம் முடிவடைந்துவிட்டது. எங்கள் மக்களை ஈவிரக்கமில்லாமல் கொன்றொழித்துவரும் ராணுவத்தைத் தடுத்து நிறுத்து மாறு உலக நாடுகளிடம் நாங்கள் கோரினோம். ஆனால் எங்கள் கோரிக்கையை எவரும் செவிமடுக்கவில்லை. இப்போது நாங்கள் எங்கள் ஆயுதங்களைக் கீழே போடுகிறோம்.

ஆனால் எல்லாம் கைமீறிப்போயிருந்தது. அந்த நேரம் பிரபாகரன் கொல்லப்பட்டிருக்கக்கூடும்.

2009 நவம்பரில் ராணுவ அதிகாரிகள் சிலர் பிரபாகரன் இறந்ததெப் படி என்று எனக்கு விளக்கமாகக் கூறினர். அந்த இளம் வீரர்கள் போரின் இறுதிக்கட்டங்களில் நந்திக்கடல் பகுதியில் இருந்தவர்கள்.

வெறும் அரை கிலோமீட்டர் பரப்பிற்குள் விடுதலைப்புலிகளும் பல்லாயிரக்கணக்கான பொதுமக்களும் நெருக்கப்பட்டிருந்தனர்.

மற்ற வீரர்களுக்குத் தொடர்ந்து போரிடுமாறு உத்தரவிட்டுவிட்டுப் பிரபாகரன் அவரின் மகன்கள், பொட்டு அம்மான், சூசை ஆகியோர் இருளில் மறைந்து மேற்கே நிலைகொண்டிருந்த ராணுவ அணியைத் தாண்டிக் காட்டிற்குள் செல்ல முயன்றிருக்கின்றனர்.

மே 17 அன்று முழுதும் போர் நடந்திருக்கிறது. அடுத்த நாள் காலை கடைசித் துப்பாக்கியும் ஓய்ந்தது. ஆனால் பிரபாகரனையும் மற்றவர்களையும் காணோம். அவர்கள் என்ன ஆனார்கள்? முதல்நாள் காலை வரை அவர்கள் அப்பகுதியிலிருந்திருக்கின்றனர். மற்ற போராளிகளைப் போன்று அவர்களும் சயனைட் குப்பியைக் கடித்து விஷமருந்தி இறந்துவிட்டனரா?

அரசுக்குக் குழப்பமாகவே இருந்தது. ஜோர்டானிலிருந்து திரும்பிய மஹிந்த வெற்றியை முறையாக அறிவிப்பார். அரசியல் தீர்வு பற்றியும் அவர் பேசுவார் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. புலிகளின் தலைமை முற்றிலுமாக அழிக்கப்பட்டுவிட்டதென்று ராணுவம் அவருக்குத் தெரிவித்திருக்குமென்று நம்பப்பட்டது. பிரபாகரன், மனைவி மதிவதனி, பிள்ளைகள் சார்லஸ் ஆண்டனி, பன்னிரண்டே வயதான பாலச்சந்திரன் அனைவருமே கொல்லப்பட்டுவிட்டதாக ராய்டர்ஸ் நிறுவனமும் அரசுக்கு நெருக்கமான தொரு இணையதளமொன்றும் செய்தி வெளியிட்டன.

மே 18 அன்று பாதுகாப்புத் துறையின் இணையதளம் நடேசன், பூலித்தேவன் மற்றும் ரமேஷ் ஆகிய மூத்த விடுதலைப்புலி நிர்வாகிகளின் உடல்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுவிட்டதாகத் தெரிவித்தது.

சில மணிநேரங்கள் கழித்து சார்லஸ் ஆண்டனியின் உடலும் வேறோர் இடத்திலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டுவிட்டதாகப் பாதுகாப்பு அமைச்சு தெரிவித்தது.

ஆனால் பிரபாகரன் பற்றி எத்தகவலுமில்லை.

250 புலிப்படை வீரர்கள் சூழ ஓர் ஆம்புலன்சில் பிரபாகரனும் மற்ற தலைவர்களும் தப்ப முயன்றதாகவும், ராணுவத்தினரின் கண்களில் படாமல் சில மீட்டர் தூரம் சென்றதாகவும், ஆனால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிறகு கடும் போர் மூண்டதாகவும், ஏறத்தாழ ஒரு மணிநேர மோதல்களில் வாகனம் முற்றிலுமாக அழிக்கப்பட்டதாகவும் டெய்லி மிரர் என்ற நாளேடு கூறியது. கருகிய உடல்களில் பிரபாகரனுடையதும் ஒன்று. ஆனால் டி.என்.ஏ (DNA) சோதனைக்காக ராணுவம் காத்திருப்பதாகவும் அது கூறியது. ஆனால் பிரபாகரனின் குடும்பத்தினர் பற்றி எதுவும் கூறவில்லை.

ஆனால் அரசு வெளியிட்ட புகைப்படங்களில் துப்பாக்கிக் குண்டு துளைத்த நெற்றியைத் தவிரப் பிரபாகரனின் உடலில் எவ்விதச் சேதமுமில்லை.

சற்றே திறந்த மேனியாகவும் நிர்வாணமாகவும் கூடப் பிரபாகரன் வீழ்ந்துகிடப்பதாக வேறு சில புகைப்படங்களும் அடுத்த சில நாட்களில்

வெளியாயின. அவையெல்லாம் திரிக்கப்படாத, உண்மையான புகைப் படங்களென்று கூறமுடியாது.

ஆனால் என்னிடம் விவரித்த இளம் வீரர்கள் பிரபாகரனும் மற்றவர்களும் மக்களோடு மக்களாகக் கலந்து வெளியேற முயன்றனர். ஆயுதமெதுவுமில்லாத தளபதிகள் ஒருசிலர் பின் தங்கிவிட்டனர். ஒருவேளை ராணுவம் தலைமையைத் தேடிவரும்போது அவர்கள் மட்டும் பிடிபட்டும். சரணடைந்து விட்டால் உயிர்பிழைக்கலாம். அத்துடன் ராணுவமும் விட்டுவிடும் என்று அவர்கள் கணித்திருக்கக்கூடும்.

இறுதியாக நடந்த மோதல்களில் 70இலிருந்து 150 போராளிகள் வரை கொல்லப்பட்டனர்.

தப்பமுயன்ற பிரபாகரனும் மற்றவர்களும் போரில்லாப் பிராந்தியத்தின் ஒரு முனையில் சதுப்பு நிலப்பகுதியில் ஒளிந்திருந்தனர். ஆனால் அவர்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டனர், மோதல் மூண்டது, துப்பாக்கிச் சூடு, ஏவுகணை வழியே வீசப்பட்ட கிரெனேடுகள், இவற்றின் இறுதியில் பிரபாகரனும் அவருடன் இருந்தவர்களும் கொல்லப்பட்டனர். 12.7 மி.மீ துப்பாக்கிக்குண்டு பிரபாகரனின் உயிரைப் பறித்ததாக அந்தச் சிங்கள வீரர்கள் என்னிடம் கூறினர். அவர்களிடமிருந்து பிரிந்துபோன சார்லஸ் ஆண்டனி தனியே சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். ஆனால் விடுதலைப்புலிகளின் அரசியல் பிரிவிற்குப் பொறுப்பானவர்களுக்கோ அவர்களது குடும்பத்தினருக்கோ என்ன ஆயிற்று என்று அவர்கள் தெரிவிக்கவில்லை.

இறுதிக்கட்டங்களில் சரணடைதற்கான நிபந்தனைகள் அரசின் உயர்மட்டத்தில் விவாதிக்கப்பட்டதாக டைம்ஸ் மற்றும் இண்டிபென்டென்ட் நாளேடுகள் தெரிவிக்கின்றன. எஞ்சியிருந்த புலிகளின் தலைவர்கள், அவர்களது குடும்பத்தினர் மேலும் 300 பேர் உயிருக்கு அதிபர் மஹிந்த ராஜபக்ச உத்திரவாதமளிக்க வேண்டும் என்று புலிகளின் சார்பில் கோரப்பட்டது.

ஏப்ரலில் சரணடைந்த போராளிகள் சிலர் உயிருடன் இருப்பதாக வந்த தகவல்கள் தாங்களும் தப்பிவிட முடியும் என்ற நம்பிக்கையைத் தலைமைக்குக் கொடுத்திருக்கிறது. பிரபாகரனும் மற்றவர்களும் தப்பிச் சென்றபோது விட்டுச் செல்லப்பட்ட நடேசன் மற்றும் பூலித்தேவன் போன்றோர் இறுதிவரை சரணடைவதற்கு அரசு ஒத்துக்கொண்டுவிட்டதாகவே நம்பினர்.

கொழும்பில் இருந்த தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், வெளிநாடுகளிலிருந்த விடுதலைப்புலிகளின் பிரதிநிதிகள், ஐ.நா., செஞ்சிலுவைச் சங்கம், நார்வே அரசு, பசில் ராஜபக்ச, வெளியுறவுத் துறைச் செயலர் பாலித கோஹண இவர்களுக்கிடையே சரணடைவது குறித்துத் தொடர்ந்து தகவல்கள் பரிமாறிக்கொள்ளப்பட்டன.

விட்டுச்செல்லப்பட்ட நடேசன் உள்ளிட்டோர் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வெள்ளைக்கொடியேந்தி ராணுவ நிலையை நோக்கிச் செல்ல வேண்டும் என்றும் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அவர்கள் கொல்லப்பட மாட்டார்கள் என அதிபரே உத்திரவாதம் அளித்திருப்பதாகப் பான்

கீ - மூனின் பிரதிநிதி விஜய் நம்பியார் டைம்ஸ் நிருபரிடம் கூறியிருக்கிறார். தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் சந்திரநேருவும் தான் மணிந்தவிடம் பேசியபோது அத்தகைய வாக்குறுதியளிக்கப்பட்டதாகக் கூறினார்.

நேருவிடம் சாட்டிலைட் தொலைபேசி மூலம் சரணடைவது பற்றிய நிபந்தனைகளை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டபின் நடேசன் தலைமையில் வெள்ளைக்கொடியுடன் பத்துப் பன்னிரண்டுபேர் ராணுவ நிலை நோக்கி நடந்தனர்.

அதன்பிறகு என்ன நடந்தது என்பது பற்றிப் பல்வேறு செய்திகள். ஆளாளுக்கொன்று கூறுகின்றனர்.

ஆனால் ராணுவத்தின் பல்வேறு மட்டங்களில் பேசிய பின்பு நடேசன், பூலித்தேவன் குடும்பத்தினர் உடன்சென்ற பொதுமக்கள் எல்லோருமே சரணடைந்த நேரத்தில் ஈவிரக்கமில்லாமல் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டனர் என்பதை உறுதியாகக் கூறமுடியும்.

சிங்களம் தெரிந்த நடேசனின் மனைவி, அவர் சரணடைய வருகிறார், அவரை ஏன் சுடுகிறீர்கள் என அலறியதாக டைம்ஸ் கூறியது.

சரணடைவது குறித்து இரு தரப்பிற்குமிடையே பேச்சுவார்த்தை நடந்ததே தனக்குத் தெரியாது என ராணுவத்திலிருந்து ஓய்வுபெற்றிருந்த சரத் பொன்சேகா சண்டே லீடர் ஏட்டிற்கு டிசம்பர் 2009இல் அளித்த பேட்டியில் கூறினார்.

பாசில் தலைமை சரணடைய முன்வந்திருப்பதாகத் தன் சகோதரர் கோத்தபயாவிடம் தெரிவித்தார், பதிலுக்கு அவர் ராணுவத்தின் 58ஆவது பிரிவுத் தளபதி பிரிகேடியர் ஷவேந்திர சில்வாவிடம் சரணாகதியை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டாம், சுட்டுத் தள்ளுங்கள் என் உத்தரவிட்டதாகவும் பொன்சேகா அப்பேட்டியில் கூறியிருக்கிறார்.

2010 மே மாதத்தில் பிரிட்டனின் சானல் 4 ஒளிபரப்பிய வீடியோ காட்சிகளில் ராணுவத்தினர் இறுதிக்கணங்களில் பலர் சுட்டுக்கொல்லப் பட்டதை உறுதிசெய்கின்றனர். அக்கொலைகளைப் புரிந்தது மேஜர் ஜெனரல் கெமல் குணரத்னே தலைமையிலான 53ஆவது பிரிவு துருப்புகள் என்றும் அவ்வீரர்கள் சானல் 4 வீடியோ படத்தில் கூறுகின்றனர்.

பிரபாகரனின் 12 வயது மகன் பாலச்சந்திரன் சித்திரவதை செய்யப் பட்டு அவர் கண்முன்னேயே கொல்லப்பட்டதாகவும் சிலர் கூறுகின்றனர். பிரபாகரன் முடிவு குறித்து அரசு கூறும் எதையுமே நம்புவதற்கில்லை. நேரத்திற்கொன்று சொன்னார்கள். அவை முன்னுக்குப் பின் முரணாக இருந்தன. அந்த நேரத்தில் களத்தில் என்ன நடந்தது என்று தெரியவந்த நிகழ்வுகளுடன் அரசின் அதிகாரபூர்வ தகவல்கள் ஒத்துப்போகவே இல்லை. மாறாகப் போர்முனை வீரர்களிடமிருந்து அவர்கள் குடும்பத்தினருக்குக் கிடைத்த தகவல்கள் சற்று நம்பக்கூடியனவாக இருந்தன.

விடுதலைப்புலியினர் காலங்கடந்து சரணடைய முன்வந்தனர் என்றார் பாலித கோஹண.

இருபதாண்டுகளுக்கு முன், ஜேவிபி தலைவர் ரோஹண விஜயவீரா கொல்லப்பட்ட பிறகு அவரது உடல் அவசர அவசரமாக எவ்வித விசாரணையும் பிரேதப் பரிசோதனையும் இல்லாமல் எரியூட்டப்பட்டது. அதே முடிவுதான் தன்னைச் சூரியக் கடவுளாகக் காட்டிக்கொண்ட வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனுக்கும்.

நாடாளுமன்றத்தில் பேசும்போது அதிபர் ராஜபக்ச இனி இலங்கையில் சிறுபான்மையினரே கிடையாது எனப் பெருமையடித்துக்கொண்டார். நாட்டை நேசிப்பவர்கள், நேசிக்காதவர்கள் என்ற இரு பிரிவுகள் மட்டுமே உண்டென்றார் அவர். இது இலங்கைத் தமிழருக்கோ மற்ற சிறுபான்மையினருக்கோ எந்தவித நம்பிக்கையையும் ஊட்டியிருக்க முடியாது.

சுவரொட்டிகள், முழக்கங்கள், அலங்கார மிதவைகள், கொடிகள், ஊடகச் செய்திகள் இவற்றுடன் பௌத்தக் கொடியும் நாட்டின் சிங்கக் கொடியும் பின்னிப்பிணைந்து பல இடங்களில் பறந்தன. அதிபரைக் கடவுளாகவே சித்தரித்த முயற்சிகள், போர்முனை வன்முறைக்கு நியாயம் கற்பித்தது. புத்த பிக்குகள் அனைவரும் ஒரே குரலில் ராணுவத்திற்கு அளித்த வாழ்த்துப்பாக்கள். இவை அனைத்தும் நாட்டில் பௌத்தத் தேசியம் தலைவிரித்தாடுவதையும் வெற்றிக்களிப்பில் எல்லோரும் எக்காளமிடுவதையும் சுட்டிக்காட்டின. நாட்டின் பன்முகத்தன்மைக்கு அவையெல்லாம் ஓர் அச்சுறுத்தலே என்றது சண்டே லீடர்.

மோதல்களுக்குப் பின் . . .

பிரபாகரன் கொல்லப்பட்ட செய்தி வெளியாகி மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு, ஐ.நா. பொதுச் செயலாளரும் ஊடகவியலாளர்கள் ஒருசிலரும் கூண்டுப் பகுதிக்கு மேலே தாழ்வாகப் பறந்துசென்று இரண்டாவது துப்பாக்கிச் சூடில்லா பிராந்தியத்தியத்தை உற்றுக் கவனித்தனர்.

பேரழிவைச் சந்தித்திருந்த பகுதியாகவே அது தெரியவில்லை. இறந்த உடல்கள் எங்குமில்லை. மக்கள் நடமாட்டமில்லை. தகர்க்கப்பட்ட வீடுகள், முறிந்த தென்னை, பதுங்குகுழிகள், அவசர அவசரமாக உருவாக்கப்பட்ட சமாதிகள், பீரங்கிமேடைகள், எரிந்த வாகனங்கள், குண்டுவீச்சில் ஏற்பட்ட குழிகள், மண் வரப்புகள், கருகிக்கிடந்த பல பொருட்கள், சிதறிக்கிடந்த பிளாஸ்டிக் கூரைகள் ஆகியவையே அப்பகுதியில் சில நாட்களுக்கு முன்புவரை இலட்சக்கணக்கில் மக்கள் வாழ்ந்ததற்கான சுவடுகள்.

பான் கீ - மூனின் வற்புறுத்தலாலேயே அப்பயணத்திற்கு இலங்கை அரசு தயக்கத்துடன் ஒத்துக்கொண்டது. அவருடன் வந்ததால் பத்திரிகையாளர்களுக்கும் ஒரு வாய்ப்பு. மறைப்பதற்கொன்றுமில்லை என்று காட்டிக்கொள்ள வேண்டிய சூழலில் அரசு அப்பயணத்திற்கு அனுமதியளித்திருந்தது.

பயணித்தவர் அனைவருக்கும் அதிர்ச்சி. பான்கீமூன் கொழும்பு திரும்பியதும் அதிபரைச் சந்திக்க விரும்பினார். ஆனால் கண்டி பௌத்த ஆலயத்திற்குச் சென்றுவிட்ட மஹிந்தவோ அங்கே வருமாறு பான் கீ - மூனை அழைத்தார். மலைப்பாதையில் இரண்டு மணி நேரப் பயணம், என்ன செய்வது? பான்கீமூன் புறப்பட்டார்.

கண்டி விஹாரத்தில் புத்தபிக்குகள் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து நாட்டைப் பயங்கரவாதிகளிடமிருந்து மீட்ட மஹிந்தவை வாழ்த்தினர்.

விஸ்வகீர்த்தி சிங்களதீஸ்வரா, ஸ்ரீ விசுரம லங்காதீஸ்வரா, ஸ்ரீலங்க ராஜவம்ச தர்மாத்வீப சக்ரவர்த்தி, அடுத்த சில வாரங்களில் இப்படியெல்லாம் பௌத்த மடாலயங்கள் அதிபருக்கு விருதுகள் அளித்தன.

கண்டி விழா முடிந்து அதிபரைச் சந்திக்க பான் கீ-மூன் ஒரு மணிநேரம் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. சந்திப்பு சுருக்கமாகவே முடிந்தது. அதன் பிறகு கூட்டறிக்கையொன்று தயாரிக்கப்பட்டது. இலங்கையின் வெளியுறவுத் துறை அமைச்சரும் பான் கீ-மூனும் கையெழுத்திட்டனர். பின்னர் நடந்த செய்தியாளர் சந்திப்பில் அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது. உடனேயே கொழும்பு திரும்பிய பான் கீ-மூன் அன்றிரவே தலைமையகத் திற்குப் புறப்பட்டார்.

கண்டிக்குச் சென்று பௌத்தமத ஆராதனைகளில் இறங்கி, பிக்குகளின் ஆசியை அதிபர் ராஜபக்ச பெற்றுக்கொண்டது தமிழர்களைச் சிங்களர்கள் வெற்றிகொண்டுவிட்டார்கள் என்று ஆர்ப்பரிப்பதாகவே படும் என்று சண்டே லீடர் எச்சரித்தது. ஆனால் எவ்விமர்சனத்தையும் அதிபர் ஒரு பொருட்டாகவே கருதவில்லை.

விடுதலைப்புலியினர் முற்றிலுமாகவே அழிக்கப்பட்ட பிறகு ராஜபக்ச குடும்பத்தினரின் பிடி இறுகியது. அவர்கள் விருப்பப்படியே செய்திகள் வெளியாயின.

தங்கள் பிரச்சினைக்கு இனி தீர்வெதுவும் இல்லை, அரசியல், சமூக சமத்துவம் பெறும் வாய்ப்பு இனி இல்லை எனத் தமிழ்மக்கள் பொதுவாக வருந்திக்கொண்டிருந்தவேளையில், அதிபரின் வாகனம் செல்வதைப் பார்க்கும் சிங்களர்களோ மண்டியிட்டுத் தங்களைக் காப்பாற்றியதற்காக இறைவனுக்கு நன்றி தெரிவித்தனர்.

பல இடங்களில் பிரபாகரனின் கொடும்பாவி எரிக்கப்பட்டது. அதிபர் சிரித்துக்கொண்டே கையசைக்கும் பிரம்மாண்டமான கட்-அவுட்டுகள் நாடு முழுவதும் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

வருடக்கணக்கில் இடம்பெயர்ந்து சொல்லொணாத் துயரங்களைச் சந்தித்து, அதிர்ஷ்டவசமாக உயிர் பிழைத்து, ஆனால் தங்கள் காயங்களுக்குப் போதிய சிகிச்சை பெற முடியாமல், வன்னித் தமிழர்கள் காலத்தை ஓட்டிக்கொண்டிருந்த அடிப்படை வசதிகள் மிகக்குறைவான இடைத்தங்கல் முகாம்களிலும் மஹிந்தவின் அத்தகைய கட்-அவுட்டுகள் அமைக்கப்பட்டன.

இடைத்தங்கல் முகாமில் இருப்பவர்கள் விடுதலை செய்யப்பட வேண்டும், தமிழர் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காணப்பட வேண்டும், போர்க்குற்றங்கள் நிகழ்ந்திருப்பதாக ஆதாரங்களுடன் குற்றச்சாட்டுகள் எழும்போது அவை குறித்து உரியமுறையில் விசாரணை மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றெல்லாம் பான் கீ-மூன் வலியுறுத்தியிருந்தார். கூட்டறிக்கையில் அவை குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன அவ்வளவே. முன்காலங்களில் மஹிந்த அரசின் வாக்குறுதிகளுக்கு என்ன பொருள் என்பதைப் பார்த்திருக்கிறோமே. கண்டி குவின்ஸ் ஹோட்டலில் செய்தியாளர் சந்திப்பின் போது நான் பான் கீ-மூனுக்கு அருகேதான் நின்றுகொண்டிருந்தேன். அமைதியை, மனித உரிமையைக் காக்கும் கடமையையும் நிறைவேற்ற வேண்டும், அதே நேரம் அந்நாட்டு அரசை அதிகமாகக் குறைகூறவும் முடியாது. மிகத் தர்மசங்கடமான நிலை அவருடையது. எப்படியோ சமாளித்தார் அவர்.

மே 27 அன்று ஜெனீவாவில் நடந்த ஐ.நா. மனித உரிமைக் கவுன்சில் கூட்டத்தில் பேசும்போது மனித உரிமை ஆணையர் நவநீதம் பிள்ளை போரின்போது இரு தரப்பினரின் நடத்தை குறித்தும் விசாரணை வேண்டுமென வலியுறுத்தினார். ஐரோப்பிய யூனியன் மற்றும் வேறு சில நாடுகள் பிள்ளையின் ஆலோசனையை உள்ளடக்கிய தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தன. ஆனால் பெரும்பான்மையான நாடுகள் அத்தகைய தீர்மானத்தை முற்றிலுமாக நிராகரித்தன.

இன்னமும் கொடுமை என்னவெனல், விடுதலைப்புலிகளை அடக்கியதற்காக இலங்கை அரசைப் பாராட்டும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. கொழும்பிலிருந்து ஒடோடி வந்து மற்ற நாட்டுத் தூதரக அதிகாரிகளிடம் குழைந்த இலங்கை தூதரக அதிகாரிகளும் அரசியல்வாதிகளும் வெற்றிபெற்று விட்டனர். அவர்களுக்குத் தங்கள் நாட்டில் என்ன நடக்கிறது, என்ன செய்தால் தங்களுக்கு இலாபம் என்று நன்றாகவே தெரியும், பன்னாட்டுத் தளங்களில் மஹிந்த அரசின் பெயரை எப்படிக் காப்பாற்றுவதென்றும் அவர்களுக்குத் தெரியும், எனவே அவர்களால் போரில் நிகழ்த்தப்பட்ட கொடுமைகள் குறித்து ஐ.நா. போன்ற மேடைகளிலிருந்து கண்டனங்கள் எழாமல் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

இப்போது கொழும்புத் தெருக்களில் ஜெனீவா 'வெற்றி'யைக் கொண்டாடும் வகையில் கட்-அவுட்டுகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கைக்கு ஆதரவாகத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுவதற்குக் காரணமாகவிருந்த மனித உரிமை அமைச்சர் மஹிந்த சமரசிங்க உள்ளிட்டோரின் ஓவியங்களும் தீட்டப்பட்டுள்ளன.

ராணுவ வெற்றி, ராஜதந்திர வெற்றி இரண்டுமே கிட்டியதால் களிப்பில் மிதந்த இலங்கை அரசு, கொழும்பின் காலிமுகத் திடலில் வெற்றிப் பேரணி ஒன்றை நடத்தியது. இலங்கையின் முப்படையினரும் அணிவகுத்தனர். கூடவே சீனாவிலும் செக் நாட்டிலும் தயாரிக்கப்பட்ட கவசவாகனங்களும் பிரங்கிகளும் உக்ரேயினிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட பல் குழல் ஏவுகணைகளும் இந்தியத் தயாரிப்புக்களான ராடார்களும் விமான எதிர்ப்புத் துப்பாக்கிகளும் ஊர்வலத்தில் இடம் பெற்றன. அமெரிக்க, இந்திய, இஸ்ரேல், சீனத் தயாரிப்புப் பிரங்கிக் கப்பல்கள் கடலில் அணிவகுக்க உக்ரேயிய மிக்-27 போர் விமானங்கள், சீன F-7 போர் விமானங்கள், இஸ்ரேல் கே-ஃபிர் விமானங்கள், ரஷ்ய ஹெலிகாப்டர்கள் அணிவகுப்பின் மேலே பறந்தன.

ஜூன் 4 அன்று ஐ.நா. மனித உரிமை ஆணையர் நவநீதம்பிள்ளை இலங்கையின் மனித உரிமை மீறல் பிரச்சினையை மனித உரிமை கவுன்சிலின் முன் எழுப்ப முயன்றபோது இந்தியத் தூதர் கோபிநாதன் அச்சம் குளங்கரை கடுமையாக ஆட்சேபித்தார். நீங்கள் உங்கள் விருப்பத்திற்கேற்றாற்போல் செயல்பட முடியாது. ஒருமுறை நிராகரிக்கப்பட்டபின் மீண்டும் ஏன் எழுப்ப வேண்டும். நீங்கள் சுதந்திரமாகச் செயல்பட முடியும் என்பதாலேயே செயலாளர் நாயகத்தைவிடவும் உங்களுக்கு அதிக அதிகாரமிருப்பதாக நீங்கள் நினைத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்றார் அவர்.

இப்படி அவர் கூறியது இலங்கைச் சிக்கலில் பான் கீ - மூனின் பங்கு குறித்த ஒரு இருண்ட மதிப்பீடாகும். கூடவே ராஜபக்ச அரசிடம் நன்மதிப்பைப் பெறுவதற்கான இந்தியாவின் முயற்சியாகவும் இதைப் பார்க்கலாம். இலங்கை தொடர்பான அரசியல் ஆதாயத்தில் கணிசமான அளவுக்கு இந்தியா ஏற்கெனவே சீனாவிடம் இழந்துவிட்டிருந்தது. அமைதி, பாதுகாப்பு, நல்லுறவு என்பதெல்லாம் மனித உரிமை அடிப்படையிலேயே அமைய வேண்டுமென நினைத்த நாடுகளுக்கு இலங்கை குறித்தான தீர்மானம் மிகுந்த வேதனையை அளித்தது. லைபீரியா, காங்கோ மற்றும் சூடான் பிரச்சினைகளில் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட அரசுகள்மீது நடவடிக்கை யெடுக்க வேண்டுமென வற்புறுத்திய ஆப்பிரிக்க நாடுகள் இலங்கை குறித்த பாதுகாப்பு கவுன்சிலின் நிலைப்பாடு ஏமாற்றமளித்தது மட்டுமல்ல, ஆப்பிரிக்கா என்றால் வாய் கிழிய மனித உரிமைகள் பேசும் நாடுகள் இலங்கை என்றால் மௌனம் சாதிப்பது அல்லது பூசி மெழுகுவது என்ன நியாயம் எல்லாமே ஒரு நாடகம் என்று வருந்தின.

அடுத்த நாள் பொதுச் செயலாளர் பான் கீ - மூன் கண்டியில் அவருக்கும் மஹிந்த ராஜபக்சுக்குமிடையே ஏற்பட்ட ஒப்பந்தம் குறித்து விவரித்தார். பயங்கரவாதத்தை முறியடித்ததற்காக இலங்கையை ரஷ்யாவும் சைனாவும் பாராட்டின.

பின்னர் நடந்த செய்தியாளர் சந்திப்பில், ஃபிரான்ஸ், பிரிட்டன், ஆஸ்திரியா, ஐப்பான் மற்றும் கோஸ்டாரீக்கா ஆகியவை இலங்கை அரசின் அணுகுமுறையைக் குறைகூறின.

“பொதுச் செயலாளர் அவர்களே, நீங்கள் மோதலின் இறுதிக் கட்டத்தில் தான் தலையிடுகிறீர்கள். 20,000க்கும் அதிகமானோர் கொல்லப்பட்டதாக நம்பப்படுகிறது. பொதுமக்களைப் பாதுகாப்பது எங்கள் உரிமை என்ற ரீதியில் நீங்கள் செயல்படுவதாகத் தெரிய வில்லை. மாறாக ஏதோ கோரிக்கை விடுகிறீர்கள். இலங்கை அரசிடம் கெஞ்சுகிறீர்கள். இலங்கைப் பிரச்சினையிலிருந்து நீங்கள் கற்றுக் கொண்டதுதான் என்ன?” எனச் செய்தியாளர் ஒருவர் கேட்டார்.

“நாங்கள் மிகத் தாமதமாகத்தான் தலையிட்டோம் என்ற விமர்சனத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. சிக்கல் தொடக்கத்திலிருந்தே நான் இலங்கை அரசின் முக்கிய நபர்களுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பி லிருந்தேன். மோதலுக்கு முன்னும் பின்னும். தனது வாக்குறுதிகளனைத் தையும் இலங்கை அரசு காப்பது அவசியம். விசாரணை ஐ.நா. உறுப்பினர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாக, நடுநிலையானதாக இருக்க வேண்டும், அப்போது தான் அவ்விசாரணைக்கு மதிப்பிடுக்கும் என்று நான் தொடர்ந்து இதை அதிபர் மஹிந்த ராஜபக்சயிடம் வலியுறுத்திவருகிறேன். அவர் விசாரணை வெளிப்படையானதாக விருக்கும், போர்முனையில் நடந்த சம்பவங்களுக்கு யாரெல்லாம் பொறுப்பைக் கண்டறிவதாக இருக்கும் என எனக்கு உறுதியளித் திருக்கிறார்” என்றார் பான் கீ - மூன்.

ஐ.நா.விற்கான இலங்கைத் தூதர் அதிபர் தமிழர் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காண்பதிலும், பெரும்பான்மை சமூகம் வெற்றி கொண்டு

விட்டோம் என்று கொக்கரிக்கக் கூடாது என்பதிலும் அதிபர் மிகுந்த அக்கறைகாட்டுகிறார் என்று கூறிக்கொண்டார்.

மோதலின் இறுதிக்கட்டங்களில் பொதுமக்கள் உயிரிழப்பை உலகின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்த தமிழ் மருத்துவர்கள் ஜூலை 8 அன்று பாதுகாப்பு அமைச்சகத்தின் ஊடகமையத்தில் செய்தியாளர்களைச் சந்தித்துத் தாங்கள் அளித்த தகவல்கள் அனைத்தும் தவறானவை, இறுதி ஐந்து மாதங்களில் 650இலிருந்து 750 பேர்தான் இறந்திருப்பார்கள், ஆனால் விடுதலைப்புலிகள் எங்களை இறந்தவர்களின் எண்ணிக்கையை உயர்த்திச் சொல்லுமாறு மிரட்டினர், அவர்கள்தான் மக்களுக்கான உணவையும் மருந்தையும் பறித்துக்கொண்டு தட்டுப்பாடு என்று தவறான தகவல்களை அளிக்குமாறு வற்புறுத்தினர் என்று கூறினர். கையில் கட்டுடன் வந்திருந்த டாக்டர் வரதராஜன் 'உங்களுக்கு இதையெல்லாம் நம்புவது கஷ்டமாகத் தானிருக்கும், ஆனால் அப்படித்தான் நடந்தது' என்றார். போர் முனையிலிருந்து கிடைத்த மற்ற செய்திகளுக்கு முரணாகவிருந்தது அம்மருத்துவர்களின் கூற்றுகள் என்றது ஏ.பி. செய்தி நிறுவனம்.

இதே வரதராஜன்தான் புதுக்குடியிருப்பு ஷெல்லடியின்போது பதறியடித்துக்கொண்டு ஏ.பி. நிறுவனத்திடம் தாக்குதல் பற்றி அழாதகுறையாகச் சொன்னவர். செஞ்சிலுவைச் சங்கம், மற்றும் ஐ.நா. அலுவலர்களே நேரடியாக அதையெல்லாம் அனுபவித்தார்களே.

அப்படிப்பட்ட சூழலில் மருத்துவர்களை யார் நம்புவார்கள். அவர்கள் மிரண்டுபோயிருந்தனர். யாரோ சொல்லிக்கொடுத்ததை அப்படியே ஒப்புவிப்பதைப்போலவிருந்தது அவர்களது கூற்று. மறைவாக நின்றனாகொண்டு, இருவர் அம்மருத்துவர்களை சைகை மூலம் இயக்கியதை செய்தியாளர்களால் பார்க்க முடிந்தது. போரின்போது அவர்கள் என்னவெல்லாம் அனுபவித்தார்கள் என்பது தெரிந்த எனக்கு, அந்த செய்தியாளர் சந்திப்பில் குமட்டிக்கொண்டுதான் வந்தது என்கிறார் ஏ.பி நிருபர் ரவி நெஸ்மான்.

இலங்கையைச் சேர்ந்த பிரபலப் பத்திரிகையாளர் ஒருவரே அம்மருத்துவர்களிடம் என்ன சொல்ல வேண்டும் என்பதை சொல்லிக்கொடுத்து, ஏறத்தாழ ஒருமாதம் அவர்களுக்குப் பயிற்சியளித்து, அவர்கள் சொல்வதை வீடியோ பதிவு செய்து அரசின் முக்கியப் பிரமுகர்களுக்குப் போட்டுக் காட்டி, நம்பக்கூடியதாயிருக்கிறது என்று அவர்கள் தலையசைத்த பிறகே செய்தியாளர் சந்திப்பிற்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டது.

நெஸ்மானின் விசாவைப் புதுப்பிக்க அரசு மறுத்த நிலையில் அவர் வெளியேற வேண்டியதாயிற்று.

ஜூலை முழுவதும் எல்லைகளைக் கடந்த மருத்துவர்களமைப்பைச் சார்ந்தவர்கள் இடைத்தங்கல் முகாம்களிலிருந்த 5,000பேருக்கும் அதிகமானோருக்கு அறுவைச் சிகிச்சை அளித்தனர், முகாம்களில் கள மருத்துவ மனையொன்றை அமைத்துப் பணிபுரிந்து வந்த இந்திய மருத்துவர்கள் பொதுமக்களின் உடலிலிருந்து வெளியே எடுத்த குண்டுத் துகள்களும்

எறிகணைத் துண்டுகளும் ஏராளமான வாளிகளை நிறைத்தன. பணிபுரிந்த மருத்துவர்களில் ஒருவர் குழந்தை மருத்துவ நிபுணர்; அவரது பெயர் ததகத்தா போஸ். தன்னுடைய பணி பற்றிய கட்டுரையொன்றைப் பின்னர் இவர் எழுதியிருந்தார். அதில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

துப்பாக்கிக் குண்டுகளாலும் எறிகணைகளாலும் காயம்பட்ட ஏராளமான கைக்குழந்தைகளுக்கு நாங்கள் சிகிச்சை அளித்துக் கவனித்து வந்தோம். போரின் இறுதிநாட்களில் பொதுமக்களின் இழப்பு எத்தகையதாக இருந்தது என்பதைக் குறிக்க இது ஒன்றே போதும். கைக் குழந்தைகளையே பாதுகாக்க முடியவில்லை என்றால், சிறுவர்களுக்கும் வளர்ந்தோருக்கும் என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை ஊகித்துக்கொள்ளுங்கள். பயங்கரவாதத்தை ஒழிப்பதற்கான 'இலங்கை வழிமுறை' என்பதைத் தூக்கிப் பிடிப்பவர்கள் இது பற்றித் தீவிரமாக மீள் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும்.

2006இல் ஏசிஎஃப் தொண்டு நிறுவன ஊழியர்கள் 17 பேர் கொல்லப்பட்டது குறித்து விசாரிக்க அதிபரால் அமைக்கப்பட்ட குழு ஜூலை 14 அன்று, கொலை நடந்த பகுதியில் ராணுவம் இல்லை என்பதே தனது முடிவு என்றது.

முஸ்லிம் ஊர்க்காவல்படையோ விடுதலைப்புலிகளோ கூட அப் படுகொலைகளுக்குக் காரணமாயிருந்திருக்கலாம் என்றது குழு தனது அறிக்கையில்.

விசாரணையைச் சரிவர நடத்த முடியவில்லை, சாட்சிகளுக்குப் போதிய பாதுகாப்பில்லை என்று குழுவின் தலைவர் கூறியபோதும், எப்படியும் விரைந்து முடித்துவிடுங்கள் என அதிபர் அவரை வற்புறுத்தி பாஸ்டில் நாளான ஜூலை 14 அன்றே அறிக்கையை வெளியிடச் செய்தார்.

ஒரு வாரம் கழித்துக் கொல்லப்பட்டவர்களின் குடும்பத்தினரை மூன்று வேறு கடிதங்கள் எழுதுமாறு அரசு தூண்டியதாக பிபிசி கூறியது. கடித வரைவுகளே அவர்களுக்கு எழுதிக்கொடுக்கப்பட்டன. இரண்டு கடிதங்களில் ஒன்று ஏசிஎஃப்ஃபிடமிருந்து அதிக நஷ்ட ஈட்டைக் கோரியது. இன்னொன்று படுகொலைகள் குறித்து விசாரிக்க ஒரு குழுவை நியமித்த தற்காக அதிபர் மஹிந்தவிற்கு நன்றி கூறியது, மேலும் அறிக்கையில் கூறப் பட்டிருப்பதைப் போல் விடுதலைப்புலிகள்தான் கொன்றிருக்க வேண்டும், அரசு தீர்மானித்த அளவு நஷ்டஈட்டை ஏ.சி.எஃப் கொடுக்க வேண்டுமெனத் தெரிவித்தது.

மனித உரிமைக் கண்காணிப்பகம் இதெல்லாம் கேலிக்கூத்து, உலக நாடுகள் ஏமாந்துவிட வேண்டாம், நம்பகத்தகுந்த விசாரணை வேண்டும் என்றது.

அதே ஆணையம்தான் செஞ்சோலை குறித்தும் விசாரித்தது. அதன் அறிக்கையில் அவ்வில்லத்தின் மீது குண்டுவிசியதில் தவறில்லை என்றது. பெற்றோரின் அனுமதியின்றி, வலுக்கட்டாயமாக மாணவிகளைச் செஞ்சோலை இல்லத்திற்குப் புலிப்படையினர் அழைத்துச்சென்றிருக்கின்றனர், தங்கள் பிரச்சாரத் திரைப்படத்தை அம்மாணவிகளைப் பார்க்க வைத்திருக்கின்றனர். துப்பாக்கியைக் கழற்றிச் சுத்தம் செய்து மீண்டும்

பாகங்களைச் சேர்ப்பது எப்படி என்று அவர்களுக்குக் கற்றுத் தரப்பட்டிருக்கிறது, துப்பாக்கிகளுக்குப் பதில் தடியேந்தி அவர்களுக்குப் போர்ப்பயிற்சி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அந்த அளவிலே அவ்விடத்தை ராணுவம் புலிகள் தளமாகக் கருதியதில் தவறில்லை. அத்தனை சிறுமியர் இறந்தது வருத்தத்திற்குரியதான், ஆனால் செஞ்சோலை இல்லத்தை நன்கு கண்காணித்துத் தகவல்கள் அனைத்தையும் திரட்டியபிறகே விமானப்படை குண்டு வீசியிருந்ததால் அதைக் குற்றஞ்சொல்ல முடியாது என்றது அதிபரின் விசாரணை ஆணையம்.

அறிக்கையை வெளியிட்ட ஐலண்ட் நாளேடு கொல்லப்பட்டவர்களை அப்பாவிச் சிறுமிகள் என்று கூறியதற்காகக் குழந்தைகள் நிதியத்திற்குக் கடும் கண்டனம் தெரிவித்தது.

இப்படியாக அரசு எப்படி விரும்பியதோ அப்படியே செய்திகள் வெளியாயின. போர் முடிந்த பிறகு முதலில் வடக்கே செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டவர்கள் அகழ்வாராய்ச்சி நிபுணர்கள்தாம். கிளிநொச்சியில் புத்த விஹாரத்தை அவர்கள் கண்டுபிடித்ததாகக் கூறப்பட்டது. வெளியார் பார்த்தபோது அதற்கு வெள்ளையடிக்கப்பட்டிருந்தது. ராணுவம் அப்பழைய கட்டடத்தைப் பழுதுபார்த்து மிளிர்ச்செய்ததாகக் கூறியது. வடபகுதி முழுவதும் அவர்கள் சுற்றித்திரிந்து 60 பண்டைய சிங்களக் குடியிருப்புகளின் எச்சங்களை அடையாளம் கண்டதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டது. அகழ்வாராய்ச்சித் துறைத் தலைவர் செனரத் திஸ்ஸநாயக்க “30 ஆண்டுகளாக இந்தப் பக்கமே எங்களால் வரமுடியவில்லை. இப்போது முன்னோர்கள் எப்படி வாழ்ந்தனர் அவர்கள் பண்பாடு, பொருளாதாரம், சமூகக் கட்டமைப்பு, மதம், வாழ்நிலை போன்ற அனைத்தையும் நம்மால் தெரிந்துகொள்ள முடியும்” என்றார்.

அகழ்வாராய்ச்சிக்கான அனுமதி வழங்கும் பொறுப்பு சிங்களத் தீவிரவாத அமைப்பான ஜாதிக ஹெல உருமய தலைவரும் சுற்றுச்சூழல் அமைச்சருமான சம்பிக ரனவகவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவர் ஒரு அகழ்வாராய்ச்சி ஆர்வலருங்கூட.

ஆனால் தமிழர்கள் இதையெல்லாம் வேறொரு கோணத்தில் பார்த்தனர். “புதிய விகாரைகளைக் கட்டுகிறது. ராணுவ வீரர்களுக்காக நிரந்தரக் குடியிருப்புகளை அமைக்கிறது. எங்கள் பகுதிகளை ஆக்கிரமிக்கிறார்கள். இது சிங்கள நாடு என்று எங்களுக்கு காட்ட முயல்கிறார்கள்” என்றார் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் சுரேஷ் பிரேமசந்திரன்.

இன்னொருபுறம் விடுதலைப்புலிகள் எழுப்பிய மாவீரர் துயிலுமில்லங்களும் நினைவுச் சின்னங்கள் எல்லாம் அழிக்கப்பட்டன. பிரபாகரனின் வீடு புல்டோசர் வைத்துத் தகர்க்கப்பட்டது.

இலங்கை ராணுவம் களிப்பில் இருந்தது. கெரில்லாப் போராளிகளை அடக்க உதவத் தயார் என்று இந்தியாவிடமும் அமெரிக்காவிடமும் கூறியது. அதற்கான முறையான திட்டங்களை எழுத்தில் வடித்திருப்பதாகவும் கூறியது.

உலகில் வேறு எந்த நாடாலும் செய்ய முடியாத பெரும் சாதனையை மஹிந்த அரசு நிகழ்த்திப் பயங்கரவாதத்தை முறியடித்துவிட்டதாகப் பத்திரிகைகள் கூறின.

அரசோ அதோடு நிற்கவில்லை. பாதுகாப்புத் துறைக்கான ஒதுக்கீடு மேலும் உயர்த்தப்பட்டு மொத்த செலவில் 20 சதமாகியது. சிங்களரில் 40 சதவிகிதத்தினர் ஏதோ ஒரு விதத்தில் ராணுவத்துடன் சம்பந்தப்பட்டிருந்தனர். விடுதலைப்புலிகளை வென்ற பிறகும் பாதுகாப்பிற்காக எதற்கு இவ்வளவு செலவு என்று பலர் வியந்தனர், குறை கூறினர். ராணுவத்தின் புதிய தலைவர் ஜகத் ஜயசூரியா நாட்டுப் பாதுகாப்பு மேலும் வலுப் படுத்தப்படும், இனிப் பயங்கரவாதம் தலையெடுக்காமல் பார்த்துக்கொள்ளப்படும் என்றார்.

ஏற்கெனவே மூன்று இலட்சம் வீரர்கள். மேலும் 50,000 பேரைச் சேர்க்கலாம் என்றார் அவர். நாடு விடுதலை பெற்றபோது ராணுவம் ஏதும் கிடையாது. ஆனால் நன்கு பயிற்சி பெற்ற, கட்டுப்பாடான காவல் துறை இருந்தது. படையினரின் எண்ணிக்கை 1983இல் இருந்ததைவிட 30 மடங்கு உயர்ந்திருந்தது. உலகிலேயே ஏழாவது பெரிய படை இலங்கையினுடையதுதான் எனக் கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஜூன், ஜூலை மாதங்களில் எஞ்சியிருந்த விடுதலைப்புலிகளுடன் ஆங்காங்கே மோதல்கள் நடைபெற்றதாகக் கூறப்பட்டது. கைதானவர்களை விசாரித்ததன் விளைவாகப் பத்தாண்டுகளுக்கு முன் புதைக்கப்பட்ட ஆயுதங்கள் கூடக் கைப்பற்றப்பட்டன.

இன்னமும் விடுதலைப்புலிகளின் ஆபத்திருக்கிறது, விழிப்புடனிருக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்திக்கொண்டேயிருந்தார் கோத்தாபய ராஜபக்ச.

ஒவ்வொரு மாதமும் நாடாளுமன்றம் கூடி அவசரகாலச் சட்டங்களை நீட்டித்துக்கொண்டே இருந்தது. அச்சட்டங்களின் கீழ் எவரை வேண்டுமானாலும் காலவரையின்றிச் சிறையில் வைத்திருக்கலாம். மோதல்களெல்லாம் முடிவுற்ற பிறகும் இப்படி அவசரகாலச் சட்டங்களை வைத்திருப்பதன் காரணம் 2010 தேர்தல் பிரச்சாரக் காலத்தில் மற்றவர்களைப் பயமுறுத்தவே என்று குற்றஞ்சாட்டினர் எதிர்க்கட்சியினர்.

வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் அமைக்கப்பட்ட ராணுவ முகாம்கள் நிரந்தரமாயின. கிளிநொச்சி மற்றும் முல்லைத்தீவு ராணுவத் தளங்கள் வலுப்படுத்தப்பட்டன.

மேலும் பெரும் நிலப்பரப்புகள் உயர்பாதுகாப்பு வலயங்களாக அறிவிக்கப்பட்டன. வெளியேற்றப்பட்ட மக்கள், காணிச் சொந்தக்காரர்கள் திரும்ப அனுமதிக்கப்படவில்லை. 2010ஆம் ஆண்டு மத்தியில் யாழ் குடாநாட்டில் மட்டும், 160 சதுர கிலோமீட்டர் பரப்பில் அத்தகைய வலயங்கள் 15 அமைக்கப்பட்டன. மொத்த நிலப்பரப்பில் அது 15 சதமாகும் வலயங்கள் காரணமாக 1.30 இலட்சம் மக்கள் வெளியேற்றப்பட்டனர்.

கிழக்கில் சம்பூரில் வலயத்தின் ஒரு பகுதியில் சிறப்புப் பொருளாதார மண்டலம் அமைக்கப்படவிருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்டது.

இடைத்தங்கல் முகாமிலிருந்த மூன்று இலட்சம் மக்களின் மீள் குடியேற்றம் சரிவர நிறைவேற்றப்படும் முன்பே வடபகுதியில் மட்டும் 40,000 ராணுவக்குடியிருப்புகள் கட்டப்படுவதாகத் தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் குற்றஞ்சாட்டினார்.

விடுதலைப் புலிகளில் இன்னமும் எஞ்சியிருந்தவர்கள் கே.பி.யைப் புதிய தலைவராக அறிவித்தனர்.

போரின் இறுதிக்கட்டங்களில் புலிகளின் தலைமையின் சரணை இலங்கை ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்ய பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்தும் அவரது முயற்சிகள் படுதோல்வியடைந்தன. அவர் இப்போது ஈழத்திற்காகத் தொடர விருக்கும் போராட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கப்போகிறார் என அறிவிக்கப் பட்டது.

அதே நேரம் வன்முறையைக் கைவிடுவதாகவும் ஜனநாயக முறையி லேயே போராட விரும்புவதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

ஆனாலும் வீராப்பு ஒன்றும் குறையவில்லை. சானல் நான்கிற்கு அளித்த பேட்டியில் இன்னும் 2,000 போராளிகள் வன்னிப் பகுதியில் இருப்பதாகவும் அவர்களுல்லாம் தன் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதாகவும் கே.பி. கூறிக்கொண்டார்.

பிரபாகரன் மறைந்துவிட்ட நிலையில், அமைப்பே நிலைகுலைந்து கொண்டிருக்கையில் இப்படிச் சொல்லித் தன்னை அவர் விளம்பரப் படுத்திக்கொள்ள முயன்றார் அவ்வளவுதான். ஆனால் பிரபாகரனுக்குப் பிறகு யார் சொல்வதை யார் கேட்பது என்பதே தெளிவாக இல்லை. கேபியின் பேட்டியை புலிகளின் ஊதுகுழலான தமிழ்நெட் வெளியிட வில்லை.

பேட்டி வெளியாகி சில நாட்களிலேயே கே.பி. கைது செய்யப்பட்டு இலங்கைக்கு அழைத்துவரப்பட்டார்.

அவர் எங்கு கைதானார் என்பது குறித்துப் பல்வேறு ஊகங்கள் உலவுகின்றன. கைதுசெய்ய உதவிய நாட்டிற்குத் தர்மசங்கடம் ஏற்படுத்த விரும்பாததால் அதை வெளிப்படுத்த விரும்பவில்லை என்றது இலங்கை அரசு.

விடுதலைப்புலிகளின் வணிக சாம்ராஜ்யத்தின் கேந்திரமாக விளங்கியது தாய்லாந்து. அங்கு கே.பி. அடிக்கடி சென்று வருவார். ஆனால் அவர் மலேசியாவில்வைத்துப் பிடிபட்டதாகப் புலம்பெயர் தமிழர் வட்டாரங்கள் கூறின.

விடுதலைப்புலிகளின் எஞ்சியிருந்த நிதி ஆதாரங்களை அபகரிக்க எண்ணி அமைப்புக்குள்ளேயிருந்த எதிரிகள் ஒருசிலரே அவரைக் காட்டிக் கொடுத்திருக்கக்கூடும். எப்படியோ சட்டரீதியாக நாடு கடத்தாமல் எங்கிருந் தாலும் எதிரிகளைப் பிடித்துவருவது என்பதை அமெரிக்க அதிபர் புஷ் நிர்வாகம் ஒரு பழக்கமாகவே உருவாக்கியிருந்ததே. அதைத்தான் ராஜபக்ச அரசும் பின்பற்றியிருக்கிறது.

விடுதலைப்புலிகள் எங்கிருந்தாலும் அவர்களை ஒடுக்க எங்களால் முடியும் என்றார் அரசு அதிகாரி ஒருவர். கே.பி.யிடமிருந்து பல்வேறு தகவல்களைக் கக்குவதாக கோத்தாபய பெருமையடித்துக்கொண்டார். அவர் அளித்த தகவல்களின் அடிப்படையில் கப்பல்களைக் கைப்பற்றி வருவதாகவும் வேறொருவர் கூறினார்.

புலிகள் ஆயுதங்கள் கடத்தப் பயன்படுத்திய கடல் புறா கப்பல் ஒன்று இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. பொதுமக்கள் ஆர்வத்துடன் அதைச் சுற்றிப்பார்த்தனர். புலிகளின் நிதி ஒரு பில்லியன் டாலரிலிருந்து ஐந்து பில்லியன் டாலர் வரை இருக்கும் என்று அரசு கணித்தது. ஆனால் அவையெல்லாம் கைப்பற்றப்பட்டதா, முடக்கப்பட்டதா, கைப்பற்றப்பட்டிருந்தால் அப்பணம் என்ன ஆயிற்று என்பதைப் பற்றி அரசு வாய் திறக்கவில்லை.

ஜெனரல் ஃபொன்சேகாவிற்கும் அதிபர் மஹிந்தவிற்குமிடையே கனன்று கொண்டிருந்த பதற்றம் 2009 நவம்பரில் எரிமலையாக வெடித்தது. விடுதலைப் புலிகளுடனான மோதல்களின் இறுதிக்கட்டங்களில், ஃபொன்சேகா சீனா சென்று ஆயுதங்கள் வாங்கிவருவதில் மும்முரமாக இருந்தபோது, பாதுகாப்புத் துறைச் செயலர் கோத்தாபய அவருக்குத் தெரியாமலே ராணுவத்திற்கு உத்தரவு பிறப்பித்ததாகக் கூறப்பட்டது.

எல்லாம் முடிந்தபிறகு, ஒரு கட்டத்தில் அதிபர் ஃபொன்சேகாவிடம் விளையாட்டுத் துறைச் செயலராக விரும்புகிறீர்களா எனக் கேட்டதாகவும், ஃபொன்சேகா கடுங்கோபமுற்றதாகவும் ஒரு பத்திரிகை கூறியது.

ராணுவப் புரட்சி நடக்கக்கூடுமென ஜூலையில் வதந்திகள் உலவின. ஃபொன்சேகா முப்படைத் தளபதியாக்கப்பட்டார், கோத்தாபய உத்தரவுப் படியே நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் அவருக்குக் கூறப்பட்டது. ராணுவம் கோத்தாபயவின் நேரடிக் கண்காணிப்பின் கீழ் வந்தது.

கொதித்துப்போன ஃபொன்சேகா பகிரங்கமாகவே தன் கோபத்தை வெளிப்படுத்தினார். ராணுவத்தின் மாபெரும் சாதனையைச் சிலர் துச்சமாக நினைக்கின்றனர் என்று குறை கூறினார்.

தொடர்ந்து அதிபர் தேர்தலில் போட்டியிடவிருப்பதாகவும் அவர் அறிவித்தார். ஊழலில் திளைக்கும் ராஜபக்ச குடும்பத்தின் சர்வாதிகார ஆட்சிக்குத் தாம் முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்போவதாகவும் அவர் கூறிக் கொண்டார். இலஞ்ச இலாவண்யத்தையெல்லாம் அம்பலப்படுத்தப் போவதாகவும் அவர் சூளுரைத்தார்.

அவருக்கு விநோதமானதொரு கூட்டணிக் கலவையின் ஆதரவு கிடைத்தது. விடுதலைப்புலிகளுக்கு எதிரான போரைத் தீவிரமாக ஆதரித்து, மக்கள் மத்தியிலும் ராணுவத்தினர் மத்தியிலும் பிரச்சாரம் செய்த ஜேவிபி, நாளும் நசிந்துகொண்டிருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, இவர்களுடன் தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பும் சேர்ந்து ஃபொன்சேகா பின்னால் அணிவகுத்தது. அவர்கள் ஃபொன்சேகாவைத் துளியும் நம்பவில்லை, வன்னியில் இழைக்கப்பட்ட பல கொடுமைகளுக்கும் அவர்தான் காரணம் எனவும் தமிழ்த் தலைவர்கள் குற்றஞ்சாட்டி வந்தனர். ஆனால் அவர்களுக்கு வேறு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் ஃபொன்சேகாவிற்கு ஆதரவு தெரிவித்தனர். “இந்த விடயத்தில், எமக்குத் தெரியாத பிசாசுதான் பரவாயில்லைப் போலிருக்கிறது” என்றார் தமிழர் தலைவர்களில் ஒருவரான மனோ கணேசன்.

சிங்களர் வாக்குகள் மஹிந்தவிற்கும் ஃபொன்சேகாவிற்குமிடையே பிரியும். தமிழர் வாக்குகள் அப்படியே ஃபொன்சேகாவிற்குக் கிடைத்தால் அவர் வெற்றிபெறக்கூடும் எனக் கணக்கிடப்பட்டது. ஆனால் இலங்கை சிங்களவருடையது என்று ஒரு பேட்டியில் முழங்கிய அவருக்கு முழு மனதுடன் அனைத்து தமிழர்களும் வாக்களிப்பார்களா என்பதும் ஒரு கேள்விக்குறியாகவேயிருந்தது.

உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுச் சதிகளுக்கு இரையாகிவிடக் கூடாது என ஒரு முக்கிய பௌத்த சங்கம் ஃபொன்சேகாவை எச்சரித்தது. சிங்களர்களைக் காட்டிக்கொடுக்க ஆட்களுக்கு பஞ்சமே இல்லையோ!!!

ஃபொன்சேகா திறமை வாய்ந்ததொரு ஜெனரலாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அரசியலில் தத்தளித்தார். மனதுக்குத் தோன்றியதையெல்லாம் பகிரங்கமாகப் பேசி ஏகப்பட்ட சிக்கல்களில் மாட்டிக்கொண்டார்.

ஃபேஸ் புக் இணையதளத்தில் அவர் இணைந்து பக்கமொன்றைத் தொடங்கியபோது, தமிழர்களின் மனங்களை வெல்ல தெளிவான பார்வை ஏதும் அரசிடம் இல்லை... இப்படிச் சென்றால் மீண்டும் ஒரு கலகத்திற்குத்தான் வழிவகுக்கும் என்றார் அவர்.

நிர்வாகத்தில் ஒரே ஊழல், வளங்களெல்லாம் வீணாகின்றன, கொலைப் படைகள் எங்கும் திரிகின்றன, தனி மனித சுதந்திரம், ஊடக சுதந்திரமெல்லாம் நசுக்கப்படுகின்றன என்றெல்லாமும் அவர் குற்றஞ்சாட்டினார்.

சில குற்றங்கள் இழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன, நேரம் வரும்போது வெளிப்படுத்துவேன் என்றும் ஒரு பேட்டியில் ஃபொன்சேகா கூறினார். சினமடைந்த கோத்தாபய அவர் ராணுவத்தையும் நாட்டையும் காட்டிக் கொடுக்கிறார் என்று குற்றஞ்சாட்ட, ஃபொன்சேகா தான் அப்படிச் சொல்லவில்லை, தவறாக நிருபர் புரிந்துகொண்டுவிட்டார் எனப் பின்வாங்கினார்.

வன்முறைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கிறேன், இலஞ்சத்தை ஒழிக்கிறேன், அரசியல் சீரழிவைத் தடுத்து நிறுத்துகிறேன் என்றெல்லாம் சொல்லிப் பார்த்தார் ஃபொன்சேகா.

வாக்குப் பதிவன்று போர்க்குற்றம் குறித்துப் பன்னாட்டு விசாரணை ஏதும் நடைபெறுமானால் தான் ஒத்துழைக்கத் தயார் என்கூடச் சொன்னார் அவர். ஆனால் இறுதி வெற்றி மஹிந்தவிற்கே. பெரும் வெற்றி.

அவரது தோல்வியுடன் அவருக்காகப் பிரச்சாரம் செய்த கூட்டணியும் உடைந்தது. தேர்தல் முடிவு வந்த சில நாட்களுக்குள்ளேயே ராணுவம் ஃபொன்சேகாவின் தேர்தல் அலுவலகத்தில் அதிரடியாக நுழைந்து, ஜெனரலையே கைது செய்தார்கள். அவர்களுடன் செல்ல மறுத்தபோது வலுக்கட்டாயமாக இழுத்துக்கொண்டுபோனார்கள்.

தேசத்துரோகக் குற்றச்சாட்டை அவர்மீது அரசு சுமத்தியது. பிறகு ஊழல் புரிந்தார் என்றது, பதவியில் இருக்கும்போதே அரசியல் நடவடிக்கைகளில் இறங்கிய குற்றமென்றனர்.

மற்ற பலரையும்போல் கேலிக்கூத்தாகிவிட்ட நீதித் துறையில் நீதி கேட்கும் முயற்சியில் இறங்கினார் ஜெனரல். அடிப்படை மனித உரிமை மீறப்பட்டுவிட்டதெனப் புகார் கூறி மனுச்செய்தார் அவருடைய மனைவி. ஓராண்டிற்கு முன்புதான் தமிழர்களுக்கு அவசர மருத்துவ உதவி வேண்டும் என்று செஞ்சிலுவைச் சங்கம் கோரியபோது எந்த ஃபொன்சேகா தலைமையிலான ராணுவம் அனுமதி மறுத்ததோ, அதே ஃபொன்சேகாவின் மனைவி இப்போது சிறையில் கணவரைச் சந்திக்க அனுமதி மறுக்கப்படுகிறது, அவருக்கு மிகத் தேவையான மருந்துகள் அவருக்குத் தரப்படுவதில்லை, உதவுங்கள் எனச் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்திடம் முறையிட்டார்.

சண்டே லீடர் ஆசிரியர் மனம் நொந்து குறிப்பிட்டார்: நாயகனாகப் போற்றப்பட்ட ஃபொன்சேகா இன்று வில்லனாகிவிட்டார். அவரது வளர்ச்சியும் வீழ்ச்சியும் நமது சமூகத்தைப் பற்றிய பல வேதனையான செய்திகளைத்தான் கூறுகின்றன. ஃபொன்சேகாவிற்குப் பொதுவாழ்வி லிருந்து எப்போது கண்ணியமாக விலக வேண்டும் என்று தெரியவில்லை, நாமும் கஜானாவில் கைவைக்காத ஒரு தலைவருக்காகப் பரிதவிக்கிறோம்... கிடைக்கமாட்டேனென்கிறார்கள்... இன்னும் சில காலம் திருட்டுக் கும்பலின் கையில்தான் நமது நாடு சிக்கித்தவிக்குமென்றே தோன்றுகிறது..."

ஊடக சுதந்திரத்தைப் பொறுத்தவரையில் 175 இடங்களில் 162 இடத்தில் தான் இலங்கை இருப்பதாக எல்லைகளைத் தாண்டி நிருபர்கள் என்ற அமைப்பு 2009இல் கூறியிருந்தது.

மோதல்கள் முடிந்த பிறகு கட நிலையில் எவ்வித மாற்றமுமில்லை. அரசைக் குறைகூறும் செய்தியாளர்கள் மட்டுமல்ல, கல்வியாளர்கள்கூட வரைமுறையற்ற அவதூறுக்காளானார்கள், தாக்கப்பட்டார்கள், காணாமலும் போனார்கள்.

உலகத் தொலைக்காட்சி நிறுவனங்களுக்குப் பேட்டியளித்து வந்த ஒரே பிரபல ஆய்வாளர் பாக்கியசோதி சரவணமுத்துக்குக் கொலை மிரட்டல் விடப்பட்டது, அரசின் சில துறைகள் தயாரித்துள்ள ரகசியப் பட்டியலில் அவர் பெயரும் இருப்பதாக பிபிசி கூறியது. அவ்வாறு பட்டிய லில் பெயர் இருப்பதாகத் தெரிந்தாலே போதும் மற்றவர்கள் அவர் பக்கமே தலைவைத்துப்படுக்கமாட்டார்கள்.

அரசு சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டு முடங்கிக்கிடந்த பிரஸ் கவுன்சிலுக்குப் புதிய உறுப்பினர்களை நியமித்து அதன் மூலம் ஊடகங்களைக் கட்டுக்குள் வைத்துக்கொள்ள முயன்றது. சிறிமாவோ அதை உருவாக்கியதே அந்நோக்கத்திற்காகத்தான். இப்போது அதனுடைய அதிகார வரம்பு இன்னமும் விரிவாகியது.

வெளியிடப்படாத அமைச்சரவை முடிவுகளைப் பகிரங்கப்படுத்தி னால், நாட்டுப் பாதுகாப்பிற்கு ஊறுவிளைவிக்கக்கூடிய வகையில் முப் படைகளைப் பற்றி செய்திகள் வெளியிட்டால், பொருளாதாரக் கொள்கை கள் பற்றி வெளியாகும் செய்திகள் காரணமாகப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டு

விலைவாசி உயர்ந்தால் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு அபராதம் விதிக்கவும் சிறையிலடைக்கவும் பிரெஸ் கவுன்சிலுக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது.

சுதந்திரமான ஊடகத் துறையை அரசு விரும்பவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. ஏற்கெனவே கொலைகள் புரிந்தும் கடத்தியும் செய்தியாளர்களை யெல்லாம் அச்சத்தில் ஆழ்த்தியிருக்கிறார்கள். இப்போது கவுன்சில் வேறு. எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கக்கூடிய அனைத்து வாயில்களையும் அடைப்பதில் முனைப்பாயிருக்கிறது என விமர்சித்தது சண்டே லீடர்.

ஜூன் மாதத்தில் பிரஸ் கவுன்சில். ஆகஸ்டில் கொடுமைகளுக்குள் னாகும் செய்தியாளர்களுக்கு உதாரணமாக அமெரிக்க அதிபர் ஒபாமா சுட்டிக்காட்டிய ஜே.எஸ். திசைநாயகத்திற்கு 20 ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. விடுதலைப்புலிகளுடன் தொடர்பிருந்ததாக அவர்மீது குற்றச்சாட்டு. போரில் பாதிக்கப்பட்ட தமிழர்களை அரசு நடத்தியவிதம் குறித்து விமர்சித்து எழுதி இரு சமூகங்களுக்கிடையில் வெறுப்புணர்வைத் தோற்றுவிக்க முயன்றார் என்றார் தண்டனை அளித்த உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி. உலக அளவில் கண்டனங்கள் எழுந்தபோது வெளியுறவுத் துறை செயலர் பாலித கோஹ்ண எல்லாம் முறைப்படிதான் நடந்திருக்கிறது. திசைநாயகம் எப்படியும் மேல்முறையீடு செய்ய முடியும் என்றார். ஐ.நா. மனித உரிமைக் குழுவிற்கான அமெரிக்க தூதர் இலங்கையின் சட்டங்கள் அரசுக்கான எதிர்ப்பைக்கூடத் தேசத்துரோகமாகப் பார்க்கின்றன என்றார்.

பன்னாட்டுச் செய்தியாளர்களை மட்டுமல்ல ஐ.நா அலுவலர்களைக் கூட வெளியேற்றத் தொடங்கியது இலங்கை அரசு. முதல் போரில்லா பிராந்தியத்தில் குண்டு வீசப்பட்டதை நேரடியாகப் பார்த்த பத்திரிகையாளரை இலங்கைவின் நலனுக்கு எதிராகச் செயல்படுவதாகக்கூறி வெளியேற்றியது. முற்றுகையின்போது சிறுவர்கள் நரகவேதனை அனுபவித்தனர் என்று கூறிய குழந்தைகள் நிதியத்தின் ஜேம்ஸ் எல்டர் அடுத்ததாக வெளியேற்றப்பட்டார்.

இலங்கையின் புதிய ஐ.நா. தூதராகப் பதவியேற்ற பாலித கோஹ்ண, முன்னர் குழந்தைகளின் நலன் மேம்பட பாடுபடப்போவதாகக் கூறியிருந்தவர் இப்போது, எல்டர் விடுதலைப்புலி ஆதரவுப் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டதால் வெளியேற்றப்பட்டார் என்றார்.

இலங்கைக்கெதிராக ஆஸ்திரேலியாவில் உருவான சதியில் எனக்கும் பங்கிருக்கிறதென்றும், ஐ.நா.விற்காகச் சட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்டு, விசாரணை முறையாக நடத்தப்படாமல் கொல்லப்படுவோர் குறித்துத் தகவல்கள் திரட்டும் பணியாளரான (Special Rapporteur on Extrajudicial, Summary or Arbitrary Executions) புகழ்பெற்ற பன்னாட்டுச் சட்ட மற்றும் மனித உரிமைத் துறை அறிஞர் ஃபிலிப் ஆல்ஸ்டனும் இச்சதியில் உடந்தை என்றார் அவர்.

காணாமல்போன ஆயிரக்கணக்கானோர் பற்றி மஹிந்த அரசு விசாரிக்க வேண்டும் எனத் தொடர்ந்து வற்புறுத்தி அரசுக்குத் தர்மசங்கடத்தை ஏற்படுத்தியவர் ஆல்ஸ்டன்.

மூதூரில் கொல்லப்பட்ட ஏசிஎஃப் தொண்டு நிறுவனங்கள் குறித்து அரசின் முடிவுகளை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்கினார், கைதுசெய்யப்

பட்டவர்களைச் சித்திரவதை செய்து துருப்புக்கள் கொன்றதாகக் காட்டும் வீடியோ பதிவுகள் போலியானவை என்ற அரசின் வாத்தை முழுதாகவே நிராகரித்தார். கைது செய்யப்படுபவர்கள் போரிலிருந்து ஒதுங்கியவர்கள் அவர்கள் கொல்லப்படக் கூடாது என்றே பன்னாட்டுச் சட்டங்கள் கூறுகின்றன. சரணடைய முன்வருபவர் எவருமே மோதலிலிருந்து ஒதுங்குவதாகத்தான் கருதப்பட வேண்டும், தாக்கவோ தப்பிக்கவோ முன்வராத நிலையில் அவர்களுக்கு எவ்விதத் தீங்கும் இழைக்கப்படக் கூடாது என்றும் வலியுறுத்தப்படுகிறது என்று அதிபர் ராஜபக்சுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் ஆல்ஸ்டன் கூறினார்.

சானல் 4 வீடியோ பதிவுகளைப் பல மாதங்கள் நிபுணர்கள் கூர்ந்து ஆய்ந்தனர். ஏதோ பெரும் வெற்றியைக் கொண்டாடுவதாக நினைத்துப் பதிவுசெய்யப்பட்டிருக்கலாம், ஆனால் அவையெல்லாம் உண்மையில் நிகழ்ந்தவை என்றே தோன்றுகிறது என்றனர் அவர்கள் இறுதியில்.

பன்னாட்டு நீதிமன்றத்தின் தலைமை பிராசிசுயூஷன் வழக்கறிஞர் லூயிஸ் மாரெனோ ஓகாம்போ இலங்கையில் போர்க் குற்றங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன என்றார்.

அமெரிக்க நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பாட்ரிக் லீஹியின் வேண்டு கோளின்பேரில் அக்டோபர் 29இல் அந்நாட்டு வெளியுறவுத் துறை அமைச்சு இலங்கை போர்க் குற்றங்களை விவரமாக எடுத்துக்கூறும் 68 பக்க அறிக்கையை காங்கிரஸ் முன் சமர்ப்பித்தது. ஆதாரமில்லாத கட்டுக்கதையென்றது இலங்கை அரசு. ராணுவத்தின் வெற்றியை இழிவுபடுத்தும்வகையில் சதிக்குமேல் சதி பின்னப்படுவதாகச் சாடினார்.

அண்ணளும் தம்பியும் என்னதான் முழங்கினாலும், புலம்பினாலும், போர்க் குற்றங்கள் குறித்த குரல்கள் ஓய்வதாக இல்லை. இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளின் புகைப்படப் பதிவுகளும் 2010 முழுவதும் வெளியாகிக் கொண்டே இருந்தன. ஒரு புகைப்படம் இப்புத்தகத்தில் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பெண்புலி இசைப்பிரியா படுகொலை செய்யப்பட்டது தொடர்பான புகைப்படங்களை டிசம்பர் 27 அன்று வெளியிட்டது சானல் 4. அவர் செய்தித்தொகுப்பாளர், பாடகர், நாட்டியமாடுபவர், போரில் பங்குபெறாதவர். இலங்கை ராணுவத்தின் 53ஆவது பிரிவினரால் போரில் இறுதிக் கட்டடங்களில் கொல்லப்பட்டதாகக் காட்டியது சானல் 4.

பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டில் கிரீமியப் போரை வழிநடத்திய ரஷ்ய அமைச்சர் கிரிகாரி, போரின் விளைவாகப் பலப் பல கிராமங்கள் கைப்பற்றப்பட்டிருப்பதாகக் காட்டி பேரரசி இரண்டாம் காதரீனின் நல்லெண்ணத்தைப் பெறுவதற்காக அவர் சுற்றுப்பயணம் செய்த வழியில் போலி கிராமங்களை உருவாக்கினார் என்று சொல்வார்கள். அத்தகைய போலி முயற்சிகளை போடெம்கின் கிராமங்கள் என்றழைப்பது சொல்வடை. பொதுமக்கள் எவரது குருதியும் சிந்தப்படாமல் விடுதலைப்புலிகள் முறியடிக்கப் பட்டனர் என்ற இலங்கை அரசின் அறிக்கைகளும் கூற்றுகளும் ஒருவகையில் போடெம்கின் கிராமங்கள்தாம்.

ஆனால் அவர்களது புனைவை அம்பலப்படுத்துவது ஒன்றும் கடினமாக இல்லை. ரகசியமாக நடந்ததல்லவே போர். ஏறத்தாழ இரண்டரை இலட்சம் மக்கள் பார்த்திருக்கின்றனரே, அனுபவித்திருக்கின்றனரே அக்கொடுமைகளையெல்லாம்.

போர் முடிந்து ஓராண்டுக்குமேலாகியும் 80,000 வன்னித் தமிழர்கள் இடைத்தங்கல் முகாம்களில் நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்தனர். ஆனால் மற்றவர்கள் பலர் வீடுதிரும்பிவிட்டனர். அது மட்டுமல்ல இனியும் இலங்கையில் வாழ்வது ஆபத்து என்று முடிவுசெய்த ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள், மலேசியா, சிங்கப்பூர், தாய்லாந்து, ஆஸ்திரேலியா, அமெரிக்கா, கனடா உள்ளிட்ட நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்தனர்.

ஆஸ்திரேலியாவில் முற்றுகையிலிருந்து தப்பிய தமிழர்களின் சாட்சியங்களை சர்வதேசச் சட்டவியலாளர் ஆணையம் பதிவுசெய்யத் தொடங்கியது. அப்பதிவுகளின் அடிப்படையில் போர்க்குற்றங்கள் புரிந்தவர் மீது பின்னர் ஒரு கட்டத்தில் வழக்குத் தொடுக்க முடியும் என நம்பப்படுகிறது.

சோவியத் யூனியன் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு போர்க் குற்றங்களைப் புரிவோர் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து வலுப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறு தண்டிப்பதே குறிப்பாக உள்நாட்டு கலகங்களால் ஏற்படும் மன ரணங்களை ஆற்றும் என நம்பப்படுகிறது.

பல்வேறு விசாரணைகளுக்குப் பிறகு ஏன் போர்க்குற்றங்கள் நிகழ்கின்றன, புரிவோரின் நோக்கங்கள் என்ன என்பதெல்லாம் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால் வரலாறு இன்னொரு பாடத்தையும் நமக்குக் கற்றுக்கொடுக்கிறது. மனித உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதற்காக எங்கு மீறல்கள் நடந்தாலும் உலக நாடுகள் தலையிட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டாலுங்கூட, நீதிக்கான முயற்சிகளும் அமைதிக்கான, சுமுக ராஜ்ய உறவுகளுக்கான முயற்சிகளும் ஒன்றுக்கொன்று இடையூறாகவே அமைகின்றன.

2009 மே 22இல் கூண்டுப் பகுதியை வானிலிருந்து ஆய்வு செய்தபிறகு பான் கீ - முன் மஹிந்தவுடன் கையெழுத்திட்ட கூட்டறிக்கையின்படி போர்க் குற்றங்கள் தொடர்பாக ஆதாரங்களுடன் எழுப்பப்படும் குற்றச் சாட்டுகள் குறித்து இலங்கை அரசு தீர விசாரிக்க வேண்டும்.

குழந்தைகள் உள்பட ஆயிரக்கணக்கில் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டதாக, போர்க்களத்திலேயே போரிலிருந்து ஒதுங்கியவர், தொடர்பில்லாதவர்கள், சரணடைந்தவர்கள் ஒட்டுமொத்தமாகக் கொல்லப்பட்டதாக, கைதானவர்கள் சித்திரவதை செய்யப்பட்டதாக, பாலியல் வல்லுறவுக்குள்ளாக்கப்பட்டதாகப் பலதரப்பிலிருந்தும் புகார்கள் எழுந்திருக்கின்றன, எங்கே விசாரணை? இலங்கையில் அத்தகைய குற்றம்புரிந்தவர்கள் எவரும் தண்டிக்கப்பட்டதாகவே வரலாறில்லை எங்கே நடக்கப்போகிறது வழக்கு.

தண்டனை வழங்கும் நீதிக்காகவன்றி மறுவாழ்வு நீதிக்காகவே இலங்கை முயல் வேண்டும், விடுதலைப்புலிகளுக்கு பொதுமன்னிப்பு வழங்கலாம் என அட்டர்னி ஜெனரல் மோகன் பீரிஸ் ஒருமுறை கூறினார்.

தன்னுடைய உரையில் பீரிஸ் தென்னாப்பிரிக்க அரசியல் சட்ட நீதிமன்றம் அந்நாட்டில் நடந்த பல்வேறு கொடுமைகள் குறித்து ஒருமுறை கூறியதை நினைவுகூர்ந்தார்.

பல்வேறு அக்கிரமங்கள், சித்திரவதைகள் நடந்தேறியிருக்கின்றன என்பது உண்மைதான். ஆனால் அவையெல்லாம் நடைபெற்ற காலத்துச் சட்டங்கள் அத்தகைய கொடுஞ்செயல்களை அனுமதித்திருக்கின்றன. விசாரணையின்போது எத்தகைய அணுகுமுறைகளைக் கைக்கொள்வது என்பது குறித்த நெறிகளும் இப்போதிருப்பதைப் போலில்லை. என்ன நடந்தது, எந்த அலுவலர் என்ன செய்தார், எவ்விதியின் கீழ் ஒரு செயலைச் செய்தார் என்பதைக் கண்டுபிடித்து அதன்பிறகும் அத்தகைய கொடுமைகள் நிகழாமல் இருப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுப்பது என்பது சாத்தியமே இல்லை. இனஒதுக்கல் காலகட்டம் வெட்கத்துக்குரியதுதான். ஆனால் அப்போது நடந்த வற்றைச் சந்தேகத்திற்கிடமின்றி நிரூபிப்பது இயலாத காரியம். நமது அன்புக்குரியவர்கள் பலர் காணாமல் போயிருக்கின்றனர். காணாமல் போனவர்கள் திரும்பவே இல்லை. அழைத்துச் செல்லப்பட்டதற்கான ஆவணங்கள் இல்லை, சாட்சிகள் எவருமில்லை, இருந்தவர்களும் இறந்துவிட்டார்கள், இன்னும் எவரேனும் இருப்பின் அவர்களைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை, கண்டுபிடித்தாலும் அவர்கள் தயங்குகிறார்கள். நமக்கு நெருக்கமானவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள் நம்மை வாட்டலாம், ஆனால் கோபத்தையும் வேதனையையும் மட்டுமே ஆதாரமாகக்கொண்டு ஒருவர்மீது வழக்குத் தொடுக்க முடியாது, தண்டனை பெற்றுத் தரமுடியாது.

தென்னாப்பிரிக்க முன்மாதிரியைக் காட்டும் மோகன் பீரிஸ் வசதியாகச் சொல்ல மறந்தது, சொல்லவிட்டது, போரின் இறுதிக்கட்டக் கொடுமைகளை அனுபவித்தவர்கள் பலர் இன்னமும் உயிருடன் இருக்கின்றனர் என்பதைத்தான்.

தப்பியவர்கள் கம்பிவேலிகளுக்குள் அடைபட்டுக்கிடந்தனர். ராணுவத்தினர் காவலிலிருந்தனர். ஆனால் அது ஒன்றும் சிறையல்ல என்றது அரசு. இம்மாதிரி உள்நாட்டுக் கலகங்களின்போது குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு பொதுமக்களை அம்மாதிரி முகாம்களில் அடைத்துவைப்பதைப் பன்னாட்டுச் சட்டங்கள் ஏற்றுக்கொள்கின்றன. ஆனால் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு அவர்கள் ஏன் சிறைவைக்கப்படுகிறார்கள் என்பது தெரியப்படுத்தப்பட வேண்டும், அவ்வாறு தடுத்து நிறுத்திவைக்கப்படுவதை எதிர்த்து சுதந்திரமாகச் செயல்படும் நீதிமன்றங்கள் முன் மனுச்செய்ய அனுமதிக்கப்பட வேண்டும்.

முகாம்களில் இருந்தவர்கள் பலருக்கு விடுதலைப்புலிகளுடன் தொடர்பிருந்தது உண்மையே. ஆனால் எவ்விதச் சூழலில் யாருக்குத் தொடர்புபட்டிருக்கக்கூடும் என்பதையெல்லாம் சரிவர ஆராய்ந்து, இப்படிப்பட்ட தொடர்பு, நடவடிக்கையே ஒருவரை விடுதலைப்புலிகளுக்கு உதவியவராகக் கருதப்படுவார் என்றெல்லாம் பகிரங்கமாக அறிவிக்காமல் இரவோடிரவாக அரசு ஆதரவு போராளிக்குழுக்கள் மூலமாகப் புலி ஆதரவாளர்கள்

“அடையாளங்காணப்பட்டு” முகாம்களிலிருந்து அப்புறப்படுத்தப்பட்டனர். அவ்வாறு “சந்தேகத்தின் பேரில்” அழைத்துச் செல்லப்பட்டவர்கள் எவ்வளவு பேர் திரும்பவேயில்லை என்பது குறித்துத் தெளிவாக எதுவும் தெரியவில்லை.

விடுதலைப்புலிகளுக்கும் அரசு ஆதரவு குழுக்களுக்குமிடையே ஜென்மப் பகை. தமிழ்ப் பகுதிகள் புலிகளின் ஆதிக்கத்திலிருந்தபோது அவர்களை எதிர்த்தவர்கள் பல்வேறு வழிகளில் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள், ஈவிரக்க மில்லாமல் கொல்லப்பட்டார்கள். பதிலுக்கு இவர்களும் வாய்ப்பு கிடைக்கும் போது புலி ஆதரவாளர்கள் என்று சந்தேகப்படுவோர்மீது பழிதீர்த்துக் கொண்டனர். பிரபாகரனுடன் முரண்பட்டு வெளியேறிய கருணாவின் தலைமையிலான குழுவினரும் இத்தகைய வேட்டைகளில் ஈடுபட்டனர்.

ஆனால் முகாம்களிலிருந்து தப்புவதும் எளிதாயிருந்தது. வேலிகளுக்குள் புகுந்து அல்லது முகாம்களுக்கு பல்வேறு பொருட்களை எடுத்துவந்து கொண்டிருந்த வாகனங்களில் ஒளிந்து பலர் தப்பினர். அவ்வாறு தப்புவதற்குப் பல நேரங்களில் ராணுவத்தினரே உதவினர். இலஞ்சம் பெற்றுக் கொண்டு அல்லது முகாம்களில் நிலவிய மிக மோசமான நிலைமையிலிருந்து தப்பிக்க முயல்வது இயற்கையே என்று அனுதாபத்தின்காரணமாக பலரைத் தப்பவிட்டனர் முகாம் காவலர்கள்.

தப்புவது குறித்து தகவல் வந்தவுடன் அரசு தொண்டு நிறுவனங்களுக்கு அனுமதி மறுத்தது. நிவாரணப்பொருட்கள் வருவது நிறுத்தப்பட்டது. மக்கள் பாதிக்கப்பட்டார்கள். 2.90 லட்சம் மக்கள் உதவியை மட்டுமே நம்பியிருந்தார்கள்.

மேலும் அவர்களில் பலர் மோசமாகக் காயமடைந்தவர்கள் அல்லது பல்வேறு நோய்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், முற்றுகையின்போது குண்டு வீச்சின் நடுவே அலைந்து திரிந்து, தப்பமுயன்றால் விடுதலைப்புலிகள் தாக்குகிறார்கள், தொடர்ந்திருந்தால் அரசின் குண்டுகளுக்குப் பலியாக வேண்டும் என்ற கொடுமையான சூழலில் வாழும்போது ஏற்படும் மன அழுத்தம், மற்றும் பசி, பட்டினி இப்படிப் பல்வேறு வழிகளில் எண்ணிலாத் துயரங்கள் அனுபவித்த அம்மக்களுக்கு நீட்டப்பட்ட ஆதரவுக்கரங்கள் அரசால் தட்டிவிடப்பட்டன / நிராகரிக்கப்பட்டன, ஆதரவுக்கரங்களை முகாம்களை எட்டவிடவில்லை அரசு.

அவ்வாறு தடைசெய்ததன்விளைவாய் எத்தனைபேர் மரித்தனர் என்று கணக்கிட முடியாது, ஆனால் நிலைமையைத் தங்களால் சமாளிக்க முடியாது என்று ராணுவ உயர் அதிகாரிகள் அரசுக்குத் தெரிவிக்க தொண்டுநிறுவனங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தடையை ஒருசில நாட்களிலேயே அது விலக்கிக் கொண்டது.

2009 ஜூன் இறுதிக்குள் முகாம்களிலிருந்து இருபதாயிரத்திலிருந்து முப்பதாயிரம் பேர்வரை தப்பியிருக்கக்கூடும் என்று கருதப்படுகிறது. ஐயாயிரம் ரூபாய் கொடுத்தால் காவலர்கள் கண்ணை மூடிக்கொள்வார்கள், நான்கு லட்ச ரூபாய் திரட்ட முடிந்தாலோ பாஸ்போர்ட் மற்றும் சிங்கப்பூருக்கு விமான டிக்கெட் கிடைக்கும், முகாமிலிருந்து வெளியேற கார் வரவழைக்கப் படும், கடுமையாகக் கண்காணிக்கப்பட்டு வந்த மதவாச்சி சோதனை

முகாமைக் கடக்கவும் முடியும், ஒரு வழியாகக் கடந்து விமானத்தில் ஏறும் நேரம் இங்கே முகாம் பதிவேட்டில் அவர்களது பெயரும் அடிக்கப் பட்டிருக்கும். அடையாளம் காணப்படாத விடுதலைப்புலித் தலைவர்கள் பலர் அவ்வாறு தப்பியதாக அதிகாரி ஒருவர் கூறினார். அரசு வேண்டுமானால் கூடுதல் உணவு வாங்கிக்கொள்ள ஏற்பாடு எதுவும் செய்யவில்லை, ஆனால் வெளிநாடுகளிலிருந்து பணம் பெறவும் அங்கு அனுப்பவும் தொழிலில் ஈடுபடும் வெஸ்டர்ன் யூனியன் முகாம்களில் அலுவலகம் திறக்க அனுமதிக்கப் பட்டது. இதுவும் விரைவில் வெளிநாடுகளுக்குத் தப்ப வசதியாகப்போயிற்று,

பலர் தப்பியது ஐ.நா.விற்கு வேறுவிதமான பிரச்சினைகளை உருவாக்கியது. ஐ.நா அலுவலகங்களில் பணியாற்றிய 131 பேர் மற்றும் அவர்களது குடும்பத்தினர் இடைத்தங்கல் முகாம்களுக்கு அனுப்பப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களை விடுதலைசெய்யச் சொல்லி பான் கீ - மூன் தொடர்ந்து வலியுறுத்திவந்தார். இதோ இப்போது விட்டுவிடுகிறோம், இப்போது, என்று சொல்லியே காலங்கடத்தியது இலங்கை. அதிபர் அளித்த வாக்குறுதிகள் கூட நிறைவேற்றப்படவில்லை. இறுதியில் 35 பேர் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தனர். மற்றவர்களெல்லாம் சக வன்னித் தமிழர்கள் போன்று கையூட்டுக் கொடுத்து வெளியேறிவிட்டனர்.

ஏற்கெனவே கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டிருந்த வன்னித் தமிழர்களிடமிருந்து சகக் காவலர்கள் பணம்பறித்ததைக் கண்டு மனம் கொதித்த அதிகாரி ஒருவர் அமைதியாகத் தன் பொறுப்பிலிருந்த ஒரு வாயிற்கதவையே திறந்துவிட்டு ஒரே நேரத்தில் பலர் தப்பக் காரணமாகவிருந்தார். அவரை ஷிண்ட்லர் என்றழைத்தனர் தொண்டுநிறுவன ஊழியர்கள். ஷிண்ட்லர் எனும் ஜெர்மானிய பிரமுகர் இரண்டாம் உலகப்போரின் போது யூதர்கள் பலரை மரணத்திலிருந்து காப்பாற்றியவர்.

விடுதலைப்புலிகளுக்கெதிரான போரில் உதவியதற்காக, சீனா, இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானுக்குப் பகிரங்கமாக நன்றி தெரிவித்தார் அதிபர் ராஜபக்ச. ஆயுத உதவி செய்த, இலங்கை வீரர்களுக்குப் பல்வேறு காலகட்டங்களில் ஆயுதப்பயிற்சியும் அளித்த மேற்கத்திய நாடுகளைப் பற்றி அவர் குறிப்பிடவில்லை. அவருக்கு அந்நாடுகளின் நல்லெண்ணெய் தேவையில்லை என்பதைப் போலத்தான் அவர் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டார்.

எதற்கு அவர்கள் உதவி? இந்தியாவைக் காட்டி பாகிஸ்தானிடமிருந்தும் பாகிஸ்தானைக் காட்டி இந்தியாவிடமிருந்தும் இந்தியாவைக்காட்டி சீனாவிடமிருந்தும் சீனாவைக்காட்டி இந்தியாவிடமிருந்தும் அம்மூன்று நாடுகளுக்கிடையே இருந்த சிக்கல்களைப் பயன்படுத்தி, நாம் உதவ முன் வராவிட்டால் எதிரி நாடு உதவிசெய்து தன்னுடைய செல்வாக்கை இலங்கையில் அதிகரித்துக்கொண்டுவிடுமோ என்றஞ்சியே மூன்று நாடுகளும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு இலங்கைக்குப் பல்வேறு உதவிகள் செய்தன, ஐ.நா.வின் கண்டனக் கணைகளிலிருந்தும் அந்நாட்டைக் காப்பாற்றின.

தவிரவும் பாகிஸ்தான் மூலமாகப் பல நவீன ஆயுதங்களை இலங்கையால் பெற முடிந்தது. இந்திய உளவு சேவையின் ஒத்துழைப்புடன்

விடுதலைப் புலிகளின் பாரம்பரியமான ஆயுதக் கடத்தல் வழிகள் தடை செய்யப்பட்டதுடன் அவர்களது கடற்படைப் பிரிவான கடற்புறா அணியும் அழித்தொழிக்கப்பட்டது. போரின் முக்கியக் கட்டங்களில் பாதுகாப்பு கவுன்சில் தலையிடாமல் பார்த்துக்கொண்டது சீனா.

ஆனால் இவையெல்லாம் மட்டும் காரணங்களல்ல விடுதலைப்புலிகளின் சரிவுக்கு. அவர்களே தங்கள் அழிவுக்கு வழிவகுத்துக்கொண்டனர் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். 2002 போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்திற்குப் பின் வன்னிமக்களே அமைதியையும் அவர்களை அலைக்கழிக்காத நிலையானதொரு சூழலையும் எதிர்பார்த்தனர். ஒப்பந்தத்தைக் கொண்டாடினர், போர் தற்காலிகமாகவேனும் ஓய்ந்ததுகுறித்து மகிழ்ந்தனர், இனி அப்படி ஒரு நிலை தொடர வேண்டும், அமைதி செழிப்புக்கு வழிகோல வேண்டுமென விரும்பினர். புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் பல்வேறு வளர்ச்சித் திட்டங்களில் முதலீடு செய்தனர். புதிய கட்டடங்களும் சூப்பர் மார்க்கெட்டுகளும் கிளிநொச்சியில் தோன்றின. ஆயிரக்கணக்கான புலிப்படையினர் திருமணம் செய்துகொண்டு மாமூல் வாழ்க்கைக்குத் திரும்பினர். அவ்வாறு திருமணம் செய்துகொண்ட பிறகு போரிட வேண்டும், ஈழத்தை அடைந்தே தீர வேண்டுமென்ற வேட்கையும் தணிந்திருக்கும். எனவே மீண்டும் களத்திலிறங்குங்கள் என அழைப்பு வந்தபோது பலருக்கு அதில் நாட்டமில்லை. வீட்டிற்கொருவர் என்பதில் தொடங்கிய ஆள்சேர்ப்புப் படலம் வீட்டிற்குருவர் என்றாகி மக்கள் மத்தியில் கடும் கசப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது. சிறுவர்களெல்லாம் இணைய அல்லது இணையுமாறு வற்புறுத்தப்பட மக்கள் மத்தியில் கோபம் மேலும் அதிகரித்தது.

புத்துயிர் பெற்றுத் தனது ஆயுதபலத்தையும் பலமடங்கு கூட்டிக்கொண்ட இலங்கை ராணுவத்தை எதிர்த்து ஓரிடத்தில் நிலைகொண்டு பாரம்பரிய தாக்குதல் முறையையே கடைபிடித்தது விடுதலைப்புலிகள் செய்த அடுத்த தவறு. மீண்டும் அவர்கள் கெரில்லாப் போருக்கே மாறியிருந்தார்களானால் இலங்கை ராணுவத்திற்குப் பெரும் தலைவலியாயிருந்திருக்க முடியும். தங்கள் எல்லைகளைக் காப்பதைவிட்டு, ஆயுதங்களைப் புதைத்து, வீரர்களும் மக்களுடன் மக்களாய்க் கலந்து முன்புபோல் தாக்கிவிட்டு ஒளிந்திருப்பார்களேயானால் அரசு திக்குமுக்காடிப்போயிருக்கும். சிங்களர்களே நொந்துபோயிருப்பார்கள். இவர்களை ஒன்றுமே செய்ய முடியாதய்யா, வெட்ட வெட்ட வளர்கிறார்கள், பிடிக்கவும் முடிவதில்லை, எதற்கு இந்த ராணுவமும் ஆயுதங்களும் என்று நினைத்திருப்பார்கள். அரசுக்கான ஆதரவும் சரிந்திருக்கும். தங்களது பலவீனத்தையும் எதிரியின் வலிமையையும் புரிந்துகொள்ளாமல் நேரடியாக மோத முடிவெடுத்ததுதான் புலிகளுக்குப் பெரும் தீங்காய் முடிந்தது.

மிக முக்கியமாக 2001 செப்டம்பரில் உலகே தலைகீழாய் மாறியிருந்ததை விடுதலைப்புலித் தலைமை புரிந்துகொள்ளவில்லை. பயங்கரவாதத்திற்கெதிரான போரில் பல நாடுகள் இணைந்த பிறகு போராளிக்குழுக்களுக்கான ஆதரவும் உலக அளவில் குறையத் தொடங்கியது. மே 2006 கட்டத்தில் ஐரோப்பிய யூனியனும் மேலும் 30 நாடுகளும் பயங்கரவாத

அமைப்பென்று விடுதலைப்புலி அமைப்பைத் தடை செய்திருந்தன. ஐ.நா. வின் பயங்கரவாத அமைப்பினர் பட்டியலிலும் விடுதலைப்புலிகள் சேர்க்கப் பட்டனர்.

விடுதலைக்குப் போராடுவதாகக் கூறிக்கொண்ட அமைப்புகளுக்கு ஆதரவு தருவதில் பல்வேறு நாட்டரசுகளுக்கு சிக்கல் ஏற்பட்டது. இரு படைகளுக்கிடையே சிக்கிக்கொண்ட பொதுமக்கள்மீது ஒருவித அனுதாபம் ஏற்பட்டிருந்தாலும், விடுதலை அமைப்புகளையும் பயங்கரவாத அமைப்புகளையும் பிரித்துப் பார்ப்பது கடினமாகிவிட்டது. இலண்டன், நியூயார்க், சிட்னி, பாலி, பாக்தாத், ஸ்டாக்ஹோம் எனப் பல்வேறு மாநகரங்களில் பயங்கரவாதச் செயல்கள் தொடர்ந்து நிகழ்ந்தது பொதுவாகவே ஆயுதம் தாங்கிய அமைப்புகள் குறித்து மக்கள் முகம்சுளிக்கத் தொடங்கினர், அவற்றைக் கண்டு அஞ்சவும் செய்தனர். எப்படி அல் காய்தா அழிக்கப்பட வேண்டிய சக்தியோ அதே போன்றுதான் ஏதோ ஒரு கற்பிதமான பழங் காலத்தை நினைவூட்டி மக்களை வெறியூட்டி தேவையில்லாத மோதல் களுக்கும் பெரும் நசிவிற்கும் காரணமாக இருக்கும் விடுதலைப்புலிகளும் முற்றாக அகற்றப்பட வேண்டிய இயக்கம் என்ற இலங்கை அரசின் வாதத்தைப் பெரும்பாலான நாடுகள் ஏற்றுகொண்டன.

புலிகளுடனான மோதல்களுக்கப்பால், உள்ளாட்சி, நாடாளுமன்ற மற்றும் அதிபர் தேர்தல்கள் நடந்துவரும் வேளையில் ஆசிரியாவின் மிகப் பழமையான ஜனநாயகம் சரியாகவே செயல்படுவதாக மேற்கத்திய நாடுகளுக்குத் தோன்றியிருக்கும்.

2010 அதிபர் தேர்தல்களில் விதிமுறைகள் மீறப்பட்டன, முறைகேடுகள் நடந்தன, கள்ளவாக்குகள் கத்தைகத்தையாகத் திணிக்கப்பட்டன என்றெல்லாம் புகார்கள். தேர்தல் ஆணையர் தயானந்த திஸ்ஸநாயக்க தன்னால் ஒரு வாக்குப்பெட்டியின் பாதுகாப்பைக்கூட உறுதிசெய்ய முடியவில்லையென்றும், கடும் அழுத்தங்களின் விளைவாகத்தான் அதுவும் மனவேதனையுடன் தான் தன் பணியை ஆற்றியதாகவும் தெரிவித்தார்.

யாழ்ப்பாண வாக்காளர்களில் 50 சதவிகிதத்தினரே வாக்களிக்க முடிந்தது. முகாம்களில் இருந்தவர்களில் ஆறில் ஒரு பங்கினர்தான் வாக்களித்தனர். ஃபொன்சேகா வீட்டுக்காவலில் இருந்தார். அவர்மீதான் குற்றச் சாட்டுகளைச் சரியாக விளக்கவே அரசு தடுமாறியது. நாடாளுமன்றத் தேர்தலும் வந்தது. 225 தொகுதிகளுக்கு 7520 வேட்பாளர்கள். வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கையும் கிடுகிடுவென உயர்ந்திருந்தது.

ஏழு தொகுதிகளுக்காக ஒரு மாவட்டத்தில் 660 போட்டியிட்டனர். வாக்குச்சீட்டே ஒரு மீட்டர் நீளமிருந்தது. தேர்தல்களை ஒரு கேலிக்கூத்து என வர்ணித்தார் நாளேட்டின் ஆசிரியர் ஒருவர். தேர்தல் கண்காணிப்புக் குழுவின் தலைவர் ரோஹண ஹெட்டியாராச்சி வேண்டுமென்றே மக்களைக் குழப்ப ஏகப்பட்ட வேட்பாளர்கள் களத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள் எனக் குறைகூறினார்.

அதிபர் தேர்தலில் ஃபொன்சேகா படுதோல்வியடைந்து பிறகு வீட்டுக் காவலிலும் வைக்கப்பட்ட நிலையில், எதிர்க்கட்சிக் கூட்டணி சிதறுண்டு போனது. ஆளும் இலங்கை சுதந்திரக் கட்சியை எதிர்ப்பவர் எவரும் இல்லை.

மஹிந்தவின் செல்வாக்கு உண்மையிலேயே பெரிதாக வளர்ந்த நிலையில் மீண்டும் ஒரு பெரும் வெற்றி. ஏற்கெனவே பாதுகாப்பு அமைச்சகத்தையும் நிதியையும் தன் வசம் வைத்திருந்த அதிபர், தேர்தல்களுக்குப் பின் துறைமுகம், விமானப் போக்குவரத்து, நெடுஞ்சாலை மற்றும் திட்ட அமைச்சகங்களையும் தன் கட்டுப்பாட்டின் கீழ்க் கொண்டு வந்தார். பொருளாதார வளர்ச்சி, வடபகுதியில் சீரமைத்தல் துறைகள், மேலும் சுற்றுலா, முதலீட்டு வாரியங்கள் மஹிந்தவின் தம்பி பசில் வசம் சென்றன.

கோத்தாபய பாதுகாப்புத் துறை செயலராகத் தொடர்ந்தார். ஏறத்தாழ ஐந்து லட்சம் படையினர் அவர் கட்டுப்பாட்டில். நகர்ப்புற வளர்ச்சி மற்றும் நிலப் பண்படுத்தும் வாரியங்களும் அவரது அதிகாரத்தின் கீழ்தான். இன்னொரு சகோதரர் சமால் நாடாளுமன்ற அவைத் தலைவரானார். மஹிந்தமீது குற்றங்களெவையேனும் சுமத்தி அவரைப் பதவியிறக்கச் செய்யும் கட்டம் வந்தால் சமால் அத்தகைய முயற்சிகளை முறியடிக்க முடியும். இன்னொரு உறவினரும் அமைச்சரனார், மற்றொருவர் அமெரிக்கத் தூதராக்கப்பட்டார், வேறொருவர் ரஷ்ய தூதரானார்!

இது போல் முன்னெப்போதும் நடந்ததே இல்லை. ஒரு நபரிடம் இத்தனை அதிகாரங்களா என்று வியந்த சட்ட வல்லுநர் கிஷாலி பிண்டோ ஜெயவர்த்தன, எப்படியாயின் என்ன, ஏற்கெனவே மஹிந்த விண்ணை முட்டும் அதிகாரம் படைத்தவராயிருந்தார், இப்போது அது சட்டபூர்வமாக்கப்பட்டிருந்தது என்றும் சொன்னார்.

அப்போதும் மஹிந்தவிற்குத் திருப்தி இல்லை. சட்டச் சிக்கல் எதுவும் தன் அதிகாரங்களுக்கு வந்துவிடக் கூடாதென்பதற்காக அட்டர்னி ஜெனரல் பதவியையும் தன் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வந்தார். மொத்தம் 79 வேறு துறைகள் அவரது நேரடி மேற்பார்வையில்.

இருமுறைதான் ஒருவர் அதிபராக இருக்க முடியும் என்ற உச்சவரம்பை நீக்குதல், மனித உரிமை, தேர்தல், ஊழல் ஒழிப்பு, அரசுப் பணிகளுக்குத் தேர்வு செய்யும் ஆணையம் இவற்றின் தலைவர்கள் சுயேச்சையாகச் செயல்பட வழிசெய்யும் 17ஆவது சட்டத் திருத்தத்தை மீண்டும் திருத்தி அனைத்து தலைவர்களையும் நியமிக்கும் உரிமையை அதிபருக்கே அளித்தல், அதிபர் நாடாளுமன்ற நடவடிக்கைகளிலும் பங்குபெற அனுமதித்தல் இத்தகைய சீர்திருத்தங்கள் கொண்டு வர இருப்பதாக அறிவித்தார் மஹிந்த.

நமது பிறப்பைப் பதிவுசெய்யும் துறை, நம்மிடமிருந்து வரி வசூலிக்கும் துறை, நாம் சுதந்திரமாக நடமாட நமக்கு மிக அவசியமான ஆவணங்கள் எல்லாமே ராஜபக்ச குடும்பத்தினர் கட்டுப்பாட்டில். நமது ஒட்டுமொத்த வாழ்வும் அவர்கள் கரங்களில் என்றது ஒரு செய்தித்தாள்.

திரும்பிப் பார்க்கையில் . . .

விடுதலைப்புலிகளை வென்றமை மிகப் பெரும் ராணுவ வெற்றிதான். ஆனால் இலங்கை தம்பட்டமடித்துக்கொள்வதுபோல் அதன் வெற்றிக்குக் காரணம் போர்க்களத் தந்திரங்கள் மட்டுமல்ல. பல்வேறு சந்தர்ப்ப சூழல்களும் அதற்கு உதவின. புவியியல் ரீதியாக இலங்கை தனித்துவிடப்பட்ட தீவாக இருப்பது, போராளிகளும் அவர்கள் சமூகமும் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லையில் வாழ்ந்தது ஆகியவை கலகம் தோல்வியுற்றதற்கு முக்கியக் காரணங்கள். சீனா நிதி, ஆயுத உதவிகள் செய்தது. உலகம் ஒரு பொருளாதாரச் சிக்கலை எதிர் நோக்கிய வேளையில் கலகம் முடிவுக்கு வந்தால் இலாபம் தரக் கூடிய முதலீட்டு வாய்ப்புகள் அதிகம் இருக்குமெனக் கணித்த மற்ற நாடுகளும் உதவ முன்வந்தன, யாரிடமிருந்து உதவிபெறுவது என்பதைக் கூடத் தானே தெரிவுசெய்யும் நிலையில்தான் இலங்கை இருந்தது.

ஈரான் போன்றதொரு நாட்டின் ஆதரவைக் கோருவதால் ஒரு ரௌடி ராஜஜியமாகக் கருதப்படக்கூடும் என்பதைப் பற்றி அது சற்றும் கவலைப்படவில்லை. அவ்வாறு நடந்துகொள்ளும் அரசுகளைக் கடிந்துகொள்ளும் மேற்கத்திய நாடுகள், தங்கள் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளில் ஒழுக்கம், ஜனநாயகம் போன்றவற்றிற்கு முக்கியத் துவமணிப்பதாகக் கூறும் அவை மௌனம் சாதித்தன.

கோத்தாபய மற்றும் ஃபொன்சேகாவின் தலைமை, வழிநடத்தல், பொதுமக்களுக்கு என்ன நடந்தாலும் சரி விடுதலைப்புலிகள் முற்றாக அழிக்கப்பட வேண்டுமென்ற அவர்களது வெறித்தனமான, ஈவிரக்க மற்ற அணுகுமுறை ஆகியவையும் ராணுவத்தின் வெற்றிக்கு முக்கியக் காரணங்கள்.

ஆனால் ஆயுதங்கள் கடற்புறா வழியே வன்னியை வந்தடைவதைத் தடுப்பதற்கு மிகுந்த உதவியாயிருந்தது இந்திய உளவுத் துறையின் தகவல்களே. அப்படிப்பட்ட சூழலில் விடுதலைப்புலிகளின் தோல்வி உறுதியானது.

இலங்கையின் பங்குச் சந்தை சிறியதாக இருந்தாலும் போர் முடிந்த சில மாதங்களிலேயே முதலீட்டாளர்களுக்கு இலாபம் ஈட்டித் தருவதில் உலகிலேயே முதலாவது நாடு அது என்றது ராய்டர்ஸ் செய்தி நிறுவனம்.

2010இன் பிற்பகுதியில் அதன் பொருளாதாரம் ஆண்டுக்கு 8 சதவிகிதம் வளர்வதாகக் கூறப்பட்டது. அதன் கடன்பத்திரங்களை உலகில் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வாங்கினர். வியட்நாமவிட வேகமாக அதன் பொருளாதாரம் வளரும் என்றனர் சிலர்.

பிரிட்டன் மற்றும் அமெரிக்காவின் எதிர்ப்பையும் மீறி இலங்கைக்குக் கடன் வழங்கிய பன்னாட்டு நிதியம் (IMF) இலங்கையின் அரசியல், பொருளாதாரச் சூழல் உறுதியாகவிருக்கிறது, கவலைப்பட ஏதுமில்லை என்றது.

இலண்டனில் உள்ள தனியார் மக்கள் தொடர்பு நிறுவனத்திற்குப் பெருந்தொகை ஒன்றைக் கொடுத்துத் தனக்கு ஆதரவாக, அரசுத் தரப்பு நியாயங்களை உலகிற்கு எடுத்துச் சொல்ல இலங்கை பணித்தது. போர் என்பதே ஒரு மோசமான விஷயம்தானே. என்னென்னவோ நடக்கும், அதையெல்லாம் பெரிதுபடுத்துவார்களா என்று அது பிரச்சாரம் செய்தது.

சுற்றுலாச் செல்வதற்கு ஏற்புடைய நாடுகளில் இலங்கை முதல் இடத்தைப் பெறுவதாக நியூயார்க் டைம்ஸ் புகழ்ந்தது.

எங்களுடையதைப் போல் வேறு நாடில்லை என்று கூறிச் சுற்றுலாப் பயணிகளை ஈர்த்துவந்த இலங்கைச் சுற்றுலா வாரியம், சிறிய அதிசயங்கள் பலவற்றைக் கண்டிருக்கும் தீவு என்று விளம்பரம் செய்தது. வெளிநாட்டினரும் பெருமளவில் வரத் தொடங்கியிருந்தனர். 3.30 இலட்சம் சிங்களர்கள் முப்பதாண்டுகளில் முதல் முறையாக நாட்டின் வடபகுதிகளின் இயற்கை யழகைக் கண்டு இரசித்தனர்.

அதே நேரம் லட்சக்கணக்கான தமிழர்களோ கம்பிவேலிகளுக்குப் பின்னால் இருந்தனர்.

எல்லாம் மாமூல் ஆகிவிட்டது என்று வலியுறுத்துவதைப் போல இந்தியாவின் பன்னாட்டுத் திரைப்பட அகாதெமி, விருதுகள் வழங்கும் விழாவைக் கொழும்பில் நடத்தியது. (முக்கிய இந்தியக் கலைஞர்கள் பலர் இதில் கலந்துகொள்வதைத் தவிர்த்தனர் என்பது வேறு.)

ஆனால் எல்லோருமே பிரச்சாரத்தில் மயங்கிவிடவில்லை என்பதை வலியுறுத்துவதைப் போல், ஐரோப்பிய யூனியன் மனித உரிமை நெறிகளை இலங்கை மதிக்கவில்லை என்று குற்றஞ்சாட்டி அது ஏற்றுமதி செய்யும் பொருட்களுக்கு அளித்துவந்த சலுகைகளை நிறுத்திவைத்தது.

தமிழர்கள் மட்டுமல்ல சிங்களரும் அச்சத்திலேயே காலத்தைக் கழிக்கின்றனர். கொலைப்படை எப்போதும் வலம் வந்தவண்ணமிருக்கிறது. எதிர்ப்போரைத் தாக்குகிறது. கேட்பாரில்லை. விடுதலைப்புலிகள் அழிக்கப் பட்டுவிட்ட நிலையில் சிங்களத் தேசியவாத எக்காளம் விண்ணைப் பிளந்தது. அத்தேசியவாதத்தின் பெயரால் அரசை விமர்சிப்பவர்கள் தாக்கப் பட்டனர்.

இப்புத்தகம் அச்சேறும்போதும் பல பத்திரிகை அலுவலகங்கள் சூறையாடப்படும். கொலைப்படைகளுக்கஞ்சி செய்தியாளர்கள் வெளிநாடுகளில் தஞ்சம் புகுகின்றனர்.

ஆகஸ்ட் 2010இல் முன்னாள் ஐ.நா. பொதுச் செயலாளர் கோஃபி அன்னான், ஆர்ச் பிஷப் டெஸ்மண்ட் டீட்டு, முன்னாள் அமெரிக்க அதிபர் ஜிம்மி கார்ட்டர் ஆகிய உலகத் தலைவர்கள், இலங்கையில் ஊடகவியலாளர்கள், மனித உரிமைச் செயற்பாட்டாளர்கள், அரசாங்கத்தை எதிர்ப்போர் துன்புறுத்தப்படுவதையும் காணாமல்போவதையும் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது இலங்கை நிலைமை 'பயங்கரமாக இருக்கிறது' என்றார்கள்.

ஆனால் பொதுவாக உலகம் இலங்கையின் மனித உரிமை மீறல்கள் குறித்து அதிக அக்கறை காண்பிக்கவில்லை என்பதுதான் உண்மை. ஜனநாயகத்தைப் போற்றும், சட்டத்தின் ஆட்சியை விரும்பும், தாராளமனதுடைய, நாட்டின் வளர்ச்சியால் சமூகத்தில் அனைவரும் பயன்பெற வேண்டும் என விரும்பும் இலங்கைக் குடிமக்களைத் தங்கள் அக்கறையின்மையால் உலக நாடுகள் கைவிட்டுவிட்டன எனலாம்.

அமெரிக்கா அவ்வப்போது வாயளவில் உபதேசித்தது. ஆனால் தன்னுடைய அதிருப்தியைச் செயலில் காட்டவில்லை. பாதுகாப்புக் கவுன்சிலில் இலங்கையைக் கண்டித்துத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படக் கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருந்த சீனாவோ அந்நாட்டின் வளர்ச்சிப் பணிகளில் மும்முரமாகியது.

இந்தியா அக்கறை காட்டுவதுபோல் காண்பித்துக்கொண்டது, ஆனால் விடுதலைப்புலிகள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் அது காட்டிய அக்கறையைப் பொதுமக்கள் காக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் காண்பிக்க வில்லை.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை எல்லா அரசியல் பிரிவுகளுக்கும் மதில் மேல் பூனையாக இருப்பது வசதியாக இருந்தது. 2009 தேசிய தேர்தலைக் கருத்தில் கொண்டு இந்தியா ஆயுத உதவி செய்தது, பன்னாட்டு அமைப்புகளிலும் இலங்கைக்குப் பரிந்தே பேசியது, ஆனால் பகிரங்கமாக, தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களின் ஆதரவை இழந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக அவ்வப்போது இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் பாதிக்கப்படக் கூடாது என்று சொல்லி வந்தது.

பிரபாகரனின் மரணம் இந்தியாவின் காங்கிரஸ் கட்சிக்கும் ராஜீவ் காந்தியின் விதவைக்கும் மனநிறைவை அளித்திருக்க வேண்டும். இன்னொரு புறம் இந்திய அமைதி காக்கும் படையின் தோல்விக்கு இப்போது பழிவாங்கி விட்டதாகவும் அரசு நினைத்திருக்க வேண்டும்.

இலங்கை அரசுக்கு முழு ஆதரவளித்து அந்நாடு பாகிஸ்தான் அல்லது சீனா பக்கம் முழுமையாகச் சாய்ந்துவிடாமல் இந்தியா பார்த்துக்கொண்டது, போருக்குப் பிறகு வர்த்தகமும் அதிகரித்தது. முக்கியமாகத் தமிழ்ப் பிரிவினை வாதத்திற்கு ஓர் உந்துசக்தியாக இருந்துவந்த விடுதலைப்புலிகள் அழிக்கப் பட்டது அரசியல்ரீதியாக மத்திய அரசுக்கு இலாபமே.

இந்தியா மதில்மேல் பூனையாகத் தொடர்ந்து இருந்து வந்தது. அதனுடைய இரட்டை வேடம், இலங்கை நிலவரங்கள் குறித்து உண்மையி லேயே அக்கறை கொண்டிருந்த சர்வதேச நாடுகளை விசனம்கொள்ள வைத்தது.

இந்தியாவே மஹிந்த அரசைத் தடுக்கவில்லையானால் யார் தான் என்ன செய்ய முடியும் என்றன அவை.

அமெரிக்காவில் புஷ்ஷூக்குப் பிறகு ஒபாமா அதிபராகித் தனது நிர்வாகத்தை அமைத்துக்கொண்டிருந்த நேரம். பெரும் பொருளாதாரச் சிக்கல்கள் அதனுடைய ஒழுக்க அடிப்படையையே கேள்விக்குறியாக்கி யிருந்தது. அதன் வலிமையின் நம்பிக்கையும் சற்றுத் தளர்ந்திருந்தது. ஆஃப்கானிஸ்தான் பிரச்சினை வேறு. அத்தகைய சூழலில் இலங்கை விஷயத்தில் உறுதியான நிலைப்பாடு எதனையும் அதனால் எடுக்க முடிய வில்லை.

மனித உரிமைத் தளத்தில் முதல் சோதனையிலேயே ஒபாமா நிர்வாகம் தோற்றுவிட்டதென்றது டைம் இதழ்.

ஏதாவது செய்ய முயன்றாலும் இந்தியாவும் சீனாவும் குறுக்கே நின்றது. டார்ஃபூர் பிரச்சினையிலும் எண்ணெய் வளங்களை மனத்தில் கொண்டு ஓமார் அல் பஷீர்மீது ஐ.நா. நடவடிக்கை எடுக்கவிடவில்லையே சீனா.

அப்போதாவது பீஜிங் ஒலிம்பிக் பந்தயங்கள் வெற்றிகரமாக நடக்க வேண்டுமே, ரொம்பவும் பிரச்சினை செய்தால், மேற்கத்திய நாடுகள் புறக்கணித்துவிடக்கூடும் என்றஞ்சி ஒரு வழியாக இறங்கிவந்து பன்னாட்டுத் தலையீட்டிற்கு ஒத்துக்கொண்டது.

இலங்கைப் போரின்போது உலக அரங்கில் சீனாவின் முக்கியத்துவம் அதிகரித்திருந்தது. மேலும் அப்போர் டார்ஃபூர் அளவு உலகின் கவனத்தை ஈர்க்கவில்லை. அமெரிக்கா தடுமாறிக்கொண்டிருந்ததை நன்குணர்ந்த இலங்கை சீனாபக்கம் ஒண்டிக்கொண்டு தன்மீது நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்கப்படாமல் காத்துக்கொண்டது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மிகமோசமாக, ஐ.நாவிடம் பொது மக்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதற்கு ஆதாரமாகப் பல்வேறு தகவல்கள் இருந்தும் அவற்றை அது வெளியிடாததன் காரணமாகக் கூண்டுப்பகுதி மக்கள் எதிர்நோக்கிய பேராபத்துகளை இறுதிவரை உலகம் உணரவே யில்லை என்கிறார் லூயிஸ் ஆர்பார்.

நடுநிலையாக இருப்பதாகக் காட்டிக்கொள்வதன்மூலம் படுகொலை கள் நிகழுமிடத்திலும் பணிபுரிய அனுமதிக்கப்படுகிறோம் என்ற ஐ.நாவின் வாதம் ஆபத்தானது. அவ்வாறு பணிபுரிந்தும் ஒன்று யாருக்கும் எவ்விதப் பயனுமில்லாமல் போகும், அல்லது, நடக்கும் அக்கிரமங்களுக்கு ஐ.நாவே உடந்தையாவதாக இருக்கும் என்று பத்தாண்டுகள் முன்னரேயே அது விமர்சிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இலங்கையில் இரத்த ஆறு ஓடுவதை ஐ.நாவால் தடுக்க முடியாமல் போயிருந்திருக்கலாம். ஆனால் ஏதோ தன்னாலியன்றதை அது செய்து வந்தது. அது கொடுத்த அழுத்தத்தின் விளைவாய்த்தான் படிப்பினைகள் மற்றும் சமூக நல்லிணக்கத்திற்கான குழுவை இலங்கை அரசு அமைத்தது.

பயங்கரவாதம் ஏன் எழுந்தது, கடந்த 30 ஆண்டுகளில் நாடு சென்ற திசை என்ன, ஏன் அப்படிச் சென்றது என்பதையெல்லாம் விசாரிப்பதற்

கான ஆணையம் அது. ஆக விடுதலைப்புலிகளைப் பயங்கரவாதிகளாகப் பார்ப்பதில் தொடங்குகிறது அவ்வாணையம். அந்த அளவில் அதனுடைய அடிப்படையே ஒருபக்கச் சார்புடையதுதான். ஆனாலும் சட்டசீர்திருத்தங்கள், அரசியல் தீர்வு பற்றியும் அது பரிந்துரை செய்யயிருந்தது.

புகழ்பெற்ற நீதித் துறை நிபுணர்கள் லூயிஸ் ஆர்பார், பிலிப் ஆஸ்டன், இருவருமே இலங்கையைப் பற்றி நன்கறிந்தவர்கள். மஹிந்த அரசின் போலியான வாக்குறுதிகள் அவர்களுக்குப் பழகிப்போனவை. எனவே அவர்கள் புதிய ஆணையத்தால் ஆகப்போவது ஏதுமில்லை என்றனர்.

மனித உரிமைகளை மீறுவோர்மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படாமலிருப்பதும், எதுவுமே நடக்கவில்லை என்று அரசு சாதிப்பதுமே இலங்கையின் வரலாறு. அத்தகைய பின்னணியில் புதிய ஆணையம் அரசியல் தீர்வுக்கு வழிவகுக்கும், நீதி நிலைநாட்டப்படும், கசப்புணர்வுகள் மறையும் என்று தோன்றவில்லை என்றார் ஆர்பார்.

பல நாடுகள் காலனி ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலைபெற்றபோது ஜனநாயக ரீதியான ஆட்சி மலரப்போகிறது, குடிமக்களின் நலனைப் போற்றும் அரசுகள் உருவாகும், வளர்ச்சியை நோக்கிச் சமூகம் அடிபோடும் எனப் பலர் நம்பியிருக்கலாம். ஆனால் இன, மத, மற்றும் மொழி வேறுபாடுகளால் அவையெல்லாம் அலைக்கழிக்கப்படுகின்றன, பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்குள்ளாகின்றன.

சிங்களத் தேசியவாதத்தின் நியாயங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, இது சிங்களரின் நாடு என்பதை ஒப்புக்கொண்டால்தான் நாங்கள் இங்கே நிம்மதியாக வாழ முடியும் என்கின்றனர் சிறுபான்மையினர்.

விடுதலைப்புலிகள் முறியடிக்கப்பட்டுவிட்டதால் இலங்கையில் முழுமையாக ஜனநாயகம் முகிழ்ந்துவிட்டது என்று பொருளல்ல.

சுதந்திரம் பெற்ற நாளிலிருந்து ஜனநாயகத்தின் பல்வேறு கூறுகள் சிதைக்கப்பட்டு, பெரும்பான்மையினரான சிங்களரைப் பிரதிநிதிப்படுத்திக் கொள்வதாகக் கூறிக்கொள்ளும் ஒரு சிறு குழுவின் ஆதிக்கமே அங்கே நிலவுகிறது.

தேர்தல்கள் ஐந்தாண்டுக்கு ஒருமுறை நடத்தப்படலாம். ஆனால் அவை அக்குழுவின் அட்டகாசங்களுக்குச் சட்டபூர்வ அங்கீகாரம் வழங்கவே பயன்படுகின்றன. இப்போது ராஜபக்ச குடும்பத்தினரின் கரங்களில் அனைத்து அதிகாரங்களும். அவர்கள் வைத்ததுதான் சட்டம்.

விடுதலைப்புலிகள் அழிக்கப்பட்டபிறகு, தமிழர் பகுதிகளுக்கு அதிகாரப் பரவலை உறுதிசெய்யும் 13ஆவது அரசியல் அமைப்புச் சட்டத் திருத்தத்தை எப்படி அமல்படுத்துவது என்று சிந்திக்கவில்லை அரசு.

மாறாக மஹிந்தவின் நிலையை மேலும் வலுப்படுத்திக்கொள்ளும் வண்ணம் 18ஆவது திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டது.

இரண்டுமுறைதான் ஒருவர் அதிபராகச் செயல்படலாம் என்ற விதிரத்தானது. நீதித் துறை மென்மேலும் அரசின் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு

வரப்பட்டது, ஊடகங்களுக்குப் பல்வேறு தடைகள் விதிக்கப்பட்டன, கண்காணிப்பு அமைப்புகளின் சுதந்திரமும் குறைக்கப்பட்டது. ஆயிரம் குறைகள் இருந்தாலும் குறைந்தபட்சம் இலங்கை ஒரு ஜனநாயக நாடு என்ற நிலையை மாற்றி, ஒரு புதிய அதிகாரப் பரம்பரையை உருவாக்கியது அத்திருத்தம்.

விடுதலைப்புலிகள் முறியடிக்கப்பட்டுவிட்டால், பிறகு நாடு செழிக்கும் என்று நினைத்தே மக்கள் அனைத்துவித போர்முயற்சிகளுக்கும் ஆதரவளித்திருப்பார்கள். ஆனால் ஜனநாயகமே மறைந்துபோகும் என்று அவர்கள் கனவிலும் நினைத்துப் பார்த்திருக்கமாட்டார்கள்.

பௌத்த அடிப்படைவாதம் அங்கே தலைதூக்கியிருக்கிறது. பெண்கள் குட்டை ஆடைகளை அணியக் கூடாது, பாலியல் உணர்வுகளைத் தூண்டக் கூடிய இசை, வீடியோக்கள் தடைசெய்யப்படுகின்றன. பொது இடங்களில் ஆண்களும் பெண்களும் முத்தமிட்டுக்கொண்டாலோ கைகோத்தாலோ போலீசார் மிரட்டுகின்றனர் - புனித சகாப்தம் தொடங்குவதாகக் கூறுகிறார் அமைச்சர் ஒருவர். என்ன செய்கிறோம் என்று தெரியாமலேயே எப்படியும் வெற்றி என்ற அரசின் அணுகுமுறைக்கு ஆதரவளித்தோம், இப்போது அனுபவிக்கிறோம் என்று குமுறுகிறார் ஒருவர்.

பிரபாகரனின் மறைவோடு விடுதலைப்புலிகளின் சகாப்தமும் ஓய்ந்தது. அதன் பிறகு இலங்கைப் படையினர் மீது எவ்விதத் தாக்குதலும் இல்லை. தற்கொலைத் தாக்குதலையும் எவரும் நிகழ்த்தவில்லை. தமிழ்ச் சமூகம் நிலைகுலைந்துபோயிருந்தது. விடுதலைப்புலிகளுக்கு வருவாய் ஈட்டித்தந்த பல்வேறு தொழில்களை இயன்றவர்கள் சுருட்டிக்கொண்டார்கள். புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் மத்தியில் பெரும் குழப்பம் நிலவியது. பல மாதங்கள் பிரபாகரன் இறக்கவில்லை என்றே அவர்களில் பலர் கூறிவந்தனர்.

அடுத்து என்ன என்பது பற்றியும் அவர்களிடையே கருத்தொற்றுமை ஏற்படவில்லை. இலங்கையின் இப்போதைய அமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு இயன்றவரை சகத் தமிழர்களின் துயரைத் துடைக்கப் பாடுபட வேண்டுமென ஒருசிலரும் இல்லை மீண்டும் ஆயுதமேந்திய போராட்டத்தைத் தொடர வேண்டுமென வேறு சிலரும் கருதுகின்றனர். ஆனால் போராட விரும்புவோரால் ஐந்து இலட்சம் வீரர்களுடன், தீவெங்கும் நிறைந்திருக்கும் பிரம்மாண்ட ராணுவத்தை எப்படி எதிர்கொள்வதென்று கூற முடியவில்லை.

கொல்லப்பட்டவர்கள், பாலியல் வல்லுறவுக்குள்ளாக்கப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை அல்லது புதைக்கப்பட்டிருக்கும் கண்ணிவெடிகளின் எண்ணிக்கை இவற்றைத் தொண்டு நிறுவன ஊழியர்கள் மிகைப்படுத்திச் சொல்வது வழக்கம்தான். காங்கோவிலும் டார்ஃபுரிலும் அப்படி நடக்கத் தான் செய்தது. நல்ல நோக்கத்துடனேயே அப்படிச் செய்யப்பட்டாலுங் கூட அவ்வாறு மிகைப்படுத்துவதன் விளைவாக அவர்களது நம்பகத்தன்மை குறைகிறது.

ஆயினுங்கூட இலங்கைப் போரின் இறுதி மாதங்களில் பொதுமக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் கொல்லப்பட்டனர் என்பதை நாம் உறுதியாகக் கூற முடியும். என்ன நடந்தது என்பதை வெளியுலகம் சரியாகத் தெரிந்துகொள்ள

முடியாத அளவு போர் பிராந்தியத்தையே ஏறத்தாழ சீல்வைத்து அடைத்து விட்டது அரசு. எந்தப் போரின்போதும் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் காணாமல் போவோர் குறித்த தகவல்களைத் திரட்டும் பணியில் ஈடுபட அனுமதி வழங்கப்படும். ஆனால் அதற்கும் இலங்கையில் அனுமதி வழங்கப்படவில்லை. அதன் விளைவு இறந்தவர்கள், காணாமல்போனவர்கள் குறித்து உறுதியாகச் சொல்ல முடியாததே. ஆனால் அரசு சாதிப்பதுபோல் மிகச் சிலரே இறந்திருப்பார்களேயானால், ஏன் எல்லாவற்றையும் இரகசியமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும், உயிர்பிழைத்தோரை தங்கள் உறவினர்களுக்கு என்ன ஆயிற்று என்று எண்ணி வேதனையில் மாயவிட வேண்டும்?

1983 கலவரங்களில் சில ஆயிரம் தமிழர்கள் இறந்ததுதான் விடுதலைப் புலிகள் உருவாக வழிவகுத்தது. அண்மைய சம்பவங்கள் என்னவிதமான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தும்?

நினைவுகள் மரிப்பதில்லை. ஒரு தலைமுறையிலிருந்து அடுத்த தலைமுறைக்கு விட்டுச்செல்லப்படுகிறது. மந்திரக் கயிறுபோல் போற்றிப் பாதுகாக்கப்படுகிறது. ஆழப்பதிந்துவிடுகிறது. நிகழ்காலத்தைக்கூட அவற்றின் தாக்கத்தில்தான் உருவாக்கிக்கொள்கிறோம்.

முந்தைய தவறுகளுக்காக ஜெர்மனி மிக மோசமான விலை கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. தாங்கள் பட்ட அவமானத்திலிருந்து வெளியேற இஸ்ரேல் என்ற நாட்டையே யூதர்கள் உருவாக்கிக்கொண்டனர். ஸ்பெயின் மனித நாகரிகக் கூறுகள் பலவற்றை உள்வாங்கிப் போற்றத்தகுந்ததொரு நாடாக விருக்கிறது. ஆயினுங்கூடச் சென்ற நூற்றாண்டில் நடைபெற்ற மிக மூர்க்கமான உள்நாட்டுப் போரின் தாக்கங்களை நாம் இன்னமும் காணலாம். போரின்போது மோதிக்கொண்டவர்களின் சந்ததியினருக்குள் இன்னமும் பதற்றம் தொடர்கிறது. உலக நாடுகளின் அங்கீகாரம் பெறவேண்டி செர்பியர்கள் போஸ்னியாவில் தாங்கள் இழைத்த கொடுமைகளை ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். இரண்டாவது உலகப்போரின்போது காடின் கிராமத்தில் நிகழ்ந்த படுகொலைகளுக்கு ரஷ்யா இன்று வருத்தம் தெரிவிக்கிறது. 1972இல் அயர்லாந்தில் அமைதியாக எதிர்ப்பு தெரிவித்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் 26 பேரைச் சுட்டுக்கொன்றது தவறு என இன்றைய பிரிட்டிஷ் பிரதமர் மன்னிப்புக் கோருகிறார். தென்னாப்பிரிக்காவில் உண்மை மற்றும் நல்லிணக்கத்திற்கான குழு ஓரளவேனும் வரலாற்றுக் காயங்கள் ஆற வழிசெய்தது.

இவற்றிற்கெல்லாம் மாறாக முதல் உலகப்போரின்போது ஆர்மேனியர்கள் படுகொலைசெய்யப்பட்டதாக இன்னமும் துருக்கி ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. எனவே துருக்கியைக் கண்டித்து ஜனநாயக நாடுகளின் நாடாளுமன்றங்களில் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுகிறது. வரலாற்றுரீதியாக, அரசியல் ரீதியாக, நீதித் துறை வழியாக முந்தைய அநீதிகளால் பாதிக்கப்பட்டோருக்கு நிதிவழங்குவதே மனித நாகரிகம் எனக் கருதப்படுகிறது.

இலங்கை ராணுவத்தின் புதிய தளபதிகூட அரசியல் இணக்கம் காண்பட்ட வேண்டும், எப்பிரச்சினைகள் காரணமாக விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் தோன்றியதோ அவை தீர்க்கப்பட வேண்டுமெனக் கூறியிருக்கிறார்.

சிங்கள அறிவுஜீவிகள், பொதுவாழ்வில் இருப்போர் மட்டுமல்ல, சாதாரண மக்கள்கூட ஆட்சியாளர்களின் அட்டகாசங்களைக் கண்டு அதிர்ந்துபோயிருக்கின்றனர். புலம்பெயர்ந்த சமூகத்தில் இளைஞர்கள் கொதித்துப்போயிருக்கின்றனர்.

1983 கலவரங்களில் தன் தந்தையையும் சகோதரரையும் பறிகொடுத்து, தற்போது ஆஸ்திரேலியாவில் வாழும் ஹெலன் மானுவேல்பிள்ளை அரசியலில் அதிக நாட்டமில்லாத தன் மகள் கூண்டுப் பகுதி மக்கள்மீதான தாக்குதல்களின் உக்கிரம் அதிகரித்த பிறகு ஆர்ப்பாட்டங்களில் கலந்து கொள்ளத் தொடங்கினார் என்கிறார்.

தன் மாமாவிற்கும் தாத்தாவிற்கும் என்ன நடந்தது என்று கேட்டார் மகள். அந்தக் கொடூரமெல்லாம் அப்பெண்ணைப் பாதிக்க அவ்வப்போது பள்ளிக்கூடம் செல்லாமல் ஆர்ப்பாட்டங்களில் கலந்துகொண்டார், முழக்கங்களை அட்டைகளில் எழுதும் வேலையைச் செய்தார், கையெழுத்தியக்கங்களில் மும்முரமானார், தமிழர் உரிமைக்காகத் தன்னை அர்ப்பணிக்கப் போவதாக சூளுரைத்தார். கலகங்களால் பாதிக்கப்பட்ட மற்ற நாட்டு இளைஞர்கள் பலரைப் போல் கடும் மன உளைச்சலுக்கு உள்ளாகியிருப்பதால், நிச்சயம் இலங்கைப் போர்க்குற்றங்களுக்குப் பொறுப்பானவர்கள்மீது உலக அமைப்புகள் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென வற்புறுத்துவார்.

இலங்கைத் தமிழர்களின் எதிர்காலம் இருண்டே இருக்கிறது. என்ன, அங்கிருந்து இடம்பெயரலாம், அவ்வளவுதான். அவ்வாறு வெளியேறு முடியாத போரால் இடம்பெயர்ந்த தமிழர்களை இலங்கை தன் விருப்பத்திற் கேற்றாற்போல், வசதிக்கேற்ப எங்கு வேண்டுமானாலும் குடியேற்றும். கேள்வி கேட்க ஆளில்லை. பாதுகாப்பை வலுப்படுத்துவதாகக் கூறித் தனியார் உடைமைகள் அரசால் கைப்பற்றப்படும். தமிழர் பகுதிகளுக்கிடையே ராணுவ முகாம்கள் உருவாக்கப்படும். வரலாற்றுரீதியாகத் தமிழர் தாயகம் என்று சொல்லப்பட்டு வந்த பிராந்தியங்கள் துண்டிக்கப்படும். தமிழ் உயர்பாதுகாப்பு வலயத்திலிருக்கும் விளை நிலங்களில் அல்லது சிறப்புப் பொருளாதார மண்டலங்களில் உருவாகும் இந்திய அல்லது சீனத் தொழிற்சாலைகளில் ராணுவத்தினரின் குடும்பத்தினர் வேலை செய்வார்கள்.

யூகோஸ்லோவியா போலன்றி இஸ்ரேலில் நடப்பதைப் போன்ற இனச் சுத்திகரிப்புதான் இலங்கையில் வேகமாக நடைபெறுகிறது. ஆனால் உலகம் கண்டுகொள்வதில்லை. இலங்கை அரசின் பசப்பலுக்கு ஏமாந்துபோகிறது.

மக்கள்தொகையில், மக்கள் குடியமரும் வகையில் பாரதூரமான அத்தகைய மாற்றங்களை ஏற்படுத்த வெளிநாட்டு உதவியைக் கோருகிறது இலங்கை. அதிபரின் உரைகளில் அவர் சற்றுக் கீழே இறங்கித் தமிழர்களுக்கு நேசக்கரம் நீட்டுவது போலத் தெரிந்தாலே ஏதோ இனியெல்லாம் தேனும் பாலும்தான் என்ற ரீதியில் மற்ற நாடுகள் கொண்டாடுகின்றன. டி.எஸ்.சேனநாயக்கவின் 40களில் நீர்ப்பாசனத்திட்டம் ஏழ்மையை ஒழிக்க, நாட்டை வளம்பெறச் செய்வதற்காகத்தான் என்றாலுங்கூட, அதனைக்கூடத் தமிழர்பகுதிகளை ஆக்கிரமிப்பதற்குப் பயன்படுத்த முடிகிறது. இப்போதோ

அத்தகைய திட்டங்கள் ஆட்சியிலிருப்பவர்கள் மேலும் மேலும் பொருள் குவிக்கவும் உதவுகின்றன. அத்தகைய சூழலில் இலங்கையுடன் சுமுக உறவு வைத்துக்கொள்ள விரும்புவவர்கள், வளர்ச்சியே அரசியல் தீர்விற்கு வழிவகுக்கும் என வாதாடுபவர்கள் ஆகியோர் தமிழர்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிக்குத் துணைபோகிறவர்களாகின்றனர். விடுதலைப்புலிகள் அழிக்கப்பட்டபிறகு இலங்கை அரசின் பொழிப்புரைகளே உலக அரசுநிலை கேட்கப்படுகின்றன, நம்பப்படுகின்றன. தமிழர்க்கு இழைக்கப்படும் அநீதி குறித்து எவரும் கேட்பதில்லை.

ராணுவம் விடுதலைப்புலிகளை வென்ற பிறகு அகழ்வாராய்ச்சி நிபுணர்கள் மற்றும் வரலாற்றாசிரியர்கள் அங்கே படையெடுக்கிறார்கள். அவர்கள் ஓட்டுமொத்த தீவுமே சிங்கள நாடுதான் என்று ஆதாரங்களை அள்ளி வருவார்கள். புதிதாகக் கண்டெடுக்கப்படும் பௌத்த நினைவுச் சின்னங்களின் வண்ணப்புகைப்படங்களைத் தாங்கி அஞ்சலட்டைகள் வெளியாகும். சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கான கவர்ச்சிகரக் கையேடுகளும் தான். இப்பெரும் ஆராய்ச்சிப் பணிகளுக்கு யுனெஸ்கோவின் நிதி உதவி கூட இருக்கும்.

பிரபாகரன் இறந்து இரண்டு வாரங்கள்கூட ஆகியிருக்காத நிலையில், இரண்டாயிரத்தைநூறு ஆண்டுகளுக்குமுன், போதிமரக் கன்றொன்றை இலங்கைத் தீவிற்குக் கொண்டுவந்த பேரரசர் அசோகரின் மகள் சங்கமித்ராவின் சிலையை யாழ்ப்பாணத்தின் மத்தியில், உயர் பாதுகாப்பு வலயத்தில் அதிபர் மஹிந்தவின் மனைவி திறந்துவைத்தார்.

பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டில் ஃபிரான்ஸ் இத்தாலி போன்ற நாடுகளில் வெவ்வேறு விதமான வாழ்வியலைக் கடைப்பிடித்த பலதரப்பட்ட மக்கள் பல்வேறு பகுதிகளில் குடியேறியிருந்தனர். ஆனால் அவ்வடையாளங்களையெல்லாம் அழித்து, ஒற்றை அடையாளம் உருவாக்க அந்தந்த நாட்டு தேசியவாதம் பேசியவர்கள் முயன்றனர். பல்வேறு கற்பனை வரலாறுகளையும் உருவாக்கினர்.

மிகப் பிற்போக்கான பௌத்த சிங்களவாதத்திற்கு மஹிந்த அரசு தூபம் போடுவது குறித்துச் சிங்களர் பலரே வருந்துகின்றனர். ராஜபக்ச அரசால் நியமிக்கப்பட்ட தயான் ஐயதிலக திறமையான ராஜதந்திரியாகத் தொழிற்பட்டு, ஐ.நா. அவையில் மேற்குலக ராஜதந்திரிகளை வெற்றிகொண்டு இலங்கையைப் பாதுகாத்தவர்.

முக்கியக் காலகட்டத்தில் அவர் ஐ.நாவுக்கான இலங்கைத் தூதராக இருந்தார். ஐ.நா. மனித உரிமைக் குழுவின் கண்டனத்திலிருந்து இலங்கை தப்பியதற்கு அவர் ஒரு முக்கியக் காரணம்.

ஆனால் போருக்குப் பிறகு அதிகாரப்பகிர்வு வேண்டும் என வலியுறுத்தி வருபவர். அதனாலோ என்னவோ அவரது தூதர் பதவியும் பறிபோயிற்று. அவரோ தொடர்ந்து வன்முறையைக் கைவிட்டு, பெரும்பான்மைச் சமூகத்தினருடன் கைகோத்து அரசியலில் பங்கேற்றால்தான், தமிழர் பகுதிகளை நிரந்தரமானதொரு சிங்களக் காலனியாக வைத்திருக்க நினைக்கும் இனவாதிகளைத் தடுத்து நிறுத்த முடியும் என்கிறார்.

சஞ்சன ஹத்தொட்டுவ எழுதுகிறார்: “போருக்குப் பிறகு இனவேறுபாடுகளைக் கடந்த சமூகமாகச் சிங்களச் சமூகம் மாறிவிடவில்லை. விடுதலைப் புலிகளை அழித்ததை ஏதோ பெரிய வெற்றியாகக் கொண்டாடுகிறோம். ஆனால் மஹிந்த அரசின் அணுகுமுறை இன்னமும் மோசமான வன்முறைக்கே வித்திடுகிறது. அனைவரையும் இணைத்து வளர்ச்சிப் பாதையில் நாடு செல்லுமானால் இன்றைய ஆட்சியாளர்களுக்கு அதில் இடமிருக்காது, எனவே நல்லிணக்கத்திற்கு அவர்கள் முயல்வதில்லை.”

இலங்கையின் இறையாண்மை நிச்சயமாக வலுப்பெற்றிருக்கிறது. உலகத்தளத்தில் அதன் செல்வாக்குக் கூடியிருக்கிறது. பொருளாதாரரீதியாகவும் எதிர்காலம் சிறப்பாக இருக்கும் என்றே கணிக்கப்படுகிறது. ஆனால் அதனுடைய ஜனநாயக அடித்தளம் பலவீனமடைந்திருக்கிறது. கூண்டுப்பகுதியில் ஆயிரக்கணக்கான அப்பாவித் தமிழர்களைக் கொன்று குவித்தது பற்றி ஒரு தலைமுறைக்காவது உலகம் பேசிக்கொண்டிருக்கும். கணிசமான எண்ணிக்கையில் இருக்கும் சிறுபான்மையினர் இரண்டாந்தரக் குடிமக்களாகிவிட்டார்கள். நாட்டின் பெருமைமிகு பாரம்பரியத்தை அடியோடு சீர்குலைந்திருக்கிறது.

விடுதலைப்புலிகளின் ஆட்சி சர்வாதிகாரமாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் இலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வேட்கையைப் பிரதிபலித்தனர். இலங்கையின் குடிமக்களாகப் பெயரளவில் இருந்தும், அடிப்படை உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு அஞ்சி அஞ்சி வாழ வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்ட போது தங்கள் அடையாளத்தைப் பெருமையோடு வலியுறுத்திக்கொள்ள வாய்ப்பளித்தவர்கள் விடுதலைப்புலிகள். தங்கள் வாழ்வை தாங்கள் நிர்ணயித்துக்கொள்ள முடியும் என்ற ஒரு நம்பிக்கையைத் தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்படுத்தியவர்கள்.

அவர்களது கோரிக்கைகளில் நியாயங்களிருந்தாலுங்கூட அவர்களுடைய வன்முறை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதது. ஒரு கட்டத்தில் அரசும் அதற்கேற்ற பதிலடியைத் தர வேண்டியிருந்தது. ஆனால் புலிகள் முறியடிக்கப்பட்டு விட்ட பிறகாவது மஹிந்த அரசு அரசியல் தீர்வுக்குத் தயாராக இருக்கிறதா என்பது கேள்விக்குறியே என்கிறார் ஜயதிலக.

ஓர் அரசின் மிக அடிப்படையான கடமை அதனுடைய குடிமக்களின் பாதுகாப்பை உறுதிசெய்வதுதான். தேர்தல்களோ, ஜனநாயகமோ அப்படிப்பட்டதோர் அரசை இலங்கையில் உருவாக்கவில்லை.

சிங்கள பெளத்தவாதம் மக்களை ஒன்றிணைத்ததென்பது உண்மை. விடுதலைப்புலிகளுக்கெதிரான போரில் மக்கள் அணிதிரள அத்தகைய தேசியவாதமே பெருமளவில் உதவியது. ஆனால் போரின் வெற்றி தூண்டியது வெறியைத்தான், நல்லிணக்கத்திற்கான தேடுதலை அல்ல.

பிரபாகரனின் உடலை அடையாளம் கண்ட இளம் சிங்கள வீரன் விடுதலைப்புலிகளைப் பற்றிய அச்சங்களுடனே வளர்ந்திருப்பான். இவர்களை விட்டுவைத்தால் தனது சந்ததியினர் நிம்மதியாக வாழ முடியாது எனவும் நினைத்திருப்பான்.

அரசின் இடையறாத பிரச்சாரம் மட்டுமல்ல, விடுதலைப் புலிகளின் வழிமுறைகளே அவர்களைத் தோல்விக்கு அழைத்துச் சென்றது. ஒரு போர்த் தந்திரமாகப் பயங்கரவாதம் இருபதாண்டுகளுக்கும் மேலாகப் பயனளித்தது என்பது உண்மை. சிங்கள பொதுமக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் கொல்லப் படுவதைத் தவிர்க்க இயலாது, இப்படிச் செய்தால்தான் சிங்களப் பேரின வாத அரசைக் கட்டுக்குள் வைத்திருக்க முடியும் என்று வாதிட்டனர் புலிகள். அரசியல் பிரச்சாரத்தைவிடப் பயங்கரவாதம் ஒரு கட்டம்வரை பயனளித்ததும் உண்மை. எந்த ஒரு விடுதலை இயக்கமும் தங்கள் நோக்கத்தை எட்டும் அளவில்தான் வன்முறையைக் கைக்கொள்வதாகக் கூறுகிறது. அதிக அளவில் அழிவை ஏற்படுத்த ஏற்படுத்த உலகளவில் விடுதலைப் புலிகளின் புகழும் பரவியது, அது ஏன் போராடுகிறது, தமிழ் மக்களுக்கு என்ன விதமான பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன என்பதை வெளிநாட்டார் உணரத் தொடங்கினர்.

அமெரிக்க அரசியல் மெய்யியலாளரான மைக்கேல் வால்சர் தன்னுடைய 'நியாயமான போர்கள்; அநியாயமான போர்கள்' எனும் மாபெரும் நூலில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

ஒரு புரட்சிகரப் போராளி தனது விடுதலையை எவ்வாறு வென்றெடுக்கிறாரோ, அதே வழிமுறையில்தான் அதனை வெளிப்படுத்தவும் செய்கிறார். அவர் தன் எதிரிகளை மட்டும் தான் தாக்குகிறார்; மற்றவர்களைத் தாக்குவதில்லை;

அரசு வன்முறைக்கெதிராகத் தொடக்கத்தில் நியாயமானதும் சட்ட பூர்வமானதாகவும் இருந்த விடுதலைப்புலிகளின் வன்முறை, பின்னர் உருத்திரிந்து, எந்தப் பயங்கரத்தை முறியடிக்க அவர்கள் முயன்றாரோ அந்தப் பயங்கரமாகவே மாறிவிட்டது.

தங்களைக் காத்துக்கொள்ளும்வகையில் அரசுகளும் தங்கள் இயல்புகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. கலகத்தை எதிர்கொள்ள இரண்டே வழிகள் தாம் இருக்கின்றன.

ஒன்று மக்களை வென்றெடுப்பது, அவர்களது அடிப்படை மனித உரிமைகளை ஏற்றுக்கொண்டு, அவர்களது பண்பாட்டு விழுமியங்களை அங்கீகரித்து, கலகத்தின் பின் உள்ள நியாயங்களைப் புரிந்துகொண்டு, அதற்கேற்றாற்போல் தீர்வொன்றை அடைய முயல்வது.

மக்களைத் திருப்திப்படுத்திப் போராட்டத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வர முயலும் அரசுகள், போரில்கூட இயன்றவரை நாகரிகமாகவே நடந்து கொள்ளும். கருத்துகளை நாடுகடத்த முடியாது, சிறையிலிட முடியாது அல்லது கொல்ல முடியாது என்பார்கள். அதை நன்குணர்ந்தே அத்தகைய அரசுகள் செயல்படும்.

ஆஃப்கானிஸ்தானில்கூட மேலை நாடுகள் தாலிபானுடன் கடுமையாக மோதும் அதே நேரத்தில் மக்களை வென்றெடுக்க முயல்கின்றன. அந்நாட்டுத் தலைமைகள் தங்கள் செயல்களுக்குத் தாங்கள் முழுப்பொறுப்பேற்க வேண்டுமென்பதை உணர்ந்தவர்கள். தாலிபானை அடக்குகிறோமென்ற

பெயரில் அதிகமான பொதுமக்கள் உயிரைக் காவு வாங்கினால், ஒரு கட்டத்தில் வாக்காளர்கள் தங்கள் ஆதரவை விலக்கிக்கொள்வர். அல்ஜீரியா வில் அப்படித்தானே நடந்தது. இழந்துவிட்ட நிலப்பரப்பை மீட்க வேண்டுமென்பதற்காக எந்த ஒரு அரசும் தனது ஆன்மாவை இழந்துவிடலாகாது. அத்தகைய அணுகுமுறையைக் கைக்கொள்ளும்போது எளிதில், விரைந்து வெற்றிகண்டுவிட முடியாதுதான், ஆனாலும் அதுதான் நாகரிகத்தின் அடையாளம்.

கருத்தியலை முதன்மைப்படுத்தும் அரசுகள் தங்களது அணுகுமுறைக் காகப் பதில்சொல்ல வேண்டுமென்று நினைப்பதில்லை. கொலைகார அல்லது கொள்ளைக்காரக் கும்பல்கள் ஆளும்போது அவை தாங்கள் விரும்பியதை அடைய எதையும் செய்யும், எவ்விதக் கட்டுப்பாடும் தமக் கில்லை என்றே நினைக்கும். கலகங்களைப் வரைமுறையற்ற வன்முறையைப் பயன்படுத்தியே அடக்கிவிடலாம் என்றே அத்தகைய ஆட்சியாளர்கள் நினைப்பார்கள்.

தேசியவாதம் உச்சகட்டத்தை எட்டும்போது எதிர்த்தரப்பினரை மனிதர்களாகக்கூட அங்கீகரிப்பதில்லை. அத்தகைய சூழலில் திளைக்கும் அரசுகள் தங்களை எதிர்க்கும் மக்களை வென்றெடுக்க வேண்டுமென நினைப்பதில்லை. சட்டத்தின் ஆட்சி அவர்களுக்கு ஒரு பொருட்டே இல்லை.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை போரின் இறுதிக் கட்டங்களில் கூண்டுப் பகுதியினர் சந்தித்த கொடுமைகள், உயிர்பிழைத்த இலட்சக்கணக்கானோர் நடத்தப்பட்டவிதம், நடந்த அக்கிரமங்களுக்குக் காரணமானவர்களைக் கண்டறிந்து உரிய தண்டனை வழங்காமலிருப்பது, ராணுவம் மேலும் பலப்படுத்தப்படுவது, அதனுடைய ஆதிக்கம் விரிவுபடுத்தப்படுவது, இந்தப் போக்கெல்லாமே, தாங்கள் விடுதலைப்புலிகளிடமிருந்து காப்பாற்றியதாகக் கூறிக்கொள்ளும் தமிழர்களின் மனங்களை வெல்வதில் இன்றைய அரசுக்குத் துளியும் அக்கறை இல்லை என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

மாறாகத் தமிழர்களை ஒடுக்கிவைப்பது, இயன்றவரை 'சிங்கள நாட்டிலிருக்கும்' 'அன்னியரை' அப்புறப்படுத்துவது - இவையிரண்டுமே அரசின் முக்கியக் கொள்கைகளாக இருப்பதாகவே தோன்றுகிறது.

அதே நேரம் அரசை எதிர்க்கத் துணியும் கேள்விகள் கேட்கும், சிங்களர்க்கும் சிறை, கடத்துதல், காணாமல்போகச் செய்தல், அப்புறம் இருக்கவே இருக்கிறது துப்பாக்கிக் குண்டுகள். இவைதாம் கதி. தப்பிக்க வேண்டுமென்றால் நாட்டைவிட்டு வெளியேற வேண்டியதுதான். விடுதலைப் புலி பயங்கரவாதத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தவர்களின் பயங்கரவாதம் இன்னமும் கொடூரமாகவிருக்கிறது, அது விரைவில் அகலுமென்று தோன்றவில்லை.

மேற்கத்திய நாடுகள் மட்டுமல்ல, ஐப்பான், தென்கொரியா, சிங்கப்பூர் போன்ற ஆசிய நாடுகளும் இலங்கை அரசு தமிழர் பிரச்சினைகளுக்கு அரசியல் தீர்வுகாண வேண்டுமென வற்புறுத்திவருகின்றன. விடுதலைப்புலிகள் ஒடுக்கப்பட்டுவிட்டார்கள், தமிழர் பிரச்சினைக்கும் தீர்வு காணப்பட்டு விட்டது என்ற ரீதியிலான அரசு வாதங்களை அந்நாடுகள் நிராகரிக்கின்றன.

எதிர்ப்போரை ஒடுக்குவதே தீர்வு என்றும் அவை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. போர்க்குற்றங்கள் குறித்து விசாரணை வேண்டுமெனவும் அவை கூறுகின்றன. அத்தகைய விசாரணையே இலங்கையில் அமைதி நீடிக்க, அரசமைப்பு நீடித்து நிற்க வழிசெய்யும் என்றும் கருதுகின்றன.

பனிப்போருக்குப் பின்னான உலகில் ஏற்பட்டுள்ள கருத்தொற்றுமையை ஏற்று இலங்கையும் சித்திரவதை மற்றும் இனப்படுகொலைகளுக்கெதிரான ஒப்பந்தங்களில் கைச்சாத்திட வேண்டுமென்பதும் அவர்களது விருப்பம்.

ஒட்டுமொத்த மனித குலத்திற்கும் பொதுவான சில அடிப்படை உரிமைகள் இருக்கின்றன. எக்கட்டத்திலும் அவை மீறப்படக் கூடாது என்பதை அரசுகள் ஏற்கும்போதுதான் பன்னாட்டுறவில் இணக்கமான சூழல் ஏற்படும் என்கிறார் வரலாற்றாசிரியர் டிமோதி கார்டன் ஆஷ்.

அத்தகைய கோணத்தில் பொதுமக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் கொல்லப் பட்டது ஏற்றுக்கொள்ளப்படக் கூடியதே அல்ல. நியாயமான இலட்சியங்களுக்காகப் போரிட்டாலும்கூட எப்படிப் போர் நடத்தப்படுகிறது என்பதும் முக்கியம். சோவியத் யூனியன் மறைவுக்குப் பிறகு அமெரிக்கா ஒரே வல்லரசாகிய நிலையில், பால்கன் நாடுகள் மற்றும் ருவாண்டாவில் போர்க்குற்றங்கள் புரிந்தவர்கள்மீது பன்னாட்டு நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடரப்பட்டதே பன்னாட்டுறவில் புதியதோர் சகாப்தம் மலர்ந்துவிட்ட தென்பதற்குச் சாட்சியம். இந்த அணுகுமுறை ஜெர்மானிய தத்துவ ஞானி இம்மானுவேல் காண்டின் உயர் இலட்சியங்களைத் தூக்கிப்பிடிக்கிறது, ஒழுக்க நெறிகளுக்குத் தலைவணங்குகிறது.

முந்தைய காலங்களில் வேண்டுமானால் பெருமளவில் மக்களைக் கொல்வதென்பது ஆட்சியாளர்களின் தனி உரிமையாகக் கருதப்பட்டிருக்கலாம். நாட்டின் இறையாண்மைக்கு முன் சரி, தவறு போன்ற ஒழுக்க நெறிகளுக்கு இடமில்லை என்றுகூட நம்பப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் 2002இல் ரோம் ஒப்பந்தத்தின் வழியே பன்னாட்டுக் குற்றவியல் நீதிமன்றம் அமைக்கப்பட்ட பிறகு இறையாண்மைக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டு எங்கு மனித உரிமைகள் மீறப்பட்டாலும் சம்பந்தப்பட்ட அரசுகளை நீதிமன்றத்தின் நிறுத்தி விசாரிக்கலாம்.

2010 ஜூனில் பான் கீ - மூன் இலங்கையில் நடைபெற்றதாகக் கூறப்படும் போர்க்குற்றங்கள்மீதான புகார்கள் குறித்து விசாரிக்கவென குழு ஒன்றை அமைத்தார்.

அப்படி அக்குழு இலங்கையில் ஆட்சியாளர்கள் தவறு செய்திருக்கிறார்கள் என்ற முடிவுக்கு வந்து, ஆட்சியாளர்கள்மீது வழக்கும் தொடுக்கப்பட்டு, அவர்கள் குற்றவாளிகள் என்று தீர்ப்பு வருமானால், அதனால் என்ன பயன்? இலங்கைத் தீவினில் அமைதிக்கு, மக்கள் பாதுகாப்பாக வாழ, அது வழிவகுக்குமா?

மாறாக அத்தகைய முன்முயற்சிகளின் விளைவாக மீண்டும் அங்கே பதற்றம் அதிகரிக்கும் என்று வாதிடுகின்றனர் சிலர். தாராளமனம் படைத்த ஜனநாயக அமைப்புகளைக் கொண்ட மேற்கத்திய நாடுகள் அளவு உலக அரங்கில் சீனா முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ள நிலையில் ஆதாரபூர்வமாக

எழுப்பப்படும் போர்க் குற்றங்களை அலட்சியம் செய்வது நல்லதா, ராஜபக்ச குடும்பத்தினரைத் தொடர்ந்து ஆட்சியில் இருக்கவிடுவது உலகிற்கு நன்மை பயக்குமா?

2010இல் அமெரிக்க செனட், இலங்கை - சீன உறவுகள் வலுப்பெறுகின்றன, அந்நாட்டின் மீது அமெரிக்காவிற்கிருந்த செல்வாக்கு மறைந்து கொண்டிருக்கிறது என எச்சரித்தது.

அப்படியெனில் அமெரிக்காவின் அரசியல் பொருளாதாரத் தேவைகளுக்காக, இந்துமாக்கடல் பிராந்தியத்தில் அது தன்னுடைய செல்வாக்கை நிலைநிறுத்திக்கொள்வதற்காக நீதியைத் தியாகம் செய்துவிடலாமா?

பெருந்தன்மையான, விட்டுக்கொடுக்கும், பன்னாட்டுறவு என்ற பெயரில் வளர்ச்சியடைந்த மேலை நாடுகள் மற்ற நாடுகள்மீது ஆதிக்கம் செலுத்த முயல்கின்றன. அதுவும் நவீன காலனியம் என்று பல சிறிய, பலவீனமான நாடுகள் புகார் கூறுகின்றன.

உலகில் இன்றைய சூழலில் ஆதிக்கம் செலுத்துவது வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளே. (வெகுசாலம் அவ்வாதிக்கம் நீடிக்காது என்பது வேறு.) அந்நாடுகளின் நடுத்தரவர்க்கத்தினருக்கு இலங்கையில் என்ன நடந்தது என்ன என்பது தெளிவாகத் தெரியாதுதான். விடுதலைப்புலிகளின் நடவடிக்கைகள் பற்றி அவர்கள் அதிகம் அறிந்திருக்கமாட்டார்கள். ஆனால் பல்லாண்டு களாக அமைதியை அனுபவித்த அவர்கள் தத்தம் நாட்டு வெளியுறவுக் கொள்கைகள் அறம்சார்ந்ததாக இருக்க வேண்டுமென விரும்புகின்றனர்.

அதே நேரம் மனித உரிமைகள் பற்றி ஓயாமல் பேசும் அத்தகைய நாடுகளும் இரட்டைவேடம் போடுகின்றன, வசதிக்கேற்றாற்போல் தங்கள் அளவுகோல்களை மாற்றிக்கொள்கின்றன.

சில சமயங்களில் 'அறத்தை நிலைநாட்டுவதாகக் கூறிக்கொண்டு அதற்கு நேரெதிரான செயல்களிலும் ஈடுபடுகின்றன. புஷ் நிர்வாகம் ஆஃப்கானிஸ்தானையும் ஈராக்கையும் தாக்கியது மட்டுமல்ல, அங்கே அமெரிக்க ராணுவ வீரர்கள் செய்த அடாத செயல்கள் கணக்கிலடங்காதவை. புஷ் கால அடாவடிகளால் 90களில் பன்னாட்டுறவில் முகிழ்ந்த சட்டத்தின் ஆட்சிக்குப் பெரும் பின்னடைவு.

தங்களது வீரர்கள்மீது வெளிநாட்டவர் வழக்குத் தொடுப்பதை விரும்பாத அமெரிக்கா பன்னாட்டுக் குற்றவியல் நீதிமன்றத்தை உருவாக்கிய ரோம் ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட மறுத்தது. முறையாக ஒருவரை நாடுகடத்தி விசாரிக்காமல், ரகசியமாகக் கடத்திச் சென்று வேறு ஏதோ நாட்டில் வைத்து சித்திரவதையும் செய்தது புஷ்ஷின் அமெரிக்கா. ஈராக்கில் பெருமளவிலான பொதுமக்கள் அமெரிக்கத் தாக்குதலில் கொல்லப்பட்டனர். ஆஃப்கானிஸ்தான் குண்டுவீச்சில் எத்தனை பொதுமக்கள் இறந்தனர், குவாண்டனாமோவில் எல்லாச் சட்டங்களுக்கும் அப்பால் ஒரு சிறை, பாகிஸ்தானிலும் யேமனிலும் ட்ரோன் விமானத் தாக்குதல்கள், பயங்கரவாதத்திற்கெதிரான போரில்தான் எத்தனை எத்தனை பொய், பித்தலாட்டம்! இதற்கெல்லாம் உடந்தையாயிருந்த நாடுகள் இலங்கைக்கு அறம் பற்றிப் பாடமெடுப்பது எவ்வாறு?

பல்வேறு இன மக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு, ஜனநாயக முறையில் சிறப்பாகவே இயங்கிக்கொண்டிருந்தும் கனடாவும் ஆஸ்திரேலியாவும் அமெரிக்காவின் அட்டோழியங்களுக்குத் துணைபோகத்தானே செய்தன. ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றில் இரத்த ஆறு பல நூறாண்டுகள் ஓடிய பின்னரே அங்கே நிலைமை மாமூலாயிருக்கிறது. இலங்கை விடுதலை பெற்று 60 ஆண்டுகள்தானே ஆகியிருக்கிறது.

இரண்டாம் உலகப்போரின் முடிவில், இலங்கை விடுதலையான போது, மூன்று லட்சம் ஜெர்மானியர்கள் பல்வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து வெளியேற்றப்படவில்லையா? வரலாற்றிலேயே மிகப்பெரிய இனச்சுத்திகரிப்பு அதுதானே.

ஆனால் அத்தகைய பாதைகளைக் கடந்தே ஓரளவு நிலையான நாகரிகமான அரசியல் சமூக அமைப்பை உருவாக்கியிருக்கின்றனர். பன்னாட்டளவிலும் அத்தகையதொரு நிலையைக்காண அவர்கள் விரும்புகின்றனர்.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் முஸ்லிம் குடியேற்றத்திற்கு எதிர்ப்பு இருக்கத் தான் செய்கிறது. தத்தம் நாட்டு இன அடையாளத்திற்கு ஊறு ஏற்பட்டு விடுமோ என்ற கவலை ஒரு புறம், தாங்கள் பழகிப்போயிருக்கும் சமூக அமைப்பு பாதிக்கப்பட்டுவிடக்கூடும் என்ற அச்சமும் தான் அத்தகைய எதிர்ப்பிற்குக் காரணமாயிருக்கிறது.

இன்னொன்றையும் நாம் இங்கே நோக்கலாம். எல்லாச் சமூகங்களுமே தங்கள் அடையாளத்தை வரலாற்றில் தேடுகின்றன. ஆனால் எந்த அடையாளமும் பல்வேறு தாக்கங்களின் இறுதிவடிவே. எங்கள் இன அடையாளத்தை நாங்கள் தூய்மையாக வைத்திருக்கிறோம் என்று எவர் கூறினாலும் அவர்கள் தங்களை ஏமாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதுதான் பொருள். அதைவிடவும் கொடிது, அவ்வாறு தூய்மையைக் காப்பாற்றி இந்தக் குறிப்பிட்ட எல்லைகளுக்குள் நாங்கள்தான் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறோம், எனவே இந்நாடு எங்களுடையது, மற்றவர்களெல்லாம் வந்தேறிகள் என்று பேசுவதெல்லாம் நாணயமற்றது மட்டுமல்ல, ஆபத்தானது.

ஆனால் எந்த ஒரு நாட்டிலும் ஆளும் குழுக்கள் அத்தகைய இனத் தூய்மை, பழமை, பன்னெடுங்காலம் வாழ்ந்திருப்பது ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலேயே தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் ஒட்டுமொத்தச் சமூகத்தையும் வைத்திருப்பதற்கான காரணங்களை முன்வைக்கின்றன.

இலங்கையைவிட்டு பிரிட்டன் வெளியேறியபோது அவர்கள் விட்டுச் சென்ற அரசியலமைப்பு அச்சமூகத்திலிருந்த பிளவுகளுக்குத் தீர்வு சொல்வதாக இல்லை. அது ஆண்டவரைக்கும் ஆட்சியில் இன அடிப்படையில் பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்துவந்தது, ஆனால் விட்டுச் செல்லும் அவசரத்தில் அதிகம் சிந்திக்காமல் ஒரு நபருக்கு ஒரு வாக்கு அடிப்படையிலான ஜனநாயகத்தை உருவாக்கிவிட்டுச் சென்றது.

மக்கள்தொகை விகிதாச்சாரம், ஏழ்மை, இனரீதியான உணர்வுகள், தொலைநோக்குப் பார்வை இல்லாத தலைமை எல்லாமாகச் சேர்ந்து சமூகத்தை நிர்மூலமாக்கிவிட்டது.

இன்றைய உலகில் தனிப்பட்ட அளவிலும் ஒரு நாட்டளவிலும் உலகத் தளத்திலும் சமூக அடையாளங்களுக்கு ஒரு முக்கியப் பங்கிருக்கிறது. இரட்டைக்கோபுரத்தின் மீதான தாக்குதல், பின்னால் பயங்கரவாதத்திற்கெதிரான உலகளாவிய போர், இவற்றின் பின்னணியில் விளிம்புநிலை மக்களின் கோபதாபங்களை, ஏக்கங்களை, வருத்தங்களை இன்று முன்னேறிய நாட்டுமக்களும் உணர்கின்றனர்.

நம்முடைய மத, இன, பண்பாட்டு, அரசியல் அடையாளங்கள் மறுக்கப்படுமானால் மஹாத்மா காந்தி வழியில், அமைதியான முறையில் நாம் கிளர்ந்தெழலாம் அல்லது வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனைப் போல் நமது தேடலுக்குக் குறுக்கே நிற்பவர்களனைவரையும் அனைத்தையும் அழிக்கலாம்.

தமிழர்களின் அடையாளம் மறுக்கப்பட்டது. ஆனால் பிரபாகரனின் கலகக்கொடி இலங்கையின் இறையாண்மைக்கே சவாலாய் அமைந்தது. இறுதியில் விடுதலைப்புலிகள் முற்றிலுமாகவே அழிக்கப்பட்டனர். இப்போது இனச்சுத்திகரிப்பு நடைபெறுகிறது, பாரம்பரிய தமிழர் பிரதேசங்களில் சிங்களர்கள் குடியேறுகின்றனர், ராணுவத்தின் காலடியில் சிக்கித் தவிக்கின்றனர் மக்கள். இப்படித்தான் தங்கள் பிடியை உறுதியாக வைத்துக் கொள்ள முடியுமென்று நினைக்கின்றனர் ஆட்சியாளர்கள்.

ஆனால் குறைகளைத் தீர்க்க ஒடுக்குமுறை சரியான வழியன்று. விடுதலைப் புலிகளாவது இலங்கையின் இறையாண்மைக்கு மட்டும்தான் ஆபத்தாயிருந்தனர். ஆனால் பல்வேறு முனைகளில், பல்வேறு தளங்களில், உரிமைகள் மறுக்கப்படும்போது, பாதிக்கப்படுவோர் அணிதிரள்வதால் உலகின் பல பகுதிகள் பாதிக்கப்படலாம்.

இருபத்தியோராவது நூற்றாண்டுப் போராளிகள் உலகை நன்கறிந்தவர்களாயிருக்கின்றனர். தங்கள் யுத்திகளையும் தேவைக்கேற்ப மாற்றிக் கொள்கின்றனர். சடுதியில் இடம்விட்டு இடம்பெயர முடிகிறது. நவீன ஆயுதங்களையும் அவர்களால் சந்தையில் வாங்க முடிகிறது. தங்கள் அடையாளங்களை அரசுகள் மறுக்கும்போது, தங்களை ஒடுக்கும்போது, ஆயுதமேந்தும் போராளிகள் பின்னால் செல்கின்றனர் மக்கள். உலகமயமாதலின் பின்னணியில், ஆஃப்கானிஸ்தான், யேமன், மியான்மார், தாய்லாந்து, சோமாலியா, இந்தோனேசியா, இந்தியா, பிலிப்பைன்ஸ், காகசஸ், முந்தைய சோவியத் யூனியனின் மத்திய ஆசியப் பகுதியிலுள்ள ஃபெர்கானா பள்ளத்தாக்கு என்று உலகின் எம்முலையில் என்ன மோதல் நடந்தாலும் அதன் தாக்கத்தை மற்ற பகுதிகளிலும் காணமுடிகிறது. இலங்கையில் காண்பதைப் போன்று ஊழலில் மூழ்கியிருக்கும் திளைக்கும் யதேச்சாதிகார ஆட்சிக்கெதிரான மக்களின் அதிருப்தியை அல் காய்தா போன்ற அமைப்புகள் சிறப்பாகவே பயன்படுத்திக்கொள்கின்றன.

அமெரிக்கா ஒரு பெரும் வல்லரசு நாடாகவிருக்கும்போது உலகில் எந்த நிகழ்வும் தனக்குச் சாதகமாக இருக்கிறதா என்று ஆராய வேண்டியிருக்கிறது, சாதகமாக்கிக்கொள்ள முயல் வேண்டியிருக்கிறது, அதேபோல

எங்கு எது நடந்தாலும் அமெரிக்காவிற்கு அதில் ஒரு பங்கிருப்பதாக மற்றவர்கள் நினைப்பதால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளையும் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. சரியாகத் திட்டமிடப்படாத தலையீடுகள் பெரும் பின்னடைவில் முடிகின்றன. ஆஃப்கானிஸ்தானிலும் அப்படித்தான். மக்களின் மனங்களை வெல்ல முடியாத நிலையில் இலங்கை ராணுவமும் அரசியலாளரும் செய்ததுபோல இனத்துவச் சுத்திகரிப்பையும் பயங்கரவாதத்தையும்தான் கட்டவிழ்த்துவிட வேண்டி இருக்கும். இறுதியில் எதுவும் பலிக்காமல் பின்வாங்க முடிவுசெய்கிறது அமெரிக்கா. அத்தகைய சூழலில் பல்வேறு போராளிக்குழுக்கள் உருவாகலாம், அது சீனா, இந்தியா, ரஷ்யா உள்ளிட்ட நாடுகளுக்குப் பெரும் தலைவலியைக் கொடுக்கலாம். ஏற்கனவே ரஷ்யா முஸ்லிம் போராளிக்குழுக்களைச் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கிறது. சீனாவும் ஷ்யின்சீயாங் பிரதேசத்திலும் வெகு காலமாக திபெத்திலும் பிரிவினைவாதக் குழுக்களுடன் மோதி வந்திருக்கிறது. ஆனால் அது அமெரிக்கா போல நாடுகடந்து தனது நலன்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள முயல்வதில்லை. இலங்கைக்கு உதவியது என்றால் தன்னுடைய பொருளாதார, பாதுகாப்பு நலன்களை மனத்தில்கொண்டே. அப்படிச் செய்வதால் பனிப்போருக்குப் பின்னாலான உலகில் உருவாகிய மனித உரிமைகள் அடிப்படையிலான பன்னாட்டு உறவு சீர்குலையக்கூடும் என்பது பற்றிச் சீனா கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

துரதிர்ஷ்டவசமாக, அனைத்துவித மனித உரிமைகளையும் மீறும் இலங்கைக்கு உதவுவது, வக்காலத்து வாங்குவதெல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதல்ல என்று சீனாவிடம் இடித்துரைக்க அமெரிக்கா தயாராக இல்லை. இலங்கை எங்கோ இருக்கும் ஒரு நாடு, அங்கு என்ன நடந்தால் நமக்கென்ன என்ற ரீதியில் கண்டுகொள்ளாமல் இருந்துவிட்டது அமெரிக்கா.

அமெரிக்க வழியிலேயே பன்னாட்டுறவுகளை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும், அதுதான் நிலையான, ஜனநாயக ரீதியிலான உலகு ஏற்பட உதவும் என நம்பப்படுகிறது. ஆனால் தன்னுடைய கொள்கைகளையே அமல்படுத்த முடியாமல் தவிக்கிறது.

உலகத்தின் காவலர்கள் தாங்கள் என்ற வகை பிரமை சுக்குநூறாயிருக்கிறது. அதனுடைய சட்டாம்பிள்ளைத்தனம் இன்று எடுபடவில்லை. அது வரவேற்கத்தகுந்ததே. ஆனால் அதனுடைய ஜனநாயகரீதியிலான, விட்டுக்கொடுக்கும் தன்மை கொண்ட பன்னாட்டுறவு என்ற கோட்பாட்டின் எதிர்காலம் என்ன?

உலகில் மனித உரிமைகள் தழைத்தோங்க வேண்டும், வளர்ச்சிப்பாதையில் நாடுகள் செல்ல வேண்டும், மக்கள் அமைதியாக வாழ வேண்டுமெனில் அத்தகைய கோட்பாட்டை அனைத்து நாடுகளும் பின்பற்ற வேண்டியது அவசியம். இலங்கையில் அமெரிக்கா, சீனா, இந்தியா போன்றவை நடந்து கொண்டதுபோல இருக்கக் கூடாது.

தனி மனித சுதந்திரத்தைக் காக்க நாம் எப்போதும் விழிப்புடனே இருக்க வேண்டும். ஏதோ ஒரு சிறிய நாடுதானே, எங்கோ ஒரு மூலை தானே என அலட்சியமாக இருந்துவிட முடியாது. எங்கு எது நடந்தாலும் இன்றைய உலகில் அது அனைவரையும் பாதிக்கிறது. 'எந்த மனிதனும்

தீவாகிவிட முடியாது' என்றானே கவிஞன் ஜான் டன் அதன் உண்மையை நாம் இன்று உணர்கிறோம்.

எது உள்நாட்டுப் பிரச்சினை, எது உலகப் பிரச்சினை என்பது பற்றி மட்டுமல்ல இன்றைய குழப்பங்கள், அப்படியிருந்தால் ஒரு நாடு அமைதியாயிருக்கிறது, எது பதற்றமான சூழல் என்பது பற்றிக்கூடத் தெளிவாகக் கூற முடியவில்லை. இன்று ஆயுதங்கள் மூலமாகவே கலகங்களை அடக்க முடியுமென்று நினைப்பது தவறு. ஏன் அக்கலகங்கள் எழுகின்றன எனக் கண்டறிய வேண்டும். சம்பந்தப்பட்ட மக்களின் குறைகளை ஐநா. போன்ற அமைப்புகள் மூலமாகக் களைய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

இலங்கையில் காணப்படுவதைப் போன்ற சமூகப் பிளவுகள் ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சியைத் தடுக்கும். எனவே அதிகாரப்பரவல் போன்ற வழிகளில் அவற்றிற்குத் தீர்வு காண முயல் வேண்டும்.

இலங்கையில் இன்று சந்தர்ப்பவாதம் தலைவிரித்தாடுகிறது, பெரும் பான்மைக்கு மாறுபட்ட அடையாளங்கள் அழிக்கப்படுகின்றன, கற்பனை வரலாறுகள் உருவாக்கப்படுகின்றன, நீதியும் கண்ணியமும் குழிதோண்டி புதைக்கப்படுகின்றன.

ஆனால் அதற்கு ஆரோக்கியமானதொரு மாற்றை மேற்கே சந்திக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக ஐரோப்பிய யூனியனில். அங்கு ஆயிரம் குறைகளிருக்கலாம். வரலாறு ரத்தக்கறை படிந்ததாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் இன்று அவர்களிடையே ஒரு நல்லிணக்கம் காணப்படுகிறது. பொருளாதார, தார்மீகரீதியிலான ஒற்றுமைக்காக அவை முயலும் அதே நேரத்தில் தனித்தனி இன அடையாளங்கள் மதிக்கப்படுகின்றன, காப்பாற்றப்படுகின்றன.

ஆப்பிரிக்கா கண்டம்கூட மிக மோசமான கட்டங்கள் பலவற்றைக் கடந்துவந்திருக்கிறது. ஆனால் ஆப்பிரிக்க யூனியன் போன்றதொரு அமைப்பு அவசியம், சில வகை நெறிகள் அவசியம் என்பதை அப்பகுதியில் பல நாடுகள் உணரத்தொடங்கியுள்ளன.

அண்மைக்கால வரலாற்றில், நெருக்கடிகள் மத்தியில் மிகவும் மோசமாக ஆட்சி செய்யப்பட்டு வந்த ஆப்பிரிக்க ஒன்றியம், அறத்துடன் கூடிய அதிகாரம் சாத்தியம் என்பதையும் அது எல்லா நாடுகளுக்கும் நன்மை பயக்கும் என்பதையும் நமக்குக் காட்டியுள்ளது.

இதற்கு மாற்றாக நமக்கு முன் இருப்பது இலங்கை கைக்கொண்ட நடைமுறை:

கொடுங்கோன்மையையும் மாயஐதீகங்களையும் நோக்கிச் சரிந்து விழுகின்ற ஒரு சமூகம்; அடையாள அழிப்பு; அரசியல் சந்தர்ப்பவாதம்; நியாயத்தினதும் தனி மனித கௌரவத்தினதும் தோல்வி.

அவ்வளவுதான்.

நிகழ்வுகள்

கி.மு. 589 : புத்தர் ஞானம் பெற்ற வருடம்.

கி.மு. 483 : வட இந்தியாவிலிருந்து 700 சீடர்களுடன் பயணம் செய்து இளவரசர் விஜயன் இலங்கை தீவுக்கு சென்ற வருடம். இவரே சிங்கள தேசத்தை கண்டுபிடித்தவராக கருதப்படுகிறார். அதே வருடம், புத்தரின் மரணமும் நிகழ்கிறது.

கி.மு. 246 : சிங்கள மன்னரை பௌத்தத்திற்கு மாற்ற தனது மகன் மகிந்தவை அனுப்புகிறார் அசோகர்.

கி.மு. 161 : தமிழ் மன்னர் எல்லாராவை போரில் வெற்றி கொள்கிறார் சிங்கள மன்னர் துட்டகைமுனு.

கி.பி. 5ஆம்

நூற்றாண்டு : சிங்கள காவியமான மகாவம்சத்தை இயற்றுகிறார் பிக்கு மஹானமா.

1293 : மார்கோ போலோ இலங்கைக்கு செல்கிறார்.

1505 : இலங்கை தீவுகளுக்கு போர்த்துகீசியர்கள் வருகை தருகிறார்கள்.

1638 : உள்ளூர் பிரிவுகளுடன் சேர்ந்து டச்சு மக்கள் போர்த்துகீசியர்களை வெளியேற்ற திட்டமிடுகிறார்கள். 1660இல், கண்டி ராஜ்யத்தைத் தவிர தீவு முழுவதும் டச்சுகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்துவிடுகிறது.

1796 : நெப்போலினிய போரின்போது ஆங்கிலேயை கப்பல்கள் இலங்கை கரைகளின் ஒதுங்குகின்றன. 1802, இலங்கை பிரிட்டனுக்கு தாரைவார்க்கப்படுகிறது.

1815 : கடைசி ராஜ்யமான கண்டியும் ஆங்கிலேய படைகளிடம் வீழ்கின்றன.

1818 : கண்டியர்கள் மேற்கொண்ட கலகம் அடக்கப்படுகிறது. புத்தரின் புனிதப்பல்லை கைப்பற்றுவதன் மூலம் கலகத்தை அடக்குகிறார்கள் ஆங்கிலேயர்கள்.

1833 : 1829இல் அமைக்கப்பட்ட கோல்ப்ரூக் - கேமரூன் ராயல் கமிஷனின் காரணமாக இலங்கையில் ஒரு சட்ட மேல்சபை அமைக்கப்

படுகிறது. சிங்கள, தமிழ், பர்கர், மற்றும் ஐரோப்பிய பிரதி நிதிகளுடன் ஆங்கிலேய கவர்னர் இந்த மேல்சபையை அமைக்கிறார். பிற பகுதிகளோடு கண்டியும் நிர்வாகத்துக்கு கீழ் வருகிறது. ஆட்சிப்பிரிவுகளில் இலங்கையைச் சேர்ந்தவர் களும் சேர்க்கப்படுகிறார்கள்.

- 1837 : மகாவம்சா மீண்டும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு பாலி மொழியி லிருந்து ஆங்கிலத்துக்கு மொழிமாற்றம் செய்யப்படுகிறது.
- 1848 : கண்டியில் இன்னொரு கலகம் அடக்கப்படுகிறது.
- 1877 : மகாவம்சா சிங்கள மொழிக்கு மொழி மாற்றம் செய்யப்படுகிறது.
- 1880 : தத்துவார்த்த தோழியான மேடம் பிளாடெட்ஸ்கியுடன் இலங்கை வருகிறார் ஹென்றி ஆல்காட்.
- 1921 : முதன்முறையாக சட்ட மேல்சபைக்கு தேர்தல் நடத்தப்படு கிறது.
- 1933 : அநகாரிக தர்மபாலா மரணம்.
- 1948 : இலங்கை சுதந்திர நாடாகிறது.
- 1950 : தமிழ் கட்சிகள் உள்பட முக்கிய கட்சிகளுக்கிடையில் நடந்த அரசியல் பேரத்தில் நூற்றுக்கணக்கான மலையகத் தமிழர்கள் குடியுரிமையை இழக்கிறார்கள்.
- 1951 : யூ.என்.பியை உடைத்து எஸ்.எல்.எப்.பி என்னும் கட்சியை உருவாக்குகிறார் பண்டாரநாயக்க. இலங்கையின் இரண்டாவது முக்கிய கட்சியாக இது உருவாகப்போகிறது.
- 1956 : புத்தர் இறந்து 2500 ஆண்டுகள் முடிகின்றன. இளவரசர் விஜய னும் புத்தர் இறந்த வருடத்தில் தான் இலங்கை வருகிறார். சிங்களத்தை ஆட்சிமொழியாக்கும் சிங்களம் மட்டும் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் இயற்றப்படுகிறது. கலவரங்களில் நூறுக்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள்.
- 1957 : செல்வநாயகம் ஒப்பந்தங்களில் முதலாவது கையெழுத்தா கிறது. தமிழர்களுக்கு அரசியல் தீர்வு ஏற்படுத்தித்தர பிரதமர் பண்டாரநாயக்க மேற்கொண்ட முயற்சிகள் யூ.என்.பி ஆதர வாளர்களால் முறியடிக்கப்பட்ட பின் ஒப்பந்தம் தோற்றுப் போகிறது.
- 1958 : இனக்கலவரங்களில் நூற்றுக்கணக்கான தமிழர்களும் சில சிங்களர்களும் கொல்லப்படுகிறார்கள்.
- 1959 : ஒரு பிக்குவால பண்டாரநாயக்க கொல்லப்படுகிறார்.
- 1960 : எஸ்.எல்.எப்.பியின் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க முதல் முறையாக பிரதமராகிறார். தமிழர்களுக்கு கொடுத்த தேர்தல் வாக்குறுதிகளை நிராகரித்து சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை செயல்படுத்த முனைகிறார்.

- 1965 : டட்லி சேனநாயக்கவின் தலைமையில் யூ.என்.பி ஆட்சியை கைப்பற்றுகிறது. தமிழ்க் கட்சியுடன் கூட்டணி வைத்திருக்கும் யூ.என்.பி செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்தை போலவே ஒரு ஒப்பந்தத்தை கையெழுத்திடுகிறது. ஆனால் அது அமலாக்கப் படவில்லை.
- 1970 : சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க மீண்டும் பதவியேற்கிறார்.
- 1971 : ரோஹண விஜியவீராவின் தலைமையில் ஜே.வி.பியின் மார்க்சிய எழுச்சி உருவாகிறது. சில வாரங்களிலேயே அது கட்டுப்படுத்தப் படுகிறது. ஆயிரக்கணக்கான சிங்களர்கள் இதில் கொல்லப்படுகிறார்கள்.
- 1972 : மே மாதத்தில் குடியரசு சட்ட சாசனம் அறிமுகம். அதே மாதத்தில் புலிகள் அமைப்பு உருவாக்கப்படுகிறது. புதிய சட்ட சாசனத்தின் படி குடியரசு தலைவருக்கு அதிக அதிகாரங்கள், சிங்கள தேசியவாதத்தை வலுப்படுத்தும் வண்ணம் புதிய கொடியும் பௌத்தத்திற்கு முக்கியத்துவமும் அளிக்கப்படுகின்றன. பல்கலைக்கழக நுழைவுத்தேர்வில் 'இட ஒதுக்கீடு' தமிழர்களுக்கு எதிரானதாக இருக்கிறது.
- 1975 : இந்த காலகட்டத்தில் ஈழ மாணவர்களின் புரட்சிகர அமைப்பு (ஈரோஸ்) சிங்கள மேலாதிக்கத்துக்கு எதிராக அயல்நாடுகளில் வாழும் தமிழர்களை திரட்டுகிறது. மத்திய கிழக்கில் பாலஸ்தீனிய எதிர்ப்புப் படைகளுடன் முதல் தொடர்பை ஏற்படுத்துகிறது ஈரோஸ். இவர்களிடம் பின்னர் புலிகள் பயிற்சி பெறுகிறார்கள்.
- 1977 : ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன (யூ.என்.பி) பிரதமராகிறார். குடியரசுத் தலைவர் பதவியில் மாற்றங்கள் கொண்ட புதிய அரசியல் சாசனத்தை அறிமுகப்படுத்துகிறார். கலவரங்களில் நூறு தமிழர்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள்.
- 1978 : ஜெயவர்த்தன குடியரசு தலைவராகிறார். பிரேமதாசா பிரதமராகிறார்.
- 1981 : பாதுகாப்புப்படைகள் யாழ்ப்பாண நூலகத்தை எரிக்கின்றன.
- 1983 : கறுப்பு ஜூலை கலவரம். ஆயிரத்திலிருந்து மூவாயிரம் தமிழர்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள். முதலாம் ஈழப்போர் தொடங்குகிறது. இந்தியா தமிழ் தீவிரவாதிகளுக்கு பயிற்சியளிக்கிறது.
- 1984 : சிங்கள மக்களின்மீது புலிகளின் முதல் தாக்குதல். யாழ்ப்பாண விவசாய நிலங்களில் 62 பேர் கொல்லப்படுகிறார்கள்.
- 1987 : யாழ்ப்பாண நகரத்தில் புலிகளை கட்டுப்படுத்துகிறது இலங்கைப் படைகள். இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாகிறது. இந்திய அமைதிப்படைகள் இலங்கை வருகின்றன. ஜே.வி.பியின் இரண்டாம் எழுச்சி. தமிழ் புலிகள் இந்திய அமைதிப்படைகளுக்கு எதிராக ஆயுதங்களை தூக்குகிறார்கள்.

- 1989 : ரோஹண விஜயவீரா கொல்லப்படுகிறார். ஜே.வி.பியின் எழுச்சி செயலிழக்கிறது.
- 1990 : அரசுக்கும் புலிகளுக்குமிடையிலான சங்கடமான அமைதி உடைகிறது. இரண்டாம் ஈழப்போர் தொடங்குகிறது. 75,000 முஸ்லிம்களை தமிழ் பகுதிகளிலிருந்து புலிகள் வெளியேற்றுகிறார்கள்.
- 1991 : இந்திய பிரதமர் ராஜிவ் காந்தி தமிழ்நாட்டில் மனித வெடிகுண்டால் கொல்லப்படுகிறார்.
- 1993 : இலங்கை அதிபர் பிரேமதாசா மேதின பேரணியில் மனித வெடிகுண்டால் கொல்லப்படுகிறார்.
- 1994 : சந்திரிகா குமாரதுங்க அதிபராக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்.
- 1995 : அமைதி பேச்சுவார்த்தை தோற்றபின்னர் ஈழப்போர் மூன்று தொடங்குகிறது. யாழ்ப்பாணத்தை சேர்ந்த 50000 மக்களுடன் வன்னிக்காடுகளுக்குள் புகுந்துக்கொள்கிறார்கள் புலிகள்.
- 1996 : வெடிகுண்டுகளைக் கொண்ட ஒரு லாரியின் தாக்குதலால் கொழும்பு நகரத்தில் கட்டடங்கள் இடிகின்றன. நூறு பேர் கொல்லப்படுகிறார். ஆயிரக்கணக்கானோர் காயமடைகிறார்கள்.
- 1999 : மனித வெடிகுண்டு தாக்குதலில் சந்திரிகா காயமடைகிறார்.
- 2000 : புலிகள் ஆனையிறவை கைப்பற்றுகிறார்கள். அடுத்த ஒன்பது வருடங்களுக்கு அது அவர்களது கட்டுப்பாட்டிலேயே இருக்கும்.
- 2001 : கொழும்பு விமானநிலையத்தில் புலிகள் தாக்குதல். பல விமானங்கள் தகர்க்கப்படுகின்றன. யூ.என்.பிக்கு பாராளுமன்ற தேர்தல்களில் கணிசமான அளவு தொகுதிகள் கிடைக்கின்றன. ரணில் விக்கிரமசிங்க பிரதமராகிறார். சந்திரிகா அதிபராக தொடர்கிறார்.
- 2002 : புலிகளுக்கும் இலங்கை அரசுக்குமிடையில் அமைதிக்கான ஒப்பந்தம் கையெழுத்து.
- 2003 : அமைதி பேச்சுவார்த்தையிலிருந்து புலிகள் பின்வாங்குகிறார்கள்.
- 2004 : விக்கிரமசிங்கவை பதவி நீக்கம் செய்துவிட்டு மகிந்த ராஜபக்சவை பிரதமராக்குகிறார் அதிபர் சந்திரிகா. கருணா தலைமையிலான 6000 புலிகள் அமைப்பிலிருந்து பிரிந்து அரசுக்கு ஆதரவாக செயல்படுகிறார்கள். சுனாமியில் 30000 மக்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள்.
- 2005 : மஹிந்த ராஜபக்ச அதிபராகிறார். லக்ஷ்மன் கதிர்காமர் கொல்லப்படுகிறார்.

- 2006 : நான்காம் ஈழப்போர் தொடங்குகிறது. கிழக்கிலங்கையில் ஒரு அணையை கைப்பற்றிய புலிகள் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு தண்ணீர் தராமல் நிறுத்தி வைக்கின்றன. கடுமையான சண்டைக்கு பிறகு இலங்கை படைகள் அணையை மீண்டும் கைப்பற்றுகின்றன. 17 மக்கள் நல பணியாளர்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள். மனித வெடிகுண்டு தாக்குதல்கள் அதிகரிக்கின்றன. ஜெனிவா அமைதி பேச்சுவார்த்தையில் எந்த பலனும் ஏற்படவில்லை.
- 2007 : கிழக்கு பகுதி மீண்டும் அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டில் வருகிறது.
- 2008 : புலிகளுக்கும் அரசுக்குமிடையிலான போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்தை அரசு அதிகாரபூர்வமாக ரத்து செய்கிறது. வன்னிப்பகுதியில் புலிகளை தொடர்ந்து பின்னகரச் செய்கிறது அரசுப்படைகள். செப்டம்பரில் கிளிநொச்சியிலிருந்து வெளியேறுகிறது ஐக்கிய நாடுகள் சபை.
- 2009 : ஜனவரியில் கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு, ஆனையிறவு ஆகிய வற்றை புலிகள் இழக்கிறார்கள். ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் வாகனத்தொடரணி தாக்கப்படுகிறது. புலிகளையும் 30000 சாதாரண மக்களையும் நந்திக்கடல் கடலேறிக்குள் கட்டாயமாக நகர்த்துகிறது அரசுப்படைகள். மே மாதத்தில் வேலுப் பிள்ளை பிரபாகரனும் புலிகளின் கிட்டத்தட்ட அனைத்து முக்கிய தலைவர்களும் கொல்லப்படுகிறார்கள். மூன்று லட்சம் தமிழர்கள் முகாம்களில் அடைக்கப்படுகிறார்கள். அக்டோபரில் பாராளுமன்ற மற்றும் அதிபர் தேர்தலுக்கான அறிவிப்புகள் வருகின்றன. அதிபர் பதவிக்கு போட்டியிடப்போவதாக அறிவிக்கிறார் ஜெனரல் பொன்சேகா.
- 2010 : மஹிந்த ராஜபக்ச பேராதரவோடு மீண்டும் அதிபராகிறார். தேசதுரோகம் உள்பட பல்வேறு குற்றங்கள் சுமத்தப்பட்டு பொன்சேகா பிப்ரவரியில் கைதுசெய்யப்படுகிறார். ஏப்ரல் பாராளுமன்ற தேர்தலில் எஸ்.எல்.எப்.பிக்கு பெருவாரியான வெற்றி. ஆகஸ்ட் மாதத்தில் பொன்சேகாவுக்கு ராணுவ நீதி மன்றம் 30 மாத சிறை தண்டனை விதிக்கிறது. அவர் பதவி நீக்கம் செய்யப்படுகிறார். அக்டோபரில் அதிபருக்கு எண்ணற்ற பதவிக்காலங்கள் வழங்கும் 18ஆவது சட்ட திருத்த மசோதா நாடாளுமன்றத்தில் அனுமதிக்கப்படுகிறது. ராஜபக்ச சகோதரர்கள் போர்குற்றங்கள் புரிந்திருக்கலாம் என்று அமெரிக்க தூதரகத்தின் அனுமானத்தை வெளியிடுகிறது விக்கிலீக்ஸ்.

இந்த நூற்றாண்டின் முதலாவது இனப்படுகொலை என மானுட வரலாற்றில் அழுத்தமாகப் பதிந்துவிடப்போகிற மே 2009 வன்னிப் பேரவலத்தின் முக்கியமான சாட்சியங்களில் ஒன்றாக இந்த நூல் அமைகிறது. ஐக்கிய நாடுகள் அவையின் அலுவலராக அக்காலகட்டத்தில் இலங்கையில் பணியாற்றியமையால் மிகப் பெரும்பாலானோருக்குக் கிடைக்க முடியாத தகவல்களும் அனுபவங்களும் அதிகாரத்திற்கு அண்மையில் இருப்பதால் தெரியவரும் சிறப்பு விவரங்களும் நூலாசிரியர்க்கு வாய்த்திருக்கிறது.

‘சாட்சியமற்ற போர்’ எனப் பலராலும் விவரிக்கப்பட்ட இந்தப் பேரழிவைத் தெரிந்துகொண்டும் தடுத்து நிறுத்த முடியாத ‘சர்வதேச சமூகம்’, ஐக்கிய நாடுகள் அவை போன்றவற்றின் மீது ஆழமான விமர்சனங்களை முன்வைக்கிற நூலாசிரியர் இந்தப் பேரழிவில் இந்திய அரசின் பங்கையும் பொருத்தமான இடங்களில் விவரிக்கிறார்.

பக்கச் சார்பின்றி அறக்கடப்பாட்டோடு எழுதப்பட்டுள்ள இந்த நூலின் கருத்துக்கள் எல்லாவற்றோடும் ஒருவர் உடன்பட வேண்டியதில்லை. எனினும் இந்த நூல் அம்பலப்படுத்துகிற ஏராளமானவற்றை நாம் எதிர்கொண்டேயாக வேண்டும்.

சேரன்

Cover Design
Rashmy

விலை ரூ. 250

ISBN 978-93-80240-94-7

